

Nhà A nhà B

Contents

Nhà A nhà B	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	13
5. Chương 5	16
6. Chương 6	21
7. Chương 7	24
8. Chương 8	27
9. Chương 9	31
10. Chương 10	35
11. Chương 11	39
12. Chương 12	42
13. Chương 13	44
14. Chương 14	48
15. Chương 15	51
16. Chương 16	54
17. Chương 17	58
18. Chương 18	61
19. Chương 19	65
20. Chương 20	69
21. Chương 21	73
22. Chương 22	76
23. Chương 23	81
24. Chương 24	84
25. Chương 25	87
26. Chương 26	91
27. Chương 27	94
28. Chương 28	100
29. Chương 29	103
30. Chương 30	107
31. Chương 31	112
32. Chương 32	115
33. Chương 33	119
34. Chương 34	123
35. Chương 35	127
36. Chương 36	131
37. 36	136
38. Chương 37	140
39. Chương 38	144
40. Chương 39	148
41. Chương 40	151

42. Chương 41	155
43. Chương 42	159
44. Chương 43	164
45. Chương 44	167
46. Chương 45	171
47. Chương 46	175
48. Chương 47	179
49. Chương 48	183
50. Chương 49	187
51. Chương 50	193

Nhà A nhà B

Giới thiệu

Dịch: Losedow Nguồn: TangthuvienHai tòa nhà Văn Cầm A và Văn Cầm B đứng bên nhau như một

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nha-a-nha-b>

1. Chương 1

Chương 1

Dịch: Losedow

Nguồn: Tangthuvien

Giới thiệu:

Hai tòa nhà Văn Cầm A và Văn Cầm B đứng bên nhau như một đôi dưa lệch. Nhà A 18 tầng, chủ yếu là các công ty nhỏ. Nhà B 38 tầng, tập trung tất cả các công ty lớn nhất thành phố, cũng tập trung rất nhiều tuần nam mỹ nữ.

Thương trường là chiến trường.

Tình trường cũng là chiến trường.

Quá khứ và hiện tại, sự nghiệp và tình cảm, ân nghĩa và thù hận, những mâu thuẫn này sẽ được giải quyết như thế nào?

Những diễn biến tâm lý thú vị, những sự hiểu lầm đáng yêu, một câu chuyện tình đẹp và lãng mạn, một người mẹ tuyệt vời, chỉ có trong “Nhà A nhà B”.

Trong suốt bốn năm học đại học Mạch Tiểu Hân và Hà Đông đều ở cùng nhau, tình cảm thân thiết như chị em song sinh. Ngay cả trong thời gian Mạch Tiểu Hân và Ngô Cảnh yêu nhau một ngày không gặp như

cách ba thu thì cô cũng phải tuân thủ một nguyên tắc của Hà Đông, đó là chỉ khi Hà Đông đã hết chuyện để nói với cô thì cô mới có thể đi chơi với bạn trai mình. Bởi vậy có thể thấy Mạch Tiểu Hân tuyệt đối không phải người thấy sắc quên bạn.

“Thấy sắc quên bạn? Vì sao Mạch Mạch thấy sắc phải quên bạn? Chính nó đã đủ sắc rồi!” Hà Đông luôn đáp trả những nhận xét của mọi người đối với Mạch Tiểu Hân như vậy. Lẽn giáo rồi chứ? Đây chính là phong cách ngôn ngữ của Hà Đông, ý của cô là Mạch Tiểu Hân đã đủ xinh đẹp rồi, nhưng cô không muốn diễn đạt như vậy, vì mục tiêu suốt đời của Hà Đông chính là mỗi lời nói ra đều phải làm kinh hãi người đời. Mạch Tiểu Hân luôn phải sống lay lắt trong sự chà đạp bằng ngôn ngữ của Hà Đông như vậy, chẳng hạn như Hà Đông nói, “Mạch Mạch, bạn cũng đừng có giảm béo nữa, cảnh giới chí cao của phụ nữ là mềm mại không xương chứ không phải là da bọc xương. Bạn mà giảm béo thành người đẹp sương sườn như Kate Moss là không được đâu, loại đó chỉ để nấu canh xương chứ không làm được gì khác cả!” Thế là chế độ giảm béo Mạch Tiểu Hân đã thực hiện được hai tuần lập tức bị chấm dứt. Lại chẳng hạn như Hà Đông nói, “Mạch Mạch, hôm nay đi xe đạp điện của bạn lại va quệt rồi”. Mạch Tiểu Hân nín thở nghe tiếp, “Lần này không làm hỏng linh kiện gì nhưng lại làm xước một vết dài trên xe người ta”.

Mắt Mạch Tiểu Hân cực kì đẹp, lúc trợn mắt nhìn lại càng quyến rũ, ít ra là Hà Đông nghĩ vậy, cho nên cô không thêm để ý, “Người đẹp ạ, quệt phải một chiếc BMW, tớ cho người ta số điện thoại của bạn rồi, sau này người ta sẽ liên lạc với bạn. Bạn là chủ xe mà, hai bên cứ bàn bạc tìm cách giải quyết nhé!”

Mạch Tiểu Hân gật đầu rất nghiêm túc biểu thị sẽ xử lý tốt việc này. Cuối tháng rồi, tiểu thư Hà Đông đương nhiên không có tiền bồi thường. Đây là Hà Đông thông báo cho Mạch Tiểu Hân sau khi mượn xe của cô ra ngoài về, sau đó Hà tiểu thư an ủi cô, “Của đi hay người, Mạch Mạch, đôi khi xui xẻo một chút cũng là chuyện tốt”.

Mạch Tiểu Hân dễ tính bị Hà Đông ép tâm phục khẩu phục, tin tưởng sau này sẽ khổ tận cam lai. Đương nhiên, nguyện vọng thì tốt đẹp nhưng hiện thực lại tàn khốc, vận may vẫn chưa tới mà tiếp tục vẫn là xui xẻo. Mạch Tiểu Hân không thể không nghĩ cam chịu, Hà Đông nói không sai, quả nhiên không có xấu nhất mà chỉ có xấu hơn.

Mạch Tiểu Hân bị nhốt trong thang máy, xung quanh tối om. Bây giờ là 8 giờ tối, cả tòa cao ốc, không, nói chính xác phải là cả hai tòa nhà, nhà Văn Cầm A và nhà Văn Cầm B, trừ Hà Đông còn đang ở tầng 24 đợi cô đi mua băng vệ sinh giúp thì cơ bản không còn ai. A, không phải, cô nhớ ra bên cạnh còn có một người, một người đàn ông, một người đàn ông trẻ tuổi cao ráo. Lúc hai người cùng vào thang máy thì anh ta đang cúi đầu nhìn điện thoại di động. Nhà B có rất nhiều người đẹp trai, cô nhìn nhiều đã quen nên cũng không để ý cho lắm. Không giống nhà A, các công ty ở nhà B đều là các công ty rất có danh tiếng ở thành phố này, chẳng hạn như trụ sở tập đoàn Văn Cầm chiếm trọn 10 tầng trên cùng tòa nhà 38 tầng, không lâu trước Văn Cầm vừa lên sàn, nghe nói sau một đêm đã xuất hiện hơn mười tỷ phú. Lại chẳng hạn như Ngân hàng công thương Trung Quốc ở bên dưới Văn Cầm, đương nhiên thời gian này giá cổ phiếu của nó cũng giảm rất mạnh, vì nó Mạch Tiểu Hân cũng thua lỗ không ít. Mạch Tiểu Hân đang hết sức ai oán nghĩ tới tài khoản cổ phiếu của mình, đột nhiên thang máy kêu lên một tiếng rất lớn rồi đèn trong thang máy vụt tắt.

“Sự cố thang máy!” Ý nghĩ này lóe lên trong đầu Mạch Tiểu Hân, đồng thời thân thể lao đảo va vào thành thang máy. Một hồi lâu cô mới phục hồi lại tinh thần, nghe thấy người đàn ông đó nói với mình, “Tiểu thư, cô có điện thoại di động không? Bật lên tìm nút khẩn cấp, điện thoại của tôi rơi rồi”.

Mạch Tiểu Hân mở túi xách lục lọi một hồi, cuối cùng cũng tìm được chiếc điện thoại Samsung của mình. Nhờ ánh sáng phát ra từ điện thoại, cô tìm được nút khẩn cấp, ấn nút, lập tức đèn khẩn cấp trong thang máy sáng lên. Mạch Tiểu Hân thở phào, vội vàng nói vào loa: “A lô, ban quản lý phải không? Thang máy gặp sự cố rồi, chúng tôi bị kẹt bên trong”.

Không ai trả lời, Mạch Tiểu Hân bối rối tiếp tục a lô hồi lâu nhưng vẫn không có trả lời. Cô vô thức quay lại nhìn người bên cạnh, người đàn ông đó đã nhấc điện thoại lên bấm số, “Tôi bị kẹt trong thang máy, thang máy đầu tiên ở bên trái đại sảnh, ánh chừng đang ở khoảng tầng 10. Gọi người tới sửa đi”.

Mạch Tiểu Hân lập tức tỉnh ngộ gọi điện thoại cho Hà Đông: “Đông Đông, mau, tớ bị kẹt trong thang máy rồi, đã kêu cứu nhưng ban quản lý không có ai trả lời, mau đi tìm người đi”.

Mạch Tiểu Hân chợt nghĩ may mà người bị kẹt trong thang máy bây giờ không phải Hà Đông, hoặc nếu lúc

này bà cô đó đột nhiên xuất hiện nhìn thấy cảnh mình và một người đàn ông bốn mắt nhìn nhau thế này thì không biết mình nên tự xử thế nào? Thì ra tình hình còn không đến mức xấu nhất! Cô vô thức ngẩng đầu cười cười nhìn người đàn ông đó. Anh ta cũng cười với cô, “Lập tức sẽ có người đến!”

Mạch Tiểu Hân không biết anh ta nói vậy là để an ủi cô hay là an ủi chính mình. Tuy nhiên thế giới chính là như vậy, không có xấu nhất chỉ có xấu hơn, bởi vì cô kinh hoàng phát hiện sắc mặt người đàn ông cao ít nhất một mét tám này đang trắng xanh, mà dường như còn hơi run rẩy. Mạch Tiểu Hân có một bạn trai là bác sĩ tâm lý từng qua lại ba tháng, còn nhớ vị bác sĩ này đã nói, lúc căng thẳng thì bệnh tật gì cũng có thể xảy ra. Ví dụ điển hình nhất là có người lỡ vào kho lạnh rồi bị chết cứng, nhưng hôm sau mọi người mở kho lạnh lại phát hiện tối hôm trước hệ thống điện của kho lạnh gặp sự cố, máy lạnh không hề hoạt động. Bởi vậy có thể thấy ở trạng thái căng thẳng thì phán đoán của con người rất có thể sẽ sai lầm. Cho nên Mạch Tiểu Hân nhận định người đàn ông trước mặt bị sự cố thang máy làm khiếp sợ rồi, có thể sẽ ngất, có thể sẽ động kinh, có thể sẽ nhồi máu cơ tim, mà hiện trường chỉ có một mình cô. Mặc dù cô đã làm bạn gái bác sĩ một thời gian nhưng bởi vì không chịu nổi đam mê nghiên cứu của người đó nên không thể không bai bai trong khi tri thức sơ cứu vẫn chưa học được bao nhiêu.

“Dừng căng thẳng, trước kia tôi cũng từng bị kẹt trong thang máy, sẽ không có chuyện gì đâu”. Mạch Tiểu Hân an ủi với tư thái của một bà chị, “Thang máy ở đây rất tốt, có đủ các biện pháp đối phó tình huống khẩn cấp, có thể người của ban quản lý đang đi ăn cơm, sẽ có người đến ngay thôi, đừng sợ”.

Người đàn ông đó dùng nắm đấm ấn bụng, hơi ngẩng đầu nói: “Tôi đau bụng, không phải sợ”.

Đau bụng? Lúc này Mạch Tiểu Hân mới chú ý trán anh ta đổ đầy mồ hôi lạnh, lại xoay người ấn nút khẩn cấp, lần này có người trả lời, “Đã liên lạc với công ty thang máy, họ đã phái người đến sửa, giờ này hơi tắc đường một chút, mong các vị kiên nhẫn chờ”.

Mạch Tiểu Hân cả giận nói: “Gọi người đến sửa rồi cũng phải nói cho chúng tôi biết chứ, không biết chúng tôi kẹt trong này rất sợ à?” Cô nói chính khí凛冽, quên rằng mình vừa mới dỗ người ta đừng sợ, “Các anh mau mau chút, trong này có người bị ốm, đau bụng, có lẽ là viêm ruột thừa cấp tính”.

Người của ban quản lý nghe vậy cũng phát hoảng, liên tục vâng dạ. Mạch Tiểu Hân thấy sắc mặt người nọ càng ngày càng xấu, chắc là rất đau nên vội nói với anh ta, “Thang máy trong chốc lát còn chưa thể mở được, tôi thấy anh đau quá, tốt nhất anh ngồi xuống đi, nếu không thì nằm xuống cũng được. Trước một người bạn tôi cũng bị viêm ruột thừa, đau đến mức lăn lộn dưới đất”.

Người nọ nghe vậy do dự trong chốc lát rồi thật sự ngồi xuống nhắm mắt lại tựa vào một góc, thở dốc rất nặng nề. Mạch Tiểu Hân nhìn anh ta thật sự đáng thương, cảm thấy trong thời khắc như vậy đương nhiên phải đồng tâm hiệp lực giúp đỡ lẫn nhau nên ngồi xuống bên cạnh anh ta hỏi: “Cần gọi xe cấp cứu hay không? Lát nữa mở được thang máy thì đi thẳng đến bệnh viện? Anh bị thế chắc phải phẫu thuật đấy!”

Người nọ lắc đầu, “Tôi bị đau dạ dày, tôi lên tầng chính là để lấy thuốc, không nghĩ tới lại bị kẹt ở đây. Hình như hôm nay dạ dày đau hơi khác mọi ngày, cả bụng dưới cũng đau lắm”.

Mạch Tiểu Hân nghĩ thầm, vừa rồi rõ ràng nói là đau bụng, bây giờ lại thành đau dạ dày, chắc là đau quá nên lơ mơ rồi, trong lúc kêu trời trời không thấu này tốt nhất nên làm cho anh ta bình tĩnh lại: “Tôi bóp hổ khẩu tay cho anh một chút, sẽ đỡ hơn. Tôi đã thử rất nhiều lần, biện pháp này hiệu quả lắm”.

Khi còn bé mỗi lúc cô đau bụng bà ngoại lại bóp hổ khẩu cho cô như vậy, đã trở thành thói quen, sau khi lớn lên bất kể đau ở đâu cô cũng bóp hổ khẩu một lát đã, vì vậy còn bị Hà Đông trêu chọc là tuyệt chiêu “hổ khẩu chữa đau”.

Mạch Tiểu Hân cũng mặc kệ người ta có tin phương pháp nhà quê của mình hay không, lập tức không chút do dự nắm tay người đàn ông đó rồi bóp mạnh vào hổ khẩu. Cô chỉ lo cứu người, không hề hay biết mình bóp mạnh đến mức nào, anh ta đau đến mức suýt nữa nhảy dựng lên. Người nọ mở mắt, thoáng giật mình nhìn cô, lúc này mới phát hiện đó là một cô bé rất trẻ với mái tóc quăn, rất xinh xắn. Cô ta đang cúi đầu tập trung bóp hổ khẩu cho mình, cái cổ trắng muốt, mùi hương thiếu nữ thoang thoang. Cô ta sốt ruột hỏi mà không ngẩng đầu lên: “Còn đau lắm không? Anh bị như vậy chẳng lẽ là dạ dày hay là chảy máu dạ dày?”

“Tốt hơn một chút rồi”, trước thái độ quan tâm của cô anh ta đành phải nói như vậy. Chảy máu dạ dày? Nghiêm trọng đến thế sao?

Mạch Tiểu Hân nhíu mày, lại đứng lên ấn nút khẩn cấp, “Anh gì ơi, người của công ty thang máy đến chưa?”

“Đến ngay đây đến ngay đây”.

Mạch Tiểu Hân bất đắc dĩ ngồi xuống bên người người nọ, “Sắp đến rồi, có thể chịu được nữa không?” Nói xong mới phát hiện mình nói đúng là nhầm nhứ, không thể chịu được thì cũng biết làm sao, nghĩ vậy lại kéo tay anh ta lên bóp hổ khẩu, “Tôi ở nhà A chưa từng gặp loại chuyện này, không nghĩ ra thang máy nhà B kém như vậy, đúng là gối thêu hoa bọc rơm, hại chết người”. Lại nhớ ra trong túi xách còn có sô cô la liền hỏi, “Hay là anh đói nên mới đau dạ dày? Tôi có sô cô la đây!”

“Không phải”, Người nọ miễn cưỡng nhìn cô cười một cái, từ bụng dạ dày, chảy máu dạ dày giờ lại đến đói mà đau dạ dày, cô gái này đúng là rất có tinh thần chủ nghĩa lạc quan, nhìn thì rất xinh xắn nhưng sức tay lại rất mạnh. Bây giờ tựa hồ hổ khẩu tay anh ta còn đau hơn cả bụng.

“Mạch Mạch!” Mạch Mạch!” Hà Đông ngoài thang máy gọi ầm lên, “Mạch Mạch, bạn đừng sợ, người sửa thang máy đến rồi”.

“Biết rồi, bạn nhanh về văn phòng đi, một lát nữa tớ đi tìm bạn!”

“Không sao, tớ tìm được một cái trong góc ngăn kéo rồi, biết trước thế này thì đã không nhờ bạn đi mua băng vệ sinh. Bạn đừng sợ, thang máy sẽ không rơi đâu”.

Mạch Tiểu Hân đỏ mặt, cô nàng Hà Đông này cho rằng chỉ có một mình mình kẹt trong thang máy nên mới dám nói như vậy. Cô vội thả tay người nọ ra, lao tới bên cửa nói: “Biết rồi biết rồi, mau trở về đi, trong này có một người bệnh bị đau dạ dày, gọi họ mở cửa nhanh lên”.

Bên ngoài không có tiếng động gì nữa, chắc là Hà Đông xấu hổ quá chạy mất rồi. Mạch Tiểu Hân đang không biết có nên quay lại hay không thì ánh đèn đã sáng lên, thang máy đi lên một đoạn rồi mở cửa.

Bên ngoài có mấy người đang đứng, nhìn thấy người đàn ông ngồi trong góc tất cả bọn họ đều tỏ ra rất căng thẳng, vừa gọi vừa chạy tới đìu anh ta dậy. Mạch Tiểu Hân nghiêng người chen ra ngoài, dường như nghe thấy họ gọi anh ta là giám gì đó, đại khái là giám đốc hay giám sát của công ty nào đó. Cô phải đi tìm Hà Đông ngay, đến giờ còn chưa ăn tối, kiểu gì cũng phải ăn ngon một bữa giải đen mới được.

Mục Tư Viễn đứng lên, ánh mắt quét qua mấy người trước mặt nhưng không thấy cô bé nọ. Chắc là cô ta cũng làm việc ở tòa nhà này, có thể là nhà A, trước kia chắc mình cũng từng thấy cô ta rồi, vừa rồi thân mình lo chưa xong nên anh không hề nhìn kỹ khuôn mặt đó, chỉ nhớ là quen quen. Anh sờ sờ hổ khẩu, cảm thấy dạ dày không còn đau như lúc đầu nữa, có vẻ đúng là hữu hiệu thật.

2. Chương 2

Nhà A nhà B Tác giả: Hàm Hàm

Chương 2

Dịch: Losedow

Nguồn: Tangthuvien

Cuối cùng Mạch Tiểu Hân cũng biết danh nhân và người bình thường khác nhau thế nào.

Hôm sau, khi cô vừa ăn bánh quẩy vừa húp tào phớ đọc báo sớm như mọi ngày thì suýt bị sặc vì một tin tức: “Thang máy tòa nhà Văn Cẩm gặp sự cố, tính mạng tỷ phú ngàn cân treo sợi tóc”. Bài báo chiếm nửa trang nhất tờ tin nhanh đã tường thuật chi tiết vụ việc. Mạch Tiểu Hân mở to mắt đọc kỹ hai lượt, rút ra hai thông tin: Thứ nhất, người đàn ông đau bụng hôm qua đó là một người có tiền, hơn nữa không phải có

tiền vừa vừa mà là cực kì có tiền. Không lâu trước công ty anh ta vừa lên sàn, sau một đêm tài sản tăng vọt lên mấy nghìn tỷ. Thứ hai, sau khi thang máy mở cửa anh ta được đưa vào phòng mổ bệnh viện, phẫu thuật viêm ruột thừa cấp tính.

Mạch Tiểu Hân nhếch miệng, lúc đầu mình đã nói là viêm ruột thừa mà anh ta còn kêu đau dạ dày. Chẳng lẽ tổng giám đốc công ty lên sàn mà ngay cả dạ dày và ruột thừa cũng không phân biệt được à? Nếu vậy thì cô thực sự phải lo lắng cho các nhân viên trong công ty này rồi. Đọc đến câu cuối cùng trong bài báo, giám đốc chi nhánh công ty thang máy X đã trực tiếp đến bệnh viện xin lỗi, Mạch Tiểu Hân cảm thấy hơi tức giận. Không phải có hai người bị kẹt sao? Vì sao lại không có ai quan tâm đến mình chứ? Tin tức không nhắc đến mình cũng thôi, nhưng công ty thang máy cũng không thể coi như không có mình được. Ít nhất cũng phải đền mình một món quà chứ, cô tức giận húp một ngụm táo phở, đúng là một công ty bộ đỡ.

Có điều tối hôm qua Hà Đông đã mời mình ăn một bữa Tứ Xuyên rất ngon, hơn nữa còn chủ động đề xuất đợi đến tháng lương sau sẽ đi đền tiền sơn xe cho chủ xe BMW kia, lại còn nước mắt lưng tròng ôm cô nói: “Mạch Mạch, vẫn nghe nói hồng nhan bạc mệnh, xem ra không sai chút nào. Bạn xem xem, đi thang máy mà bạn cũng bị kẹt đến hai lượt rồi”.

Mạch Tiểu Hân vừa giãy ra khỏi vòng tay Hà Đông vừa nghĩ, thật không biết ai mới là mầm họa, cả hai lượt đều là bị nó nhờ vả mà gặp nạn, lần đầu tiên là giúp nó làm điều tra thương mại trong đợt kiến tập hội đại học, bị kẹt trong thang máy một khu dân cư, lần này thì bị kẹt trong thang máy công ty nó. Xem ra mình đúng là phúc tinh của Hà Đông, thì ra bao nhiêu tai nạn của nó đều bị đẩy sang người mình hết.

Cô mở máy tính, cửa sổ Yahoo của Hà Đông nhảy ra.

”Mạch Mạch, bạn gặp được bảo bối rồi. Hôm qua bị kẹt cùng bạn hóa ra chính là tổng giám đốc Viễn Dương, công ty lớn nhất thành phố này. Tuần trước công ty Viễn Dương lên sàn ở Thâm Quyển, sinh ra mười mấy tỷ phú, giá trị cổ phiếu của tổng giám đốc là mấy nghìn tỷ.

“Liên quan gì đến tớ?” Mạch Tiểu Hân kém theo một icon huyết sáo phớt lờ, đây là icon cô sử dụng nhiều nhất khi chat với Hà Đông.

“Ồ trong thang máy lâu như vậy, bạn có quyền rũ anh ta hay không?” Hà Đông kém theo một icon thẹn thùng đỏ mặt.

Mạch Tiểu Hân cười tít mắt, “Khi đó tớ không biết anh ta lắm tiền như vậy, bây giờ đang đầm ngực đậm chân tiếc nuối đây. Sếp đến rồi, té đây!”

“Đừng đầm đừng đầm, vòng một mẫu mực như vậy nhất định phải bảo vệ thật tốt, không sợ không dụ dỗ được người có tiền”. Hà Đông lại gửi một icon háo sắc chảy nước miếng rồi cũng out khẩn cấp trước khi Mạch Tiểu Hân nổi đóa.

Mạch Tiểu Hân tắt cửa sổ chat, ngọt ngào cười với ông chủ đã đi tới trước mặt: “Chào sếp Lưu!”

“Tiểu Hân, buổi tối mời khách, cùng đi nhé!” Giám đốc Lưu hơn bốn mươi tuổi, trán bắt đầu nông thôn bao vây thành thị nên hành động yêu thích nhất chính là không ngừng vuốt tóc từ xung quanh vào giữa trán. Sáng hôm nào nhân viên nhà xuất bản Cao Tân cũng có thể nhìn thấy hành động kinh điển này.

Mạch Tiểu Hân vừa ngoan ngoãn nhận lời vừa lén xem thường trong lòng. Nhân viên tài vụ Tiểu Dương bên cạnh quay sang bên vệt: “Ông chủ lại dùng mỹ nhân kế!”

Giám đốc Lưu nghe thấy cũng không hề tức giận, vẫn vừa vuốt tóc vừa cười ha ha, “Tiểu Hân là người què rượu, tửu lượng tốt, không giống tôi uống một chai bia đã xỉn rồi. Tiểu Hân, cô yên tâm, chưa đến thời khắc mấu chốt tôi sẽ không đưa cô ra đâu, chỉ cần làm lực lượng dự bị là được”.

Nhìn ông ta càng vuốt tóc càng không che được cái trán hói, Mạch Tiểu Hân không nhịn được cười. Cô thích nơi này, cũng thích ông chủ như vậy, không hề quan liêu. Tuy cũng là thương nhân nhưng cũng là người có học đăng hoàng, vẫn còn mang vẻ nhã nhặn phúc hậu của người có văn hóa, không bủn xỉn như đa số các ông chủ các công ty tư nhân khác. Bà chủ trước cũng đi du học nước ngoài, hai vợ chồng không có con, lấy lí do xây dựng văn hóa công ty, ngày lễ ngày tết thường xuyên tổ chức các hoạt động vui chơi. Trên thực tế là bà chủ rất thích làm mối cho đám thanh niên trẻ tuổi này, mà hiện nay Mạch Tiểu Hân chính là đối tượng chú ý trọng điểm của bà. Trước kia Mạch Tiểu Hân làm ở bộ phận cho vay tại ngân hàng thương

mại, mặc dù hoa hồng cao nhưng công việc đó chủ yếu dựa vào quan hệ, ngày ngày cần hát hò nhảy nhót với khách hàng không khác tiếp viên quầy bar là mấy, thật sự không chịu nổi. Đúng lúc đó kế toán ở công ty này phải chuyển nhà theo gia đình, Hà Đông vốn có quan hệ không tồi với cô kế toán cũ đó nên đã nhờ cô ta đề cử Mạch Tiểu Hân với ông chủ Lưu. Thấy Mạch Tiểu Hân, giám đốc Lưu chỉ hỏi hai câu đã nhận luôn. Như vậy ngày ngày bọn mình có thể gặp nhau“, Hà Đông vui vẻ nói, “Mặc dù ở nhà A hơi tủ thân một chút nhưng sau này có thể tìm cơ hội khác”.

Mạch Tiểu Hân không cảm thấy nhà A có gì không tốt. Lúc xây cao ốc, tập đoàn Văn Cẩm chưa hề làm tiền nhiều của như bây giờ, khu đất này cũng chưa nóng như hiện nay. Khi đó tòa nhà Văn Cẩm A mười tám tầng đã làm mọi người phải trợn mắt rồi, để thu hồi tài chính, khách hàng nhà A đều phải thuê mười năm trở lên. Nào biết ngành bất động sản Trung Quốc đã phát triển với tốc độ kinh người, cũng mang lại của cải kinh người, giờ đây tập đoàn Văn Cẩm đã là công ty nộp thuế đứng đầu thành phố B. Lúc đầu do thiếu tài chính nên một mảnh đất bên cạnh nhà A bị bỏ trống, giờ đây đã mọc lên một tòa nhà Văn Cẩm B ba mươi tám tầng, nội thất cực kì xa hoa, trở thành tòa nhà cao cấp nhất cả thành phố. Bên cạnh nó, nhà A giống như một hậu gái bên cạnh một tiểu thư xinh đẹp, mặc dù cũng nho nhã xinh xắn nhưng khí thế rõ ràng yếu hơn rất nhiều. Cũng như các công ty ở nhà A đều có kết quả kinh doanh không hề kém nhưng vẫn không thể so với các công ty ở nhà B như tập đoàn Văn Cẩm hay công ty Viễn Dương.

Hà Đông làm việc tại phòng tài vụ tập đoàn Văn Cẩm, bố cô là một trưởng phòng thuộc một cục bên chính quyền, dù chức quan không lớn nhưng nhiều năm công tác cũng tích lũy được chút quan hệ. Vì vậy sau khi tốt nghiệp đại học Hà Đông cũng trở thành một nhân viên văn phòng một cách thuận lợi, mỗi ngày mặc đồng phục màu xám, kể cả giữa mùa đông cũng vẫn là váy ngắn âu phục cao trên đầu gối. Điều này làm cho người thích phong cách thoải mái như Hà Đông oán giận không thôi. Một vấn đề khác lần cô oán giận chính là tập đoàn Văn Cẩm, à không, là cả tòa nhà B có quá nhiều người đẹp, điều này làm cho Hà Đông với ngoại hình tầm tầm phải chịu rất nhiều áp lực.

“Mạch Mạch, bạn mà sang nhà B thì tốt, khuôn mặt này của bạn chính là loại hình tiêu chuẩn của nhà B đấy”. Hà Đông thường nói như vậy.

“Tớ không sang đó đâu, riêng yêu cầu ngày nào cũng phải trang điểm là tớ đã không thích rồi”. Mạch Tiểu Hân nhượng bộ lui binh. Được gen di truyền của mẹ, da cô rất đẹp, bình thường đều không nở trang điểm, chỉ khi ông chủ yêu cầu ra ngoài tiếp khách mới chịu trang điểm sơ sơ, vì vậy Mạch Tiểu Hân còn để nguyên một bộ đồ trang điểm tại văn phòng. “Ông chủ Lưu của tớ vẫn tốt nhất, không yêu cầu nhân viên phải trang điểm, cứ để tự nhiên cho đẹp”.

Giống tất cả các cô bé khác, Mạch Tiểu Hân thích đi dạo phố mua quần áo, có điều cô rất ít mặc váy, bởi vì mặc váy đi xe đạp điện không tiện. Chiếc xe đạp điện này cô mua khi thấy có khuyến mãi giảm giá lúc vừa đi làm, mua về lập tức bị Hà Đông mắng vì không có đầu óc, chiếc xe này quá lớn, khó điều khiển. Mạch Tiểu Hân vừa ngoan ngoãn cúi đầu nghe cô ta lải nhải vừa không cho là đúng. Cô bị màn quảng cáo “người đẹp Mô tô” đầu độc quá nặng, cực thích hành động kinh điển bỏ mũ bảo hiểm hất mái tóc dài trong quảng cáo. Đáng tiếc là xe đã đi ba năm mà tóc vẫn chưa nuôi dài được. Đúng vậy, mấy tháng nữa là cả cô và Hà Đông đều 25 tuổi, sắp tiến vào hàng ngũ thanh niên lớn tuổi, mặc dù mọi người đều nói ở tòa nhà Văn Cẩm 25 tuổi vẫn là độ tuổi được mọi người hâm mộ, bởi vì nơi này phụ nữ độc thân 30 tuổi chỗ nào cũng có, bao gồm công chúa điện hạ của tập đoàn Văn Cẩm.

Buổi trưa, Mạch Tiểu Hân gặp Hà Đông tại phòng ăn nhân viên theo thường lệ. Phòng ăn ở tầng 6 nhà Văn Cẩm A cũng có chút danh tiếng ở khu vực này, phòng ăn công chức mà vẫn đảm bảo giá rẻ đồ ngon như vậy sợ rằng cả thành phố không tìm được nhà thứ hai. Lúc đầu nhà A xây xong cho thuê, xung quanh không hề có quán ăn nhanh hay cơm văn phòng nào thích hợp. Các công ty thuê văn phòng đều đưa ra vấn đề ăn cơm của nhân viên, bắt đầu dĩ, tập đoàn Văn Cẩm phải nhịn đau xây phòng ăn ở tầng 6. Không nghĩ tới vài năm sau xây xong nhà B thì phòng ăn này lại trở thành không thể thiếu. Giữ hai tòa nhà có xây một hành lang có mái che, đến giờ ăn cơm là nhân viên hai bên đều tụ tập dưới một mái nhà, tiếng người huyền nao. Ông chủ nhận thầu xây phòng ăn quả là rất hiểu tâm lý tiểu tư sản, phòng ăn sạch sẽ sáng ngời, âm nhạc lãng đãng, cho nên dù đã mở cả tám cửa thì người ăn vẫn phải xếp hàng dài.

“Mạch Mạch, bạn biết vì sao phòng ăn này lại đông người như vậy không?” Ngày đầu tiên Mạch Tiểu Hân đến Hà Đông đã nói với cô nguyên do, “Đó là đại hội làm quen thực sự đấy! Tất cả các cô gái ở đây đều

muốn tìm một chàng trai nhà B, đáng tiếc không có cơ hội nên chỉ có lúc ăn cơm mới có thể tiếp xúc được, vì vậy dù có chết họ cũng không thể bỏ lỡ bữa cơm được”. Sau đó Mạch Tiểu Hân quan sát kỹ các đồng sự của mình, đúng là phải bội phục Hà Đông kết luận vấn đề quá chuẩn.

Mạch Tiểu Hân mua đồ ăn xong nhìn lại vị trí quen thuộc quả nhiên thấy Hà Đông đang vậy tay. Bên cạnh có một người phụ nữ hơi gầy đang ngồi, người này cô chưa từng gặp. Thời học đại học Hà Đông chính là đại sứ ngoại giao của phòng kí túc, chỉ có người cô ta không muốn làm quen, không có người cô không làm quen được. “Nếu tớ muốn gặp hiệu trưởng, cùng lắm đi xe đạp ngã xe trước con Audi của ông ấy là được. Không tin hiệu trưởng đại nhân lại phớt lờ tớ!” Đây, một người hoành tráng như thế mà bốn năm đại học lại chưa hề có một bạn trai nào. “Đó là bởi vì bọn họ đều coi tớ là anh em hết!” Hà Đông than thở sau đó lại dắc ý, “Ngoại hình của tớ ấy mà, người đẹp cảm thấy không có đe dọa, người xấu cảm thấy mình còn cứu được, đàn ông tự tin hơn, phụ nữ bớt ai oán. Cho nên bạn tớ rộng khắp thiên hạ, cho nên không có đưa lê đưa bỏ gì mà tớ không móc ra được!”

Mạch Tiểu Hân bưng đĩa cười tí mắt đi tới, không biết lần này Hà Đông lại muốn tìm loại đưa lê nào.

“Chị Ngải Lâm, em đọc báo thấy hôm qua giám đốc chị bị kẹt trong thang máy à?” Hà Đông liếc Mạch Tiểu Hân với thâm ý sâu sắc.

Trong đầu Mạch Tiểu Hân quả thực muốn quỳ rạp xuống đất lạy Hà Đông. Thì ra người phụ nữ mặc đồng phục xanh đen nhìn qua lớn hơn mình không ít này chính là thư ký tổng giám đốc Viễn Dương, ngoại hình không đẹp lắm nhưng khí chất rất tốt, khi cười tỏ ra rất có lực tương tác. Nhìn nước da có thể đoán chị ta cũng đến tuổi băm rồi, nhất định là một người phụ nữ của công việc, Mạch Tiểu Hân nghĩ. Toognr giám đốc Viễn Dương có vẻ rất trẻ mà, chắc chắn sẽ không lớn tuổi hơn cô thư kí này, mặc dù trong thang máy không dễ ý lắm nhưng cô cảm thấy nhận định này sẽ không sai.

“Ồ, hôm qua hiếm lắm mới được hôm không phải tiếp khách, sếp Mục muốn về nghỉ sớm một chút, không ngờ lại gặp phải chuyện đen đủi như vậy. Thang máy tòa nhà Văn Cẩm còn xảy ra sự cố, tin tức này mà lan rộng ra thì việc tiêu thụ của mấy khu nhà cao tầng của Văn Cẩm đều sẽ bị ảnh hưởng. Nghe nói chủ tịch Lục đã đề tin tức này xuống rồi”. Ngải Lâm nói không e dè gì. Công ty Viễn Dương cũng từng là công ty con của Văn Cẩm, mặc dù sau đó đã tách ra độc lập nhưng vẫn còn có rất nhiều dính dáng, tin tức cũng sẽ lan truyền rất nhanh.

“Nghe nói hôm qua Lục tiểu thư cũng ở lại bệnh viện cả đêm”, hứng thú đưa lê của Hà Đông hiển nhiên không nằm ở vấn đề tiêu thụ của mấy khu nhà.

Ngải Lâm bình thản đánh giá Mạch Tiểu Hân, “Mạch tiểu thư, trước kia chúng ta đã gặp nhau rồi đúng không? Năm ngoái cô lên sân khấu hát trong hội hữu nghị mừng năm mới, tôi còn thay mặt cho giám đốc Mục lên trao giải cho cô mà!”

Mạch Tiểu Hân cảm thấy khó xử, năm ngoái cô mới xin vào công ty xuất bản. Tòa nhà Văn Cẩm có một thông lệ bất thành văn, hàng năm đêm trước tết dương đều phải tổ chức một buổi liên hoan năm mới, một mặt là để củng cố tình cảm giữa chủ nhà với người thuê, mặt khác ở đây có nhiều người tuổi trẻ, tổ chức liên hoan hữu nghị để thúc đẩy giao lưu cũng rất được hoan nghênh. Bình thường mỗi công ty phải đưa ra một tiết mục, Mạch Tiểu Hân là người mới nên đương nhiên sẽ bị ép lên biểu diễn. Cô hát rất khá, bốn năm đại học cũng không ít lần làm MC. Cô nhớ mang máng là một người phụ nữ trẻ tuổi đã lên trao giải cho mình.

“Quên rồi à?” Ngải Lâm cười cười không để ý, “Chị thì vẫn nhớ em, đại mỹ nữ mà, mấy thằng nhóc công ty chị còn bàn tán về em một hồi lâu mà!”

“Vậy chị Ngải Lâm làm môi cho Mạch Mạch đi, nó còn chưa có bạn trai!” Hà Đông cười nói, “Mạch Mạch của chúng ta không những xinh đẹp, hát hay mà nấu ăn cũng rất giỏi”.

“Đợi bao giờ bạn kiếm được chồng rồi nói tiếp”, Mạch Tiểu Hân đỏ mặt trợn mắt nhìn Hà Đông rồi nói với Ngải Lâm, “Chị Ngải Lâm, đừng nghe nó nói liên thiên. Bọn em ở cùng phòng kí túc thời đại học, nó suốt ngày bắt nạt em”.

Ngải Lâm trêu đùa: “Hà Đông nói đúng đấy, công ty chị có rất nhiều thằng đẹp trai, thu nhập cũng không tồi. Công ty vừa IPO, mọi người ít nhiều đều kiếm được chút đỉnh. Để chị chọn giúp bọn em, nếu thật sự không nhìn trúng đứa nào thì còn có sếp Mục của bọn chị nữa mà”.

Mạch Tiểu Hân cảm thấy vị thư ký tổng giám đốc này không hề tao nhã lịch sự như bề ngoài, thật sự rất mạnh mẽ rất hoành tráng, ngay cả người lãnh đạo trực tiếp của chính mình cũng dám bán đứng.

“Báo chí nói sếp Mục của các chị phát bệnh trong thang máy, sau đó phải vào phòng mổ, có thật không chị?” Hà Đông vừa thấy câu chuyện đi chệch khỏi định hướng liền vội vàng kéo lại.

Ngải Lâm ôi một tiếng, “Buổi chiều họp anh ấy đã thấy không thoải mái, hết giờ làm bắt đầu cảm thấy dạ dày rất đau, cũng không nói với ai mà tự mình về văn phòng lấy thuốc, ai biết lại là viêm ruột thừa chứ? Sau đó bác sĩ nói quả thật cũng đau dạ dày nữa, cả dạ dày lẫn ruột thừa, đương nhiên anh ấy sẽ cho rằng là bệnh cũ phát tác. May là anh ấy còn thông minh, đi thẳng đến bệnh viện, nếu không cứ cố chịu như trước đây thì không chừng sẽ thành chuyện lớn mất”.

Mạch Tiểu Hân nghĩ thầm, đã như vậy còn khen thông minh, quả nhiên sự sùng bái của cấp dưới đều là mù quáng.

Mục Tư Viễn nằm trên giường hắt xì liên hai cái, tác dụng của thuốc tê còn chưa hết, toàn thân đầm đìa mồ hôi, cả người mềm nhũn khó chịu. Vết thương lại bắt đầu râm râm đau, anh dùng tay phải bóp hổ khẩu tay trái, một lát sau bỗng cảm thấy buồn cười lại buông tay ra.

3. Chương 3

Nhà A nhà B Tác giả: Hàm Hàm

Chương 3

Dịch: Losedow

Nguồn: Tangthuvien

“Tổng giám đốc Mục, bên phía khách sạn đã chuẩn bị đầy đủ rồi, thực hiện theo đúng phương án thứ hai của chúng ta. Phòng quan hệ xã hội đã gửi thiệp mời khách quý rồi, còn các lãnh đạo quan trọng thì ngài nói phải tự mình đi mời”.

Mục Tư Viễn gật đầu đi ra khỏi thang máy, mấy vị giám đốc bộ phận đi theo bên người, trợ lý của anh đang tranh thủ thời gian báo cáo tình hình chuẩn bị bữa tiệc mừng công ty lên sàn. Ngày thứ mười sau phẫu thuật sắc mặt anh vẫn hơi yếu ớt.

“Trong buổi tiệc sẽ có năm đợt rút thăm trúng thưởng, danh sách những người được sắp xếp để rút trúng sẽ đưa lên cho ngài xét duyệt sau. Chủ tịch Lục nói ngài cứ chuẩn bị phát biểu đáp từ, nhưng ông ấy sẽ cố gắng từ Mỹ về sớm”.

“Tất cả cổ đông quan trọng đều nhận lời mời rồi chứ?” Mục Tư Viễn hỏi.

“Trừ giám đốc Tề công ty Dịch Đạt nói còn phải sắp xếp lịch, còn lại tất cả đều xác nhận sẽ tới”.

“Quy cách tiếp đãi phải cao cấp nhất, tìm hiểu xem khách khứa có muốn cho người nhà đi du lịch gần đây hay không. Phòng quan hệ xã hội biết phải làm thế nào chứ?” Anh quay đầu lại nhìn trưởng phòng quan hệ xã hội.

“Biết ạ. Tổng giám đốc yên tâm”. Trưởng phòng quan hệ xã hội lập tức đi lên nói, “Truyền thông cũng liên lạc được rồi, đều không có vấn đề gì. Đến lúc đó có thể ngài cần trả lời phỏng vấn của vài hãng. Thời gian trước tin tức IPO truyền ra, chúng tôi đã phải vất vả lắm mới đối phó được. Lần này nếu ngài tiếp tục từ chối phỏng vấn thì có lẽ đám phóng viên sẽ bóp chết tôi cho hả giận mất”.

“Không phải đã chuẩn bị tư liệu phát cho giới truyền thông rồi sao? Chẳng lẽ còn phải bôi móc đủ 8 đời tổ tông tôi ra mới chịu bỏ qua à?” Mục Tư Viễn không vui, đang muốn nói tiếp thì đột nhiên nhìn thấy một cô bé mặc đồ đồ đứng trên bãi cỏ ngoài đại sảnh đang mỉm cười vẫy tay với mình, nhìn kỹ lại, mái tóc ngắn uốn xoắn rất đẹp, gương mặt xinh xắn trắng mịn, đúng là cô bé bóp hổ khẩu cho hắn trong thang máy lần

trước. Khóe môi anh khẽ động rất khó phát hiện: “Mấy người lên xe trước chờ tôi”. Dứt lời đi vòng qua chiếc xe đang chờ trước cửa đi về phía bãi cỏ.

Hôm nay hết giờ làm Mạch Tiểu Hân hẹn Hà Đông cùng đi ăn cơm. Hai người hẹn chờ nhau ở bãi cỏ trước nhà B. Nhìn thấy Hà Đông cùng đồng sự ra khỏi thang máy, Mạch Tiểu Hân vội gượng tay vẫy.

“Chào cô!” Mục Tư Viễn đến gần mới phát hiện cô bé này hoàn toàn không nhìn mình, anh đã phạm một sai lầm mà bình thường nhất định không thể phạm phải, vì vậy bây giờ chỉ có thể cố gắng vớt vát.

“A, chào anh!” Mạch Tiểu Hân nhìn anh với vẻ kì lạ, dường như hơi quen mặt.

“Tôi là Mục Tư Viễn”, Mục Tư Viễn ngừng một chút, thấy đối phương cũng không có phản ứng gì liền ho một tiếng khó xử, “Ngày đó chúng ta cùng bị kẹt trong thang máy...”

“A, là anh à!” Mạch Tiểu Hân nhớ số liệu thuộc loại hạng nhất nhưng nhớ người thì lại rất kém, gặp nhau rồi mà khi gặp lại vẫn như chưa quen biết là chuyện thường ngày ở huyện, trước kia đã được các nam sinh trong trường bầu là nữ sinh cao ngạo nhất, khó tán nhất. Hơn nữa tối hôm đó tinh thần cô vốn căng thẳng cao độ, lúc nào cũng sợ Mục Tư Viễn đau bụng một mình cô khó có thể ứng phó, ánh đèn trong thang máy không hề sáng, cô toàn tâm toàn ý bóp hồ khẩu cho người ta, đâu có tâm tư quan sát xem ngoại hình đối phương như thế nào. Sau hơn mười ngày, chuyện cũng quên gần hết rồi, hoàn toàn không nghĩ tới Mục Tư Viễn đột nhiên lại đi tới tìm mình.

“Anh ăn mặc lịch sự thế này, còn đeo kính nữa, tôi đúng là không nhận ra được”. Cô xấu hổ nhìn hẩn cười cười, “Thấy báo viết anh phải nằm viện, giờ khỏe rồi chứ?”

“Khỏe rồi, còn phải cảm ơn cô nữa, nếu không nhờ có cô nhắc nhở thì tôi cũng không biết mình bị viêm ruột thừa nữa”. Mục Tư Viễn nhớ lại tuyên bố “Chậm một chút nữa là sẽ to chuyện” của bác sĩ, cảm kích cô bé trước mắt từ đáy lòng.

Quả nhiên không phân biệt được dạ dày và ruột thừa, Mạch Tiểu Hân hơi buồn cười nhưng lập tức ý thức được người trước mắt không phải Hà Đông liền nói khách sáo: “Tôi cũng chỉ đoán mò thôi”. Trong lúc hai người nói chuyện Hà Đông đã đi tới, đứng cách chỗ hai người vài bước, Mạch Tiểu Hân quay sang nhìn cô.

Mục Tư Viễn biết người cô đợi đã đến liền nói ngắn gọn: “Tuần sau công ty chúng tôi có một buổi tiệc chúc mừng, hi vọng cô có thời gian tới dự”.

“Ồ”, Mạch Tiểu Hân hơi lộ vẻ kinh ngạc, từ chối, “Tôi không...”

“Xin hỏi quý tính tiểu thư, chắc cũng làm việc ở tòa nhà này?” Mục Tư Viễn lập tức ngắt lời cô, ân cần nói, “Tôi sẽ sai người đưa thiệp mời tới cho cô”.

“Tổng giám đốc Mục đừng khách khí, kỳ thực tôi...” Mạch Tiểu Hân còn muốn từ chối, thấy đối phương khẽ nhún mày, nhớ tới thân phận của anh đành phải bắt đắc dĩ nói, “Tôi tên là Mạch Tiểu Hân, công ty xuất bản Cao Tân, nhà A”.

“Vâng, xin lỗi tôi còn có chút việc cần đi trước, hôm đó Mạch tiểu thư nhất định phải tới dự đấy nhé”. Mục Tư Viễn hơi gật đầu, xoay người rời khỏi. Buổi tối hôm đó chỉ có ánh đèn mờ, lúc thì cô quay lưng về phía anh kêu cứu, lúc lại cúi đầu bóp tay cho anh. Khi đó anh đang rất đau, nói chuyện với cô cũng chỉ hơi ngắc ngứ vì lí do lịch sự, nhưng vừa rồi chỉ nhìn thoáng qua cô từ khoảng cách xa như vậy mà đã có thể nhận ra, chính bản thân Mục Tư Viễn cũng cảm thấy hơi khó tin.

Mạch Tiểu Hân không vui nhìn bóng lưng Mục Tư Viễn đang dần dần đi xa, dáng người cao ráo, rất phóng khoáng, nhưng mà thế thì sao chứ? Cô lại không phải nhân viên của anh ta, không cần nhất nhất nghe lệnh anh ta. Cô cầm tay Hà Đông vừa đi tới nhỏ giọng thăm thài: “Sao người này cứ nhất định phải mời tới dự tiệc rượu chúc mừng của công ty họ làm gì nhỉ?”

Hà Đông nói hưng phấn: “Nghe nói là ở Shangri La cơ đấy, sẽ có rất nhiều minh tinh đến dự. Một tấm thiệp mời của bạn có thể mang cả hai người bọn mình vào hay không? Hôm đó tham dự toàn là người giàu có, ít nhất cũng là giám đốc. Rất nhiều yêu tinh công ty tớ đều muốn đi, bọn nó đang nghĩ mọi cách để được tham dự đấy!”

“Nếu như anh ta thật sự đưa thiệp mời đến cho tớ thì bạn mang đến công ty bạn đầu giá nhé. Tình hình tài chính của tớ đang căng thẳng, nhận được thiệp mời lúc tới dự còn phải có quà nữa chứ!”

“Ồ, thế cũng được. Mà sao cái bọn dở hơi này, đứa nào cũng như sợ không lấy được chồng hay sao ấy, tốt nghiệp hai năm đã đổi họ người khác rồi, đúng là bực mình với chúng nó!” Hà Đông lấy một hộp sô cô la trong túi xách ra, “Này, cho bạn. Bỏ tớ đi nước ngoài về mua cho tớ, tớ chỉ dám nhìn không dám ăn, thêm chết đi được”.

Mạch Tiểu Hân cười títt cầm lấy nhét vào túi mình. Cô và Hà Đông có rất nhiều sở thích giống nhau, chẳng hạn như thích quần jean giặt trắng bệch, lúc gặp chuyện gì rất vui vẻ hoặc rất mất hứng thì thích giày vò mái tóc, thích đồ ăn Tứ Xuyên, thích sô cô la. Chỉ có điều Hà Đông là loại người cứ ăn vào là béo, hơn nữa đã béo là sẽ béo mặt trước, cho nên luôn luôn cẩn thận không dám ăn nhiều. Để che giấu khuyết điểm của dáng người, một năm bốn mùa Hà Đông đều mặc trang phục rộng rãi, đáng tiếc từ khi vào tập đoàn Văn Cẩm, bộ đồng phục màu xám đó khiến khuyết điểm của cô lộ tức tởm, vì vậy cả ngày cô vẫn oán trách chút quan hệ của bố mình lại thành ra được không bằng mất. Mà Mạch Tiểu Hân thích nhất là áo ngắn tay quần dài, eo nhỏ chân dài, thỉnh thoảng mặc váy dài càng tỏ ra vô cùng quyến rũ, khiến Hà Đông nhìn mà ghen tị, “Ông trời đúng là quá bất công, bạn hết ăn lại nằm mà sao lại không béo nhỉ?”

Kỳ thực Mạch Tiểu Hân đâu có hết ăn lại nằm, thời gian rảnh còn phải làm thêm, trong đó còn có một công việc là Hà Đông tìm cho. Anh họ của Hà Đông mở một công ty máy tính quy mô nhỏ, sau một lần nhìn thấy Mạch Tiểu Hân ở nhà Hà Đông liền trăm phương ngàn kế nhờ Hà Đông kéo Mạch Tiểu Hân đến làm kế toán cho hắn. Mạch Tiểu Hân rất khó hiểu, em họ chính mình cũng học ngành tài vụ kế toán, làm gì nhất định cứ phải thuê người ngoài đến quản lý tài vụ?

“Cái này bạn không hiểu rồi, tư duy của thương nhân không giống chúng ta, chuyện có thể giải quyết bằng tiền thì tuyệt đối sẽ không dây dưa tình cảm vào, đặc biệt là không thể để họ hàng biết mình kiếm được bao nhiêu tiền, sợ họ biết rồi sẽ quẩn lấy mình”. Kỳ thực tình cảm của Hà Đông với anh họ không tồi, cũng nhìn ra ý định của anh họ với Mạch Tiểu Hân. Nhưng trước giờ cô vẫn luôn thích làm chuyện xấu, vì vậy quyết đoán đập nát hình tượng của anh họ trong cảm nhận của Mạch Tiểu Hân, đồng thời làm cho Mạch Tiểu Hân có nhận thức sâu sắc hơn đối với thương nhân.

“Hôm nay một gã cực kì đẹp trai đến công ty làm, trời ạ đẹp trai đến mức không còn thiên lí nữa, ngay cả loại yêu tinh ngàn năm như tớ cũng suýt nữa động tâm”. Hà Đông vừa uống canh gà vừa mở sạp bán dưa lê công ty trông được. Hai người thường xuyên tới đây ăn gà, nửa con gà kèm sáu đĩa rau dưa các loại mới gần trăm ngàn, ăn rất thoải mái, môi trường cũng không tồi, còn rẻ hơn cả đi uống trà, mấu chốt là thịt gà vừa có dinh dưỡng lại sẽ không gây béo phì.

“Ai thế?” Mạch Tiểu Hân thờ ơ hỏi. Cô thật sự bội phục Hà Đông, cả ngày khen mấy gã đẹp trai, lúc nào cũng tỏ ra mê mẩn nhưng đến nay vẫn không tìm bạn trai mà chờ gia đình sắp xếp giới thiệu. Hà Đông luôn tuyên bố hùng hồn, “Bây giờ không còn ai cho rằng béo là đẹp nữa, tớ có thích người ta nhưng chưa chắc người ta đã coi trọng tớ, không bằng tranh thủ thời gian hưởng thụ cuộc sống, cuối cùng bố tớ nhất định sẽ tìm một người môn đăng hộ đối cho tớ, tớ chẳng muốn phí tâm tư làm gì”.

Kỳ thực cái gọi là hưởng thụ cuộc sống của cô chính là cả ngày lêu lổng với Mạch Tiểu Hân, ngay cả khi Mạch Tiểu Hân yêu cô cũng phải chen ngang một chút, làm cho Mạch Tiểu Hân cũng thấy nản. Mẹ Mạch Tiểu Hân còn lo lắng nếu như Hà Đông vẫn không tìm bạn trai thì con gái mình có lẽ cũng khó có thể gả đi được. “Đó là bạn từng thấy biển rộng nên khó coi trọng sông hồ, lúc đầu Ngô Cảnh chiều chuộng bạn quá, bạn không quên được anh ta cũng không thể trách tớ được”. Hà Đông luôn luôn phủi sạch trách nhiệm hoàn toàn không để ý đến sắc mặt Mạch Tiểu Hân.

“Thái tử nhà họ Lục, mấy năm nay vẫn ở nước ngoài, mời về nước được một thời gian. Trước khi ra nước ngoài chủ tịch Lục tuyên bố bổ nhiệm anh ta làm trợ lý chủ tịch, hôm nay chính thức đến làm việc. Chị gái anh ta dẫn anh ta đến dạo qua tất cả các một lượt, làm toàn bộ công ty từ bác gái lao công đến mấy bé con lễ tân đều ngấn ngơ luôn. Bốn chữ phong lưu phóng khoáng viết thế nào, cuối cùng đến hôm nay tớ cũng được biết”.

“Quả này cừu rơi miệng cộp rồi, đám yêu tinh cả ngày nhìn chăm chăm này không nuốt chửng anh ta mới lạ”. Mạch Tiểu Hân xúc hai miếng đậu phụ, cau mày vừa ăn vừa nói. “Đậu phụ ngâm muối ăn mới ngon,

đậu phụ này toàn mùi thạch cao”.

“Xem kìa, mẹ bạn nuôi bạn thành tiểu thư rồi, nào giống tớ, mỗi ngày ăn cơm đều phải nhìn mặt mẹ kè, có ăn đã là tốt lắm rồi”. Hà Đông mất mẹ từ nhỏ, bố lấy vợ hai, sau khi mẹ kè sinh em trai đương nhiên bố cô sẽ phải chiều con trai hơn một chút. Hà Đông cảm thấy bị lạnh nhạt, đây cũng là nguyên nhân cô không thích về nhà lắm, có lúc ở lì chỗ Mạch Tiểu Hân vài ngày.

Mọi người đều nói chủ tịch Lục gần đây thân thể không tốt, dự định để thái tử sớm lên ngôi. Bạn nghĩ xem, đó chính là tập đoàn Văn Cẩm đấy, còn lợi hại hơn cả Viễn Dương. Nghe nói Viễn Dương là tiền thân của Văn Cẩm, chủ tịch Lục phát lên là dựa vào Viễn Dương, bây giờ vẫn là cổ đông lớn nhất của Viễn Dương. Lần này Viễn Dương lên sàn, người kiếm được nhiều tiền nhất lẽ ra chính là chủ tịch Lục. Nhưng cũng có người nói dạo trước vì mua khu đất ở phía nam đó chủ tịch Lục đã chuyển nhượng một bộ phận cổ phần, nếu đúng vậy thì ông ấy lỗ lớn rồi”.

“Không phải bạn làm ở phòng tài vụ sao? Chẳng lẽ lại không biết chuyện này?” Mạch Tiểu Hân cười nói, “Trên đời này còn có chuyện Hà đại tiểu thư không thăm dò được sao?”

“Tớ chỉ là một tiểu lâu la, không được biết những cơ mật cao tầng này. Văn Cẩm không phải công ty IPO, không cần công khai những thông tin này”, Hà Đông thở dài nói, “Quan chức bé như bố tớ chẳng là cái gì trước Văn Cẩm cả. Ngay cả bí thư thành ủy người ta cũng thích đến thì đến thích gặp thì gặp. Chỉ sợ vì thuế thu của thành phố mà thị trường cũng phải nịnh mấy công ty lớn này ở lại đây ấy chứ!”

“Mấy chuyện này đều không quan hệ gì đến bọn mình, Văn Cẩm cũng được, Viễn Dương cũng tốt, người có tiền chơi trò chơi con số ở đó, chơi nhiều quá sẽ biến thành cỗ máy kiếm tiền, không có tình cảm không có niềm vui. Tớ chẳng thích cuộc sống của họ tí nào, cứ sống đơn giản như bọn mình lại tốt, muốn chơi thể nào cũng được”, Mạch Tiểu Hân nói, “Hôm nay bà chủ bọn tớ lại đến làm mối cho tớ, cũng là một bác sĩ, còn là bác sĩ ngoại khoa, đáng sợ hơn gã lần trước nhiều!”

“Kỳ thực bác sĩ cũng không tồi, ít nhất lúc bị ốm không cần đến bệnh viện xếp hàng. Mạch Mạch, tớ cảm thấy tìm một người làm việc chuyên môn vẫn tốt hơn, thương nhân chỉ biết đến tiền, không thù vị tẹo nào”. Lần đầu tiên nghe thấy Mạch Tiểu Hân phải đi xem mặt mà Hà Đông không trêu chọc cô, “Nghe nói Viễn Dương là chủ tịch Lục và bố tổng giám đốc Mục cùng nhau dựng lên, chủ tịch Lục nắm cổ phần lớn nhất, tiếp theo là nhà họ Mục. Sau đó chủ tịch Lục lại mở Văn Cẩm để kinh doanh bất động sản, thái tử không chịu về nên mới để sếp Mục làm tổng giám đốc. Mọi người đều đồn đại sếp Mục là con rể tương lai của chủ tịch, hai nhà họ Mục và họ Lục rồi cuối cùng vẫn hợp thành một nhà. Bây giờ Viễn Dương đã lên sàn, bước tiếp theo Văn Cẩm sẽ IPO, thái tử trở về có thể chính là vì việc này. Bà nội, tại sao đàn ông tốt đều tập trung đến nhà bọn họ hết cả thế?”

“Không phải bạn nói con gái chủ tịch Lục rất lớn tuổi rồi à? Đã là con rể tương lai rồi tại sao còn chưa cưới?” Mạch Tiểu Hân nhớ tới tác phong nói một không hai của Mục Tư Viễn, quả thật rất thích hợp với phong cách của phú hào.

“Không biết, bình thường ngoại hình Lục tiểu thư cũng khá, nhưng vẫn không cách nào so với em trai cô ta được. Nghe nói cô ta rất nghiêm khắc với cấp dưới, phòng kinh doanh ai cũng rất sợ cô ta. Cho nên nói phụ nữ làm kinh doanh cũng không tốt, dần dần trái tim sẽ trở nên chai sạn. Thời gian này mọi người đều nói tổng giám đốc Mục hoàn toàn không cần phải tìm một bà xã như vậy, chính mình cũng có tiền tiêu không hết, trừ phi anh ta muốn lấy Văn Cẩm. Có điều chẳng lẽ thái tử lại chịu chấp tay dâng lên hay sao?”

“Được rồi, lo bò trắng răng”, Mạch Tiểu Hân cười nói, “Bạn nghĩ mấy chuyện này cho người ta làm gì? Đàn ông và đàn bà không giống nhau, đàn ông bao giờ cũng coi trọng sự nghiệp hơn một chút, kết hôn phải có mục đích rõ ràng, định tìm bà xã, tìm lọ hoa, tìm chỗ dựa hay là tìm ví tiền, thực tế lắm”.

“Đây không phải tớ đang quan tâm hộ bạn à? Bạn nói gã Mục Tư Viễn này tự nhiên chạy tới mời bạn tới dự tiệc, có phải có ý gì với bạn không? Bạn nhất định phải biết có một đại tiểu thư nhà họ Lục đang nhìn đấy, đừng để không ăn được cá lại tanh hết cả người”.

“Xi, bạn suy nghĩ hay nhĩ”, Mạch Tiểu Hân giật cái đùi gà trong tay cô, vừa ăn vừa cười nói: “Đúng là giàu sức tưởng tượng, tập đoàn Văn Cẩm đúng là chả tốt đẹp gì, một cô bé ngoan ngoãn như bạn vào làm một thời gian đã suốt ngày nghĩ đến chuyện trai gái rồi!”

4. Chương 4

Nhà A nhà BTác giả: Hàm Hàm

Chương 4

Dịch: Losedow

Nguồn: Tangthuvien

Một tuần sau, tiệc rượu chúc mừng Viễn Dương IPO thành công được tổ chức đúng hạn tại khách sạn Shangri La, tại to mắt lớn các giới tụ tập lại với nhau, hội trường được trang trí long trọng, hoa tươi thắm lủa màu, chính khách cấp cao, minh tinh trợt trần, bầu không khí rất náo nhiệt. Mục Tư Viễn ăn mặc chỉnh tề, tinh thần phấn chấn lên bực đọc diễn văn đáp từ, thể hiện rõ phong độ của người đứng đầu Viễn Dương.

Lục Tử Tình đứng dưới đài thần sắc phức tạp nhìn anh. Ánh đèn tập trung vào bực phát biểu, dát một lớp ánh sáng mỏng manh lên trên người anh, càng tỏ ra cao ráo sáng sủa, khí chất bá đạo vẫn mang chút hơi thờ trí thức nhã nhặn. Khuôn mặt có đường nét rõ ràng, hình khối sắc nét nhưng vẫn hài hòa vừa phải. Anh ấy là bạn học của cô, bạn cô, tri kỉ thanh mai trúc mã của cô, cũng là người đàn ông cô vẫn ngưỡng mộ trong lòng. Cô hiểu rõ anh ấy, từng cho rằng không ai hiểu anh ấy hơn cô, tuy nhiên bây giờ cô lại đứng nhìn anh từ xa, dần dần không còn tự tin nữa. Ai đó đã nói, đau khổ là giáo viên tốt nhất, chỉ trong thời gian 5 năm rất ngắn anh đã lột xác từ một cậu bé ngây ngô trở thành một người đàn ông trưởng thành tràn ngập tự tin. Anh đã đưa Viễn Dương lên một tầm cao mới, nhưng có lẽ cũng đang càng ngày càng xa mình. Tiếng thở dài của bố không lâu trước vẫn vang lên bên tai, “Tử Tình, Tư Viễn sớm đã không phải Tư Viễn trước kia rồi. Lúc nên từ bỏ thì phải từ bỏ thôi con ạ”. Cô nên từ bỏ sao? Từ bỏ người đàn ông cô đã ái mộ hai mươi mấy năm sao? Quả thật so với anh coo chỉ được coi như có chút tài mạo, cho nên mặc dù họ là bạn học, mặc dù cô đã cố gắng gấp trăm lần nhưng ánh mắt anh vẫn chưa bao giờ dừng lại trên người cô. Vốn cô đã định từ bỏ rồi, đó là năm anh và bạn gái tình đầu của anh cùng đến Mỹ. Ai ngờ nhà họ Mục có biến, anh buộc phải bỏ học về nước. Khi được biết ả Vi Giai Hình từng thể non hẹn biển với anh kia đã tuyệt tình bỏ anh mà đi trong lòng cô quả thực chưa kịp đau lòng thay cho anh thì đã vui mừng, thậm chí là mừng như điên rồi. Cơ hội để cô được yêu anh rốt cục đã đến. Cô cắt đứt một mối tình tạm bợ không hề lưu luyến, khuyên bố mình gọi anh về Viễn Dương, mong chờ anh đang trong cơn sóc có thể cảm động vì sự quan tâm dịu dàng như nước của mình. Nhưng bây giờ xem ra hết thảy chỉ là suy nghĩ từ một phía của cô. Cô nhớ lời bố mình nói khi đó, “Tử Tình, đến cùng con có phải nhà đầu tư thông minh không? Vì con, bố có thể mang Viễn Dương ra đánh bạc để chữa thương cho nó, chỉ sợ cuối cùng con gái bố lại không thu nổi cả tiền vốn”. Không thu nổi tiền vốn? Cô cười khổ, đúng là giá thành cao!

“Chị, thế nào, em và Tư Viễn ai đẹp trai hơn?” Lục Tử Hân ghé vào tai cô nhỏ giọng hỏi, vẻ tinh nghịch rất rõ ràng, “Vừa rồi em nghe thấy những mấy quý bà hỏi thăm anh ta, chị phải nhận thực rõ nguy cơ đấy”.

Sau khi mẹ qua đời, dù bố không tái hôn nhưng bên người lại không bao giờ thiếu bóng má hồng, vẫn là chị gái quan tâm đến cuộc sống của hần. Có lúc thậm chí hần cảm thấy mình và chị gái thực sự đang sống nương tựa lẫn nhau. Tục ngữ nói chị cả như mẹ, cho nên Lục Tử Tình vẫn không rõ mình yêu quý chị nhiều hơn hay là kính trọng nhiều hơn. Dương nhiên, hần cũng biết rất rõ tâm tư của chị gái.

Bài đáp từ của Mục Tư Viễn đã kết thúc, Lục Tử Tình vừa vỗ tay vừa quay đầu lườm em trai, “Bao giờ em mới có thể đứng đắn hơn được? Bằng tuổi em bây giờ Tư Viễn đã tiếp quản Viễn Dương rồi, đứng có lúc nào cũng trẻ con thế nữa!”

“Em trẻ con bao giờ? Cùng lắm là em may mắn hơn Tư Viễn một chút, có chị gái chăm sóc”. Lục Tử Hân cười đùa bốn cợt, “Còn có cả một chuẩn anh rể như anh ta nữa, ai không muốn hóng mát dưới bóng đại thụ chứ?”

“Đừng nói bậy!” Sắc mặt Lục Tử Tình khê thay đổi, nhìn thấy Mục Tư Viễn cùng mấy vị lãnh đạo chủ yếu đi ra cửa liền nói: “Chương trình em thích bắt đầu rồi, đi tìm tiểu minh tinh của em đi!”

“Chẳng hay ho gì, từ lâu đã nhìn chán mấy bộ mặt tô son điểm phấn này rồi. Chị, vì sao trong tập đoàn em không tìm được một gương mặt sạch sẽ nào? Em thất vọng cực kì, thật!” Ánh mắt Lục Tử Hân quét khắp hội trường, bây giờ trong nước đang thịnh hành kiểu người đẹp này chắc?

Lục Tử Tình không để ý tới hân nữa, nhìn thấy bố đang đứng cách đó không xa vẫy tay với mình liền vội mỉm cười đi tới. Lục Tử Hân lập tức xoay người, hôm nay gặp mấy vị bề trên này hân đã phải cười mãi hết cơ mặt hơn một tiếng rồi giờ phải tìm một chỗ thả lỏng mới được.

Lúc Mục Tư Viễn gọi điện thoại tới Mạch Tiểu Hân đang cùng Hà Đông ra sức trả giá với bà chủ cửa hàng. Mấy ngày hôm trước Hà Đông mua một chiếc váy dài in hoa ở đây, khi đó cảm thấy rất đẹp, hơn nữa bà chủ tặng bốc ba hoa chích choè, nóng đầu lên thế là mua về nhà. Kết quả là lúc soi gương của bà chủ thì thấy bóng dáng thướt tha, về đứng trước gương nhà mình thì mới phát hiện trông rất giống mấy bà bác người Nga, dù thế nào cũng không có dũng khí mặc vào lần nữa. Nghĩ đến số tiền gần triệu bạc bỏ ra lại xót, vậy là sống chết kéo Mạch Tiểu Hân đến trả hàng. Vì là khách quen, bà chủ không tiện từ chối ngay, dù sắc mặt không dễ coi lắm nhwung vẫn cố chịu đựng nghe Hà Đông nhõng nhẽo. “Cháu thấy mấy bông hao này to quá, màu sắc cũng quá sặc sỡ. Hơn nữa thời tiết chỉ cần lạnh hơn chút nữa là không mặc được, Cô cho cháu trả lại đi!”

“Hà tiểu thư, nói bằng lương tâm nhé, cái váy này đẹp lắm, cô dám cam đoan ở thành phố B không tìm được cái thứ hai đâu. Hoa hơi lớn mặc vào có thể hơi béo nhưng váy lại sẫm màu nên cũng không có ảnh hưởng gì. Hơn nữa cháu không mặc Mạch tiểu thư mặc cũng rất dễ nhìn. Mạch tiểu thư, cháu xem cái váy này đi với cái áo dệt kim cháu đang mặc rất hợp. Da cháu trắng như vậy, vóc người lại đẹp, mặc vào đi pác ti nhất định có rất nhiều thanh niên theo đuổi. Trời lạnh một chút cũng có thể mặc được mà, bây giờ ở đâu chả có điều hòa, cô bớt cho một trăm ngàn được chứ?” Kinh tế tiêu điều, làm ăn khó khăn, đã mua rồi giờ đột nhiên lại nói không cần, người bán hàng nào chịu đáp ứng. Có điều hai cô gái này thường đến chỗ này chọn đồ, cũng không tiện đắc tội.

“Ồ, cũng đúng. Mạch Mạch, tớ cảm thấy bạn mặc nhất định sẽ rất đẹp. Hay là bạn mua đi”. Hà Đông thấy vòng vèo hồi lâu bà chủ cũng không chịu nhượng bộ, trả lại trở thành hi vọng xa vời liền chuyển mục tiêu sang Mạch Tiểu Hân. Dù sao con bé này mặc cái gì cũng đẹp.

Mạch Tiểu Hân len lén trợn mắt nhìn Hà Đông, cô vừa bị Hà Đông lôi đến đây như bắt cóc, bây giờ lại còn bị gắp lửa bỏ vào tay nữa. Thật sự không trả được thì cũng chỉ có thể như vậy rồi. Đây cũng không phải lần đầu cô làm kẻ chết thay. Mạch Tiểu Hân vừa đánh giá chiếc váy vừa nhận điện thoại.

“Mạch tiểu thư đúng không? Tôi là Mục Tư Viễn”. Một giọng nam dễ nghe vang lên.

Mạch Tiểu Hân rất bất ngờ, nhớ tới tờ thiệp mời bị mình ném vào sọt rác đó, thấp thỏm trả lời, “Chào tổng giám đốc Mục!”

“Tôi rất xin lỗi, có thể là cấp dưới của tôi sai lầm, không đưa thiệp mời đến tận tay Mạch tiểu thư”. Mặc dù cửa đã đóng nhưng tiếng huyền não trong hội trường vẫn vang tới, Mục Tư Viễn đứng trong đại sảnh không rộng lắm, vừa nhìn đồng hồ vừa thành khẩn xin lỗi. Trưởng phòng PR đã nhiều lần bảo đảm với anh quả thật thiệp mời đã đưa đến trên tay Mạch Tiểu Hân, như vậy chính là cô gái này không muốn đại giá ghé thăm rồi.

“Không có không có, tôi nhận được thiệp mời rồi”, Mạch Tiểu Hân vội nói, “Chỉ có điều tôi...”

“Mạch tiểu thư đang ở thành phố này chứ? Không đi công tác đúng không? Có thể nể mặt tôi một chút không? Bây giờ cô đang ở đâu, tôi cho xe tới đón”. Ngực khí Mục Tư Viễn rất điềm tĩnh, không cho người nghe có cơ hội từ chối.

“Không cần phiền phức, tự tôi có thể bắt xe đến. Nhưng mà tôi để thiệp mời ở văn phòng rồi”. Mạch Tiểu Hân âm thầm thở dài, cô đúng là không hiểu được vị tổng giám đốc Mục này. Có phải cần mình đến cắt băng đầu mà cứ nhất định bắt mình đi làm gì. Cho dù đó là dạ tiệc Oscar thì mình cũng chẳng hứng thú gì với một đám người lạ không hề liên can như vậy! Có thể người có tiền không nghĩ như vậy, có lẽ họ cho rằng mời cô tới dự một buổi tiệc long trọng như vậy là một loại vinh dự cực cao. Mạch Tiểu Hân nhớ tới vẻ hưng phấn của Hà Đông khi nhắc tới bữa tiệc này hai ngày trước, chần chừ hỏi, “Tôi đang đi cùng một người bạn, có thể cùng cô ấy đến không?”

“Đương nhiên hoan nghênh, tôi sẽ cho người đợi các cô ở cửa”. Mục Tư Viễn khẽ cười, mấy cô bé chưa quen với môi trường này nên vẫn tỏ ra nhút nhát.

Mạch Tiểu Hàn nhìn Hà Đông, một bộ đồ miễn cưỡng đủ để dự tiệc. Lại nhìn chính mình, quần jean, áo khoác dệt kim, thậm chí quần jean còn mài thủng đầu gối, đúng là quá bụi. Cô quay lại nói với bà chủ: “Cháu lấy cái váy này, thêm một đôi tất dài nữa”. May mắn là hôm nay đi đôi giày da gót thấp, mặc váy vào trông cũng không khác người lắm. Cô lấy một chiếc khăn ướt trong túi ra lau qua mặt, rồi lại lấy son ra đứng trước gương thử quần áo đánh nhẹ lên môi, vừa trang điểm vừa nói với Hà Đông: “Bạn cũng trang điểm lại đi, bọn mình đến Shangri La ăn cơm”.

Hà Đông thấy cô nhanh chóng thay váy, lấy khăn quàng từ trên cổ xuống quấn hai vòng quanh eo rồi thắt thành một chiếc nơ con bướm, hình tượng lập tức thay đổi hoàn toàn, liền đi tới bên cạnh cô nhỏ giọng hỏi: “Chẳng lẽ Mục Tư Viễn thích bạn thật? Hay là bạn cũng coi trọng anh ta, mới ăn mặc thế này đến dự đồ anh ta?”

Mạch Tiểu Hàn tức giận trợn mắt nhìn: “Tiểu thư, chúng ta sẽ tới khách sạn cao cấp nhất thành phố dự tiệc, tổng giám đốc của bạn không thể để một người mặc quần jean thủng gối đi vào được”. Cô gấp chiếc quần vừa thay ra lại nhét vào túi xách, kéo khóa, nổi giận nói, “Bữa cơm này đắt thật, tiền trang điểm, tiền bắt xe, ôi, cho nên vẫn nghe nói quan hệ với người có tiền nhất định sẽ táng gia bại sản”.

“Không vấn đề gì, chúng ta đến sẵn lấy một gã có tiền là được”, Hà Đông vui vẻ nói, “Cái váy này bạn mặc đẹp thật, Mạch Mạch, tầm tổng giám đốc tài sản vài ngàn tỷ chúng ta không với được, nhưng đám cổ cồn cao cấp thì nhất định dễ như trở bàn tay!”

Hai người vội vã bắt taxi đi tới khách sạn, quả nhiên có người chờ ở cửa, còn đưa cho họ một tấm thiệp mời. Mạch Tiểu Hàn nghĩ thầm, người đã đến rồi vẫn còn làm chuyện thừa, cách thức của công ty lớn có lúc cũng thật buồn cười. Vừa vào hội trường, bên trong bóng người nhốn nháo, gần như không thấy rõ ai là ai. Nhân viên công tác đưa khu khách quý, mặc dù vị trí không phải trung tâm nhwung cũng đủ để làm hai người bất ngờ.

“Oách thế cơ à? Mạch Mạch, bây giờ tớ bắt đầu nghi ngờ hai người đến cùng đã xảy ra chuyện gì trong thang máy rồi?” Hà Đông đánh giá xung quanh, khu khách quý được trang hoàng rất cẩn thận, những chiếc bàn nhỏ hình vuông thích hợp cho việc bàn bạc trao đổi phạm vi nhỏ. Mỗi bàn có một người phục vụ đứng ở phía sau sẵn sàng chờ đợi. Những người phục vụ khác không ngừng mang các món ăn vừa làm từ bếp lên. Cô gọi một sữa, vừa uống vừa hỏi: “Tổng giám đốc Mục đâu? Anh ta giục bạn gấp thế cơ mà, dù sao cũng phải tới gặp bạn chứ?”

Mạch Tiểu Hàn bật cười nói: “Bạn đúng là đồ háo sắc, hóa ra bạn vội vàng tới đây với tớ là vì muốn gặp anh ta à. Theo tớ thì bạn đừng có mơ mộng hão huyền nữa, trong thời điểm quan trọng như bây giờ thì anh ta có ba đầu sáu tay cũng không đủ để tiếp đón các nhân vật quan trọng ấy chứ. Được rồi, chúng ta đã bỏ công bỏ của rồi, giờ phải ăn một bữa thật ngon mới được, những chuyện cũng không đến lượt chúng ta quan tâm”.

“Chán thật, chỉ được ăn thôi à? Tớ còn tưởng rằng có đưa lê để mà buôn cơ chứ”, Hà Đông thâm thì, “Ngày mai chắc tớ xấu hổ không dám nói với đám yêu tinh đó là hôm nay đã tới đây mất, trời ạ, mau ban cho con mấy cân đi!”

Mạch Tiểu Hàn vừa bực mình vừa buồn cười liếc cô rồi bắt đầu ăn rất ngon miệng. Nhưng hai phút sau cô đã biết Mục Tư Viễn nhiều lần mời mình đến thật sự là có ẩn tình khác.

Buổi tiệc không ngừng bị ngắt quãng bởi việc bốc thăm trúng thưởng, trên màn hình lớn lại xuất hiện một dãy số, tiếng hò reo vang lên, “Giải ba, tiền thưởng mười triệu đồng”, Hà Đông cảm thán, “Thật là xa hoa, giá mà tớ trúng thì tốt biết mấy”.

“Nằm mơ!” Mạch Tiểu Hàn cười nói, “Bạn đã ăn uống miễn phí lại còn muốn lấy tiền của người ta, sao mà tham thế?”

Vừa dứt lời, một nhân viên công ty đi tới bên người cô, “Chúc mừng Mạch tiểu thư, cô đã nhận được giải ba”. Thấy cô nhìn mình với vẻ mặt nghi hoặc lại bổ sung, “Cô có thể mở thiệp mời ra kiểm tra lại, trên đó có mã số”.

Mạch Tiểu Hân nhìn dãy số trên màn hình lớn rồi lại nhìn thiệp mời vừa nhận được lúc này, hơi sững người một lát rồi mới hiểu ra, đưa tay nhận phong bì rồi nói với Hà Đông, “Công ty Viễn Dương đúng là lắm tiền nhiều của, cuối cùng hôm nay tớ cũng được biết đến cảm giác thế nào là ban ơn giọt nước mà được báo đáp suối ngàn rồi”.

Vì sao mời cô dự tiệc? Vì sao nhất định phải sai người chờ ở cửa đưa thiệp mời cho cô? Vì sao sắp xếp cô ở khu khách quý? Vì sao nhân viên công ty có thể nhận ra cô? Bởi vì cô đã giúp đỡ Mục Tư Viễn hoặc nhiều hoặc ít trong thang máy, cho nên vị tổng giám đốc Mục này phải cảm ơn cô, dùng một loại cách thức mà cô không thể từ chối được. Cô nhớ lại lời Hà Đông đã nói, thương nhân, chuyện gì cũng thích dùng tiền giải quyết, quả nhiên là như thế.

“Chẳng lẽ bạn ban cho anh ta một giọt nước thánh trong ngọc tịnh bình của phật bà?” Còn chưa hết ngạc nhiên Hà Đông đã không quên sẵn đưa lê, “A, tớ biết rồi, anh ta đau đến mức ngất đi, rồi bạn hô hấp nhân tạo cho anh ta!”

“Con ranh này, sao toàn suy nghĩ xấu xa thế?” Mạch Tiểu Hân véo cánh tay mũm mĩm của Hà Đông, “Bạn còn nhớ vị bác sĩ tâm lý lần trước người ta giới thiệu cho tớ không? Chịu ảnh hưởng của anh ta, lúc đó tớ cho rằng Mục Tư Viễn bị nhốt trong thang máy quá sợ hãi nên tinh thần có nguy cơ suy sụp, vì vậy tớ nói với anh ta rằng có người gặp sự cố thang máy mà xuyên qua không gian thời gian đến một đại lục ở thế giới lạ, đầu tiên là làm mình chủ vô lâm, sau đó ma xui quỷ khiến còn làm hoàng đế, tóm lại là nhờ họa được phúc, vui vẻ thoải mái hết sức. Thế nên anh ta không cần căng thẳng quá mức mà gì”.

“Mạch tiểu thư an ủi người bệnh như vậy à? Thảo nào suýt nữa anh ấy ngất xỉu”, một giọng nam trong trẻo vang lên phía sau, rõ ràng còn mang ý cười.

Mạch Tiểu Hân giật nảy quay đầu lại, người phía sau cao ít nhất cũng một mét tám, nước da màu đồng khỏe mạnh, dáng người vận động viên thể thao, gương mặt cực kì tuấn tú, đôi mắt sáng đến độ có thể phát ra ánh sáng, đúng là một gã vô cùng đẹp trai. Cô thầm khen trong lòng, đang muốn hỏi anh ta là người phương nào thì Hà Đông ngồi đối diện đã đứng lên, dùng giọng nói dịu dàng Mạch Tiểu Hân chưa bao giờ được nghe ngại ngần chào một tiếng: “Trợ lý Lục”.

Mạch Tiểu Hân ngất, bị Hà Đông đột nhiên biến thành thực nữ đánh gục, từ bao giờ con bé này trở nên thiếu nữ như thế? Cô nhìn Lục Tử Hân nhưng sức chú ý lại hoàn toàn tập trung vào Hà Đông, nhưng trong mắt hai người này thì việc cô ngẩn ngơ không nói rõ ràng là bị vẻ đẹp trai của người ta làm sững sờ rồi.

Lục Tử Hân âm thầm đắc ý, Hà Đông lại xấu hổ không thôi vì bạn mình lại mất khống chế như vậy, đành phải làm bộ ho khan hai tiếng rồi nói: “Trợ lý Lục, đây là bạn học của tôi, Mạch Tiểu Hân, làm việc tại công ty xuất bản Cao Tân bên nhà A. Mạch Mạch, đây là trợ lý chủ tịch công ty tớ, trợ lý Lục”.

Mạch Tiểu Hân vừa nghe thấy giọng Hà Đông bình thường trở lại, nhất là lúc gọi tên mình còn mang mùi vị hung ác liền lập tức yên lòng, mỉm cười nhìn Lục Tử Hân: “Chào trợ lý Lục!” Ánh mắt trong veo, tự nhiên hào phóng. Liên tưởng đến những gì cô nói về Mục Tư Viễn vừa rồi, Lục Tử Hân lại hoài nghi cô nhìn mình chăm chăm trên thực tế là để thực hành kiểm tra tâm lý với mình theo lý luận tâm lý học của bạn trai cũ.

Kỳ thực Mạch Tiểu Hân và Hà Đông vừa tới Lục Tử Hân đã chú ý rồi, khi đó hắn đang nhàm chán ngồi cùng bố hắn tán gẫu với chủ tịch công ty bất động sản Khai Nguyên, chính bộ váy dài in hoa rất sắc sảo đó đã hấp dẫn ánh mắt hắn. Hắn đánh giá cô từ xa, vòng eo thắt khấn lụa mềm mại nhỏ nhắn, đường cong rất mê người, khuôn mặt tươi sáng đó lại càng mê người. Hắn nhìn thấy nhân viên đưa tiền thưởng tới, hỏi thăm được biết là Mục Tư Viễn dẫn dò hứng thú lại càng tăng, bởi vì hắn vừa khéo cũng biết đến cái tên Mạch Tiểu Hân này.

5. Chương 5

Nhà A nhà BTác giả: Hàm Hàm

Chương 5

Dịch: Losedow

Nguồn: Tangthuvien

Lục Tử Hân kéo ghế ngồi xuống, “Mạch tiểu thư, tôi vẫn đang suy nghĩ xem cô bé có số điện thoại di động thú vị như vậy sẽ là người như thế nào, thì ra là xinh đẹp thế này”.

Số điện thoại di động? Mạch Tiểu Hân nhìn hẩn kỳ lạ rồi cười ngượng ngùng. Số điện thoại của cô có 5 số 0, quả thật có thể để lại ấn tượng sâu sắc cho người khác. Chẳng lẽ Hà Đông nói số điện thoại của mình với vị thái tử này? Cô nhìn Hà Đông với ánh mắt nghi hoặc.

“Một buổi trưa hơn nửa tháng trước tôi lỡ đỗ xe trên bãi cỏ dưới lầu”. Lục Tử Hân nhắc khéo. Đáng vẻ ngây thơ không biết gì của Mạch Tiểu Hân rất đáng yêu, ngây thơ như trẻ con, hẩn để ý cô không kẻ mắt nhưng lông mi vẫn rất dài, rất cong. Giữa hàng lông mày bên trái có một nốt ruồi mơ hồ, không nhìn kỹ thì rất khó phát hiện, ngoài ra toàn bộ khuôn mặt đề tươi sáng lộng lẫy như sữa bò, không có tí vết.

“A”, Mạch Tiểu Hân hơi đau đầu, không biết mấy hôm nay mình làm sao mà toàn gặp mấy người ăn làm mình khó hiểu thế này. Trước đây mình hoàn toàn chưa gặp anh ta mà. Cô nhìn Hà Đông, ý hỏi tại sao thái tử công ty bạn nói mà tớ hả hiểu gì thế? Chẳng lẽ ở nước ngoài lâu quá giờ quên mất cách diễn đạt tiếng Trung rồi à?

Hà Đông nhếch miệng nhìn cô, khẽ nói một chữ “xe”. Vừa nghe Lục Tử Hân nói đến số điện thoại cô cũng đã biết là chuyện gì rồi, căng thẳng đến mức toát mồ hôi.

Mạch Tiểu Hân không hiểu ám chỉ của cô, vừa nghiêng ngẫm vừa trả lời Lục Tử Hân cho có lệ, “Không được đỗ xe trên bãi cỏ mà”. Lại nghĩ, tòa nhà Văn Cẩm không phải nhà hẩn sao, nếu hẩn thích thì có đỗ xe trên nóc nhà cũng chả ai dám nói gì ấy chứ, liền lập tức sửa lại, “Thật ra có đỗ cũng chẳng sao!”

Lục Tử Hân ngày càng cảm thấy thú vị, xem ra tiểu mỹ nữ này không muốn nhận nợ, thế thì còn cái số điện thoại lên cửa sổ xe mình làm gì? “Đúng vậy, sau đó tôi mới biết chỗ đó cấm đỗ xe, có người dùng hành động thực tế nhắc nhở tôi như vậy!”

“Mạch Mạch, không phải bạn nói hôm đó đi xe đạp điện quẹt vào cửa xe người ta sao? Vì vội đi làm nên chỉ kịp để lại số điện thoại, nhưng vẫn chưa thấy chủ xe liên lạc với bạn mà. Chẳng lẽ...” Hà Đông làm bộ làm tịch quay sang nhìn Lục Tử Hân, “... Mạch Mạch, bạn quẹt phải xe của trợ lý Lục à?”

Hà Đông nghĩ, nếu Lục Tử Hân biết mình vu oan giá họa thì sẽ phiền phức lắm, sau này trong mắt lãnh đạo cô sẽ bị coi là không thành thật. Đối với một nhân viên tài vụ thì đây là nhược điểm trí mạng, vạn nhất có ngày thái tử lên ngôi thì nói không chừng mình sẽ bị tống cổ ra đường đầu tiên.

“A, tôi nhớ ra rồi!” Dưới ánh mắt vạn tiền xuyên tâm của Hà Đông, rốt cục Mạch Tiểu Hân đành phải làm bộ sực nhớ reo lên, “Là xe của trợ lý Lục à? Đúng là xin lỗi, đã sơn lại rồi chứ? Tôi sẽ đền tiền cho anh!”

“Mạch tiểu thư sẽ không cho rằng tôi đến gặp cô là để đòi tiền đấy chứ?” Lục Tử Hân bị vẻ trẻ con của cô làm bật cười, xua tay nói, “Xước có chút xịu thôi, không cần để ý. Chẳng qua là tôi tình cờ thấy nhân viên tới trao thưởng cho cô nên tiện thể tới gặp một chút, dù sao chúng ta cũng xem như hữu duyên”.

“Tôi nhận tiền thưởng mà lại không đền tiền sửa xe cho anh, chỉ vào không ra, không phải là quá đáng lắm sao?” Mạch Tiểu Hân len lén liếc Hà Đông với vẻ mặt cười trên nỗi đau của người khác, bình thường toàn bị nó bắt nạt, chẳng mấy lúc có cơ hội tốt thế này, nhất định phải tận dụng cho triệt để. Không phải Hà đại tiểu thư đã nói chính mình sẽ đền sao? Hiện nay không có tiền cũng không sao, tiền đến tháng lương là sẽ có, “Nếu anh không nhận thì cô Hà nhân viên của anh đây cũng sẽ trách tôi đấy”.

Nghe thấy vậy Hà Đông tức điên ruột, người ta đã nói là không cần đền mà con ranh này cứ nhất định bắt mình phải chảy máu. Có điều hiển nhiên người đàn ông đối diện nói vậy chỉ là vì nể mặt người đẹp thôi, xem ra sự xinh đẹp của phụ nữ quả nhiên rất đáng giá. Được, cái hóa đơn này cứ giao cho anh họ, đây không phải là mình đang loại bớt đối thủ cạnh tranh cho hẩn sao? Nghĩ đến đây cô cũng cảm thấy yên lòng, liền tục gật đầu nói: “Đúng vậy, đúng vậy!”

Lục Tử Hân đã quên tên Hà Đông từ đời nào rồi, nghe Mạch Tiểu Hân nói mới biết cô bé họ Hà hơi mập với khuôn mặt quả táo này lại là người công ty mình, vậy thì chuyện sẽ dễ hơn nhiều rồi, liền nói, “Mọi người đều làm cùng khu nhà, cô lại là bạn học của Hà tiểu thư, nếu còn tính toán nữa thì lần sau tôi có chuyện gì cũng ngại không dám mở miệng nhờ cô hỗ trợ”.

Thấy thái độ của hắn kiên quyết, Mạch Tiểu Hân suy nghĩ người giàu quả thật cũng không để ý đến chút tiền này, mình mà còn khăng khăng thì lại tỏ ra không phóng khoáng, sau đó lại còn bị Hà Đông hành hạ, liền gật đầu nhẹ nhàng ờ một tiếng.

Điều hòa trong đại sảnh đã mở, Mục Tư Viễn cảm thấy nóng, mồ hôi bắt đầu ứa lưng. Sau phẫu thuật anh vẫn bận việc nên vết mổ vẫn chưa tốt. Anh đi tới trước bàn, đang định tranh thủ lúc rảnh rồi ăn một chút lót dạ, một bát cháo thịt nạc trứng muối đã được đưa tới trước mặt, “Ăn đi anh. Em thấy cả buổi tối anh còn chưa uống ngụm nước nào đâu”. Lục Tử Tình nhìn anh thương cảm, rút hai tờ khăn giấy ra, “Lau mồ hôi đi, nếu không chịu nổi thì sang phòng nghỉ ngơi một lát”.

“Chủ tịch Lục vẫn còn đang tiếp khách, làm sao anh dám lười biếng chứ”, Mục Tư Viễn cầm bát uống một ngụm. Quá ngậy, mùi vị cũng không tốt.

“Em bảo chị Trương mỗi ngày nấu một nồi canh mang tới cho anh nhé. Nghe Ngải Lâm nói thời gian này anh ăn uống không tốt, cô cũng không chịu tới, mặc dù chỉ là tiểu phẫu nhưng cũng phải cẩn thận mới được”.

“Không cần, một tuần anh ăn được mấy bữa ở nhà chứ? Chuyện phẫu thuật anh không nói với mẹ anh vì sợ mẹ lo, em cũng chưa mật báo đấy chứ?” Mục Tư Viễn dừng lại một chút rồi cười nói, “Mà lẽ ra nói sẽ tốt hơn, vậy thì mẹ anh mới chịu tới đây”.

Lục Tử Tình liếc anh với vẻ oán trách, “Anh không nói em đâu dám nói với cô để cô sốt ruột, người lớn tuổi không chịu nổi kinh động, hôm đó nhìn anh mà em sợ quá”.

Mục Tư Viễn không để ý, “Chuyện nhỏ mà thôi, Ngải Lâm còn mắng anh ngay cả dạ dày với ruột thừa cũng không phân biệt được, đúng là mù kiến thức. Xem ra không phải phụ nữ bao giờ cũng giàu lòng thông cảm như em nhỉ, cái cô Ngải Lâm này quả thực còn hung ác hơn cọp cái, thật không biết làm thế nào Thiệu Chí Vĩ lại chịu đựng được nữa”.

Lục Tử Tình khê nhếch khóe miệng, “Thiệu Chí Vĩ du học sang năm là về rồi, sau này Ngải Lâm cũng không thể đi theo phục vụ anh như vậy được. Dù sao tuổi cũng không nhỏ nữa, mẹ chồng cô ấy đang giục vợ chồng cô ấy sinh em bé. Lúc có con rồi thì không thích hợp với vị trí bận rộn như bây giờ nữa”.

“Biết rồi, em với cô ấy là bạn học, anh cũng không quên chúng ta là bạn học, hơn nữa anh cũng không dám đắc tội Thiệu đại sư huynh!” Mục Tư Viễn nói, “Tổng giám đốc Tề của Dịch Đạt tới rồi, anh đến chào hỏi một chút”, Nói rồi đặt bát cháo trong tay xuống, nở một nụ cười đi về phía trước. Lục Tử Tình nhìn bát cháo chỉ uống một ngụm, xem ra mình nói với anh ấy quá nhiều rồi.

“Đó chính là Lục Tử Tình? Ngoại hình không tồi! Năm nay cô ta cũng 30 rồi đúng không, vẫn đang chờ anh đến hỏi cưới à?” Tề Tuấn nhìn người phụ nữ cách đó không xa, vỗ vỗ lưng Mục Tư Viễn rồi nhét một li rượu vang vào trong tay anh, “Cạn li, chúc anh cầu gì được nấy”.

Mục Tư Viễn cười cười từ chối cho ý kiến, hai chiếc li thủy tinh nhẹ nhàng va chạm phát ra tiếng vang trong vút.

“Tôi vừa nói chuyện với chủ tịch Lục, ông ta cười trên mặt nhưng phỏng chừng không dễ chịu trong lòng. Ba tháng mà mất gần ba ngàn tỉ, chỉ vì mảnh đất phía nam đó. Tư Viễn, nếu ông ta biết là chính anh mua cổ phần của ông ta thì có lẽ phải học máu”, Tề Tuấn ghé vào tai Mục Tư Viễn thấp giọng cười nói, “Vị trí chủ tịch này của tôi bao giờ mới châu về Hợp Phố đấy ông anh? Tôi bận đến mức không có cả thời gian tán gái đây”.

“Không phải anh làm rất tốt sao? Ai quy định người nắm cổ phần nhiều nhất nhất định phải làm chủ sự? Tôi sẽ không bỏ Viên Dương, trước kia không bỏ, sau này càng không. Anh làm cho tốt, lần này thừa dịp tài chính của Văn Cẩm căng thẳng, Dịch Đạt đã thu mua một nửa cổ phần Viên Dương của nó. Giờ Viên Dương IPO, không phải anh cũng trở thành tỷ phú rồi à?”

“Biết biết, theo anh lúc nào cũng có thịt ăn. Vấn đề là mấy anh em chúng tôi đều không nghĩ ra tại sao anh phải vất vả mua của tập đoàn Văn Cẩm mà không mua từ những cổ đông khác?”

“Rất đơn giản, bất kể mua của ai thì việc chuyển nhượng số cổ phần lớn đều nhất định phải thông qua hội đồng quản trị. Như vậy chủ tịch Lục cũng sẽ biết Dịch Đạt muốn kiếm một miếng bánh ở Viễn Dương, còn không bằng trực tiếp mua từ trong tay ông ta. Đạo này khu phía nam đó của ông ta không bán được nhà, lượng tài chính bị nghẽn ở đó, ông ta cũng không thể rút tài chính từ Viễn Dương vì Viễn Dương đang chuẩn bị IPO, cho nên chỉ có thể chuyển nhượng cổ phần khổng chế của Văn Cẩm tại Viễn Dương. Bây giờ trên tay ông ta chỉ có không đến 20% cổ phần, Viễn Dương không còn là của ông ta nữa rồi”.

“Ông ta biết Dịch Đạt là của anh không?”

“Có lẽ đoán được, mà cũng có thể tạm thời còn chưa, không quan tâm. Chủ tịch Lục là người thông minh, ông ta có biết cũng sẽ không nói ra”. Cũng như anh, 5 năm qua anh vẫn canh cánh trong lòng nguyên nhân tại sao bố mình không rút hết cổ phần ở Viễn Dương để tắt tay một ván cờ công ty của mình, nhưng sống chết cũng không đến hỏi Lục Kiến Thành. Hôm nay anh cũng làm cho Lục Kiến Thành phải nếm cảm giác này, cổ phần của mình bị người khác khổng chế không thể nhúc nhích được, trơ mắt nhìn tâm huyết của mình rơi vào hầu bao người khác, “Trước tôi từng khuyên ông ta đừng chuyển nhượng cổ phần”.

“Loại lời khuyên hời hợt thế này ai mà chả chuyên được, hơn nữa nếu như ông ta thật sự đề phòng anh thì nói không chừng anh càng nói ông ta càng muốn bán”.

“Ông ta chưa bao giờ hoàn toàn tin nhiệm tôi, bởi vì ông ta có khúc mắc trong lòng. Lúc đầu chịu để tôi tới quản lý Viễn Dương có lẽ quá nửa là vì yêu cầu của con gái ông ta”.

“Nếu như Lục Tử Tình thật sự đợi anh 5 năm thì anh cũng nên suy nghĩ đến mối thâm tình này. Huống chi lấy cô ta thì cuối cùng Văn Cẩm cũng sẽ là của anh”.

“Tôi chỉ cần Viễn Dương, không hứng thú gì với Văn Cẩm, càng sẽ không lấy cô ta vì tiền. Nhưng cô ta muốn đợi thì tôi cũng không ngăn cản được”. Mục Tư Viễn nhìn Lục Tử Tình xa xa đang bị vây giữa mấy người đàn ông, “Cô ta cũng rất đáng thương, nhưng ai bảo cô ta là đại tiểu thư nhà họ Lục chứ? Cô ta lãng phí thanh xuân vì tôi thì tôi cũng chỉ có thể nói xin lỗi mà thôi”.

“Tư Viễn, lòng dạ anh đã trở nên sắt đá hơn rất nhiều, lúc chúng ta ở Mỹ bao giờ anh cũng tràn ngập tình thương với phụ nữ”.

“Một tuần sau khi trong nhà tôi xảy ra chuyện, Vi Giai Hình đã xa chạy cao bay cùng người đàn ông khác, từ đó trở đi tôi đã rõ ràng một lý lẽ”, Mục Tư Viễn lắc lắc rượu vang trong li, ánh mắt lạnh dần, “Tình yêu tựa như rượu trong li này, anh có bao nhiêu tiền thì sẽ có chiếc li lớn chừng ấy, sẽ có thể giữ lại được bấy nhiêu tình yêu, một khi chén vỡ rồi thì thế nào cũng không giữ nổi nữa”.

“Vẫn còn có những cô bé tốt mà. Bây giờ đường làm quan rộng mở, đừng bi quan như vậy nữa. Nhìn Lục công tử người ta kia, bên người lúc nào cũng có người đẹp, thế mới là hưởng thụ! Cô bé này là tiểu minh tinh nào ấy nhỉ?”

Mục Tư Viễn nhìn lại theo ánh mắt anh ta, thấy Lục Tử Hân đang ngồi trò chuyện rất vui vẻ với Mạch Tiểu Hân.

“Mạch tiểu thư thích hải sản không? Lần sau anh mời em đến Hải Thượng Nhân Gia ăn cơm, hải sản ở đó làm rất ngon”.

“Tôi là người thành phố C, từ nhỏ đã ăn hải sản mà lớn”, Mạch Tiểu Hân tránh né lời mời của hắn, “Cho nên luôn cảm thấy hải sản ở thành phố B này không tươi cho lắm”.

“Thì ra chúng ta là đồng hương, anh cũng là người thành phố C, khi còn bé anh học ở trường Thực Nghiệm 1”, Lục Tử Hân vui vẻ nói, “Mấy năm nay ở nước ngoài anh vẫn rất nhớ đồ ăn ở thành phố C, phố người Hoa cũng có quán ăn bán đồ ăn C, có điều mùi vị khác hẳn, món nào cũng thêm đường thêm sốt cà chua làm mọi người không chấp nhận được”.

“Hải sản mà cho sốt cà chua vào thì đúng là hỏng hết!” Mạch Tiểu Hân phụ họa đầy đồng cảm.

“Mạch tiểu thư rất biết cách ăn mặc, bộ váy hôm nay rất đẹp”, Lục Tử Hân không hề che giấu ánh mắt tán thưởng của mình, “Nếu như có thể nhảy một điệu Waltz thì thật sự có thể nói là thiên nữ tán hoa”.

“Cảm ơn! Kỳ thực là Đông Đông chọn bộ này trước, nhưng vì phải đến đây nên tôi đành phải mua thôi”, Mạch Tiểu Hân có vẻ không thích ứng nổi với sự thăng thần của Lục Tử Hân, hơi quần bách nói, “Vừa rồi hai chúng tôi đang đi dạo phố”.

Lục Tử Hân nhìn gương mặt chưa hề trang điểm của cô, kinh ngạc hỏi: “Tư Viễn vội vã gọi em tới như vậy à? Em với anh ta thực sự mới biết nhau trong thang máy sao?”

“Trợ lý Lục, nếu chú tò mò thì có thể hỏi anh”, Mục Tư Viễn vỗ vỗ vai hân rồi hơi hạ thấp người khách sáo với Mạch Tiểu Hân, “Mạch tiểu thư, chưa kịp tới chào cô, xin lỗi”.

Mạch Tiểu Hân vội đứng dậy nói: “Tổng giám đốc Mục, ngài khách sáo quá!”

Ngữ khí của cô tỏ ra rất khách sáo, sớm đã không còn vẻ ân cần ấm áp trong thang máy, “anh” đã biến thành “ngài”, khóe môi khẽ cười nhưng lại làm cho Mục Tư Viễn tự dưng cảm thấy vẻ châm chọc mơ hồ, nhất thời nghẹn lời, một hồi lâu mới nói: “Nên mà!”

Lục Tử Hân trêu ghẹo: “Lúc đầu em thật sự cho rằng chỉ có mình anh bị nhốt trong thang máy sống chết chưa biết, thì ra Mạch tiểu thư cũng ở đó. Người khác là anh hùng cứu mỹ nhân, anh thì khác, lại là mỹ nhân tới cứu anh hùng, à, đầu phải anh hùng chứ, rõ ràng là cầu hùng mới đúng. Mạch tiểu thư, em cũng nhìn thấy vẻ chật vật của anh ấy đúng không? Khi đó có cầm máy ảnh chụp lại không? Gọi đến đường dây nóng của đài truyền hình chắc chắn có thể bán được giá rất cao đấy”.

Mạch Tiểu Hân cười nói: “Tôi cũng hối hận lắm, khi đó không biết là tổng giám đốc Mục, nếu không dùng điện thoại di động chụp lại cũng tốt. Có điều xin tổng giám đốc Mục yên tâm, tôi đã nhận được phần thưởng lớn như vậy rồi thì nhất định sẽ không bán tin tức nữa”.

“Tôi là thật tâm cảm kích Mạch tiểu thư”, Mục Tư Viễn khó xử giải thích, cô gái này đã dễ dàng nhìn thấu dụng ý của anh, thế này mùi tiền trên người mình tỏ ra nặng quá!”

Lục Tử Hân nói: “Tư Viễn, mọi người đều là đồng hương, không cần khách sáo làm gì. Mạch tiểu thư cũng là người thành phố C, nhắc đến mới nhớ, mà cá đập mẹ anh làm đúng là ngon thật”.

Thấy Mục Tư Viễn không tự nhiên, Mạch Tiểu Hân cũng đang muốn thoát khỏi đề tài thang máy liền vội vàng nói với Mục Tư Viễn: “Nhà tôi ở khu gần chòi canh”.

“Anh nhớ là đoạn ngõ Hoa Quang gần khu chòi canh vẫn lộn xộn lắm”, Mục Tư Viễn dường như đang nhớ lại chuyện gì đó, “Có rất nhiều côn đồ lưu manh”.

“Bây giờ thành phố đang cải tạo, các phòng cho thuê trước đây đều đã bị dỡ bỏ để xây dựng trung tâm thương mại. Tôi cũng không hay đến đó lắm, cũng cách nhà tôi đến gần cây số”.

Ngõ Hoa Quang? Một hình ảnh nhanh chóng thoáng qua trong đầu Mục Tư Viễn, một loại cảm giác giống như đã từng quen biết tràn ngập trong lòng. Anh cảm thấy nhất định là mình đã sắp nắm được thông tin gì đó, loại cảm giác này làm anh rất không thoải mái. Là một thông tin rất quan trọng, nhưng anh lại không thể nắm lấy được. Anh lần lượt suy nghĩ lại mọi chuyện từ bắt đầu bữa tiệc đến giờ nhưng không tìm được manh mối nào. Lại xem lại một số quyết định được đưa ra trong mấy ngày này, từng chuyện từng chuyện, nhưng vẫn không phát hiện có gì không ổn. Anh xoa huyệt thái dương theo thói quen, vấn đề ở đâu nhỉ? Dường như có một chuyện gì đó rất đáng nhớ, nhưng là chuyện gì thì anh lại không biết, điều này thực sự rất không ổn. Từ nhỏ anh đã quen với việc chính mình phải nắm chắc được cục diện, học trường nào, học ngành nào, chọn chương trình học nào, thực tập ở đâu, tiếp xúc với ai, hết thấy đều không chế vũng vàng trong tay mình. Chỉ có một việc khiến anh trở tay không kịp, đó là việc bố anh đầu tư ở Ma Cao thua lỗ cả ngàn tỷ, nhảy từ tầng 35 xuống. Lúc được nghe tin tức này anh đang cháy hết mình trong một quán bar ở Mỹ với mấy người bạn để chúc mừng họ lướt sóng một tháng kiếm được hơn sáu chục tỷ. Tiếng huyền não trong quán bar át tiếng khóc rống của cậu anh trong điện thoại, nhưng Mục Tư Viễn vẫn nghe rõ. Bố mất rồi, mẹ hôn mê bất tỉnh trong bệnh viện, công ty anh đang bùm bùm hùng tâm chuẩn bị về nước giúp bố IPO đã phá sản. Thì ra thế giới này không có người mạnh, ai cũng là đồ chơi trong tay Thượng Đế, Thượng Đế chán người nào thì sẽ đưa người đó xuống địa ngục.

6. Chương 6

Nhà A nhà B Tác giả: Hàm Hàm

Chương 6

Dịch: Losedow

Nguồn: Tangthuvien

Đi làm, hết giờ về, ăn cơm, ngủ, mỗi ngày đều như một trang giấy chạy ra từ máy photocopy, dường như không có gì thay đổi. Nhưng nhìn lên không trung và những cành cây vươn lên cao sẽ phát hiện kỳ thực mực trong máy photo đang dần dần ít đi, lá cây rơi rụng dần, ánh mặt trời trở nên âm đạm, mùa đông đã lặng lẽ vươn vòi bạch tuộc của nó tới thành phố B.

Mạch Tiểu Hân sợ nhất là mùa đông, cô trời sinh sợ lạnh, cả mùa đông hai tay lúc nào cũng lạnh buốt. Điều hòa trong phòng bật suốt ngày, ngoài điều hòa còn có cả máy tạo độ ẩm, tiền điện hàng tháng lên đến vài triệu. Một chuyện khác là đi làm bằng xe đạp điện rất khó chịu, cô phải quấn kĩ từ đầu đến chân như cái kén tằm. Hà Đông thấy trên đầu gối cô đeo hai cái bảo vệ gối, khăn quàng cổ quấn lên mặt chỉ lộ ra hai mắt liên cười mắng: “Trời còn chưa bắt đầu lạnh mà đã quấn như xác ướp rồi, thế này thì làm sao câu được mấy gã đẹp trai chứ?”

Mạch Tiểu Hân rất thích chiếc mũ thêu kiểu Hàn Quốc mới mua, không để ý đáp: “Nguyên tắc của họ Mạch, điều thứ nhất, không yêu trong mùa đông. Nguyên nhân, một, ra đường đi chơi quá lạnh, hai, ăn lẩu sẽ nhanh béo, ba, quần áo mùa đông quá đắt”.

Hà Đông rất tán thành, mãnh liệt yêu cầu đến chỗ cô ở tạm vài ngày, bởi vì mùa đông thật sự quá nhàm chán, “Một ông bố luôn về muộn, một bà mẹ kế, một em trai cùng cha khác mẹ, càng ngày càng làm mọi người khó chịu”. Cho nên Mạch Tiểu Hân đồng ý hết giờ làm sẽ đợi Hà Đông cùng nhau về nhà.

Sau buổi tiệc lần trước, mỗi ngày của Hà Đông tại công ty đều có hai thái cực, hay chứ cô nói, hai mảnh băng lửa. Một mặt, mỗi lần nhìn thấy cô Lục Tử Hân đều sẽ mặt mày hớn hở chào hỏi, ba chữ “Hà tiểu thư” ngọt ơ là ngọt khiến Hà Đông mặc dù biết rõ không có ý gì vẫn không nhịn được đỏ mặt. “Trời ạ, tên yêu nghiệt này, tố sắp không chịu nổi rồi!” Hà Đông than khóc với Mạch Tiểu Hân khiến Mạch Tiểu Hân bật cười, “Cuối cùng có người đến tán rồi, Đông Đông, bắt lấy cơ hội này, bây giờ tình công sở đang thịnh hành!”. Mặt khác, rốt cục Hà Đông đã trở thành kẻ thù chung của tất cả yêu tinh tại trụ sở tập đoàn Văn Cẩm, “Bạn nói xem, ngay cả trưởng phòng tài vụ của tớ cũng không kiếm đâu ra một tấm thiệp mời, người ta được gọi là bông hoa của phòng tài vụ cơ đấy, nghe nói còn có quan hệ mờ ám với một vị cấp cao nào đó nữa cơ”, Hà Đông nói, “Đây là vì ai chứ? Bạn nghĩ xem, nếu Lục đại tiểu thư của bọn tớ biết Mục Tư Viễn mời bạn đích danh thì sẽ thế nào, nếu mọi người cũng biết thì lại càng không xong, bạn có biết trong tòa nhà này có bao nhiêu Bạch Cốt Tinh đang nhìn chằm chằm tên Đường Tăng này không? Nhất định bạn sẽ không thể ăn cơm ở tầng 6 nữa, cho nên tớ đành phải chịu oan thay bạn. Mau về nấu cơm cảm ơn tớ đi”.

Mạch Tiểu Hân biết chuyện này Hà Đông cố cưỡng từ đoạt lí, hai chuyện cách nhau những mấy tầng đại bác, có điều thích thì chiều, đằng nào chả phải ăn cơm, hai người ăn thì đồ ăn sẽ phong phú hơn ăn một mình mà. Cô lấy điện thoại ra xem giờ, chẳng lẽ Hà Đông thật sự bị trả đũa rồi? Tại sao mấy ngày nay đều về muộn như vậy, khiến ngày nào cô cũng phải ngồi trong góc đại sảnh nhà B đọc sách.

Mục Tư Viễn đi ra đại sảnh, xe đã đợi trước cửa từ sớm, anh mở cửa xe, không nhịn được lại quay đầu lại thấy Mạch Tiểu Hân vẫn duy trì tư thế cũ ngồi đó không hề nhúc nhích. Đưa tay nhìn đồng hồ, nghĩ thầm, gần đây Văn Cẩm bạn như vậy sao, đến mức một viên chức nhỏ ngày nào cũng phải làm thêm giờ.

Mạch Tiểu Hân gấp sách lại thở dài, không cam tâm tình nguyện đeo ba lô đi ra ngoài. Hà Đông gọi điện thoại nói còn phải làm nữa tiếng nữa mới có thể hoàn thành công việc trưởng phòng giao, bảo Mạch Tiểu Hân tới “Tứ Xuyên quán” Chiếm chỗ đợi cô đến. Trời đã lạnh, đồ ăn Tứ Xuyên rất đắt hàng, bây giờ đến đó, chờ đến khi làm đồ ăn xong phỏng chừng ít nhất cũng phải nửa tiếng. “Hay là tớ đi về nấu cơm trước?” Mạch Tiểu Hân không muốn đến quán ăn một mình, luôn cảm thấy như vậy là khác người. “Không được,

hôm nay tớ tức chết rồi, không ăn chút cay ra mồ hôi thì có khi sẽ bị nghẹn chết!” Hà Đông gào lên trong điện thoại, “Còn 5 phút hết giờ mà mẹ yêu tinh kia còn gọi tớ đến bắt chỉnh sửa báo cáo, còn nói sáng mai họp sẽ phải dùng đến, rõ ràng là muốn chơi tớ!” Mạch Tiểu Hân giờ điện thoại ra xa cho khỏi chói tai rồi đành OK, không có cách nào khác.

“Tứ Xuyên quán” cách tòa nhà Văn Cầm cũng không xa, giá không cao, mùi vị lại chuẩn. Mạch Tiểu Hân và Hà Đông đều thích ăn cay, là khách quen ở đây. Mấy ngày nay Mạch Tiểu Hân không đi xe, cùng Hà Đông bắt xe bus đi làm. Chống chọi với gió lạnh 10 phút, vừa vào đến nhà hàng một luồng vị cay nồng đậm xộc thẳng vào mũi, không nhịn được hắt xì liền mấy cái, vừa xoa mũi vừa nhìn ngó tìm chỗ trống. Phục vụ quán đi tới xin lỗi: “Tiểu thư, hết chỗ rồi”.

“Tặng hai thì sao?”

“Cũng hết”.

“Phòng VIP?”

Mạch Tiểu Hân thấy cô bé phục vụ trước mặt vẫn lắc đầu liền cười nói: “Đừng lắc nữa, lắc nữa là chị khóc đấy!” Cô tới đây nhiều lần nên cũng quen mặt mấy phục vụ trong quán.

“Hay là em hỏi giúp chị xem có ai muốn ghép bàn không nhé?”

Mạch Tiểu Hân vội ngăn lại, ngồi ghép? Làm hại người ta ăn không ngon, chính mình ăn cũng không thoải mái. Loại chuyện hại người không lợi mình này tốt nhất là không làm. Mạch Tiểu Hân lấy điện thoại ra chuẩn bị thương lượng việc di chuyển chiến trường với Hà Đông.

“Mạch tiểu thư!” Cô định đẩy cửa thì có người giữ cửa lại.

Mạch Tiểu Hân vẫn cho rằng người có tiền lái BMW đeo đồng hồ hiệu như Lục Tử Hân mà đi ăn thì ít nhất cũng phải đến khách sạn có sao, nếu không thì về hội sở tư gia, lẽ ra phải khinh thường không thèm đến loại quán ăn bình dân như “Tứ Xuyên quán” mới đúng. Nhưng bây giờ vị thái tử Văn Cầm này đang ngồi ở một góc đại sảnh, chiếc áo vét may thủ công đắt tiền tùy ý vắt trên lưng ghế, tay áo len cũng kéo lên một đoạn, lộ ra cánh tay rắn chắc. Hơi nóng hầm hập của nồi lẩu cay khiến gương mặt đẹp trai quý phái của hắn lại trở nên chân thực. Bàn của họ đang ngồi bốn người, nhìn qua tuổi xấp xỉ nhau, những gương mặt trẻ trung hào phóng tỏ ra rất hài hòa với không khí trong phòng ăn.

Mạch Tiểu Hân không hề muốn ngồi cùng với người lạ, nhất là đàn ông. Cô và Lục Tử Hân cùng lắm cũng chỉ gặp nhau một lần, nói vài câu trong buổi tiệc lần trước, nhưng thấy Lục Tử Hân mời mãi cũng không tiện từ chối. Anh ta là ông chủ tương lai của Hà Đông, sau này Hà Đông sẽ cần anh ta nâng đỡ, hơn nữa cô cũng không đoán ra ý nghĩ của Hà Đông đối với Lục Tử Hân, mỗi lần nhắc tới anh ta Hà Đông đều lộ ra vẻ háo sắc, gương mặt hồng hào. Biết đâu con bé này đang động tình, nếu biết một cơ hội tốt đẹp bị mình phá mất thì mình không bị mắng một trận máu chó ngập đầu mới lạ. Cô len lén gửi tin nhắn cho Hà Đông, Hà Đông lập tức trả lời: “Ngắm trai đẹp miễn phí, ăn cơm miễn phí, chuyện tốt như vậy tìm đâu ra? Tớ lập tức tới ngay!” Mạch Tiểu Hân thật sự không nói được gì, xem ra mấy ngày nay Hà đại tiểu thư buồn tẻ lắm rồi.

Người tuổi trẻ đều rất thân thiện, mấy bạn học này của Lục Tử Hân đều là người thoải mái, lập tức gọi Tiểu Hân, Tiểu Hân liên tục. Mạch Tiểu Hân kéo tay áo vừa thêm đồ ăn vào trong nồi vừa để ý độ lửa để phòng tràn nước. Lục Tử Hân giữ tay cô lại, nói: “Tiểu Hân, em cứ ăn đi, không phải phục vụ cái bọn này đâu”. Chạm vào nước da trắng như tuyết trên cổ tay cô, Lục Tử Hân chỉ cảm thấy rất mềm, rất mượt, trong lòng lập tức dâng lên cảm giác rất lạ.

Mạch Tiểu Hân hoàn toàn không phát giác: “Cứ để em làm cho, đừng trút từng đĩa một vào nồi như thế. Cá phi lê dùng đũa nhúng một lát là được rồi, nếu không chín quá lại không ngon. Thịt viên thì phải để chín kĩ, nếu không bên trong vẫn đỏ”. Hơi nóng bốc lên che mắt, cô quay đầu lại nói tiếp: “Đúng là nhiều sa tế thật, các bạn học của anh ăn cay giỏi thật đấy”.

“Đi học đại học còn ai không biết ăn cay chứ? Mùi vị ngũ hồ tứ hải đều không đáng nhắc đến”. Một người đàn ông nước da hơi đen bên cạnh tiếp lời cô, nhúng mấy lát cá rồi gấp vào bát cô, “Tử Hân vốn định ăn ở chỗ khác, nhưng tôi lại thích món cay ở đây”.

“Mã Tô, kiến trúc sư thiết kế khuôn viên phong cảnh, công tác Vân Nam hai ba tháng vừa về. Tối hôm nay là bọn anh đón gió tẩy trần cho nó”, Lục Tử Hân giới thiệu.

Mã Tô lấy danh thiếp ra đưa tới, “Anh làm việc các đây không xa, lúc nào rảnh đến chơi”.

Lục Tử Hân cười cười liếc hắn rồi rót cho Mạch Tiểu Hân nửa cốc bia, “Chỗ cậu làm thì có cái quái gì mà chơi? Nào, uống chút bia lạnh cho đỡ cay, thành phố C là quê rượu, chút bia này chắc không thành vấn đề gì với em đúng không?”

Mã Tô nói: “Để tôi gọi phục vụ lấy nước quả ép, không phải cô gái nào cũng thích nước quả ép sao? Ăn lẩu sẽ nóng trong, thêm chút hoa quả là vừa đẹp”.

Lục Tử Hân không vui nói: “Đại thiếu gia, đây là chính cậu đòi tới đây, rất tiếc là quán này không có nước quả ép”.

Mạch Tiểu Hân thấy hai người đầu vô mồm càng ngày càng nghiêm trọng liền vội giải vây: “Trước kia hai anh cùng phòng ngủ đúng không?” Thấy hai người không phủ nhận lại tiếp tục nói, “Chỉ có bạn học từng sống cùng phòng mới thích cãi nhau như thế. Em với Đông Đông cũng vậy, ở nhà cô ấy chưa bao giờ nói không với em trai, vậy mà hơi chút đã mắng em rồi”.

Lục Tử Hân mỉm cười nhìn cô: “Em ngốc lắm hay sao mà suốt ngày bị Hà tiểu thư mắng? Anh thấy em là một cô bé rất thông minh mà!”

“Em thi thông minh gì, người thông minh đều làm ở nhà B hết. Xem kìa, cô nương nhà B đến rồi”, Mạch Tiểu Hân đứng lên vẫy Hà Đông, lại quay đầu khẽ cười với Mã Tô, “Nhà A và nhà B có sự khác biệt về bản chất”.

Hà Đông ngồi xuống, lập tức có người ân cần rót bia tiếp đồ ăn cho cô, Mã Tô khẽ hỏi Mạch Tiểu Hân, “Khác nhau thế nào?”

Mạch Tiểu Hân đáp: “Lúc em vào công ty, ông chủ em hỏi em nghe thấy chữ A sẽ nghĩ đến từ gì đầu tiên?”

Lục Tử Hân lập tức áp tới nghe cho rõ.

“Em nói là ‘ai da’”. Thấy Mã Tô không nhịn được cười, Mạch Tiểu Hân tiếp tục nghiêm trang nói: “Ông chủ lại hỏi nghe thấy chữ B nghĩ đến từ nào, em nhất thời nghĩ không ra, liền đáp là ‘trâu bò’”.

Mã Tô cười thành tiếng nói: “Đây chính là câu hỏi phỏng vấn tuyển người của ông chủ em à? Ông ta mới đúng là trâu bò!”

“Biết rồi chứ? Đây chính là sự khác nhau giữa nhà A với nhà B”.

Mạch Tiểu Hân còn muốn nói tiếp, thấy Lục Tử Hân nâng cốc định trăm phần trăm với Mã Tô liền dừng lại. Kỳ thực khi đó giám đốc Lưu còn hỏi cô, nhìn thấy nhà A và nhà B xây lệch nhau như vậy sẽ nghĩ đến điều gì, Mạch Tiểu Hân nhớ mình đã nói, nghĩ đến nhà mình. Bố là giảng viên đại học, ngoại hình đẹp trai cao lớn, mẹ là giáo viên tiểu học, ngoại hình tầm thường. Trong mắt người khác hai người đứng cạnh nhau chính là A và B, một người rất xuất sắc, cho nên khi mọi người thấy người kia đứng bên cạnh sẽ không nhận được ai da. Kỳ thực ở nhà mẹ mới là B, bố ngược lại thành A. Mẹ không ở nhà, bố sống một ngày bằng một năm, cổ thường nói, mẹ là ngọn đèn trong lòng bố, rất sáng, rất an tâm. Cho nên rất nhiều lúc A và B không phải như người ngoài nhìn thấy. Khi đó ông chủ Lưu vốn tính lãng mạn kia cảm động đến đỏ cả vành mắt, lập tức nói ngày mai cô tới làm. Mặc dù công ty xuất bản đặt tại nhà A nhưng chỉ cần mọi người cố gắng thì tương lai thu nhập sẽ vượt nhà B. Cái khó ló cái khôn, nhờ vậy cô đã tìm được một công việc tốt. Còn đáp án thật sự trong lòng cô thì sao? Hơn kém 20 tầng, cho dù người nào cũng sẽ cảm thấy không phải cùng một cấp độ.

Mạch Tiểu Hân suy nghĩ, bất giác khóe miệng lộ ra nét cười, gương mặt ửng hồng vì ăn cay, trong mắt một số người cô càng trở nên quyến rũ.

7. Chương 7

Nhà A nhà BTác giả: Hàm Hàm

Chương 7

Dịch: Losedow

Nguồn: Tangthuvien

Buổi tối, Hà Đông tắm rửa thoải mái xong đi vào phòng ngủ, thấy Mạch Tiểu Hân đang nằm sấp trên giường mở máy tính xem phim Hàn liền than thở: “Tiểu phú bà, sao cuộc sống của bạn lại dễ chịu như vậy chứ? Bạn xem, phòng ở 80 mét vuông, đầy đủ mọi thứ, mùa đông chưa tới đã bật điều hòa, đúng là quá xa xỉ”.

“Phòng là tớ vay tiền mua, nếu bạn thích thất lưng buộc bụng thì cũng đi mua phòng đi. Bật điều hòa bạn đã nói là tớ xa xỉ, vậy lúc tớ đi làm thêm sao bạn không nói tớ khổ cực? Tớ còn làm thêm ở hai nơi cơ đấy!”

“Làm thêm hai nơi tớ cũng hâm mộ bạn. Bạn xem tớ này, đã không được ra ở riêng lại cũng không được làm thêm, nếu không người ta sẽ nói mẹ kế bắt nạt tớ, ảnh hưởng đến danh dự của bố tớ. Ở nhà mặc dù hơn 100 mét vuông, ba phòng ngủ một phòng khách nhưng em trai đã học lớp 12, lớn tồng ngồng, mùa hè ở nhà đã cảm thấy bất tiện rồi. Bây giờ giá nhà ở thành phố B cao như vậy, bố tớ lại không có năng lực tham ô, chắc chắn không thể mua được cái nhà nữa. Nếu như em trai tốt nghiệp đại học không tìm được công việc tốt thì nói không chừng sẽ lấy vợ sớm, lúc đó thì tớ thật sự không có tác đất cắm dùi rồi”.

“Chuyện xa lắc xa lơ, đến lúc em trai bạn lấy vợ thì bạn đã lấy chồng từ đời nào rồi, đúng là lo bò trắng răng”.

“Nhanh lắm, nó lên đại học dẫn bạn gái về nhà mà thấy trong nhà có một bà cô già thì ai cũng không vui. Bây giờ mẹ kế tớ đã bắt đầu lo lắng chuyện này rồi”, Hà Đông nhảy lên giường, nhìn màn hình, “Đừng để mấy cái phim truyền hình này lừa bịp, cuộc sống thực sự rất tàn khốc đấy. Phụ nữ sau 25 tuổi cũng không khác gì quạ đen giữa mùa đông, để đâu cũng thấy không hợp, ngay cả bố mẹ đẻ cũng chê mình chiếm chỗ trong nhà, huống chi còn là mẹ kế!”

“Hôm nay bạn ăn uống thoải mái lại gặp được cả đám đẹp trai, cái gì kích thích bạn mà toàn nói những chuyện làm mọi người lo lắng thế?” Mạch Tiểu Hân ngồi dậy, vuốt tóc Hà Đông, “Đừng lo lắng, có tớ đây, nếu em trai bạn lấy vợ thì chuyển đến đây, phòng này hai người ở thoải mái”.

“Bạn có giống tớ đâu. Tối nay bạn biết Lục Tử Hân nhìn bạn bao nhiêu lần không? Còn cả tên Mã Tô kia nữa, ân cần hết cỡ, gấp cho bạn liên tục, quả nhiên sắc đẹp vẫn là thứ quan trọng nhất đối với phụ nữ!” Hà Đông nhìn cô ai oán, “Mạch Mạch, bạn không được lấy chồng sớm, nếu không tớ sẽ cô đơn lắm. Ngày tháng tự do bây giờ tốt như vậy, bạn mà bỏ thì thật là đáng tiếc”.

“Biết rồi biết rồi. Không phải bạn tớ không gả, không phải tớ bạn không lấy, thế được chưa?” Mạch Tiểu Hân cười nói, “Chúng ta làm lesbian, ok chưa?”

Hà Đông nhẹ nhàng véo cô, nghiêm mặt nói: “Mạch Mạch, mấy ngày nay tớ vẫn để ý, Lục Tử Hân là một gã phong lưu, có đẹp trai thì chúng ta cũng chỉ cần nhìn mà chảy nước miếng là được rồi, đừng có làm thật. Mà bạn thì quá ngốc, một Ngô Cảnh đã đủ làm bạn nhiều năm không hồi phục được, nếu gặp phải một đại thiếu gia đa tình thì không khóc đến chết mới lạ! Hơn nữa chưa được bao nhiêu năm mà cơ nghiệp nhà họ Lục đã lớn như vậy, tổng giám đốc Lục không phải một người bình thường. Người ta đều nói trên thương trường ông ta lục thân không nhận, thủ đoạn độc ác. Lục Tử Tình cũng là một nhân vật lợi hại, gia đình như vậy có đến đó sống cũng không thoải mái, lúc đó chúng ta muốn tán gẫu với nhau phỏng chừng cũng sẽ có người bên cạnh giám sát, tốt nhất vẫn tìm một người giàu vừa vừa cho đời nó bình yên!”

Mạch Tiểu Hân nói: “Tớ chưa từng nghĩ tới chuyện sẽ lấy một người giàu có, bố tớ vẫn nói, con người sống trên đời, tự do là quan trọng nhất, phải sống đúng với tấm lòng mình. Bố mẹ tớ mua nhà cho tớ, cho tớ tiền tiêu chính là không muốn tớ khinh suất vì nguyên nhân vật chất. Những người mới ra khỏi cổng trường đại học như bọn mình nếu như không có người nhà giúp đỡ thì có mấy người có tiền? Không lấy được người giàu cũng không sao, mọi người cùng nhau cố gắng phấn đấu lên khá giả, cùng nhau kiếm tiền trả nợ mua nhà cũng không có vấn đề gì”.

“Mạch Mạch, nếu mẹ tớ còn sống thì tốt thật, bố tớ nhất định cũng sẽ có thể nói với tớ như vậy chứ không để mẹ kể tớ sắp xếp cho tớ xem mặt như bây giờ”. Hà Đông nói buồn bực, “Nghĩ đến chuyện này tớ lại thấy phiền, bị người ta xem xét không khác gì hàng hóa”.

“Bạn giận vì chuyện này nên mới chuyển ra ngoài à?” Mạch Tiểu Hân cau mày, “Đừng nói như vậy, cô ấy đối xử với bạn cũng tốt mà, nhiều năm như vậy chẳng lẽ còn chưa coi như người một nhà được sao? Hơn nữa xem mặt thì đã sao, người ta xem bạn thì bạn cũng xem người ta chứ có phải không đâu. Lúc tốt nghiệp vẫn muốn ở lại thành phố lớn, kỳ thực khi công việc đã ổn định thì hàng ngày cũng chỉ tiếp xúc với mấy người đó, phạm vi xã giao hẹp lắm, xem mặt cũng là một cách tìm kiếm cơ hội mà! Tớ không phải cũng vẫn ngoan ngoãn nghe lời bà chủ đi xem mặt đó sao, dù sao cũng không mất tiền, bây giờ mấy công tui môi giới hôn nhân thu phí cao lắm đó!”

“Mạch Mạch, I phục you rồi!” Hà Đông ôm cô cười nói: “Nói như vậy mà vẫn có thể chính khí lắm liệt được, bạn đúng là người yêu đời nhất trên thế giới đấy!”

Mạch Tiểu Hân lấy hai tấm mặt nạ dưỡng da ra, “Nào, chăm sóc da, tớ nhờ người mua với giá bán buôn mà vẫn hơn 300 ngàn một tấm, bảo đảm ngày mai bạn sẽ rực rỡ luôn!”

“Tiền làm thêm của bạn chỉ để mua mấy thứ này à?” Hà Đông vui vẻ mở túi ngoài ra, còn hỏi thêm một câu rất giả tạo.

“Chúng ta mới 24 tuổi mà, đương nhiên phải vất vả kiếm tiền để được vật vả tiêu tiền chứ, làm việc là vì cuộc sống, chứ chẳng lẽ là vì kiếm tiền?” Mạch Tiểu Hân vừa dán mặt nạ vừa nói, “Cứ để cho những người giàu có kiếm tiền đến mức đếm mỗi tay đi, tớ chẳng ham mộ gì, người mà chỉ biết đến tiền thì cuộc sống còn có gì vui?” Đột nhiên nhớ tới vị Mục Tư Viễn kia, tuổi còn trẻ mà đã chèo chống Viễn Dương, nghe nói còn sẽ tấn công vào Văn Cẩm bằng con đường hôn nhân, đối với anh ta thì cuộc sống còn có ý nghĩa gì? Cô nhớ tới phần thưởng 10 triệu đó, có vẻ anh ta cũng là một người nhạt nhẽo.

*** **

Mục Tư Viễn nhìn ông ta từng bước đi lên sân thượng, anh ở phía sau cất tiếng gọi lớn nhưng ông ta hoàn toàn không nghe thấy.

Ông ta đứng trên sân thượng, bầu trời trắng nhờ nhờ, từng đám sương mù từ mặt biển tràn tới, hầu như đưa tay không nhìn thấy năm ngón. Đèn nê ông trên đỉnh tòa cao ốc xa xa lấp lánh ánh sáng dữ tợn như ma trời, tham lam nuốt hết chút hi vọng đáng thương còn sót lại của mọi người.

Ông ta lấy điện thoại ra, bấm một dãy số. Dãy số này ông ta đã ghi nhớ kỹ trong lòng, ông bấm từng phím rất mạnh, cuộc gọi đã được kết nối nhưng không có ai nghe máy. Ông bấm tiếp, vẫn không có người nghe máy, không cam lòng, ông bấm tiếp, bấm tiếp liên tục như phát điên, nhưng chờ mãi vẫn không nghe thấy âm thanh hằng mong ngóng, rốt cục ông tuyệt vọng.

Sương mù tràn lên sân thượng, quần lấy ông ta, kéo ông ta về phía biển như một tờ giấy. Ông kinh hoàng ra sức tìm cách ổn định thân thể lại nhưng lực bất tòng tâm, sức mạnh đó quá lớn, ông liều mạng dùng toàn lực cũng không giữ thân thể mình lại được. “Tư Viễn!” Ông kêu to, rơi khỏi sân thượng...

“Cha!” Mục Tư Viễn đột nhiên giật mình tỉnh lại, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Xem đồng hồ, chưa đến mười giờ. Có lẽ mấy ngày nay thật sự đã quá mệt mỏi, đến mức ngủ quên ngay trên sofa. Mục Tư Viễn đứng dậy, rót một chén nước rồi uống cạn, nhịp tim từ từ trở lại bình thường. Đã bao lâu không mơ thấy cảnh này rồi? Lúc cha anh gặp chuyện đó anh đã vội vàng từ Mỹ trở về, có lẽ là vì bị xúc động quá mạnh nên vấn đề lệch múi giờ sinh lý xuất hiện vấn đề nghiêm trọng, một thời gian dài không thể điều chỉnh lại được. Mỗi khi màn đêm buông xuống tinh thần anh sẽ trở nên phấn chấn, mỗi một tế bào trên người đều tràn đầy sức sống. Thật sự không có biện pháp nào khác, anh xin việc lái taxi ban đêm, cả đêm lang thang khắp hang cùng ngõ hẻm thành phố C như một du hồn. Ban ngày anh lại tới phòng bệnh của mẹ, nắm tay mẹ rồi mới có thể cố gắng ngủ một lát. Trạng thái như vậy kéo dài đúng một năm, một năm sau anh rời khỏi thành phố C, đến Viễn Dương.

Mục Tư Viễn gọi điện thoại về nhà, âm thanh ân cần của mẹ lập tức vang lên phía đầu bên kia điện thoại, “Tư Viễn, mới về nhà à con?”

“Hôm nay không phải tiếp khách nên con về sớm. Vừa rồi ngủ được một lát trên sofa”. Nghe thấy giọng nói của mẹ, Mục Tư Viễn dần dần bình tĩnh lại.

“Buổi tối con ăn gì?”

“Mì Tứ Xuyên. Mẹ ăn gì?”

“Trưa nay cậu con tới, nấu nhiều cơm, buổi tối mẹ rang cơm, thêm quả trứng gà vào, một bát to dùng nóng hôi hổi”. Mẹ anh nói tiếp, “Con cũng đừng có ăn mỗi bát mì thế nữa, sang năm đã 31 rồi, bây giờ Viễn Dương cũng đã cổ phần hóa xong, tổng giám đốc chắc có thời gian tìm bạn gái rồi chứ? Có người chăm sóc con thì mẹ mới yên tâm”.

“Con gái bây giờ có biết nấu cơm đâu mẹ”, Mục Tư Viễn cười nói, “Còn không bằng thuê người làm ngoài giờ còn hơn”.

Mẹ anh không vui: “Không biết nấu cơm cũng không việc gì, quan trọng là hai người ăn cơm luôn ngon hơn ăn một mình. Mẹ không thích con tập trung hết tinh thần và thể lực vào công việc như vậy, công việc không phải mục đích của cuộc đời. Mẹ hi vọng con có thể sống hạnh phúc, có người yêu, có gia đình, có con cái”.

“Mẹ đừng vội mà, con trai mẹ mới 30 tuổi, là người hấp dẫn có số ở thành phố này, gái theo cứ gọi là hàng đàn, mẹ tới đây chọn giúp con nhé! Đến lúc đó mẹ chính là lão Phật gia, không biết có bao nhiêu người bỏ đỡ”, Mục Tư Viễn cười nói, “Không phải mẹ nói hai người ăn cơm ngon hơn sao, tại sao mẹ không chịu tới đây ăn với con?”

“Ở đây nhiều năm như vậy đã quen rồi, mẹ không muốn đi đâu cả, cứ ở đây với cha con”. Mẹ anh nói, “Trừ phi con tìm được người con yêu, kết hôn sinh con, lúc đó không cần con mời mẹ cũng sẽ lập tức chạy tới bế cháu”.

“Sao mẹ không thương con trai mẹ ở đây một mình nhỉ? Bếp lạnh nôi lạnh, cơm lạnh canh lạnh”, Mục Tư Viễn nói bất đắc dĩ, “Muốn có đời thứ ba xuất sắc thì trước hết phải chăm sóc tốt đời thứ hai mà!” Vừa nghĩ đến cảnh mẹ ở nhà một mình ôm những hoài niệm về cha, không có ai làm bạn, lúc đau đầu chóng mặt không có ai chăm sóc anh lại không thể an tâm được.

“Mấy việc này đều do bạn gái con làm hết, đàn ông đến 30 tuổi mà bên người còn không có phụ nữ là không bình thường rồi. Tư Viễn, không thể một lần bị rạn nứt mà mười năm sợ dây thừng, không nghĩ đến chuyện lập gia đình nữa như vậy. Vì Giai Hinh chỉ là một ngoại lệ, rời xa được loại phụ nữ lạnh lùng lạnh phẫn như vậy thì con nên cảm thấy vui mừng mới đúng. Nếu như vì nó mà con hủy hoại cả đời mình thì con nghĩ mẹ sẽ đau lòng thế nào? Cha con ở trên trời làm sao yên tâm được?” Giọng mẹ anh lại bắt đầu ghen ngào, “Cha con ngốc quá, trên thế giới này tiền có là gì đâu, công ty có là gì đâu, không có thứ gì quý hơn một gia đình hoàn mỹ cả”.

“Mẹ, mẹ đừng buồn nữa”, vừa thấy mẹ bắt đầu đau lòng Mục Tư Viễn liền vội vàng nói, “Không phải con không muốn lập gia đình, chỉ là con không tìm được người con muốn lấy. Con sẽ đi tìm, tìm một cô gái xinh đẹp nhất, tốt nhất, ngoan ngoãn nhất về cho mẹ, nhất định làm cho mẹ hài lòng”.

“Chỉ biết lừa mẹ thôi”, mẹ anh nín khóc mỉm cười, “Mẹ vẫn mong tết âm con có thể dẫn một đứa về nhà, nhưng xem ra chỉ là mơ mộng hão huyền thôi”.

Mục Tư Viễn chợt dạ nói: “Tử Hân còn bảo tết này nó sẽ tới, nhất định phải ăn mì cá đập”.

“Tới thì cứ tới chứ sao, muốn ăn cũng có gì là khó”, mẹ anh dừng lại một chút, “Tư Viễn, mấy ngày nay Tử Tình hay gọi điện thoại về, hai đứa dạo này thế nào rồi?”

“Mẹ, con đối với Tử Tình cũng như đối với Tử Hân, không có ý nghĩ gì khác. Lúc trước Tử Tình kéo con đến Viễn Dương, cô ấy nghĩ con bị tự kỷ, muốn giúp đỡ con. Dù không nói rõ với cô ấy nhưng con sẽ mãi cảm kích tấm lòng của cô ấy. Mấy năm nay cha cô ấy đối xử với con cũng xem như không tồi, có điều con cũng đã làm hết sức. Mẹ biết đấy, cổ phần hóa một công ty hoàn toàn không phải là chuyện dễ dàng. Cho nên, chỉ có nhà họ Lục nợ chúng ta chứ chúng ta không hề nợ nhà họ Lục. Còn muốn con gọi ông ta một tiếng nhạc phụ ấy à? Cả đời này đều không có chuyện ấy đâu”.

“Tư Viễn, mẹ vẫn nghĩ, nếu như không phải là Lục Kiến Thành mà là chuyện thị thị phi phi giữa cho con với một người khác thì con và Tử Tình có thể đến được với nhau không?”

Mục Tư Viễn yên lặng rất lâu, trong những ngày tháng mà bây giờ không dám nghĩ lại đó, nếu có một cô bé quan tâm đến mình như vậy thì có thể ai cũng sẽ động lòng, “Đáng tiếc cô ấy họ Lục, cho nên con không thể tiếp nhận”.

Hình như mẹ anh thở phào nhẹ nhõm, “Con đã không muốn thì nói rõ với nó sớm một chút, đừng để lỡ thời gian của nó. Hai đứa bạn con cùng tuổi, sang năm nó cũng 31 rồi, con gái không thể để quá lứa lỡ thì được”.

“Con đã mấy lần bóng gió với cô ấy rồi, con nghĩ cô ấy cũng rõ ràng, nhưng dù sao sau này mọi người vẫn phải gặp nhau, nếu nói trắng ra thì hai bên đều sẽ khó xử”, Mục Tư Viễn vuốt vuốt trán, đây đúng là một việc làm anh hết sức phiền lòng.

Mẹ lại thở dài, “Tính Tử Tình giống mẹ nó, đã theo là theo đến cùng, tính khí quật cường lắm. Con sớm tìm bạn gái đi, như vậy nó mới không còn hi vọng nữa”.

8. Chương 8

Nhà A nhà BTác giả: Hàm Hàm

Chương 8

Dịch: Losedow

Nguồn: Tangthuvien

Biết rõ đang gọi điện thoại nên dù có làm gì đối phương cũng không nhìn thấy nhưng Mục Tư Viễn vẫn sầm mặt xuống, “Ngải Lâm, Lục Tử Tình là thủ trưởng của cô hay tôi mới là thủ trưởng của cô? Chẳng lẽ tới giờ cô vẫn chưa rõ ràng à?”

Sang năm Dịch Đạt chuẩn bị đưa ra thị trường NASDAQ, có rất nhiều chuyện cần anh giải quyết. Một người bạn học cùng lập nghiệp tại Mỹ đã gần một năm không gặp vừa về nước, lần này dù thế nào cũng không chịu buông tha cho anh, hơn nữa Tề Tuấn còn đe dọa nếu không tới sẽ từ chức tập thể cho nên anh chỉ có thể vội vã bay đến thành phố F một chuyến. Nhớ tới buổi tối còn có một bữa tiệc cần tham gia, sau khi gặp gỡ anh lại vội vã bay về. Vừa xuống máy bay Ngải Lâm đã gọi điện nói phó tổng giám đốc Tưởng sẽ đi dự tiệc thay cho anh, còn tối nay Lục đại tiểu thư sẽ cùng anh đi ăn tối.

Bữa tiệc này vốn cũng không quan trọng lắm, một vụ làm ăn vừa hoàn thành, bên phía mình cần mời người ta tới cảm ơn một chút theo thông lệ, bất kể phó tổng giám đốc nào đi thay cũng được. Rất nhiều lúc chỉ vì anh còn quá trẻ nên mới phải cố ý xuất hiện để đánh bóng danh tiếng cho Viễn Dương. Có điều anh bất mãn vì Lục Tử Tình cứ can thiệp vào việc của người khác, điều này không có trong hiệp định của bọn họ lúc đầu, ngay cả Lục Kiến Thành cũng không bao giờ nhúng tay vào sự vụ của Viễn Dương.

Khi đó Lục Kiến Thành muốn tập trung tinh thần cho kinh doanh bất động sản tại Văn Cẩm nên muốn tìm một người tài tới gánh vác Viễn Dương, quyết định để anh trở thành phó tổng giám đốc Viễn Dương. Anh còn nhớ giọng điệu thương xót của ông ta khi đó, “Tư Viễn, cha cháu không còn nữa, cháu phải gánh trách nhiệm nuôi sống gia đình. Mặc dù mấy năm nay Viễn Dương làm ăn không phải rất tốt nhưng bác Lục nhất định sẽ không bạc đãi cháu”. Dưới sự điều hành của Lục Kiến Thành, hai năm nay Viễn Dương chỉ đảm bảo không thua lỗ chứ không còn thu được lợi nhuận kếch sù như mấy năm đầu nữa.

Khi đó anh tuổi, không có nghề nghiệp, cả ngày không bước ra khỏi cửa, tất cả tài sản đều đã bị siết nợ. Trong mắt những người khác, Lục Kiến Thành đã cho anh một cơ hội rất tốt, quả thực là cho hai mẹ con anh một con đường sống. Anh cười lạnh lùng trong lòng, đi đến bật máy tính trên bàn lên. Khi Lục Kiến Thành nhìn thấy một loạt số 0 kéo dài phía sau tài khoản của anh thì vẻ mặt ông ta quả thực khó mà hình dung được. “Tôi đến làm tổng giám đốc, tôi sẽ khiến quy mô Viễn Dương mở rộng ít nhất gấp đôi bây giờ,

dù sao cha tôi cũng đã đổ vào đây rất nhiều tâm huyết”. Đại bộ phận lợi nhuận công ty của cha anh kiếm được đều đổ vào cho Lục Kiến Thành xây dựng Viễn Dương. Lục Kiến Thành cảm kích trong lòng, một mặt cũng muốn có người cùng chia sẻ rủi ro nên sau đó liền thuyết phục cha anh chuyển số tiền đầu tư này thành cổ phần.

“Tốt, vậy cứ giao Viễn Dương cho cháu”. Lục Kiến Thành bị ép từ bỏ ý nghĩ chọn tổng giám đốc khác. Những năm gần đây ông ta vẫn giữ lời, trở thành thái thượng hoàng, chỉ chú ý đến lợi nhuận. Đương nhiên sau khi Dịch Đạt đổ bộ vào thì hẳn cũng không thể giữ được chức thái thượng hoàng nữa. Mục Tư Viễn nghĩ, không biết có cần phải nói với ông ta hay không? Cả với cấp dưới của mình nữa, đặc biệt là cô bạn học Ngải Lâm thích gì làm nấy này.

“Tổng giám đốc Mục, tôi cũng không dám cãi lại mệnh lệnh của Lục đại tiểu thư. Hơn nữa người ta quả thật là chân tình, lo lắng cho thân thể của anh. Máy buổi tiệc này phó tổng giám đốc Tưởng đến dự là được rồi, anh mà không cẩn thận nhớ đâu lại chảy máu dạ dày gì đó thì khổ”, Ngải Lâm vẫn nói chậm rãi, “Hay là anh muốn đại tiểu thư lại phải cực nhọc ngày đêm hầu hạ anh nữa?”

“Ngải Lâm, bao giờ Thiệu Chí Vĩ trở về?” Mục Tư Viễn tức giận nói, trước mặt Ngải Lâm anh không bao giờ phải che giấu tâm tình.

“Làm sao? Muốn tố cáo à?”

“Để anh ấy lôi cô về nhà chứ sao”.

Gặp phải người không hề để ý phải trái như Ngải Lâm thì Mục Tư Viễn cũng không có cách nào, Ngải Lâm, Lục Tử Tình và anh là bạn học cùng lớp, Thiệu Chí Vĩ học trước bọn họ ba khóa, là bạn thanh mai trúc mã của Ngải Lâm, tình cảm tốt đến mức làm mọi người phải hâm mộ. Sau khi anh đến Viễn Dương, Lục Tử Tình đã móc Ngải Lâm từ công ty khác tới làm thư ký cho anh. Anh cảm thấy không tiện lắm nhưng Ngải Lâm thì lại chẳng để ý gì. “Anh cứ chăm sóc tôi một chút là được mà, nếu dám quát tôi thì tôi sẽ tố cáo với Thiệu Chí Vĩ đấy!” Anh gọi Thiệu Chí Vĩ là đại sư huynh, bất kể về học vấn hay là nhân cách đều cực kì tôn trọng, trong lúc khó khăn nhất của anh, hai vợ chồng họ đã quan tâm chăm sóc anh không khác gì người anh người chị.

“Dừng lại đã, tấp vào bên lề chờ Lục tiểu thư”. Mục Tư Viễn vừa dặn tài xế tiểu Trần vừa lấy điện thoại ra chuẩn bị gọi điện thoại cho Lục Tử Tình.

Đã đến giờ tan tầm, đường sá lại kẹt xe như thường lệ, Tuyến đường rộng rãi trước cửa tòa nhà Văn Cẩm như một bãi đỗ xe cực lớn, xe hơi không nhúc nhích được chút nào, xe đạp thì luồn lách giữa đám xe hơi. Một chiếc Santana đỗ ven đường phía trước đang chuẩn bị tiến lên, tiểu Trần đánh tay lái vào định chiếm vị trí chiếc Santana để lại, không ngờ một chiếc xe đạp điện chạy sát lề đường phía sau cũng nhận thấy chiếc xe đó sắp tiến lên, có lẽ muốn lách qua khoảng trống đó để đi tiếp nên lao thẳng tới. Tuy nhiên xe của Mục Tư Viễn đã nhanh hơn, chiếc xe đạp đó lập tức bị kẹt lại giữa vĩa hè với mấy chiếc xe hơi.

“Con gái mà đi cái xe to thế, suýt nữa không phanh kịp mà quệt vào rồi”, tiểu Trần nổi nóng lắm bầm một câu.

Mục Tư Viễn ngẩng đầu, nhìn thấy chiếc mũ len màu trắng thêu hoa còn có hai cái tai rủ xuống đó. Người nọ ngẩng đầu nhìn thoáng qua chiếc xe hơi, chiếc khăn quàng cổ quần ngang mặt chỉ lộ ra nửa khuôn mặt, đôi mắt bất mãn nháy vài cái rồi vất vả kéo xe đạp điện lui lại.

Mục Tư Viễn vội vàng nói với tiểu Trần: “Dịch xe lên phía trước một chút”.

Tiểu Trần nhìn phía trước, khuôn mặt nhăn nhó: “Không lên được, phía trước kẹt cứng rồi”.

Mục Tư Viễn vừa muốn mở cửa xe ra bước xuống đã thấy một chàng trai trên vỉa hè đi tới giúp cô gái đẩy xe đạp điện ra ngoài. Anh không nhận được quay đầu nhìn lại phía sau, thấy Mạch Tiểu Hân mặt mày hớn hở nói gì đó với chàng trai, anh ta vỗ vỗ vai cô, còn giúp cô chỉnh lại cái túi xách bị lệch rồi mới vẫy tay tạm biệt. Chắc là đồng sự, Mục Tư Viễn nghĩ, cười ngọt thật, làm gì có ai chịu bỏ lỡ cơ hội như vậy chứ.

“Tư Viễn, đợi lâu chưa?” Lục Tử Tình mở cửa xe bước lên, “Em dặn chị Trương hầm canh cho anh rồi, gọi cả Tử Hân về nhà nữa. Chẳng mấy khi nó chịu ở nhà ăn bữa cơm cho đàng hoàng”.

“Trợ lý chủ tịch bận rộn lắm, không những phải nghe chủ tịch mà còn phải nghe cả những người khác nữa”.

“Được rồi được rồi, đừng vòng vo máng em nữa”, nghe ra anh đang bắt mẫn, Lục Tử Tình cười nói, “Em không xin chỉ thị tổng giám đốc Mục từ trước là không đúng, có điều sau này cố gắng bảo bên dưới ít sắp lịch tham dự mấy bữa tiệc kiểu này, việc gì cũng cần chính mình đi làm thì còn cần cấp dưới làm gì?”

“Em với Ngải Lâm còn cho rằng chúng ta vẫn đang ở trường học à?” Mục Tư Viễn cười nói, “Được rồi, chị cả, xin nghe ngài phân phó”. Khi đó Lục Tử Tình là bí thư chi đoàn, Ngải Lâm là uỷ viên tuyên truyền, trong lớp cứ có hoạt động gì là lại bắt hắn đi làm.

Lục Tử Tình biến sắc, “Anh gọi em là gì?”

Mục Tư Viễn cười ha ha, “Quả nhiên nữ sinh vẫn kiêng kị cái này nhất, Lục tiểu thư đừng nóng giận!”

Lục Tử Tình bất đắc dĩ nói: “Anh cũng biết em lớn tuổi rồi à, biết vậy mà vẫn còn bắt nạt em”. Khóe mắt chợt cay cay, Lục Tử Tình vội vàng quay đầu nhìn ra ngoài cửa xe.

Nhìn tiểu Trần đang chăm chú lái xe phía trước, Mục Tư Viễn suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Dạo này Tử Hân bận gì thế? Lâu lắm anh không nhìn thấy nó”.

Lục Tử Tình bình phục tâm tình một chút, thấp giọng nói, “Gần đây nó thích một cô gái, theo đuổi vất vả lắm. Hai ngày trước nó còn hỏi em xem bây giờ mấy cô bé trong nước này thích thứ gì, nó bảo nó ở nước ngoài lâu quá, có lẽ không theo kịp xu thế trong nước rồi”.

“Ngay cả nó mà cũng không biết tán gái kiểu gì thì người khác làm thế nào? ”Mục Tư Viễn hè một tiếng, “Anh nhớ từ ngày học lớp 5 nó đã biết mua hoa hồng tán gái rồi”.

Bố hai người từng là đồng sự, bố anh nghỉ việc trước ra biển lập nghiệp, công việc tiến triển rất tốt. Sau đó Lục Kiến Thành cũng nghỉ việc, dựa vào quan hệ khi còn đi làm để đến thành phố B mở công ty. Ban đầu hai nhà ở cùng một khu tập thể, quan hệ rất thân thiết Tử Hân suốt ngày bám đuôi phía sau anh. Tử Tình là một học sinh tốt chăm chỉ học hành, không làm bài tập thì đọc sách, cho nên mỗi khi cãi nhau với chị gái Tử Hân lại nói: “Em thích có anh trai như anh Tư Viễn, không cần một chị gái chẳng thú vị gì như chị”. Khi đó anh không trầm tĩnh như bây giờ mà là một đứa bé nghịch ngợm, đương nhiên anh còn nổi tiếng vì thành tích học tập rất tốt. Hầu như tất cả mọi phụ huynh trong khu tập thể đều dạy dỗ con mình: “Nếu con có thể đứng đầu lớp như Tư Viễn thì bố cho con chơi thoải mái!” Cô Trương thì thường xuyên nói với mẹ anh, “Thật là kỳ lạ, Tử Tình nhà em ngày ngày đọc sách, thế mà chưa bao giờ đứng đầu lớp, còn Tư Viễn nhà chị thì chẳng thấy học hành mấy mà lúc nào cũng đứng đầu”. Anh cũng hầu như tin lời người lớn, mình là một đứa bé đặc biệt, cực kì thông minh, cực kì được chiều, chẳng những giáo viên và bạn học thích anh mà thượng đế cũng hậu đãi mình. Sau đó anh mới rõ ràng, thượng đế luôn rất công bằng, nếu ông ấy hậu đãi ai đó thì cuối cùng cũng sẽ bạc đãi tương tự như vậy.

“Lần này hoa hồng mất tác dụng rồi, nghe nói ngược lại còn dọa cô gái đó sợ đến mức không dám tới nhà ăn cơm nữa”, Lục Tử Tình cười nói, “Tử Hân cũng thật vô dụng, chiêu cũ rích hai mươi năm trước còn mang ra dùng, nếu là em thì em cũng không thích ngày nào cũng rêu rao không khác gì cửa hàng hoa như thế”.

“Cô gái đó cũng làm ở tòa nhà chúng ta à?” Mục Tư Viễn cảm thấy hình như mình đã biết là ai, hành động của Lục Tử Hân đúng là không chỉ nhanh vừa vừa.

“Hình như là nhà A, Tử Hân khen cô ấy lắm, em cũng tò mò muốn gặp một lần cho biết”.

Mục Tư Viễn mệt mỏi nhắm mắt, kỳ thực anh không muốn ăn cơm, dạ dày vẫn đau âm ỉ, anh vô thức bóp bóp hổ khẩu.

Hai người đến nhà, Lục Tử Hân đã chờ ngoài cửa, vừa thấy Mục Tư Viễn Lục Tử Hân đã kéo anh sang một bên trêu chọc: “Tại sao em vừa nhìn đã nghĩ đến cảnh hai vợ chồng đi cùng quần gia rồi nhỉ?”

Mục Tư Viễn liếc Lục Tử Tình đang đi vào phòng bếp, sầm mặt thấp giọng nói: “Dạo này rảnh rồi lắm à? Càng nói càng không đỡ được!”

Lục Tử Hân lập tức im tiếng, có lẽ chịu ảnh hưởng từ khi còn bé, một khi Mục Tư Viễn nghiêm túc thì Lục Tử Hân vẫn rất sợ anh.

Thấy hân tỏ ra hơi khó xử, sắc mặt Mục Tư Viễn giãn ra bớt, hỏi: “Nghe nói dạo này thằng em vất vả lắm, dùng hết cách rồi à?”

Lục Tử Hân biết nhất định là chị gái nói xấu mình, sắc mặt tỏ ra khó xử, “Cũng không có gì, gặp phải một cô bé không cởi mở, không hiểu phong tình, coi hoa hồng như cỏ đuôi chó, em cũng chẳng muốn tốn công tốn sức nữa”.

“Chuẩn bị từ bỏ à?” Lục Tử Tình bưng thức ăn đi ra, “Cũng phải, theo bố học tập kiến thức mới là thượng sách, con gái xinh đẹp thì thiếu gì, tốn công tốn sức vừa vừa thôi. Đương nhiên, nếu như em định tìm bà trẻ cho nhà họ Lục thật thì lại là chuyện khác”.

“Chị còn chưa cưới mà, em vội vã kiếm vợ làm cái gì!” Lục Tử Hân nói, “Không tức nhưng mà bức, chị à, người ta cũng không thèm để nhà chúng ta vào mắt”.

Lục Tử Tình vừa mời hai người ngồi xuống ăn cơm vừa nói: “Đến cùng là đẹp cỡ nào mà kiêu thế? Đáng người mẫu hay là mặt diễn viên?”

Lục Tử Hân lắc đầu thở dài nói: “Chị không hiểu, thời đại này thì cái gì cũng có thể phẫu thuật thẩm mỹ được, mặt diễn viên là thứ kém giá trị nhất. Đánh giá phụ nữ quan trọng nhất là xem da, không thể có tí vết, trắng như sữa bò, còn phải sáng sủa nữa, nhìn đã thấy sạch sẽ mát mẻ rồi. Hai người ở bên nhau chẳng lẽ còn thấy hứng thú với bộ mặt suốt ngày tô vẽ nữa à? Còn đáng người, phải nhỏ nhắn mềm mại, loại người mẫu như cái giá áo đó chỉ thích hợp khoe khoang trong vũ hội thôi, còn khi ôm vào lòng thì xương sườn chọc vào gnf cũng đủ đau rồi, lúc lên giường thì càng thành ác mộng. Cho nên nhất định phải tìm một người có khung xương nhỏ nhắn, mềm mại không xương mới là cảnh giới đỉnh cao. Trên hai tiền đề này, nếu còn có ngũ quan thanh tú, có chút quyến rũ, lại nếu vừa dịu dàng vừa mang chút lả lơi thì đó chính là thượng phẩm”.

“Đây chính là cô bé thượng phẩm mà đang theo đuổi đấy à?” Lục Tử Tình nhếch miệng không cho là đúng, “Theo chị thấy thì mà mới không hiểu, phụ nữ đầu tiên phải có tính khí tốt, có tri thức hiểu lễ nghĩa, hào phóng rộng lượng, đồng cam cộng khổ, biết tiến biết lùi, đó mới có thể trở thành bà trẻ nhà họ Lục. Đừng quên, sau này mà phải kế thừa cái nhà này đấy!”

“Em đang nói đến tình nhân trong mộng của mỗi người đàn ông, không phải nói đến nữ chủ nhân của một nhà. Chị, chị có thể thú vị hơn một chút được không?” Lục Tử Hân quay đầu hỏi Mục Tư Viễn, “Tư Viễn, anh bảo em nói có đúng không? Đàn ông lập nghiệp chẳng lẽ chỉ để tìm một thư ký chủ tịch?”

Thấy Lục Tử Tình tức giận đến mức sắc mặt trắng bệch, Mục Tư Viễn an ủi: “Em làm chị gái sắp 30 năm rồi, chẳng lẽ còn chưa hiểu em trai sao? Nó chỉ thích nói liên thiên, em giận nó làm gì. Đến lúc nó thật sự cần tìm vợ thì em cứ giáo huấn nó cho tử tế”.

Được an ủi, Lục Tử Tình nhìn Mục Tư Viễn gắt giọng: “Anh lại còn nói giúp nó, em không phải đối thủ của nó, hơn nữa bố vẫn nhìn nó chăm chăm, còn lâu mới đến lượt em lo xem nó lấy vợ kiểu gì!”

Lục Tử Hân cười nói: “Đúng rồi, đúng rồi, chị đừng để ý em lấy vợ kiểu gì, chỉ cần lo xem mình lấy ai là được”.

Mục Tư Viễn không hề đổi sắc: “Chị gái mà là hoa khôi khoa anh, người theo đuổi phải lấy đầu mà đóng lấy nong mà đựng, trong buổi tiệc mừng Viễn Dương cổ phần hóa còn có người nhờ anh mai mối đấy. Tử Tình, Ngải Lâm đã nói với em rồi đúng không?”

Thấy chị gái chột tở ra râu rĩ không nói được gì, Lục Tử Hân vội ngắt lời nói: “Tuần sau thằng Năm khai trương quán cà phê, anh nhận được thiệp mời chưa?”

“Hình như rồi. Thằng con trai ông trùm xe hơi đó mở quán cà phê làm gì?” Mục Tư Viễn hỏi. Thấy sắc mặt của Lục Tử Tình, anh cũng không tiện nói tiếp đề tài vừa rồi nữa.

“Là mở cho bạn gái nó,” Lục Tử Hân nói, “Trên thiệp mời đã ghi rõ phải dẫn bạn gái tới. Anh dẫn chị em đi, em mời Mạch Tiểu Hân. Thằng Năm nó bảo nó đã chuẩn bị một chương trình rất đặc sắc.”

Mục Tư Viễn sững sốt, lập tức gật đầu.

9. Chương 9

Nhà A nhà BTác giả: Hàm Hàm

Chương 9

Dịch: Losedow

Nguồn: Tangthuvien

Mạch Tiểu Hân hơi chột dạ ngồi vào chiếc xe Benz của Mục Tư Viễn, thấy xung quanh không có ai chú ý mới lặng lẽ thở ra một hơi. Vừa rồi hết giờ làm, mặc dù cô đã lè mề trong nhà vệ sinh một hồi lâu, đến khi xác định tất cả mọi người trong công ty mình đều đã về rồi mới đi xuống. Nhưng trong tòa nhà này có không ít người biết Mục Tư Viễn, nếu bị người quen nào nhìn thấy cô lên xe của tổng giám đốc Viễn Dương thì cô sẽ gặp phiền phức lớn. Như chuyện mấy hôm trước, Lục Tử Hân đến phòng ăn nhân viên ngồi đối diện với cô cùng ăn cơm, ngay cả người tâm lý luôn vững như Hà Đông cũng kêu ca không chịu nổi vì khi về bị đám yêu tinh trong công ty hành hạ rõ thảm. Đối mặt với sự nghi vấn và trêu ghẹo của đồng sự thì Mạch Tiểu Hân luôn nói là thủ trưởng của Hà Đông đến tìm cấp dưới trao đổi việc công, nhưng cũng không thể không đến tiệm fastfood bên ngoài tị nạn mấy hôm liền.

Mục Tư Viễn ung dung thu hết vẻ mặt của cô vào mắt, một cái áo ngắn tay màu đỏ bạc khiến gương mặt cô ửng hồng như hoa đào, nhìn kỹ mới thấy không hề có trang điểm trừ đánh chút son môi làm đôi môi sáng lên không ít. Đúng là người tính không bằng trời tính, Lục Tử Hân đã lên kế hoạch chu đáo nhưng cuối cùng lại bị bộ mình phá hỏng hết. Buổi chiều đột nhiên Lục Kiến Thành triệu tập giám đốc ngành tới họp, hình như buổi họp không hề thuận lợi cho nên qua điện thoại Lục Tử Hân chỉ vội vã nhờ anh mang Mạch Tiểu Hân đến party trước, sau khi hội nghị kết thúc hẳn với chị gái sẽ đi sau, cuối cùng còn thêm một câu, “Anh nhất định phải dỗ cô ấy, chờ bằng được đến lúc em tới”. Xem ra lúc ăn cơm hôm đó Lục Tử Hân chỉ nói mạnh miệng, kỳ thực trong lòng vẫn chưa thể bỏ Mạch Tiểu Hân xuống được.

“Tử Hân dự hội nghị còn chưa xong, phỏng chừng sẽ muộn một chút. Bây giờ mà đi thì đúng giờ kẹt xe, có cần ăn một chút lót dạ trước không? Ở đây có bích quy”. Mục Tư Viễn mở cái hộp nhỏ bên người ra, đây là thứ hẳn sai Ngải Lâm tạm thời đi mua sau khi nhận được điện thoại của Lục Tử Hân, bởi vì không biết khẩu vị của Mạch Tiểu Hân nên chỉ dặn mua vài loại khác nhau, khiến Ngải Lâm như cười như không đánh giá anh một hồi lâu.

“Còn chưa đói”. Mạch Tiểu Hân nhẹ nhàng đóng nắp lại, càng nghĩ cô càng cảm thấy buổi party hôm nay kỳ lạ, cô và họ là người của hai thế giới. Tập đoàn Văn Cẩm, khắp nơi trong thành phố này đều thấy quảng cáo của nó, còn công ty Viễn Dương này là một công ty vừa cổ phần hóa hết sức nổi trội. Cô là một kế toán nho nhỏ ở nhà A, vốn không có quan hệ gì với những người có tiền này, nhưng bây giờ lại gặp mặt liên tục, thật sự làm người ta không biết tính sao. Hoa hồng của Lục Tử Hân khiến cô phiền muộn, dù hẳn có tiền, có đẹp trai hơn nữa thì cũng không phải loại hình cô thích, cô cũng không muốn chơi trò chơi tình cảm với một cậu ấm lắm tiền. Còn người trước mặt này, chỉ cần nhớ tới phần thưởng mười triệu kia cô đã cảm thấy cả người không thoải mái. Nghĩ đến đây càng cảm thấy tệ nhạt, cô chỉ lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa sổ không nói gì.

Mục Tư Viễn nhìn cô rồi nói: “Hôm trước anh nghe Tử Hân nói cần mời Mạch tiểu thư làm bạn gái nó, nhất thời còn chưa phản ứng lại, không nghĩ tới lại đúng là em”.

Mạch Tiểu Hân bĩu môi, tức giận nói: “Anh ấy thật sự hơi quá đáng, lại dùng cách tăng ca để đe dọa Đông Đông”. Đương nhiên, Hà Đông cũng rất quá đáng, không phải vẫn nói giàu sang không phóng đảng, uy vũ không khuất phục sao, vậy mà chưa nói hai lời đã đầu hàng rồi. Mạch Tiểu Hân cảm thấy đúng là kết nhằm bạn, càng đáng giận là con bạn đểu này còn tỏ ý muốn xem buổi party lãng mạn do công tử của vua xe hơi tổ chức đêm trước khai trương này như thế nào. Vì buổi party này chỉ phát thiệp mời cho nam sĩ nên Mạch Tiểu Hân chỉ có thể nhờ Lục Tử Hân tìm một đối tác tạm thời cho Hà Đông. Cho rằng cô muốn có bạn gái đi cùng cho đỡ ngại nên Lục Tử Hân lập tức đồng ý, gọi Mã Tô đón Hà Đông cùng đi. Nhớ tới Mã Tô vừa ăn lẩu vừa không ngừng nói xấu Lục Tử Hân, Mạch Tiểu Hân kết luận: Đều không phải dạng vừa.

Mục Tư Viễn bật cười nói: “Đừng ra vẻ không cam tâm tình nguyện thế. Chủ nhân buổi party này là loại người biết chơi, đợi lát nữa sẽ thấy chương trình nhất định sẽ rất thú vị. Không phải sợ, anh bảo đảm trước khi Tử Hân đến thì một tắc cũng không rời em”.

Mạch Tiểu Hân quay đầu lại xấu hổ nói: “Không sao đâu, đến chỗ đó anh cứ đi tìm bạn gái anh, mình em lo được, có phải em bé ở nhà trẻ không rồi cô giáo được đâu”.

“Tử Tình và Tử Hân đều đang họp”.

Mạch Tiểu Hân không lên tiếng, Mục Tư Viễn nhất thời cũng không biết nói gì, không khí trong xe yên tĩnh đến mức khó xử. Một hồi lâu sau, nhớ tới nhắc nhở của Lục Tử Hân, Mục Tư Viễn đành phải kiểm chuyện làm quà: “Mạch tiểu thư vừa tốt nghiệp đại học à?”

“Được hai năm rồi, có điều năm ngoái em mới vào công ty này. Trước em làm ở ngân hàng, áp lực tìm khách hàng gửi tiền quá lớn nên đành thôi việc”. Thấy người khác nghĩ mình trẻ tuổi như vậy, tâm tình Mạch Tiểu Hân cũng tốt hơn một chút.

“Huy động tiền gửi quả thật không dễ”, Đặc biệt là cô gái xinh đẹp trẻ tuổi như vậy, cùng khách hàng ăn cơm uống rượu ca hát, bị chọc ghẹo là chuyện không thể tránh được, “Bây giờ làm kế toán ở công ty à?”

Mạch Tiểu Hân nhẹ nhàng ờ một tiếng.

Dòng xe cộ hầu như không di chuyển, Mục Tư Viễn hơi nghiêng đầu, vừa vặn có thể nhìn thấy bên mặt Mạch Tiểu Hân, nước da trắng muốt, đường cong mềm mại, vành tai tinh tế, đôi mắt nhắm nghiền, đôi môi đỏ hồng, vừa xinh đẹp vừa quyến rũ. Anh nhớ tới đánh giá của Lục Tử Hân đối với cô, ánh mắt nhìn phụ nữ của Tử Hân luôn luôn không rời.

Cảm nhận được ánh mắt của Mục Tư Viễn, Mạch Tiểu Hân quay sang mơ hồ cười một cái với anh, cô thật sự không biết có thể nói những chuyện gì với một người đàn ông rất lắm tiền thế này.

Mục Tư Viễn hơi mất tự nhiên, nói: “Hôm nay chắc anh sẽ bị Tử Hân trách mắng, nó dặn anh phải bảo đảm cho em vui vẻ, nhưng dường như anh không làm được”.

“Em không hề quên trợ lý Lục”. Trong xe hơi nóng, Mạch Tiểu Hân cởi áo khoác ôm vào lòng, “Tập đoàn Văn Cẩm có nhiều cô gái xinh đẹp như vậy, trong buổi liên hoan năm ngoái có một cô bé lên hát, ngoại hình không khác gì minh tinh, đúng là chấn động. Anh ấy nên dẫn người đẹp như vậy đến mới đúng! Đâu có cô bé nào từ chối một trợ lý chủ tịch đẹp trai như vậy chứ!”

“Không phải là em không thích sao?” Mục Tư Viễn cười nói, “Thôi thì nó đã đẹp trai như vậy thì em cũng đừng để thiệt, đợi lát nữa phải kéo nó đi một vòng khắp nơi để gỡ gạc lại mới được”. Anh chưa bao giờ nói chuyện với phụ nữ như vậy, cũng coi như là tận tâm hết sức vì Lục Tử Hân rồi.

Mạch Tiểu Hân bật cười thành tiếng, “Như vậy thì áp lực sẽ rất lớn, lát nữa tốt nhất là em phải ăn thật nhiều để gỡ gạc lại mới đúng”.

Lục Tử Hân lại gửi tin nhắn tới, “Hội nghị còn chưa thể kết thúc được, đúng là phiền phức! Hai người đang tắc đường đúng không, cô ấy là người thành phố C, anh cứ tán nhảm thoải mái đi, đừng có kiêu lời, cô ấy mà chạy mất thì em tìm anh tính sổ”.

Mục Tư Viễn lấy lại tinh thần, “Mạch tiểu thư là người thành phố C à? Tửu lượng nhất định cao lắm! Rượu vang trắng Năm mang ra trong mỗi buổi party đều không tụt, đợi lát nữa có thể ném thử”.

“Em không hiểu nhiều về rượu vang, tửu lượng cũng bình thường, trước kia làm ở ngân hàng đi huy động tiền gửi, lúc khách hàng ép em uống rượu luôn nói người thành phố C từ nhỏ đã ngâm trong chum rượu mà lớn lên. Có trời biết, em lớn như vậy rồi mà còn chưa bao giờ thấy cái chum rượu”.

“Trong thành phố thì không thấy được, ở nông thôn lúc ăn tết nhà nhà đều ủ rượu, chum rượu to lắm, tầm như em thì có mà chứa được mấy người”.

“Thật à? Thế thì phải ủ bao nhiêu rượu chứ? Thảo nào lại nói là ngâm trong chum rượu mà lớn lên”. Mạch Tiểu Hân cảm thán nói, “Nếu ở trong thành mà muốn có thêm diện tích đặt một cái chum như thế thì phải tốn cả trăm triệu ấy chứ, giá nhà bây giờ đúng là cao thật”.

Mục Tư Viễn cảm thấy tư duy của cô chuyển chủ đề quá nhanh, “Nhà cậu anh ở nông thôn, anh đã thấy loại chum lớn này rồi, hoàn toàn xác thực chứ không phải cường điệu gì”.

Mạch Tiểu Hân gật đầu, “Chỉ có lúc còn bé em mới cùng bố đến nông thôn một lần, đến nhà một sinh viên của bố. Ăn tết rất náo nhiệt, già bánh mật, gói bánh chưng, rất nhiều người cùng làm”.

“Bây giờ cũng vậy, ăn tết ở nông thôn tương đối thú vị, ăn tết trong thành phố càng ngày càng không tìm được cảm giác, cũng không khác nghỉ cuối tuần là mấy”.

“Tổng giám đốc Mục cũng về thành phố C ăn tết à?”

“Bạn mấy cũng phải trở về, nếu không mẹ anh có một mình thì vắng lạnh quá”.

Mạch Tiểu Hân quay đầu nhìn Mục Tư Viễn rất nghiêm túc, đột nhiên có một loại cảm giác rất kỳ quái. Người này có lẽ không hề bá đạo tinh táo bình tĩnh tự nhiên như bề ngoài mọi người nhìn thấy, tựa như bóng đêm phía sau vô số đèn nê ông đầy đường kỳ thực vẫn đang run rẩy nức nở trong gió lạnh nhưng lại không bị ai phát hiện, cũng không muốn bị ai phát hiện, nhưng quả thực nó vẫn ở đó. Mạch Tiểu Hân hơi lắc lắc đầu, muốn vứt bỏ loại cảm giác mà chính mình cũng cảm thấy buồn cười này đi, nhưng vẫn không vứt đi được cảm giác đó, bởi vì câu nói kia của Mục Tư Viễn, giọng nói đó thật sự quá đa cảm.

Quán cà phê ở phía bắc thành, lúc Mục Tư Viễn và Mạch Tiểu Hân đến thì bên trong đã huyền náo tiếng người. Nhân viên phục vụ đứng ngoài cửa đưa cho họ hai tấm biển ghi số giống nhau yêu cầu đeo lên trên ngực, nói với họ lát nữa chơi trò chơi cần dùng đến.

Mạch Tiểu Hân đi theo phía sau Mục Tư Viễn vào trong, lập tức có không ít người lớn tiếng đi tới chào hỏi. Mục Tư Viễn vừa chào hỏi vừa nhìn xung quanh, buffet, rất rộng rãi, còn không ít chỗ ngồi nghỉ ngơi còn trống, liền nói với Mạch Tiểu Hân: “Qua bên kia ăn chút gì đó trước, chúng ta vừa ăn vừa đợi Tử Hân đến”.

Mạch Tiểu Hân gật đầu mời anh tự nhiên rồi gọi điện thoại cho Hà Đông, Hà Đông nói vẫn đang kẹt xe. Cô không biết người nào cả, cảm thấy rất nhạt nhẽo liền ngồi rảnh rỗi đánh giá những người xung quanh. Những người đàn ông đó có đủ cao thấp béo gầy nhưng không ai không phải toàn thân hàng hiệu, nghĩ thâm, quả nhiên là người đẹp vì lụa, có dặt dẹo mặc vào cũng trở nên khí độ bất phàm, bạn gái bên người ai cũng kiều diễm như hoa, trong đó không thiếu những khuôn mặt quen thuộc. Nhìn kỹ, vậy mà có một là phát thanh viên đài truyền hình nào đó, bình thường cô không thật sự thích xem TV, tạm thời nghĩ không ra nên liền hồi tưởng một lượt trong đầu để giết thời gian.

“Thấy chán lắm rồi à?” Thấy cô ngồi ngẩn người hai mắt không có tiêu cự liền cúi đầu hỏi.

“Không, nhìn những người này cũng rất thú vị”, lúc này Mạch Tiểu Hân mới phát hiện anh vẫn ở bên người mình như đã nói trước đó, cảm thấy ấm áp trong lòng liền khẽ nghiêng đầu ra hiệu, “Cô gái mặc váy lông cừu màu đỏ đó là phát thanh viên đài truyền hình nào nhỉ? Mấy ông chủ các anh mang bạn gái theo người nào cũng xinh đẹp. Hơn nữa em phát hiện một quy luật thú vị, ”Cô nhìn Mục Tư Viễn cười tinh nghịch, “Ngoại hình càng khó coi thì bạn gái dẫn đến càng xinh đẹp, có phải một loại tâm lý bồi thường không?”

Mục Tư Viễn nhìn một lượt xung quanh, trêu chọc: “Ý em là vòng vo chê anh xấu trai đúng không?”

“Không có không có”, Mạch Tiểu Hân vui vẻ nói: “Đây là em đang tự phê bình, ở đây không có ai so được với phong thái của ngài tổng giám đốc Mục, anh không cảm thấy những ánh mắt nhiệt tình đó à?”

“Anh chỉ nhìn thấy sự khinh thường của tiểu thư Mạch Tiểu Hân thôi”, Mục Tư Viễn nói thoải mái, “Chúng ta đi lên phía trước đi, chương trình của thằng Năm bắt đầu rồi”. Vị tiểu huynh đệ này của anh, cha là ông chủ hãng xe hơi còn mình thì thích làm mấy chuyện phong hoa tuyết nguyệt, thích tài trợ cho diễn xuất của các minh tinh, mỗi lần kết thúc một mối tình đều tự xưng là bản thân vừa trải qua sự rửa tội của nghệ thuật.

Quả nhiên chủ nhân, một người tuổi trẻ rất cao đi lên vị trí phát biểu, “Thưa các vị, ngày mai quán cà phê chính thức khai trương, buổi tối hôm nay khiến mọi người mất thời gian tới hâm nóng cửa hàng trước, tình nghĩa của các anh em Năm tôi sẽ ghi nhớ trong lòng. Tôi đã chuẩn bị một chương trình đặc sắc để chúc mừng lễ khai trương ngày mai. Dùng mấy tính rút thăm ngẫu nhiên, trúng ai người đó phải chịu, không cho chơi xấu, chơi xấu mọi người cùng lên án, thế nào?”

“Thằng Năm này lại giở trò quỷ gì? Chẳng lẽ ngày mai mày bắt các anh em đứng trước cửa nhảy thoát y vũ câu khách cho mày à?” Có người cười mắng. Nhóm người này bình thường đều chơi cùng nhau, trên thương trường dù ít dù nhiều đều có dính dáng, có người đã hao tâm tổn trí đạo diễn chương trình thì mọi người đương nhiên sẽ cổ vũ.

“Không phải không phải, Năm tôi là dân lành tuân thủ pháp luật, chỉ bày ra một trò vui thôi, có thành công hay không còn phải xem các anh trai em gái hôm nay có phối hợp không”, Năm cười gian nói, “Tôi bấm nút đây, trúng ai người đó tự giác đi lên, đương nhiên có bạn gái thì có thể hỗ trợ, không dẫn bạn gái đến, hê hê, chơi sai luật, cổ mà chịu”. Hắn đưa tay bấm nút, phục vụ đứng bên cạnh hô to, “Số 56!”

Một chàng trai gầy gò đi lên, lại ấn bàn phím, đề bài xuất hiện, hắn cười hì hì đọc lên: “Bạn có lựa chọn: một, một mình uống hết một chai rượu vang. Hai, mời bạn gái hát cho bạn một bài tình ca. Ba, mời bạn gái bạn ngày mai đến quán cà phê này bưng bê, doanh số đạt đủ ba triệu mới cho phép rời khỏi”.

Mọi người cười, “Xương Bình, xem xem chú hấp dẫn đến đâu nào”.

Chàng trai không nói lời nào chỉ quay xuống dưới vẫy tay. Mạch Tiểu Hân nhìn thấy vị phát thanh viên kia vui vẻ đi lên sân khấu cầm lấy micro, khoác tay chàng trai hỏi mọi người, “Muốn nghe bài hát nào?”

Dưới sân khấu ầm ĩ, Mạch Tiểu Hân nhẹ nhàng nói với Mục Tư Viễn: “Quả nhiên là minh tinh, rất có phong cách”.

Một bài hát kết thúc, chàng trai gầy gò bấm chọn số tiếp theo: “Số 28!”

“Đây rồi!” Là một người đàn ông rất béo, cũng sảng khoái đọc đề bài: “Bạn có ba lựa chọn: Một, uống hết một chai dấm mà không nhú mồm. Hai, mời bạn gái bạn uống một ngụm dấm, đặc biệt chú ý, cả quá trình không được phép dùng tay. Ba, mời bạn gái bạn ngày mai đến quán cà phê này bưng bê, doanh số đạt đủ ba triệu mới cho phép rời khỏi”.

Bạn gái người đàn ông béo đó là một phụ nữ rất nhỏ nhắn, trong tiếng hò reo ầm ĩ của mọi người, cô ta vẫn đút tay trong túi quần thực hiện một động tác có độ khó cao là quỳ gối ngậm miệng chai uống một ngụm dấm. Mạch Tiểu Hân không khỏi nhú mồm, mức độ khó khăn này đúng là cao quá, không khác gì làm xiếc cả.

Chú ý tới vẻ mặt lo lắng của cô, Mục Tư Viễn an ủi: “Đừng lo lắng, anh cũng là người quen rượu, tửu lượng dấm lượng đều tạm tạm, cùng lắm là một chai dấm con con thôi mà”.

“Lại còn có cả dấm lượng nữa à?”

“Nấu rượu mà hỏng thì thành dấm mà, khi còn bé nghịch ngợm, anh cũng từng uống không ít dấm rượu nhà cậu”, Mục Tư Viễn thấp giọng nói, “Anh đoán rằng chai dấm đó là dấm trái cây, em xem cô bé đó uống vào mà không nhú mồm chút nào cả”.

“Tiểu Hân!” Lục Tử Hân gọi to từ xa rồi chen qua đám đông đi tới. Mạch Tiểu Hân nghe tiếng quay lại, thấy phía sau hắn có một phụ nữ, khuôn mặt và nụ cười nhàn nhạt gần giống nhau, khiến mọi người vừa nhìn đã có thể nhận ra hai người là chị em.

“Số 16!” Phía trước có người hô to.

Mục Tư Viễn vừa nghe liền vội vàng giơ tay lên rồi cười khổ nói với hai chị em Lục Tử Hân đã đến trước mặt: “Cái thằng Năm này không biết lại chơi trò gì”.

“Bạn có ba lựa chọn: Một, dùng cằm uống hết một chai... xì dầu”. Mục Tư Viễn cau mày đọc lựa chọn đầu tiên. Xì dầu? Đúng là quá tàn nhẫn!

Vừa nghe đến đây Lục Tử Hân liền cười mắng: “Thằng Năm biến thái!” Nghe Mục Tư Viễn chậm chạp không đọc lựa chọn thứ hai, hắn liền do dự nhìn Mạch Tiểu Hân và Lục Tử Tình, cân nhắc xem hai người này có nên đổi số cho nhau không.

“Đọc tiếp đi!” Phía dưới có người ồn ào.

Mục Tư Viễn đọc tiếp với vẻ mặt khó xử, “Hai, hôn bạn gái bạn một phút, đặc biệt chú ý, hôn sâu kiểu Pháp”.

Lục Tử Hân len lén nhìn thoáng qua chị gái, chỉ thấy cô ta nhìn người trên sân khấu chăm chăm với vẻ mặt căng thẳng, trong lòng không khỏi thở dài. Phải xem chị ta có thể nắm được cơ hội này hay không thôi.

Hà Đông chen đến bên người Mạch Tiểu Hân, hưng phấn nói: “Thú vị thật, Mạch Mạch, đến buổi party này đúng là đáng giá!”

Mạch Tiểu Hân lườm cô, nhìn thấy Mã Tô phía sau vội gật đầu chào hỏi, Mã Tô cũng chen đến bên người cô, vui vẻ nói: “Tôi chưa từng thấy ai uống một chai xì dầu cả!” Mạch Tiểu Hân lập tức cảm thấy Lục Tử Hân thật sự quá anh minh khi ghép đôi dờ hơi này thành một cặp.

“Ba, mời bạn gái bạn ngày mai đến quán cà phê này bưng bê, doanh số đạt đủ ba triệu mới cho phép rời khỏi”. Mục Tư Viễn đọc xong, trên lưng đã ướt đầm mồ hôi. Anh nhìn xuống dưới sân khấu thấy Mạch Tiểu Hân đang vui vẻ nhìn chai xì dầu 500ml đặt trên sân khấu, không khỏi vừa bực mình vừa buồn cười. Cái cô bé vô tâm này, tốt xấu mình cũng đã đi cùng cô ta một buổi tối, vậy mà không có lấy một chút thông cảm nào. “Được rồi được rồi”, anh quay xuống dưới sân khấu xoa tay, “Tôi uống xì dầu”.

Mạch Tiểu Hân kinh ngạc kéo tay áo Lục Tử Hân, “Không phải chứ! Uống xì dầu thật à? Uống hết một chai này thì chắc sẽ phải rửa ruột!” Trong thời khắc khẩn cấp chút tri thức y học đáng thương đó của cô lại tự động phát huy. Cô len lén liếc Lục Tử Tình, cô ta không phải bạn gái Mục Tư Viễn tối nay sao? Cũng là bạn gái anh ấy mà? Tại sao còn không lên cấp cứu?

Phát hiện ánh mắt của Mạch Tiểu Hân, Lục Tử Tình do dự nhìn Lục Tử Hân, Lục Tử Hân vội nói: “Chị, lên đi, lúc này chị còn chờ cái gì? Chẳng lẽ bắt Tư Viễn uống hết thật? Có khi còn nguy hiểm đến tính mạng đấy”. Hân cũng đã sắp xếp ổn thỏa, chỉ cần chị mình lên thì báo chí ngày mai sẽ xuất hiện ảnh chụp tổng giám đốc Mục của Viễn Dương ôm hôn đại tiểu thư Văn Cẩm. Cho dù lùi một bước đi làm bưng bê thì một cái tí chần động như “Lục Tử Tình cam tâm làm công vì Mục Tư Viễn” sẽ xuất hiện, còn sợ Tư Viễn không chịu trách nhiệm nữa sao?

Đầu óc Lục Tử Tình hơi choáng váng, trò đùa buổi tối hôm nay có lẽ là trùng hợp, có lẽ là do em trai mình cố ý sắp xếp, Tư Viễn sẽ nghĩ thế nào cô tạm thời không cần để ý. Vấn đề là lúc này mình nên lên hôn anh ấy hay là yêu cầu ngày mai đến làm bưng bê? Trước mặt công chúng, là đại tiểu thư nhà họ Lục, cô có dũng khí này hay không? Không, không phải cô không có, mà là người đứng ở bên trên kia chưa từng cho cô cái dũng khí này.

Mục Tư Viễn cam chịu số phận vụn nắp chai xì dầu, bên cạnh có người hét lên, “Tư Viễn, sự hấp dẫn của cậu biến đi đâu rồi? Có bé mặc đồ đồ dẫn đến vừa rồi đâu? Sao lại nhẫn tâm như vậy, để người ta hôn một cái cũng không chịu!”

Mạch Tiểu Hân sốt ruột nhìn Lục Tử Hân, lại nhìn Lục Tử Tình, dậm chân, “Ai da” một tiếng, hướng lên phía sân khấu kêu to: “Có đây có đây, tôi ở đây!” Rồi chen qua đám người chạy lên.

10. Chương 10

Nhà A nhà B Tác giả: Hàm Hàm

Chương 10

Dịch: Losedow

Nguồn: Tangthuvien

Mục Tư Viễn nhìn Mạch Tiểu Hân vội vàng vàng chạy lên, ý cười trong mắt không kìm được tràn ra từng đợt. Vừa rồi trong nháy mắt vụn nắp chai anh đã ngẩng đầu nhìn về phương hướng kia một chút, thấy Lục Tử Hân đang nhìn Lục Tử Tình với vẻ mặt sốt ruột, mà Lục Tử Tình thì hiển nhiên vẫn do dự. chương trình hôm nay có thể vốn chính là do Lục Tử Hân đứng sau màn đạo diễn, nếu như là vì Lục Tử Tình thì thằng em trai là nó thực sự rất không hiểu chị gái của chính mình, trừ phi anh đích thân mở miệng, còn

không thì Lục Tử Tình không bao giờ có dũng khí đi lên đây. Cảm tình của cô có dính dáng quá nhiều đến lợi ích và danh dự của gia tộc họ Lục. Mục Tư Viễn nghĩ, nếu như bây giờ cô ta đi lên thì sự kiên trì của mình có lẽ sẽ thật sự bị dao động vì sự kiên quyết của cô ta. Mà bây giờ người đi lên là cô bé vừa liến thoắng vừa bóp hổ khẩu tay cho anh trong thang máy kia, cô bé tốt bụng, không có tính toán không có mưu mô này đã phá vỡ thế cờ Lục Tử Hân bày ra, lần này đại thiếu gia Lục Tử Hân đúng là mất cả chì lẫn chài rồi.

“Đừng uống đừng uống”, Mạch Tiểu Hân giằng lấy chai xì dầu trong tay anh, vặn nắp lại rồi đặt lên bàn, xoay người về phía Ngũ đứng bên cạnh nói: “Ngày mai tôi đến làm thuê, góp một phần sức lực cho ngày khai trương của quán”.

Xung quanh lại cười vang một trận, “Tư Viễn, hôn một chút thì sao chứ? Cậu thật sự nỡ để bạn gái làm thuê cho thằng Năm à?”

Mục Tư Viễn cúi đầu nhìn Mạch Tiểu Hân bên cạnh, khuôn mặt đỏ bừng, cặp mắt to rất đẹp kia trong suốt không tỳ vết, hứa hẹn nghiêm túc như một em bé. Giờ khắc này, anh đúng là không nỡ để cô đến làm thuê.

Mạch Tiểu Hân nhìn một đám người xung quanh, bình thường không phải chủ tịch thì chính là giám đốc, lúc này tất cả đều rất trẻ con, cảm thấy chơi rất vui, chỉ sợ thiên hạ không loạn. Một chút căng thẳng lúc đi lên biến mất không còn chút nào, cô cười tủm tỉm nói: “Mọi người đều không chịu tới làm thuê, chương trình ngày mai của ông chủ sẽ bị lỗ mất. Để tôi ném ngói dụ ngọc, bảo đảm sẽ không lười biếng, chưa đạt đủ doanh thu ba triệu sẽ không về nhà. Mời mọi người ngày mai đến giám sát”.

Mục Tư Viễn biết đây là cô đang tìm cớ cho mình xuống thang, nhìn vẻ mặt đỏ khốc đỏ cười của Lục Tử Hân cách đó không xa, anh chỉ cười thầm không nói.

Năm cười to nói: “Đúng là một em gái vừa thông minh vừa lương thiện, anh còn đang lo mọi người đều không chịu thì kế hoạch ngày mai sẽ bị phá sản, giờ có người mở đầu thế này thì tốt rồi. Ngày mai nhất định bạn trai của các nhân viên đặc biệt này cũng phải đi cùng, gọi đồ nhiều một chút, tôi còn mời cả đài truyền hình đến quay phim quảng cáo rồi đấy!”

Mục Tư Viễn đấm Năm một cái, cười nói: “Đúng là một ý tưởng đáng ghét, chỉ giỏi chơi xỏ người khác!” Rồi ra hiệu cho Mạch Tiểu Hân bán nút tiếp.

“Số 78!” Mạch Tiểu Hân đọc một con số với vẻ cười trên nỗi đau của người khác, lại có người gặp nạn rồi.

Mã Tô nhìn hai người trên sân khấu, nhỏ giọng hỏi Hà Đông: “Tiểu Hân đúng là bạn gái của Mục Tư Viễn?”

“Đương nhiên không phải!” Hà Đông trừng mắt, đầu óc người này có vấn đề hay sao? Nếu như đúng thì Lục Tử Hân làm sao có thể không biết xấu hổ mà theo đuổi nữa? Chẳng lẽ người trong nhóm bọn họ đều không quan trọng chuyện này hay sao? Trong lòng không khỏi khinh bỉ một chút, sau đó tự hào nói, “Mạch Mạch chính là như vậy, đừng thấy ngoại hình cô ấy rất nữ tính mà lầm, tính khí lại con trai lắm, rất trọng nghĩa. Lúc cần ra tay nhất định cô ấy sẽ ra tay, không bao giờ muốn thấy người khác khó xử”.

“Cho nên em mới thích chơi với cô ấy, chính là muốn có người sẵn sàng ra tay cứu mình bất cứ lúc nào?” Mã Tô trêu chọc, ánh mắt lấp lánh nhìn chằm chằm Mạch Tiểu Hân phía trước, “Cô ấy thích đàn ông kiểu gì? Nếu như anh theo đuổi cô ấy thì có hi vọng hay không?”

Nghe vậy Lục Tử Hân quay sang nhìn Hà Đông rồi lại nhìn Mã Tô, lạnh lùng nói: “Tôi thấy là không có hi vọng đâu”.

Hoàn toàn không phát hiện ánh mắt hung tợn của thủ trưởng, Hà Đông vừa giơ tay vẫy Mạch Tiểu Hân vừa thuận miệng nói: “Ai bảo thế, tất cả đều có thể, biết không? Em nói với anh này, Mạch Mạch thích người hào hoa phong nhã, nhã nhặn thanh lịch, tuyệt đối không thể to béo, không thể đồ con, cô ấy vẫn bảo như vậy nhìn không khác gì loại nhà giàu mới phát. Còn nữa, cô ấy thích nam sinh đeo kính, bởi vì bố cô ấy cũng đeo kính, con bé này vẫn thần tượng bố, chỉ tìm bạn trai theo khuôn mẫu của bố cô ấy, rập khuôn máy móc ấy, hiểu chưa? Bố cô ấy là giáo sư đại học C, nhớ năm đó đưa cô ấy đến trường báo danh, trời ạ, thực sự có thể gọi là phong lưu phóng khoáng ngọc thụ lâm phong, khiến toàn bộ tòa kí túc nữ đều đổ rạp. Ngoại hình Mạch Mạch rất giống bố, tướng tượng một chút xem, nếu anh muốn tán cô ấy thì cứ xây dựng hình tượng của mình như vậy”.

Mạch Tiểu Hân đi theo Mục Tư Viễn chen lại đây tươi cười chào hỏi Mã Tô. Hà Đông đi tới ôm chặt cô rồi hôn lên má một cái rồi kêu: “Bảo bối, bạn đúng là hoành tráng!” Khiến ba người đàn ông bên cạnh nhìn mà trợn mắt há mồm.

Mạch Tiểu Hân sớm đã quen với mấy trò quấy rối của Hà Đông, gây ra khỏi vòng tay cô ta nũng nịu nói: “Ngày mai bạn phải đến cùng tớ, kéo hết cô Ba dì Bảy rồi cả bạn học cấp một cấp hai cấp ba đến uống cà phê, nếu không tớ sẽ bị giữ ở đây không về nhà được!”

Mã Tô bên cạnh lập tức nói thành khẩn: “Yên tâm, ngày mai anh gọi các đồng sự cùng cơ quan đến ủng hộ em, bọn anh sẽ gọi nhiều một chút, mà chỉ gọi những thứ đắt nhất, nhất định sẽ giải cứu em thật sớm!”

“Tốt, tốt, nói chuyện phải giữ lời!” Mạch Tiểu Hân liên tục gật đầu nói, “Em còn chưa ăn gì, chúng ta đi ăn một chút đã”. Cô tự cho là đến giờ nhiệm vụ bạn gái của mình đã hoàn thành, bất kể là đối với Lục Tử Hân hay là đối với Mục Tư Viễn đều coi như tận tình tận nghĩa rồi, tiếp theo chính là thời gian tự do cùng với Hà Đông. Vì vậy cô liền chào hỏi mọi người rồi kéo Hà Đông qua một bên.

Ở đây Mã Tô cũng không biết nhiều người nên lập tức thông minh đi cùng, Mục Tư Viễn bị người khác kéo sang bên cạnh tán gẫu, còn lại Lục Tử Hân và chị gái tiếp tục xem chương trình tiếp theo.

Nhìn Mục Tư Viễn với nét mặt toả sáng cách đó không xa, tâm tình Lục Tử Hân sa sút, “Tử Hân, rất lâu chị không thấy Tư Viễn vui vẻ như vậy rồi, thì ra Mạch tiểu thư và Tư Viễn đã biết từ trước rồi à? Hình như chị đã thấy cô ta ở đâu đó rồi!”

“Có lẽ là gặp ở phòng ăn khi đi ăn trưa”, tâm tình Lục Tử Hân cũng không vui lắm, Mạch Tiểu Hân bỏ hân lại mà đi, phía sau còn có một gã Mã Tô lòng dạ khó lường đi theo, mà chính mình thì không thể bỏ chị gái lại đuổi theo. Lại nghĩ đến chuyện vừa xảy ra lúc nãy, đúng là chẳng ra đâu vào đâu, trong lòng hết sức hối hận hôm nay để Mục Tư Viễn dẫn Mạch Tiểu Hân tới trước, vốn chỉ vì sợ Mạch Tiểu Hân mượn cớ từ chối, không ngờ bé con này lại làm mọi chuyện đảo lộn lung tung hết cả. Mình thì hao tâm tốn sức muốn giúp chị gái một tay để bắt Tư Viễn, cuối cùng bị hân thoải mái hóa giải thậm chí còn có lãi, bây giờ mọi người đều cho rằng Mạch Tiểu Hân là bạn gái hân. Càng nghĩ càng ảo não, Lục Tử Hân không nhịn được bắt mồm nói với chị gái: “Chị, vì sao vừa rồi chị không lên?”

“Chị có lên giải vây Tư Viễn cũng chưa chắc đã vui vẻ như vậy”, Lục Tử Hân nói đáng chất, “Vị Mạch tiểu thư này có phải cô bé em đang theo đuổi đó không?” Nhớ tới gương mặt tươi cười dào dạt thanh xuân của Mạch Tiểu Hân, trong lòng Lục Tử Hân lại nhói đau không thể kìm nén được. Rốt cục thì đàn ông vẫn cứ coi trọng phụ nữ trẻ trung xinh đẹp, Mục Tư Viễn cũng không thể là ngoại lệ.

“Vâng” Nhìn chị gái tỏ ra rất mất mát, Lục Tử Hân không tiện tiếp tục oán trách, cầm tay chị như an ủi, “Chị, em chỉ muốn giúp chị, không phải Tiểu Hân cố ý”.

“Sau này nếu còn có chuyện tương tự thì nhất định phải nói với chị trước, có một số việc người khác có thể làm rất thoải mái nhưng con cái nhà họ Lục lại không được, chị rất hâm mộ Mạch tiểu thư”.

“Cô ấy chính là một cô bé gốc gác, mua tạm một cái váy bên đường mà cũng dám đi dự tiệc, lại còn không thẹn trang điểm nữa chứ”. Giọng nói của Lục Tử Hân thoáng chốc trở nên dịu dàng, ánh mắt bắt đầu tìm kiếm Mạch Tiểu Hân trong đám người, “May là ngoại hình còn tạm tạm”.

“Buổi tiệc của Viễn Dương hôm đó cô ta cũng đến đúng không? Thảo nào chị cảm thấy quen mặt, thì ra cô ta là cô bé đứng bên cạnh Tư Viễn hôm đó”. Một thời điểm quan trọng như vậy, phải đón tiếp bao nhiêu nhân vật quan trọng, nhưng anh ấy vẫn ở lại bên người cô bé kia lâu như thế, đây không phải chuyện Mục Tư Viễn mà cô biết thường làm. Ngày đó cô cũng đứng xa xa nhìn bọn họ như hôm nay, trong lòng thấp thỏm không yên.

“Hôm đó em cũng có mặt, lần trước cô ấy và Tư Viễn cùng bị kẹt trong thang máy cho nên Tư Viễn mới mời cô ấy tới dự tiệc”. Còn vì sao cùng bị kẹt trong thang máy mà lại phải mời cô ấy thì bây giờ nghĩ lại còn đúng là làm mọi người nghi ngờ. Nhìn vẻ mặt như đang suy nghĩ gì đó của chị gái, trong lòng Lục Tử Hân chợt cảm thấy rất khó chịu.

Mục Tư Viễn đi tới bên người Mạch Tiểu Hân đang trò chuyện sôi nổi với Mã Tô và Hà Đông, chỉ nghe thấy Hà Đông nói: “Đúng là bọn tư bản đại gian đại ác, chỉ đùa một chút mà còn kèm theo doanh thu

bán hàng”.

Mạch Tiểu Hân cười cười chỉ Mã Tô: “Như người nào đó đi giữa nghệ thuật và lợi nhuận, vừa cần cái đẹp lại vừa cần tiền. Vậy ngày mai anh đi bưng bê cũng được coi là hành vi nghệ thuật rồi, giắt túi là huyết án xảy ra vì một chai xì dầu”.

Mục Tư Viễn cười nói: “Có phải tôi nên kêu Ngải Lâm thông báo các nhân viên Viễn Dương ngày mai đều phải đến quán cà phê làm thêm giờ với công việc là tranh mua cà phê, phỏng chừng tình cảnh như vậy sẽ giống thật hơn”.

Mạch Tiểu Hân đang muốn phản bác Lục Tử Hân đã đi tới nhét một ly nước chanh vào trong tay cô, một tay chống lên bàn ăn, thuận thể nửa oomg cô vào trước ngực, cúi đầu nói: “Chúng ta dứt khoát làm lớn chuyện một chút, em cũng kêu các nhân viên Văn Cẩm tới tăng ca cổ vũ cho anh thêm can đảm được không?” Nói xong nửa là khiêu khích nửa là đùa cợt liếc Mục Tư Viễn một mắt.

Mục Tư Viễn mỉm cười lui lại nửa bước, nhấp một ngụm rượu vang trong ly, chậm rãi thưởng thức.

Mạch Tiểu Hân bị hành động mập mờ của Lục Tử Hân khiến cho rất không tự nhiên, bất an dịch sang bên cạnh một bước.

Lục Tử Tình chậm chậm đi tới bên người Mục Tư Viễn, hơi oán giận nói: “Tư Viễn, anh đúng là cũng liều thật, một giờ nửa khắc mà cũng không chịu nổi, nếu uống hết cả chai xì dầu lớn như vậy thì có lẽ tối nay phải nhập viện gấp, đến lúc đó chắc cô sẽ máng chết bọn em mất”. Giọng nói và thần thái hết sức thân mật.

Một đôi mắt đẹp của Mạch Tiểu Hân hết nhìn nữ chính lại nhìn đến nam chính, nhớ tới tin tức dạng đưa lê đưa chuột được biết từ Hà Đông trước kia lại hết sức hối hận vì vừa rồi mình lại làm chuyện thừa, bạn gái người ta đang ở đây, tự nhiên mình nhảy ra lo chuyện không đâu làm cái gì, không khỏi đỏ mặt xấu hổ nói: “Lục tiểu thư, xin lỗi, vừa rồi em hấp tấp quá, không biết tổng giám đốc Mục đang đợi...”

“Vậy thì thật sự phải cảm ơn sự hấp tấp của em rồi”, Mục Tư Viễn chặn đứng chữ “chị” sắp ra khỏi miệng Mạch Tiểu Hân, “Cậu Năm cũng sẽ cảm ơn em, em đã mở đầu rất tốt, vừa rồi đội ngũ làm công của em lại được mở rộng rồi, ngày mai quán cà phê nhất định sẽ mở cửa đại cát”.

Lục Tử Tình sững sốt, nhìn Mục Tư Viễn thật sâu rồi nói với Lục Tử Hân: “Vậy ngày mai chúng ta cùng đến cổ vũ cho cậu Năm, nhớ bảo mọi người sớm mang lăng hoa tới, Mạch tiểu thư ở đây làm thuê thay chúng ta, chúng ta sao có thể làm người ngoài đứng xem được”.

Mạch Tiểu Hân nghĩ thấy mùi ghen tuông trong câu nói, cảm thấy đây là đang chỉ trích người ngoài như mình cứ thích xen vào việc của người khác, càng ngày càng cảm thấy vô vị. Hôm nay mình xem như xui xẻo hết cỡ, chưa nói đến việc bị người ta kéo đến một party không quen biết ai mà còn mất toi thời gian thứ 7 ngày mai đến bưng bê. Hảo tâm giải vây cho người ta còn không được lợi lộc gì, bắt chó đi cày mà có ai nhớ đến công chó, cô thở dài trong lòng, quả nhiên không chơi được trò chơi của người có tiền.

Lục Tử Hân cũng nghe ra ý tứ trong lời nói của Lục Tử Tình, thấy Mạch Tiểu Hân không chịu trả lời, biết nhất định là cô cảm thấy tủi thân nên cảm thấy rất là không yên tâm. Hôm nay vốn là chính mình ép cô ấy đến, nếu lần này làm cô giận thì lần sau làm sao còn chịu để ý đến mình nữa, vội cười gượng kéo cô đi lên phía trước đối mặt với Mục Tư Viễn nói, “Uống chút gì với chị em đi, em quên mang nước trên xe, chị ấy kêu khát suốt này giờ”.

Mục Tư Viễn gật đầu, lấy một ly rượu vang đưa cho Lục Tử Tình, hai người đứng chung một chỗ vô cùng buồn chán nhìn Ngũ tiếp tục ồn ào. Lục Tử Tình nói: “Vị Mạch tiểu thư này đúng là có một phong cách riêng, cả ngày nghe Tử Hân nói phải đãi vàng, xem ra đúng là đãi được vàng rồi”.

Mục Tư Viễn chăm chú nhìn về phía trước, lời nói của Lục Tử Tình vừa rồi xem như hợp tình hợp lý nhưng kỳ thực người nào cũng nghe ra sự bất mãn của cô. Về mặt tủi thân của Mạch Tiểu Hân anh đã thu hết vào mắt, trong lòng bất giác cũng cảm thấy bức mình.

Lục Tử Tình hơi khó xử, hối hận vừa rồi mình nói chuyện hơi mất thể diện, len lén liếc Mục Tư Viễn với sắc mặt lạnh lùng. Nhìn theo ánh mắt Mục Tư Viễn, bàn tay Lục Tử Hân đặt trên vai Mạch Tiểu Hân xem như vô tình, Mạch Tiểu Hân đang xem nhập thần, không hề cảm thấy tiểu xảo của người bên cạnh.

Hà Đông nói nhỏ với Mã Tô đang đứng bên cạnh xem trò: “Người có tiền là không nghĩa khí nhất, chính mình không dám làm, người ta làm rồi thì lại ghen, giúp cô ta mà cô ta còn khiêu khích. Em không thể để Mạch Mạch vương phải loại ni cô già như vậy được, Mã Tô, anh đi tán Mạch Mạch đi, em châm ngòi thổi gió giúp anh, chỉ cần sau này bọn anh có chuyện vui gì đừng có quên em là được”.

Mã Tô nghiêng cứu tử mĩ gương mặt quả táo của Hà Đông, thấy cô không có vẻ như đang nói đùa liền chặn chữ hỏi: “Có được không? Tử Hân thì có thể phớt lờ được, nhưng còn gã Mục Tư Viễn kia thì làm thế nào?”

“Người có tiền đều làm mọi người khó chịu như nhau, trong mắt chỉ có tiền, nhân lúc anh còn chưa thành nhà tư bản thì cho anh một cơ hội, anh cứ nghe em sẽ không sai đâu”.

11. Chương 11

Nhà A nhà BTác giả: Hàm Hàm

Chương 11

Dịch: Losedow

Nguồn: Tangthuvien

“Vốn muốn dẫn em đến cho vui, không nghĩ tới lại gây ra phiền phức như vậy, thật sự là xin lỗi. Ngày mai đợi em làm xong chúng ta đi tìm một nhà hàng xịn nhất ăn cơm, không phải em thích đồ ăn thành phố C sao? Chúng ta đi ăn hải sản”. Lục Tử Hân ghé sát bên tai Mạch Tiểu Hân nói, không khí trong phòng rất ấm khiến gương mặt Mạch Tiểu Hân đỏ bừng mềm mại, làm mọi người nhìn chỉ muốn hôn một cái.

“Không cần không cần, trợ lý Lục không cần đến giúp đâu, cùng lắm là vài tiếng, có gì đâu mà ngại”. Mạch Tiểu Hân lập tức từ chối, thái độ của Lục Tử Tình vừa rồi khiến cô rất không thoải mái, vạn nhất ngày mai diễn ra đúng như những gì vừa nói thì có lẽ chưa đến mức gây sự nhưng nói không chừng cũng sẽ sai cô chạy đôn chạy đáo. Mạch Tiểu Hân cũng là bảo bối trong nhà, không muốn làm những chuyện khiến mình tủi thân, “Đông Đông sẽ đến cùng em, còn có Mã Tô”. Tính khí hai người Đông Đông và Mã Tô đều rất thẳng thắn sáng khoái, nếu như có thể mượn cơ hội này ghép thành một đôi... Mạch Tiểu Hân đặc ý một phen, càng nghĩ càng thấy có cảm giác thành tựu.

Lục Tử Hân cau mày, tại sao lại động đến Mã Tô rồi? Tuy nói thích đẹp là bản tính của con người nhưng tên Mã Tô kia trắng trợn cướp hàng như thế thì cũng quá kiêu ngạo. Người đã đối nghịch với ta thì cũng không thể trách ta ngáng chân được. “Tiểu Hân, đừng coi những gì Mã Tô nói là thật, bọn anh học cùng nhau bốn năm rồi, hiểu nhau lắm, con người nó không xấu, cũng rất trọng nghĩa, chỉ có điều vừa nhìn thấy gái đẹp là đã không bước đi nổi rồi, một tên đại thiếu gia đa tình!”

Mạch Tiểu Hân mỉm cười nghĩ thầm, em cũng rất muốn Lục đại thiếu gia anh bước chân đi, cứ áp tới gần như vậy bắt em cứ phải liên tục tìm chỗ trống để tránh né.

Thấy Mạch Tiểu Hân không lên tiếng, cho rằng cô đã nghe rõ lời mình, trong lòng vui vẻ, Lục Tử Hân tiếp tục nói: “Chị gái anh là một người rất tốt, chỉ có điều hơi quan tâm đến Tư Viễn quá, đừng để ý. Hôm nay nếu không có em thì Tư Viễn cũng không xuống thang nổi, khi nghĩ thông rồi thì chị ấy sẽ phải cảm ơn em”.

“Không sao không sao”, thấy hắn đột nhiên nghiêm túc, Mạch Tiểu Hân cảm thấy mình không tiện qua quýt nữa, “Em nhìn thấy rồi, hai người bọn họ quả nhiên rất xứng đôi, đúng là Kim Đồng Ngọc Nữ”. Nói xong quay lại nhìn một chút hai người đang sóng vai đứng cách đó không xa, phát hiện Mục Tư Viễn đang nhìn về phía mình như đang suy nghĩ gì đó, thấy cô quay lại Mục Tư Viễn mỉm cười với cô.

“Nhìn chúng ta người ta cũng nói là Kim Đồng Ngọc Nữ”, Lục Tử Hân thân mật quay đầu cô lại cười nói, “Anh cảm thấy hai chúng ta còn đẹp đôi hơn hai người họ”.

“Đâu có, tổng giám đốc Mục hot hơn anh nhiều, em phát hiện rất nhiều cô gái đều đang len lén nhìn anh ấy, đặc biệt là mấy cô gái trẻ đó, còn người nhìn anh thì ít hơn nhiều”, Mạch Tiểu Hân cười nói, cố ý tấn công hân.

“Anh cần gì mấy cô bé đó nhìn anh, có em nhìn anh là được rồi”. Lục Tử Hân cúi đầu nhìn cô chăm chú, “Được không?”

“Sợ là không được”, Mạch Tiểu Hân cười rất ngọt nhưng vẫn từ chối thẳng thừng, “Thế giới đặc sắc như thế, em còn muốn nhìn nhiều thứ lắm, mong trợ lý Lục thứ lỗi”.

“Vì sao không được?” Lục Tử Hân không hề nhụt chí, mấy trò lạt mềm buộc chặt của phụ nữ hân đã thấy nhiều rồi, chơi một chút cũng rất thú vị, “Cảm thấy không đúng chỗ nào?”

Mạch Tiểu Hân hơi lúng túng, người ta lại không nói rõ cần mình làm bạn gái, chỉ muốn mình “nhìn” người ta thôi. Mặc dù hai người đều biết chữ “nhìn” này là ý gì nhưng chỉ cần trả lời sơ ý một chút thì sẽ bị đối phương nắm được chuôi mà không xuống thang được. Nghĩ một hồi lâu mới cẩn thận nói: “Em làm việc tại tầng 12 nhà A, cửa sổ nhìn ra đường cái, có nhìn sang bên cạnh đến dài cổ cũng không nhìn thấy tầng 38 nhà bên cạnh được, cho nên cũng không cần cố nhìn làm gì vô ích!”

“Tại sao em có thể lười thế nhỉ, đi vài bước ra ngoài hành lang không phải sẽ nhìn được sao?” Lục Tử Hân gõ gõ trán cô, đương nhiên hân đã nghe ra ý tứ trong lời cô nhưng lại không để ý, vốn hân cũng không cho rằng có thể lừa được người đẹp nhanh như vậy. Cô nàng Mạch Tiểu Hân này mặc dù xinh đẹp nhưng hân cũng không phải loại chíp hôi chưa từng tiếp xúc với người đẹp, hân sẽ không quá mức nóng vội. Sự sạch sẽ mát mẻ trên gương mặt cô làm hân cảm động, vậy thì hân sẽ phối hợp với cô diễn trò ngày thơ đã làm sao, “Con gái mà lười quá cũng không tốt, sẽ tăng cân”.

Mạch Tiểu Hân hơi tức giận liếc mắt nhìn hân, phụ nữ miễn cảm nhất là chữ tăng cân này. Cô cao một mét sáu tám, khung xương vốn đã nhỏ nhắn, rất là mảnh dẻ, nhưng như Hà Đông nói, “người đẹp như Kate Moss mà sờ đến thì vẫn có chút thịt”, ai bảo hiện nay mẫu người xương xẩu này đang thịnh hành, cho nên mỗi lần nhìn thấy những cô gái mảnh dẻ như người mẫu đó cô vẫn không thể không tự ti mặc cảm. Bây giờ Lục Tử Hân tình cờ nói đến điều này nên sức chú ý của cô lập tức bị di chuyển. Trên tay vốn vừa cầm lên một ly sữa chua định uống, suy nghĩ một chút lại đặt xuống.

“Mạch Tiểu Hân, anh rất vui khi thấy anh có thể để ý đến ánh mắt anh nhanh như vậy, uống đi, em không hề béo chút nào, cực kì hợp với tiêu chuẩn thẩm mỹ của anh”, thấy hành động trẻ con của cô Lục Tử Hân không nhịn được cất tiếng cười to khiến những người bên cạnh lù lợt quay đầu lại nhìn.

“Hình như Tử Hân rất thích vị Mạch tiểu thư này nên mới trò chuyện vui vẻ như vậy, bọn họ quen nhau lâu rồi à?” Cách đó không xa phía sau bọn họ, Lục Tử Tình nhấp một ngụm nước hoa quả hỏi.

“Cũng không lâu lắm”, Không phải mới quen trong buổi tiệc nọ sao? Mục Tư Viễn chăm chú nhìn bóng lưng Mạch Tiểu Hân, mái tóc ngắn xoăn xoăn của cô lấp lánh ánh sáng nhu hòa dưới ánh đèn, trong đầu hiện lên hình ảnh chiếc áo khoác màu đỏ bạc đó của cô, cũng là một màu sắc rất êm dịu.

“Mạch tiểu thư rất đẹp”, Lục Tử Tình lặng lẽ liếc nhìn Mục Tư Viễn.

“Ở đây có cô gái nào không đẹp chứ”. Mục Tư Viễn phát hiện cô đang chú ý, quay sang mỉm cười nhìn lại, “Đừng nâng người ta lên hạ thấp mình xuống nữa, Tử Tình, năm đó em chính là hoa khôi của khoa mình đấy”.

“Thì cũng là chuyện năm đó, Tư Viễn, em cảm thấy mình già rồi, sang năm đã ba mốt rồi. Tháng trước đi Anh, lúc trở về gặp Linh Linh, chính là cô gái gây gò rất hiếu thắng đã giành được học bổng hạng nhất đó, cô ấy đã sinh được một cặp song sinh, thật đáng yêu. Cô ấy nói với em, phụ nữ nên sống cuộc sống như vậy, chồng, con, gia đình, hòa thuận vui vẻ, cần ra sức vì sự nghiệp như vậy làm gì”.

“Vị trí môi trường của mọi người khác nhau, nhà họ Lục của em không phải một gia đình bình thường”.

“Chỉ mong Tử Hân có thể tìm được một bà trẻ giỏi giang”, Lục Tử Tình ý tứ sâu xa, “Bố em không phải một người gàn tính, trước giờ ông vẫn nói phải giao việc làm ăn cho người có tài, không nhất định phải là em hay Tử Hân”.

Mục Tư Viễn không tiếp lời, lặng lẽ nhìn về phía trước. Trong tiếng nhạc, mấy đôi tình lữ nhẹ nhàng khiêu vũ, Lục Tử Hân kéo Mạch Tiểu Hân tới sàn nhảy, hình như Mạch Tiểu Hân hơi không vui, dùng dằng nhìn đông nhìn tây, đại khái là muốn tìm cô nàng Hà Đông kia tới cứu trợ. Anh hơi nhếch miệng, tại sao chút việc nhỏ này mà cũng ngại? Một bà trẻ giỏi giang? Thật sự không thể tưởng tượng được cảnh Mạch Tiểu Hân nghiêm mặt quát cấp dưới như Lục Tử Tình, khuôn mặt như hoa, nét mặt non nớt, có mà bị quát mới đúng. Không đúng, có lẽ ông chủ còn không nỡ quát cô ấy ấy chứ.

“Tính khí Tử Hân vốn thế, người ta càng không để ở trong lòng thì nó càng không bỏ xuống được, người nhà họ Lục tính khí đều giống nhau”, Lục Tử Tình cũng nhìn thấy một đôi kì cục trên sàn nhảy đó, cười khổ nói, “Tự làm tự chịu”.

“Tử Hân là người thông minh, sẽ không cố chấp”. Mục Tư Viễn thản nhiên nói, “Tử Tình, mấy năm nay anh đã nghĩ thông được một việc, cuộc đời có rất nhiều lựa chọn, lúc nên từ bỏ thì phải từ bỏ”. Từ bỏ sự nghiệp học hành đã sắp hoàn thành tại Mỹ về nước, từ bỏ hận thù và sự tự ái của người trẻ tuổi để vào Viễn Dương, từ bỏ nguyên tắc làm người vẫn theo đuổi từ nhỏ để dần dần trở nên không từ thủ đoạn.

“Tư Viễn”, Lục Tử Tình gấp giọng ngắt lời anh, trong giọng nói dứt khoát của anh cô ý thức được anh đang muốn nói gì đó với mình.

“Lúc đầu anh rất hận Vi Giai Hinh, tình cảm mấy năm mà vứt bỏ không chút do dự, bây giờ anh cũng có thể hiểu được cô ấy, lúc nhớ tới vậy mà còn rất bình tĩnh, như nhớ tới một người lạ. Cho nên, Tử Tình, một người không nhất định phải theo đuổi duy nhất một người”.

“Tư Viễn”.

Trong âm thanh của Lục Tử Tình mang vẻ cầu khẩn, Mục Tư Viễn ngoảnh mặt làm ngơ, anh biết trong một số chuyện vô tình chính là thiện ý lớn nhất.

“Nhiều năm như vậy em vẫn rất ủng hộ anh, anh rất cảm kích. Trong lòng anh, em giống như Ngải Lâm và Thiệu Chí Vĩ, là bạn tốt nhất của anh, có lúc thậm chí anh còn giống như Tử Hân, coi em như chị gái tốt nhất. Mặc dù anh chỉ nhỏ hơn em một tháng nhưng trong lòng anh quả thật nghĩ như vậy”.

Mục Tư Viễn nói một lèo hết lời mà không dám nhìn mặt Lục Tử Tình, nói đến mức này cô ấy cũng nên hiểu rõ rồi đúng không? Nếu như còn không chịu buông tay thì anh cũng đành bất lực.

“Chị, chị đang nói chuyện gì với anh Tư Viễn đấy? Điều sau anh chị lên đi”, Lục Tử Hân đi tới, “Tiểu Hân hơi mệt rồi, em đưa cô ấy về trước, chị với Tư Viễn ở lại chơi thêm lúc nữa”. Lục Tử Hân nói rất thân mật, cố ý không nhìn Mạch Tiểu Hân hơi nhú mày.

“Chị cũng mệt rồi, mọi người cùng về đi, cũng không cần mọi người đưa đón chéo cánh cho phiền phức, làm phiền Tư Viễn đưa Mạch tiểu thư về được không?” Lục Tử Tình kéo tay em trai, bây giờ cô cấp bách cần một nơi để dựa vào, không khí quá loãng, cô không muốn mình ngất xỉu trong quán cà phê oi bức này.

Lục Tử Hân hơi kinh ngạc nhìn sắc mặt tỏ ra trắng xanh của chị gái, cánh tay nhỏ nhắn kia đang kẹp chặt tay mình lại, hẳn nhện đau không dám kêu lên tiếng, trong có chút xúu thời gian như vậy đến cùng Tư Viễn và chị gái đã nói chuyện gì mà để chị gái không chịu được đến mức muốn lập tức rời xa anh ta thế.

Mạch Tiểu Hân cũng chú ý tới sự thay đổi trên thần sắc của Lục Tử Tình, nghĩ thầm người ta tình nhân cãi nhau, mình mà còn nhờ xe Mục Tư Viễn thì đúng là quá không biết điều, vội vàng nói: “Không cần không cần, tự em bắt taxi là được mà, tiện lắm”. Cô nhìn bốn phía một chút, Hà Đông và Mã Tô không biết đã chạy đi đâu, vốn có thể đi nhờ xe họ, như vậy sẽ thoải mái hơn nhờ xe hai thằng cha này nhiều, chỉ có điều lời này không thể nói ra miệng được, đi nhờ xe còn kén cá chọn canh thì đúng là quá lập dị.

“Như vậy sao được, muộn rồi, làm thế không an toàn. Hôm nay anh là bạn gái anh mời tới, anh phải chịu trách nhiệm với em”, thấy vẻ mặt khó chịu của chị gái, Lục Tử Hân bắt buộc dĩ nói: “Tư Viễn, làm phiền anh nhé”.

12. Chương 12

Nhà A nhà BTác giả: Hàm Hàm

Chương 12

Dịch: Losedow

Nguồn: Tangthuvien

Suốt dọc đường Lục Tử Tình yên lặng không nói, thấy sắc mặt cô không vui, nhịn một hồi lâu, rốt cục Lục Tử Hân hỏi: “Chị, chị với Tư Viễn làm sao rồi? Lúc đến còn vô cùng cao hứng, tại sao vừa chớp mắt đã tức giận rồi, thế này đúng là không giống chị mà!”

“Vậy em cho rằng chị nên thế nào? Vĩnh viễn làm một người trong suốt không có cá tính gì trước mặt anh ta à?” Lục Tử Tình tủi thân nói, “Sau khi cha anh ta xảy ra chuyện chính chị đã kéo anh ta đến Viễn Dương, là chị đã xin bố chăm sóc anh ta, cố gắng kéo anh ta ra khỏi những ngày tháng tự mình khép kín đó. Chị nghĩ cho dù anh ta tạm thời không quên được tình cũ nhưng dần dần rồi cũng phải cảm động, mà sự cảm động này có lẽ sau thời gian dài sẽ chuyển hóa thành tình cảm, nhưng xem ra là chị mơ tưởng hão huyền rồi. Lúc đầu anh ta thích Vi Giai Hinh, ngay cả ra nước ngoài học cũng mang cô ta theo, bây giờ lại mọc ra một Mạch Tiểu Hân...”

“Chị, em đã nói với chị rồi, người đang theo đuổi Mạch Tiểu Hân là em, không phải Tư Viễn”, Lục Tử Hân không vui ngắt lời.

“Tư Hân, em không biết, mấy năm nay bên người Tư Viễn chưa từng có phụ nữ, đã bao lâu em không thấy anh ta chịu cặp với một cô gái rồi? Ánh mắt anh ta nhìn Mạch Tiểu Hân hôm nay khác với bình thường”.

“Đàn ông tán thưởng mấy cô gái trẻ tuổi xinh đẹp cũng là chuyện bình thường, chị không thấy chứ Mã Tô còn ngang nhiên tuyên bố phải theo đuổi cô ấy nữa chứ, đúng là củ chuối!” Lục Tử Hân càng nghĩ càng tức giận, “Mạch Tiểu Hân lại không phải thiên tư quốc sắc, Tư Viễn làm sao có thể vừa thấy đã yêu Mạch Tiểu Hân được!”

“Trong tòa nhà Văn Cẩm cũng không ít gái đẹp, vì sao em lại thích cô ta?”

“Em chỉ cảm thấy cô ấy thú vị, còn chưa nói tới mức thích”. Lục Tử Hân không nhịn được nói, “Chị đừng suốt ngày để ý đến cô ấy được không? Cô ấy là một cô bé đơn thuần, còn rất trẻ con”.

Lục Tử Tình quay đầu nhìn hẩn một cái, lạnh lùng nói: “Chị lại cảm thấy cô ta rất có âm mưu, cố ý tỏ ra ngây thơ ấu trĩ mà lại có thể đùa bỡn em và anh ấy trong tay, chị muốn xem ngày mai cô ta còn có thể chơi thế nào, bưng bê? Hừ...”

“Đừng nói Tiểu Hân như vậy”. Lục Tử Hân hít vào một hơi, cố gắng đè xuống sự bất mãn trong lòng, buồn bực nói: “Chị, mấy năm nay bên người Tư Viễn vẫn không có phụ nữ cho thấy anh ấy vẫn để ý đến chị. Nếu cả ngày anh vờn hoa bẻ liễu thì chị cũng chẳng làm gì được đúng không? Lạc quan một chút đi, đừng quản lý đàn ông quá chặt. Đàn ông đều thích tự do, chị bám càng chặt anh ấy chạy càng nhanh, đừng ép anh ấy. Hôm nay việc này em cũng có chút hối hận, may là có Tiểu Hân giải vây, bằng không chị cũng không chịu lên, với tính khí anh ấy thì thật sự sẽ uống hết chai xì dầu đó đấy, lúc đó thì đúng là gây ra đại họa”.

“Chị nào dám ép anh ta? 5 năm rồi, chị vẫn đang lặng lẽ chờ anh ta, để tuổi xuân trôi qua từng ngày từng tháng, có là tượng đá cũng phải sốt ruột chứ. Em biết vừa rồi anh ta nói gì với chị không? Anh ta nói anh ta coi chị như chị gái”.

Lục Tử Hân bật cười nói: “Hôm nay làm sao chị lại chọc anh ấy mất hứng thế, đến mức lời thế này anh ấy cũng nói ra được. Đừng giận, thằng cha kỳ cục này càng ngày càng không hiểu phong tình, suốt ngày chỉ biết làm việc kiếm tiền, để mai kia em nói với anh ấy”.

“Cái gì cái gì, đến nay anh ấy vẫn chưa hề xem chị như người gì đó của anh ấy”, Lục Tử Tình chán nản nói. Nếu như mẹ vẫn còn thì có lẽ sẽ có thể nói với cô Trần mẹ Tư Viễn, từ nhỏ cô đã rất thích mình, chắc sẽ không phản đối mình trở thành con dâu cô ấy. Đáng tiếc trước khi nhà họ Mục gặp chuyện mẹ đã mắc bệnh qua đời rồi. Lúc đầu cô khóc lóc xin bố giúp anh, bố cô chỉ thở dài không hỏi gì, chỉ biểu thị đồng ý đồng

thời cũng khuyên cô phải tỉnh táo. Cô biết có rất nhiều đàn ông tốt, không cần thiết phải treo cổ trên đúng cái cây này. Đại tiểu thư nhà họ Lục, ngoại hình lại không tồi, đi tới đâu cũng có người theo đuổi, tựa như tại nhà B tòa nhà Văn Cẩm, trước mặt cô điều kiện của những người đàn ông đó tự nhiên lại thấp xuống thành nhà A. Mục Tư Viễn thì sao? Nếu như Viễn Dương còn chưa cổ phần hóa thì điều kiện của Mục Tư Viễn cũng chỉ được xếp vào tầm nhà A, bây giờ vừa đưa ra thị trường nhưng cũng không thể đánh đồng với tập đoàn Văn Cẩm, vì sao chính mình luôn cảm thấy trong mắt hắn mình thậm chí còn chưa được tính là nhà A vậy?

Lục Tử Tình ngơ ngàng nhìn chăm chăm về phía trước, dưới ánh đèn nê ông khắp nơi có thể thấy bóng dáng từng đôi từng đôi, đêm cuối tuần chính là ngày lễ của những người yêu nhau, còn chính mình, từ ngày thiếu nữ thanh xuân đến giờ vẫn chưa bao giờ có ngày lễ như vậy. Từ nhỏ cô đã quen với việc ngưỡng mộ anh, một cậu bé thông minh xuất sắc, gia thế, tướng mạo, tình cảm, tài hoa, mọi thứ không thiếu, chính là ước mơ từ đáy lòng của mỗi thiếu nữ. Vì Giai Hình gia cảnh bần hàn, cha mẹ đều đã nghỉ hưu, chi phí ra nước ngoài du học đều do nhà họ Mục chi trả, ngay cả làm thêm Mục Tư Viễn cũng không nỡ để cô ta đi làm, nhưng cuối cùng người phụ nữ bạc tình này vẫn vứt bỏ anh, có lẽ từ đó về sau trái tim anh đã lạnh nhạt với phụ nữ rồi. Sau khi đến Viễn Dương, anh với cô luôn như gần như xa, cô lại càng ngày càng không thể chịu được khi thấy bất cứ một người phụ nữ nào xuất hiện bên người anh, biết rõ chỉ là quan hệ công việc thuần túy nhưng cũng vẫn nghi thần nghi quỷ, cuối cùng thậm chí bao gồm cả Ngải Lâm. Điều này làm cho cô rất sợ hãi, sợ cuối cùng rồi sẽ có một ngày không khống chế được chính mình, cho nên cô lựa chọn rồi đi không chút do dự, một mình tới Anh du học. Cô tự nói với mình, nếu như trong một năm đó anh kết hôn thì cũng tốt vì cô sẽ có thể quyết đoán cắt đứt được tình cảm vẫn vương ngả.

Tại Anh cô đã tham gia đủ loại party chỉ muốn gặp được người đàn ông mình cảm thấy vừa ý nhưng vẫn không được. Cô luôn luôn vô thức so sánh người khác với anh, vừa so sánh xong thì ngay cả hứng thú nói chuyện với người ta cũng không còn, sau đó những ngày ở Anh biến thành giày vò. Về nước, trong đám người đi đón người thân ở sân bay cô chỉ nhìn thoáng đã nhận ra hắn, mắt không chế rơi lệ ngay trước mặt anh, vui mừng vì anh còn chưa kết hôn, còn không có bạn gái, từ đó hạ quyết tâm lặng lẽ chờ đợi bên người anh. Một năm, hai năm, thời gian cứ trôi qua như vậy, nhưng cô đã đợi được cái gì? Lục Tử Tình không cầm được nước mắt, cô nhớ tới lời của Mục Tư Viễn, một người, lúc nên từ bỏ thì cần phải từ bỏ. Anh sao có thể từ chối cô không chút động lòng như vậy, anh biết rõ tình cảm của mình dành cho anh, biết rõ mấy năm nay mình vẫn đau khổ chờ đợi, sao anh ấy có thể dịu dàng mỉm cười với một cô gái khác trước mặt cô như vậy? Đúng, chính là cô bé kia, chính vì cô ả Mạch Tiểu Hân kia nên anh mới tuyệt tình với mình như thế. Lục Tử Tình yên lặng liếc em trai đang chăm chú lái xe bên cạnh. Một cô bé thượng phẩm? Đồng thời quyến rũ hai người đàn ông?

Cũng yên lặng không nói như vậy còn có Mạch Tiểu Hân, cô ngồi trong xe Mục Tư Viễn, tử mĩ hồi tưởng lại tiền căn hậu quả một lượt, từ ánh mắt Lục Tử Tình lúc vừa tới khi nhìn thấy cô đến lời nói không giấu được vẻ ghen tị sau đó, rồi lúc gần đi lại tỏ vẻ không vui, trong lòng dần dần bất an. Nhớ tới Lục Tử Hân nói “Chị gái anh vẫn tương đối quan tâm đến Tư Viễn” liền cảm thấy hành vi hấp tấp của mình buổi tối hôm nay quả thật đã gây ra phiền phức lớn cho Mục Tư Viễn. Sau khi Lục Tử Hân kéo mình ra chỗ khác đó nói không chừng hai người này ở lại đã cãi nhau thật. Nghe Hà Đông nói, cô Lục Tử Tình này chính là một nhân vật lợi hại, bố cô ta là chủ tịch Viễn Dương, ông chủ của Mục Tư Viễn, đặc tội con gái ông chủ kiểu gì cũng sẽ rất khó chịu.

Mục Tư Viễn thấy tâm tình cô sa sút liền hỏi: “Sao rồi? Nghĩ đến ngày mai phải làm cu li nên rầu rĩ à?”

“Không phải, đó sao có thể gọi là cu li được, trước kia học đại học em đã từng làm thêm ở nhà ăn, bưng bê cả phê không thành vấn đề”.

“Làm việc ngoài giờ?” Mục Tư Viễn nhìn dáng vẻ dịu dàng của cô biểu thị hoài nghi, “Tự em kiếm tiền trả học phí à?”

“Không phải thế, các bạn học cùng phòng kí túc đều làm thuê nên em cũng đi tìm việc làm. Anh biết đấy, khác người sẽ dẫn đến rất nhiều đau khổ!”

“Đau khổ đến mức nào? Khác người thường thường cũng sẽ mang đến thu hoạch không tưởng được”, Mục Tư Viễn hỏi theo sát vấn đề cô vừa nói, muốn làm cho bầu không khí trong xe tích cực hơn một chút.

“Vừa rồi thật sự nên để anh uống xì dầu, như vậy mới gọi là khác người!” Mạch Tiểu Hân cười nói, “Bản thân em không thích khác người, không biết tổng giám đốc Mục lai thích khác người, tóm lại là hôm nay em khéo quá hóa vụng rồi”.

“Tử Tình chỉ là bạn học thời đại học của anh, không phải bạn gái anh, Mạch tiểu thư không cần cho rằng hôm nay mình bao biện làm thay đâu”. Mục Tư Viễn vạch rõ quan hệ giữa mình với Lục Tử Tình rất dứt khoát, đương nhiên trong lòng anh biết rõ ràng vì sao Mạch Tiểu Hân cảm thấy bất an, “Em đã giải quyết một phiền phức lớn giúp anh, anh phải cảm ơn em tử tế, nếu không bây giờ nhất định anh đang nằm trong bệnh viện rồi”.

Mạch Tiểu Hân nhất thời nghẹn lời, cô không nghĩ tới Mục Tư Viễn lại giải thích quan hệ của anh với Lục Tử Tình một cách sòng phẳng như vậy. Thì ra Lục Tử Tình chỉ là một bên tình nguyện, không trách được cô ta thấy mình là như gặp đại địch, có những phụ nữ chính là như vậy, càng là thứ mình không nhận được càng hay giận cá chém thớt, may mắn Mạch Tiểu Hân mình không phải người của tập đoàn Văn Cẩm, nếu không đắc tội đại tiểu thư thì nhất định không có kết quả tốt. Nghĩ đến đây cô nhẹ nhàng thở phào một hơi.

“Yên tâm rồi chứ?” Mục Tư Viễn liếc cô, “Thì ra gan em nhỏ như vậy”.

Gác được tâm sự lại, Mạch Tiểu Hân lập tức thoải mái hơn nhiều, cười đùa đáp lời, “Phụ nữ còn đáng sợ hơn xã hội đen, biết không? Gặp xã hội đen còn có thể gọi 113, nếu gặp một người phụ nữ vì yêu mà ghen tị thì khóc chết cũng không tìm được chỗ nào mà khiếu nại”.

“Vậy em có phải phụ nữ không?” Mục Tư Viễn không nhịn được cười.

Mạch Tiểu Hân lặng lẽ le lưỡi, chính mình cũng bật cười. Những tủi thân do Lục Tử Tình gây ra vừa rồi cũng tan thành mây khói.

“Ngày mai Tử Hân sẽ đến đón em chứ?” Mục Tư Viễn do dự một chút rồi hỏi, “Thấy đồng phục của nhân viên hôm nay rồi chứ? Chất liệu rất mỏng, mặc dù có điều hòa nhưng vẫn phải mặc ấm một chút, còn nữa, nhớ đi giày đế bằng”.

“Tổng giám đốc Mục cứ yên tâm, ngày mai tôi nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ bảo đảm chất lượng, quyết không làm vỡ một tách cà phê nào của bạn anh”. Mạch Tiểu Hân nói rồi mở cửa xe bước xuống.

“Mạch tiểu thư”, Mục Tư Viễn thò đầu ra gọi với theo, nghiêm túc nói: “Hôm nay cảm ơn em”.

“Đừng khách khí, hôm nay hai chúng ta cùng đeo một số, nên đồng cam cộng khổ”. Mạch Tiểu Hân xua tay rất ngỗ khí rồi nhanh chóng chạy vào nhà.

Mục Tư Viễn ngẩng đầu nhìn không trung, hôm nay có trăng, bầu trời đêm sáng trong, nhớ tới “án mạng vì một chai xì dầu” Mạch Tiểu Hân nói lại bất giác khẽ cười.

13. Chương 13

Nhà A nhà B Tác giả: Hàm Hàm

Chương 13

Dịch: Losedow

Nguồn: Tangthuvien

Mục Tư Viễn vội vã đi vào văn phòng, Ngải Lâm vội theo vào hỏi, “Hơn 12 giờ rồi, ăn cơm chưa? Tôi cho rằng trưa nay mấy người cũng không về nên không gọi cơm cho anh”.

“Hội nghị có sắp xếp, Tôi muốn nghỉ trưa một chút, ngại tốn thời gian quá”, Mục Tư Viễn đặt túi xuống đi ra ngoài, “Xuống tầng 6 ăn một chút là được, cô ăn chưa?”

“Chưa, buổi sáng bạn đến mức nước cũng không uống được một ngụm, cả đồng người đến tìm anh. Còn cô Hoàng tiểu thư ở đài truyền hình kia thì gọi điện thoại nửa tiếng hỏi hàng trăm câu hỏi lớn nhỏ về anh, là bạn gái mới của anh à?”

Mục Tư Viễn không quay đầu lại nói: “Lần sau đừng nhảm nhí như vậy, buôn dưa trong giờ làm sẽ bị trừ tiền thưởng”.

Ngải Lâm vui vẻ cười, “Đây không phải tôi sợ đắc tội phu nhân chủ tịch tương lai sao, đến nay anh vẫn chưa nói gì, ai biết cô nào phải cô nào không chứ. Hơn nữa hai ngày trước vị người đẹp giám đốc ngân hàng xây dựng kia đến, anh còn không phải trò chuyện với người ta hồi lâu sao? Chẳng lẽ cô nàng đó mới là chính chủ?”

Mục Tư Viễn dùng một loại ánh mắt “mặc kệ người” liếc cô một cái rồi sải bước vào thang máy.

“Lần trước bị kẹt trong thang máy với Mạch Tiểu Hân chính là cái thang máy này à?” Ngải Lâm hỏi giống như vô tình, “Anh dặn tôi mua chiếc xe đạp điện đó là để tặng cô ấy đúng không?”

“Làm sao?” Mục Tư Viễn hỏi với sắc mặt lạnh lùng, “Không phải bảo cô đưa cho thằng Năm sao?”

“Tôi vẫn không hiểu vì sao anh lại đưa xe đạp điện kiểu nữ đến cho công tử của ông vua xe hơi, cho dù là để làm phần thưởng rút thăm mừng khai trương cũng không cần anh bỏ tiền chứ. Thì ra là chính mình xấu hổ không dám trực tiếp tặng quà cho gái. Mục Tư Viễn ơi Mục Tư Viễn, mang tiếng đường đường một tổng giám đốc công ty vừa lên sàn, bây giờ tán gái với thân phận như anh làm sao có thể tặng xe đạp điện được, kiểu gì cũng phải tặng cái xe hơi chứ!” Ngải Lâm lắc đầu nói, “Anh đúng là quá bủn xỉn!”

“Không phải như cô nghĩ”. Mục Tư Viễn nhìn cô thư ký hoàn toàn không coi mình ra gì này, bất đắc dĩ nói, “Hôm đó tôi bị Tử Hân chơi một vỏ, suýt nữa uống hết một chai xì dầu to, là Mạch tiểu thư giải vây cho tôi, phải chấp nhận hôm sau đến làm thuê cho quán mới được. Cô nói tôi có cần cảm ơn người ta hay không, chỉ là sợ cô ấy không chịu nhận nên mới nhờ thằng Ngũ tặng cho cô ấy với danh nghĩa phần thưởng”.

“Chơi anh một vỏ? Chuyện gì mà lại bắt anh uống xì dầu?”

Mục Tư Viễn tóm tắt qua những gì xảy ra hôm đó, Ngải Lâm cau mày nói: “Tử Hân quá đáng quá, Tử Tình có biết hay không?”

“Có thể không biết. Tôi thấy vẻ mặt cô ấy cũng kinh ngạc. Tử Tình sẽ không làm những chuyện không đúng mực như vậy”.

Trong nhà ăn còn lại rất ít người, hai người gọi đồ ăn rồi tìm một vị trí ngồi xuống. Ngải Lâm nói: “Thảo nào hôm đó Tiểu Hân nói chai xì dầu đó thật sự quá đáng giá, khi đó tôi nghe mà không hiểu gì”.

Mục Tư Viễn ngăn người hỏi: “Tại sao cô ấy lại biết?”

“Ba người chúng tôi ngồi ăn cơm trưa cùng nhau, Hà Đông nói có một lần cô ấy đi xe của Mạch Tiểu Hân quẹt phải BMW của Tử Hân, còn để số điện thoại của Tiểu Hân lại lừa gạt Tử Hân, vì vậy Tử Hân lại chú ý tới Tiểu Hân”. Len lén quan sát sắc mặt Mục Tư Viễn, thấy anh không hề phản ứng, Ngải Lâm không khỏi có chút thất vọng, “Tôi nói phụ nữ vẫn nên đi loại xe nhỏ một chút sẽ an toàn hơn, bây giờ trên thị trường có một loại xe đạp điện dùng pin lithium, không nặng hơn bao nhiêu so với xe đạp thông thường, tôi vừa mua giúp người ta một chiếc”. Ngải Lâm lại len lén liếc Mục Tư Viễn, Mục Tư Viễn hơi nhíu mày, Ngải Lâm tiếp tục nói, “Hà Đông nói Tiểu Hân vừa trúng một giải thưởng ở quán cà phê của cậu Năm, chính là một chiếc xe đạp điện màu đỏ hiệu Lệ Nhân dùng pin lithium, tôi liền biết là chuyện gì rồi. Tư Viễn, anh đúng là suy tính cận kề”.

Mục Tư Viễn trợn mắt nhìn cô không khách sáo, “Đáng tiếc gặp cô nên khéo quá hóa vụng”. Mạch Tiểu Hân đã nói như vậy nhất định là đã đoán được chiếc xe đó là anh tặng. Nhớ tới nụ cười châm chọc rõ ràng của cô trong tiệc rượu lần trước, hần nhìn thức ăn trước mặt dần dần mất hết hứng thú.

“Làm sao lại khéo quá hóa vụng? Anh chỉ muốn cô ấy nhận xe, bây giờ cô ấy nhận rồi, anh còn có cái gì không hài lòng?” Ngải Lâm không phục nói.

Mục Tư Viễn không nói được gì, đúng vậy, anh muốn cô nhận quà, cô nhận rồi, anh còn không hài lòng cái gì?

“Làm sao rồi? Không hợp khẩu vị?” Ngải Lâm vừa gấp một miếng trứng trắng vừa nói, “Bây giờ cũng gần hết khách rồi, tôi kêu đầu bếp làm cho anh món khác”.

“Được rồi, cứ ăn tiếp đi. Dù sao tôi cũng không ăn được nhiều”.

“Anh ăn uống như vậy thì sẽ thành vật hi sinh của dầu dùng rồi đấy!” Ngải Lâm cảm thán nói, “Tôi đọc báo thấy nói trên toàn quốc có 20% dầu ăn là dầu bẩn đã dùng rồi, anh nghĩ xem, ở nhà thì người ta sẽ không dùng, vậy đương nhiên là chỉ dùng tại quán ăn. Một ngày ba bữa anh đều ăn bên ngoài, vậy thì sẽ ăn vào bao nhiêu là dầu bẩn! Cho nên càng ăn càng chán, thân thể càng kém. Tư Viễn, mau tìm một cô vợ đi, biết lạnh biết nóng, còn có thể nấu cơm cho anh ăn, vừa ngon lại vừa vệ sinh, tốt hơn giờ bao nhiêu!”

Mục Tư Viễn nghe thấy mấy chữ dầu bẩn càng buồn nôn không ăn nổi, đặt đĩa xuống lườm cô nói: “Vợ như kiểu cô ấy hả? Nhà cô trước kia không phải đều do đại sư huynh nấu cơm sao? Trừ ăn ra cô còn biết làm gì nữa?”

Ngải Lâm không làm gì được trừng mắt nhìn người đàn ông này. Mục Tư Viễn ít hơn cô nửa tuổi, trong mắt cô bắt quả chính là một thằng em trai, một em bé không ai chăm sóc khiến cô không nhịn được lải nhải tận tình khuyên bảo. “Anh ấy về thì đương nhiên tôi sẽ chăm sóc thỏa đáng, đến lúc đó cho anh nhìn mà chết vì thèm”. Ngải Lâm còn nghĩ khuyên nhủ Mục Tư Viễn tử tế, vừa nhìn sang bên cạnh thấy Hà Đông và Mạch Tiểu Hân mỗi người mang một cái cặp lồng cười nói đi tới liền liếc Mục Tư Viễn, vẫy tay nói: “Hà Đông, Tiểu Hân, lại đây ngồi”.

Mạch Tiểu Hân thấy Mục Tư Viễn đang ngồi đối diện cô ta liền chần chừ một chút, nhưng Hà Đông đã lên tiếng nhận lời đi tới đành phải đi theo. Kỳ thực trong lòng cô không hề muốn gặp Mục Tư Viễn, hôm đó lúc vạm không công cho quán cà phê xong định đi về thì Năm len lén gọi cô vào đưa cho cô một tờ hóa đơn nhận xe đạp điện đã thanh toán, chỉ nói là phần thưởng rút thăm cho khách hàng mừng khai trương quán, để lại riêng một chiếc cho cô để cảm ơn cô đã giúp đỡ. Đương nhiên cô không chịu nhận, từ chối hồi lâu, Năm sốt ruột quá nói, em gái Tiểu Hân, em làm như vậy anh rất khó giải thích với người ta. Thoảng cái cô sẽ hiểu ra chiếc xe này là có người nhờ Năm đưa cho mình. Hôm đó Mã Tô gọi bạn bè đến giúp cô hoàn thành doanh số, gọi có mấy món đã đạt hơn ba triệu rồi, vốn có thể về sớm nhưng Lục Tử Tình cũng dẫn mấy bạn gái đến, mấy đại tiểu thư này nửa đùa nửa thật sai khiến cô một phen, sau đó Lục Tử Hân không nhìn được nữa kéo cô và mấy người Hà Đông Mã Tô rời đi. Hóa đơn là Năm tránh mặt mọi người đưa cho cô nên chắc chắn không phải của Lục Tử Hân, càng không phải của Mã Tô, cô âm thầm đoán được là ai nhưng vẫn không thể khẳng định. Hôm đó nghe Ngải Lâm lỡ miệng nói như vậy, quả nhiên là Mục Tư Viễn. Lần đầu tiên là phần thưởng mười triệu, lần thứ hai là chiếc xe đạp điện mười ba triệu, cô nghĩ một cách trào phúng, nếu như may mắn giúp thêm được vị tổng giám đốc Mục này mấy lần nữa thì còn kiếm được nhiều tiền hơn mình đi làm thêm! Cô nghĩ có nên trả xe lại hay không, nhưng nghĩ tiếp, bên người vị tổng giám đốc này có lẽ cũng không có ai đi xe đạp điện, kể cả là bạn gái thì cũng chắc chắn sẽ đi xe hơi, làm vậy ngược lại khiến người ta không dễ xử trí. Anh ta đã muốn sòng phẳng như vậy thì cũng tốt, vụ nào ra vụ đó, chính mình vốn cũng không muốn trèo cao quan hệ hay xin xỏ anh ta cái gì, có điều trong lòng vẫn rất không đồng tình với cách làm kiểu thương nhân loại này.

“Món gì mà thơm thế?” Ngải Lâm hít hít nhìn cặp lồng cơm trong tay hai người, “Mua ở đâu?”

“Cơm cà ri Mạch Mạch làm”. Hà Đông ngồi xuống, mở nắp, thấy Mạch Tiểu Hân xoay người đi lấy thìa liền nói nhỏ, “Hai hôm nay em giúp cô ấy mấy việc nhỏ, đây là cô ấy làm để trả ơn em”.

Vừa thấy là cơm cà ri thịt gà ớt xanh, thêm một lớp pho mát, mùi thơm nức mũi, Ngải Lâm không khỏi nuốt nước miếng hỏi: “Việc gì?”

“Tránh thủ trưởng em thôi!” Hà Đông cười nói, thấy Mạch Tiểu Hân trở về vội chuyển chủ đề, “Cơm này ăn ngon lắm, vừa rồi bọn em cho vào lò vi sóng một chút mà có đến mấy người kêu lên không chịu được vì thơm quá!”

“Nói liên thiên!” Mạch Tiểu Hân cười nói, “Chị Ngải Lâm, chị muốn thử chút không, lập lồng cơm này to quá, bọn em cũng không ăn hết được. Em cho pho mát vào nên Đông Đông sợ béo không dám ăn nhiều”.

Ngải Lâm vui mừng khôn xiết, mấy ngày nay cô đã trở nên khá thân thiết với hai cô bé này, tình tình cô lại tùy tiện, cha mẹ trong nhà đều rất bận, chuyện ăn uống không hề để ý lắm cho nên cô thích nhất là tới

nhà người khác ăn cơm. Nghe Mạch Tiểu Hân khách sáo như vậy liền vội nói, “Chị còn tưởng hai đứa bọn em đang vỗ béo chút, cái cặp lồng to thật!” Vừa nói vừa cầm lấy cặp lồng trong tay Mạch Tiểu Hân, “Chị thấy hai đứa em ăn một suất là đủ rồi!”

Mạch Tiểu Hân và Hà Đông đưa mắt nhìn nhau, bà chị cả này đúng là quá không khách sáo! Đặc biệt là Hà Đông thì méo hết cả miệng, khó khăn lắm mới ép Mạch Tiểu Hân xuống bếp làm một hồi, vậy mà còn không được ăn no.

“Tư Viễn, thơm không?” Ngải Lâm nhanh chóng lấy hai cái bát đến, xúc vào bát đưa đến trước mặt Mục Tư Viễn, ngẩng đầu nói với Mạch Tiểu Hân, “Vừa mới chế cơm ở đây không ngon xong. Tiểu Hân, em đứng là quý nhân của bọn chị!”

Mục Tư Viễn đang âm thầm cười Ngải Lâm coi lời đãi bôi của người ta là mời thật tình, cướp miếng ăn trong miệng người khác, thoảng cái chính mình đã thành đồng mưu rồi. Tuy anh muốn bình tĩnh tự nhiên nhưng cũng không nhịn được hơi đỏ mặt, khó xử nhìn bát cơm đó. Ăn cũng không phải, không ăn cũng không phải.

Ngải Lâm nhìn cười trong lòng, trên mặt vẫn tỏ vẻ rất vô tội nhìn ba người, “Ăn đi, vừa nóng vừa ngon, sợ nhiều quá thì chia cho chị chút nữa, chị chỉ sợ không tăng cân được”.

“Không nhiều”, Hà Đông vội nói, trong lòng kêu chị cả đúng là tàn nhẫn quá, vừa gặp mặt đã cướp mất một nửa, suất cơm hai người giờ chia làm bốn phần, cường đạo cũng chỉ đến mức nhận bay qua rút vài cái lông, bà chị đây là mẹ cường đạo rồi, nháy mắt đã cướp nguyên nửa con chim nhạn! Lại ai oán nhìn Mạch Tiểu Hân một cái.

Mạch Tiểu Hân tỉnh táo lại từ chấn động vì hành vi đánh thổ hào chia ruộng đất kiểu lục lâm hảo hán của Ngải Lâm, đứng dậy lại đi lấy hai cái thìa đưa một cái cho Mục Tư Viễn nói, “Người thì thơm nhưng kỳ thực ăn cũng bình thường, tổng giám đốc Mục cũng ném thử đi!” Cô đã nhìn ra vẻ không tự nhiên của Mục Tư Viễn, vốn anh và các cô làm gì đã đến mức bát cơm sẽ nửa thế này, liền vừa chia một nửa cơm trong suất của Hà Đông sang bát mình trong ánh mắt cực kỳ không muốn của cô bạn vừa nhẹ giọng nói, “Cơm là nấu bằng nồi cơm điện, cho ít nước hơn bình thường bởi vì trong thức ăn trộn cùng sẽ có một ít nước, sợ để lâu lại nát thành cháo. Sau khi xào thức ăn xong cứ trộn một lớp cơm rồi lại một lớp thức ăn là OK. Lẽ ra lúc rang thịt gà nên cho chút sữa nhưng sáng nay trong tủ lạnh hết sữa rồi nên em mới cho mấy miếng pho mát vào, bỏ vào lò vi sóng quay cho tan ra, dường như hiệu quả cũng không tồi”.

Trong lòng Mục Tư Viễn biết Mạch Tiểu Hân cố ý nói dài dòng như vậy là để làm cho mình bớt khó xử, đúng là một cô bé vừa thông minh hào phóng vừa hiểu ý người khác. Đã vậy thì mình cũng phải có qua có lại, liền xúc một thìa cho vào miệng. Quả nhiên ớt xanh đắng ngọt, thịt gà mềm trơn, pho mát thơm nức, trộn lẫn với những hạt cơm rất dẻo nấu bằng gạo đông bắc, cộng thêm vị cà ri hơi cay cay kích thích vị giác phản ứng mãnh liệt. Anh gật đầu nói với Mạch Tiểu Hân: “Kỹ thuật của Mạch tiểu thư rất tốt”.

“Chưa nói là kỹ thuật gì được”, Mạch Tiểu Hân khiêm tốn nói, “Cảm thấy ngon là bởi vì vừa hâm nóng, mùa đông ăn đồ nóng dạ dày sẽ cảm thấy dễ chịu”.

“Tiểu Hân thường xuyên tự nấu cơm à?” Ngải Lâm hỏi, “Nghe Hà Đông nói em nấu rất ngon!”

“Khi còn bé bố mẹ em quá bận, ngày nào cũng dây dưa với đám học sinh sinh viên rất muộn cho nên em phải nấu cơm, bố em còn thường mời sinh viên đến nhà ăn cơm”. Mạch Tiểu Hân cười chỉ Hà Đông, “Tuy nói trình độ chẳng ra gì nhưng vẫn đủ để bắt nạt cô bé ngốc nghếch này!”

“Mỗi ngày tớ đều phải hỏi trợ lý Lục buổi trưa có xuống tầng 6 ăn cơm hay không, dễ dàng lắm à? Mọi người đều cho rằng tớ háo sắc, cứ quần lấy anh ta suốt ngày. Đại tiểu thư, tớ sắp bị bạn làm hại đến thân bại danh liệt rồi!” Hà Đông không nhịn được bực tức.

Mạch Tiểu Hân đỏ mặt nói: “Được rồi được rồi, làm gì đến mức như thế!”

Ngải Lâm liếc Tư Viễn thấy anh vẫn chăm chú ăn cơm không ngẩng đầu lên liền nhỏ giọng nói: “Cố một thời gian là được mà, trợ lý Lục tính tình cũng trẻ con lắm”.

Về mặt Hà Đông đau khổ nói: “Còn phải cố bao lâu nữa? Không được, Mạch Mạch, bạn phải tiếp tục hối lộ tớ, nếu không tớ bãi công mặc kệ”.

“Tốt tốt, tớ sẽ xoay vòng cà ri thịt bò cà ri thịt gà cà ri thịt lợn cà ri thịt thỏ”, Mạch Tiểu Hân cười nói, “Làm cho bạn sau này vừa nghe thấy hai chữ cà ri là thấy buồn nôn rồi”.

Ngải Lâm nhìn Mục Tư Viễn với vẻ cười trên nỗi đau của người khác, nói: “Chị còn chưa thấy ai không thích ăn cà ri cả!”

Mục Tư Viễn nghe vậy sắc mặt một tiếng, không muốn thấy vẻ đắc ý của Ngải Lâm đành phải buồn bực ăn tiếp không trả lời. Cơm nước xong chuẩn bị tạm biệt Mục Tư Viễn nói: “Cảm ơn thức ăn của Mạch tiểu thư, lần sau có cơ hội sẽ mời mấy vị đi ăn”.

“Tổng giám đốc Mục khách sáo quá, kỳ thực em mới phải cảm ơn”, Mạch Tiểu Hân khẽ cười xoay người vào thang máy nhà A. Mọi người đều không nói ra như vậy là tốt nhất, nếu không cô cũng sẽ xấu hổ không dám đi chiếc xe đạp hiệu Lệ Nhân đó nữa.

14. Chương 14

Nhà A nhà BTác giả: Hàm Hàm

Chương 14

Dịch: Losedow

Nguồn: Tangthuvien

Trong trí nhớ của Ngải Lâm, từ sau khi Vi Giai Hình bỏ đi Mục Tư Viễn không còn hao tổn tâm tư với phụ nữ nữa, kể cả Lục Tử Tình.

4 năm học cùng, bởi vì là bạn cùng phòng nên Ngải Lâm cũng hiểu Lục Tử Tình hơn người ngoài khá nhiều, biết cô gái này gia cảnh giàu có nhưng lại học tập chăm chỉ hiếm có và cũng rất nhiệt tình với các công việc của lớp. Hai người cùng nhau làm công tác đoàn, không ít lần hoạt động thiếu kinh phí cô ta đều đến công ty của bố cô ta xin tài trợ, chân thành hào phóng, cũng không bao giờ khiến người khác có cảm giác mình là kẻ ăn trên ngồi trước ra tay bố thí, có thể nói Lục Tử Tình đã lật đổ cái nhìn của Ngải Lâm đối với đám con cái nhà giàu.

Lục Tử Tình thích bắt Mục Tư Viễn giúp đỡ tổ chức hoạt động, còn Mục Tư Viễn có bận đến mấy cũng sẽ ngoan ngoãn nghe cô. Bởi vì hai người tận lực che giấu chuyện hai nhà giao hảo nên chẳng bao lâu trong lớp đã đồn thổi tin tức Mục Tư Viễn đang theo đuổi Lục Tử Tình, lúc Ngải Lâm trêu chọc cô sẽ đỏ mặt phũ phàng nhưng mắt lại rất sáng, rất đẹp, như một cô bé đang yêu, Ngải Lâm liền kết luận rằng cô đang bịa đặt.

Nhưng sự thật nhanh chóng chứng minh rằng phán đoán của cô là sai lầm, Mục Tư Viễn yêu Vi Giai Hình học khoa ngoại ngữ, một cô bé gia cảnh bần hàn nhưng ngoại hình cực kì thanh tú. Trên sân trường hay trong phòng tự học thư viện cô và Thiệu Chí Vĩ thường xuyên gặp đôi trai tài gái sắc này, vì quan hệ giữa Mục Tư Viễn với Thiệu Chí Vĩ nên Ngải Lâm cũng rất thân với Mục Tư Viễn. Dạo đó cô rất ám ức cho Lục Tử Tình, cảm thấy trừ ngoại hình điềm đạm đáng yêu hơn ra thì không còn mặt nào có thể so với Lục Tử Tình. Cô là một người thẳng tính, cổ nhin vài ngày đã không nhin được nên liền đi hỏi thẳng Mục Tư Viễn, Mục Tư Viễn cười to như nghe thấy chuyện buồn cười nhất trên đời này, “Không phải tất cả bạn bè thanh mai trúc mã đều phải như cô với Thiệu Chí Vĩ”. Thế nên Ngải Lâm mới biết thì ra hai người bọn họ đã biết nhau từ nhỏ. Cô hậm hực kể chuyện bị Mục Tư Viễn cười nhạo với Lục Tử Tình, Lục Tử Tình không nói lời nào mà chỉ cười mơ hồ.

Một tháng sau Ngải Lâm đột nhiên phát hiện Lục Tử Tình cũng có bạn trai, là một nghiên cứu sinh học trường gần đó, ngoại hình mặc dù không đẹp trai như Mục Tư Viễn nhưng cũng thuộc loại mi thanh mục tú. Nhưng quan hệ của hai người hình như lại không nồng cháy lắm, trong rất nhiều trường hợp nên đi cùng người yêu thì Ngải Lâm lại thấy Lục Tử Tình đi cùng với hai cô bé khác cùng phòng ngủ với họ. Ngải Lâm cảm thấy rất khó hiểu, có một lần không nhin được hỏi cô ta vì sao, nhớ là Lục Tử Tình thân nhiên

nói: “Ngày ngày cùng nhau sẽ nhanh chán”. Vì thế Ngải Lâm còn tự kiểm điểm sâu sắc, cô và Thiệu Chí Vĩ thanh mai trúc mã, lại ngày ngày không nhận được phải dính lấy anh, nghĩ vậy cô chạy đi chất vấn Thiệu Chí Vĩ xem có phải mình làm anh rất chán ngán hay không. Thiệu Chí Vĩ hôn nhẹ lên má cô rồi mắng cô là đồ ngốc.

Chuyện Mục Tư Viễn cần mang Vi Giai Hinh ra nước ngoài học cũng là Ngải Lâm nghe nói từ Thiệu Chí Vĩ sau đó nói với Lục Tử Tình. Ngải Lâm vừa hâm mộ vừa cảm khái nói với Lục Tử Tình, ngoại hình xinh đẹp đúng là vốn liếng của phụ nữ, như nhìn Vi Giai Hinh, còn chưa gả vào nhà người ta đã nhận được một khoản lãi lớn như vậy rồi, xuất ngoại du học được bao toàn bộ chi phí, ngay cả đi làm thêm kiếm tiền cũng không cần, nhà họ Mục đúng là yêu quý chiều chuộng cô ta. Nhớ khi đó sắc mặt Lục Tử Tình trắng bệch, cả buổi tối không nói một câu. Khi đó Ngải Lâm mới vỡ lẽ thì ra Lục Tử Tình vẫn yêu Mục Tư Viễn.

Sau khi tốt nghiệp Ngải Lâm vào làm việc tại công ty của một sinh viên cũ của bố cô, đương nhiên sư huynh vẫn rất chăm sóc cô, công việc cũng rất hài lòng, vẫn duy trì liên lạc mỗi tháng một lần qua điện thoại với Lục Tử Tình. Có một ngày Lục Tử Tình đột nhiên hẹn cô đi uống trà, nói với cô gia đình Mục Tư Viễn đã xảy ra chuyện. Bố anh ta nhiều lần đến Macao đánh bạc mất hết toàn bộ gia nghiệp rồi nhảy từ tầng 35 xuống. Mục Tư Viễn bị buộc phải bỏ dở việc học hành về nước, bây giờ phải đến công ty Viễn Dương của bố cô làm tổng giám đốc, hi vọng Ngải Lâm đến làm trợ lý cho anh ta, danh nghĩa là thư ký tổng giám đốc nhưng kì thực hưởng thụ đãi ngộ của giám đốc bộ phận. Ngải Lâm hỏi, Vi Giai Hinh đâu? Đi rồi. Lục Tử Tình trả lời với sắc mặt lạnh lùng, nhưng Ngải Lâm lại nghe ra sự vui mừng trong đó. Ngải Lâm yêu cầu Lục Tử Tình cho mình thời gian hai ngày để suy nghĩ, vừa ra khỏi quán trà Ngải Lâm đã lập tức gọi điện thoại cho Thiệu Chí Vĩ. Cô kêu lên trong điện thoại, tìm được Tư Viễn rồi, trong nhà anh ấy xảy ra chuyện, em phải đi giúp anh ấy. Đã hơn một năm cô và Thiệu Chí Vĩ không liên lạc được với Mục Tư Viễn, giờ được biết trong nhà anh xảy ra chuyện lớn như vậy, tự nhiên không thể không quan tâm đến anh, đừng nói là làm thư ký, kể cả là làm hầu gái cũng phải làm.

Lúc gặp lại Mục Tư Viễn Ngải Lâm cảm thấy anh đã thay đổi rất nhiều, không phải bề ngoài, anh vẫn tuấn lãng như trước, thậm chí phong thái còn tốt hơn, nhưng là nội tâm, cô cảm thấy tựa như anh là một em bé vừa mới từ một trận động đất thoát ra, luôn luôn duy trì một loại trạng thái căng thẳng, không dám thả lỏng một giây một phút nào. Anh không ngừng làm việc, một lần lâu nhất là ba ngày ba đêm không ngủ để nghiên cứu chuẩn bị đàm phán với một công ty lớn phía bắc nhưng thần thái vẫn sáng láng như cũ. Anh như một con sói bị truy đuổi, thợ săn đã bỏ cuộc từ lâu rồi nhưng nó vẫn chạy theo quán tính như một thói quen, hình như chỉ có chạy mới có thể làm cho nó yên tâm. Ngải Lâm thương Mục Tư Viễn như vậy, cô muốn làm cho anh thả lỏng, sống thoải mái tùy tiện như trước, nhưng không thể. Anh như một sợi dây đàn lúc nào cũng căng, trừ ăn ngủ cũng chỉ có làm việc, lúc không có việc gì anh lại theo dõi thị trường chứng khoán, buôn nhà đất, mua bán qua tay, tóm lại là không ngừng kiếm tiền. “Ngải Lâm, nếu như bố tôi biết bây giờ tôi có thể kiếm được nhiều tiền như vậy, đánh bạc thua mấy trăm tỷ cũng chẳng là gì thì nhất định sẽ không nghĩ đến chuyện nhảy lầu nữa”. Có một lần uống say Mục Tư Viễn nói với cô như vậy, “Tiền chính là tính mạng, tiền chính là tình yêu”. Ngải Lâm biết, bây giờ anh kiếm tiền không phải vì cần tiền mà là bởi vì loại hành vi này có thể cho anh cảm giác an toàn, anh không dừng lại được. Có lẽ, cô nghĩ, tình yêu của Lục Tử Tình có thể cứu vớt anh ta, hãy để cho tình yêu của cô ấy cứu vớt anh ta đi.

Nhưng hiển nhiên Mục Tư Viễn không muốn tiếp nhận Lục Tử Tình, sự tiếp xúc giữa bọn họ đương nhiên nhiều hơn trong trường học nhiều, một thời gian mới đầu Lục Tử Tình đảm nhiệm cấp phó cho Mục Tư Viễn, thỉnh thoảng hết giờ làm cô lại tìm cách kéo anh về nhà ăn cơm, mua quần áo cho anh, cùng anh đi công tác nhưng Mục Tư Viễn luôn lấy các loại lý do để từ chối, từ chối không nổi thì đành chấp nhận, nụ cười mơ hồ trên mặt, dáng vẻ tỏ ra rất ngoan ngoãn. Ngải Lâm cảm thấy bọn họ còn xa hơn trước kia. Công việc của Mục Tư Viễn dần dần vào guồng, anh vốn là người thông minh, trong nước học quản trị kinh doanh, ra nước ngoài học tài chính, cộng thêm trong nhà mình vốn đã có công ty nên cũng đã mưa dầm thấm đất từ lâu rồi, trong tay anh Viễn Dương bắt đầu phát triển mạnh, thỉnh thoảng các cô gái ngưỡng mộ anh lại tìm tới cửa, anh luôn mềm mỏng mỉm cười với họ, rồi dặn cô gửi tặng những món quà thích hợp cho họ vào các dịp lễ. Ngải Lâm biết anh chưa bao giờ động lòng, hình như tất cả tình yêu của anh đã giao trọn cho Vi Giai Hinh. Nhưng tất cả cũng điều này vẫn làm cho Lục Tử Tình khó chịu, cuối cùng bỏ sang Anh du học. Ngải Lâm nghĩ, như vậy cũng tốt, Tử Tình rốt cục cũng có ngày nghĩ thoáng ra được, cô tiếc nuối cho Mục Tư Viễn nhưng cũng vui vẻ cho Lục Tử Tình.

Một năm sau Lục Tử Tình trở về, cô và Mục Tư Viễn đến sân bay đón cô ta, thấy cô ta tại chỗ rơi lệ, thì ra hết thảy vẫn còn như trước đây, chưa có thứ gì thay đổi, kể cả là Mục Tư Viễn cũng vậy. Cô cố nhin rồi lại nhin nữa, rốt cục đến một ngày cũng nghiêm mặt kéo Mục Tư Viễn lại hỏi: “Tư Viễn, làm thế nào, các bạn cứ như vậy cũng không phải một biện pháp”.

Về mặt Mục Tư Viễn còn nghiêm túc hơn cô, “Ngải Lâm, trước khi Tử Tình đến Anh cô ấy vẫn ở Viễn Dương, có thấy tôi đã làm gì để khiến cô ấy sinh ra hiểu lầm chưa? Hoặc có lời nói hành động nào vượt qua phạm vi bạn bè chưa? Đã bao giờ có chưa?”

“Chưa, tôi nhìn anh còn khách khí hơn cả khi chúng ta còn đi học”.

“Ở nước ngoài cô ấy cũng rất ít khi gửi thư từ cho tôi, mà khi nhận được cũng phải một vài tuần sau tôi mới trả lời ngắn gọn. Nếu như đó là cô thì cô sẽ cho rằng tôi là cái gì của cô?”

“Nhiều nhất chỉ có thể xem như giao tình hời hợt”.

“Cô ấy về nước, tôi với cô đi sân bay đón cô ấy, ba người cùng nhau ăn một bữa cơm trưa đơn giản, sau đó cô ấy đến tập đoàn đi làm, ba tháng nay tôi với cô ấy mới gặp nhau hai lần, trong đó có một lần là chủ tịch Lục triệu tập cuộc họp. Tần suất gặp mặt như vậy thì cô cảm thấy tôi đã thể hiện đủ rõ ràng chưa?”

“Hết sức rõ ràng rồi”. Ngải Lâm nói. Cô cảm thấy Lục Tử Tình triệt để hết hi vọng rồi, mặc dù không biết vì sao Mục Tư Viễn lại tỏ ra ý chí sắt đá với một cô gái đã giúp đỡ mình trong lúc khó khăn nhất như thế.

Nhưng Mạch Tiểu Hân khiến cô có cảm giác không giống.

Trong buổi tiệc chúc mừng tại công ty, lúc nhìn thấy Mạch Tiểu Hân cô rất là giật mình, không nghĩ ra ai lại mời cô ấy đến nơi như thế này. Ý niệm đầu tiên là Lục Tử Hân, gã công tử phong lưu này đã từng làm chuyện như vậy. Cô định chạy tới trêu chọc hần vài câu, lại nghe thấy hần kéo nhân viên phục vụ lại hỏi thăm xem ai đã dẫn anh ta trao thưởng cho cô gái đó. Nghe thấy là Mục Tư Viễn Ngải Lâm cũng không cảm thấy bất ngờ, Mục Tư Viễn đã nói có một cô bé giúp đỡ anh trong thang máy, anh phải cảm ơn cô ấy, đây chính là phương pháp quen thuộc để đối xử với phụ nữ của Mục Tư Viễn, hết thảy đều dùng tiền để vạch rõ giới hạn.

Nhưng khi tặng xe đạp điện thì cô lại cảm thấy hơi kì lạ. Đầu tiên, tại sao Mục Tư Viễn biết Mạch Tiểu Hân đi xe đạp điện, tại sao lại biết cô ấy đi một chiếc xe đạp điện to dùng thuộc loại mẫu mã đã bị đào thải? Phải biết trước giờ có thể ngay cả Ngải Lâm mình đi xe gì anh ta cũng không rõ. Tiếp theo, anh ta lại không trực tiếp lấy danh nghĩa chính mình hoặc công ty để tặng như dĩ vãng mà lại quanh co lòng vòng nhờ cậu Năm tặng giúp, coi như là đường vòng thì cái đường này cũng vòng xa quá. Sau khi được biết Mạch Tiểu Hân có thể đã đoán được anh lại rõ ràng tỏ ra rất không vui, hình như còn tỏ ra hơi lo lắng, lo lắng cái gì đây? Lo lắng Mạch Tiểu Hân sẽ mất hứng? Đây không phải thái độ Mục Tư Viễn nên có trong tình huống bình thường.

Được rồi, cô thừa nhận chính mình thích tin lá cải, thích dưa lê, nên cô không nhận được muốn thăm dò. Cô cố ý chia một nửa cơm cà ri cho anh, cô nghĩ, nếu như hết thảy đều bình thường thì Mục Tư Viễn nhất định sẽ lễ phép cảm ơn Mạch Tiểu Hân, sau đó xin lỗi nói mình chưa bao giờ ăn cà ri, tỏ ý rất tiếc là một món ăn sắc hương vị đầy đủ như vậy mà mình lại không ăn được, sau đó sẽ đứng dậy bỏ đi để mình lại giải quyết hậu quả, mình thích ăn cũng được, mà đồ đi cũng được, tất cả đều không liên quan gì đến anh ta, anh ta sẽ không để ý đến chuyện Mạch Tiểu Hân có khó xử hay không. Nhưng cô lại bất ngờ thấy Mục Tư Viễn hơi đỏ mặt, sau đó từng miếng từng miếng lặng lẽ ăn hết sạch, phải biết anh ta chưa bao giờ chạm đến bất cứ món ăn nào có cà ri.

Cho nên Ngải Lâm nhận định, trong lòng Mục Tư Viễn Mạch Tiểu Hân không giống những người khác.

“Tư Viễn, bữa cơm hôm nay ăn có thoải mái không?” Ngải Lâm muốn che giấu nụ cười tọc mạch của mình nhưng cô vẽ không thành công lắm.

“Sau này đừng làm loại chuyện mất mặt như vậy nữa, tiền lương Viễn Dương trả khiến cô ăn không đủ no mặc không đủ ấm sao?” Mục Tư Viễn đẩy cửa phòng làm việc ra, quay đầu nói với cô: “Lần sau tìm cơ hội mời mấy người Mạch tiểu thư ăn bữa cơm, hóa đơn mang tới chỗ tôi thanh toán”.

Ngải Lâm cười hết sức kỳ lạ, Mục Tư Viễn cảm thấy phía sau lưng như có gió lạnh từng trận.

Anh nằm trên sofa cảm thấy đầu đau khó chịu, mặc dù rất mệt mỏi nhưng vẫn không ngủ được. Có lẽ là bởi vì cà ri, anh nghĩ. Từ nhỏ anh đã không thích mùi cà ri, cũng không thích màu sắc của cà ri, nhưng lại không thể thể hiện ra trước mặt Mạch Tiểu Hân, nếu không cô ấy sẽ khó xử! Quái thật, cô nàng Ngải Lâm này đúng là càng ngày càng điên, dám trêu chọc mình như thế. Mục Tư Viễn tức giận lật người, cô ta còn tiết lộ chuyện xe đạp điện, Mạch Tiểu Hân nhất định đã đoán được. Nghĩ đến nụ cười đùa cợt mơ hồ với khóe môi khẽ nhếch lên như muốn nói “em biết hết rồi” của Mạch Tiểu Hân, cảm giác mất tự nhiên vì bị nhìn thấu như lần trước đó lại tràn tới.

15. Chương 15

Nhà A nhà BTác giả: Hàm Hàm

Chương 15

Dịch: Losedow

Nguồn: Tangthuvien

Ông bà nội của Hà Đông từ quê ra định ở lại ăn tết xong mới về. Ngôi nhà vốn bốn người ở còn rộng rãi đó lập tức trở nên chật chội. Ba phòng ngủ một phòng khách, bố mẹ một phòng, Hà Đông và em trai mỗi người một phòng, cơ bản không còn thừa phòng nào. Bố Hà Đông là trưởng phòng, chỉ thông báo một tiếng với vợ rồi lên đường đi công tác để mẹ cô ở nhà vô cùng sốt ruột. Con trai đã học lớp 12, phòng ngủ kiêm phòng học không thể động đến. Phòng con gái cũng không thể động đến, con của vợ trước vốn đã là chuyện nhạy cảm, con gái hai mươi mấy tuổi đầu không có lí gì lại ở cùng phòng với bố mẹ. Đương nhiên, hai ông bà ở phòng khách cũng không được, vậy thì không khác gì đuổi khách, người già thường hay nghĩ nhiều. Cơm nước xong bà kéo Hà Đông ra hỏi xem phải làm thế nào?

“Con đến chỗ Mạch Mạch ở”. Ngoài miệng nói sáng khoái nhưng trong lòng Hà Đông vẫn không thoải mái, ngày này cuối cùng cũng đến, gái lớn không giữ trong nhà, bởi vì trong nhà không có chỗ chứa nữa. Cô gọi điện thoại cho Mạch Tiểu Hân nói một lúc rồi không nhận được bật khóc, nếu như mẹ để mình vẫn còn thì làm sao phải chịu tủi thân như vậy, bây giờ mình thật sự trở thành người ngoài rồi, ông nội bà nội vốn đã trọng nam khinh nữ, cực kì quý cháu trai, ngày nào cũng gọi điện thoại tới hỏi thăm nhưng lại chưa từng gọi cô tới nghe điện thoại. “Mạch Mạch, trước kia tớ vẫn nghĩ hai tư tuổi vẫn còn trẻ chán, trong nhà ít nhất cũng còn chịu được một vài năm nữa, bây giờ xem ra chỉ có thể mau mau đi tìm một người cưới quách cho xong rồi”.

Mạch Tiểu Hân chưa từng thấy Hà Đông đau lòng như vậy liền an ủi cô một hồi lâu. Hà Đông khịt khịt mũi nói: “Tớ cũng biết bà ấy không có biện pháp nào khác, nếu là mẹ để tớ bảo tớ ra ngoài ở tạm nhường phòng thì đừng nói là thương lượng với tớ mà kể cả vác cán chổi đuổi đi tớ cũng không nói gì. Hơn nữa còn thăm em tớ, mặc dù là con bà ấy nhưng chung quy vẫn cùng một bố, mười tám năm gọi tớ là chị gái rồi, chẳng lẽ tớ còn nhẫn tâm làm ảnh hưởng đến việc ôn thi đại học của nó? Nhưng tớ vẫn không thể không chịu được. Hay là tớ nên tìm một người thật nhỉ?”

“Đi tìm người nào? Tớ cảm thấy tìm người còn khó hơn tìm phòng ở nhiều”, Mạch Tiểu Hân nói. Sau khi chia tay Ngô Cảnh, có không ít người trong số những người xung quanh theo đuổi cô, người muốn xe tư dẫn mỗi cho cô còn nhiều hơn nữa, còn có khối người trong số các sinh viên cũ của bố cô hiện đang làm việc ở thành phố này, nhưng cô luôn không tìm được một người thích hợp. Có lẽ đúng như Hà Đông nói, cô vẫn không quên được Ngô Cảnh.

Câu này của Mạch Tiểu Hân lại nhắc nhở Hà Đông, hiện nay tập đoàn Văn Cẩm đang bán ra một khu nhà mới, mẫu nhà thu nhập thấp có hơn bảy mươi mét vuông, là nhân viên công ty còn có thể được giảm giá, phải biết giảm giá khi mua nhà chính là phúc lợi lớn nhất trong công ty, nếu bỏ lỡ thì sẽ rất đáng tiếc. Cô liền thương lượng với Mạch Tiểu Hân, “Tớ cũng đi đăng kí mua một căn hộ, bố mẹ bạn nói đúng, con gái phải độc lập, tớ không thể bán cuộc đời mình chỉ vì chuyện nhà ở được. Để tớ hỏi thăm một chút xem chính

xác là phải trả trước bao nhiêu tiền, mỗi tháng còn phải trả góp bao nhiêu nữa. Nếu như tớ muốn mua nhà thì cũng không cần đóng tiền sinh hoạt cho gia đình nữa, bố tớ kiểu gì cũng phải hỗ trợ một chút, mẹ tớ mất sớm không để lại bao nhiêu tiền nhưng cũng có thể có ít nhiều, ngoài ra bạn cũng cho tớ vay một ít nữa”.

Hai năm nay Mạch Tiểu Hân làm việc ở ngân hàng và công ty xuất bản thu nhập đều không tồi, ngân hàng thương mại trả phần trăm cao, lúc cô mới vào ngân hàng làm bố cô sợ cô tủi thân nên đã nhờ mấy sinh viên cũ tới giúp cô kéo được không ít tiền gửi. Nhưng dù sao cũng mới đi làm được hơn hai năm, mỗi tháng còn phải trả tiền vay nên cũng tích góp được không nhiều. Cô học ngành tài chính kế toán nên đương nhiên cũng không thể gửi tiền vào ngân hàng để kiếm chút tiền lãi đáng thương đó, cô mua một ít cổ phiếu, có điều thị trường chứng khoán mấy năm nay không tốt nên bị lỗ một ít, cho dù giữ có bán ra sợ rằng cũng không giúp được Hà Đông bao nhiêu.

TV trong nhà ăn đang phát bản tin kinh tế tài chính, Mạch Tiểu Hân vừa xem trong lòng vừa tính toán số cổ phiếu đó. Hai mã cổ phiếu đó nửa năm nay chẳng có động tĩnh gì, từ lâu cô đã chẳng buồn để ý rồi, có nên bán đi cho nhẹ nợ hay không?

“Hôm nay sao không thấy Hà Đông?” Ngải Lâm ngồi xuống bên cạnh cô, thấy cô chăm chú nhìn màn hình TV liền cầm thìa gõ gõ lên cái đĩa trước mặt.

“Đã hẹn cùng xuống ăn cơm rồi, chắc nó lại bị gọi lại có việc chị ạ”. Mạch Tiểu Hân nói, “Chị Ngải Lâm, theo chị thì bây giờ có phải lúc thích hợp để mua nhà ở không?”

“Sao thế? Muốn mua nhà à?” Ngải Lâm cười tủm tỉm nói, “Chuyện nhà ở nên để con trai suy nghĩ”.

Trong đầu còn đang suy nghĩ về chuyện cổ phiếu, Mạch Tiểu Hân thuận miệng nói: “Đi làm chưa được mấy năm, bình thường đều không mua được nhà”.

Ngải Lâm nghĩ, vậy phải xem người đó là ai đã, như Tư Viễn thì có loại nhà nào mà không mua nổi chứ, hiện nay trong tay anh ta cũng đã có đến mấy cái, liền nói: “Vậy thì tìm người nào có khả năng mua được ấy! Giá nhà thành phố B cao quá, dựa vào chính mình thì đúng là thật sự khó khăn”.

Mạch Tiểu Hân cười cười từ chối cho ý kiến rồi chuyển đề tài hỏi: “Chị Ngải Lâm, chị có chơi cổ phiếu không? Mọi người đều nói sang năm thị trường chứng khoán không ăn thua, bây giờ rút ra có được không?”

“Đối với cổ phiếu thì chị dốt đặc cán mai, Tiểu Hân, có phải em muốn mua nhà nhưng thiếu tiền nên định cắt thịt rút tiền ra khỏi thị trường chứng khoán không?” Ngải Lâm lập tức phải đánh giá lại Mạch Tiểu Hân, “Bé con này cũng biết chơi cổ phiếu à?”

“Em cũng không biết lắm, chỉ là chơi đùa với số tiền nhỏ thôi. Em học tài chính kế toán mà, trước kia trong lớp em có rất nhiều bạn học đều buôn chứng khoán. Tiền vốn của em là do bố em cho, ông bảo cứ chơi lướt sóng tự nhiên sẽ phải quan tâm đến kinh tế, quan tâm đến xã hội, quan tâm đến thế giới”, Mạch Tiểu Hân nói đến đây liền bật cười, đây là giọng điệu giáo sư của ông bố giáo sư.

“Bố em ủng hộ em chơi chứng khoán?” Ngải Lâm kinh ngạc hỏi, bố mẹ cô đều nghiên cứu ngôn ngữ, trong nhà không thiếu sách cổ, còn cổ phiếu thì không.

“Bố em dạy kinh tế mà, lúc em học cấp 3 bố em đã lập tài khoản cho em rồi, có điều em cứ mua bán bừa thôi, không kiếm được bao nhiêu tiền, mà có kiếm được thì em cũng tiêu hết rồi”. Mạch Tiểu Hân cười nói, “Nhưng mà buộc chính mình ngày nào cũng phải tìm hiểu tình hình trong nước và quốc tế, rất có ích đối với việc thi đại học”.

Ngải Lâm nhìn vẻ mặt rực rỡ của Mạch Tiểu Hân, một em bé có bố thương yêu và chỉ bảo là một chuyện hạnh phúc biết bao, nghĩ đến Mục Tư Viễn, trải qua một chuyện đau buồn như vậy giờ anh ta sẽ tìm một cô bé kiểu gì? Vào nhà họ Lục có lẽ thật sự không phải một chuyện tốt.

Ngải Lâm vừa định tìm hiểu tỉ mỉ tình hình gia đình Mạch Tiểu Hân thì Lục Tử Hân và Hà Đông cùng nhau đi tới, Hà Đông nhìn Mạch Tiểu Hân cười khố với vẻ mặt ngập tràn xin lỗi, lúc này Mạch Tiểu Hân đã hiểu thì ra là Lục Tử Hân lại dùng tiểu xảo với Hà Đông rồi.

“Tiểu Hân, lâu rồi không gặp em”. Lục Tử Hân ngồi xuống bên cạnh cô, “Bạn lắm à? Lúc ăn cơm cũng không nhìn thấy em”.

“Cũng bình thường”. Mạch Tiểu Hân nhỏ giọng đáp, nghĩ đến bó hoa hồng đỏ lại cảm thấy hơi mất tự nhiên.

“Buổi tối có rảnh không? Chúng ta đến Hải Thượng Nhân Gia ăn hải sản. Chị Ngải Lâm cùng đi được không?” Lục Tử Hân biết Mạch Tiểu Hân đang tránh mình nên hôm nay dù thế nào cũng không thể bỏ qua cơ hội này được.

“Được, Lục đại thiếu gia mời khách đương nhiên phải đi, để chị hỏi Tư Viễn một chút xem buổi tối có rảnh không, có gì gọi điện thoại cho chị nhé”. Ngải Lâm thấy Mục Tư Viễn đi vào nhà ăn liền vội vàng đứng dậy chào hỏi.

Lục Tử Hân nhìn cô với vẻ mặt buồn nản, rầu rĩ gọi một tiếng: “Chị Ngải Lâm”. Khó khăn lắm hắn mới gặp được Mạch Tiểu Hân, định mời cô đi ăn mà Ngải Lâm lại không hề hiểu ý chút nào, nhất định đòi đi theo ăn uống miễn phí. A, quên mất, bà chị Ngải Lâm này ở nhà ăn cơm không ngon nên suốt ngày thích đi theo người khác ăn kè, có điều cũng không thể làm như thế chứ.

“Sao thế? Mời khách còn sợ mời thêm một người hay sao? Tư Viễn cũng thích ăn hải sản, cứ thế đi, không được nuốt lời. Hà Đông, tối nay cùng đi, sắp mình mời khách mình nhất định phải đi theo cổ vũ chứ!”

Hà Đông chợt dạ liếc Lục Tử Hân không dám trả lời.

Mạch Tiểu Hân vốn không muốn đi, đang nghĩ xem làm thế nào từ chối mà không làm mất thể diện của Lục Tử Hân thì đã thấy Ngải Lâm đứng ra quyết định với tư thái của bà chủ nên không nhận được khe cười vui.

Lục Tử Hân bật cười bất đắc dĩ, “Được rồi được rồi, mọi người cùng đi. Tiểu Hân, hết giờ làm chờ điện thoại của anh, anh tới đón em”.

“Tốt nhất là cậu bảo tài xế lái chiếc xe nào to to một chút đến đón tất cả chúng ta một thể, như vậy mọi người còn có thể uống rượu được mà không lo lái xe”. Ngải Lâm tung ra quả bom tấn tiếp theo rồi lập tức chạy trốn rất nhanh trước khi Lục Tử Hân kịp nổi điên.

“Tư Viễn, buổi tối Tử Hân mời khách ở Hải Thượng Nhân Gia, chúng ta cùng đi nhé”. Ngải Lâm ngồi xuống vị trí đối diện anh, đặt đĩa xuống bàn tiếp tục ăn cơm.

Mục Tư Viễn đã nhìn thấy cô từ bàn nào tới đây rồi, trong lòng biết rõ ràng là ai mời ai nên vừa uống canh vừa nói: “Tôi còn có việc”.

Ngải Lâm chán nản nghĩ thầm, Mục Tư Viễn, người cứ lạnh lùng đi, đến lúc người bị cướp đi rồi cũng đừng hối hận, lại nhắc nhở: “Tối nay dường như không có lịch hẹn gì, lần trước không phải anh nói cần mời mấy người Tiểu Hân đi ăn sao? Chúng ta cũng ăn cơm cà ri của người ta rồi mà”.

“Vậy buổi tối hôm nay cô trả tiền, tôi sẽ thanh toán”. Mục Tư Viễn cúi đầu ăn cơm, nhớ tới bữa cơm cà ri trong lòng lại hơi giận.

Ngải Lâm thở dài, được rồi, hoàng đế không vội thái giám vội, xem thái độ sòng phẳng rõ ràng như vậy thì nói không chừng Mạch Tiểu Hân cũng không phải món ăn hấp dẫn.

“Tư Viễn, thị trường chứng khoán sang năm sẽ thế nào? Cổ phiếu bây giờ bán ra có lợi không?” Cô biết Mục Tư Viễn học tài chính ở nước ngoài, bình thường có thời gian là lại nghiên cứu thị trường cổ phiếu, mình thì dốt đặc cán mai nên muốn giúp Mạch Tiểu Hân thì phải hỏi chuyên gia, sau này có thể cung cấp thông tin cho cô ấy tham khảo.

“Cô đi buôn chứng từ bao giờ thế?” Mục Tư Viễn hơi ngẩng đầu liếc cô, “Bây giờ chơi cổ phiếu khó lắm, đừng có phá hết gia sản của đại sư huynh đấy. Không có việc gì thì đi dạo phố mua quần áo là được, nếu thật sự muốn mua thì cứ mua cổ phiếu của Viễn Dương, bảo đảm sẽ kiếm được tiền”.

“Thiệu Chí Vĩ còn không nhiều tiền bằng tôi ấy chứ, anh ấy làm gì có gia sản để cho tôi phá!” Ngải Lâm không phục nói, “Tôi chỉ hỏi giúp bạn một chút, đại khái là cô ấy đang cần tiền gấp nên đang muốn nhin đầu cắt thịt trên thị trường chứng khoán”.

Mục Tư Viễn ngừng lại chốc lát rồi đáp, “Thị trường chứng khoán vừa có dấu hiệu ảm lên, bây giờ bán ra thì hơi đáng tiếc, có điều cũng phải xem là cổ phiếu nào. Nói với tôi xem cổ phiếu mã nào, tôi sẽ xem xem giúp cô”.

“Vậy tôi phải đi hỏi Tiểu Hân một chút...” Ngải Lâm đột nhiên dừng lại, hắng giọng nói, “Cẩn thận một chút luôn luôn không sai, thị trường chứng khoán vốn đã mạo hiểm mà! Thế còn thị trường bất động sản thế nào? Bây giờ mua nhà ở có hợp không? Nghe nói hai khu nhà của tập đoàn tiêu thụ không tốt lắm, giá nhà đã giảm không ít”.

“Bây giờ mua nhà thì lại đúng lúc, tôi cho rằng nửa năm cuối giá nhà sẽ còn tăng. Hai khu nhà của tập đoàn đó, với chất lượng như thế thì giá cả đúng là mềm thật, nếu không phải chủ tịch Lục nóng lòng thu hồi tài chính để mua đất chỗ khác thì sẽ không hạ giá thấp như vậy”. Anh ngẩng đầu nhìn Lục Tử Hân đang cười đùa bên chiếc bàn phía trước, trên mặt hiện lên nụ cười thâm ý sâu sắc, “Đương nhiên, tìm quản lý cao cấp trong tập đoàn xin một chữ kí thì còn có thể thấp hơn chút nữa”. Đối với thái tử gia của Văn Cẩm thì có tặng mấy căn hộ cũng không thành vấn đề, chỉ cần theo hân thì còn cần gì tự mình mua nhà? Nhưng anh nhớ lần trước đưa cô về nhà sau buổi party, đó là một tiểu khu rất không tồi, chẳng lẽ là thuê? Căn hộ như vậy nhất định tiền thuê sẽ không thấp, chắc nghĩ đến tiền thuê nhà cũng xót? Vậy thì có ý định mua nhà cũng là bình thường. Có điều thu nhập ở nhà xuất bản có tốt đến mấy thì cô ấy cũng chỉ là một viên chức nhỏ, muốn mua nhà ở thành phố B thì áp lực trả nợ sẽ rất lớn.

“Tử Hân rất để ý đến Mạch Tiểu Hân, tôi thấy anh ta nói chuyện cẩn thận lắm. Cứ như vậy có khi sẽ thành công thật, phụ nữ khó đỡ được thể công dụ dàng của đàn ông lắm”. Ngải Lâm nhìn theo ánh mắt của Mục Tư Viễn, thấy Mạch Tiểu Hân vừa nói một câu gì đó, Lục Tử Hân cười với vẻ mặt dịu dàng liền lắc đầu thở dài nói, “Cũng không biết ai là Tôn Ngộ Không, ai là Phật Như Lai, ai không thoát khỏi lòng bàn tay ai”.

Vừa về đến văn phòng Mục Tư Viễn liền đi xem xét thị trường chứng khoán hôm nay, Viễn Dương tặng một chút còn các mỹ khác đều đang giảm, kỳ thực lúc này có thể mua vào một ít. Anh dùng ngón trỏ day day trán, không biết là hai mã cổ phiếu nào, nếu bây giờ cắt thịt thì kiểu gì cũng lỗ, đúng là không có lợi.

16. Chương 16

Nhà A nhà B Tác giả: Hàm Hàm

Chương 16

Dịch: Losedow

Nguồn: Tangthuvien

“Nhà vệ sinh ở Hải Thượng Nhân Gia này cũng quá là xa hoa, rộng rãi hết sức, còn có cả sofa, ai ăn no quá thì đến đây nghỉ ngơi cũng không tồi!” Hà Đông vừa soi gương đánh lại son môi vừa nói, “Mạch Mạch, bạn nói xem bọn tư bản có nên bị đánh đổ không, bao nhiêu người nghèo trên không có mảnh ngói dưới không có tấc đất cắm dùi mà trong khu đất vàng này người ta còn làm nhà vệ sinh lớn như vậy”.

“Mấy ngày nay bạn nghĩ về chuyện mua nhà đến phát điên rồi à? Người ta xây cái nhà vệ sinh mà bạn cũng khó chịu”. Mạch Tiểu Hân bóp chai nước rửa tay cười nói, “Thế nào, đã nói chuyện với bố mẹ bạn chưa? Có mua nhà hay không?”

“Lúc này mới thấy mẹ kế với mẹ đẻ khác nhau thế nào”, Hà Đông thở dài nói, “Họ nói phải suy nghĩ thêm, kỳ thực tớ biết họ không nỡ lãng phí chút tiền tích lũy đó vì tớ mà muốn mua cho em trai tớ. Bà mẹ đó của tớ nói con gái không cần lo chuyện nhà cửa, nếu như đàn ông mà ngay cả nhà cũng không mua nổi thì còn nói gì đến chuyện cưới xin. Mạch Mạch, người như tớ đây, thu nhập trung bình, tương mạo trung bình, điều kiện gia đình trung bình, giống y như nhà A trong hai tòa nhà Văn Cẩm, so với mấy tòa nhà văn phòng bên cạnh thì tốt hơn một chút nhưng đứng bên cạnh nhà B thì lại kém quá xa. Vậy mà người nhà còn mong tớ

kiếm được một nhà B, bạn nói xem, đàn ông thu nhập tốt, xuất thân tốt, tướng mạo tốt thì có ai không thích tìm loại người đẹp như bạn chứ!”

“Thấy tớ nghèo bạn vui vẻ lắm à? Không phải bạn làm việc ở nhà B sao? Tớ mới là người làm việc ở cái nhà A kia đấy”. Mạch Tiểu Hân cười hì hì nói, không hề coi chuyện làm việc ở nhà A là mất mặt.

“Vậy trợ lý Lục...”

“Trợ lý Lục làm sao rồi? Tớ nói với bạn này, sau này cấm bạn không được làm trò bán bạn cầu vinh thế này nữa”. Buổi party lần trước đã mang đến cho cô bao nhiêu là phiền muộn.

“Mạch Mạch, tớ hỏi bạn một việc trước”, Hà Đông vừa nghiêm túc vừa thấp thỏm nhìn Mạch Tiểu Hân đang soi gương chải tóc, “Bạn có bao giờ nghĩ đến Mã Tô chưa?”

“Mã Tô?” Mạch Tiểu Hân kinh ngạc nói, “Câu này tớ còn muốn hỏi bạn đấy, hai người các bạn không phải rất hợp nhau sao?”

“Đó là vì tớ đồng ý giúp hắn theo đuổi bạn”, Hà Đông lườm cô, “Mấy lần gần đây hắn mời chúng ta ra ngoài chơi bạn đều không có cảm giác gì à?”

“Tớ cho rằng hai người đang lấy tớ làm bình phong”. Giống như năm đó còn đi học, Hà Đông cũng thường xuyên đi cùng làm bình phong cho Mạch Tiểu Hân và Ngô Cảnh. Mạch Tiểu Hân sốt ruột đẩy Hà Đông, “Bạn lại thần kinh cái gì đấy, tớ không có cảm giác gì với anh ta, mau nói rõ với anh ta như thế”.

“Vậy tốt, bạn đã tỏ thái độ như vậy thì tớ cũng đành làm tiểu nhân lật lọng một hồi vậy. Nhưng mà Mạch Mạch này, hôm nay bạn phải giúp tớ một việc”. Hà Đông ôm vai Mạch Tiểu Hân nói, “Bạn biết tớ không có tiền mà, mua nhà tốt nhất phải tìm cách giảm giá hết cỡ, hôm nay tớ đang hỏi giá nhà thì tình cờ bị trợ lý Lục nghe thấy, anh ấy đồng ý giúp tớ giảm thêm một phần trăm so với mức chiết khấu cho nhân viên tập đoàn thông thường. Bạn biết một phần trăm cũng có nghĩa là hàng chục triệu đấy!”

Mạch Tiểu Hân cảnh giác quay đầu lại, “Không phải bố mẹ bạn còn chưa đồng ý mua à? Bạn muốn bắt tớ đến câu Lục Tử Hân? Bạn còn có nhân tính hay không?”

“Tuyệt đối không phải”, Hà Đông hét lớn, “Vốn anh ấy muốn cùng ăn một bữa cơm với riêng bạn, kết quả là bị chị Ngải Lâm phá hoại nên càng đơn giản. Bạn chỉ cần uống giúp anh ấy một chén rượu lúc anh ấy không uống được nữa là được. Anh ấy nói rồi, một chén rượu đổi lấy một phần trăm, Mạch Mạch, dù sao tửu lượng bạn cũng tốt, tớ mà được giảm thêm một phần trăm thì gia đình tớ cũng sẽ đồng ý mua nhà, cho dù là để sau này cho em trai tớ thì ít nhất cũng có hai cái nhà, kiểu gì cũng không sợ bị đuổi ra ngoài nữa”, Hà Đông nhìn cô với vẻ đáng thương hết sức, “Tớ chuyển ra khỏi nhà bạn sớm một chút cũng tiện cho việc yêu đương của bạn đúng không?”

“Thật sự chỉ một chén rượu? Sẽ không dễ dàng như vậy chứ?” Mạch Tiểu Hân hỏi nửa tin nửa ngờ.

“Thật sự thật sự, anh ấy đã bảo đảm với tớ”.

“Nhờ đâu tớ uống nhiều thì Đông Đông, bạn phải bảo đảm đưa tớ về nhà nhé, dù sao cũng có chị Ngải Lâm ở đây, bạn mà không bế được tớ thì nhờ chị ấy khiêng cùng là được”. Mạch Tiểu Hân suy xét một hồi rồi quyết định đồng ý. Một chén rượu đáng giá như vậy, nếu như mình không uống để Hà Đông phải nay đây mai đó thì cuộc sống của cô sau này nhất định sẽ ngập chìm trong tiếng trách móc của Hà đại tiểu thư. Mấu chốt là cô tin tưởng Hà Đông, Hà Đông sẽ không làm cho cô quá khó xử.

“Bảo đảm bảo đảm, lần trước bạn uống say lúc tốt nghiệp còn không phải tớ công bạn về phòng ngủ sao, ngay cả một sợi tóc cũng không cho đám nam sinh nhìn chằm chằm vào một chút”.

Đó là bữa tối cuối cùng đêm trước tốt nghiệp, nghĩ đến cảnh mình với Ngô Cảnh từ đây mỗi người một nơi, ngay cả cơ hội nhìn thấy nhau từ xa xa cũng cực kỳ bé nhỏ, cô cực kỳ đau lòng. Đó là lần đầu tiên cô uống say suốt hai mươi hai năm qua, cuối cùng là Hà Đông từng bước từng bước công cô về phòng ngủ. Tình bạn như vậy cả đời này cô đều không quên được. Mạch Tiểu Hân mềm lòng nhìn vẻ mặt xin lỗi của Hà Đông, gật đầu nói: “Bạn yên tâm, câu thì câu, là chính hắn cam tâm tình nguyện cắn câu mà, chẳng liên quan gì với chúng ta. Hơn nữa, bọn tư bản kiếm được nhiều tiền như vậy, nôn ra một chút cho nhân dân lao động cũng là nên”.

“Bảo bối, tớ biết bạn không nỡ thấy tớ chịu khổ mà”. Hà Đông vui quá ôm lấy Mạch Tiểu Hân thơm một cái khiến Mạch Tiểu Hân khanh khách cười không ngừng.

“Xin lỗi tiên sinh, thật sự xin lỗi...” Hai người đang nói đùa đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng ghen ngào của phụ nữ, hỗn loạn trong tiếng quát mắng của một người đàn ông. Mạch Tiểu Hân và Hà Đông liếc nhau rồi chạy ra ngoài nhà vệ sinh.

Nhà vệ sinh ở Hải Thượng Nhân Gia thiết kế cực kì kín đáo, chỗ rẽ trên hành lang nhìn qua chỉ thấy là một tấm đá cẩm thạch màu đen phía sau màn nước róc rách, bên cạnh có mấy cây trúc. Phía sau màn nước là một khoảng rộng đặt một chiếc bàn tứ phương bằng gỗ lim kiểu cổ, hai bên bàn là hai chiếc ghế bành, hai chiếc đèn lồng đỏ một trái một phải treo ở trước cửa nhà vệ sinh nam nữ khiến cho ánh sáng ở nơi này tỏ ra mờ mờ lung lung. Lúc này một người đàn ông đầy mùi rượu đang mạnh tay kéo một cô gái nhỏ gầy về phía nhà vệ sinh nam, cô gái vừa bám chặt góc bàn tứ phương vừa cầu khẩn, “Xin lỗi tiên sinh, đừng như vậy... Đừng như vậy, tiên sinh, tôi làm bẩn áo ngài, cho tôi đền tiền được không?” Quần áo trên người cô gái cho thấy cô là nhân viên tiếp thị của một nhãn hiệu rượu vang.

“Cái áo sơ mi này giá bao nhiêu tiền mà biết không? Mà bán rượu một tháng cũng không mua nổi một cái tay áo!” Người đàn ông đó đưa tay nắm lấy vai cô gái, “Đi vào gột giúp tao cho sạch là được, tao không cần mà phải đền, ngoan ngoãn nghe lời nào!”

“Như vậy có gột cũng không sạch, tiên sinh, tôi đền ngài tiền giặt quần áo được không?” Cô gái lí nhí cầu xin, vừa vùng vẫy muốn thoát khỏi bàn tay như cái chân giò muối của người đàn ông đó, vừa kinh hoàng nhìn quanh hi vọng có người vào cứu mình.

“Tao cởi ra cho mà giặt”. Người đàn ông nói hơi lú lù, “Đóng cửa lại, giặt cho đàng hoàng”.

“Không được không được, đây là nhà vệ sinh nam, tiên sinh, ngài tha cho tôi”. Cô gái hoảng hốt luống cuống quay đầu, đúng lúc nhìn thấy Mạch Tiểu Hân và Hà Đông, “Tiểu thư, giúp tôi với, ông ta uống say rồi”.

“Người này sao lại như vậy, đền tiền thì đền tiền chứ sao, ai lại kéo con gái nhà người ta vào nhà vệ sinh nam chứ”. Hà Đông đứng ở phía trước không nhận được thăm thì.

“Bán rượu mà làm đổ rượu lên người tao, tao bắt nó giặt cho sạch không được à?” Người đàn ông đó xoay người thấy là hai cô bé liền không hề để vào mắt, đẩy cô bé đó ra tiến lên một bước cao giọng kiêu ngạo nói, “Làm sao? Chúng mà muốn xen vào việc của người khác à?”

Hà Đông sợ đến run rẩy, cô không phải người nhất gan nhưng trước giờ ở nhà vẫn được chiều chuộng, chưa được lịch lãm trong xã hội. Người đàn ông trước mắt này cao to, mùi rượu ngập ngụa, hai mắt đỏ đờng độc như hung thần ác sát. Loại đàn ông không hề để ý phải trái thế này nói không chừng còn là xã hội đen. Minh cùng lắm chỉ thăm thì một câu mà đã gây nên phiền phức rồi.

Cô bé tiếp thị rượu vang đó mặc dù đã thoát khỏi tay hắn nhưng lúc này vẫn đứng bên cạnh, một cử động nhỏ cũng không dám làm.

Mạch Tiểu Hân muốn ngăn Hà Đông lại nhưng không kịp. Kỳ thực hai cô hoàn toàn có thể lén chạy ra ngoài gọi bảo vệ hoặc quản lí quán, chạy đi chạy lại cũng không mất bao nhiêu thời gian, xem tình hình này thì cô bé đó còn cầm cự được. Bấy giờ người đàn ông này lại hung ác nhìn hai người, giờ muốn làm như vậy cũng khó.

Nhất thời bốn người đều không nói lời nào, tiếng nước chảy trên tường át mất tiếng hít thở căng thẳng của hai bên. Một người đàn ông từ phía sau bức tường bước vào, vừa đi vừa cúi đầu móc điện thoại di động trong túi ra.

“Đừng sợ!” Vừa thấy có người đến Mạch Tiểu Hân đã bạo dạn hơn, cô hít vào một hơi, cầm tay Hà Đông rồi cao giọng nói với cô bé đã sợ đến mức sắc mặt tái nhợt kia: “Tôi gọi công an giúp cô!”

Người đàn ông đang lấy điện thoại di động kia lập tức ngẩng đầu lên.

“Mày nói cái gì?” Người đàn ông say rượu đưa tay định tóm lấy Mạch Tiểu Hân nhưng lại bị người đàn ông phía sau bước tới chặn lại.

Mạch Tiểu Hân thấy người đến bất ngờ lại là Mục Tư Viễn liền lập tức yên tâm hơn nhiều, cũng không để ý đến việc chào hỏi, chỉ tức giận trợn mắt nhìn người kia, âm thanh trong trẻo không hề nhượng bộ, “Nói cái gì à? Tôi nói đừng sợ, tôi gọi cảnh sát giúp cô ấy!”

Mục Tư Viễn nhìn cô chằm chằm không chớp mắt, vẻ mặt thay đổi, Hà Đông cảm thấy ánh mắt anh ta có thể xoáy thành một lỗ sâu trên mặt Mạch Tiểu Hân. Vẻ mặt này đúng là hết sức kì lạ, vẻ mặt lẫn lộn cả khiếp sợ, hoài tưởng, an ủi và mừng rỡ, Hà Đông quả thực bị vẻ mặt này của anh làm cho ngơ ngẩn. Hừ hừ hừ, cô vội vã khinh bỉ chính mình, trong thời khắc nguy hiểm như vậy mà mình lại còn có tâm tư ngắm trai đẹp! Nhưng tình cảm trên mặt người đàn ông trẻ tuổi anh tuần này vẫn không hề che giấu, Hà Đông không nhận được để ý tới phản ứng của Mạch Tiểu Hân, phát hiện cô vẫn oai phong凛冽 đang nhìn người đàn ông say rượu kia không nháy mắt. Hà Đông lập tức xấu hổ vạn phần, chuyển qua cầm tay Mạch Tiểu Hân như an ủi. Đừng nhìn vẻ mặt không hề sợ hãi của Mạch Tiểu Hân, chỉ có Hà Đông mới biết trong lòng bàn tay vừa rồi vẫn nắm chặt tay mình kia đã đầy là mồ hôi, dù sao thì dáng vẻ của người đàn ông đó cũng thật đáng sợ.

Vài giây rất ngắn, Mục Tư Viễn nhanh chóng khôi phục bình tĩnh, xoay người ung dung nói với người đàn ông say rượu đó, “Quấy rầy cảnh sát cũng không tốt lắm đúng không? Vị tiên sinh này, tôi thấy ngài cũng không cần làm khó một cô bé quá, có chuyện gì cứ nói cho đảng hoàng, nơi này có người đến người đi, đừng để mọi người xem chuyện cười”, Lại cúi đầu hỏi Mạch Tiểu Hân, “Có chuyện gì vậy?”

“Là tôi không cẩn thận làm bẩn áo sơ mi của vị tiên sinh này. Tôi muốn đền ông ta tiền giặt quần áo nhưng ông ấy...” Cô bé tiếp thị bên cạnh sợ hãi nói.

“Được rồi được rồi, nói nhảm ít thôi, đợi lát nữa mang tiền giặt quần áo đến phòng ăn bọn tao đang ngồi”. Bị sự xuất hiện của mấy người này quấy rối người đàn ông say rượu đã tỉnh lại một chút. Xem ta chuyện càng ngày càng lớn, vốn muốn mượn rượu tranh thủ chấm dứt một tí không ngờ lại mọc ra một gã Lục Văn Tiên, không, không chỉ một mà những ba thằng, đặc biệt là thằng cha bước vào sau cùng này ngoại hình còn cao hơn cả mình, giọng nói bình thản, ánh mắt lại lạnh như băng, nhìn toàn thân trên dưới rõ ràng chính là một người có tiền không chọc vào được. Trời mới biết tại sao loại người như vậy lại cũng thích lo chuyện không đầu. Hắn lập tức thu hết kiêu ngạo lại, xoay người đi vào nhà vệ sinh.

Mạch Tiểu Hân ngẩng đầu nhìn Mục Tư Viễn vẫn đứng bên người, nhẹ nhàng vuốt ngực thở sâu nói: “Không nghĩ tới lại trùng hợp như vậy, cảm ơn tổng giám đốc Mục”.

“Tại sao lại liều lĩnh như vậy? Loại ma men này mà cũng dám chọc vào”. Mục Tư Viễn để ý tới hành động của cô, không nhận được mỉm cười.

“Kỳ thực em sợ cực kì”, Mạch Tiểu Hân nói, “Em không mang điện thoại di động theo người, vừa rồi là dọa唬 thôi, may mà anh đến nếu không tiếp theo em cũng không biết nên làm thế nào”.

“Bọn em dám làm việc nghĩa còn anh thì rút dao tương trợ, không cần khách sáo”, Mục Tư Viễn cười nói, “Có điều đối thủ quá yếu, anh hùng không có đất dụng võ”.

Nhớ tới cảnh người người nọ vội vã chạy trốn vào nhà vệ sinh vừa rồi Mạch Tiểu Hân liền bật cười hì hì. Đột nhiên nhớ ra mình và Hà Đông ở đây lâu quá rồi, nhiệm vụ giảm giá một phần trăm kia còn chưa hoàn thành, liền vội cáo từ rồi chạy về phòng riêng. Nếu thái tử gia cho rằng các cô mượn lí do đi vệ sinh để bỏ trốn thì Hà Đông thật sự sẽ không mua nổi nhà mất.

Mục Tư Viễn dừng lại ở chỗ rẽ hành lang, đưa tay đẩy cánh cửa sổ ra, một cơn gió lạnh thổi tạt vào mặt làm đầu óc đang cười mây lướt gió của anh tỉnh táo lại một chút. Chính anh cũng không thể không bội phục chính mình, vậy mà vẫn có thể ăn nói tự nhiên đúng mực, sắc mặt không đổi, bước chân ung dung bình tĩnh, nụ cười trên mặt không để lộ một chút sơ hở nào như vậy. Chỉ có trời mới biết lúc này đầu óc anh đang quay cuồng như một bánh xe thời gian vận chuyển với tốc độ cao, tư duy củ anh đã trở về với đêm mưa bốn năm trước từ lúc nào rồi.

Đêm mưa đó khi anh bị một đám tiểu lưu manh vây quanh không thoát thân được thì có một cô bé đã đến đứng bên cạnh anh, cô ấy và anh không thân chẳng quen mà cũng chưa từng gặp nhau, nhưng vẫn nhất định không chịu bỏ anh lại. Cô ấy nói với anh, “Đừng sợ, em sẽ báo công an giúp anh”. Âm thanh trong trẻo mang theo vẻ căng thẳng và hơi run run đó lại tỏ ra cực kì kiên quyết và nghĩa khí. Lúc đó anh đang

cửa nát nhà tan, bạn bè xa lánh, tràn ngập oán hận và tuyệt vọng đối với cuộc sống. Với tâm tình đó anh sao có thể thỏa hiệp trước đám cận bã của xã hội này được. Chính âm thanh kia đã ngăn cản sự liều mạng của anh lại, trong rất nhiều ngày tháng sau đó anh vẫn không ngừng tự hỏi chính mình, nếu như khi đó cô bé kia bỏ anh mà đi thì anh sẽ làm ra hành động điên cuồng như thế nào? Đáp án chỉ có một, không thể tưởng tượng!

Bốn năm rồi, đèn đường u ám, trời mưa lất phất, xung quanh toàn là tiếng hò hét khiêu khích, trong cảnh hỗn loạn đó anh thậm chí không thể nhìn rõ cô. Cùng với thời gian trôi qua, khuôn mặt cô dần dần trở nên mờ nhạt trong trí nhớ anh, nhưng anh vẫn nhớ giọng nói đó, chính anh cũng không hiểu vì sao 4 năm qua không chỉ không quên câu nói kia mà hơn nữa còn càng ngày càng rõ ràng. Khi đó cô ấy còn đang học đại học, vẫn là một cô bé, nhưng lúc âm thanh trong trẻo đó an ủi anh “đừng sợ” thì anh lại thực sự có thể bình tĩnh lại. Sau này trong rất nhiều ngày tháng gian nan anh vẫn kiên trì tự nói với mình “đừng sợ” như vậy.

Thảo nào anh luôn có một loại cảm giác giống như đã từng quen biết.

17. Chương 17

Nhà A nhà B Tác giả: Hàm Hàm

Chương 17

Dịch: Losedow

Nguồn: Tangthuvien

Lúc Mạch Tiểu Hân và Hà Đông về đến phòng ăn thì Lục Tử Hân và Mã Tô đang đấu rượu, Ngải Lâm vừa gặm cua biển vừa cười nói: “Đừng uống nữa, mấy cái chuyện lẻ tẻ ấy còn nhắc tới làm cái quái gì?”

Mạch Tiểu Hân lặng lẽ nói với Hà Đông: “Chị Ngải Lâm đúng là vừa thô lại vừa nhã, hoàn toàn lật đổ hình tượng thư kí giám đốc trong cảm nhận của tớ, chẳng lẽ là tổng giám đốc Mục muốn học tập Bill Gates, thích loại nữ thư ký kiểu bà quản gia?”

Ngải Lâm thấy hai người này liền nói: “Đi đâu mà lâu thế? Chị còn tưởng rằng hai đứa bọn em bị hai gã công tử ăn chơi này dọa chạy mất rồi cơ”.

“Ai là công tử ăn chơi?” Lục Tử Hân bất mãn nói, “Tiểu Hân, mau tới đây ăn một chút gì đi”.

“Cả hai thằng mày chứ ai, vừa rồi không phải còn đang diễn trò chó cắn chó sao? Từ năm đầu đại học đã tranh cướp gái lẫn nhau, ân oán tích lũy 4 năm liền làm chị nghe mà choáng váng hết cả người”, Ngải Lâm nói, “Tóm lại một câu, ai đụng phải hai đứa mày thì người ấy xui xẻo, tranh giành nhau từ trong nước ra đến nước ngoài, đúng là chỉ có hai thằng chúng mày”.

Mã Tô cười nói: “Đó đều là mấy chuyện chơi đùa thời tuổi trẻ bỗng bột không hiểu chuyện, chị hỏi Tử Hân xem, nó thay bạn gái như đèn kéo quân, không ai vượt qua nửa năm. Mỗi tình lâu nhất là với một cô nàng hoa khôi khoa truyền hình, 6 tháng lẻ 7 ngày, kỳ thực là 6 tháng nhưng trước lúc đi du lịch nó quên nói, đến lúc về mới nhớ ra gọi điện bye bye”.

Mạch Tiểu Hân không nhịn được cười nói: “Thật là hoành tráng”.

Lục Tử Hân nổi giận chỉ Mã Tô mắng: “Nhóc con nhà mày lại chơi tao, tao làm gì có bạn gái nào học khoa truyền hình? Ai như mày, đi công tác còn cưa cẩm cô nàng tiếp viên hàng không để chơi trò lãng mạn trên trời. Lần nào đi cũng phải mua vé thương gia để lấy le, thời gian đó bao nhiêu tiền kiếm được đều dùng mua vé máy bay hết”.

Hà Đông giậm chân thở dài nói: “Đúng là phá gia chi tử, chơi trò trên máy bay cơ đấy, có cần phải yêu đương tốn kém như vậy hay không?”

Mạch Tiểu Hân trêu chọc: “Đúng là vé máy bay có đắt cũng không bằng tình yêu, Mã Tô, không ngờ anh cũng thật là chân tình”.

Lục Tử Hân cười đắc ý, “Hắn đâu phải chân tình, gọi là lạm tình còn nghe được”.

Mã Tô nhìn Mạch Tiểu Hân nói: “Tuổi trẻ bông bột, ai mà chưa từng vung tay quá trán vài lần. Bây giờ tuổi cũng lớn rồi, đến lúc cần nghiêm túc tìm bạn gái rồi”.

Mạch Tiểu Hân nhớ tới những gì Hà Đông nói, không dám tiếp ánh mắt hân hạnh phải quay đầu đi nói với Ngải Lâm: “Chị Ngải Lâm, vừa rồi ở bên ngoài gặp tổng giám đốc Mục của chị đấy”.

Lục Tử Hân nghe vậy liền rút điện thoại ra bấm số, “Tư Viễn cũng ở đây à? Để anh gọi anh ấy tới, thằng cha này bất kể ngày hay đêm đều chỉ biết làm ăn, có hẹn anh ta cũng không chịu đến”.

Ngải Lâm đắc ý nói: “Anh ấy không muốn đến là có thể không đến sao? Chiều nay chị đã lừa lừa sắp xếp một cuộc hẹn cho anh ta ở đây, vì vậy anh ta không muốn đến gặp chúng ta cũng không được”.

Mạch Tiểu Hân tiến đến bên tai Hà Đông nói: “Chị thư ký Ngải Lâm này thật là dũng mãnh, dám chơi cả ông chủ như vậy, nếu chưa nghe bạn nói chị ấy có chồng rồi thì tớ nhất định sẽ nghĩ rằng chị ấy chính là bà chủ”.

Hà Đông cười ha ha nói, “Chị Ngải Lâm, Mạch Mạch nói chị rất giống bà chủ!”

Ngải Lâm hoàn toàn thất vọng: “Đã già thế này rồi, chắc là giống mẹ ông chủ đúng không? Ông chủ bọn chị có tiêu chuẩn cao lắm, sao có thể chọn một người xấu như chị được, xinh đẹp như Tiểu Hân thì còn may ra”.

Mạch Tiểu Hân đã dần dần quen với kiểu ăn nói bốp chát của Ngải Lâm liền cười hì hì xoa tay nói: “Công ty đã lên sàn cơ đấy, em cũng không dám với cao, sợ ý một chút ngã xuống thì có mà tan xương nát thịt”.

Ngải Lâm nheo nheo cặp mắt đã có thoáng men say nhìn Mạch Tiểu Hân một hồi lâu rồi nói: “Ông chủ của chị tốt hơn hai thằng nhóc đang ngồi đây nhiều, anh ta tuyệt đối không nhiều chuyện phong lưu như vậy, hết giờ làm thì lại tặng ca, thuốc loại đàn ông tốt có thể tuyệt đối yên tâm”.

“Như thế thì có gì mà gọi là đàn ông tốt?” Lục Tử Hân gọi điện thoại xong, vừa nghe Ngải Lâm nói xấu mình trước mặt Mạch Tiểu Hân liền không phục bật lại, “Tư Viễn chính là một cái máy kiếm tiền, đừng để ý đến ngoại hình không tởm của anh ta, thực ra tính tình lại chẳng có chút thú vị nào, cũng chỉ có bà chị ngu ngốc của em mới một lòng một dạ yêu anh ta chứ những người phụ nữ khác làm gì có ai chịu được”.

Mạch Tiểu Hân nhớ lại những gì Mục Tư Viễn nói về Lục Tử Hân, không khỏi kinh ngạc nhìn Lục Tử Hân. Chẳng lẽ chị gái đã yêu đơn phương rồi, đến em trai cũng đơn phương chấp nhận ông anh rể này? Ngữ khí nói chuyện của Lục Tử Hân tỏ ra rất chắc chắn, không giống như là làm bộ. Biết đâu khi đó Mục Tư Viễn sợ mình khó xử nên mới cố ý nói như vậy, thế mà mình lại tin là thật. Cô cười cười tự giễu, Mạch Tiểu Hân ơi Mạch Tiểu Hân, mày đúng là ngây thơ thật đấy!

Lục Tử Hân để ý thấy toàn bộ quá trình thay đổi sắc mặt của Mạch Tiểu Hân, nhớ tới lời chị gái nói trước kia, một ý nghĩ bất chợt hiện lên: Chẳng lẽ bé con này động lòng với Tư Viễn rồi? Trong lòng không khỏi cảm thấy oán hận. Mình trẻ tuổi hơn, đẹp trai hơn Mục Tư Viễn, vừa biết chơi vừa biết nịnh gái, Văn Cẩm mặc dù chưa cổ phần hóa nhưng thực lực vẫn mạnh hơn Viễn Dương, Viễn Dương còn có một bộ phận cổ phần do Văn Cẩm nắm giữ mà. Nếu nói Mục Tư Viễn trị giá mấy ngàn tỷ thì sau này mình sẽ là mấy chục ngàn tỷ, vì sao bé con này lại không chịu coi trọng mình chứ? Xem ra phụ nữ được sung ái quá thật sự không phải chuyện tốt, phải nghĩ cách làm cho đám Mã Tô và Mục Tư Viễn tất cả đều biến mất trước mặt cô ấy mới được. Hắn gấp một miếng cá vào bát Mạch Tiểu Hân, nói: “Đừng nghe chị Ngải Lâm nói linh tinh, Tư Viễn không phải hòa thượng, năm đó anh ta yêu cũng oanh liệt lắm, tầm đánh đấm lặt vặt như anh với Mã Tô làm sao có thể so sánh được. Chỉ có điều bây giờ hồi tâm rồi, cộng thêm chị gái anh ở tầng 36, anh ấy ở tầng 26, nhất cử nhất động đều có người nhìn kĩ thì sao có thể không ngoan ngoãn cho được!”

Ngải Lâm tức giận nhìn Lục Tử Hân, vừa định biện bạch thì Mục Tư Viễn đẩy cửa đi vào.

Lục Tử Hân lập tức đứng lên nói: “Tư Viễn, anh ở ngay bên cạnh mà cũng không chào hỏi một câu, phạt rượu phạt rượu!”

Mục Tư Viễn nhìn Ngải Lâm như cười như không nói: “Có lẽ cô thư ký Ngải của anh cho rằng lượng công việc của anh vẫn chưa đủ để thể hiện cho các cổ đông thấy, vì vậy trước khi hết giờ làm còn sắp xếp một cuộc hẹn cho anh. Ở bên kia anh đã uống không ít rồi, giờ để cô ấy uống thay anh thôi!”

Ngải Lâm cũng không từ chối, đứng lên rót một chén rồi ngửa cổ uống hết, “Tư Viễn, chén rượu này tôi uống giúp anh, anh nhớ phải cảm ơn tôi đây”.

Mục Tư Viễn phớt lờ cô, vừa chào hỏi Mã Tô vừa ngồi xuống nói: “Hôm nay làm sao mà hào hứng thế, chẳng mấy khi thấy mọi người tụ tập với nhau như vậy!”

Lục Tử Hân cười khổ nói: “Em hẹn Tiểu Hân, cả đám này nghe thấy nhao nhao đòi chạy tới làm bóng đèn, đúng là chẳng biết ý gì cả! Ngồi gần cả đồng bóng đèn thế này em sắp bị nướng chín đến nơi rồi!” (bóng đèn: tương tự như kì đà cắn mũi).

Mục Tư Viễn quay về phía Mạch Tiểu Hân mỉm cười nói: “Thì ra là như vậy”.

Mạch Tiểu Hân không ngờ Lục Tử Hân lại nói như vậy, vội đáp: “Trợ lý Lục nói đùa, nếu nói đến bóng đèn thì lần trước ở quán cà phê em mới đúng là một cái bóng đèn nướng chín người khác, xin tổng giám đốc Mục thứ lỗi”.

Mục Tư Viễn nhú mày cảm thấy hơi kỳ lạ nhưng lại không tiện hỏi kĩ, đúng lúc Mã Tô rót một chén rượu tới mời liền uống cạn. Mã Tô lại rót một chén cho Lục Tử Hân, nói: “Không cam tâm tình nguyện vẫn phải mời bọn tôi đi ăn, đúng là tui thân cho đại thiếu gia ngài. Tôi kính ngài một chén bồi tội, lần sau tôi mời Tiểu Hân đi ăn nhất định cũng cho ngài cơ hội đến làm bóng đèn”.

Lục Tử Hân lười nhác ngồi yên trên ghế không chịu đứng dậy, nhìn Mã Tô chăm chăm hồi lâu rồi đột nhiên đưa tay chống cằm nhìn sang Mạch Tiểu Hân bên cạnh nói: “Tiểu Hân, anh uống nhiều rồi, uống giúp anh chén này nhé!” Trong giọng nói tỏ ra thân mật khác bình thường.

Ngải Lâm cau mày nói: “Không được, dựa vào cái gì mà Tiểu Hân phải uống thay cậu, cấp dưới của cậu cũng có đây, có nhờ cũng phải nhờ Hà Đông mới đúng”.

Hà Đông vội nhìn Mạch Tiểu Hân nói: “Em dị ứng rượu cồn, không tin cứ hỏi Tiểu Hân. Em không bao giờ uống rượu, còn tửu lượng của Tiểu Hân thì lại khá lắm”.

Nhận được gợi ý của Hà Đông, Mạch Tiểu Hân vội gật đầu nói: “Đúng vậy, Đông Đông uống rượu sẽ nổi mẩn, chén rượu này của trợ lý Lục để em uống thay”. Nói rồi tự rót cho mình một chén đầy.

Lục Tử Hân lập tức đứng lên dùng tay đỡ chén rượu của cô xuống thấp giọng nói: “Thế này nhé, uống thay anh chén này, nếu như còn gọi anh là trợ lý Lục nữa thì sẽ không tính”.

Mạch Tiểu Hân rất khó xử len lén nhìn Mã Tô, thấy Mã Tô cũng hơi nhú mày nhìn mình, trong lòng nghĩ cứ làm thế này để cắt đứt tâm niệm của anh ấy cũng tốt, liền mỉm cười nói với Lục Tử Hân: “Gọi thế nào thì cũng vẫn là anh mà? Chẳng lẽ còn thành ra gọi người khác được? Em thay Lục Tử Hân uống một chén là được”. Nói rồi cầm chén của Lục Tử Hân nhẹ nhàng chạm với Mã Tô rồi uống cạn rất dứt khoát.

Mã Tô sầm mặt lặng lẽ ngồi xuống. Lục Tử Hân vui vẻ trong lòng, tiếp tục dụ dỗ thương lượng với Mạch Tiểu Hân: “Còn có thể uống được nữa chứ? Lại mời Tư Viễn một chén giúp anh được không? Mấy năm nay anh vẫn ở nước ngoài, đành nhờ anh ấy với chị gái anh tận hiếu với ông già giúp anh”.

Nghe vậy, khuôn mặt tuấn tú của Mục Tư Viễn hơi sầm xuống, lạnh lùng nói: “Tử Hân, cậu không uống nổi thì thôi, đừng làm phiền người khác”.

Lục Tử Hân như không nghe thấy sự lạnh lẽo trong đó, quay đầu nói với Hà Đông: “Hà tiểu thư, để Tiểu Hân uống một chút nữa, cô thấy thế nào?”

“Hai chút?” Hà Đông giật mình hỏi.

Lục Tử Hân cười cười gật đầu, “Nói như vậy cũng được”.

Hà Đông chần chừ nhìn về phía Mạch Tiểu Hân, Mạch Tiểu Hân không làm gì được đành cười cười gượng gạo về phía Mục Tư Viễn.

Mặt trầm như nước, Mục Tư Viễn nhìn Lục Tử Hân chăm chăm không nói. Tận hiếu với Lục Kiến Thành? Anh cười lạnh trong lòng, Lục Tử Hân, đến cùng nó có biết bố nó đã làm gì với nhà họ Mục hay không?

Vừa thấy sắc mặt Mục Tư Viễn Ngải Lâm thầm kêu không ổn trong lòng, lúc người này nhìn người khác chăm chăm mà yên lặng không nói thì đó chính là lúc anh ta không thể chịu nổi chuẩn bị phát tác, vì vậy liền kêu to một tiếng: “Chậm đã, Tiểu Hân, em đừng mắc lừa Tử Hân, tửu lượng của nó tốt lắm, còn tốt hơn Tư Viễn ấy”.

Lúc này Hà Đông đang bị ánh mắt giết người của Mã Tô nhìn đến mức toát mồ hôi đầy lưng, thừa dịp Ngải Lâm ngắt lời cô vội chen vào: “Trợ lý Lục, tửu lượng của Mạch Mạch cũng không tốt, chỉ có thể uống một chút, uống một chút là đủ rồi Mạch Mạch à”.

Tĩnh táo lại, Mục Tư Viễn xua tay với Mạch Tiểu Hân, sắc mặt đã mềm mỏng lại: “Mọi người đều quen nhau cả, không cần khách khí như vậy”.

Mạch Tiểu Hân sớm đã cảm thấy không tự nhiên, thấy Hà Đông vừa đổi ý cô liền nói với Lục Tử Hân: “Xem kìa, người tốt bao giờ cũng được ủng hộ, người xấu không ai nói giúp, có phải em với anh bây giờ là như vậy không?”

Mặc dù Lục Tử Hân khó chịu trong lòng nhưng bị Mạch Tiểu Hân trêu chọc như vậy cũng đành phải thôi, hẩn mức một bát canh tôm hùm cho cô, “Uống rượu rồi phải ăn một chút lót dạ dày, không nhờ em có say mọi người lại mắng anh”. Trong lòng còn không ngừng hồi tưởng lại sắc mặt Mục Tư Viễn vừa rồi. Chẳng lẽ hẩn thật sự động lòng với Mạch Tiểu Hân nên sắc mặt hẩn còn kém hơn cả Mã Tô như thế? Nếu đúng như vậy chính mình thế nào chưa nói, nhưng chị gái mình thì làm thế nào?

18. Chương 18

Nhà A nhà BTác giả: Hàm Hàm

Chương 18

Dịch: Losedow

Nguồn: Tangthuvien

Hà Đông bấm nút nghe điện thoại nhưng vừa đi ra khỏi phòng ăn đã bị Mã Tô đuổi theo hung hăng kéo đến một góc khiến cô sợ đến mức vội vàng cắt điện thoại khi chưa kịp nói câu nào.

“Buổi tối hôm nay em làm cái trò quái quỷ gì thế? Vì sao bắt Tiểu Hân uống rượu giúp Tử Hân?” Mã Tô tức giận hỏi: “Không phải em chủ động nói với anh rằng sẽ giúp anh sao? Em trêu anh đúng không? Lục Tử Hân bảo em làm như vậy à?”

Hà Đông xoa xoa cổ tay bị đau vì hẩn nắm quá mạnh, chột dạ nói: “Mã Tô, em đã hỏi Tiểu Hân rồi, cô ấy chỉ coi anh là bạn, có lẽ anh nên dừng lại đi”.

Mặt Mã Tô lúc xanh lúc trắng, rốt cục cả giận nói: “Cô ấy chỉ coi anh là bạn chẳng lẽ chính anh không biết hay sao mà em còn phải đến nói với anh. Anh chỉ hỏi em, hôm nay là chuyện gì? Nếu không có chuyện gì thì Tiểu Hân tuyệt đối sẽ không đỡ rượu cho Tử Hân như vậy”.

Hà Đông cúi đầu không nói, nếu nói ra thì đúng là quá mất mặt.

“Nói đi, nếu em không nói anh sẽ đi hỏi Lục Tử Hân. Mẹ nó! Xem nó tự biên tự diễn trước mặt mình đúng là cay thật. Tối nay nhất định phải uống chết bỏ mới được!”

“Em muốn mua căn hộ, định nhờ trợ lý Lục giảm thêm một phần trăm”. Hà Đông cảm thấy lúc này mình bị Mã Tô nắm trong tay rồi, chính cô cũng không biết tại sao lại nơm nớp lo sợ như vậy.

“Cho nên em mới ép Tiểu Hân uống rượu, mà còn là uống đỡ cho Lục Tử Hân? Căn hộ thì làm sao? Căn hộ là cái quái gì? Hân có thể cho không em một căn hộ à? Một phần trăm chiết khấu này quý giá lắm à? Em coi Tiểu Hân là cái gì? Lục Tử Hân cũng mẹ nó chẳng ra gì, tự nhiên lại ép em làm như vậy!”

“Nhà ở mà vẫn còn không quan trọng? Không có nhà ở thì sẽ phải phiêu bạt đầu đường xó chợ đấy. Một phần trăm cũng quý chứ sao, một phần trăm là hàng chục triệu đấy, em có phải loại cậu ấm tiền bay trên trời tán gái như anh đâu!” Hà Đông đỏ mắt nhìn Mã Tô, “Không cần phải ghen tuông ở đây đâu, còn không phải bị mất mặt ở chỗ Lục Tử Hân nên anh mới nổi điên như vậy à? Có mấy phần là thực sự vì Tiểu Hân thì chính anh cũng biết!”

Mã Tô tức giận đến mức không nói nên lời, trợn mắt nhìn Hà Đông hồi lâu rồi nói với giọng khàn khàn: “Dù sao hai người bắt nạt người khác như vậy anh cũng nhìn không vừa mắt!” Dứt lời xoay người chuẩn bị đi, nghĩ không cam lòng lại quay đầu nói: “Hà Đông, em đúng là tiểu nhân!”

Hà Đông tức giận đến mức nước mắt ngân ngấn, ngấn ra hồi lâu rồi cũng dậm chân đi về phía nhà vệ sinh.

Mục Tư Viễn đứng ở một đầu khác của lối rẽ, lông mày nhíu chặt. Câu nói cuối cùng của Hà Đông tương đối to, anh loáng thoáng nghe được mấy từ. Nhớ tới những gì Ngải Lâm hỏi mình lúc trưa, căn hộ, cổ phiếu, cùng với những gì Hà Đông nói vừa rồi, nhà ở, giảm giá, chẳng lẽ Mạch Tiểu Hân muốn mua căn hộ của Văn Cẩm nên nhờ Lục Tử Hân giảm giá giúp mình? Anh phải nghĩ biện pháp hỏi một chút cho rõ ràng, trong thành phố này hiện có không ít khu nhà mới hoàn thành, bây giờ tất cả đều đang giảm giá, khu nhà của Văn Cẩm cách chỗ làm quá xa, đối với người không có ô tô như Mạch Tiểu Hân thì đó không phải lựa chọn tốt nhất. Vừa nghĩ như vậy anh vừa đi về phòng của mình, tối nay anh còn có một nhóm khách khác cần ứng phó.

Mã Tô và Lục Tử Hân uống nhiều đến mức suýt nữa phải vào bệnh viện truyền nước, cuối cùng Ngải Lâm không làm thế nào được đành kêu tài xế của Viễn Dương lần lượt đưa hai gã đã say bất tỉnh này về nhà, tự mình thì bắt một chiếc xe, rút cục cũng sắp xếp được cho Mục Tư Viễn lái xe đưa Mạch Tiểu Hân và Hà Đông về như mong muốn. Mục Tư Viễn dở khóc dở cười nói: “Ngải Lâm, cô càng ngày càng bày mưu tính kế quyết thắng ngoài ngàn dặm rồi đấy, cẩn thận ngày mai Tử Tình tới tìm cô tính sổ, dám chuốc rượu cho thái tử gia say bất tỉnh nhân sự”.

Ngải Lâm liếc qua Mạch Tiểu Hân đang ngồi trong xe, nói nhỏ: “Tôi tin tưởng trực giác của chính mình nên mới quyết định làm như vậy. Nếu như thật sự không phải như tôi nghĩ thì tôi bảo đảm lần sau nhất định sẽ không quấy rối nữa. Tư Viễn, tôi chỉ là muốn làm một chị dâu tốt, anh mà không chịu thành toàn thì tôi chỉ còn nước bị giáo huấn trước mặt đại sư huynh của anh mà thôi”.

Mục Tư Viễn vỗ vỗ vai cô, nhẹ giọng nói: “Anh ấy làm sao mà nữ giáo huấn cô được, đi về đi”.

Trở lại xe, anh nghe thấy Mạch Tiểu Hân nhỏ giọng nói với Hà Đông: “Sao anh ấy lại mắng bạn làm gì nhỉ, là tớ sẵn lòng mà, có một chén rượu mà thôi, tớ lại không thiết thời gì. Được rồi được rồi, đừng khó chịu nữa”.

“Mã Tô đối với bạn thật sự rất tốt, Mạch Mạch, bạn suy nghĩ một chút đi. Tiền cũng có một chút, công việc cũng tốt, tính cách cũng thật lòng, chỉ có lúc mắng người mới hung ác thôi, có điều đối với bạn thì chắc chắn sẽ không như vậy”.

“Được rồi được rồi, thôi không nói nữa”. Mạch Tiểu Hân bóp mạnh tay Hà Đông, Mục Tư Viễn còn đang ngồi phía trước mà con bé ngốc này chẳng ngại gì hết cả.

“Lần trước ở quán cà phê, vốn Mã Tô chẳng có quan hệ gì với bọn mình nhưng quán vừa mở cửa anh ấy đã dẫn bạn bè đến, thoáng chốc đã hoàn thành doanh số bán hàng yêu cầu rồi, đó không phải là vì sợ bạn bùng bê vất vả quá sao? Nếu không phải sau đó Lục Tử Tình mang mấy người kia tới làm khó bạn thì bạn đã có thể về từ sớm rồi, người có tiền nào cũng cậy mình có tiền, đâu có ai chân thành như vậy chứ!”

“Hà Đông! Mấy người Lục tiểu thư chỉ là trêu đùa tớ chút thôi, đâu đến mức gọi là làm khó tớ!” Mạch Tiểu Hân nổi cáu, đè thấp âm thanh nói: “Hôm nay là tớ uống rượu mà, tại sao bạn lại còn say hơn cả tớ thế? Bạn tưởng đây là trên xe buýt à? Về nhà nói tiếp!” Cô lo sợ bất an nhìn Mục Tư Viễn vẫn yên lặng không nói, trên xe rất yên tĩnh, những lời này nói không chừng Mục Tư Viễn cũng nghe thấy, nói xấu Lục Tử Tình trước mặt anh ta, Hà Đông không muốn làm việc ở Văn Cẩm nữa hay sao?”

Mục Tư Viễn hầu như sắp bị câu nói cuối cùng của Mạch Tiểu Hân chọc bật cười, trên xe yên tĩnh như thế, lời của Hà Đông dứt quãng lọt vào tai anh làm anh không thể mở miệng được. Anh nhớ lại cảnh Mã Tô tức giận vừa rồi, quả nhiên sau đó Mã Tô đã ép Tử Hân đến chết, hôm đó hẳn còn thật sự đến quán cà phê à? Còn mình thì làm gì nhỉ? Đường như thương lượng một đồng chuyện của Dịch Đạt với Tề Tuấn trên mạng. Mà Tử Tình bất ngờ cũng đến, đúng là làm mọi người không đoán được, đến làm khó cô ấy à? Anh nhủ mày, thế thì Tử Hân làm cái gì?

Trên xe yên tĩnh không tiếng động, Mạch Tiểu Hân và Hà Đông đưa mắt nhìn nhau, đúng là ngột ngạt, biết trước như vậy thì vừa rồi bắt taxi về có phải hơn không. Cái bà chị Ngải Lâm này cứ sống chết ép hai người mình lên xe, trên đời này làm gì có chuyện tổng giám đốc tiếp khách xong còn phải đưa người không liên can về nhà cơ chứ?

Qua kính chiếu hậu Mục Tư Viễn nhìn thấy vẻ mặt thấp thỏm không yên của hai người liền vội vàng dừng suy nghĩ lại, “Chỗ Mạch tiểu thư ở bây giờ hình như giá nhà sắp lên đến năm mươi triệu rồi à?”

“Vâng”. Mạch Tiểu Hân hơi cảm thấy kỳ lạ, không biết vì sao Mục Tư Viễn đột nhiên hỏi giá nhà ở chỗ mình.

“Tiền thuê có cao không?”

“Rất cao, như căn hộ 80 mét vuông của em bây giờ tiền thuê hàng tháng sắp đến mười triệu rồi”. Hà Đông cũng từng nghĩ đến chuyện thuê căn hộ sát vách cô, nhưng giá tiền thuê Mạch Tiểu Hân hỏi thăm được lại làm Hà Đông sợ quá chạy mất.

Nói như vậy thì quả thật có thể tính đến chuyện mua nhà, Mục Tư Viễn nghĩ, xem ra thu nhập của công ty xuất bản cũng không tồi, một cô bé vừa vào làm mà lại có thể thuê căn hộ với giá cao như vậy.

“Thị trường nhà đất giờ nóng thật đấy, mọi người đều không mua cổ phiếu mà đi mua nhà hết”, Mục Tư Viễn hỏi như vô tình, “Mạch tiểu thư bây giờ đang định rút vốn bên cổ phiếu à?”

Mạch Tiểu Hân cảm thấy kì lạ, tại sao anh ấy lại biết mình chơi cổ phiếu, cô hơi sững sờ một chút rồi mới nói: “Bố em nói bây giờ mua cổ phiếu vào mới thích hợp”.

Hà Đông nói: “Bác Mạch nói nên mua vào thì sẽ không sai, bác ấy nghiên cứu kinh tế mà! Giáo sư đẹp trai nhất đại học C đấy”.

Mạch Tiểu Hân cười khanh khách, “Đông Đông, bố tớ mà nghe thấy thì nhất định sẽ thích lắm đấy”.

“Xem bạn vui vẻ chưa kìa, cẩn thận sau này ế đấy, tầm mắt bạn cao quá rồi mà. Tớ thấy trợ lý Lục cũng không đẹp trai bằng bác Mạch đâu”.

“Bố tớ đó là vẻ đẹp của trí thức có văn hóa, hơn nhau ở khí chất, bạn có hiểu hay không?” Mạch Tiểu Hân đắc ý nói, nghĩ đến Lục Tử Hân liền hỏi: “Anh ta sẽ không quên mất khoản chiết khấu đó chứ? Say thế cơ mà!”

“Mạch tiểu thư muốn mua nhà à?” Mục Tư Viễn kéo đề tài lại.

“Em? Em có chỗ ở rồi mà”, Mạch Tiểu Hân nói, “Buôn nhà đất thì phải có bao nhiêu tiền mới buôn được chứ, em không chịu nổi đâu”.

Mục Tư Viễn không lên tiếng nữa, rõ ràng Mạch Tiểu Hân không định nói với anh chuyện của mình, cô định bán cổ phiếu mua nhà, đã nói với cả Hà Đông, Ngải Lâm và Lục Tử Hân nhưng trước mặt mình lại thể thoát phủ nhận. Thì ra trước mặt cô ấy mình chỉ là một người lạ, cô ấy đã giúp mình ba lần nhưng vẫn cứ chỉ là người lạ. Đêm mưa ảm đạm đó, anh đã nhớ kỹ âm thanh của cô, nhớ kỹ cô, còn cô lại không hề có ấn tượng gì với anh, anh chỉ là một trong vô số người cô đã giúp đỡ mà thôi.

Xe đến dưới lầu, Mạch Tiểu Hân và Hà Đông cảm ơn Mục Tư Viễn rồi cùng nhau đi vào nhà.

Mục Tư Viễn đứng bên cạnh xe, do dự nhiều lần, rốt cục gọi Mạch Tiểu Hân lại.

Mạch Tiểu Hân ra hiệu cho Hà Đông đi lên trước còn mình đi tới bên người Mục Tư Viễn, ngẩng đầu mỉm cười hỏi: “Tổng giám đốc Mục còn có gì dặn dò?”

“Nhà em ở khu Thúy minh xuân hiểu đúng không?” Nghĩ hồi lâu, rốt cục Mục Tư Viễn không nhịn được hỏi ra. Buổi tối hôm đó anh nhớ cô bé kia nói là địa chỉ này, anh phải xác nhận, xác nhận rồi lại xác nhận, xác nhận rằng cô chính là cô bé kia. Anh từng bao nhiêu lần quanh quẩn trước cửa tiểu khu đó chỉ để có thể một lần nhìn thấy cô, anh muốn khẳng định rằng cô vẫn bình yên vô sự, sau đó vì chuyện này anh còn mua một ngôi nhà ở gần đó rồi khuyên mẹ chuyển nhà, hi vọng rằng thỉnh thoảng về nhà mình có thể gặp được cô ấy. Bây giờ thật sự gặp được rồi lại chỉ muốn xác nhận lại nhiều lần cho chính xác. Tựa như khi còn bé, ngày hôm sau có kế hoạch đi chơi, rõ ràng dự báo thời tiết đã nói hôm sau trời nắng nhưng nửa đêm vẫn phải bò dậy mấy lần ngó ra cửa sổ xem trời có mưa hay không, bởi vì quá quan tâm nên cũng quá sợ phải thất vọng.

Mạch Tiểu Hân cũng cảm thấy nghi hoặc không biết có phải Mục Tư Viễn cũng uống nhiều rồi hay không mà trên đường đi toàn hỏi những chuyện không đầu. Đầu óc chuyển một vòng mới hiểu ra anh hỏi là địa chỉ nhà cô ở thành phố C. “Đúng vậy, tổng giám đốc Mục cũng có bạn ở đó à?”

Mục Tư Viễn chần chờ một chút rồi gật đầu, “Ồ, một người rất quan trọng”. Anh nhìn Mạch Tiểu Hân thật kĩ, trí nhớ dần dần trở nên rõ ràng, hình bóng đó và người trước mặt dần dần hòa làm một, mái tóc thẳng ngang vai đã trở thành mái tóc ngắn xoăn xoăn, bớt vài phần trẻ con, thêm vài phần quyến rũ. Khuôn mặt trước đây còn bầu bĩnh hiện nay đã gầy hơn nhiều, cằm cũng đã hơi nhọn ra, có thể thấy cuộc sống của cô cũng không hề thoải mái. Chỉ có ánh mắt đó là không hề thay đổi, vẫn chân thành trong sáng như cũ, không tiếc chia sẻ sự ấm áp cho những người lạ không quen biết. Kỳ thực anh nên nhận ra cô từ lâu rồi, trong bữa tiệc hôm đó lúc nói đến chồi canh và ngô Hoa Quang anh đã có loại cảm giác này, chỉ có điều anh không dám tìm hiểu đến cùng, bởi vì sợ thất vọng cho nên mới không dám nghĩ tiếp, một người như Mục Tư Viễn cũng có lúc sợ hãi như vậy.

“Tiểu Hân, nếu như có nhu cầu gì cần hỗ trợ thì không được khách sáo, được chứ?” Mục Tư Viễn cân nhắc từng câu từng chữ, thấy Mạch Tiểu Hân lộ ra vẻ không hiểu lại không biết nên diễn đạt ý mình thế nào, “Em xem, lúc em giúp đỡ anh cũng không hề khách sáo, còn phải tự mình đi làm phục vụ quán nữa”. Trước cặp mắt trong trẻo của Mạch Tiểu Hân, kỹ xảo đàm phán của anh lúc thường đã hoàn toàn biến mất, nghe những lời nói không hề có chút logic nào của mình, trong lòng Mục Tư Viễn gấp đến độ chỉ muốn đâm cho chính mình một phát.

“Vâng, cảm ơn tổng giám đốc Mục”, Mạch Tiểu Hân không để ý đến việc lần này Mục Tư Viễn không gọi cô là Mạch tiểu thư nữa. Vì sao anh ấy đột nhiên gọi mình lại chỉ để nói một câu kỳ lạ như vậy nhỉ? Không phải lần nào cũng đã tạ ơn mình sòng phẳng rồi sao? Hơn nữa quà tạ ơn còn không nhỏ mà. A, đúng rồi, một ý nghĩ đột nhiên lóe lên trong đầu cô, nhất định là anh ấy nghe thấy những gì Hà Đông nói về Lục Tử Tình vừa rồi nên muốn xin lỗi thay Lục Tử Tình, liền nói: “Anh đừng nghe Đông Đông nói liên thiên, Lục tiểu thư và bạn chị ấy đều rất tao nhã lịch sự, không ai làm khó em cả. Đó là quán cà phê chứ đâu phải hội quán võ thuật, sao có thể có chuyện gì chứ”. Nói rồi chính mình bật cười trước.

Nghe thấy cô kéo chủ đề đi xa mười vạn tám ngàn dặm, trong lòng Mục Tư Viễn ảo não không lời nào có thể diễn tả được. Nhưng cô bé trước mắt này vẫn tưởng mình thông minh, một chiếc khăn quàng cổ to đùng, khuôn mặt thanh thuần bên dưới chiếc mũ beret, vẻ mặt hơn hớn như một em bé, anh cũng chỉ có thể tạm thời bỏ qua.

“Có gian tình?” Hà Đông vừa kéo Mạch Tiểu Hân vào nhà vừa quan sát khuôn mặt bị gió lạnh thổi đỏ ửng của cô, “Vui vẻ thế? Mục Tư Viễn đã nói gì với bạn? Nói anh ấy thích bạn à?”

“Bệnh thần kinh!” Mạch Tiểu Hân quát to một tiếng, “Gặp phải mù phù thủy như bạn quả thực tố không sống nổi nữa rồi! Bạn cho rằng đó là ai mà người gặp người thích hoa gặp hoa nở chứ?”

“Mạch Mạch, lúc về tớ đã cân nhắc tỉ mỉ một chút, cảm thấy ánh mắt Mục Tư Viễn nhìn bạn ở trước cửa nhà vệ sinh rất kì lạ, quả thực là vẻ mặt lưu luyến, tình cảm nồng nàn”.

“Xi!” Mạch Tiểu Hân vừa tìm điều khiển từ xa để mở điều hòa vừa nhếch miệng nói: “Bạn còn biết đó là nhà vệ sinh à, đừng làm tớ buồn nôn nữa. Nếu bạn có loại sở thích quái ác này thì lần sau cứ bảo bạn trai bạn đến cửa nhà vệ sinh mà cầu hôn”.

Hà Đông cũng cười nói: “Nghe bạn nói như vậy đúng là cũng thấy kì quặc thật, có điều Mạch Mạch này, anh ấy gọi bạn lại thật ra là để nói chuyện gì mà cứ ra vẻ thần thần bí bí thế?”

“Anh ấy nói anh ấy có người bạn cũng ở tiểu khu nhà tớ, còn nói có việc gì có thể tìm anh ấy giúp đỡ”. Mạch Tiểu Hân nghĩ một lát rồi hiểu ra nói, “Không phải anh ấy cho rằng tớ muốn mua nhà nên tớ nhờ Lục Tử Hân giúp đỡ đấy chứ? Thảo nào hôm nay tớ cứ nghe không hiểu anh ấy nói gì”.

“Anh ấy giúp bạn ý chính là không muốn bạn đi nhờ Lục Tử Hân, Mạch Mạch, có lẽ anh ấy thật sự thích bạn đấy”, Hà Đông nói, “Nếu bạn chọn anh ấy, trời ạ, bạn chính là bà chủ Viễn Dương rồi!”

“Bạn còn vui mừng được à? Đúng là đồ dần. Bạn biết vì sao anh ấy nói như vậy không?” Mạch Tiểu Hân lườm Hà Đông, “Đều là bởi vì bạn. Bạn nói hôm đó Lục Tử Tình bắt nạt tớ, anh ấy cảm thấy áy náy nên muốn biểu thị xin lỗi một chút. Bạn biết mà, cái anh chàng lăm tiền này làm việc gì cũng thích sòng phẳng, một là một, hai là hai. Lần sau bạn nói chuyện thì phải cẩn thận một chút, tai vách mạch rừng mà, nhớ chưa?”

“Ra là vậy!” Hà Đông lập tức cảm thấy không thú vị, “Có điều hôm đó rõ ràng là Lục Tử Tình bắt nạt bạn mà, làm gì có chuyện không đúng sai bảo người khác như vậy! Không phải là cô ta ghen rồi đấy chứ? Bạn giống trống khua chiêng giúp Mục Tư Viễn như vậy rồi đấy bạn gái chính quy của người ta sang một bên cơ mà”.

“Cho nên mới nói làm người tốt khó lắm”, Mạch Tiểu Hân nhăn mặt nói: “Bạn nói đúng, tớ học Lôi Phong làm chuyện tốt là không đúng, tớ thề lần sau nhất định phải làm một kẻ ác”.

=====

Chú thích: Lôi Phong sinh năm 1940, hồi còn nhỏ mất cả bố mẹ và anh em, nên trở thành mồ côi. Sau khi thành lập Nước Trung Hoa mới, được sự quan tâm đặc biệt của địa phương, Lôi Phong đã được vào học tiểu học, trở thành đội viên Đội Thiếu niên tiên phong. Lôi Phong từng làm nhân viên cơ yếu, công nhân nhà máy thép, sau đó nhập ngũ. Ngày 15/8/1962, Lôi Phong hy sinh khi mới 22 tuổi. Cả cuộc đời, Lôi Phong luôn dành hết tình thương yêu cho mọi người. Tuy chỉ là những mẩu chuyện nhỏ đời thường, nhưng đã mang lại hiệu quả xã hội và chính trị to lớn. Ngày 5/3/1963, Chủ tịch Mao Trạch Đông đã viết đề từ “Học tập đồng chí Lôi Phong”, kể từ đó, phong trào học tập Lôi Phong đã được triển khai rộng rãi, lúc đó, phong trào học tập Lôi Phong và tinh thần Lôi Phong đã đóng vai trò xây dựng cũng như giữ gìn uy tín chính trị ở Trung Quốc.

19. Chương 19

Nhà A nhà B Tác giả: Hàm Hàm

Chương 19

Dịch: Losedow

Nguồn: Tangthuvien

Lục Tử Tình đang xem một bản báo cáo về việc bán căn hộ đặt trên bàn trước mặt, trong đó có một căn hộ tám mươi mét vuông có ghi chú rõ ràng, “giảm giá còn 94%, Lục Tử Hân”. Cô nhíu nhíu mày, nhắc điện thoại lên.

“Trưởng phòng Lưu, căn hộ 1101 lô 2 khu Đình Viện là thế nào? Nguyên tắc là giảm giá dưới 95% phải có chủ tịch ký duyệt, không biết sao? Đến bộ phận phụ trách bán hàng kiểm tra xem người mua là ai”.

Hai phút sau.

“Giám đốc Lục, người mua căn hộ này là tiểu thư Hà Đông ở phòng tài vụ công ty chúng ta”.

Hà Đông? Trong đầu Lục Tử Tình hiện lên một khuôn mặt quả táo tròn xoe, dáng người không thấp nhưng lại cũng không gầy, trong vô số người đẹp làm việc tại tập đoàn Văn Cẩm tuyệt đối không có số má gì. Với khẩu vị của em trai mình sợ rằng cô ta có lượn qua lượn lại cả trăm lần trước mặt nó cũng không nhớ được

tên cô ta, vậy tại sao nó lại có thể phá vỡ nguyên tắc của công ty vì cô ta được? Trừ phi... là vì cô nàng Mạch Tiểu Hân kia.

Cô thừa nhận những cô bé xinh đẹp luôn đặc biệt được đàn ông quan tâm, Mạch Tiểu Hân chính là cô bé xinh đẹp như vậy, nhận được chút sủng ái cũng là tự nhiên. Chỉ có điều, nhớ tới hôm đó lúc cô ta vội vã chạy lên ngăn cản Mục Tư Viễn uống xì dầu Tư Viễn lại nhìn cô ta với ánh mắt vừa vui vẻ vừa dịu dàng như vậy. Ngay sau đó Tư Viễn lại nói với mình những lời như muốn đẩy mình ra xa ngàn dặm, coi như là trùng hợp thì tất cả những điều này cũng làm cho cô không thể nào nuốt trôi được. Những ngày tháng sau đó, cô tăng cường chú ý đến việc sắp xếp lịch trình của Mục Tư Viễn, mỗi ngày không có việc gì cũng gọi điện cho Ngải Lâm, chắc chắn Ngải Lâm cũng biết trước tâm tư của cô nên luôn kín đáo thông báo cho cô biết, đây chính là mục đích cô sắp xếp cho Ngải Lâm ngồi vào vị trí này, nếu là một người phụ nữ khác thì nói không chừng lại thành ra nuôi hổ gây họa. Được biết Mục Tư Viễn và Mạch Tiểu Hân từ hôm đó không hề có liên lạc cô cũng thoáng yên lòng, cười cười chính mình quả nhiên đa nghi. Mục Tư Viễn là ai, thiếu niên đặc chí, tài hoa hơn người, nếu không phải gia đình có chuyện lớn thì ngay cả tập đoàn nhà họ Lục cũng không thể trở thành nơi dừng chân của anh ta được. Mạch Tiểu Hân bất quá là một kế toán tài vụ của một công ty nhỏ, sao có thể lọt vào mắt xanh của anh ta được. Tuổi trẻ thì sao, xinh đẹp thì sao, những cô bé trẻ trung xinh đẹp như vậy ra ngoài đường thiếu gì? Mục Tư Viễn cần là một nền tảng có thể thúc đẩy sự nghiệp của anh ta phát triển mạnh, một trợ lực làm cho anh ta có thể thi triển tài hoa giương cánh bay lượn, mà cái này thì chỉ có cô - Lục Tử Tình mới cho anh ta được. Mặc dù bây giờ anh ta từ chối cô nhưng một ngày nào đó anh ta sẽ đi ra khỏi bóng tối Vi Giai Hình để lại để chấp nhận cô, cô có đủ kiên nhẫn để chờ đợi ngày hai người cô và anh sống vai rong ruổi thương trường. Còn cô nàng Mạch Tiểu Hân này, tốt nhất là cô ta cứ ngoan ngoãn yên phận ở bên nhà A, vĩnh viễn đừng có mơ mộng hão huyền đến những người đàn ông ở nhà B, bao gồm cả em trai mình.

“Tử Hân, đến chỗ chị một chút”. Cô đặt điện thoại xuống, suy nghĩ xem nên thương lượng với em trai chuyện này như thế nào. Rất hiển nhiên là chữ kí của Tử Hân trên báo cáo phê duyệt giảm giá mua nhà đã làm khó cấp dưới của cô cho nên cấp dưới mới gạch chân bằng bút đỏ để làm cho cô chú ý. Đương nhiên cô có thể trực tiếp cầm đến chỗ bố mình xin bổ sung thủ tục, chỉ cần nói qua loa là giúp đỡ bạn bè thì bố cô nhất định sẽ không để ý gì đến chút việc nhỏ này. Đối với các khách hàng cần quan hệ thì giảm giá 8 phần trăm, thậm chí chín phần trăm cũng đã từng có, sáu phần trăm này đã là gì chứ? Cô chỉ không muốn vì việc này mà quan hệ giữa em trai mình với Mạch Tiểu Hân lại thân thiết thêm một chút.

“Chị, có chuyện gì vậy?” Lục Tử Hân đẩy cửa mà vào, “Bạn lắm, có chuyện lớn gì mà không thể nói qua điện thoại được?”

“Cô Hà Đông phòng tài vụ mua căn hộ ở lô 2 khu Đình Viện là em kí duyệt giảm giá 6 phần trăm à?” Lục Tử Tình đi thẳng vào vấn đề.

“A”, Lục Tử Hân tỏ ra hơi khó xử, “Cô ấy vốn đã có giá ưu đãi dành cho nhân viên, em chỉ giảm thêm cho cô ấy có một phần trăm, nhà nghèo không có tiền mà”.

“Đã là nhân viên thì cứ bán theo giá dành cho nhân viên, một phần trăm này của em làm cho các nhân viên khác sẽ nhìn nhận thế nào?”

“Trừ phòng kinh doanh thì còn có ai biết chứ, mà cho dù biết thì đã làm sao? Tập đoàn Văn Cẩm này là của nhà ai?” Lục Tử Hân nói thờ ơ như không, “Chị, chị gọi em tới chỉ vì việc này à? Vậy thì em về phòng đây”.

“Chờ đã, Tử Hân, em biết tất cả các trường hợp bán nhà dưới 95% tại Văn Cẩm đều phải có chữ kí của bố chứ?” Lục Tử Tình sầm mặt.

“Biết, em đi bổ sung là được chứ gì?” Lục Tử Hân cũng không vui nói, “Chị, mọi người ai cũng có mấy người bạn, bạn bè giúp nhau một chút cũng không cần căng thẳng thế chứ?”

“Em làm vậy là vì Mạch Tiểu Hân à? Không tán được người ta giờ chuyển sang đường vòng cứu quốc hả? Chị khuyên em nên cách xa nó một chút, loại người lợi dụng sắc đẹp để đạt được lợi ích thì chỉ có loại ngốc như em mới yêu cả đường đi như vậy”.

“Chị!” Lục Tử Hân nổi giận nói, “Tại sao nói chuyện khó nghe như vậy chứ, người ta là một cô bé đang hoang, chị có ghen tị cũng đừng để mất phong độ như vậy”.

“Em nói cái gì? Anh nói lại lần nữa xem!” Lục Tử Tình không khỏi giận dữ, “Em muốn lấy lòng giai nhân má hồng của em thì móc tiền từ trong ví em ra mà làm, công ty có quy định của công ty, báo cáo này chị xin lỗi không thể phê duyệt được”. Ghen tị? Cô - Lục Tử Tình cần ghen tị với ai sao?

Vừa nghe đến đây Lục Tử Hân lập tức bật dậy đĩa cửa, chưa hết giận lại quay đầu lại nói: “Chị, chị biết vì sao tới hôm nay chị vẫn còn chưa theo đuổi được Tư Viễn không? Cứ tính toán chi li, vênh mặt hất hàm sai khiến như vậy thì người đàn ông nào chịu nổi chứ!” Sau đó hần sập cửa đánh rầm rồi bỏ đi.

Lục Tử Tình tức giận đến mức sắc mặt trắng bệch, cầm tập tài liệu trên bàn lên hung tợn đập thẳng xuống đất.

Buổi trưa, Ngải Lâm xử lý xong công việc trong tay, đẩy cửa phòng làm việc của Mục Tư Viễn ra, “Cần tôi gọi người ta mang đồ ăn lên không?”

“Không cần, xuống ăn”. Mục Tư Viễn bỏ kính xuống, day day trán, “Đi lại một chút cho đỡ mỏi”.

Tại sao trước kia không nghĩ đến chuyện đi lại chứ, Ngải Lâm cười trộm. Bây giờ mỗi ngày trước khi ăn trưa cô lại lên QQ (tương tự như Yahoo Messenger) thăm hỏi Hà Đông, vì vậy xác suất “tình cờ” gặp Mạch Tiểu Hân khi xếp hàng ở nhà ăn liền lớn hơn trước rất nhiều. Mặc dù rất ít khi ngồi ăn cùng bàn nhưng Ngải Lâm vẫn cho rằng chính vì vậy mà Mục Tư Viễn đã giảm bớt tỉ lệ ra ngoài tiếp khách buổi trưa đi nhiều. Chỉ mong dần dần rồi ốc sên cũng bò được lên ngọn cây, cô nghĩ như vậy.

“Chị Ngải Lâm!” Lục Tử Hân đẩy cửa đi vào, “Mau lên mau lên, đi ăn cơm với chị gái em. Hôm nay chị ấy bị em làm tức điên lên rồi”.

Ngải Lâm trừng mắt, “Cậu lại làm chuyện tốt gì thế? Chị không đi, hôm nay Hà Đông dặn Tiểu Hân làm cơm cà ri, trong đó có một phần của chị rồi”.

“Còn không phải là vì căn hộ Hà Đông định mua sao, em giảm giá sáu phần trăm cho cô ấy, kết quả là chị em nói cô ấy chỉ có thể được hưởng mức giá ưu đãi cho nhân viên công ty, sáng nay em với chị ấy cãi nhau ầm ĩ một trận”.

“Là Hà Đông muốn mua nhà à?” Ngải Lâm nghi hoặc nói, “Chị còn tưởng rằng là Tiểu Hân, cậu bộ đỡ sai người rồi đại thiếu gia à!”

Lục Tử Hân ho khan một tiếng, mắt tự nhiên nói: “Bọn em cá cược với nhau, em thua, thua thì phải chịu mà!”

“Là chén rượu đó của Tiểu Hân à?” Ngải Lâm cười gian một tiếng không có ý tốt, “Hừ, chị vẫn thắc mắc hôm đó tại sao Tiểu Hân lại ngoan ngoãn uống rượu thay cậu như thế, thì ra là vì Hà Đông”. Cô len lén liếc Mục Tư Viễn, lông mày Mục Tư Viễn giãn ra, nhìn Lục Tử Hân như cười như không.

“Cho dù không có chuyện của Hà Đông thì vì sao Tiểu Hân không thể uống giúp em chén rượu chứ?” Lục Tử Hân mạnh miệng nói, “Mọi người là bạn mà, ai lại thấy chết mà không cứu như chị”.

“Chị là kẻ ác thấy chết mà không cứu đấy, thế bây giờ cậu đến đây làm gì?” Ngải Lâm nói thản nhiên, “Chị phải đi ăn cỗ đây, Tư Viễn, có đi không?”

“Cô đi ăn với Tử Tình đi”, Mục Tư Viễn nói, “Tử Hân đã sốt ruột đến mức này rồi, chẳng mấy khi nó có nhân tính như vậy, chẳng qua chỉ là giảm giá một phần trăm mà hai chị em làm mình làm mấy gì chứ. Cô đến khuyên Tử Tình bỏ qua đi. Giảm 6 phần trăm phải được chủ tịch Lục phê duyệt, Tử Hân, cậu đến chỗ bố cậu xin kí sổ sung đi, cho chị gái cậu có thang mà xuống nước”.

“Vâng vâng, chị Ngải Lâm, chị khuyên nhủ chị gái em giúp em nhé, phụ nữ 30 tuổi càng hay giận dữ thì càng chóng già, còn nữa, chị bảo chị ấy cho em thu hồi lại lời em nói buổi sáng, Tư Viễn của chị ấy quan tâm đến chị ấy lắm, bảo chị ấy cứ yên tâm là được mà”.

Mục Tư Viễn sải một bước ra ngoài cửa, “Ngải Lâm, cô đừng đi, muốn cởi dây phải tìm người buộc dây, việc nhà của người ta chúng ta đừng có nhúng tay vào, đi ăn cơm cà ri của cô đi thôi”.

Vừa nghe Tử Hân nói Ngải Lâm còn sợ còn có nguyên do khác làm Lục Tử Tình tức giận, bây giờ thấy ý Mục Tư Viễn rõ ràng như vậy cô lại không biết nên khuyên bảo cô ta làm sao, đành vừa đáp lời vừa đuổi theo bước chân Mục Tư Viễn.

Lục Tử Hân ủ rũ đi theo phía sau hai người vào nhà ăn, chỗ chị gái đành phải về nhà xin lỗi sau vậy, xem thái độ của Mục Tư Viễn thì có vẻ câu nói kia của mình buổi sáng đúng là đâm vào chỗ đau của chị gái thật, không trách được chị ta lại phát hỏa lớn như vậy.

Người trong nhà ăn đã không nhiều, Mạch Tiểu Hân và Hà Đông cũng vừa hâm nóng xong mấy xuất cơm nấu sẵn, bọc khăn lông hi hi ha ha đi tới.

Ngải Lâm nhìn chằm chằm mái tóc Mạch Tiểu Hân hồi lâu, cười nói: “Tiểu cô nương đúng là thích giày vò, mới vài ngày không gặp mà đã biến thành con cún nhật lông xù rồi, xem ra đã cắt ngắn hơn trước không ít mà!”

Mạch Tiểu Hân nhăn mặt buồn nản nói: “Hôm qua đi gội đầu, cô thợ cắt tóc đó nhất định khuyên em uốn kiểu này, nói rằng kiểu này đang mốt. Kết quả là hôm nay vừa đến văn phòng từ lớn đến nhỏ đều trêu đùa cười cợt em, làm em tức chết rồi này, hôm nay nhất định phải đi ép cho nó thẳng lại mới được”.

Lục Tử Hân vội chạy tới trước mặt cô nói: “Rất đẹp mà, cứ như vậy thì ngũ quan sẽ nooirbaatj hơn nhiều, vừa thoải mái lại vừa quyến rũ, cô nàng thợ cắt tóc này đúng là rất tinh mắt”.

Mạch Tiểu Hân bị sự nịnh nọt trần trụi của hân làm xấu hổ, vẻ mặt rất không tự nhiên, lơ đãng đưa tay mở nắp hộp cơm, Hà Đông ngăn cản không kịp, Mạch Tiểu Hân vội đưa tay về sờ lên vành tai kêu to, “Bỏm chết em rồi!”

Hà Đông cầm lấy khăn bông mở nắp hộp cơm ra, nói: “Cún nhật, định chơi trò lấy hạt dẻ trong lò lửa à? Lần nào cũng thế, bạn bao giờ mới có thể nhớ được chứ? Vừa rồi đã bị bỏng một lần rồi”.

Mạch Tiểu Hân ngồi xuống vuốt vuốt mấy ngón tay ửng đỏ, múc một muôi định đưa vào trong miệng, Mục Tư Viễn vội chặn tay cô lại nói: “Cún nhật, thôi đi đã em, vẫn còn nóng lắm”. Hành động tự nhiên, giọng nói dịu dàng, chỉ cảm thấy mái tóc xoăn chó nhật của Mạch Tiểu Hân trước mắt hết sức đáng yêu, không hề phát hiện nụ cười với ý tứ sâu xa của Ngải Lâm và ánh mắt kinh ngạc của Lục Tử Hân.

Mạch Tiểu Hân bị hành động của anh làm giật nảy, gương mặt ửng đỏ, vội vàng che giấu nói: “Ôi, mọi người gọi như vậy làm chính em cũng cảm thấy mình giống hệt một con cún nhật lông xoăn tíu rồi”.

Lục Tử Hân cười thành tiếng, đưa tay cầm hộp cơm trước mặt cô, không hề khách khí gạt một nửa vào trong đĩa mình, “Thơm thế nhỉ, để anh cũng nếm thử xem, anh thích nhất là mùi vị cà ri, không giống Tư Viễn chưa bao giờ động vào thứ gì có cà ri cả”.

Mạch Tiểu Hân nhớ tới hộp cơm cà ri thịt gà lần trước, không khỏi nghi hoặc liếc Ngải Lâm, Ngải Lâm vội nói: “Khẩu vị của Tư Viễn thay đổi từ lâu rồi, bây giờ cái gì anh ấy cũng ăn được, chẳng qua là không có người làm cho anh ấy mà thôi”.

Lục Tử Hân nói: “Tư Viễn, anh muốn ăn cái gì thì cứ nói với chị gái em, thức ăn của thành phố C chị Trương làm vẫn rất ngon, ngày nào anh đến ăn cũng được, kể cả ở nhà em luôn cũng chẳng sao. Dù sao em cũng không hay về nhà, coi như nhường luôn cho anh chị được không?” Nói xong liếc nhìn Mạch Tiểu Hân một cái khiến cho Mạch Tiểu Hân không biết nên ra vẻ mặt điếc tai ngơ hay là gật đầu phụ họa sẽ hợp tình hợp lý hơn.

“Cậu đắc tội chị cậu rồi mà còn muốn tìm kẻ chết thay, nhì anh cậu có vẻ giống một gã dễ chết thay lắm à?” Mục Tư Viễn thu hết thần sắc của mọi người vừa rồi vào mắt, thản nhiên nói, “Ngải Lâm khuyên bảo người khác tốt hơn anh nhiều, cô ấy vốn là ủy viên tuyên truyền trong trường học, cả ngày làm chuyện thuyết phục giáo dục người khác”.

Ngải Lâm vội lắc đầu nói: “Anh cứ nói xấu tôi, quan thanh liêm khó lo việc nhà, chúng ta vốn là bạn học, sợ rằng khó có tác dụng. Tử Hân, cậu tự cầu may mắn đi là vừa”.

Lục Tử Hân cười khổ: “Bạn học bạn học, ý của mấy người em rõ ràng rồi, tiến có thể công, lùi có thể thủ, đây chính là bạn học đúng không?”

Ba người bên này cãi lộn, Ngải Lâm nghe thấy Mạch Tiểu Hân và Hà Đông bên cạnh cũng đang nhỏ giọng thăm thì, Hà Đông cong miệng nói: “Bạn lại phải về nhà à? Vậy ngày mai có một mình tớ làm sao sống được?”

Mạch Tiểu Hân nói: “Không phải Cầm Cầm nói chuẩn bị cưới rồi sao, cô ấy muốn tìm một người cùng đi mua đồ, bạn cứ đi cùng với cô ấy đi”.

“Nó đi mua đồ chỉ tin tưởng ánh mắt bạn thôi, bạn không có đây thì nó có chọn đi chọn lại mãi rồi cũng lại không thích, tớ đi làm cái quái gì, còn không bằng ở nhà xem đĩa còn hơn. Hay là bạn cũng đừng về nữa, tháng nào cũng phải về nhà, đúng là trẻ con thật đấy!”

“Mẹ tớ nhớ tớ mà, hôm qua còn hỏi tớ là buổi tối hôm nay về luôn hay là sáng sớm ngày mai mới về, tớ nói buổi sáng lạnh quá, để chiều nay làm xong việc rồi về luôn, tối nay bạn tự mình đi ăn nhé!” Mạch Tiểu Hân tươi cười gấp hai miếng thịt gà vào trong hộp cơm của Hà Đông.

Ngải Lâm hỏi: “Tiểu Hân phải về nhà thăm mẹ à?” Thấy Mạch Tiểu Hân gật đầu, vội nói: “Nhân tiện Tư Viễn cũng phải về nhà, chiều hết giờ làm em quá giang xe anh ấy đi cho tiện”. Lại quay đầu nói với Mục Tư Viễn: “Hôm nay lúc họp bác gái gọi điện thoại tới, nói lâu rồi anh chưa về nhà, chắc là bác lại nhớ anh rồi, anh cũng về nhà một chuyến đi. Tuần này thứ 7 chủ nhật đều không có lịch hẹn gì cả”.

“Mục Tư Viễn lo lắng hỏi: ”Mẹ tôi không nói có việc gì chứ?”

“Như tính của bác gái từ trước đến giờ thì kể cả có chuyện gì cũng sẽ không nói đâu. Tôi nghĩ tốt nhất anh vẫn nên về một chuyến cho yên tâm”.

Mục Tư Viễn trầm ngâm chốc lát rồi nói: “Buổi tối hôm nay tôi vốn có một buổi đi ăn tối với công ty Chính Đạo, vậy cô đổi lại lịch giúp tôi nhé!” Lại nói với Mạch Tiểu Hân: “Hết giờ làm em đến đại sảnh nhà B chờ điện thoại của anh nhé!”

Mạch Tiểu Hân vừa định từ chối Ngải Lâm đã cướp lời: “Tiểu Hân nhớ mấy món ngon lên đây nhé, chuyển xe tiện đường này là chị tranh thủ giúp em đấy”.

Lục Tử Hân nhìn Ngải Lâm và Mục Tư Viễn, lại nhìn Mạch Tiểu Hân, nhíu mày.

Ngải Lâm vội vã và cơm rồi đứng dậy nhìn bốn người nói: “Mọi người cứ ăn đi, tôi còn có việc”. Cô phải mau chóng chạy về gọi điện thoại cho mẹ Mục Tư Viễn để thông cung nếu không lát nữa Mục Tư Viễn gọi điện thoại về nhà thì kiểu gì cũng lộ.

20. Chương 20

Nhà A nhà BTác giả: Hàm Hàm

Chương 20

Dịch: Losedow

Nguồn: Tangthuvien

Mạch Tiểu Hân rất muốn từ chối đề nghị cho cô đi nhờ xe của Ngải Lâm, rất muốn rất muốn từ chối. Không biết vì sao, cô cảm thấy từ sau đêm ở Hải Thượng Nhân Gia đó thái độ của Mục Tư Viễn đối với mình đã tỏ ra khang khác, đến cùng là khác ở chỗ nào thì cô lại nói không rõ. Tựa như vừa rồi Mục Tư Viễn thân mật gọi cô là “cún lông xù”, nếu như là Lục Tử Hân thì có thể cô đã phải nổi da gà rồi, nhưng là Mục Tư Viễn nói thì cô lại cảm thấy hết sức tự nhiên. Nhưng thật sự là tự nhiên sao? Đường như cũng không phải. Mấy ngày nay hai người đột nhiên có thể thường xuyên gặp nhau ở nhà ăn, lúc gặp mình bao giờ anh ấy cũng chào hỏi rất tự nhiên, anh cũng gọi cô là Tiểu Hân giống như Ngải Lâm. Các đồng sự trong công ty bất kể già trẻ trai gái đều gọi cô là Tiểu Hân nhưng đều không thể tỏ ra thân thiết bằng tiếng Tiểu Hân này của Mục Tư Viễn, hình như trong đó có rất nhiều nội dung nhưng khi cô ngẩng đầu nhìn anh thì chuyện

gì cũng không có. Trong cặp mắt được đông đảo người đẹp bình phẩm là hút hồn người khác nhất tòa nhà Văn Cẩm kia vẫn chỉ có vẻ trần tĩnh, cặp mắt đó vẫn chỉ rất dịu dàng nhìn cô. Cô cố gắng hồi tưởng cảnh tượng diễn ra tại cửa nhà vệ sinh hôm đó nhưng lại không thể nghĩ ra là có chuyện gì, có lẽ vì lúc đó cô chỉ hung tợn trừng mắt nhìn gã đàn ông thô tục kia. Ánh mắt của Mục Tư Viễn lúc đó qua lời kể của Hà Đông thì đúng là khoa trương không đỡ được nên đương nhiên cô sẽ không tin đó là sự thật.

Đến cùng là chỗ nào xảy ra vấn đề chứ? Cô nhớ rằng anh nói có một người bạn, một người rất quan trọng ở Thủy minh xuân hiểu, nhưng có quan trọng đến mấy cũng không quan hệ gì với mình đúng không? Mạch Tiểu Hân suy nghĩ hết nước hết cái vẫn không ra, thậm chí còn suy đoán một cách rất máu chó là có lẽ đột nhiên gã Mục Tư Viễn này phát hiện mình và anh ta có dây dưa huyết thống gì đó, bởi vì Mạch giáo sư đẹp trai phong độ thật sự quá được mọi người yêu thích, sau đó cô cực kì quyết đoán hắt bay cái suy nghĩ củ chuối này của mình đi, trong lòng âm thầm nói với bố mình ba tiếng “con xin lỗi”. Mặc kệ là như thế nào thì Mạch Tiểu Hân vẫn cảm thấy nhất định là phải có nguyên nhân mới khiến Mục Tư Viễn chuyển từ loại thái độ sòng phẳng rõ ràng khách sáo lịch sự có qua có lại trước đây sang loại thái độ hòa ái dễ gần bình dị gần gũi không còn vẻ kiêu ngạo của tổng giám đốc và suốt ngày gọi cô Tiểu Hân Tiểu Hân hiện giờ, có lẽ mình thật sự nên cẩn thận một chút. Cho dù ngoại hình của mình coi như không tồi, cũng có không ít con trai theo đuổi, nhưng người như anh ta nếu như muốn thì xung quanh không thiếu nhất sợ rằng chính là người đẹp. Vì vậy nguyên nhân này đương nhiên cô cũng sẽ không tin tưởng.

Từ nhỏ Mạch Tiểu Hân chính là một em bé nghiêm túc hiếu học có nghi vấn thì nhất định phải tìm ra đáp án, cho nên bây giờ cô rất bối rối, giống như có một thanh kiếm sáng loáng treo ở trên đỉnh đầu mình, vì sao treo ở đó? Là để chém chết mình hay là để bảo vệ mình? Vấn đề quan trọng như vậy mà không làm rõ được thì cuộc đời quả thật sẽ rất đau khổ. Cô liếc qua Mục Tư Viễn ngồi bên cạnh rồi lại nhìn tài xế tiểu Trần chăm chú lái xe phía trước, bầu không khí thật sự tỏ ra ngột ngạt, chỉ có thể ngậm miệng nhắm mắt, định không động thì ta cũng không động.

Có một câu nói rất hay, “Cây muốn lặng mà gió chẳng dừng”. Bất kể cái cây nhỏ mang tên Tiểu Hân này chạy được bao xa thì vẫn không thoát được cô bạn Hà Đông điên cuồng của mình. Hà đại tiểu thư ở lại thành phố B một mình giờ này đang cực kì tò mò, cho đến nay cô chưa từng bỏ qua bất cứ cơ hội tìm hiểu tin lá cải nào, hết giờ làm nhàm chán đứng chờ xe bus ở bến xe, Hà Đông tự nhiên nhớ tới Mạch Tiểu Hân đang ngồi trên xe của một gã đẹp trai.

“Mạch Mạch, thế nào? Cùng một thằng cha đẹp trai ngồi xe Benz về nhà có sướng không? Phải bắt được cơ hội này đây!”

Mạch Tiểu Hân sợ đến mức vội che điện thoại di động lại, âm thanh tại sao lại lớn như vậy, tiểu thư Hà Đông chẳng hề tỏ ra thông cảm với cảnh ngộ của cô bây giờ chút nào. “Đông Đông, xe còn chưa ra khỏi thành phố, giờ đang đúng giờ cao điểm, đường tắc lắm, phỏng chừng phải đến hơn chín giờ mới về đến nhà”. Đường cao tốc từ thành phố B đến thành phố C chạy xe chỉ mất hai tiếng, nhưng cứ theo tốc độ hiện nay thì thời gian từ tòa nhà Văn Cẩm đến đầu đường cao tốc chắc chắn sẽ không dưới một tiếng.

“Hôm nay tớ còn phải về nhà ăn bữa cơm sum họp sau đó mới quay về nhà bạn ngủ được”, Hà Đông nói: “Khó khăn lắm bố tớ mới chịu mua căn hộ đó mà còn không bắt tớ phải bỏ tiền ra nữa, có lẽ định để lại căn hộ đang ở bây giờ cho em trai tớ sau khi nó cưới vợ. Nếu tớ mà không cưới được chồng thì sẽ phải chen chúc với bố mẹ trong căn hộ tám mươi mét vuông sắp mua mất”. Nghĩ đến quốc kế dân sinh của chính mình, Hà Đông nhân tiện thông báo cho Mạch Tiểu Hân từ điểm dừng xe buýt.

“Như vậy không phải rất tốt sao? Dù sao bạn cũng không phải góp tiền, hai ngày trước tớ còn nghĩ đến chuyện bán cổ phiếu kiếm tiền giúp bạn mua nhà đấy. Thế mà suốt ngày kêu bố bạn không có tiền, giờ thì xem đi, bạn chẳng cần phải lao tâm khổ tứ làm gì nữa”.

Hà Đông cười hề hề, “Mua được nhà rồi sửa sang lắp đặt nội thất xong cũng còn lâu, từ giờ tới lúc đó tớ cứ ở chỗ bạn, hàng tháng đóng ít tiền sinh hoạt phí được không?”

“Sinh hoạt phí thì không cần, bạn làm vệ sinh giúp tớ là được rồi”. Mạch Tiểu Hân cười nói, “Hoặc bạn làm đỡ một phần việc mang về nhà làm thêm giúp tớ, hôm qua tớ làm việc đến khuya như vậy mà bạn vẫn cứ ngồi xem đĩa được”.

“Công việc tuần sau tớ nhất định sẽ làm giúp bạn”, Hà Đông vội nói, “Xe buýt 18 đến rồi, tớ lên xe đây”.

Mạch Tiểu Hân gấp nắp điện thoại di động lại, ý cười bên khóe miệng vẫn chưa tan hết, vừa ngẩng đầu đã thấy Mục Tư Viễn đang khẽ cau mày nhìn mình, vội nghiêm lại sắc mặt.

Mục Tư Viễn nhận ra cô mất tự nhiên, hắng giọng hỏi: “Có đói không? Cần tìm một chỗ ăn cơm trước không?”

Bình thường Mạch Tiểu Hân ngồi xe khách đường dài về nhà đều mua một cái bánh mì lên xe ngồi gặm cho xong chuyện, bây giờ lại khó mà trả lời Mục Tư Viễn. Nếu bảo cần thì đã đi nhờ xe người ta lại còn bắt người ta mời cơm, nhưng nếu như mình nói không cần thì Mục Tư Viễn và tài xế của anh ấy làm thế nào? Cô do dự không biết trả lời thế nào.

”Tiểu Trần, đến quán mì phía trước thì dừng lại một chút, chúng ta ăn bát mì rồi đi tiếp, nhân tiện tránh giờ cao điểm. Mục Tư Viễn phân phó.

Tiểu Trần tấp xe vào một quán mì có vẻ rất sạch sẽ một cách quen thuộc, bà chủ vui vẻ đi tới chào tổng giám đốc Mục, có lẽ là trước kia cũng thường tới chỗ này ăn mì, không hề hỏi bọn họ ăn gì mà chỉ chút xíu thời gian đã bưng lên ba bát mì Tứ Xuyên.

“Ăn tạm một chút đi, chỗ này mặc dù mùi vị bình thường nhưng được cái sạch sẽ, người cũng không đông, nếu không giờ này kiểu gì cũng phải xếp hàng”, Mục Tư Viễn rút mấy đôi đũa dùng một lần lên vừa đưa cho cô vừa nói.

“Tổng giám đốc Mục thường xuyên ăn ở đây à?” Mạch Tiểu Hân uống một ngụm canh, cảm thấy mùi vị đúng là rất bình thường, trong lòng kinh ngạc tại sao Mục Tư Viễn lại là khách quen của một quán mì tầm thường đến như vậy.

“Hôm nào buổi tối không phải tiếp khách thì đều đến đây ăn tối”, Mục Tư Viễn nói, thấy Mạch Tiểu Hân lộ ra thần sắc kinh ngạc lại bất giác cười hỏi, “Làm sao? Không tin à? Cảm thấy quá kém à?”

Mạch Tiểu Hân thành thật gật đầu nói: “Ồ, tổng giám đốc như anh cũng đúng là xuê xoa thật, mì Đông Đông nấu còn ngon hơn ở đây”.

Mục Tư Viễn lập tức xấu hổ, nhìn bát mì trước mắt khó xử hỏi: “Hay là bây giờ chúng ta sang quán khác vậy?”

“Không cần không cần”, Mạch Tiểu Hân cảm thấy lỗi lời vội nói, “Mùa đông ăn chút mì nóng rất tốt, vừa tiện lợi vừa ấm dạ dày. Tổng giám đốc Mục là người bận rộn, đương nhiên không thể lãng phí thời gian cho việc ăn uống được”.

Mục Tư Viễn đề xuống sự bất an trong lòng, thấy cô ăn mì mà chớp mũi đỏ mồ hôi liền rút hai tờ giấy ăn đưa cho cô, “Ăn từ từ thôi, không cần vội đâu. Buổi tối chạy đường cao tốc mất không đến hai tiếng”.

Mạch Tiểu Hân xấu hổ gật gật đầu, cô luôn ăn rất chậm, điều này có quan hệ với việc mẹ cô giáo dục cô phải nhai khê nuốt chậm từ nhỏ, cho nên cô sợ nhất là cùng ăn cơm trên đường với người khác, lần nào người ta ăn xong cô cũng mới ăn được một nửa, vì vậy Hà Đông thường cười cô là thân thể tiểu thư nhưng thân phận hầu gái, cho nên chỉ có nước bị đói.

Mục Tư Viễn vừa chậm rãi uống canh vừa quan sát Mạch Tiểu Hân, lại một lần nữa anh không thể không thừa nhận trong lòng rằng ánh mắt của Lục Tử Hân là cực tốt, Mạch Tiểu Hân cắt kiểu tóc quăn này khiến ngũ quan cô càng tỏ ra rõ nét, da trắng như ngọc, dáng vẻ cúi đầu ăn mì chăm chú như một em bé, hơi nóng bốc lên khiến hàng lông mi rất dài của cô trở nên ẩm ướt, mỗi khi chớp mắt lại hơi rung rung trông rất đẹp mắt.

“Tiểu Hân cũng đang chơi cổ phiếu à? Làm ăn thế nào?”

“Em mua bán lung tung mà, còn chưa sạch nước căn, có điều cũng không lỗ bao nhiêu bởi vì tiền vốn cũng không nhiều”. Mạch Tiểu Hân hơi xấu hổ, chút tiền nhỏ đó của cô ở trong mắt Mục Tư Viễn quả thực là có thể coi như không có, nói chuyện cổ phiếu với người có tiền cảm giác thật sự không tốt lắm.

“Tiền vốn bao nhiêu không phải vấn đề, không biết em có đọc thấy một tin tức trên mạng không, năm ngoái có người lập nghiệp lướt sóng với mười triệu bạc, trong vòng một năm đã kiếm được ba mươi tỷ”.

“Tin tức đó em cũng có đọc thấy, nhưng sau đó ông ta cũng lại thua sạch mà”, Mạch Tiểu Hân cười nói, “Lướt sóng rất đáng sợ, lỗ lãi chỉ trong chớp mắt, không có vốn dài thì chắc chắn không chơi được”.

“Thỉnh thoảng anh cũng lướt sóng, khoản tiền vốn đầu tiên của anh chính là nhờ đầu cơ lướt sóng mà có”. Chuyện Mục Tư Viễn lướt cổ phiếu trừ mấy bạn học cùng lướt với nhau như Tề Tuấn thì anh chỉ nói với mẹ mình. Năm đó nếu như bố anh biết anh lướt sóng tốt như vậy, hoàn toàn có thể trở thành hi vọng cứu vãn thế thua của ông thì có lẽ ông đã không bí quá hoá liều. Đáng tiếc là hôm đó anh đã lỗ mất nhiều cuộc gọi của ông như vậy. Chỉ cần vừa nghĩ đến điều này anh lại cảm thấy cực kì đau lòng. Cho nên nhiều năm như vậy, mặc dù thỉnh thoảng ngứa nghề anh cũng lướt một vài con sóng nhưng lại không bao giờ đề cập với người ngoài, hình như vừa mở miệng là vết thương đã kết vảy trong lòng anh đó lại bị xé ra, lần nữa trở về tình trạng máu thịt lẫn lộn. Có điều đối mặt với Mạch Tiểu Hân anh lại có thể nói ra một cách hoàn toàn tự nhiên như vậy. “Em có muốn vào một mã anh đang có trong tay hay không? Anh lướt sóng cũng khá lắm đấy”. Anh nửa thật nửa đùa thăm dò cô.

Mạch Tiểu Hân sắc mặt ngưng, bật cười nói: “Với chút xíu tiền đó của em ấy à? Thôi mà, chính em cũng xấu hổ không dám nói ra miệng”.

“Không vấn đề gì, mặc dù anh không làm được đến mức dùng mười triệu kiếm về ba mươi tỷ trong vòng một năm nhưng có thể bảo đảm cuối năm em sẽ có một khoản kha khá. Anh có mấy người bạn cũng nhờ anh cầm tiền chơi giúp”. Mục Tư Viễn nhìn cô rất chân thành, đương nhiên chuyện anh nói là giả, làm gì có ai dám phiền phức tổng giám đốc Viễn Dương cầm tiền chơi cổ phiếu giúp mình chứ”.

Mạch Tiểu Hân lập tức nghĩ lại xem có phải mình lại học Lôi Phong làm chuyện tốt gì với Mục Tư Viễn hay không mà anh ta lại chuẩn bị tìm cách đưa tiền cho mình rồi, nhưng suy tính trước sau trừ một bát cơm cà ri nhỏ nhỏ đó ra thì thật sự là không có thành tích gì mà khoe khoang, hơn nữa nếu như Lục Tử Hân nói là thật sự thì bát cơm cà ri đó căn bản chính là ép người. Cân nhắc hồi lâu cô mới nói: “Em nào dám để một tổng giám đốc lớn như anh đến quản lí tiền bạc giúp chứ. Hơn nữa em đã không động thủ lại cũng không động não, chẳng có lí do gì để nhận tiền cả, đây không phải ăn cướp sao? Hay để hôm nào em lên núi làm cướp đòi tiền mãi lộ quách đi cho nhanh”.

Mục Tư Viễn cười bất đắc dĩ, anh nhận ra sự đề phòng cẩn thận của Mạch Tiểu Hân, suy nghĩ lại thì kiến nghị này của mình quả thật cũng làm cô ấy sợ thật. Có điều vừa nghe đến chuyện cô ấy và Hà Đông phải làm thêm kiếm tiền vất vả như vậy, trong lòng sốt ruột nên lập tức đưa ra đề nghị này. Tiền đại khái chính là thứ duy nhất anh có thể giúp cô hiện nay, đáng tiếc là cô ấy không cần.

“Ngoài giờ hành chính Tiểu Hân còn làm thêm nữa à?” Mục Tư Viễn hỏi, ở nhà ăn tầng 6 anh đã phát hiện cô bé này ăn cơm rất chậm, vì vậy cố gắng cũng ăn chậm hơn để đợi cô, “Anh nghe thấy em nói chuyện điện thoại có nhắc đến việc này”.

“Vâng, em làm hai việc, đều là mới ở chỗ bạn bè”. Mạch Tiểu Hân lau lau mũi nói, “Một việc là làm sổ sách cho một công ty máy tính quy mô nhỏ, việc khác là làm cho một quầy hàng quần áo ở chợ. Làm cho quầy hàng thì mỗi tuần chỉ cần chốt sổ thu chi là được, còn ông chủ công ty máy tính là anh họ Đông Đông, nửa tháng làm sổ sách một lần, cũng không mất bao nhiêu thời gian”.

“Tiền trả góp mua nhà của em cao như vậy à? Theo anh được biết thì thu nhập ở công ty em cũng không tồi mà”. Anh họ của Hà Đông? Mục Tư Viễn nhìn cô bé xinh đẹp đối diện không nhịn được nghĩ thầm, sợ rằng không chỉ là vì sổ sách, nếu không nửa tháng làm sổ sách một lần chắc chắn cô em họ Hà Đông của hần ta có thể làm được, mặc dù em họ cũng vẫn phải trả lương nhưng vị trí kế toán này tốt nhất vẫn nên tìm người nhà hay họ hàng đến làm.

“Thu nhập là bí mật của công ty mà, làm sao tổng giám đốc Mục lại biết?” Mạch Tiểu Hân cười nói, “Mức trả góp của em không hề cao, bố mẹ em đã trả đại bộ phận tiền mua nhà, lẽ ra là trả hết luôn nhưng em cảm thấy cứ đến ở như vậy mà không suy nghĩ gì thì đúng là không nói nổi, vì vậy mới để lại một chút để trả góp mỗi tháng vài triệu. Tính em cứ thấy thú gì đẹp là lại muốn mua không nhịn được, làm như vậy cũng dễ hạn chế mình hơn”.

“Đúng thế, anh thấy cái cặp lồng cơm em dùng cũng rất đẹp”, Mục Tư Viễn nhớ đến bữa cơm cà ri đó, không ngờ đến giờ mình vẫn nhớ rất rõ màu sắc và hoa văn trên cặp lồng.

“Em mua ở siêu thị, hàng của Hàn Quốc, đắt ơ là đắt. Có điều thật sự rất đẹp đúng không? Lúc mua Hà Đông còn nói em là đồ phá gia chi nữ”. Cô không nhịn được hé miệng cười nói, “Biết làm sao được, thấy cặp lông đẹp em cũng sẽ thấy cơm ngon hơn”.

Mục Tư Viễn nhìn cô tươi cười xinh đẹp đáng yêu, gật gật đầu đồng ý.

Sau bữa mì Mạch Tiểu Hân đã thoải mái hơn không ít, mới lên xe chưa được hai phút đã ngủ rồi. Mục Tư Viễn thấy cô cứ thỉnh thoảng lại gật đầu như gà mổ thóc liền đưa tay cầm một cái đệm dựa cho cô ôm vào lòng chống cằm.

Áp lực trả góp cũng không lớn mà còn phải tìm những hai việc làm thêm chỉ là để mua được mấy món đồ xinh xắn đáng yêu? Anh không nhịn được lắc đầu cười cười.

21. Chương 21

Nhà A nhà BTác giả: Hàm Hàm

Chương 21

Dịch: Losedow

Nguồn: Tangthuvien

“Tư Viễn, mẹ nghe Ngải Lâm nói lần này có một cô bé cùng đi về với con à?” Trần Vân Chi vừa cầm áo khoác của con trai treo lên giá áo vừa hỏi. Năm nay năm mươi lăm tuổi, Trần Vân Chi đã hơi có chút đầy đặn, năm tháng đã để lại dấu vết tang thương rõ ràng trên mặt bà nhưng cho dù như vậy thì qua những đường nét thanh tú của ngũ quan vẫn có thể mơ hồ thấy được phong thái của bà khi còn trẻ.

“Mẹ à, con còn chưa thay quần áo xong mà mẹ đã bắt đầu thẩm tra con rồi”. Mục Tư Viễn thân mật ôm vai mẹ nói, “Ngải Lâm suốt ngày nói linh tinh, thấy có gió là bảo trời mưa, làm sao lần nào mẹ cũng có thể tin lời cô ấy nhỉ?”

Mẹ anh cầm tay anh đầy vẻ triu mến, tỉ mỉ quan sát vẻ mặt thoát nhìn uể oải của con trai dưới ánh đèn, xót xa nói: “Làm sao lại gầy hơn lần trước con về rồi, sắc mặt cũng không được tốt lắm, Tư Viễn, một người quản lý hai công ty có phải là mệt mỏi lắm không?”

“Chuyện ở Dịch Đạt con không phải quản lý gì, đều do Tề Tuấn thu xếp hết, chẳng qua là tối hôm qua con đi ngủ hơi muộn chứ bình thường sắc mặt tốt lắm, mẹ đừng lo”.

“Ăn cơm chưa con?” Trần Vân Chi vuốt ve gương mặt con trai, “Chiều nay mẹ làm mì cá đập rồi, lấy cho con một bát nhé!”

“Để mai ăn đi mẹ, trên đường về con đã ăn rồi”. Mục Tư Viễn không khỏi nhớ tới mấy bát mì Mạch Tiểu Hân kêu khó ăn đó, nếu như để cô ấy nếm thử mì cá đập mẹ làm thì không biết bé con này có thích không.

“Cùng ăn với cô bé đó à?” Mẹ anh mỉm cười hỏi, “Cô ấy là một cô bé thế nào?”

“Rất lương thiện, rất dũng cảm, vẫn còn hơi trẻ con”. Khóe môi Mục Tư Viễn bất giác hơi kéo lên.

“Xem ra con trai mẹ thích cô ấy rồi”, mẹ anh vui mừng nói, 5 năm rồi, từ sau khi trong nhà xảy ra việc và Vi Giai Hinh bỏ đi thì ngoài chuyện thỉnh thoảng nhắc tới Lục Tử Tình và Ngải Lâm bà chưa bao giờ nghe thấy tên một cô gái khác nào từ trong miệng con trai.

“Thích?” Mục Tư Viễn tháo đồng hồ ra đặt lên trên bàn trà, cúi đầu nghĩ trong chốc lát rồi cười nói: “Ồ, nếu một ngày nào đó mẹ thấy cô ấy mà cũng thích thì con sẽ nhận cô ấy làm em gái, không phải mẹ vẫn lấy làm tiếc vì không sinh được một đứa con gái, vẫn hâm mộ người khác có con gái để mà chăm sóc, mà trang điểm cho xinh đẹp hay sao? Con bảo đảm cô gái này rất dễ trang điểm, ngoại hình rất đẹp”.

“Thằng ngốc, thích thì phải giữ ở bên người chứ, nếu nhận làm em gái thì một ngày nào đó sẽ phải đi theo người khác đấy”. Thấy con trai nghe điện thoại Trần Văn Chi liền dừng lại.

Điện thoại là Mạch Tiểu Hân gọi tới, lúc xuống xe Mục Tư Viễn hẹn cô buổi chiều chủ nhật tới đón cô cùng đi, về đến nhà cô mới biết buổi tối chủ nhật sẽ tổ chức tiệc mừng đại thọ tám mươi cho bà ngoại, người lớn tuổi vẫn quen tính sinh nhật theo lịch âm, mẹ cô sợ cô có việc không về được nên cố ý không nói với cô cho nên trước khi về cô hoàn toàn không biết gì cả. Vì vậy cô chỉ có thể ở nhà đến sáng sớm thứ hai mới đi làm.

“Đại thọ tám mươi? Em chuẩn bị quà mừng chưa?” Nghe cô huyền thuyên giải thích hồi lâu, Mục Tư Viễn buột miệng hỏi.

“Vốn em thích kiểu mũ ở một cửa hàng dệt may thủ công tại thành phố B nên định đan một cái như vậy tặng bà ngoại, đáng tiếc là giờ thì không kịp rồi”. Mạch Tiểu Hân hơi chán nản, “Ngày mai đành phải đi mua đồ đan sẵn vậy”.

“Nếu như trong cửa hàng đó có sẵn cỡ thích hợp thì cũng có thể bảo họ chuyển phát nhanh cho em, nhất định sẽ kịp tới trước buổi tối ngày kia”. Mục Tư Viễn nhớ tới dáng vẻ vui đầu miệt mài trong góc đại sảnh nhà B của Mạch Tiểu Hân, dường như mỗi ngày đều đội một chiếc mũ khác nhau, xem ra cô rất thích mũ.

“Đúng rồi, anh xử lý vấn đề nhanh thật đấy, em phải gọi điện thoại hỏi một chút xem sao”. Mạch Tiểu Hân hưng phấn nói, có thể bởi vì là nói chuyện qua điện thoại không có áp lực nên cô tỏ ra thoải mái hoạt bát hơn nhiều.

“Nếu sáng sớm thứ hai đi thì sáu giờ đã phải xuất phát rồi, em có dậy được sớm thế không?” Giờ đó đường cao tốc sẽ không nhiều xe lắm, nhưng tình hình giao thông trong thành phố buổi sáng thứ hai thì không thể lạc quan được, chín giờ vào làm mà nếu sáu rưỡi mới đi thì có lẽ sẽ rất gấp, Mục Tư Viễn tính toán trong lòng.

“Không dậy được cũng phải dậy, nếu không sẽ bị ông chủ đuổi việc”, Mạch Tiểu Hân cười nói, “Nhà tư bản đại gian đại ác mà!”

“Vậy sáu giờ sáng em chờ ở chỗ xuống xe hôm nay nhé!” Khóe môi Mục Tư Viễn hơi giãn ra, vẻ mặt mừng rỡ.

“Không cần không cần, tổng giám đốc Mục, anh cứ đi trước đi, em đi xe khách cũng tiện lắm”.

“Nếu anh trở về một mình thì Ngải Lâm sẽ mắng anh mất, không phải là em còn phải mang đồ ăn đi cho cô ấy sao?” Trong lời của Mục Tư Viễn âm thầm mang vẻ dỗ dành, Trần Văn Chi không khỏi cảm thấy vui mừng trong lòng.

Mạch Tiểu Hân do dự hồi lâu mới đồng ý, Mục Tư Viễn cười nói: “Nếu như em thật sự muốn cảm ơn anh thì cứ mua cho anh một suất điểm tâm là được”. Ngược mắt lên thấy nụ cười tinh quái của mẹ, Mục Tư Viễn có chút không tự nhiên đành nói thêm dăm ba câu rồi cắt điện thoại.

“Chính là cô bé hôm nay cùng về với con đấy à?” Thấy con trai tỏ ra lúng túng khó xử, Trần Văn Chi càng thêm vui vẻ.

Mục Tư Viễn gật đầu nằm xuống sofa, “Mẹ, không phải như mẹ nghĩ đâu. Trước kia cô gái này đã giúp con một việc nên con muốn trả ơn cô ấy thôi mà. Ngải Lâm không rõ tình hình nên mới nói lung tung làm mẹ hiểu lầm”.

“Thật không biết là ai mới không rõ tình hình”, Mẹ anh nói bất mãn. Lúc nói chuyện điện thoại rõ ràng thần sắc con trai rất dịu dàng, mấy chuyện lật vặt mà nói say sưa không chán, giờ lại chính khí lăm lăm liệt thề thốt phủ nhận, nếu nó thật sự còn không rõ ràng thì không chết oan cũng sẽ chết vì ngốc. “Hỏi một chút xem mai cô ấy có rảnh không, mẹ mời cô ấy đến ăn cơm, không phải con nói cô ấy đã giúp đỡ con hay sao”.

“Chẳng mấy khi người ta mới về nhà một lần, để lần sau đi mẹ”. Mục Tư Viễn dờ khóc dờ cười nói, “Mẹ à, đó là cô bé Tử Hân đang ra sức lấy lòng nhưng dường như người ta còn không thèm để ý, giờ nó vẫn còn đang đau khổ kia kìa, mẹ cũng đừng phí tâm vì chuyện này nữa”.

Trần Văn Chi cười nói: “Tử Hân biết tán gái từ nhỏ, mẹ nhớ lúc nó học tiểu học đã biết mua hoa tặng nữ sinh rồi, không nghĩ ra càng lớn lại càng kém. Cô ấy là một cô bé như thế nào mà ngay cả thiếu gia nhà họ

Lục cũng không thèm để ý nhĩ, đúng là càng ngày mẹ càng thấy tò mò rồi”.

Mục Tư Viễn cúi đầu vừa đọc tin nhắn vừa cau mày, “Nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến ngay, mẹ, Tử Tình và Tử Hân đến ngay bây giờ đây, Tử Hân nói muốn ăn mì cá đập”.

Trần Vân Chi kinh ngạc hỏi: “Có chuyện gì mà cả hai đứa nó đều phải đến? Mẹ phải đi lấy chăn ra trước mới được”.

“Đấy, giờ mẹ tin chưa? Tử Hân về đây tán gái chứ về làm gì”. Mục Tư Viễn tức giận nói, đứng dậy rồi cũng kéo mẹ từ sofa dậy theo, “Không cần đâu, tối nay cho hai người bọn họ đến khách sạn ngủ”.

“Chỉ sợ Tử Tình đến là vì con”. Trần Vân Chi thở dài, “Thằng nhóc Tử Hân này, chưa đến đã đòi ăn rồi, may mà mẹ đã chuẩn bị từ trước”.

Trần Vân Chi và Trương Xuyên - mẹ của hai chị em Lục Tử Tình là bạn thân với nhau từ nhỏ, sau khi bà yêu bố của Mục Tư Viễn liền giới thiệu bạn tốt của mình cho đồng sự của người yêu là Lục Kiến Thành, cũng vì có quan hệ của hai người phụ nữ mà hai người đàn ông này đã trở thành đối tác làm ăn. Sau khi sinh hạ Lục Tử Hân thân thể Trương Xuyên vẫn không tốt, Trần Vân Chi thường thường đón hai đứa bé đến nhà mình ở, đặc biệt là Lục Tử Hân thì quả thực chính là cái đuôi của Mục Tư Viễn. Năm Lục Tử Tình lên cấp hai thì Lục Kiến Thành đón vợ con lên thành phố B nên hai nhà không còn đi lại mật thiết như trước nữa, nhưng cứ đến dịp nghỉ hè nghỉ đông là hai đứa bé vẫn nhất định đòi về nhà cô chú Mục ở vài ngày, thói quen này được duy trì đến lúc Lục Tử Tình và Mục Tư Viễn học lên đến đại học mới thôi. Năm Lục Tử Tình tốt nghiệp đại học thì Trương Xuyên qua đời vì bệnh ung thư vú, hai năm sau bố Mục Tư Viễn tự sát tại Macao. Trần Vân Chi vẫn thường nghĩ, nếu như Trương Xuyên còn sống thì cô ấy nhất định sẽ không trở mặt nhìn nhà họ Mục gục ngã, chồng cô ấy cũng sẽ không đi tới một bước đó, Tư Viễn và Vi Giai Hình có lẽ đã cưới nhau từ lâu rồi, mình có thể đã là bà nội, Lục Tử Tình cũng sẽ không kéo dài đến ba mươi tuổi vẫn chưa lấy chồng như bây giờ. Tất cả đều là ý trời, ai cũng bất lực không thể thay đổi được.

Nhiệm vụ lớn nhất của Mạch Tiểu Hân khi về nhà chính là để bố mẹ được thỏa mãn nguyện vọng chiều chuộng con gái, chẳng hạn như để ông bố giáo sư đẹp trai phong độ của cô vui vẻ đi khắp hang cùng ngõ hẻm tìm mua những thứ đồ ăn vặt kì lạ mà cô cũng phải vất óc mới nghĩ ra được, để bà mẹ hiệu trưởng trường tiểu học của mình mang đủ loại quần áo váy mũ bao tay khăn quàng cổ đã mua cho cô trong suốt thời gian từ lần trước cô về nhà đến giờ ra phủ kín ga giường rồi đợi xem cô thử từng thứ một, ban đêm hơn mười hai giờ còn cùng cô xem đĩa, buổi sáng chưa đến mười giờ không cho cô rời khỏi giường.

“Con nhớ hồi con còn đi học bố mẹ đều rất nghiêm khắc với con mà!” Mạch Tiểu Hân ra vẻ được yêu mà sợ, còn mẹ cô thì nói vô cùng thương cảm: “Con còn ở lại bên bố mẹ được bao nhiêu ngày nữa chứ, chẳng bao lâu sẽ có người đến cướp con đi mất rồi”. Mạch Tiểu Hân giơ tay thề: “Con nhất định sẽ không để ai cướp đi cả, con phải làm cho con gái ể không gả ra ngoài được của bố mẹ!” Bố cô cao giọng cười to, “Được, nói là phải giữ lời!” “Ok, nhất định giữ lời!” Mạch Tiểu Hân giơ tay lên định vỗ tay giao kèo với bố, không ngờ bị một bàn tay khác giữ lại, “Không được, anh không đồng ý”. Âm thanh rất quen thuộc, cô vội quay đầu lại, không ngờ là Mục Tư Viễn, cô kinh hãi hỏi: “Anh có quyền gì mà can thiệp vào chuyện riêng của em?” Mục Tư Viễn xoa xoa đầu cô cười nói: “Cún lông xù, làm sao em lại quên rồi, tôi là thầy giáo của em mà. Nghe kìa, chuông vào lớp rồi, theo tôi đi lên lớp”. Mạch Tiểu Hân lắng nghe, quả nhiên là có tiếng chuông liên vọt vàng... tỉnh lại.

Mạch Tiểu Hân lặng lẽ đẩy cửa phòng ra nhìn vào bên trong, mẹ cô đang ngủ trưa, tối qua hai mẹ con thức tới một giờ, buổi sáng lại đi đến nhà cậu để bàn chuyện chúc thọ cho bà ngoại, bây giờ mới được ngủ bù. Cả chiều nay bố cô phải dạy lớp nghiên cứu sinh đến bữa tối mới về được, còn cô thì vừa mới nằm xuống giường ngủ được một lát đã bị tiếng chuông điện thoại Lục Tử Hân gọi đến đánh thức.

Mạch Tiểu Hân không ngờ Lục Tử Hân lại tới thành phố C tìm mình. Cô vốn không thể yên tâm với cách theo đuổi của hắn, trước kia cô cũng đã gặp vài tình huống tương tự nhưng sau mấy lần đâm đầu vào tường thì người ta đều biết khó mà lui. Sau khi ra khỏi cổng trường đại học thì loại tình yêu cổ chấp chỉ biết đến đối phương đã không còn bao nhiêu, đa số đều là kiểu không thích thì thôi giải tán cho sớm chợ, người đã đi làm sẽ phóng khoáng hơn trong chuyện tình cảm nhiều, giống như Mã Tô, sau khi Hà Đông giúp cô nói rõ với hắn thì mỗi lần tụ tập mặc dù vẫn che chở cô như cũ nhưng không còn những ánh mắt chây người tỉnh

thoảng lại xuất hiện như trước nữa. Bây giờ Lục Tử Hân đuổi tới tận nhà cô ở thành phố C khiến Mạch Tiểu Hân không thể không nghiêm túc đối đãi. Mặc dù cô thường xuyên chọc nộ hoa đào nhưng lại ghét nhất là kiểu mập mờ không rõ này.

Mạch Tiểu Hân xuống lầu thấy chiếc xe BMW của Lục Tử Hân đang đỗ dưới lầu không khỏi buồn bực hỏi: “Trợ lý Lục, anh lại hỏi thăm địa chỉ từ chỗ Đông Đông à?”

Cô mặc chiếc áo bông hoa đỏ hôm qua mẹ cô hôn hờ đưa cho như hiến vật quý, bên dưới vẫn là quần jean và giày bông theo thường lệ, bởi vì vội vàng đi xuống nên một thoáng đỏ ửng trên khuôn mặt vừa tỉnh ngủ của cô vẫn chưa biến mất khiến Lục Tử Hân nhìn mà ngứa ngáy trong lòng, không nhìn được đưa tay vuốt vuốt mái tóc quần mềm mại của cô, cười nói: “Chẳng lẽ anh chỉ có thể hỏi thăm tình hình của em từ chỗ cô ấy à? Em cũng coi thường anh quá đấy. Anh hỏi được từ chỗ ông chủ công ty em, ông ấy đúng là người tốt, vừa nhiệt tình vừa tinh tế, à, nói mới nhớ, phu nhân ông ấy còn là đồng học của anh cơ đấy”.

Mạch Tiểu Hân vội lui lại cách xa hắn một bước, cũng không tiện hỏi rõ xem là bạn cùng học trong nước hay là ở nước ngoài, tóm lại là sau khi trở về phỏng chừng xác suất bị bà chủ hỏi cung là rất lớn, cô nhăn mặt nói: “Muốn hỏi địa chỉ nhà em mà không hỏi thẳng em lại đi hỏi người khác, phương thức tư duy của anh còn đúng là không giống người thường”.

Lục Tử Hân cười nói: “Nói thì dễ nghe, anh mà hỏi em thì em có nói với anh thật không? Được rồi, đừng giận, đi chơi với anh đi, đến nơi này thì em chính là chủ nhân mà!”

“Ngay cả nhà em anh cũng tìm được, ở thành phố C này đâu còn cần em làm hướng dẫn viên cho anh nữa. Hay là em mời anh đi đâu đó ngồi uống cốc cà phê?” Mạch Tiểu Hân nghĩ, dù sao cũng phải nói cho rõ ràng, cái trò người đuổi ta chạy này không thể cứ tiếp tục mãi được.

Lục Tử Hân lại có dự định của chính mình, hôm đó hắn đã thấy rõ toàn bộ thái độ của Mục Tư Viễn đối với Mạch Tiểu Hân, hình như có một chút không tầm thường. Nếu như Mục Tư Viễn thật sự động tâm với Mạch Tiểu Hân thì, thứ nhất, chị gái mình sẽ hoàn toàn không còn hi vọng gì, năm năm chờ đợi trở thành công dã tràng, làm sao chị ấy có thể chịu được, hắn phải cố gắng giúp chị gái mình giữ Tư Viễn lại. Thứ hai, hai anh em tranh nhau một cô gái, dù nói thế nào thì cũng chẳng ra gì. Thứ ba, Mục Tư Viễn không phải Mã Tô, Mã Tô chủ yếu là hiếu thắng thích thể hiện mình, còn Mục Tư Viễn nếu như động tâm thật sự thì chính mình sẽ vừa không muốn vừa không nỡ làm đối thủ của anh ta, dù sao anh ta cũng đã từng có một mối tình đau đớn. Nhưng chính mình lại không bỏ được Mạch Tiểu Hân, không thể chấp tay dâng lên cho người khác được, như vậy chỉ còn một cách duy nhất là tự mình phải giành được trái tim người đẹp rồi tuyên bố cho bàn dân thiên hạ khi Mục Tư Viễn còn chưa yêu cô ấy, hắn tin rằng Mục Tư Viễn cũng giống như mình, nếu như đối phương đã thật sự sở hữu được người đẹp thì chắc chắn anh ta cũng sẽ không chen chân vào. “Nhà Tư Viễn ở ngay gần đây, thôi anh đưa em tới đó luôn thể, chị gái anh cũng đang ở đó, bốn người chúng ta đến đánh bài nhé!”

“Em không biết đánh bài”, Mạch Tiểu Hân liên tục lắc đầu, “Em còn phải ở nhà với bố mẹ em”. Đến nhà Mục Tư Viễn? Mạch Tiểu Hân đương nhiên không muốn đi, ngay cả nhà Hà Đông cô cũng không muốn đến, cô cảm thấy trong nhà có người lớn thì sẽ rất gò bó. Lại nhớ tới giấc mơ hoang đường vừa rồi đã làm mình sợ hãi không ít nên càng không muốn đi.

“Đi đi mà, anh đã nói với cô rồi, mọi người đều đang ở đó đợi em đấy”. Lục Tử Hân vẫn kéo cô lên xe.

Mạch Tiểu Hân thấp thỏm không yên, trong lòng nghĩ, thế này là thế nào, tại sao tự nhiên lại chạy đến nhà người ta làm gì?

22. Chương 22

Nhà A nhà BTác giả: Hàm Hàm

Chương 22

Dịch: Losedow

Nguồn: Tangthuvien

Vì vậy Mạch Tiểu Hân mới biết kỳ thực nhà Mục Tư Viễn rất gần nhà mình, đó là một tiểu khu đất tiền rất nổi tiếng ở thành phố C, lúc đầu khi mới khai trương đã không còn căn hộ nào mà bán vì tất cả đều đã được đặt mua từ trước. Tỷ lệ diện tích nhà ở trong tiểu khu rất thấp, có nhiều bãi cỏ rộng và những cây cầu bắc qua dòng nước trong xanh, hết sức tao nhã. Nhà cô ở khu Thúy minh xuân hiểu, đây là khu nhà chính quyền thành phố dành riêng cho các giảng viên đại học C, đã được coi là một khu nhà cực tốt rồi nhưng mức độ xa hoa còn lâu mới bằng được khu nhà có tên là “Tượng thụ nhân gia” mà mẹ Mục Tư Viễn đang ở. Cô cùng Lục Tử Hân đứng trước cửa ầm chuông, đột nhiên cảm thấy căng thẳng mà không rõ nguyên do.

Trần Vân Chi ra mở cửa nhìn thấy Mạch Tiểu Hân đang đứng phía sau Lục Tử Hân thoáng cái đã đoán ra đó chính là cô bé đã về cùng xe với con trai mình. Một khuôn mặt trắng như tuyết rất sáng chưa hề trang điểm, mi thanh mục tú, nhìn rất ngoan ngoãn, trong lòng đã thấy thích cô đến bảy tám phần.

“Cô, đây là Tiểu Hân”. Lục Tử Hân đưa tay đỡ vai Mạch Tiểu Hân định đẩy cô lên phía trước.

“Cháu chào cô!” Mạch Tiểu Hân chào một câu rất mầu mực rồi ngồi xổm xuống chuẩn bị cởi giày, Trần Vân Chi vội lấy một đôi giày bông đỏ từ trong tủ ra đưa cho cô, cười tủm tỉm nói: “Đôi này vào cháu, rất hợp với cái áo bông hoa đỏ đó”.

Mục Tư Viễn và Lục Tử Tình nghe tiếng từ phòng sách đi ra, Lục Tử Tình cười nói: “Tử Hân, chị đang thắc mắc không biết thoáng cái em đã chạy đi đâu mất rồi, thì ra là vợ và đi gặp Mạch tiểu thư, giờ định dẫn về cho cô xem mặt à?”

Trần Vân Chi cười nói: “Những cô gái Tử Hân dẫn về cô nào cũng xinh đẹp đến mức làm cô hoa cả mắt. Tiểu Hân à, cháu cứ coi như đang ở nhà mình đi, Tư Viễn, đi rửa chút hoa quả rồi mang ra đây”. Nói rồi bà lại kéo tay Tiểu Hân khen: “Tiểu cô nương đúng là ngoại hình dễ coi thật đấy, cô rất thích những cô gái mặc đồ đỏ. Bọn thanh niên bây giờ lúc nào cũng thấy nguyên bộ đồ đen, cháu xem kìa, ba đứa nó đứng một chỗ làm gian phòng tối sẫm một mảng khiến cô cũng không thở nổi nữa. Tiểu Hân thích ăn gì để cô làm cho cháu”.

Lục Tử Hân nói với Mạch Tiểu Hân: “Cô ấy bao giờ cũng thiên vị con gái, khi còn bé bọn anh ba người sống cùng nhau nhưng có gì ngon cô ấy luôn cho chị gái anh trước, suýt nữa anh đã cho rằng Tư Viễn là cô ấy nhặt ở thùng rác mang về đấy”.

Mạch Tiểu Hân vui vẻ cười hì hì, “Khi còn bé mẹ em cũng toàn trêu em như vậy, cho đến một lần em định bỏ đi để tìm mẹ để mình thì mẹ em mới sợ quá mà thôi không trêu nữa”.

Lục Tử Hân nói với Trần Vân Chi: “Cô nghe thấy rồi chứ? Nếu cô còn chèn ép con với Tư Viễn thì bọn con cũng bỏ nhà đi bụi để mình chị con ở nhà với cô đấy!”

Trần Vân Chi cười nói: “Đi thì đi đi, hai đứa chúng mày bỏ đi thì ngày nào cô cũng làm mì cá đập cho Tử Tình với Tiểu Hân ăn”.

Mục Tư Viễn bưng đĩa hoa quả đi ra nghe vậy liếc mắt nhìn mẹ.

Mạch Tiểu Hân cảm thấy ngạc nhiên hỏi: “Cô cũng biết làm mì cá đập à? Cô là người Ôn Châu đúng không?”

“Mạch tiểu thư”, Lục Tử Tình vội nhìn sắc mặt Trần Vân Chi rồi không vui nói, “Ngồi đi”.

Mạch Tiểu Hân không rõ mình nói sai chỗ nào mà khiến Lục đại tiểu thư mất hứng như vậy, nhất thời cảm thấy khó xử.

“Bố Tư Viễn là người Ôn Châu, kỹ thuật làm mì cá đập là cô học mẹ chồng, khi bọn nó còn bé cô làm cho bọn nó ăn suốt”, Trần Vân Chi nói với vẻ mặt tự nhiên, “Tại sao Tiểu Hân cũng biết chuyện này?”

“Bà ngoại cháu cũng là người Ôn Châu, ở nhà mẹ cháu thường xuyên làm đồ ăn kiểu Ôn Châu cho cả nhà”.

“Tiểu Hân biết làm mì cá đập không?” Thấy Mạch Tiểu Hân gật đầu, Trần Văn Chi vui mừng nói: “Cô đang mổ cá hoa vàng, nào, đi giúp cô một tay, cô với cháu chuẩn bị cá đập trước để tối nấu, công đoạn này tương đối mất thời gian”.

Lục Tử Hân vội vàng nói: “Cháu cũng đi hỗ trợ, để cháu đập cho, Tiểu Hân tay yếu đập được mấy hồi chứ”. Nói rồi rất thành thạo lấy tạp dề đeo lên cho Mạch Tiểu Hân rồi lại lấy một đôi găng tay đưa tiếp cho cô: “Đừng để làm bẩn quần áo”.

Lục Tử Tình lặng lẽ cười nói với Mục Tư Viễn: “Từ bao giờ Tử Hân trở nên cẩn thận như vậy rồi nhỉ? Cả găng tay cũng nhớ đến”.

Mục Tư Viễn hơi nhếch môi cười coi như trả lời nhưng nụ cười không hề rõ ràng.

Tử Tình nhỏ giọng hỏi: “Mạch tiểu thư cứ nhắc đến Ôn Châu suốt, cô không sao chứ anh?”

Mục Tư Viễn nhìn ba người trong bếp cảm khái nói: “Hai năm sau khi bố gặp chuyện mẹ anh không bao giờ nhắc tới mì cá đập, bây giờ mẹ bảo tuần nào cũng làm một hai lần, chừng đó năm đã trôi qua chắc mẹ cũng nghĩ thoáng ra rồi, dù sao cuộc sống cũng phải tiếp tục”.

“Em thật hy vọng anh cũng có thể nghĩ như vậy”, Lục Tử Tình nhìn vào mắt Mục Tư Viễn, “Quên quá khứ đi mà sống cho thoải mái”.

“Đương nhiên”, Mục Tư Viễn đi về phía phòng sách, “Anh còn có một tài liệu cần đọc, em đi xem TV đi nhé!”

Lục Tử Tình âm thầm bắt an, có thể thấy rõ ràng là cô Trần thích Mạch Tiểu Hân, chỉ mong là vì Tử Hân.

Trần Văn Chi nhìn Mạch Tiểu Hân thành thạo dùng dao chặt đầu lột da rút xương một con cá hoa vàng nặng hơn nửa cân với vẻ mặt gần như sững sờ, nguyên hai nửa phi lê được tách ra không hề bị nát. Cô cho bột khoai lang vào đầy nửa chiếc túi lưới rồi buộc miệng túi lại, một tay nhẹ nhàng rung túi cho bột khoai lang rơi xuống, một tay đều đều đập lát phi lê, được một lúc lại dừng lại lật miếng phi lê lên rồi mới vừa rải bột vừa đập tiếp. Âm thanh cóc cóc cóc tạo thành nhịp điệu nhẹ nhàng chậm chậm như kích thích tiếng lòng của Trần Văn Chi, ý cười trên mặt bà ngày càng trở nên rõ ràng, hầu như sắp sửa nở ra một đóa hoa đến nơi rồi.

“Tiểu Hân, không ngờ là em lại còn có chiêu thức ấy, lần sau anh thèm mì cá đập là cứ đến tìm em”, Lục Tử Hân giành lấy chiếc gậy cán bột trên tay cô, “Để anh đập một lúc cho”.

“Đập nhẹ một chút”, Mạch Tiểu Hân không hề tranh nhau với hắn mà chỉ vừa rắc bột vừa chỉ điểm cho hắn, “Phải đập cả bên cạnh nữa, ờ, được rồi, để em lật lại lần nữa đã”. Giọng nói nhẹ nhàng đều đều êm dịu, Lục Tử Hân chỉ cảm thấy mỗi một tác nước da toàn thân đều thoải mái, vừa đập cá vừa không cảm lòng được quay sang nhìn cô.

“Cô thấy Tiểu Hân nấu ăn rất giỏi đấy, cháu học từ mẹ à?” Trần Văn Chi vừa xé sợi thịt gà vừa hỏi.

“Thức ăn Ôn Châu thì cháu học từ mẹ, bà ngoại cháu rất nghiêm khắc với phụ nữ trong nhà, bà luôn nói phụ nữ Ôn Châu trước hết phải biết cách ăn mặc và nấu ăn, đó chính là truyền thống”.

Trần Văn Chi gật đầu nói: “Tiểu Hân nói như vậy cũng đúng thật, riêng hai phương diện này mẹ chồng cô cũng rất giỏi”.

“Lấy được phụ nữ Ôn Châu thì đúng là có phúc”, Lục Tử Hân nói, “Tiểu Hân à, quần áo em vẫn mặc đó là đi mua ở đâu đấy, anh thấy mấy cô bé trong tập đoàn anh mặc nguyên cây hàng hiệu mà còn không đẹp bằng em”.

Mạch Tiểu Hân đỏ bừng mặt, Lục Tử Hân nói chuyện như vậy ngay trước mặt người lớn quả thực khiến cô hận sần nhà không có cái khe để mà chui xuống, hơi ngẩn ra trong chốc lát rồi mới nói: “Em không có tiền mới phải đến mấy quầy hàng nhỏ tìm mua đồ rẻ, nếu như thu nhập cao như mấy cô gái bên nhà B thì em cũng mua hàng hiệu chứ tội gì. Hàng hiệu đều là do các nhà thiết kế bậc thầy thiết kế nên đương nhiên phải đẹp rồi”.

“Tiểu Hân có muốn đến Văn Cẩm làm cùng Hà tiểu thư hay không?” Không biết Lục Tử Tình đã đứng phía sau từ bao giờ, buồn cười nhìn Lục Tử Hân đang đập cá nói: “Tử Hân, em có chịu không?”

“Lục tiểu thư nói đùa”, Mạch Tiểu Hân nói, “Suốt ngày Đông Đông nói em không phóng khoáng, sao có thể đến Văn Cẩm làm được, em thấy tập đoàn bọn chị có rất nhiều phụ nữ mạnh mẽ”.

Lục Tử Tình cười nhạt dùng ngón tay chọc chọc lên ngực em trai, “Em còn chưa đủ hấp dẫn đấy, biết không?”

“Được rồi, Tử Hân đừng đập nữa, gõ tiếp là sẽ nát mất đấy”, Trần Vân Chi mở miệng nói, “Tốt rồi, việc còn lại đều không cần bọn con phải làm nữa, mấy đứa ra ngoài hết đi”.

Mạch Tiểu Hân cởi tạp dề bỏ găng tay ra nói với Trần Vân Chi: “Cô à, cháu phải về rồi, bố mẹ cháu còn chờ cháu ở nhà, tối nay cháu phải ra ngoài ăn cơm với bố mẹ”. Nếu như giờ vào phòng khách ngồi thì cô thật sự không biết phải nói gì với những người này, bây giờ khách sáo cũng xong rồi, chuồn nhanh là vừa.

Trần Vân Chi rất tiếc nuối nói: “Tại sao lại đi ngay thế chứ, cô còn muốn trò chuyện với cháu học hỏi cách làm thức ăn Ôn Châu nữa mà. Biết trước như vậy thì cô đã không nên để cháu vào bếp làm, vừa đến nhà đã phải làm việc, làm xong thì lại đi luôn, mẹ cháu mà biết thế nào cũng lại xót con, nói cô bắt nạt cháu”. Khó khăn lắm mới thấy con trai có vẻ hơi động lòng, bà vốn định kéo Tiểu Hân vào bếp tâm sự mấy câu nhưng lại bị Tử Hân làm hỏng hết chuyện.

Mạch Tiểu Hân vừa đi ra ngoài vừa nói: “Làm mì cá đập vui lắm, sao nói là vất vả được, hơn nữa đều là trợ lý Lục đập mà, anh ấy đập cũng rất tốt”.

Lục Tử Hân nói: “Anh làm tốt như vậy mà em lại không thể ở lại ăn một chút à? Gọi điện về nhà xin phép tối nay ở lại đây ăn được không, không đi ăn với bố mẹ một bữa cũng không sao mà”. Minh đến đây không phải là vì cô ấy sao? Cô ấy không ở lại thì còn có ý nghĩa gì nữa?

Mạch Tiểu Hân nghĩ, mặc dù cô Trần có vẻ hòa ái dễ gần nhưng thái độ của Lục Tử Hân lại mập mờ, sắc mặt Lục Tử Tình thì bất thiện, còn mình và Mục Tư Viễn cũng không quen nhau đến mức đến nhà anh ta ăn cơm, bữa ăn này không phải rất khó ăn sao, tội gì phải tự làm khổ mình như thế, vội nói: “Em với mọi người còn có thể gặp nhau ở nhà ăn tăng sáu suốt mà, còn một năm cũng không được ăn mấy bữa cơm với bố mẹ, đã về nhà rồi thì dù sao cũng phải cố gắng ở bên bố mẹ, cháu nói thế có đúng không cô?”

Trong lòng rất là không muốn nhưng Trần Vân Chi cũng không có biện pháp đành gật đầu nói: “Có con gái đúng là tốt thật, rất hiểu ý bố mẹ, lần sau về cùng xe với Tư Viễn rồi nhất định phải đến nhà cô ăn cơm, cô cũng có món sở trường đấy”.

Lục Tử Hân nói: “Em muốn về nhà thì có gì khó, hàng tuần anh lái xe đưa em về là được, nhân tiện lại đến nhà cô ăn cơm, vẹn toàn cả đôi bên”.

Mạch Tiểu Hân đi ra đến cửa, Trần Vân Chi quay vào trong nhà gọi, “Tư Viễn, Tiểu Hân phải về rồi, con đưa cô ấy về đi”.

Lục Tử Hân nói: “Con đưa Tiểu Hân về để Tư Viễn còn làm việc”. Mạch Tiểu Hân còn chưa kịp chào tạm biệt mọi người thì đã bị Lục Tử Hân lôi đi.

Trần Vân Chi trừng mắt nhìn Mục Tư Viễn mới từ phòng sách đi ra, không vui nói: “Con đã có nhiều công việc cần làm như vậy thì còn về làm cái gì?” Nói rồi thở hỗn hển lách người vào bếp, để lại Mục Tư Viễn với nụ cười nhăn nhó và Lục Tử Tình đang suy nghĩ gì đó.

Đi ra cổng tiểu khu Tượng thụ nhân gia, Mạch Tiểu Hân thở một hơi thật sâu, có vẻ thoải mái như chim vừa sổ lồng. Lục Tử Hân thấy thế cười nói: “Làm cho em vất vả như vậy, xem ra anh thật sự không nên kéo em đến đây”.

Mạch Tiểu Hân lặng lẽ nắm chặt nắm đấm tự cổ vũ cho chính mình rồi hỏi: “Lần trước nghe anh nói trước anh học tiểu học ở đây, bình thường có thời gian anh cũng thường xuyên về đây à?”

“Từ khi anh ra nước ngoài thì chưa về đây lần nào, đây là lần đầu tiên”. Lục Tử Hân xoay người về phía cô, “Tiểu Hân, chẳng lẽ em còn không rõ sao? Lần này anh đến đây là vì em”.

Mặc dù đã có chuẩn bị từ trước nhưng Mạch Tiểu Hân vẫn đỏ mặt, miễn cưỡng đón nhận ánh mắt của hắn, “Trợ lý Lục, em nghĩ chúng ta không thể”.

“Vì sao?” Lục Tử Hân không ngờ Mạch Tiểu Hân từ chối dứt khoát như vậy, nhất thời tỏ ra khó xử, hơi sầm mặt lại.

Mạch Tiểu Hân cũng cảm thấy vạn phần khó xử, nhưng loại chuyện này sao có thể để lại đường sống cho người ta được, liền quay mặt sang một bên chậm rãi nói: “Có một lần em cùng Đông Đông đến một phòng nghiên cứu thời trang để test thử xem màu da mình hợp với quần áo màu gì”.

Lục Tử Hân không rõ vì sao cô lại đột nhiên kéo đề tài đi xa như vậy, liếc mắt nhìn cô rồi nói: “Em còn phải đi test cái gì, da em trắng như vậy, màu gì mà chẳng mặc được”.

“Ồ, chuyên gia ở đó cũng nói với em như vậy, thế là coi như em mất toi triệu rưỡi”, Mạch Tiểu Hân hối hận nói, nhẹ nhàng khịt mũi khiến Lục Tử Hân cảm thấy mềm lòng, sắc mặt dịu lại nói với cô: “Đồ ngốc”.

“Bà chuyên gia ấy nói em mặc quần áo càng sáng màu thì càng nổi nước da, còn lấy một cái áo màu xanh lá khoác lên người em. Mấy người cũng đến test bên cạnh đều nói rất đẹp, Đông Đông biết em không bao giờ mua quần áo màu lục nhưng cũng xúi giục em thay đổi thói quen ăn mặc này”.

Lục Tử Hân càng nghe càng lơ mơ, nhưng cũng đành phải cố bình tĩnh hỏi: “Vì sao không bao giờ mặc quần áo màu lục? Em ghét màu xanh lá à?”

“Trợ lý Lục thích màu gì? Ghét màu gì?”

“Thích rất nhiều màu, không đặc biệt thích màu nào. Ghét màu xanh da trời vì cảm thấy mặc áo màu xanh da trời sẽ tỏ ra rất nông cạn”. Lục Tử Hân biết mình đã rơi vào bẫy của Mạch Tiểu Hân rồi nhưng lại không biết phải phá vòng vây kiểu gì nên đành phải để cô dặt mũi đi tiếp.

“Chẳng lẽ anh không bao giờ nhìn lên trời?”

“Có chứ, rất hay nhìn, mặc dù là cùng loại màu sắc nhưng anh lại rất thích màu của bầu trời”. Lục Tử Hân ngẩng đầu nhìn không trung, trời xanh mây trắng, rất đẹp, cũng làm mọi người hơi chói mắt.

“Em cũng vậy, em thích nhìn cây xanh cỏ xanh, đến mùa xuân những chồi non bắt đầu đâm ra từ những cành liễu, lúc hứng chí lên còn cầm bút vẽ vài nét. Khi còn bé em đã học vẽ, có điều không có thiên phú gì”. Mạch Tiểu Hân tự giễu nói, “Nhưng em không thích mặc quần áo màu lục, người khác nói thế nào cũng được, nhưng nếu chính mình cảm thấy không thích hợp thì vẫn không được. Cũng như khi chúng ta vô duyên vô cớ thích một loại màu sắc và ghét một màu sắc khác, tất cả chỉ phụ thuộc vào một thứ, đó là cảm giác của chính chúng ta”.

“Em nói là vô duyên vô cớ em cảm thấy chúng ta không thích hợp?” Lục Tử Hân suy sụp cực kỳ, nếu như cô ấy nói ra một hai hay thậm chí ba bốn nguyên nhân thì hẳn đều có thể vận lại khiến cô không có sức đánh trả, bây giờ cô ấy nói không có nguyên nhân thì hẳn biết phải làm thế nào?

Mạch Tiểu Hân cười cười xin lỗi hắn, “Tựa như anh không thích thấy người mặc đồ xanh da trời, trong tủ quần áo của em lại có những mấy bộ màu xanh da trời, không vì sao cả, bản thân xanh da trời không phải là vấn đề, mấu chốt vấn đề nằm ở chính chúng ta”. Mạch Tiểu Hân chỉ chỉ về phía trước, “Dừng lại được rồi, bố mẹ em đang đứng chờ em kia kìa”.

Lục Tử Hân nhìn thấy hai bóng người xa xa, một nam giới cao ráo và một người phụ nữ nhỏ nhắn xinh xắn bên cạnh liền tạm thời đề nghị mất mát trong lòng xuống rồi ra về hào hiệp hỏi: “Nghe Hà tiểu thư nói bố em cực kì đẹp trai, có thể cho phép anh đến chào hỏi một chút hay không?”

”Được“. Mạch Tiểu Hân cười nói, ”Quả thật là cực kì đẹp trai, đẹp trai hơn cả anh và tổng giám đốc Mục”.

23. Chương 23

Nhà A nhà BTác giả: Hàm Hàm

Chương 23

Dịch: Losedow

Nguồn: Tangthuvien

Mục Tư Viễn cảm thấy kì lạ vì Lục Tử Hân vẫn lẳng lặng ăn cơm không nói lời nào liền hỏi: “Cậu có chuyện gì vậy? Trúng tà rồi à? Tại sao lại không nói gì thế?”

Trần Vân Chi cười nói: “Xem ra là tán gái thất bại rồi, có vẻ ảm ức lắm. Tử Hân, đại trượng phu lo gì không lấy được vợ, ừ ừ như vậy làm gì, ngày mai về tìm một cổ bé tốt hơn là được”.

Lục Tử Hân giận dữ nói: “Tại con sơ ý quá nên bị con bé này đánh cho trở tay không kịp, cô ấy căn bản không hề tuân thủ quy tắc trò chơi gì cả, chỉ nỗ lực một phát súng xong là chạy luôn làm hại con quay đi quay lại mãi mà vẫn không tìm thấy hồng tâm”.

Trần Vân Chi nghe không rõ đến cùng là Lục Tử Hân có ý gì, tiếp tục hỏi: “Con đưa cô ấy về đến nhà rồi chứ? Nhà cô ấy thế nào?”

Mục Tư Viễn và Lục Tử Tình đồng thời ngẩng đầu nhìn Trần Vân Chi, Trần Vân Chi không để ý, quay về phía bọn họ cười cười nói: “Tuổi lớn rồi hay thích hỏi thăm mấy chuyện lẻ tẻ này để giải buồn mà. Không phải nói nhà Tiểu Hân ở ngay gần đây sao? Mấy tiểu khu quanh đây đều không tồi”.

Lục Tử Hân vừa ăn mì cá đập vừa nói: “Con đưa về đến cửa tiểu khu, ai biết bé con này được trong nhà coi như bảo bối như vậy, trời thì lạnh thế mà bố mẹ cô ấy còn đứng bên đường đợi cô ấy về nhà, không biết đợi bao lâu rồi mà cũng không gọi điện thoại giục cô ấy nữa chứ. Còn nữa, ông bố cô ấy nhìn qua chỉ khoảng bốn mươi mấy tuổi, ngoại hình rất giống Tiểu Hân, ngũ quan không nói, vóc dáng cũng cao, mặc một chiếc áo bành tô dài, quả thật rất có khí chất. Ông ấy chiều con gái cực kì, vừa thấy cô ấy đã tháo găng tay của mình ra cho cô ấy đeo. Mọi người nói xem, nếu cô ấy tìm bạn trai theo hình mẫu của bố cô ấy thì không phải sẽ hạ chết bao nhiêu người sao?”

Trần Vân Chi hỏi: “Bố Tiểu Hân làm gì?”

“Bố cô ấy là giáo sư đại học C, con đã đến chào hỏi một chút, trời ạ, vậy mà thật sự căng thẳng như đến gặp giáo viên ấy, thậm chí lần đầu tiên đến gặp thầy hướng dẫn hồi học bên Mỹ con cũng không căng thẳng như vậy, mặc dù ông già người mỹ đó còn có tiếng là hung ác đấy”.

“Hai chuyện này sao có thể giống nhau được, bây giờ em đang theo đuổi con gái người ta mà”. Lục Tử Tình nói, “Nói như vậy gia đình Mạch tiểu thư cũng được coi là dòng dõi thư hương, em phải tiếp tục cố gắng, ban đầu cô bé nào chả thích làm cao, một lần hai lần rồi sẽ đồng ý thôi”.

Trần Vân Chi liếc con trai thấy con mình đang vui đầu ăn hết sức chăm chú, trong lòng âm thầm tức giận quay sang nói với Lục Tử Hân: “Cô thấy Tiểu Hân là một cô gái tốt, con phải nghĩ rõ ràng rồi hãy theo đuổi người ta, cô còn lạ gì con, ý vào việc điều kiện của mình trên các phương diện đều tốt mà gặp ai yêu người đấy, yêu ai bỏ người đấy, không hề suy nghĩ lâu dài bao giờ”.

Lục Tử Hân ảm ức nói: “Cô à, bây giờ là con bị cô ấy bỏ, vậy mà cô còn mắng con như thế”.

“Cô ấy không chấp nhận à?” Hai người phụ nữ đồng thời kinh ngạc hỏi, một với vẻ vui sướng, một với vẻ tức giận. Mục Tư Viễn buồn cười nhìn hai người rồi lại cười tủm tỉm cúi xuống ăn tiếp.

Biết mình lỡ lời, Lục Tử Hân vội lấp liếm: “Kỳ thực cũng không phải như vậy, chẳng qua là cô bé này tương đối khó đối phó, cô ấy nói vòng vèo một hồi làm con chóng hết cả mặt, đến lúc vừa thấy bố mẹ là cô ấy bỏ con qua một bên luôn, còn nói con không đẹp trai bằng bố cô ấy. À, đúng rồi, Tư Viễn, cô ấy nói anh cũng không bằng, không hiểu là mắt mũi kiểu gì nữa, anh em mình cho dù không có học vấn bằng bố cô ấy nhưng ít nhất cũng trẻ hơn ông ấy nhiều chứ”.

Mục Tư Viễn cười đến mức ho sặc sụa, “Vừa rồi cậu vội vàng chạy ra chính là để PK với bố cô ấy à? Mà lại còn thua nữa chứ! Đại thiếu gia, sau này cậu còn lẩn lộn giữa đồng phụ nữ thế nào được nữa”.

Lục Tử Hân tự mình suy nghĩ lại cũng cảm thấy buồn cười, gặp phải một tiểu cô nương không thích nói lý như vậy thì chỉ có thể tự nhận là xui xẻo. “Được rồi được rồi, nơi này không chứa chấp ta thì sẽ có nơi khác chứa chấp. Có điều em cũng thích tính khí cô ấy, thẳng thắn dứt khoát, mỗi tội cũng không để lại đường sống cho người khác, lần sau phải tìm cơ hội dạy dỗ cô ấy mới được”.

Trần Vân Chi nói: “Đó là con còn may mắn đấy, nếu gặp phải một cô bé thích dây dưa không dứt khoát thì còn không phải sẽ tiếp tục bị giày vò sao? Tử Hân này, cô thấy Tiểu Hân kém tuổi bọn con nhiều, có nói chuyện thẳng thắn cũng là chuyện thường, chứ đâu có đầy một bụng mưu mô như dân làm ăn nhiều năm rồi như bọn con, vì vậy bọn con không được bắt nạt cô ấy. Nào, ăn một cái đùi gà đi, đây là gà quê chính hiệu cô nhờ bà giúp việc bán thời gian mua giúp từ quê mang lên đấy, ngon lắm! Tử Tình cũng ăn một cái đi, mặc dù bọn con ở ngoài suốt ngày ăn bào ngư vậy cả nhưng kỳ thực đều chẳng có chất gì đâu, cô vẫn tin tưởng gà quê hơn mấy thứ đó. Nghe nói ngày xưa người ta ngày nào cũng ăn canh gà, lúc về già vẫn không hề có mấy sợi tóc bạc”. Tâm sự làm Trần Vân Chi phiền muộn nửa buổi chiều giờ đã đặt xuống được hơn nửa, vừa vui vẻ trở lại bà đã bắt đầu thao thao bất tuyệt.

Lục Tử Tình gấp cái đùi gà trong bát mình sang cho Mục Tư Viễn, “Tư Viễn ăn đi, lần trước anh phẫu thuật sau đó thân thể vẫn chưa hoàn toàn bình phục, chuyện ăn uống cũng vẫn không tốt”.

“Phẫu thuật? Chuyện khi nào? Tại sao không nói với mẹ?” Trần Vân Chi hoảng sợ hỏi, “Tư Viễn, chuyện lớn như vậy mà con cũng không nói với mẹ một tiếng?”

“Viêm ruột thừa, tiểu phẫu thôi mà mẹ, chưa được hai ngày đã xuất viện rồi, còn khỏi nhanh hơn cả cảm lạnh”. Mục Tư Viễn nói hơi hợt, trong lòng âm thầm trách cứ Lục Tử Tình nói mà không suy nghĩ trước.

“Phẫu thuật có nhỏ đến mấy thì cũng là động dao động kéo, nếu có mẹ ở đó thì ít nhất cũng có thể nấu nồi canh cho con tắm bổ. Thảo nào mẹ cứ hỏi tại sao lần này sắc mặt con kém như vậy”.

“Mẹ có thương con thì theo con đến thành phố B đi, mỗi ngày nấu ba bữa canh gà quê cho con tắm bổ, thế không phải là yên tâm rồi sao?” Mục Tư Viễn vừa ăn đùi gà vừa nói, “Mẹ ở đây có một mình con đứng là không yên tâm”.

“Đội đồng diễn thể dục của mẹ ở đây tuần nào cũng phải tập luyện, không đi được. Tư Viễn, con mau tìm cho mẹ một cô con dâu cho mẹ yên tâm đi”.

Lục Tử Tình khẽ run trong lòng, cúi đầu ăn cơm dù không hề cảm nhận được mùi vị gì, chỉ nghe thấy Trần Vân Chi tiếp tục nói: “Tử Tình cũng vậy, mẹ nhớ Tử Tình còn lớn hơn Tư Viễn một tháng, sang năm là đã ba mốt rồi, cũng phải tranh thủ thời gian đi. Mặc dù điều kiện của chính mình không tồi, có tài có mạo, có tiền có cửa, nhưng mà thời thanh xuân của phụ nữ ngắn lắm, hoa vẫn trên cành thì hái sớm, chớ đợi hoa rụng bẽ cảnh không. Khi cô với mẹ con bằng tuổi hai đứa bây giờ thì con với Tư Viễn đều đã đi nhà trẻ rồi, nếu mẹ con bây giờ vẫn còn thì cũng nhất định sẽ không để con kéo dài chuyện này đến bây giờ đâu”. Trần Vân Chi múc một bát canh gà cho Lục Tử Tình, lời đã sắp nói ra miệng lại nấn ná mãi chưa nói tiếp, con trai mình đã không có ý này rồi, mình cũng không thể trở mắt nhìn con gái của bạn tốt quá lứa lỡ thì được, dù sao cũng phải có người đến làm kẻ ác này, vậy thì để chính mình đến làm. “Tử Tình à, tìm được bạn trai thì kết hôn sớm đi, bọn con trai đứa nào cũng ham chơi, bọn nó sẽ không để tâm đến loại chuyện này đâu, vì vậy phụ nữ phải biết cách tính toán cho tương lai của mình. Mẹ con không còn, cô vẫn coi con như con gái, cô vẫn chờ ngày con nở mày nở mặt lên xe hoa đấy!”

“Cô, cô thích chị gái con như vậy thì cũng đừng coi như con gái, coi như con dâu...” Lục Tử Hân cười cười nói chen vào. Lúc nhà học Mục gặp chuyện hần đang học ở nước ngoài, không hề hiểu rõ nội tình trong đó, bố và chị gái hần cũng không bao giờ chịu nói rõ cho hần, vì vậy trước mặt Trần Vân Chi hần luôn luôn coi trời bằng vung không cần giữ mồm giữ miệng, bây giờ nghe Trần Vân Chi nói như vậy hần mới có ý giúp chị gái nói ra cho rõ ràng.

“Tử Hân!” Mục Tư Viễn quát lên ngắt lời hần, “Cả ngày la hét đòi ăn mì cá đập cô làm, giờ còn không mau ăn đi!”

“Cô, cháu vẫn đang tìm nhưng mà tiếc là không tìm được”. Lục Tử Tình gượng cười nói. Ý của Trần Văn Chi đã rõ ràng lắm rồi. Con gái? Cô nghĩ, có phải mình nên cảm kích vì sự khoan hồng độ lượng của cô ấy không? Cảm kích vì cô ấy còn bận tâm đến tình nghĩa với mẹ mình không? Xem ra trong lòng cô ấy trước sau vẫn còn vướng mắc, không chịu chấp nhận mình. Ta không giết Bá Nhân, nhưng Bá Nhân vì ta mà chết. Trần Văn Chi vẫn không quên được chuyện nhà họ Lục thấy chết mà không cứu năm đó, bất kể cô và bố mình bồi thường cho Tư Viễn như thế nào thì vì nỗi đau mất chồng chung quy cô ấy vẫn không chịu tha thứ. Lục Tử Tình vạn phần hối hận, Mục Tư Viễn là một đứa con có hiếu, rất nghe lời mẹ, nếu như Trần Văn Chi vừa ý với mình thì anh ấy nhất định sẽ vâng theo ý nguyện của mẹ. Tại sao mình lại không nghĩ tới chuyện này nhỉ? Nếu như năm nay mình đổ công đổ sức ở chỗ Trần Văn Chi thì nói không chừng đã có hiệu quả rồi. Cô cảm thấy mình đúng là quá ngốc, lẽ ra phải chuyển sang tấn công mẹ anh ấy từ lâu rồi mới phải. Không biết bây giờ bắt đầu còn kịp hay không.

“Duyên phận của con người đều do trời định, hữu duyên thiên lí năng tương ngộ, vô duyên đối diện bất tương phùng, chuyện gì cũng không thể gượng ép được, cứ thuận theo tự nhiên là tốt nhất, nếu không người khổ cực sẽ là chính mình”. Trần Văn Chi tiếp tục khuyên giải, gương mặt rất giống mẹ của Lục Tử Tình làm bà không thể nhẫn tâm nói ra những lời tuyệt tình hơn. Phụ nữ ba mươi tuổi, già tài trăm tỉ thì sao, thanh xuân cũng đã qua một nửa rồi. “Đợi lát nữa cô làm ít a giao (*) cho con ngày mai mang đi, phụ nữ hay thiếu khí huyết, đến mùa đông tay chân sẽ bị lạnh. Mặc dù bên ngoài cũng có bán, còn làm thành từng viên như viên kẹo rất thuận tiện nhưng rốt cuộc có mấy phần thật mấy phần giả thì khó mà nói”.

“Cảm ơn cô”. Lục Tử Tình cảm kích nhìn Trần Văn Chi, “Ngày mẹ con vẫn còn đến mùa đông cũng nấu cho con một hộp lớn, còn thêm cả hạch đào và rượu vàng nữa, chưa gửi đã thấy thơm rồi, mang đến kí túc mọi người cùng nhau ăn, mới vài ngày đã hết rồi”.

“Đó là trẻ con không hiểu chuyện, a giao tính nóng, ăn nhiều sẽ chảy máu mũi, phải nhớ kĩ, mỗi ngày chỉ được ăn một thìa thôi”. Trần Văn Chi triu mến nói, “Phụ nữ phải học cách tự chăm sóc thân thể mình”.

Lục Tử Tình nói: “Đàn ông cũng cần chăm sóc mà. Cô, cô thu xếp dần việc nhà rồi ăn tết xong đến thành phố C đi. Tư Viễn thường xuyên phải tiếp khách, áp lực công việc rất lớn, Ngải Lâm nói anh ấy vẫn thường đau dạ dày, bọn con khuyên bảo anh ấy cũng không nghe, cô đến quản lí giờ giấc ăn uống cho anh ấy, cũng tiện cho con với Tử Hân có thể thường xuyên qua lại”.

Trần Văn Chi nhìn Lục Tử Tình mỉm cười không đáp. Cô gái này đúng là có khả năng kiếm ché rất tốt, sau khi nghe những lời mình nói vừa rồi vẫn có thể cười nói như thường vậy được, sắc mặt cũng chưa từng thay đổi, làm người ta không thể không hoài nghi có phải những năm gần đây cô ta thật sự vẫn một lòng theo đuổi con trai mình hay không. Có lẽ mình và Tư Viễn đều hiểu lầm rồi, Tử Tình chỉ là không tìm được đối tượng thích hợp cho nên mới quyến luyến với người bạn cùng nhau lớn lên từ nhỏ là Mục Tư Viễn mà thôi, mà Lục Kiến Thành cũng chưa chắc muốn để con trai nhà họ Lục nhúng tay vào sự nghiệp của hắn. Như vậy thì càng tốt, bà thở phào trong lòng, mình cũng không cần cảm thấy có lỗi với Trương Xuyên nữa.

“Cô, sáng mai con và Tử Hân sẽ về, chiều mai còn có một cuộc hẹn cần đi cho phải phép. Lần này bọn con tới bất ngờ, đúng là làm phiền cô”. Lục Tử Tình nói với Trần Văn Chi, “Bao giờ Tư Viễn đi?”

“Sáng sớm thứ hai anh đi”. Mục Tư Viễn đáp, “Chẳng mấy khi về nhà được một lần, dù sao cũng phải đảm bảo cả chất lẫn lượng mới được”.

“Mạch tiểu thư thì sao? Chẳng lẽ cô ấy cũng thứ hai mới đi? Cô ấy không phải tổng giám đốc như anh, thích trốn việc lúc nào thì trốn”. Lục Tử Tình cười nói, “Tử Hân, em hỏi một chút xem buổi sáng ngày mai cô ấy có cần đi cùng chúng ta hay không”.

“Bà ngoại cô ấy đại thọ tám mươi, tối mai tổ chức tiệc mừng thọ, không đi được”. Mục Tư Viễn ngăn Lục Tử Tình đang rút điện thoại di động lại.

Lục Tử Tình nhẹ nhàng a một tiếng. Chế độ hội nghị thường lệ buổi sáng thứ hai hàng tuần của Viễn Dương 5 năm qua vẫn không thay đổi, chỉ cần không đi công tác bên ngoài thì bình thường Mục Tư Viễn đều sẽ tự mình chủ trì. Như vậy để kịp giờ tham dự hội nghị chậm nhất anh ấy sẽ phải xuất phát lúc sáu rưỡi ngày kia. Lục Tử Tình quá hiểu Mục Tư Viễn, anh ấy tuyệt đối là một người không chịu dậy sớm, rất nhiều lúc chỉ vì để buổi sáng hôm sau có thể ngủ thêm nửa tiếng mà anh sẵn sàng lên đường từ tối hôm trước, tóm lại là thích ngủ nướng không khác gì trẻ con. Mạch Tiểu Hân cự tuyệt em trai mình, Trần Văn

Chi mở miệng chặn đường của mình, Mục Tư Viễn thay đổi thông lệ vì Mạch Tiểu Hân, đủ loại dấu hiệu kết hợp lại, đáp án hiện ra rất rõ ràng.

Trần Vân Chi âm thầm quan sát sự thay đổi thần sắc trên mặt Lục Tử Tình, một câu lơ đãng của con trai rốt cục đã phá vỡ sự bình tĩnh cố gắng gìn giữ của Lục Tử Tình, khiếp sợ, tủi thân, khó chịu, ghen ghét, không cam lòng, Trần Vân Chi từ từ đọc tên từng loại biểu cảm một. Cuối cùng thì chẳng qua cũng chỉ là một đứa bé, bà than thở trong lòng, che giấu có tốt đến mấy cũng chỉ là nhất thời. Chỉ có điều đứa bé này không còn là con bé con nấp đó nữa, nhiều năm lăn lộn trong thương trường đã tạo thành tính cách mạnh mẽ và khả năng kiểm soát cảm xúc cho nó. Một Lục Tử Tình gặp nguy không loạn, buồn vui không lộ như vậy đúng là người nổi nghiệp của gia tộc họ Lục, đáng tiếc không phải đứa con dâu Trần Vân Chi bà cần. Lục Tử Tình vừa tốt nghiệp đại học đã vào công ty của bố làm việc, năm chồng mình xảy ra chuyện đó thì nó đang làm trợ lý hành chính cho Lục Kiến Thành, Lục Kiến Thành hết sức coi trọng đứa con gái này, vì vậy chuyện nhà họ Mục rơi vào khốn cảnh Lục Tử Tình không thể hoàn toàn không biết gì được, nhưng bây giờ bà chỉ có thể coi như đó là một mình Lục Kiến Thành thấy chết mà không cứu, chỉ mong là như vậy.

Trần Vân Chi chuyển ánh mắt qua gương mặt con trai, Mục Tư Viễn cũng đang nhìn lại, thằng nhóc này, nó cố ý đúng không? Lúc thì cố ý mang Mạch Tiểu Hân ra chặn Tử Tình, lúc thì lại trơ mắt nhìn Tử Hân đưa người ta về mà không chút động lòng, rõ ràng nói là thích, nhưng mà là thích kiểu gì mới được chứ? Anh trai em gái? Bà không cần một đứa con gái, bà đang nóng lòng mong có một cô con dâu. Mạch Tiểu Hân, một cô bé sạch sẽ sáng sủa, sau khi trải qua chuyện đau đớn như vậy thứ con trai bà cần chính là một cô bé như ánh mặt trời như thế. Xinh đẹp ngoan ngoãn, con nhà gia giáo, chỉ tiếc con trai mình có mắt không phân biệt được vàng ngọc, Trần Vân Chi không nhận được hung ác trợn mắt nhìn con trai khiến Mục Tư Viễn ngơ ngác không hiểu vì sao.

24. Chương 24

Nhà A nhà B Tác giả: Hàm Hàm

Chương 24

Dịch: Losedow

Nguồn: Tangthuvien

Sáu giờ sáng mùa đông, sắc trời còn rất u ám, cô vệ sinh môi trường đô thị nghiêm túc với công việc đang đánh vật với vô số lá rụng đầy đường phố, mấy quán ăn sáng bên đường mặc dù còn chưa có khách hàng nhưng mùi thơm của đồ ăn đã bay khắp phố, thỉnh thoảng có người mặc quần đùi áo lót chạy thể dục không sợ lạnh khiến những người đi làm sớm liên tiếp quay đầu nhìn mà ngưỡng mộ. Mạch Tiểu Hân đứng ở ven đường, vừa nhìn về phía khu nhà “Tượng thụ nhân gia” vừa dùng hai bàn tay có đeo găng tay xoa xoa mặt. Buổi tối hôm qua hát Karaoke với các anh chị họ đến hai giờ đêm mới ngủ, mới ngủ được hơn ba tiếng đã mơ mơ màng màng bị mẹ kéo dậy khỏi giường, lúc xuống lầu vẫn còn ngái ngủ, bây giờ bị gió lạnh thổi vào mặt cuối cùng mới tỉnh hẳn ngủ. “Đến rồi đến rồi, bố, phải mua ba suất bánh nướng, năm suất bánh quẩy, cả ba bát táo phở nữa”. Nhìn thấy xe của Mục Tư Viễn tới, Mạch Tiểu Hân kéo kéo tay bố mình kêu lên, “Nhanh lên nhanh lên!”

Xe chạy tới gần, Mục Tư Viễn hạ cửa kính xuống thò đầu ra, “Tiểu Hân, đi thôi!”

“Đã rồi đã rồi!” Giáo sư Mạch đi mua đồ ăn sáng theo mệnh lệnh của con gái chạy về, nhìn người ngồi trong xe hỏi, “Là tổng giám đốc Mục đúng không?”

Mục Tư Viễn không ngờ bố Mạch Tiểu Hân lại đưa con gái ra đây đợi xe, vội mở cửa xe bước xuống. Thấy giáo sư Mạch mặc một chiếc áo lông sẫm màu, áo len cổ cao, quả nhiên rất đẹp trai, tinh thần sáng láng, Mục Tư Viễn cũng bắt giác ưỡn thẳng lưng lên.

Giáo sư Mạch vừa đưa đồ điểm tâm trong tay cho anh vừa nói: “Đúng là làm phiền cháu quá, Tiểu Hân bảo chú mua đồ ăn sáng, ăn luôn đi cho nóng, thời gian chắc vẫn còn đủ”.

“Cảm ơn chứ”, Mục Tư Viễn nhận lấy, cung kính nói, “Để chú phải mua điểm tâm, đúng là ngại quá”.

“Nhà chú có phân công rõ ràng, mẹ nó phụ trách đánh thức nó dậy, chú chịu trách nhiệm mua đồ ăn sáng”. Giáo sư Mạch chiều chuộng nhìn con gái rồi quay lại mỉm cười với Mục Tư Viễn, “Lên xe đi, buổi sáng nhiệt độ thấp lắm, cẩn thận kéo cảm lạnh”.

Vì vội vã xuống xe nên Mục Tư Viễn chỉ mặc một chiếc áo len, không hề mặc áo khoác. Trong trí nhớ của anh, trước kia bố mình cũng luôn dùng giọng nói quan tâm như vậy để dặn dò mình, đơn giản, rõ ràng nhưng vẫn tỏ ra cực kì quan tâm. Đó là một loại phương thức biểu đạt tình cảm của bố, giọng nói nhẹ nhàng, thần sắc âm áp, và cả sự giúp đỡ thực tế nhất. Xe đã chạy rất xa Mục Tư Viễn vẫn đắm chìm trong loại dư vị đó.

Tiểu Trần cực kì buồn bực trừng mắt nhìn Mạch Tiểu Hân đang nghiêng đầu ngủ rất ngon lành qua gương chiếu hậu. Được rồi, cậu thừa nhận, đồ ăn sáng Mạch tiểu thư mang tới rất hợp khẩu vị mình, bánh quẩy chiên giòn tan, bánh nướng rắc vừng cũng rất thơm, táo phớ thì hơi có vị cay, rõ ràng là ngon hơn quá nhiều so với phần điểm tâm chỉ có bánh mì và sữa mà tổng giám đốc Mục dặn mình chuẩn bị. Bánh quẩy còn có hai suất, đủ để mình ăn thoải mái, có thể thấy Mạch tiểu thư suy nghĩ rất cẩn thận. Nhưng một cô bé hiểu ý người khác như vậy làm sao vừa lên xe đã chỉ lo ngủ rồi, lúc đi đã ngủ suốt dọc đường, chẳng lẽ lúc về cũng phải ngủ suốt cho đủ bộ? Tiểu Trần rất ám ức thay cho sếp mình, trong công ty, ngoài công ty, nhiều người đẹp như vậy muốn bỏ dở vị giám đốc trẻ tuổi này, nhưng trừ thư ký Ngải và tiểu thư Lục thì đến nay cậu chưa thấy sếp mình mời cô gái nào lên xe mình mà không phải vì nguyên nhân công việc cả. Năm năm rồi, ông chủ rất ít khi tự mình lái xe, tiểu Trần chính là phụ tá sát người của anh, tận mắt thấy anh trừ công việc vẫn chỉ có công việc, không có giải trí, cũng không có phụ nữ. Bây giờ khó khăn lắm mới nhìn thấy hình như tổng giám đốc Mục có một chút ý đối với một cô bé, nhưng cô gái này ở trong phúc mà không biết phúc. Cậu thở hổn hển nhìn Mạch Tiểu Hân, lén mở nhạc to lên một chút, hi vọng đánh thức được cô bé không coi ai ra gì này dậy.

“Tắt nhạc đi”, Mục Tư Viễn nhẹ giọng dặn dò. Anh hơi cúi đầu nhìn Mạch Tiểu Hân, cô ấy ngủ thật sự quá say rồi, không biết buổi tối hôm qua đã quây đến mấy giờ, hai hàng lông mi dày như hai chiếc bàn chải nằm yên trên khuôn mặt trắng nõn đó, dường như cũng đã mệt lắm rồi. Đầu cô đang dựa vào vai anh, gần như vậy nhưng tiếng hít thở lại gần như không thể nghe thấy, anh không nhin được đưa tay kiểm tra hơi thở của cô, một luồng hơi thở ấm áp khẽ phả lên ngón tay, buồn buồn, làm anh bỗng cảm thấy căng thẳng một cách khó hiểu, vội vàng rụt tay lại.

“Cái cô Mạch tiểu thư này sao cứ như ba ngày ba đêm chưa được ngủ vậy”. Tiểu Trần lẩm bẩm nói. Cô ấy có biết sếp Mục hôm nay phải phá lệ dậy sớm chỉ vì cô ấy hay không.

“Trẻ con ham chơi mà”. Mục Tư Viễn mỉm cười nói. Anh muốn lấy chiếc gối dựa cho cô ôm chống đầu nhưng hiện gối dựa đang để ở sau ghế, mình chỉ cần hơi động là cô ấy sẽ tỉnh lại. Nghĩ để cô dựa vào vai mình cũng không nặng nề gì, thôi thì cứ dựa tiếp đi, chính mình cũng phải ngủ thêm một hồi, dậy sớm như hôm nay đúng là không quen. Anh nhắm mắt lại rồi cũng yên tâm ngủ trong mùi thơm thoang thoang như có như không của cô bé bên người.

Năm năm trước tiểu Trần từ bộ đội phục viên, khi tìm công việc ở sàn giới thiệu việc làm đã gặp được Mục Tư Viễn tự mình đến tìm tài xế riêng. Cậu không tưởng tượng được một thanh niên tuổi na ná như mình lại là tổng giám đốc, anh ta đeo kính cận, tuấn tú trắng trẻo như một sinh viên khiến cậu còn tưởng rằng Viễn Dương là loại công ty nhỏ do mấy sinh viên mới ra trường chung sức lập nghiệp. Nhưng anh chàng Mục Tư Viễn trẻ tuổi đó lại có thể cho người khác một loại cảm giác lúc nào cũng nắm chắc toàn cục trong tay, tất cả đều tính trước kỹ càng, vì vậy thời gian mới vào công ty tiểu Trần luôn căng thẳng nói chuyện lấp bấp trước mặt anh ta, nửa năm sau mới có thể đối thoại bình thường với Mục Tư Viễn. Một năm sau, Mục Tư Viễn nói với cậu, cậu chỉ cần chịu trách nhiệm với tôi là được, bất kể ai hỏi hành tung của tôi thì cậu cũng không cần trả lời, bao gồm cả chủ tịch. Trong lòng cậu biết rõ ràng, kỳ thực Mục Tư Viễn muốn nói đến là Lục tiểu thư, cậu thấy rất đáng tiếc cho Lục tiểu thư, con gái của ông chủ, xinh đẹp như hoa, trước giờ đối với Mục Tư Viễn đều luôn ăn nói nhỏ nhẹ không có một chút kiêu ngạo của đại tiểu thư nào, nhưng lại không làm cho Mục Tư Viễn thích được. Cậu cũng thấy đáng tiếc cho Mục Tư Viễn, tập đoàn Văn Cẩm

lớn như vậy mà anh ta coi như không nhìn thấy, nếu là người khác thì không biết sẽ phải xoay sở tìm cách lấy lòng Lục Tử Tình như thế nào. Có điều cậu cũng âm thầm bội phục Mục Tư Viễn, đàn ông, muốn có tiền thì phải dựa vào bản lĩnh thật sự của chính mình, dựa vào phụ nữ thì gọi là ăn bám đàn bà. Lại một năm sau, Mục Tư Viễn hỏi cậu có cần đón vợ con đến thành phố B hay không, cậu từ chối, bởi vì bố qua đời sớm, mẹ không chịu đi khỏi quê hương, cho nên cậu không thể để một mình mẹ ở nhà. Nghe xong Mục Tư Viễn im lặng hồi lâu rồi mới nói với cậu, “Cậu hiểu thảo hơn tôi”. Sau đó hàng năm đến tết Mục Tư Viễn đều luôn đưa một bao lì xì nhờ cậu mang về cho mẹ. Tiểu Trần không nghĩ ra tại sao Mục Tư Viễn nhỏ hơn một tuổi so với mình, đến tết này đã sang tuổi băm rồi mà còn không tìm bạn gái, mẹ anh ta cũng không lên sống với con trai, suốt ngày sống một mình cô độc. Cậu biết Mục Tư Viễn rất có tiền, chỉ không có thời gian tiêu tiền, ngay cả một người phụ nữ tiêu tiền giúp anh ta cũng không có, vậy thì kiếm tiền để làm gì? Cậu chỉnh lại gương chiếu hậu, phát hiện Mạch Tiểu Hân đang dựa đầu vào vai Mục Tư Viễn ngủ say, Mục Tư Viễn cũng nhắm mắt lại nghỉ ngơi, cậu khẽ cười vui vẻ, hai người nhìn qua hết sức xứng đôi. Như vậy hình như cũng không tồi, cậu rất hài lòng nhếch môi cười.

Xe đến trạm thu phí đường cao tốc, Mục Tư Viễn mở mắt ra, giấc ngủ này rất sâu, hiệu quả ngủ bù không tồi. Tiểu Trần hạ cửa kính xe quẹt thẻ, gió từ bên ngoài tràn vào, thổi lên trần mặt lạnh buốt, Mục Tư Viễn cúi đầu nhìn Mạch Tiểu Hân, vậy mà cô ấy còn chưa tỉnh mà chỉ hơi nhíu mày một chút, gương mặt hơi cọ cọ lên vai anh tìm một vị trí thoải mái hơn rồi tiếp tục ngủ. Mục Tư Viễn chỉ mặc một chiếc sơ mi mỏng manh, cô nhẹ nhàng cọ lên vai như vậy khiến anh cảm thấy bờ vai tê dại, toàn thân chợt cứng đờ, vô thức liên ngắc đầu nhìn tiểu Trần. Thấy tiểu Trần đang thò đầu ra nhận chiếc thẻ do nhân viên thu phí trả lại liền cảm thấy yên lòng, sau đó lại cười cười tự giễu, có gì mà căng thẳng chứ, hai ngày nay bị mẹ tẩy não đến mức không có tật cũng giật mình rồi.

Tiếng còi ô tô bên ngoài rột cục đánh thức Mạch Tiểu Hân đang ngủ say, cô rất không tình nguyện mở mắt ra, nhất thời còn chưa rõ ràng mình đang ở đâu, ngẩn ngơ nhìn về phía trước.

“Tỉnh rồi à?”

Âm thanh của Mục Tư Viễn rất nhẹ, gần như thì thầm nhưng lại dọa Mạch Tiểu Hân nhảy dựng lên, cô nhanh chóng ý thức được mình lại dựa vào vai người ta, vội vàng ngồi dịch về vị trí bên cạnh sau đó mới quay đầu sang nhìn Mục Tư Viễn, sắc mặt đỏ ửng không thể không chế được.

“Tối hôm qua quậy suốt đêm à? Thế thì bà ngoại em cũng bị bọn em làm khổ lắm nhỉ!” Mục Tư Viễn mỉm cười hỏi, thấy Mạch Tiểu Hân lúng túng khó xử anh cũng bỗng nhiên trở nên căng thẳng, cố gắng bình tĩnh kéo ra một đề tài.

“Tiệc mừng thọ tám giờ đã tan rồi, em với mấy anh chị họ cùng đi KTV, hát đến hơn 2 giờ”, Mạch Tiểu Hân xấu hổ dụi mắt, “Mặc dù là họ hàng nhưng cũng chẳng mấy khi gặp nhau, có điều kiện tụ tập đương nhiên phải quậy một trận tưng bừng”.

“Anh chị em tuổi sần sần nhau thì chơi với nhau rất hợp. Anh có một cô em họ tầm tuổi em mà anh đã cảm thấy có khoảng cách thế hệ với cô ấy rồi, mỗi lần trở về đều không biết nên nói chuyện gì với cô ấy”.

“Khoảng cách thế hệ?” Mạch Tiểu Hân kinh ngạc nhìn anh, “Chẳng lẽ tổng giám đốc Mục cảm thấy mình già rồi sao? Hay là anh cảm thấy em rất non nớt? Đến bố mẹ em cũng không chịu thừa nhận có khoảng cách thế hệ với em đấy!”

“Không không không”, Mục Tư Viễn cảm thấy khó xử, thấy Mạch Tiểu Hân cười ranh mãnh liền chậm rãi nói: “Bố mẹ em nhất định là chiều em lắm, em đã lớn như vậy rồi mà sáng sớm bố em còn đi mua đồ ăn sáng cho em, đúng là không khác gì bảo bối!”

“Bố mẹ nào không chiều con chứ, nên em cũng đành phải để cho họ chiều thôi. Bà ngoại em cùng đi qua đường với mẹ em mà còn nhất định phải dắt tay mẹ em, sợ mẹ không để ý đèn xanh đèn đỏ đấy”. Mạch Tiểu Hân cười nói, “Bố em không nhìn thấy em lên xe là biết ngủ không yên, bố anh...” Mạch Tiểu Hân đột nhiên im miệng, cô nhớ ra đến nhà Mục Tư Viễn không hề nhìn thấy bố anh, hình như khi đó tất cả mọi người ở đó đều hơi kiêng kỵ đề tài này.

“Bố anh qua đời năm năm trước rồi”, Mục Tư Viễn thấy cô chần chừ liền giải thích.

Mạch Tiểu Hân sững sốt, nhớ lại hôm đó mình nhắc tới Ôn Châu Lục Tử Tình đã tỏ ra không vui, cô rất hối hận vì sự mau mắn mau miệng của mình.

“Không có gì, đã nhiều năm qua rồi, anh chỉ hâm mộ em có bố để đi mua đồ ăn sáng cho em thôi”. Mục Tư Viễn nói.

“Bố em hôm nay đã mua ba suất điểm tâm mà, anh Trần, anh thấy bánh nướng với bánh quẩy ngon không?” Thấy sắc mặt anh vẫn bình thản, Mạch Tiểu Hân cũng chuyển hướng đề tài một cách tự nhiên.

“Ngon, ở thành phố B anh còn chưa bao giờ được ăn bánh nướng ngon như vậy”, tiểu Trần vội nói. Như vậy thật tốt, tổng giám đốc Mục lẽ ra phải trò chuyện với phụ nữ như thế này từ lâu rồi, để tổng giám đốc Mục chịu nói đến gia đình của mình, Mạch tiểu thư có lẽ là một cô gái tương đối đặc biệt.

“Bên cạnh tòa nhà Văn Cẩm có một quán làm cũng rất tốt, đó là quán lẩu cừu ở chỗ giao giữa đường Trung Sơn Bắc và đường Kiến Quốc, họ bán đồ ăn sáng đến 10 giờ, lúc anh đến mua nhất định phải nhớ lấy tương ớt, ngon lắm, mấy người cùng công ty em toàn nhờ em tiện đường mua cho. Có một lần em mua tận sáu suất, bị mấy người xếp hàng phía sau trợn mắt nhìn”, Mạch Tiểu Hân nhớ tới tình cảnh khi đó, cười nói, “Làm em sợ đến mức không dám ở lại đó ăn”.

“Em thích ăn bánh nướng thế à?” Mục Tư Viễn cười nói, tưởng tượng cảnh cô đội mũ thỏ trắng ngồi ăn bánh nướng, nhất định là cực kì đáng yêu.

“Khi còn bé ăn quen rồi, lớn lên không đổi được nữa. Mẹ em thường nói em ăn nhiều bánh nướng quá nên mới ngốc thế, không thi vào được mấy trường đại học danh tiếng”.

“Như bây giờ không phải rất tốt sao? Ngốc đâu mà ngốc”. Mục Tư Viễn quay đầu nhìn cô, thần sắc dịu dàng, “Không ngốc tẹo nào, còn biết làm mì cá đập, hơn nữa làm rất ngon”.

Mạch Tiểu Hân lại bắt giác đỏ mặt nhìn anh, nhất thời không biết nói gì cho phải.

Tiểu Trần cố hết sức lái xe thật chậm, chẳng bao giờ thấy tổng giám đốc Mục chịu mở miệng dỗ dành cô bé nào, tốt nhất là có thể dỗ dành thêm vài câu làm cho cái cô Mạch tiểu thư chỉ biết ngủ này hiểu được tấm lòng của tổng giám đốc. Đáng tiếc dòng xe cộ giờ cao điểm không phải thứ cậu có thể khống chế được, dù cậu có không cam lòng đến mấy thì đến 8 giờ 45 phút cũng chỉ có thể dừng xe lại trước cửa tòa nhà Văn Cẩm.

Những người đi làm bắt đầu lục tục đi vào tòa nhà, Mạch Tiểu Hân cảm ơn Mục Tư Viễn rồi xách túi du lịch chạy vụt đi, để lại Mục Tư Viễn đỏ khốc đỏ cười nhìn theo bóng lưng cô, chuyện mẹ dặn anh còn chưa kịp nói với cô ấy.

25. Chương 25

Nhà A nhà B Tác giả: Hàm Hàm

Chương 25

Dịch: Losedow

Nguồn: Tangthuvien

Chớp mắt đã sắp hết tháng 11, tháng 12 các đơn vị đều bận tổng kết, đây là thời gian bận rộn nhất của người làm kế toán, buổi trưa ăn cơm cũng chỉ qua quýt, Mạch Tiểu Hân không nhịn được than thở với Hà Đông: “Ăn tết có gì hay chứ, tớ chỉ nghe thấy tiếng bước chân của tuổi trẻ đang rời mình càng ngày càng xa thôi”.

Hà Đông đang anh dũng vật lộn với một miếng móng giò nướng, vừa nghe liền cười nói: “Thì được tiền thưởng cuối năm, một năm vất vả làm việc không phải là vì cái phong bì cuối cùng này sao. Năm nay công ty bạn làm ăn thế nào?”

“Bọn tớ có dự án in tài liệu học tập cho trường đại học, chắc cũng sẽ không kém lắm, ít nhiều cũng sẽ tăng hơn năm ngoái. Bên bạn thì sao?”

“Khủng hoảng kinh tế, tất cả mọi người đều đang giảm chi, người mua nhà cũng ít hơn, giới đầu cơ nhà đất cũng nghỉ hết, việc lắp đặt các thiết bị đồng bộ cho phòng ở của tập đoàn tớ vẫn chưa khởi công. Trước thấy bảo là tuyến tàu điện ngầm số 2 có thể sẽ chạy qua nhưng giờ lại nghe nói chính quyền thành phố đã điều chỉnh lại tuyến này nên việc tiêu thụ căn hộ không tốt lắm. Có thể đạt được mức độ như năm ngoái là tốt lắm rồi, tớ vốn nghĩ đến tết này sẽ cho mọi người trong nhà đi Hải Nam du lịch một chuyến nhưng xem ra quá sức rồi”.

“Chẳng lẽ có bạn với em trai ở nhà ăn tết?” Mạch Tiểu Hân không tán thành, “Em trai bạn lên cuối cấp rồi, được nghỉ không phải học bù thì cũng có một đồng bài tập, bố mẹ bạn chắc chắn sẽ không cho nó đi. Hơn nữa đến tết người lớn tuổi thích đi thăm họ hàng hay đi đền đi chùa, chưa chắc đã chịu ra ngoài chơi. Tốt nhất vẫn là lì xì cho tiện”.

Hà Đông nói: “Đồ ngốc, cho đi du lịch còn rẻ hơn nhiều. Bây giờ du lịch Hải Nam có hơn ba triệu, đưa tiền lì xì thì biết đưa bao nhiêu? Quanh năm suốt tháng tớ ăn ở miễn phí, không có mười lăm hai mươi triệu thì không dám đưa ra. Không giống bạn, tuổi này mà đến vẫn còn được khối tiền mừng tuổi, bố mẹ bạn sợ bạn không trả nổi tiền mua nhà nên đến tết lại mừng tuổi bạn đủ tiền trả góp trong một năm đúng không? Cái gọi là tự lập loại này của bạn đúng là lừa mình dối người!”

Mạch Tiểu Hân gật đầu cười nói: “Nghe bạn nói như vậy quả thật tớ cũng cảm thấy mình đúng là dối trá, quả thực nguy quân tử, nguy quân tử!”

“Ai nguy quân tử đấy?” Ngải Lâm bê đĩa đến bên cạnh Mạch Tiểu Hân ngồi xuống, “Từ lần trước em về nhà lên đến giờ chị vẫn chưa gặp được em, bạn gì thế?”

Mạch Tiểu Hân cười hì hì nói: “Cuối năm tổng kết sổ sách, vừa lo đòi nợ vừa lo trả nợ, nhiều việc lắm mà chị”.

Ngải Lâm nói: “Món thịt ướp xì dầu em mang cho chị lần trước rất ngon, mẹ chị ăn mà cứ khen tấm tắc, chị còn chưa kịp cảm ơn em đấy”.

“Đúng vậy đúng vậy, món thịt xì dầu cô làm có mùi vị rất riêng, năm ngoái nhà em cũng bắt chước làm theo nhưng chẳng ngon gì, ngoài vị xì dầu ra thì chẳng có vị gì khác cả”, Hà Đông nói chen vào, “Hôm qua Tiểu Hân nấu cơm om thịt xì dầu cho em ăn, đúng là ngon cực kì”.

“Còn có cơm om thịt xì dầu? Tại sao bọn em không phần chị một ít?” Ngải Lâm nói, “Cứ ăn của em mãi chị cũng xấu hổ, lần này cũng khoe khoang một hồi vậy. Hộp a giao này em mang về ăn đi, mỗi ngày một thìa, pha nước sôi rồi uống. Mùa đông uống a giao sẽ ấm người, tay em cả ngày lạnh buốt, rõ ràng chính là khí huyết không đủ mà”.

Ngải Lâm vừa nói vừa đánh giá kĩ Mạch Tiểu Hân, vừa ngoan ngoãn vừa xinh đẹp, không trách được bác gái vừa thấy đã nhìn trúng rồi. Cứ tự hỏi tại sao lại biết tay Tiểu Hân cứ lạnh buốt, còn vất vả hầm a giao nữa, thì ra đã thích cô bé này rồi. Ngải Lâm nhớ tới vẻ mặt lúng túng của Mục Tư Viễn, lúc lấy hộp a giao này ra từ trong tủ quả thực là cực kì chật vật, “Này, mẹ tôi nói đây là cho cô”. Ngải Lâm cười ranh mãnh, lại còn dám làm trái lời bác gái cơ đấy, anh ta thật sự quá coi thường mẫu thân đại nhân của chính mình rồi. “Là a giao đúng không? Hộp hôm trước anh đưa tôi mới ăn được nửa tháng mà! Tại sao bao nhiêu ngày rồi mà anh còn chưa đưa cho người ta? Sợ Tiểu Hân từ chối à?” Mục Tư Viễn mất tự nhiên ấp úng: “Mấy thứ dành riêng cho phụ nữ ăn này bảo tôi mang cho cô ấy thế nào được. Mẹ tôi làm khó tôi quá”. Cho nên, khi tổng giám đốc có khó khăn thì đương nhiên là thư ký tổng giám đốc sẽ phải làm thay.

Hà Đông đưa tay mở nắp ra ngửi ngửi, “Ai da, thơm quá, bao nhiêu là hạch đào. Chị Ngải Lâm, chị tốt quá, em cũng hơi sợ lạnh, may quá giờ cũng được thơm lây Mạch Mạch”.

Ngải Lâm nghĩ, cái này thì sao có thể thơm lây được, đây là tấm lòng của mẹ chồng tương lai người ta dành cho con dâu, lẽ nào con dâu người ta còn chưa ăn được miếng nào mà đã có người giành nếm trước được, vội nói: “A giao tốt thì tốt thật, có điều dễ gây hỏa vượng, ăn nhiều sẽ chảy máu mũi, nổi mụn trên mặt, còn nữa, trong này có nhiều vùng vờ hạch đào như vậy, nhiều chất béo lắm, ăn một thìa không biết có bao nhiêu nhiệt lượng, kiểu gì cũng béo lên”. Cô quyết tâm phải dọa cho Hà Đông sợ, cố gắng tìm ra những chỗ

không tốt của a giao, nhưng Mạch Tiểu Hân và Hà Đông thì lại không rõ, nghĩ rằng thì ra bà chị này mang hộp a giao đến là để làm bộ làm tịch, kỳ thực là không nỡ đưa hộp thuốc bổ này cho hai cô.

Mạch Tiểu Hân nhẹ nhàng đẩy cái hộp về phía Ngải Lâm, “Chị Ngải Lâm, chị khách khí như vậy làm gì. Chị gầy như vậy, mau mang về chính mình tắm bổ đi, em mới có bao nhiêu tuổi chứ, làm gì đã đến mức đến mùa đông là phải tắm bổ. Cảm ơn ý tốt của chị!”

Ngải Lâm vội nói: “Em lại không béo, em ăn chút cũng không sao, phụ nữ gầy quá cả người toàn xương cũng không tốt”. Ngẩng đầu thấy Mục Tư Viễn đã lấy thức ăn đang tìm chỗ ngồi vội vẫy tay, chưa đợi anh ngồi xuống đã hỏi: “Tư Viễn, bây giờ đàn ông thích loại xương sườn kiểu gì?”

Mục Tư Viễn nhìn thấy hộp a giao đó không khỏi hơi đỏ mặt, rất là bất mãn trợn mắt nhìn Ngải Lâm: “Xương sườn cái gì? Chẳng lẽ bây giờ xương sườn còn chia ra loại đàn ông ăn với phụ nữ ăn à?”

Hà Đông hơi sặc một chút, tổng giám đốc Viễn Dương mà lại có thể có ý nghĩ viển vông như vậy, thật sự có thể gọi là cao nhân, liền hảo tâm giải thích: “Bọn em đang nói là người”.

Mục Tư Viễn nhìn cô không rõ nguyên do, chẳng lẽ là nói đến xương sườn trên người? Cái cô Hà Đông này không khác gì Ngải Lâm, toàn thích nói những chuyện kỳ lạ. Lại nghe Hà Đông tiếp tục nói, “Chẳng hạn như Mạch Mạch chính là loại xương sườn tiêu chuẩn bán trong siêu thị đó, bên cạnh xương còn mang chút chút thịt, không giống hàng chợ, hoặc là cạo sạch sẽ chỉ còn xương sườn thật, hoặc là vẫn còn để nguyên cả một đồng thịt mỡ”.

Trước mặt một người đàn ông mà dám nói như vậy, Mạch Tiểu Hân cả kinh suýt nữa phun cơm trong miệng ra, vội che miệng, họ đến mức không thở được, đỏ mặt lên trừng mắt nhìn Hà Đông. Con bé này một vài ngày không làm khó được người khác thì không sống được hay sao ấy.

Mục Tư Viễn thấy cô ho thật sự quá đáng thương, đưa tay đẩy bát canh xương sườn mình chưa động vào chút nào sang gợi ý cô uống một chút.

Lần này đến lượt Hà Đông sặc còn lợi hại hơn Mạch Tiểu Hân, có gian tình có gian tình, cô tức giận nghĩ, hành động chăm sóc tự nhiên như vậy nhất định không phải tự nhiên mà có, thời gian dài như vậy mà Hà Đông mình rõ ràng không phát hiện bất cứ biểu hiện khác thường nào của bạn cùng phòng, chẳng lẽ mắt lừa người vàng của mình đã thoái hóa đến mức nhìn mà không thấy rồi? Hay là Mạch Tiểu Hân thấy sắc quên bạn nên cố ý giấu mình? Lập tức ánh mắt như phi tiêu của cô vù vù vù bay thẳng tới người vô tội còn đang ho khan đó,

Chỉ có Ngải Lâm vẫn vừa nhìn chăm chăm bát canh của Mục Tư Viễn đó vừa cười đầy thâm ý, Mục Tư Viễn bị cô cười đến mức thấy sống lưng lạnh buốt, trên mặt lại chỉ có thể điềm nhiên như không tiếp tục vùi đầu ăn cơm.

Ánh mắt Ngải Lâm nhìn Mạch Tiểu Hân ngày càng thân thiết. “Tiểu Hân, rảnh rồi chị em mình đi dạo phố nhé, chị thấy quần áo em mặc đều rất đẹp, em mua ở đâu đấy?”

“Em với Đông Đông thường đến mấy cửa hàng bán đồ xuất khẩu, cũng có mấy cửa hàng quen lúc nào có đồ tốt lại gọi điện thoại cho bọn em, để em về viết địa chỉ và điện thoại cho chị”. Mạch Tiểu Hân hơi ngại, vừa nhẹ nhàng vuốt ngực vừa trả lời, dưới sự giám thị chặt chẽ của Hà Đông cô nào dám uống bát canh đó của Mục Tư Viễn chứ.

“Chúng ta cùng đi nhé, quần áo của Tư Viễn phần lớn cũng là chị mua giúp, lần sau nhờ em tham mưu cho chị”.

“Quần áo đàn ông em không biết xem”, Mạch Tiểu Hân lắc đầu nói, “Em mua quần áo cho bố, bố em luôn chê em mua đồ quá trẻ”. Mạch Tiểu Hân nhìn ánh mắt hưng phấn đến mức tỏa sáng như bà ngoại sói của Ngải Lâm, ngoài mặt nơm nớp lo sợ trả lời câu hỏi, trong lòng thâm hô to không ổn.

Mục Tư Viễn mặc dù cúi đầu ăn cơm nhưng trong lòng lại hơi mất hứng, chẳng lẽ trong mắt cô ấy mình đã già như vậy rồi sao, vì vậy mới so sánh mình với bố cô ấy?

“Người lớn tuổi thường ăn mặc bảo thủ một chút, quả thật tương đối khó mua, có điều quần áo của Tư Viễn thì chị còn chưa đến mức không biết mua kiểu gì. Chị với anh ấy là bạn học, sang năm mới ba một, đừng

coi bọn chị là người già thế”. Ngải Lâm chưa từ bỏ ý định, “Năm nay em hai tư đúng không? Kém 6 tuổi, chắc chưa đến mức cảm thấy không có tiếng nói chung chứ?”

Mạch Tiểu Hân vụn phần khó xử, bà chị cả này nói ra không có cố kị gì như thế, ý tứ đã quá rõ ràng rồi. Cô không dám nhìn thần sắc Mục Tư Viễn, chỉ căng thẳng nhìn Hà Đông chăm chăm, sợ vị đại tiểu thư này chợt lóe lên ý tưởng nào rồi lại nói ra một câu kinh thiên động địa gì đó.

“Tư Viễn, Ngải Lâm”, Lục Tử Tình bưng đĩa ngồi xuống bàn bên cạnh bọn họ, từ xa xa cô đã nhìn thấy bốn người này vừa nói chuyện vừa ăn cơm cùng nhau, không lâu trước Mục Tư Viễn cũng đã từng dùng cơm ở nhà ăn nhân viên, cũng đã từng cười thoải mái vui vẻ như vậy, dường như thời gian đã quay ngược trở về thời đại học, trở lại năm năm trước khi hết thấy đều chưa xảy ra. Cô ghen ghét nhìn Mạch Tiểu Hân, cô đã thấy rất nhiều cô bé xinh đẹp, trong nước có, nước ngoài có, trong trường đại học có rất nhiều người đẹp hơn mình, nhưng cô không hề ghen tị với họ, bởi vì sau lưng mình có tập đoàn Văn Cẩm mạnh mẽ, tiền bạc mang lại sự tự tin cho cô, ngoài ra còn có sự xinh đẹp và trí tuệ, cô, Lục Tử Tình, có thể không thua kém bất cứ một phụ nữ nào. Cô vẫn cho rằng như vậy, nhưng khi gặp phải Mục Tư Viễn thì tất cả đều đã khác. Đầu tiên là cô thua dưới tay Vi Giai Hinh, cái con bé gia cảnh bần hàn ngoại hình yếu đuối lại đầy bụng tâm kế kia, chỉ có thể trở mặt nhìn bọn họ diễn một vở cô bé lọ lem và hoàng tử, đến tận lúc Ngải Lâm nói với cô Tư Viễn sẽ mang Vi Giai Hinh ra nước ngoài học cô vẫn cảm thấy khó tin. Mà lần này, chẳng lẽ cô lại phải thua dưới tay cô ả Mạch Tiểu Hân này? Cô thừa nhận Mạch Tiểu Hân trẻ tuổi hơn mình, cũng xinh đẹp hơn mình, nhưng trừ hai thứ này tất cả những gì cô có thể cho Tư Viễn thì Mạch Tiểu Hân đều không có. Đàn ông, chẳng lẽ thật sự chỉ coi trọng bề ngoài? Trong lòng cô lắc đầu phủ nhận, Tư Viễn không phải là người như vậy, anh ấy có hùng tâm tráng chí, anh ấy cần một người vợ có thể phụ tá anh, chờ khi anh ấy hiểu rõ điều này thì anh ấy sẽ tiếp nhận mình. Cô khó chịu nhìn Mục Tư Viễn đẩy bát canh của mình sang phía cô ta không hề kiêng kỵ ngay trước mặt công chúng, cái gì cũng chưa nói nhưng sự ân cần đó lại che giấu không nổi, mặc dù trong nhà ăn đã không còn nhiều người ăn cơm nhưng rơi vào trong mắt người khác vẫn cứ tỏ ra rất mập mờ.

“Lục tiểu thư”, Mạch Tiểu Hân cũng khách sáo chào hỏi cô, cô sớm đã được lĩnh giáo sự lợi hại của Lục Tử Tình, len lén đá chân Hà Đông dưới gầm bàn, Hà Đông ngậm miệng nheo nheo mắt.

“Khéo thật, Mạch tiểu thư cũng ăn cơm muộn như vậy à”. Lục Tử Tình tươi cười nói, “Xem ra thức ăn ở nhà ăn này làm càng ngày càng tốt, ngay cả tổng giám đốc Mục của chúng ta cũng chịu chấp nhận”.

“Lục đại tiểu thư cũng có thể ăn được thì anh có gì mà không ăn được”, Mục Tư Viễn nói, phát hiện Mạch Tiểu Hân đang nháy mắt với Hà Đông, trong lòng cảm thấy hơi khó chịu.

Hà Đông hiểu ý lập tức đứng dậy, “Lục tiểu thư, em và Tiểu Hân còn có chút việc, bọn em đi trước đây”.

Lục Tử Tình khẽ gật đầu. Hai tiểu cô nương bưng đĩa nhanh chóng rút lui khỏi nơi thị phi này.

Ngải Lâm nuốt cơm trong miệng xuống, thấy hộp a giao vẫn nằm trên bàn vội cầm lên đuổi theo.

Lục Tử Tình nhận ra đó là vật phẩm của mẹ Tư Viễn, hôm đó nấu a giao cô cũng ở bên cạnh, đó là một hộp gốm cổ kính rất đặc biệt, nghe Trần Văn Chi nói là mẹ chồng bà mua cho bà trong lần đầu tiên bà theo chồng về Ôn Châu, vốn là có một đôi, sau đó rơi vỡ mất một cái. Trần Văn Chi đựng a giao cho Lục Tử Tình bằng một cái hộp mới, khi đó cô cho rằng Trần Văn Chi nhất định sẽ giữ lại cái hộp cũ này, không ngờ lại nhìn thấy nó ở đây. Cô nhìn thấy Ngải Lâm mang cái hộp chạy theo đưa cho Mạch Tiểu Hân, Mạch Tiểu Hân không chịu nhận, hai người đưa qua đưa lại một phen, Ngải Lâm ghé vào bên tai Mạch Tiểu Hân nói gì đó, Mạch Tiểu Hân tỏ ra rất kinh ngạc, do dự hồi lâu rồi cuối cùng cũng nhận lấy. Lục Tử Tình có một loại ảo giác, hình như lúc nhận cái hộp Mạch Tiểu Hân có quay lại nhìn thoáng qua Mục Tư Viễn. Cô thu ánh mắt lại điềm nhiên như không nhìn Mục Tư Viễn cười cười nói, “Bố bảo anh đầu giờ chiều đi làm thì đến chỗ ông ấy, bố có việc cần nói chuyện với anh”.

“Được”.

“Anh cũng không muốn biết là chuyện gì à?” Cô quát.

“Đại khái là chuyện làm cho anh vào tập đoàn, anh rất cảm ơn chủ tịch Lục coi trọng như vậy, có điều bây giờ anh chỉ muốn quản lý tốt Viễn Dương, không có tinh lực và thời gian đi làm bất động sản nữa”. Mục

Tư Viễn nói, “Dù sao Viễn Dương còn có một chút dấu vết bố anh để lại, mặc dù người đã không còn thì tất cả đều vô nghĩa nhưng anh vẫn muốn nó phát triển mạnh lên”.

“Đừng nghĩ như vậy, Tư Viễn, bác Mục biết anh cố gắng như vậy, sự nghiệp bây giờ phát triển tốt như vậy thì nhất định sẽ vui vẻ”.

“Chẳng lẽ em thật sự tin rằng sau khi chết vẫn còn có linh hồn?” Mục Tư Viễn cười châm chọc, “Chỉ là một loại tự mình an ủi của người còn sống thôi”.

Lục Tử Tình nhìn anh không nói được gì, cảm nhận được sự mệt mỏi và bất đắc dĩ ẩn phía sau gương mặt đẹp trai này, “Tư Viễn, đừng làm cho thần kinh mình suốt ngày căng thẳng như vậy, chuyện của bác Mục đã qua nhiều năm như vậy rồi, thương trường vốn tàn khốc, đừng suy nghĩ nhiều nữa. Hiện nay anh đã làm rất tốt rồi, Viễn Dương rất có tiềm lực, nếu có một nền tảng lớn hơn thì có thể sẽ làm càng tốt”.

“Gần đây Tử Hân đang bận cái gì?” Hiển nhiên Mục Tư Viễn không định tiếp tục đề tài này.

“Nó ấy à, từ trước đến giờ vẫn luôn thích chơi trò chơi địch lùi ta tiến địch tiến ta lùi với mấy tiểu nữ sinh, đại khái là lại đang giở mấy thủ đoạn ngạc nhiên kì dị mới để đi tán gái rồi, lần này khiến ông già cũng tò mò, cũng không biết ông nội em nghe ai nói có một người như Mạch tiểu thư, thế là có hôm tự nhiên chạy đến nhà ăn cơm, hai ông cháu đúng là không khác gì trẻ con cả”, Lục Tử Tình cười nói, “Lần này Tử Hân thật sự mê mẩn rồi. Trong mắt đàn ông một cô gái như Mạch tiểu thư có phải cực kì đáng yêu không?”

“Mạch tiểu thư quả thật rất đáng yêu”, Mục Tư Viễn đứng lên, “Đi thôi, mới ra ngoài đi một vòng về, ở công ty còn một đồng chuyện cần làm”.

Về mặt Lục Tử Tình cứng đờ, chợt lộ ra một nụ cười, “Tư Viễn, chẳng lẽ anh muốn PK với Tử Hân một trận xem ai hấp dẫn phụ nữ hơn à?”

“PK với Tử Hân?” Mục Tư Viễn khé nhếch môi, “Lại chưa nghĩ tới. Nhưng anh cho rằng mình còn chưa đến mức rơi xuống hạ phong”.

Lục Tử Tình đang đi phía sau lập tức sầm mặt.

26. Chương 26

Nhà A nhà BTác giả: Hàm Hàm

Chương 26

Dịch: Losedow

Nguồn: Tangthuvien

Mạch Tiểu Hân thấp thỏm nhìn chiếc hộp gỗ trên bàn, nhớ lại câu nói Ngải Lâm thì thầm bên tai kia, “Đây là mẹ Tư Viễn đặc biệt hâm mộ”. Câu này quá thâm ảo, đặc biệt? Đặc biệt cho ai? Cho Ngải Lâm, sau đó Ngải Lâm lại mang đến cho mình? Cô biết Ngải Lâm đã có chồng, Ngải Lâm đã nói chồng chị ta và Mục Tư Viễn thân như anh em, bình thường Ngải Lâm cũng giúp đỡ chăm sóc cuộc sống của Mục Tư Viễn, cho nên mẹ anh ấy hâm mộ một chút thuốc bổ cho Ngải Lâm, rất hợp tình hợp lý. Cô bắt buộc chính mình suy nghĩ theo phương hướng này, nhưng giọng nói của Ngải Lâm lại rất mập mờ, khiến cô không thể không mặt đỏ tim đập. Như vậy, có lẽ bác gái “đặc biệt” là vì thể diện của Lục Tử Hân? Lục Tử Hân từng nói ba người bọn họ là thanh mai trúc mã, hai chị em xem mẹ Mục Tư Viễn như mẹ của chính mình, ở nhà họ Mục Lục Tử Hân đã tận lực thể hiện thân mật với mình như vậy, nên người khác hiểu lầm mình là bạn gái hẳn cũng chưa biết chừng. Nghĩ đến việc chỉ là hiểu lầm cô thoáng thở phào một hơi. Thật là kỳ quái, ngay cả Hà Đông, người vẫn luôn xem đàn ông như chuyện vặt nhưng khi đứng trước gã Lục Tử Hân đẹp trai này đều bát giác lộ ra vẻ nữ tính, còn mình thì lại không thể động tâm được, lúc từ chối hẳn mình vẫn còn có thể bình tĩnh dẫn dắt câu chuyện, gặp nguy không loạn, cô nghĩ sau khi trải qua chuyện với Ngô Cảnh có lẽ sức miễn dịch của mình đối với mỹ nam tài tử thực sự đã được nâng cao rất nhiều.

Mạch Tiểu Hân ngồi nhìn màn hình máy tính thờ dài khiến Tiểu Dương bên cạnh quay đầu nhìn lại, “Tiểu Hân, em có chuyện phiền phức gì à, sao cứ thờ dài mãi thế?” Cô chột dạ lắc đầu, cố cười tươi quay sang nhìn lại hắn. Trong lòng biết quả thật là mình gặp phiền phức rồi, từ khi Mục Tư Viễn nhất định đợi đến sáng sớm ngày thứ hai trở về cùng cô, từ khi cô tựa vào vai anh ngủ suốt dọc đường, từ lúc cô ho khan tự nhiên anh đẩy bát canh của mình tới cho cô, tất cả đều đang lặng lẽ thay đổi. Còn hộp a giao này thì như một hòn đá nhỏ ném xuống mặt hồ trong lúc có cơn gió nhẹ thổi qua, làm cho mặt nước vốn đã khó mà phẳng lặng không thể không nhẹ nhàng gợn sóng. Cô nhớ tới ánh mắt Mục Tư Viễn, từ bao giờ mà ánh mắt đó trở nên ấm áp dịu dàng trong mắt mình như vậy, làm mình từ từ đắm chìm vào trong đó mà không thể không chế được. Cô lại nhớ tới giấc mơ kia, Lục Tử Hân suốt ngày lượn lờ bên người mình, tại sao người mình mơ thấy lại là Mục Tư Viễn? Rồi cách gọi “cún lông xù” thân mật như vậy nữa, mỗi lần nhớ tới trong lòng lại cảm thấy ngọt ngào, cảm thấy âm thanh đó vô cùng êm tai. Khi mẹ hỏi mình đã thích chàng trai nào hay chưa, trước giờ mình đều khẳng định sẽ làm gái ế để ở nhà với bố mẹ, lần này bất ngờ lại cảm thấy hơi xấu hổ, ngay cả bố cũng nhận ra, cười nói mình già rồi, không có sức hấp dẫn với con gái nữa rồi. Lúc đó trong đầu mình đã hiện lên hình ảnh của ai? Nghĩ tới đây trái tim cô bất chợt đập nhanh, cô vội len lén nhìn một vòng xung quanh.

“Làm thế nào đây Mạch Tiểu Hân? Đây là một đứa con gái nhà A, tìm một thằng con trai nhà A mới phù hợp, tìm một gã cổ cồn nhà B thông thường cũng tạm tạm, bây giờ lại động tâm với một người đàn ông đứng ở trên đỉnh nhà B, đây không phải mày đang tìm bạn trai mà là đang tìm đau khổ cho chính mình, mau mau chấm dứt ý nghĩ kỳ quái này đi!” Mạch Tiểu Hân thầm nói với chính mình, phải lý trí. Mình đã thất bại một lần trước nhà B, chẳng lẽ còn muốn đi vào vết xe đổ? Năm đó những bạn bè của cô đều tiếc nuối khi thấy cô và Ngô Cảnh chia tay, cho rằng cô không nên dễ dàng chia tay chỉ vì một lần cãi nhau nhỏ nhỏ như vậy, kể cả Ngô Cảnh cũng khó mà thừa nhận vì sự tuyệt tình của cô. Chỉ có chính cô mới rõ ràng, vụ tranh cãi khi đó bất quá chỉ là giọt nước tràn li, bất kể cô không nở đến mấy thì sớm muộn cô và Ngô Cảnh cũng sẽ chia tay. Bởi vì cô không chịu nổi chuyện mẹ Ngô Cảnh nhẹ nhàng chậm rãi nói với mình về tiền đồ chói lọi của con trai với một kì vọng không thể che giấu, chỉ để cô hiểu rõ ràng trong xã hội Trung Quốc hiện nay, một chàng trai tài hoa như con mình muốn bay cao hơn, xa hơn thì nền tảng, hoặc nói là hậu thuẫn, là điều cực kì quan trọng. Ngô Cảnh xuất thân gia đình công chức thông thường, bố mẹ anh ấy hi vọng anh ấy tìm được một cô bé có thể giúp anh ấy một tay, và cô bé nhà B xuất thân gia đình cán bộ cao cấp kia cũng đang đứng cách đó không xa nhìn anh ấy với vẻ mặt yêu chiều, cơ hội như vậy con trai có thể bỏ qua vì tình yêu, nhưng bố mẹ lại không thể không động lòng. Mặc dù ánh mắt mẹ Ngô Cảnh nhìn mình có mang vẻ do dự, hoặc nói có mang theo thương hại, nhưng bà vẫn nói ra hết sức thấu triệt. Vì vậy, Mạch Tiểu Hân không còn dưng khí, không còn sự dưng cảm để lấy tình yêu của mình ra PK với tiền đồ của một người đàn ông nữa. Cô cảm thấy mình chưa bao giờ là một cô bé bất khuất, tình yêu đầu tiên của cô chết non vì sự nhát gan của chính mình.

Mạch Tiểu Hân, mày nhất định phải tỉnh táo. Cô tự nói với mình, lần này tình hình còn xấu hơn lần trước, Lục Tử Tình và tập đoàn Văn Cẩm không phải thứ mày có thể PK được, nhà B gần như vậy nhưng không phải thứ mày có thể trèo lên. Huống chi, người kia thích mày không? Cô hết lần này tới lần khác hồi tưởng lại từng chuyện đã từng xảy ra giữa mình với Mục Tư Viễn, hình như là thích, hình như lại không phải loại thích đó. Vấn đề này quán lấy cô, làm cho cô có cảm giác ngạt thở.

Mạch Tiểu Hân đứng ở điểm dừng xe buýt, ngưng thần nhìn hai tòa cao ốc một cao một thấp đối diện. Hà Đông huyền thuyên một hồi lâu, thấy cô không hề phản ứng liền đẩy đẩy vai cô, “Làm gì mà ngẩn ra thế? Chẳng lẽ khiêu vũ nhiều quá giờ bị đờ rồi?”

“Hai tòa cao ốc này đứng ngay sát nhau, một 18 tầng một 38 tầng, kém nhau tròn 20 tầng, nhìn đã thấy kỳ cục”. Mạch Tiểu Hân rầu rĩ nói.

“Bạn lại không muốn làm thái tử phi của Văn Cẩm, suy nghĩ về vấn đề này làm cái gì?” Hà Đông biết Mạch Tiểu Hân đã từ chối Lục Tử Hân, Lục Tử Hân lại không hề giận lấy sang mình mà vẫn đến chỗ bố hắn xin kí duyệt giảm thêm cho cô 1%, cho nên cô cảm thấy kỳ thực Lục Tử Hân cũng là người rất đáng hoàng. “Làm sao, hối hận rồi à? Xem đáng về Lục đại thiếu gia ngoại hình ừ ừ tâm hồn võ vụn mấy ngày nay thì có lẽ bây giờ bạn quay đầu lại vẫn còn kịp”.

Mạch Tiểu Hân lườm cô rồi rút cổ, “Tại sao xe 27 còn chưa tới nhỉ, tớ sắp chết cồng rồi”.

“Tớ bị vạ lây còn chưa nói gì mà bạn đã khóc trước rồi”. Hà Đông chỉnh lại khăn quàng cổ cho cô, “Về nhà làm mì cá đập cho tớ ăn, trong tủ lạnh vẫn còn chứ?”

Mạch Tiểu Hân gật đầu, “Còn, về nhà chúng mình phải nấu một nồi to mới được, tớ cũng sắp chết đói rồi”.

Một chiếc xe hơi màu đen chậm rãi dừng lại trước mặt hai người, Mục Tư Viễn từ trong xe thò đầu ra, “Về nhà à? Lên xe đi”.

Mạch Tiểu Hân vội lắc đầu nói: “Không cần không cần, xe đến ngay bây giờ ấy mà”.

Mục Tư Viễn xuống xe mở cửa sau ra cười nói: “Không phải xe đã đến rồi sao, đứng đây không lạnh à? Đi thôi”.

Mạch Tiểu Hân còn muốn từ chối Hà Đông đã vừa cảm ơn vừa nhanh chóng lên xe rồi, cô đang đau khổ vì không tìm được cơ hội quan sát một chút gian tình của hai người ở cự ly gần, giờ có cơ hội tốt đẹp thế này sao có thể bỏ lỡ được?

Mạch Tiểu Hân đành phải bắt đắc dĩ lên xe theo.

“Tại sao về muộn thế? Làm thêm giờ à?” Mục Tư Viễn vừa thắt dây an toàn vừa hỏi.

“Tập văn nghệ. Liên hoan năm mới toàn tòa nhà, mỗi đơn vị phải tham gia một tiết mục”. Mạch Tiểu Hân nhẹ giọng trả lời.

“A? Bọn em chuẩn bị tiết mục gì mà về muộn như vậy?” Mục Tư Viễn nhìn đồng hồ, đã chín giờ tối.

“Ông chủ bọn em chọn một tiết mục khiêu vũ phong cách cao bồi, còn mời giáo viên đến dạy nữa, mấy ngày nay bọn em bị hành hạ thảm quá”. Mạch Tiểu Hân nhớ lại cảnh mấy cậu con trai chân tay thừa thãi đó, bất giác mỉm cười.

“Vậy đến hôm diễn lại được nhìn no mắt rồi”, Mục Tư Viễn hơi nghiêng đầu tới hỏi, “Hết giờ làm là tập luôn nên còn chưa ăn cơm đúng không? Muốn đi đâu ăn bây giờ?”

“Ăn mấy cái bích quy rồi, về nhà nấu bát mì là được”. Mạch Tiểu Hân đáp. Rõ ràng anh ấy cũng vừa từ cao ốc đi ra, không phải là cũng làm thêm giờ muộn như vậy chứ? Ánh sáng đèn đường bên ngoài chiếu vào bên mặt Mục Tư Viễn, cảm giác rất nhu hòa. Cô rất muốn hỏi xem anh ăn cơm chưa, đói chưa, mấp máy môi nhưng lại không hỏi ra miệng được.

“Thật hâm mộ Hà tiểu thư, ăn mì cá đập đúng không?” Mục Tư Viễn để ý thấy tâm tình Mạch Tiểu Hân không hề tốt, nhưng ngại Hà Đông đang ở bên cạnh nên cũng không tiện hỏi nhiều.

“Ồ, hôm qua làm hơi nhiều nên vẫn còn thừa một chút, giờ chỉ cần thêm nắm mì nữa là đủ hai người ăn”. Mạch Tiểu Hân nhớ lại bát mì Tứ Xuyên ăn trên đường về nhà lần trước, chẳng lẽ anh ấy lại đến quán mì kia? Cô nhú nhú mày, mì mình nấu ngon hơn mì ở quán đó nhiều, có điều muộn như vậy rồi làm sao có thể mời anh ấy đến nhà mình ăn chứ. Mặc dù còn có cả Đông Đông nữa nhưng nhất định anh ấy vẫn sẽ cảm thấy không thích hợp.

Hà Đông lén đẩy cánh tay Mạch Tiểu Hân, tại sao lại nói chuyện như vậy, nghe giọng nói với vẻ cực kỳ hâm mộ của Mục Tư Viễn đó, hiển nhiên là anh ấy muốn Tiểu Hân mời mình ăn, giờ nói chỉ còn lại một chút hôm qua ăn thừa thì khác nào chặn họng người ta chứ. Mặc dù Hà Đông không nỡ chia sẻ đồ ăn Mạch Tiểu Hân nấu nhưng cái nào nặng cái nào nhẹ cô vẫn phân biệt được rõ ràng, cô có thể ăn ít đi một chút mà!

Trong lòng Mục Tư Viễn thoáng qua một chút thất vọng, lập tức cười nhạt. Đã chín giờ tối rồi, chẳng lẽ thật sự cùng hai cô gái về nhà tìm đồ ăn? Chuyện như vậy có lẽ chỉ có Lục Tử Hân mới có thể mặt dày làm được. Hồi lâu rồi anh không gặp Tử Hân, xem ra vị đại thiếu gia này thật sự không làm ăn gì được ở chỗ Mạch Tiểu Hân rồi, không biết lại đi đâu tìm phụ nữ thượng phẩm đây. Điểm này đúng là cực giống Lục Kiến Thành, đi qua vạn khóm hoa mà trên người không vương mảnh lá nào, làm mọi người không biết nên bội phục thủ đoạn của hắn hay là than thở vì hắn vô tình.

“Sau này ngày nào cũng phải tập luyện muộn như vậy à?” Mục Tư Viễn chuyển đề tài.

“Không phải, hôm nay giáo viên có việc nên đến muộn, bình thường bọn em tập hơn một tiếng là được nghỉ rồi”. Mạch Tiểu Hân cọ cọ mái tóc mượt mà lên vai Hà Đông, “Nếu không Đông Đông sẽ tức chết mất”.

Mục Tư Viễn cười, mặc dù anh không biết vì sao Hà Đông phải ở chỗ Mạch Tiểu Hân nhưng như vậy buổi tối về nhà có bạn thì cũng làm mọi người yên tâm hơn một chút.

Hà Đông nói: “Nếu bạn có bạn trai thì chức trách vệ sĩ này còn cần tớ phải làm sao? Cứ coi như chi phí ăn ngủ trong hai tháng tớ ăn nhờ ở đậu là được rồi”.

Mạch Tiểu Hân hơi lúng túng nhìn ra ngoài cửa sổ lầm bầm nói: “Ai cần bạn làm vệ sĩ chứ!”

“Là tớ suy nghĩ vì sự đoàn kết yên ổn của công ty bạn được không? Mấy thằng bé đó tranh nhau đòi đưa bạn về nhà, nhờ đâu đánh nhau thì làm thế nào?” Hà Đông cười nói, “Xem như tớ phục ông chủ thông minh tuyệt đỉnh đó của bạn rồi, không đủ phụ nữ cho con trai đến thay vai, bạn có nhảy tốt đến mấy cũng vô dụng, mấy tên dở hơi đó chân tay vụng về như vậy làm sao mà nhảy đẹp được, vừa nhìn đã thấy ba cô gái các bạn chính là ba đóa hoa tươi cắm trên ba bãi phân trâu mà”. Nói rồi len lén quan sát sắc mặt Mục Tư Viễn, sau đó nhận định là lúc này Mục Tư Viễn đang nhin cười đến mức căng cứng cơ mặt.

Mạch Tiểu Hân cười nói: “Hai ngày nay họ đã nhảy khá lắm rồi, bạn đừng suốt ngày ngồi bên cạnh công kích người ta được không? Hôm qua lại nói lung tung, kết quả là bị người ta bắt chẹt làm hại tớ phải mời đi ăn, thế là tiêu hết sạch số tiền lương mới nhận được ở chỗ anh họ bạn”.

“Thế thì bảo anh ấy tăng lương cho bạn, anh ấy chỉ mong được quan tâm đến bạn thôi, lần trước là ai sống chết không chịu tăng lương nhỉ?” Hà Đông lại nhìn Mục Tư Viễn, thấy anh chăm chú nghe rồi khẽ cau mày, trong lòng thầm vui vẻ.

Mạch Tiểu Hân quần bách lườm Hà Đông cảnh cáo cô không được nói lung tung.

“Mạch Mạch, có phải bạn thích anh ấy không?” Hà Đông vừa kéo Mạch Tiểu Hân đi lên nhà vừa lớn tiếng hỏi.

Mạch Tiểu Hân sợ đến mức vội quay lại nhìn, Mục Tư Viễn vừa quay đầu xe, anh lơ đãng nhìn lại phía sau, phát hiện Mạch Tiểu Hân còn đang nhìn mình, anh mỉm cười vẫy vẫy tay rồi nhún ga.

“Bạn nói to như vậy người ta cũng nghe thấy mất!” Mạch Tiểu Hân vừa xấu hổ vừa tức giận, không phải là anh ấy cười vì cho rằng mình lưu luyến không rời đây chứ?”

“Nghe thấy thì thế nào? Nghe thấy mới tốt! Đó chính là Mục Tư Viễn đấy, không phải mấy thằng nhóc trong công ty bạn đâu. Nếu vô duyên vô cớ thì tại sao anh ấy lại bỏ thời gian công sức ra đối xử tốt với bạn như vậy?” Hà Đông làm ra vẻ khôn ngoan, “Thấy trình độ nói chuyện của tớ hôm nay thế nào? Vừa nghe thấy có người theo đuổi bạn sắc mặt anh ấy đã thay đổi rồi, chắc chắn đã ép được anh ấy ngày mai tỏ tình với bạn”.

“Bạn cứ nói linh tinh, hôm đó anh ấy và Lục Tử Tinh ở trong phòng sách, Lục Tử Hân đòi đưa tớ về nhà, mẹ anh ấy gọi hồi lâu mà anh ấy cũng không chịu đi ra, giờ bạn kể mấy cái chuyện lẽ tẻ ấy ra thì cũng có ai thèm để ý chứ”. Mạch Tiểu Hân hơi nổi giận nói, tại sao mình lại quên chuyện đó được nhỉ.

“Thật không? Thế thì bạn thăm rồi”. Hà Đông kéo tay cô lại, bàn tay lạnh buốt, “Mạch Mạch, bạn biết không, giọng bạn nói với anh ấy bây giờ và giọng bạn nói với Ngô Cảnh năm đó giống nhau như đúc, vừa rồi ở trên xe tớ đã phát hiện rồi, nói chuyện với anh ấy bạn tỏ ra vừa ngoan ngoãn vừa nữ tính, trước kia ở bên người Ngô Cảnh bạn cũng như vậy. Ngô Cảnh thật sự thích bạn, nếu như Mục Tư Viễn không hề có ý đó như lời bạn nói thì bạn mau rút lui đi, xung quanh không thiếu người theo đuổi, tội gì bạn phải đi tranh giành với Lục đại tiểu thư người ta làm gì?”

“Tớ biết”, tinh thần không yên, Mạch Tiểu Hân nhìn chiếc túi đựng hộp a giao trong tay, phiền muộn nghĩ: Hộp a giao này rồi cuộc là ý của ai?

27. Chương 27

Nhà A nhà B Tác giả: Hàm Hàm

Chương 27

Dịch: Losedow

Nguồn: Tangthuvien

Ba giờ chiều một ngày trước kì nghỉ tết dương lịch, chương trình liên hoan mừng năm mới của tòa nhà Văn Cẩm khai mạc vô cùng náo nhiệt. Từ sau khi nhà A được xây dựng xong thì truyền thống này vẫn được giữ lại đến nay và dần dần diễn biến thành một hội diễn văn nghệ, tuần nam nữ tụ tập dưới một mái nhà, phòng quan hệ xã hội của các công ty lớn âm thầm phân cao thấp với nhau, năm nào cũng có một vài nhân vật hot của năm được phát hiện qua hội diễn.

Lục Tử Tình và Lục Tử Hân ngồi chính giữa hàng ghế đầu tiên, bên cạnh Lục Tử Hân là một giám đốc của công ty khác, bên cạnh Lục Tử Tình có một chỗ trống, đó là dành riêng cho Mục Tư Viễn. Lục Tử Tình đưa tay xem đồng hồ, Ngải Lâm nói buổi sáng hôm nay anh ấy sẽ đi công tác về, tại sao bây giờ vẫn còn chưa tới?

Lục Tử Tình vô tình được biết Mạch Tiểu Hân đang tham gia tập luyện cho buổi diễn qua câu chuyện của Hà Đông với những người khác, đột nhiên cô thấy tràn ngập chờ mong với buổi liên hoan lẽ ra không có gì đáng chú ý này. Theo cô biết, trừ năm ngoài khi diễn ra buổi văn nghệ thì Mục Tư Viễn đang nước ngoài, còn lại năm nào anh cũng tới tham dự buổi liên hoan năm mới này để cổ vũ cho tiết mục của công ty mình, giống như thời còn là sinh viên, anh luôn tràn ngập nhiệt tình một cách trẻ con với các cuộc PK như vậy. Năm nay anh ấy sẽ cổ vũ cho ai? Cho Viễn Dương? Hay là cho Mạch Tiểu Hân?

Lục Tử Tình nhớ tới câu nói Mục Tư Viễn nói tại nhà ăn kia, PK với Tử Hân? Chẳng lẽ anh ấy thật sự thích Mạch Tiểu Hân? Cô bé mình thích nhẹ nhàng nhảy múa trên sân khấu, dưới sân khấu người đàn ông sẽ có vẻ mặt như thế nào? Lục Tử Tình cảm thấy mình quả thực có khuynh hướng tự ngược, như bị ma ám, cô rất muốn thấy Mục Tư Viễn sẽ nhìn lên Mạch Tiểu Hân trên sân khấu với ánh mắt kiểu gì. Vui mừng? Si mê? Sùng ái? Tự hào? Có lẽ còn có sự lo lắng âm thầm nữa.

Mạch Tiểu Hân cũng nấp ở phía sau cánh gà len lén nhìn xuống dưới sân khấu, vị trí của Lục Tử Tình ở chính giữa, địa vị của đại tiểu thư tập đoàn họ Lục không cần nói cũng biết, Lục Tử Hân cũng có mặt, hẳn đang cúi đầu nói cười với người bên cạnh, còn có tổng giám đốc Lưu của cô, bên cạnh là Lưu phu nhân. Lưu phu nhân là người có lối sống phương tây, lúc nào cũng rất coi trọng loại hoạt động phong trào của nhân viên này, lần này công ty bọn họ rút thăm được thứ tự biểu diễn đầu tiên, Lưu phu nhân còn hưng phấn chạy đến động viên bọn họ. Cô nhìn ra cửa hội trường mấy lần nhưng không thấy Mục Tư Viễn xuất hiện, vị trí bên cạnh Lục Tử Tình kia có lẽ là dành riêng cho anh ấy? Lúc ăn cơm trưa Ngải Lâm còn mập mờ nói với cô rằng anh ấy nhất định sẽ trở về trước khi buổi liên hoan văn nghệ bắt đầu khiến cả buổi trưa cô đứng ngồi không yên, ôn lại một lượt từng động tác của vũ điệu trong đầu, chỉ sợ khi lên sân khấu lại làm trò cười cho thiên hạ. Bây giờ nhìn vị trí vẫn còn để trống kia, cô không biết đến cùng trong lòng mình là thất vọng hay là thoải mái.

Cánh gà cuối cùng cũng được kéo ra, Lục Tử Hân nhìn thấy Mạch Tiểu Hân thanh tú đứng ở chính giữa sân khấu, áo sômi kẻ ca rô vừa vặn, quần jean bó sát người, chân đi giày da, đầu đội mũ bò, trong quyền rũ có một nét ngang tàng nghịch ngợm, đôi mắt đẹp sáng như sao, đường như ẩn chứa sự quyến rũ dịu dàng nhưng lại đường như trong suốt không có gì cả. Rõ ràng là một điệu nhảy tập thể sáu người nhưng trong mắt hẳn lại không hề có những người khác.

Cùng lúc đó trên đường cao tốc từ sân bay về, tiểu Trần lo lắng nhìn gương mặt trắng xanh của Mục Tư Viễn trong gương chiếu hậu, đôi môi không có một chút màu máu nào, hai hàng lông mày nhíu chặt, so với lúc mình đưa anh ta lên máy bay hôm trước thì đã gầy hơn nhiều, mấy ngày nay nhất định là tổng giám đốc Mục cực kì vất vả, mẹ anh ta mà biết thì lại xót con lắm.

“Đến bệnh viện, gọi điện thoại cho Ngải Lâm”. Mục Tư Viễn dùng tay che ngực, hít thở một cách khó khăn, loại cảm giác này quá không ổn. Dịch Đạt gặp phải đối thủ cạnh tranh ác ý, dự án dồn gần như toàn bộ vốn đầu tư vào suýt nữa bị ngáng chân, đám người Tề Tuấn cố gắng chống đỡ hơn nửa tháng, đến lúc không thể chống đỡ được nữa thì anh đành phải làm thêm giờ xử lý xong công việc tại Viễn Dương sau đó vội vàng chạy đến. Khi đến thành phố F anh phát hiện tình hình còn nguy cấp hơn so với tưởng tượng của mình, anh không ngừng đàm phán với đối thủ, với đối tác, với tất cả sức mạnh có thể huy động, không ngừng họp,

không ngừng suy nghĩ, không ngừng mời khách, mỗi ngày chỉ ngủ hai ba tiếng, rốt cục vào ngày cuối cùng của năm này cũng đã giải quyết được vấn đề.

Anh vội vã trở về gấp. Buổi chiều hôm nay có chương trình liên hoan, là tổng giám đốc, anh phải đến cổ vũ cho cấp dưới của mình, còn nữa, anh cũng nhớ mình đã nói với Tiểu Hân rằng sẽ đi xem tiết mục của cô, nhưng đúng lúc chuẩn bị bước lên máy bay anh lại đột nhiên bị choáng váng rồi trượt chân ngã. Khi đó anh không hề để ý, cho rằng là vì không ăn sáng nên bị hạ đường huyết mà thôi, nhưng Tề Tuấn liệu chết không chịu để anh lên máy bay, không làm cách nào khác được, anh đành phải đổi sang chuyến bay tiếp theo. Đến tận lúc đi ra sân bay nhìn thấy vẻ mặt sợ hãi của tiểu Trần anh mới biết trạng thái của mình nhất định cực kỳ đáng sợ. Bây giờ cảm giác choáng váng đó lại xuất hiện, lần này anh không thể không hoang mang, anh nghĩ đến mẹ mình, nếu như mình cứ thế gục ngã thì mẹ làm thế nào?

Ngải Lâm gơ tay làm thành hình chữ V với Mạch Tiểu Hân với vẻ mặt hưng phấn đang chờ nhận giải trên sân khấu, không khí trong hội trường rất ấm, Mạch Tiểu Hân vẫn mặc bộ đồ biểu diễn đó, chỉ bỏ chiếc mũ bỏ xuống, mái tóc giả màu nâu cuộn sóng rất dài buông xuống lấp lánh dưới ánh đèn sân khấu. Đáng tiếc Tư Viễn không đến, cô tiếc nuối nghĩ, nếu không sao có thể đến lượt Lục Tử Hân trao giải chứ? Hân đang nắm tay Mạch Tiểu Hân nói gì vậy? Ngải Lâm không nhận được nhếch miệng, gã này thật là biết cách nắm giữ cơ hội, trước mặt công chúng còn dám à ơ. Cô vừa tức giận nghĩ vừa chạy ra khỏi hội trường nghe điện thoại.

Đương nhiên Lục Tử Hân cũng sẽ không dây dưa với Mạch Tiểu Hân quá lâu, hân thật sự quá tán thưởng bộ đồ biểu diễn với áo sơ mi kẻ ca rô màu lục hôm nay công ty xuất bản lựa chọn, “Bộ đồ biểu diễn em mặc hôm nay có thể xem như màu lục đúng không? Sau này không được nói rằng chưa bao giờ mặc quần áo màu lục nữa nhé”. Hân cầm chặt tay Mạch Tiểu Hân, đặc ý nói, “Có thể thấy thói quen của con người là có thể thay đổi, cái này kêu không có gì không thể”. Dứt lời vui vẻ xoay người trước vẻ mặt kinh ngạc của Mạch Tiểu Hân, cùng cô quay mặt về phía khán giả chụp ảnh lưu niệm.

Mạch Tiểu Hân đứng bên cạnh Lục Tử Hân cười mơ hồ, lại một lần nữa nhìn về phía vị trí kia, vẫn không có ai. Nếu như anh ấy đến thì nói không chừng tiết mục của mình đã không giành được giải rồi, có lẽ mình sẽ rất căng thẳng, đúng vậy, nhất định sẽ căng thẳng. Cô đột nhiên cảm thấy mất hứng, tiếng cười nói xung quanh đều như cách xa vạn trượng, lúc này cô lại nhớ đến anh, nhớ đến mức thấy mình cô đơn ngay giữa đông đảo người xem, chính mình cũng cảm thấy khó tin.

Buổi tối Hà Đông phải về nhà ăn tất niên, bởi vì hôm nay là tết, cô không muốn để Mạch Tiểu Hân một mình cô đơn nên khuyên Mạch Tiểu Hân cùng đi nhưng lại bị Mạch Tiểu Hân từ chối không chút do dự. Hết giờ làm, Mạch Tiểu Hân tiện đường về qua chợ mua một con cá hoa vàng, về nhà vừa khe khẽ hát vừa làm cá đập, mặc dù không mua thịt gà nhưng trong nhà vẫn còn ít sò mua từ hôm qua, nấu canh sò cũng không kém canh gà là mấy. Thả chân giò hun khói, măng sợi và ớt xanh thái chỉ vào nồi canh, cô phải tự thưởng cho mình một bữa thật ngon. Hà Đông nói dạo này vì phải tập nhảy nên mình đã gầy hơn trước nhiều, tối nay ăn thoải mái một bữa chắc cũng không có lo lắng gì về cân nặng. Tết dương năm nay cô đã hẹn cùng Cẩm Cẩm đi mua đồ chuẩn bị cho đám cưới, cùng phòng thời đại học có bốn người, một về quê nhà ở tỉnh khác, còn lại ba người đều ở lại thành phố B. Bạn trai của Cẩm Cẩm lớn hơn cô ấy mười mấy tuổi, trước giờ vẫn rất thần bí, chưa gặp bạn bè cô bao giờ. Có một dạo Hà Đông từng suy đoán đây chỉ là một mối tình thoáng qua, nhưng bây giờ họ đã sắp cưới nhau rồi, không có gì phải lo lắng nữa. Mạch Tiểu Hân vừa đập cá vừa suy nghĩ lung tung.

Khâu cuối cùng trong cách làm cá đập của Mạch Tiểu Hân khác của mẹ Mục Tư Viễn, sau khi nước sôi liền đổ thẳng mì vào nồi, như vậy ăn sẽ mềm hơn so với hấp cách thủy, đương nhiên yêu cầu kỹ thuật khi đập cá cũng cao hơn một chút. Cô bất giác nhớ tới chuyện ở nhà họ Mục hôm đó, nhớ tới vị trí bỏ trống dưới sân khấu hôm nay, Ngải Lâm nói hôm nay anh ấy bay chuyến buổi trưa, lẽ ra phải về đến nơi trước khi bắt đầu diễn chứ, chẳng lẽ máy bay có vấn đề gì? Hừ hừ hừ, Mạch Tiểu Hân vội che miệng, nếu có chuyện thật thì giờ đã loạn lên hết cả rồi chứ sao có thể bình yên như thế này. Cô rất tức giận vì suy nghĩ liên thiên của mình, vừa bấm nút nghe điện thoại vừa mắng mình dở hơi.

Là điện thoại của Ngải Lâm.

“Em đang làm mì cá đập, chuẩn bị ăn với canh sò, chị có muốn đến nếm thử không?” Đã thân quen với Ngải Lâm, cô biết chị ta là một con mèo tham ăn kiêm một chuyên gia ẩm thực, Mạch Tiểu Hân và Hà Đông đều

thường dùng mì thực để dụ dỗ Ngải Lâm, có hôm chủ nhật Ngải Lâm cũng lái xe đến chỗ cô ăn một bữa cho thoải mái.

“Chị đang ở trong viện, có người bạn bị bệnh. Em mang cho chị ít đồ ăn đi, chị không ăn được thức ăn trong bệnh viện. À, cũng mang cho người bệnh một ít mì cá đập em làm, nhất định sẽ không kém gì linh đan diệu dược”. Ngải Lâm nói bóng gió, đáng tiếc Mạch Tiểu Hân hoàn toàn không nhận thấy.

Nói chuyện điện thoại xong, Ngải Lâm trở lại phòng bệnh, thấy Mục Tư Viễn vẫn đang ngủ say, cô không khỏi thở dài. Cũng không biết tuần này anh ta đến thành phố F vì dự án gì mà lúc về lại sức cùng lực tận như thế. Những năm gần đây Mục Tư Viễn không ít lần đến thành phố F, hơn nữa chưa bao giờ mang cấp dưới theo, Viễn Dương không hề có chi nhánh hay phân xưởng gì ở thành phố F, nếu không phải đã hiểu quá rõ tính cách của anh ta thì Ngải Lâm hầu như sẽ phải hoài nghi anh ta lén nuôi bồ nhí ở thành phố F. Đến tận lúc Dịch Đạt thu mua một bộ phận cổ phần của Viễn Dương trong tay Văn Cẩm Ngải Lâm mới lảng máng hiểu được.

Ngải Lâm thương cảm nhìn Mục Tư Viễn nằm mê man bất tỉnh trên giường, trẻ tuổi như vậy, dễ coi như vậy, gia tài ngàn tỷ, nhưng vẫn không hề vui vẻ, lúc nào cũng mệt mỏi. Thấy anh ta cau mày, mồ hôi lấm tấm trên trán, có lẽ là lại vừa gặp ác mộng. “Tư Viễn, Tư Viễn”. Ngải Lâm nhẹ nhàng lay anh ta dậy, đây đã là lần thứ hai cô đánh thức anh ta, cô rất muốn để anh ta ngủ một giấc tử tế, nhưng lại thật sự không đành lòng nhìn anh ta liên tục gặp ác mộng.

Mục Tư Viễn hoàn toàn tỉnh táo lại, những bức tường trắng như tuyết, mùi hoa huệ tây thoang thoảng, phòng bệnh VIP ấm áp, Ngải Lâm đang đứng ở đầu giường với vẻ mặt lo lắng.

“Tôi không có việc gì, cô về trước đi”. Anh lấy lại tinh thần nói.

“Tôi cũng không có việc gì, không bằng chờ Tiểu Hân đưa cơm đến, cơm cô ấy làm chắc chắn ngon hơn cơm trong viện nhiều”. Ngải Lâm vắt khăn mặt rồi lau mặt cho anh.

“Cô gọi cô ấy tới làm gì?” Mục Tư Viễn giật mình hỏi, lập tức sầm mặt, “Ngải Lâm, đừng làm những chuyện vô bổ đó nữa”.

“Nếu thật sự không có gì thì sao anh phải chột dạ như vậy?” Ngải Lâm trừng mắt, “Anh muốn tôi đón bác gái đến hay là muốn tôi đi gọi Tử Tình? Hay là nói với nhân viên trong công ty rằng tổng giám đốc đi công tác thành phố F trở về chỉ còn thoi thóp thở? Tôi không có anh chị em, trong nhà chỉ có hai ông bà đã nghỉ hưu, bây giờ hơn tám giờ tối rồi, tôi còn chưa ăn được miếng cơm nào mà lại không dám rời khỏi phòng bệnh nửa bước, anh muốn tôi làm thế nào?”

“Được rồi được rồi, chị dâu, chị tha cho em”. Mục Tư Viễn vội cười nói, “Tiểu Trần vẫn ở đây chứ? Cô đói thì nhờ cậu ấy đi mua cơm giúp là được mà, tôi chỉ không muốn làm phiền người khác thôi”.

“Tiểu Hân lại không phải người khác, mọi người đều rất quen thuộc mà”, Ngải Lâm giả bộ hồ đồ nói, “Thân thể anh không tốt, đồ ăn bên ngoài vừa nhiều dầu mỡ lại vừa không sạch sẽ”.

“Biết rồi biết rồi, dầu bẩn chứ gì”. Mục Tư Viễn đầu hàng. Vừa ngủ được chốc lát, mặc dù vẫn đang phải truyền nước nhưng tinh thần rõ ràng đã tốt hơn không ít. Cả ngày hôm nay chưa ăn gì, bây giờ quả thật cũng đã đói cồn cào, có điều vừa nhớ tới người kia, trong lòng nhất thời không rõ là mình muốn cô ấy đến hay là không muốn.

Ngải Lâm liên tục gọi điện thoại thúc giục, Mạch Tiểu Hân vội vã chạy tới bệnh viện, đẩy cửa phòng bệnh ra thấy Mục Tư Viễn đang nằm truyền nước trên giường, cô cảm thấy kinh ngạc.

“Hôm nay anh ấy thiếu chút nữa đã hi sinh anh dũng, có điều bây giờ không sao rồi. Mau mang đồ ăn ra, bọn chị sắp chết đói rồi, đừng nói là em mang có chút xiú đấy nhé”, Ngải Lâm nhận lấy hai chiếc túi trong tay Mạch Tiểu Hân, gạt đầu tán thành, “Ồ, cũng còn tạm được, đồ ăn không ít”.

Mạch Tiểu Hân không tiện hỏi, chỉ ngoan ngoãn lấy từng hộp nhựa trong túi ra, nói nhỏ: “Vội như vậy mà, trong tủ lạnh cũng không còn đồ ăn gì, chị dùng tạm vậy”.

“Được được được, thơm lắm, em có mang mì cá đập cho Tư Viễn không?” Ngải Lâm mở hộp cơm, vừa ngửi vừa hỏi Mạch Tiểu Hân.

Mạch Tiểu Hân gạt đầu, lấy chiếc cặp lồng giữ nhiệt ra, thấy trên tay Mục Tư Viễn vẫn còn cầm kim liên châu chửi hỏi: “Tổng giám đốc Mục, bây giờ có ăn ngay được không?”

“Em cứ lau mồ hôi đi, cởi áo khoác ra đã, anh còn chưa đói”, thấy Mạch Tiểu Hân toát mồ hôi, Mục Tư Viễn áy náy nói: “Thật sự không nên làm phiền em”.

Mạch Tiểu Hân lắc đầu ngại ngùng, “Đừng khách khí, em cũng đang nấu cơm, nhân tiện thôi mà”. Nói rồi cởi áo lông, rửa tay rồi múc một bát mì cá đập ra, lại thêm chút dấm và hạt tiêu, đặt bát mì lên trên chiếc đĩa tìm được trên bàn trà rồi đặt lên trên chiếc giá đỡ trước mặt Mục Tư Viễn, thấy sắc mặt anh tái nhợt, vẻ mặt uể oải, trong lòng không nhịn được thương cảm.

Ngải Lâm cầm hộp cơm ăn được mấy miếng rồi vội nói như thể vừa nghĩ ra chuyện gì: “Tiểu Hân, em chăm sóc Tư Viễn một chút giúp chị, đến lúc truyền hết chai nước này thì bảo tiểu Trần đưa em về nhà. Sáng sớm ngày mai Tư Viễn còn phải làm xét nghiệm, hôm nay phải ở lại bệnh viện để theo dõi. Chị đi về trước đây, hôm nay có họ hàng đến nhà, không biết bây giờ bố mẹ chị đang bận rộn đến mức nào nữa!” Nói xong coi thường ánh mắt đe dọa của Mục Tư Viễn và vẻ mặt kinh ngạc của Mạch Tiểu Hân, cầm hộp cơm nghênh ngang đi mất.

Trong phòng bệnh cực kỳ yên tĩnh, Mục Tư Viễn và Mạch Tiểu Hân đưa mắt nhìn nhau, sau đó cùng khó xử quay đầu đi. Ý của Ngải Lâm quá mức rõ ràng khiến hai người muốn làm bộ điềm nhiên như không cũng hết sức khó khăn.

Mạch Tiểu Hân nhẹ nhàng ho khan một tiếng, hỏi: “Tổng giám đốc Mục, có cần uống thêm chút canh không?”

“Ồ, cho thêm chút dấm nữa”, Mục Tư Viễn tỉnh táo lại nói, “Mì cá đập ngon thật, Tiểu Hân, kỹ thuật của em thật sự rất tốt, Ngải Lâm thường đến chỗ em ăn chục đúng không?”

“Đâu có”, Mạch Tiểu Hân xấu hổ nói, “Em cũng chỉ biết sơ sơ thôi”. Cô đưa bát canh tới rồi đứng bên cạnh không biết nên làm gì.

“Ngồi đi, đừng bẽn lèn như học sinh tiểu học thế”, Mục Tư Viễn cười nói, “Chương trình hôm nay thế nào? Đoạt giải chứ?”

Mạch Tiểu Hân gạt đầu, giơ ngón trở lên lắc qua lắc lại, “Giải nhất luôn”.

“Đáng tiếc thật, vốn còn muốn về gấp để còn xem”. Mục Tư Viễn thật tình cảm thấy tiếc nuối.

“Mọi người đều là nghiệp dư mà, biểu diễn cho vui thôi. Tiết mục song ca của công ty anh được giải nhì, giọng hát của cô bé đó rất giống giọng cá heo của Trương Tịnh Dĩnh, rất tuyệt, ngoại hình cũng hơi giống Trương Tịnh Dĩnh”. Mạch Tiểu Hân kín đáo bóp đầu ngón tay, cố gắng làm cho giọng nói của mình giống như bình thường.

“Giọng cá heo? Là như thế nào?” Mục Tư Viễn nghi hoặc hỏi, “Rất dễ nghe à?”

“Chính là giọng hát có thể lên rất cao, độ khó cũng rất cao”, Mạch Tiểu Hân bật cười, “Tổng giám đốc Mục không biết Trương Tịnh Dĩnh, vậy có biết Ngô không?”

Mục Tư Viễn mấp máy môi không dám trả lời, xem ra nhất định không phải loại ngô để ăn rồi.

“Ngay cả bố em cũng biết Lý Vũ Xuân, biệt danh của anh ta là Ngô, còn của Trương Tịnh Dĩnh thì là bánh trôi, thần tượng của mẹ em. Năm 2005 hai người này cạnh tranh trên kênh truyền hình vệ tinh Hồ Nam, khi đó bố mẹ em còn tranh cãi vì thần tượng của mình mãi!” Mạch Tiểu Hân âm thầm lấy làm lạ, với tuổi tác của Mục Tư Viễn thì không thể không biết hai người này mới đúng chứ, chẳng lẽ đúng như anh ấy nói, giữa mình và anh ấy có khoảng cách thế hệ?

Năm 2005? Thần sắc Mục Tư Viễn trở nên âm u, năm đó anh đang làm gì? Trong khoảng thời gian mà bây giờ không dám nghĩ lại đó anh và mẹ đã rơi vào một đêm dài tối tăm không nhìn thấy rạng đông, không biết thế giới bên ngoài đang sục sôi ngất trời vì mấy cô gái, đó chính là cuộc sống.

Mạch Tiểu Hân để ý thấy thần sắc Mục Tư Viễn thay đổi, cho rằng mình nói chuyện quá tùy tiện, lo sợ bắt an cúi đầu vịn ngón tay.

Mục Tư Viễn thấy thế vội điều chỉnh tâm tình nói: “Nghe em nói thì cũng có chút ấn tượng, không nghĩ tới Mạch giáo sư còn là fan của sao ca nhạc, chắc chắn năm đó chú đã kéo giúp cô ta không ít phiếu bầu. Trong trường học bố em cũng có không ít fan đúng không?”

“Tổng giám đốc Mục cũng cảm thấy bố em rất tuần tú à?” Mạch Tiểu Hân vui vẻ nói, “Lần trước em nói với trợ lý Lục anh ấy còn không cho là đúng, sau đó nhìn thấy bố em, ”Mạch Tiểu Hân nhớ tới dáng vẻ cung kính của Lục Tử Hân khi đó, vui vẻ nói tiếp, “Tiếng Mạch giáo sư đó làm em suýt chết vì cười, còn ngoan hơn cả học sinh tiểu học!”

Lúc cười đôi mắt Mạch Tiểu Hân hết sức quăn rũ, hai má lúm đồng tiền nhàn nhạt, cả khuôn mặt sinh động tỏa sáng, Mục Tư Viễn có cảm giác ngây ngất, vô thức đưa tay vuốt vuốt trán, “Buổi sáng hôm đó lúc anh chào bố em thì em cũng lén lén cười anh à?” Buổi sáng hôm đó lúc anh thấy giáo sư Mạch rồi hoang mang từ trên xe xuống kỳ thực trong lòng cũng cảm thấy hết sức căng thẳng.

“Không có không có”, Mạch Tiểu Hân thề thốt phủ nhận, “Hôm đó em buồn ngủ lắm, không nghe thấy”. Nhớ đến chuyện mình đã dựa vào vai anh ấy ngủ suốt dọc đường, gương mặt cô lại hơi đỏ lên.

Cảm xúc khi mái tóc mềm mại của Mạch Tiểu Hân cọ lên vai dường như bây giờ vẫn còn, Mục Tư Viễn gắng hết sức coi thường cảm giác khác thường đang dâng lên trong lòng. Trong thời khắc mệt mỏi như hiện nay, có một cô bé xinh đẹp dịu dàng mình thích ngồi bên người, nhìn khuôn mặt thẹn thùng của cô ấy, nghe cô ấy vui vẻ nói cười, rời xa thương trường, rời xa lợi ích, rời xa tranh đấu, hình như sự đau đớn của thân thể cũng giảm bớt vài phần. Nhìn dung dịch trong chai nước muối từng giọt từng giọt rơi xuống, anh thật sự hi vọng nó sẽ nhỏ giọt chậm lại một chút, chậm hơn một chút, bàn tay anh vô thức sờ sờ bánh răng tăng giảm tốc độ trên sợi dây truyền nước, vụn phần do dự.

“Tại sao anh...” Mạch Tiểu Hân không biết nên nói ra sự lo lắng của mình như thế nào. Cô muốn hỏi một chút xem tại sao anh lại để chính mình bệnh thành như vậy? Thời gian cách lần mổ viêm ruột thừa lần trước cũng chưa được bao lâu, bình thường anh ăn uống đã kém, còn bị đau dạ dày, ở tuổi này của anh không phải vốn nên tràn đầy tinh lực như Lục Tử Hân sao? Tại sao hơi chút đã phải vào bệnh viện?

“Anh bảo tiểu Trần đưa em về nhé, còn một chút nước muối này tự anh để ý là được, hôm nay thực sự cảm ơn em”. Do dự nhiều lần, cuối cùng Mục Tư Viễn vẫn nói như vậy với giọng lạnh nhạt.

Sự xa cách Mục Tư Viễn đột nhiên thể hiện ra làm Mạch Tiểu Hân bất ngờ không kịp phòng bị, cô liếc nhìn chai nước muối còn lại hơn nửa, ngẩng ra chốc lát, vội vàng gạt đầu a một tiếng rồi đứng dậy dọn dẹp bát đĩa.

Mục Tư Viễn im lặng nhìn cô đi ra cửa rửa bát rồi nhanh chóng trở về bỏ bát đĩa đã rửa sạch và mấy lọ gia vị vào túi, tiếp theo đóng nắp cặp lồng giữ nhiệt rồi bỏ vào một cái túi khác, cuối cùng mặc áo khoác ngoài vào. Một loạt hành động liên tiếp này thật sự quá bình tĩnh, quá nhịp nhàng, dứt khoát gọn gàng đâu vào đấy, làm cho anh hầu như sinh ra cảm giác muốn cắt ngang nó bất chấp tất cả hậu quả. Bàn tay anh dưới lớp chăn nắm chặt đến phát đau, đến lúc Mạch Tiểu Hân kéo khóa áo khoác lên rồi cục không nhìn được hỏi: “Ra ngoài mà không đội mũ à?”

Mạch Tiểu Hân nhìn chung quanh một chút, vuốt vuốt mái tóc quăn rồi mơ hồ nói: “Có thể”.

“Trời lạnh như vậy”, anh dừng lại, sợ lời nói ra miệng sẽ tiết lộ tâm sự của mình.

“Không sao, cái áo khoác này có mũ mà”. Mạch Tiểu Hân đưa tay kéo chiếc mũ lên áo đội lên đầu, cười lắc đầu rồi xách túi quay lại vẫy vẫy tay, “Tạm biệt tổng giám đốc Mục”.

Mục Tư Viễn ngơ ngác nhìn chằm chằm cánh cửa phòng bệnh vừa nhẹ nhàng khép lại, một hồi lâu sau y tá đẩy cửa đi vào, thấy chai nước muối đó đã hết từ lúc nào, không nhìn được trách cứ: “Hết nước rồi tại sao không rung chuông? Cứ cầm kim trên tay mãi làm gì!”

28. Chương 28

Nhà A nhà BTác giả: Hàm Hàm

Chương 28

Dịch: Losedow

Nguồn: Tangthuvien

Ngải Lâm là một người không bao giờ có thể giấu được tâm sự, sau kì nghỉ tết cô vội vã đi làm gần như không thể chờ đợi được. Mới 8 giờ 45 cô đã đẩy cửa phòng làm việc của Mục Tư Viễn, lại kinh ngạc phát hiện vị tổng giám đốc đại nhân trước giờ đều hay đi làm muộn này hôm nay lại đang ngồi phía sau bàn làm việc.

“Quả nhiên người gặp việc vui tinh thần thoải mái, ngay cả thói quen làm việc cũng thay đổi rồi”, Ngải Lâm vừa nói đùa vừa nhìn sắc mặt anh, “O, tại sao sắc mặt vẫn kém như vậy? Tiểu Hân không bồi bổ cho anh tử tế à?”

“Ngải Lâm!” Mục Tư Viễn sầm mặt, “Sau này không được đùa cợt như thế này nữa, chúng ta là bạn học nên tôi không để ý, nhưng dù sao cũng phải quan tâm đến danh tiếng của phụ nữ người ta chứ!”

Chẳng mấy khi thấy anh nghiêm khắc như vậy, Ngải Lâm lập tức không nói gì nữa, có điều cũng không bị dọa chạy mất, chỉ nhìn anh chăm chăm như đang suy nghĩ gì đó, muốn tìm ra chút manh mối qua sắc mặt anh. Tuy nhiên Mục Tư Viễn trên mặt Mục Tư Viễn lại không có sắc thái tình cảm gì, chỉ lo cúi đầu đọc tài liệu trên tay mà không thèm nhìn cô. Một hồi lâu sau, Ngải Lâm bắt đầu dỗi tức tối thở dài xoay người định đi ra ngoài.

“Chờ một chút”, Mục Tư Viễn nói mà không thèm ngẩng đầu lên, “Đi làm một tấm thẻ mua hàng đưa cho Tiểu Hân, tự cô đi đưa cho cô ấy”.

“Cái gì?” Ngải Lâm giật mình hỏi, “Anh làm thế là ý gì?”

“Cô gọi một cuộc điện thoại bắt người ta vừa nấu cơm vừa làm thức ăn, đi xa như vậy mang tới bệnh viện, thế không nên cảm ơn cô ấy à?” Mục Tư Viễn vẫn đọc tài liệu không thèm ngẩng đầu lên.

“Anh muốn cảm ơn người ta cũng không cần dùng phương thức lạnh như băng thế chứ, có thể mời người ta ăn cơm, uống trà, xem phim, thiếu gì cách”. Ngải Lâm cười nói, “Tư Viễn, anh đúng là càng ngày càng ngốc rồi, ngay cả đồ dành phụ nữ như thế nào cũng quên mất rồi, anh làm như vậy Tiểu Hân sẽ mất hứng đấy!”

“Tôi không có thời gian ăn cơm tán gẫu với người khác, tôi cũng không thích nợ ân tình của người ta, cứ như vậy đi”. Mục Tư Viễn thản nhiên nói, “Sau này đừng như vậy, cô ấy lại không phải người công ty chúng ta, nếu như là người của công ty mình thì còn có thể coi như làm thêm giờ”.

Ngải Lâm cau mày nhìn anh. Cô không thể hiểu được cách làm của Mục Tư Viễn, tại sao lại lạnh như băng dùng tiền vạch rõ giới hạn như vậy? Cô cùng học với anh bốn năm, lại cùng làm việc với nhau bốn năm. Tám năm, thời gian quá dài, chẳng lẽ cô, Ngải Lâm, còn không nhìn rõ được Mục Tư Viễn? Bình thường anh ta đối xử với Mạch Tiểu Hân rõ ràng là bất đồng, lúc nhìn cô bé này trên mặt nghiêm trang nhưng trong mắt lại lộ ra ý cười, người khác không nhìn ra nhưng không lẽ cô còn nhìn lầm sao? “Anh sốt đến mức cháy hồng cả đầu óc rồi à?” Ngải Lâm tức giận đi ra ngoài, “Anh muốn cảm ơn người ta vì sao lại bắt tôi đi? Một chút thành ý cũng không có! Cô ấy lại không phải nhân viên của anh, anh cho là trả tiền làm thêm giờ à? Tặng thẻ cũng được, đưa tiền cũng được, muốn đi thì chính anh đi đi, tôi không làm được không làm nổi chuyện quá đáng như vậy!”

“Vậy tôi bảo tiểu Trần đi làm”. Âm thanh lạnh lùng của Mục Tư Viễn vang lên phía sau.

Ngải Lâm dừng bước, suy nghĩ trong chốc lát rồi quay đầu căm giận nói: “Được rồi, tôi làm. Một cô bé tốt như vậy, thiếu gì người coi cô ấy là bảo bối. Anh không thích có rất nhiều người thích. Buổi tối hôm đó coi như tôi lảm chuyện, tôi xin lỗi anh. Yên tâm, sau này cũng sẽ không có chuyện như vậy nữa, chỉ cần anh đừng hối hận là được”. Ngải Lâm hung ác sập cửa đi ra khỏi phòng.

Mục Tư Viễn đọc từng chữ một trong bản báo cáo nhưng lại không có chữ nào vào đầu. Hối hận? Anh bây giờ đã thấy hối hận rồi, nhưng anh chỉ có thể làm như vậy. Dịch Đạt lâm nguy, lần này là hung hiểm thật sự, cái gọi là sợ ý một nước thua cả ván cờ, dù còn chưa đến nước này nhưng cũng chỉ cách tai ương ngập đầu không xa. Mười mấy ngày nay anh hầu như cũng trải qua cảnh chật vật của bố mình năm xưa, may mà đội ngũ của anh còn rất trẻ tuổi, có dũng khí đập nổi chìm thuyền và sự phóng khoáng tất tay ngàn vàng, không hề sợ phải làm lại từ đầu, cho nên đã dùng đến hiểm chiêu tìm được sự sống trong đất chết, đến lúc quay đầu lại nhìn mới thấy sợ hãi. Anh và Tề Tuấn xem xét tỉ mỉ mỗi một thương vụ của Dịch Đạt từ khi thành lập đến nay nhưng trước sau không tìm được manh mối, trước giờ Dịch Đạt đều làm ăn quang minh chính đại, đối phương dùng chiêu số thâm độc như thế, nhất quyết muốn đưa Dịch Đạt vào chỗ chết, sợ rằng không chỉ là vì bốn chữ cạnh tranh thị trường đơn giản. Trước khi đi anh đã dặn dò Tề Tuấn tạm thời đặt xuống hết thấy công chuyện trong tay bí mật tra tìm người giết dây không chế phía sau màn này, dịch ở trong tối mình ở ngoài sáng, ngày nào chưa điều tra rõ chân tướng thì ngày đó Dịch Đạt vẫn không có an bình.

Năm năm trước là bố, năm năm sau là chính mình, sự tàn khốc của thương trường không ngừng cảnh tỉnh cuộc đời anh, khi anh đã dần quên sự tàn khốc của nó thì nó lại lạnh lùng xé rách vết thương trong lòng anh. Khi anh thấy đau tim lúc ở sân bay, người đầu tiên anh nghĩ đến là mẹ, nếu như chính mình ra đi thì còn lại một mình mẹ sẽ sống thế nào? Trải qua nỗi đau mất chồng, chẳng lẽ còn phải trải qua nỗi đau mất con? Ông bác sĩ già đầu đầy tóc bạc kia nghiêm túc răn dạy anh, “Người tuổi trẻ không được hoang phí thanh xuân của mình, đây là cậu đang tiêu hao tính mạng, còn phải đền thêm cả hạnh phúc của người thân mình!” Một câu như dội nước lên đầu làm anh không thể nhúc nhích được, anh cũng không muốn Mạch Tiểu Hân phải đền hạnh phúc của cô, không muốn để Mạch Tiểu Hân đi lên con đường mẹ anh đã đi năm đó. Mặc dù anh lưu luyến sự ấm áp của cô, ngoài miệng không chịu thừa nhận nhưng trong lòng lại thất thủ từng bước, anh cũng có thể thấy tình cảm như có như không trong mắt cô gái đó, nửa đêm hồi tưởng, dư vị ngọt ngào, vui vẻ chịu đựng. Nhưng anh nhất tâm muốn cô hạnh phúc, cô bé mà có lẽ từ khi sinh ra đến bây giờ vẫn chưa bao giờ phải tủi thân này, anh muốn cuộc đời cô được thuận buồm xuôi gió. Nếu như lấy mình, sợ rằng cuộc đời cô sẽ có vô số sóng to gió lớn. Chính mình không có anh chị em có thể giúp đỡ mình, không có gia tộc có thể cứu giúp mình, một khi có nguy cơ thì chính mình sẽ phải dùng tính mạng để hóa giải, cô sẽ phải lo lắng hãi hùng, anh không nỡ nhìn thấy cô như vậy. Bởi vì không nỡ, cho nên bây giờ anh chỉ có thể nhân tâm dứt bỏ. May mắn là hết thấy vừa mới mất đầu, anh an ủi chính mình, khi còn chưa tạo thành thương tổn lớn cho cô ấy thì hãy dừng bước còn kịp.

Mục Tư Viễn đứng dậy đi tới phía trước cửa sổ, từ văn phòng anh nhìn xuống bên dưới có thể nhìn thấy cửa lớn nhà A, đang là giờ đi làm, rất nhiều người vội vàng đi vào tòa nhà, bởi vì ở đây quá cao nên nhìn xuống những người dưới kia chỉ như một đàn kiến nhỏ. Có lẽ Mạch Tiểu Hân cũng ở trong đàn kiến này? Sáng nay cô ấy ăn gì? Lại là bánh nướng và bánh quẩy? Có bị người khác xem thường vì phải mua giúp đồng sự đến mức không dám ở đó ăn hay không? Rõ ràng chỉ có một lá gan thổ mà lại sinh ra dũng khí ngoài dự đoán của mọi người, đúng là một bé con ngốc. Mục Tư Viễn nhìn chằm chằm những người đang đi vào cửa nhà A, đến tận lúc hai mắt cay cay.

Ăn cơm tối xong, Hà Đông và Mạch Tiểu Hân cùng nhau ngồi trên sofa xem TV, Hà Đông bưng bưng hăng hái bày bán dưa lê dưa chuột cô hái được ban ngày, thấy hồi lâu Mạch Tiểu Hân không lên tiếng liền không khỏi cảm thấy kì lạ.

“Mạch Mạch, hôm nay dường như bạn không vui vẻ lắm, có chuyện gì xảy ra à?” Hà Đông đưa hai tay nâng mặt Mạch Tiểu Hân nhìn kĩ, “Cái bà trình nữ già kia lại gây sự với bạn à?” Trình nữ già là chủ nhiệm văn phòng của công ty xuất bản, sang năm đã 36 tuổi rồi, kỳ thực tính tình không hề xấu, chỉ có điều mỗi lần xem mặt thất bại lại phải tìm một con dê thế tội để trút giận, trong công ty Mạch Tiểu Hân có thâm niên ngắn nhất, ngoại hình lại xinh đẹp nhất nên tự nhiên là cái gai trong mắt cái dằm trong thịt của cô ta trong thời kỳ đặc thù.

“Không phải, gần đây cô ta không hện hò gì”. Mạch Tiểu Hân ngồi dịch vào bên người Hà Đông, vòng tay ôm eo cô, tựa đầu vào trong lòng cô rầu rĩ nói: “Đông Đông, hôm nay tớ mới biết cảm giác bị từ chối thì ra khó chịu như vậy”. Lúc nói lời này cô gần như sắp khóc, ra sức nhẫn nhịn mới có thể kìm lại được.

“Khó chịu như vậy à? Vì Mục Tư Viễn?” Hà Đông nhay cảm hỏi, “Không thể nào, không phải anh ấy rất tốt với bạn sao? Mọi người đều có thể thấy rõ như ban ngày mà”.

Mạch Tiểu Hân không lên tiếng, dụi dụi đầu vào trong lòng cô. Cô không ngờ mình lại khó chịu như vậy. Khi Ngải Lâm ấp a ập úng đưa cho cô tâm thế cô lập tức rõ ràng ý của Mục Tư Viễn, khi đó đúng là vừa xấu hổ vừa giận, giống như bị tất cả mọi người nhìn thấu tâm sự, lại còn phải pha trò với Ngải Lâm làm bộ không quan tâm. Vẫn như mấy lần trước đây, người đàn ông này luôn thích dùng tiền để giải quyết vấn đề, phương thức đơn giản nhất, trực tiếp nhất và cũng lạnh lùng nhất. Hai lần trước cô đều có thể cười trừ, dù sao tổng giám đốc của Viễn Dương cũng có rất nhiều tiền, mặc dù cô không tán đồng cách làm này nhưng vẫn có thể thân nhiên nhận lấy. Có điều quen biết nhau một thời gian dài, sự thân thiết và chăm sóc anh ấy vô tình hay cố ý lộ ra làm cho cô sinh ra ảo giác, xem ra thật sự là ảo giác.

Mạch Tiểu Hân hồi tưởng lại lần gặp mặt trước tết nọ, kỳ thực khi anh ấy ngắt lời cô bảo cô về trước đó cô đã nên hiểu rõ ý anh ấy rồi, có điều vì anh ấy đang bị ốm, tinh thần mệt mỏi nên cô liền lừa mình dối người không muốn nghĩ theo hướng đó. Có lẽ anh ấy cũng sợ rằng cô không chịu nghĩ theo hướng này nên mới sai Ngải Lâm đến cho thấy thái độ lần nữa? Chẳng lẽ tâm tư của mình để lộ ra rõ ràng như vậy sao, khiến mọi người chỉ sợ tránh xa không kịp? Nghĩ tới đây bất giác viên mắt đỏ lên, cảm thấy mình đúng là không còn mặt mũi nào, hận không thể tìm được một cái khe mà chui vào không bao giờ chui ra nữa.

Hôm nay cô suy nghĩ một buổi chiều, nhận định chính mình quả thật không biết lượng sức, một người đàn ông ưu tú như vậy, ngay cả đại tiểu thư của Văn Cẩm anh ấy cũng khinh thường, đương nhiên sẽ không thể để cô vào mắt. Thế mà lúc nào cô cũng nhắc nhở chính mình nhà A nhà B, thì ra là nói một đằng làm một nẻo, không nén nổi tình cảm của mình, thật là đáng đời. Cô khịt khịt mũi, Mạch Tiểu Hân, còn chưa từng thất bại như vậy bao giờ.

“Được rồi được rồi, tớ biết rồi, sau khi chia tay Ngô Cảnh khó khăn lắm mới lại động lòng lần nữa, kết quả là viên kim cương đó không coi trọng hạt lúa mì này, không coi trọng thì thôi, hừ, anh ta không coi trọng mình thì mình cũng không thèm coi trọng anh ta, kim cương có lớn đến mấy, có sáng đến mấy thì cũng không thể ăn thay cơm đúng không? Lúa mì tốt xấu cũng có thể ăn đỡ đói mà!” Hà Đông vừa vuốt tóc cô vừa an ủi.

Mạch Tiểu Hân nín khóc mỉm cười nhưng vẫn không chịu ngẩng đầu: “Tớ đương nhiên không phải lúa mì”.

Hà Đông tiếp tục ôm đầu cô tức giận nói: “Người này làm sao lại như vậy, đã từ chối người khác mà trước đó còn ra vẻ cực kì quan tâm làm gì? Hắn ta có biết một người đàn ông là không thể tùy tiện tốt với một người phụ nữ hay không?”

Bất kể gia đình, tính cách hay ngoại hình đều có khác biệt rất lớn nhưng Hà Đông và Mạch Tiểu Hân lại có thể trở thành bạn tốt không giấu nhau điều gì, thật sự không phải không có nguyên nhân. Tựa như bây giờ, Mạch Tiểu Hân cảm thấy Hà Đông quả thực chính là con giun trong bụng mình, lời gì mình định nói đều bị cô ấy nói ra trước mặt, thậm chí khí thế còn tốt hơn mình. Mặc dù câu nói cuối cùng kia không phải sản phẩm của Hà đại tiểu thư mà là có lần hai người cùng nhau xem phim thấy nữ nhân vật chính răn dạy nam nhân vật chính như vậy, nhưng trước giờ vẫn được hai người xếp vào hàng kinh điển, thỉnh thoảng lại mang ra “bạn có biết hay không” một chút. Nghe Hà Đông nói đúng ý mình, đang định cùng lên án kẻ thù chung một phen, đột nhiên nghĩ ra, với tính cách ghét ác như thù của Hà Đông, vạn nhất lần sau đụng phải Mục Tư Viễn lại nói thẳng vào mặt anh ta thì mình lại thành ra xấu mặt, Mạch Tiểu Hân vội vàng khuyên nhủ ngược lại: “Đông Đông, tớ đang suy nghĩ, có phải bởi vì chúng ta quá quen độc lập rồi cho nên gặp phải người nào hơi tốt với mình hơn một chút là đã tưởng bỏ rồi. Kỳ thực suy nghĩ lại cẩn thận thì hai người chênh lệch lớn như vậy, căn bản là không thể mà. Hơn nữa anh ấy quả thật cũng không có hành động gì đặc biệt tốt với tớ, so với chú Lô Phong thì kém xa”.

Hà Đông thở sâu, quay lại lườm cô một cái: “Còn nói đùa được à? Xem ra bạn cũng không đau lòng là mấy”.

“Là khó chịu, không phải đau lòng, còn chưa tới mức đau lòng mà”. Mạch Tiểu Hân ngẩng đầu lên mạnh mẽ xoa xoa mặt, “Làm rõ vấn đề rồi cũng tốt, vốn bụng một rổ trứng gà rón rén mà đi, bây giờ gà bay trứng vỡ lại cảm thấy thoải mái, từ giờ có thể bước đi như bay, sau này quyết không tưởng bỏ nữa, tìm một người yêu mình để yêu một trận, tha hồ hưởng thụ tình yêu”. Cùng lắm chỉ là có thiện cảm mà thôi, cùng lắm chỉ là thiện cảm này hơi sâu sắc một chút mà thôi, cùng lắm là sâu sắc đến mức thêm chút nữa sẽ lượng biến dẫn đến chất biến mà thôi, chất còn chưa biến người ta đã không muốn tiếp nhận tấm lòng này của mình rồi, mọi chuyện vẫn còn chưa quá tệ, trên thế giới này luôn có những người khác sẽ quý trọng. Hôm nay đã

khó chịu hơn nửa ngày trời vì vụ tương tư đơn phương này, quả thật cũng nên chấm dứt rồi. Mạch Tiểu Hân hung ác trợn mắt nhìn gương mặt đẹp trai thanh nhã trong đầu mình, chưa hết giận, lại nhìn cái nữa, hừ, người muốn làm Lôi Phong thì cứ làm đi, bản tiểu thư sẽ không đại độ nữa đâu!

“Cũng đúng, hẳn ta có gì đặc biệt hơn người, hay là bạn nhận lời Lục Tử Hân đi, Viễn Dương là công ty mới niêm yết thì đã sao, thái tử gia Văn Cẩm còn oách hơn hẳn ta nhiều, anh ta lại thích bạn như vậy, lên trời xuống đất cũng quyết sẵn đuối bằng được”, Hà Đông nói, “Để Mục Tư Viễn đứng từ xa nhìn mà tức chết, mà hồi hận chết đi cho rồi”.

“Mạch Tiểu Hân đưa tay đánh Hà Đông, ”Ồ thần kinh, người ta đã không thích mình thì còn tức giận với hồi hận gì nữa? Hơn nữa, vì sao tớ phải đi tìm Lục Tử Hân chỉ vì tức anh ấy? Buông ra chính là buông ra, buông là buông hẳn, dây dưa nữa làm cái gì? Mẹ tớ nói, phụ nữ giận dỗi là chuyện thường, nhưng quyết không thể vì giận dỗi mà làm hỏng cả đời mình, đó chính là một kẻ ngu ngốc từ đầu đến chân, Đông Đông, bạn đúng là ngốc thật đấy!”

Hà Đông nhìn vẻ mặt mỉm cười của cô, mặc dù khó giấu được một nét cô đơn nhưng lại vẫn ngay thẳng sáng ngời, lập tức yên tâm hơn không ít. Xem ra trải qua chuyện với Ngô Cảnh, Mạch Mạch thật sự đã thay đổi rồi, kiên cường hơn, hào hiệp hơn. Cô thích Mạch Mạch như vậy, nâng lên được, đặt xuống được, ai nói phụ nữ chỉ có thể một mực nhân nhượng cầu toàn âm thầm chịu đau khổ chứ? Trời đất bao la, đường lớn bao giờ chẳng nhiều hơn ngõ cụt?

“Ài, bây giờ có thể nói với tớ hẳn ta từ chối bạn thế nào rồi chứ?” Hà Đông cười gian nói.

“Hôm nay anh ấy bảo chị Ngải Lâm mang một cái thẻ mua hàng đến đưa cho tớ để vạch rõ giới hạn”, Mạch Tiểu Hân lườm Hà Đông, phát hiện nói ra cũng không hề khó khăn như tưởng tượng.

“Kiến giả nhất phạt!” Hà Đông kêu to, “Tiền của bọn tư bản không tiêu thì phí của giờ!”

29. Chương 29

Nhà A nhà BTác giả: Hàm Hàm

Chương 29

Dịch: Losedow

Biên tập: Airin

Nguồn: Tangthuvien

Từ sau tết Tây đến trước tết âm là thời gian nhàn nhã nhất của các công ty, sự coi trọng của người Trung Quốc đối với tết âm có lẽ đã vượt qua khái niệm về ngày lễ của bất cứ quốc gia nào trên thế giới, mà quá trình chuẩn bị đón tết diễn ra từ hơn một tháng trước tết là bằng chứng rõ ràng nhất. Mạch Tiểu Hân vừa xem phóng sự về những công nhân đêm khuya xếp hàng mua vé xe lửa đang phát trên màn hình TV trong nhà ăn vừa nói với Hà Đông: “Lúc này bạn đã cảm thấy mình sướng hơn những người khác chưa? Không phải chen chúc lên xe về nhà ăn tết như những người kiếm sống nơi đất khách quê người bọn tớ”.

“Bạn về rồi còn lại tớ một mình, có nhà mà không về được, có gì mà sướng hơn cơ chứ? Tớ không thích ăn tết, ăn tết xong là tớ thật sự trở thành thanh niên lớn tuổi rồi, ở nhà không khác gì quạ điện giữa mùa đông, để đâu cũng thấy thừa thãi”.

“Thế à?” Mạch Tiểu Hân cười nói, “Nếu bạn muốn lấy chồng như vậy thì xem xét trường hợp Mã Tô một chút đi, tớ cảm thấy anh ta rất tốt, tính khí cũng thẳng thắn, dám làm việc nghĩa, hôm qua lúc ăn cơm không phải còn đỡ rượu giúp bạn sao?”

“Không xem xét gì cả, trước kia anh ta thích bạn, nói không chừng bây giờ trong lòng vẫn còn thích, đã mấy lần tớ phát hiện anh ta len lén nhìn bạn nhân lúc bạn không chú ý rồi, phỏng chừng phải đến khi bạn kết

hôn thì mới hết hy vọng. Người tớ lấy có thể từng thích bất kì ai, tớ không quan tâm, nhưng từng thích bạn thì lại không được, tớ với bạn cả đời này đều không rời được nhau, chẳng lẽ cứ để hắt ta ngày ngày lực bất tòng tâm trông mơ giải khát?” Hà Đông gấp một miếng thịt trong đĩa của Mạch Tiểu Hân bỏ vào trong miệng, vừa nhai vừa hùng hồn tuyên bố. (Tích: Quân lính trên đường hành quân rất khát. Thấy vậy Tào Tháo liền bảo rằng, họ sắp sửa hành quân qua rừng mơ. Nghe vậy, ai nấy đều ứa nước miếng và cảm thấy đỡ khát hẳn).

Mạch Tiểu Hân trợn mắt nhìn cô: “Ví von kiểu gì thế? Đông Đông, trình độ ngữ văn của bạn càng ngày càng kém rồi, tớ thật sự cảm thấy anh ta không tời”.

“Nếu không tời thì bạn nhận lời người ta đi, tớ dám cam đoan tên nhóc này sẽ vui vẻ đến mức không phân biệt được đâu là nam đâu là bắc nữa”.

“Tiểu Hân nhận lời làm việc gì mà khiến người ta không phân biệt được nam bắc thế?” Ngải Lâm hỏi rồi cùng Mục Tư Viễn ngồi xuống chiếc bàn ngay bên cạnh hai cô gái.

Đây là lần đầu tiên Mạch Tiểu Hân gặp Mục Tư Viễn sau buổi tối tại bệnh viện kia, thấy hình như anh gầy hơn một chút, tinh thần có vẻ cũng không tốt lắm, anh đang dụi dằm mỉm cười với mình. Cho dù trong lòng cô vẫn hơi thấy mất mát nhưng trên mặt vẫn chỉ có thể duy trì tự nhiên, cũng quay sang mỉm cười với anh.

“Đang nói Mã Tô”, Hà Đông tức giận lườm Mục Tư Viễn rồi nói với Ngải Lâm, “Văn phòng của anh ta năm vừa rồi làm ăn không tời nên hôm qua đã mời bọn em ăn một bữa rất cao cấp”.

Ngải Lâm nói: “Cái thằng Mã Tô này, tốt xấu cũng coi như có quen biết mà tại sao mời bọn em lại không mời chị chứ, chỉ được cái sẵn đón người đẹp là giỏi, nói xem nào, nó mời bọn em đến chỗ nào đấy?”

“Đến một hội sở, anh ta mời không ít người, em đoán là ít nhất cũng ăn mất hai bản thiết kế của anh ta”. Thấy sắc mặt Hà Đông hơi khó coi, Mạch Tiểu Hân cướp lời, sợ Hà Đông không cẩn thận nói ra lời không dễ nghe nào đó.

Ngải Lâm dùng cùi chỏ khẽ huých Mục Tư Viễn: “Viễn Dương bọn chị kinh doanh cũng không tời, cũng phải bắt tổng giám đốc Mục mời mọi người ăn một bữa cao cấp mới được”.

Mục Tư Viễn nói: “Được, buổi tối cô tìm một địa điểm nào sang trọng đi, cô vốn là người sành ăn mà”. Mấy ngày nay anh đều tìm lí do để không xuống tầng 6 ăn cơm bởi vì không biết phải đối mặt với Mạch Tiểu Hân như thế nào. Anh từ chối không để cô tới gần nhưng lại không nỡ cách cô quá xa, việc giữ đúng khoảng cách này còn khó hơn quản lý hai công ty mấy trăm lần. Hôm nay khó khăn lắm mới gác được mâu thuẫn trong lòng để xuống nhà ăn, thấy cô vẫn tỏ ra điềm nhiên như không, trong lòng lại cảm thấy cực kì mất mát.

Cho dù Mạch Tiểu Hân có thoải mái đến mấy thì bây giờ cũng tuyệt đối không muốn đi đến bữa tiệc do Mục Tư Viễn tổ chức, liền dùng chân đá đá Hà Đông hi vọng Hà Đông mở miệng từ chối, nhưng Hà Đông đang bực mình với Mục Tư Viễn, chỉ lạnh mặt cúi đầu ăn cơm không chịu trả lời. Đợi thêm một lúc, Mạch Tiểu Hân thấy nếu còn không lên tiếng thì Mục Tư Viễn sẽ mất hết thể diện, đành phải nói: “Ăn uống suốt ngày làm sao được, thời gian trước khiêu vũ mãi em mới gầy được một chút, phải cố giữ đến tết về nhà cho bố mẹ em xem chứ”.

“Làm người phải phúc hậu, phụ nữ xinh đẹp càng phải phúc hậu, em mà cũng muốn giảm béo thì còn để cho người khác sống nữa không?” Ngải Lâm bất mãn nói: “Chị biết có một nơi chuyên hải sản cực đỉnh, còn hơn cả Hải Thượng Nhân Gia, từ tết tây đến giờ chị còn chưa ăn được bữa hải sản nào ra hồn, hôm nay đi đi”. Mặc dù cô tức giận vì cách làm của Mục Tư Viễn hôm đó nhưng cũng không muốn thấy anh bị người ta từ chối thẳng thừng như bây giờ.

“Ăn hải sản? Em đi cùng với!” Lục Tử Hân bưng đĩa ngồi xuống bên cạnh Mạch Tiểu Hân, nghiêng người qua nói: “Buổi chiều hôm nay bạn anh sẽ mang hải sản từ thành phố C về, đóng hộp xộp từ trên thuyền luôn, tuyệt đối tươi ngon, Tiểu Hân, buổi tối chúng ta đến nhà em ăn mì cá đập nhé!”

Mục Tư Viễn nhanh chóng đưa mắt nhìn Mạch Tiểu Hân.

Mạch Tiểu Hân không đồng ý với đề nghị của Lục Tử Hân, suy nghĩ một chút rồi nhẹ nhàng từ chối: “Hải sản tươi mới như vậy mà làm mì cá đập thì thật đáng tiếc, nên để hấp”.

“Hôm nay anh muốn ăn mì cá đập, cô nương xinh đẹp, em ban phát thiện tâm đi!” Lục Tử Hân cười đùa bốn cợt áp đến gần nói: “Chỉ cần làm một bát nhỏ cho anh ăn là được, còn lại để hấp hết, cá chình, cá hổ, cá mực, tôm, cua, tất cả hấp hết được không? Nhân tiện trong xe anh có hai chai rượu nho trắng rất ngon, ủ bằng nho trồng trên núi cao, rất hợp cho phụ nữ uống”.

Mạch Tiểu Hân lặng lẽ chọc chọc Hà Đông như cầu cứu, nhưng Hà Đông không lên tiếng. Thái tử gia đã mở miệng thì cô cũng không dám trái ý, hơn nữa lúc này cũng có thể mượn Lục Tử Hân để tấn công gã Mục Tư Viễn không coi ai ra gì kia.

Ngải Lâm lập tức hưng phấn bừng bừng: “Chị thích nhất ăn cá shad hấp xì dầu, Tử Hân, đừng quên bảo bọn nó mang một con tới, nhất định phải thật tươi, vẩy cá phải đầy đủ”.

“Hấp thì ai cũng biết làm mà, mang về nhà rửa sạch rồi cho vào nồi không phải là được rồi sao”. Mạch Tiểu Hân lăm lăm vùng vẫy nhưng cũng biết để bụng tới đồ ăn thì Ngải Lâm nhất định sẽ không chịu thỏa hiệp.

Quả nhiên Ngải Lâm lập tức phản đối: “Kỳ thực hấp mới cần đến kỹ thuật nhất, nếu hấp kĩ quá thì hải sản có tươi đến mấy cũng vô dụng”.

“Nói không sai, Tiểu Hân còn thích ăn gì nữa, để anh bảo bọn nó mang tới”. Vừa thấy Ngải Lâm mắc câu Lục Tử Hân đã vô cùng vui sướng vì biết Mạch Tiểu Hân nhất định không thể từ chối được rồi.

“Đủ rồi đủ rồi, nếu nhiều quá thì em phải nấu cho mọi người đến nửa đêm mới xong mất” Mạch Tiểu Hân bắt đầu nói, “Rõ ràng đều có chỗ ăn cơm rồi mà cứ nhất định phải cưỡng ép nhân dân lao động, em nấu làm sao ngon bằng nhà hàng được chứ”.

“Anh ăn thấy ngon hơn ở nhà hàng nhiều. Tư Viễn đừng giận nhé, lần trước Tiểu Hân làm mì cá đập ở nhà anh, em cảm thấy còn ngon hơn cô nấu”, Lục Tử Hân nói, Tiểu Hân, không phải em đã nói bà ngoại em đặt ra quy định phụ nữ trong nhà ai cũng phải biết nấu ăn sao, đừng hẹp hòi mà, hôm nay em thể hiện kỹ thuật của con gái Ôn Châu đi!”

“Đó là em nói liên thiên thể mà anh cũng tin!” Mạch Tiểu Hân quay sang phía Ngải Lâm nói, “Vác đá đập chân mình, cái đứa ngu ngốc đó chính là em đấy”. Mấy ngày nay hình như Lục Tử Hân lại bắt đầu suốt ngày đến nhà ăn tìm mình rồi, chẳng lẽ cô còn phải tuyên bố với hắn lần nữa? Cô cảm thấy hơi đau đầu.

Lục Tử Hân nhìn vẻ mặt sinh động của Mạch Tiểu Hân, dịu dàng dỗ dành, “Để anh bảo bọn nó làm xong xuôi hết rồi mới mang tới, em chỉ cần phụ trách việc nấu nướng là được, quyết không thể để em phải vất vả, thể được chưa?”

Mạch Tiểu Hân thấy trong tình hình hiện nay nếu mình vẫn còn từ chối thì sẽ tỏ ra quá đáng, đành phải dằn dò: “Đừng cạo vẩy cá shad nếu không lúc hấp thịt sẽ bị dai, không ngon”.

Bên này thương lượng náo nhiệt, còn bên kia Mục Tư Viễn lại không nói một lời, Ngải Lâm nói: “Tư Viễn, buổi tối cùng đi nhé!”

“Không đi được, buổi tối tôi còn có kế hoạch, lần sau có cơ hội sẽ đến thưởng thức kỹ thuật của Tiểu Hân”. Mục Tư Viễn gật đầu với Mạch Tiểu Hân, anh rất muốn khẽ cười một chút, như vậy sẽ càng tỏ ra lễ phép chu toàn, đáng tiếc dù đã cố gắng nhưng không có kết quả.

Mạch Tiểu Hân lén thở dài, bây giờ cô cũng không muốn suốt ngày đụng vào Mục Tư Viễn, bao giờ bình phục tâm tình cũng cần có thời gian.

Hà Đông lén lườm anh một cái, vừa mới nói buổi tối phải mời bọn họ ăn cơm, bây giờ tự nhiên lại có kế hoạch rồi, có thể thấy lời mời vừa rồi là không thành tâm đến mức nào.

Ngải Lâm cũng kì quái khẽ liếc Mục Tư Viễn, câu trước mâu thuẫn với câu sau, vị tổng giám đốc bình thường vẫn ăn nói chặt chẽ này hôm nay lại phạm sai lầm cấp thấp như vậy, tâm tư không biết đã chạy đến nơi nào rồi.

Chỉ có Lục Tử Hân bận gọi điện thoại cho bạn, không hề phát hiện không khí xung quanh đã trở nên rất kì lạ.

Hết giờ làm, Ngải Lâm đẩy cửa vào hỏi: “Tư Viễn, hai cái ly lần trước tôi mua cho anh có còn đây không?”

“Tôi chưa động đến, chắc là vẫn còn ở đó”, Mục Tư Viễn chỉ chỉ cái tủ đối diện, “Sao vẫn chưa đi, không đến hỗ trợ một tay à?”

“Tôi thì hỗ trợ cái gì, Tử Hân chỉ mong sao tôi đừng có đi ấy chứ, như vậy nó mới có cơ hội mà”, Ngải Lâm vừa lấy ly ra vừa nói: “Đằng nào để đây bao nhiêu lâu rồi mà anh cũng không đụng đến, vậy để tôi mang tới đưa cho Tiểu Hân, cô ấy thích nhất là bát đĩa cốc chén xinh đẹp, suốt ngày tôi ăn chực ở nhà cô ấy cũng xấu hổ, hôm nay phải mang món quà đến mới được”, không biết cái thằng cha tầm ngầm ít nói này muốn thế nào? Nếu là thích, tại sao phải từ chối người ta lạnh như băng, nếu không thích, cả buổi chiều ngồi trong văn phòng mà không kí duyệt được bất cứ tài liệu gì, rốt cuộc là muốn gì đây? Xem ra không dùng thuốc liều cao kích thích một chút là không được. “Đây chính là một bộ âm dương đối ẩm, bản số lượng hạn chế, tôi cũng không nỡ giữ lại để chính mình dùng, Tiểu Hân nhất định sẽ rất thích”.

Mục Tư Viễn sầm mặt nói: “Đồ của tôi cô lại mang đi tặng người khác, ai nói tôi không dùng đến, tôi đang muốn dùng đây”.

Ngải Lâm làm như mất diếc tai ngơ, tay xách cái hộp vừa đi ra ngoài vừa nói, “Anh cô đơn một thân một mình thì đối ẩm cái gì, thứ tốt tặng anh anh cũng không biết quý trọng, anh còn không bằng Tử Hân, nó còn tinh mắt hơn anh nhiều”.

Thấy Ngải Lâm vênh váo tự đắc sập cửa đánh rầm một tiếng rồi nghênh ngang đi mất, Mục Tư Viễn tức giận đến mức đập mạnh cặp tài liệu trên tay xuống mặt bàn làm việc. Cái mụ Ngải Lâm kiêu ngạo quá rồi, ỷ vào thân phận bạn học kiêm chị dâu mà dám khoa tay múa chân can thiệp vào cuộc sống của mình. Đã bảo mình mời khách, vì sao lại còn giúp Lục Tử Hân ép người ta về nhà nấu cơm? Thành phố B lớn như vậy, chẳng lẽ không tìm được nơi nào có hải sản tươi ngon hay sao? Quả thực chính là dẫn sói vào nhà. Bị người ta từ chối một lần, Tử Hân đã ổn định được một thời gian, bây giờ lại chuẩn bị nổi dậy lần nữa? May mắn là bây giờ Hà Đông ở cùng cô ấy, nếu không đã là buổi tối lại còn uống rượu, bảo mọi người làm sao yên tâm được. Tiền của anh cô ấy không cần, tình yêu anh không dám cho cô ấy, vậy thì ít nhất hãy để anh có thể bảo vệ cô ấy không bị người khác bắt nạt. Lục Tử Hân là một thằng nhóc đa tình như vậy, nhà họ Lục cũng không phải một nơi phù hợp với cô. Anh hơi thấy hối hận, vì sao vừa rồi lại giận dữ nói buổi tối mình có kế hoạch, mình cứ thoải mái đồng ý không phải là tốt sao? Vì sao nhìn thấy Lục Tử Hân nói chuyện với Tiểu Hân trong lòng mình lại thấy rất buồn? Mặc dù có thể khẳng định Tử Hân sẽ không làm gì cô ấy, nhưng Tử Hân uống rượu vào rồi sẽ nói gì với cô ấy?

Anh cầm điện thoại di động lên xem, trong đó có lưu một bức ảnh Lục Tử Hân trao giải cho Mạch Tiểu Hân do Lục Tử Tình gửi cho anh, Lục Tử Tình rất thông minh, cô ấy gửi cho anh liền mấy bức ảnh chụp hôm văn nghệ, đương nhiên mục đích chính là để anh nhìn thấy bức này. Trong bệnh viện anh đã xem đi xem lại bức ảnh này rất nhiều lần, hình ảnh rất rõ ràng, đúng là một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ, cùng trẻ trung, cùng tươi sáng, không giống mình, trái tim sớm đã già rồi. Anh thở dài, trách ai được, chính mình không dám nhận, chẳng lẽ cũng không cho phép người khác theo đuổi à? Không phải Lục Tử Hân thì sẽ là Mã Tô, không phải Mã Tô thì sẽ là chàng trai khác, một cô gái đáng yêu như vậy nhất định sẽ có rất nhiều chàng trai săn đón. Mình lại không phải anh ruột cô ấy, không có tư cách đứng bên cạnh nói ra nói vào, mà cho dù là anh ruột thì em gái cũng có ngày phải xuất giá. Mục Tư Viễn khó chịu day day huyết thái dương, chỗ đó đau vô cùng. Anh phiền muộn gạt cặp tài liệu sang một bên, tối nay ăn mì rồi phải về nhà ngủ sớm, đã lâu rồi anh chưa được ngủ một giấc tử tế.

Vẫn là quán mì bị Mạch Tiểu Hân chê không ngon đó theo thường lệ, tiểu Trần, Trần soạn soạn húp hết hơn nửa bát mì, ngẩng đầu lên thấy Mục Tư Viễn chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ, bát mì vẫn chưa hề động đến, liền khuyên nhủ: “Tổng giám đốc Mục, anh ăn đi cho nóng, để lâu nguội mất”.

Mục Tư Viễn gấp một đũa đưa vào trong miệng, chậm rãi nhai, “Cậu cảm thấy mì ở đây thế nào?”

“Như Mạch tiểu thư nói, mì ở đây quá bình thường”. Tiểu Trần nói, “Không phải tôi khoác lác, mì bà xã tôi làm còn ngon gấp mười lần ở đây, vừa mềm lại vừa dai, cho thêm mấy cọng dưa muối của nhà trồng được vào mới gọi là tuyệt vời”.

“Mì Mạch tiểu thư làm cũng rất ngon”, Tử Hân nói không sai, còn ngon hơn mì mẹ làm, dù sao cô ấy cũng được mưa dầm thấm đất từ nhỏ.

“Không nhìn ra người như Mạch tiểu thư đó lại còn biết nấu mì, ở thành phố bây giờ không nhiều cô gái như vậy”. Tiểu Trần kinh ngạc nói, “Thấy bố cô ấy sáng sớm đi mua đồ ăn sáng cho cô ấy, tôi còn tưởng rằng ở nhà cô ấy nhất định cũng được nuông chiều”.

“Quả thật là được nuông chiều hết cỡ, có điều nhà bọn họ có nền nếp như vậy, cô gái là phải biết nấu ăn, biết cách ăn mặc”. Mục Tư Viễn chậm rãi nói. Trừ mì cá đập, hôm nay cô ấy còn sẽ làm những món sở trường nào cho Tử Hân nữa?

Tiểu Trần cảm thấy giám đốc có chút đáng thương, nhưng nhớ một cô gái như vậy, vì sao còn cùng mình đi ăn bát mì khó ăn như bây giờ? “Thì ra từ nhỏ gia đình đã dạy cách ăn mặc, thảo nào Mạch tiểu thư mặc quần áo gì cũng đẹp”. Tiểu Trần nhắc nhở sếp một cách rất có trách nhiệm, “Nếu trong nhà có bà xã như vậy thì đúng là may mắn, đã xinh đẹp lại còn khéo tay, hơn nữa tâm địa lương thiện, đúng là hoàn mỹ”.

Mục Tư Viễn uống ngụm canh, cau mày nói: “Quả thật càng ngày càng khó ăn, đi thôi, chúng ta tìm nhà hàng Ôn Châu nào đó ăn mì cá đập”.

Buổi tối hôm nay là lần đầu tiên tiểu Trần phát hiện sếp của mình lại kén ăn đến thế, hơn nữa còn tiêu tiền như nước không khác gì những người có tiền trong các câu chuyện thường nghe. Đến nhà hàng Ôn Châu xa hoa nhất thành phố C, gọi liền ba loại mì cá đập vẫn không hài lòng. Lần đầu tiên bởi vì là nấu bằng cá thường, Mục Tư Viễn chỉ uống một ngụm canh rồi kêu mang đi. Lần thứ hai đổi cá hoa vàng, gà xe sợi chân giò thái chỉ, thêm ớt hành gừng xanh xanh đỏ đỏ trông rất đẹp mắt, sợi mì trơn mềm dai ngọt, tiểu Trần ăn đến mức suýt nữa nuốt mất cả lưỡi, nhưng Mục Tư Viễn chỉ gấp một đũa đã không chịu ăn tiếp. Cuối cùng Mục Tư Viễn gọi một con cá hoa vàng tự nhiên để làm mì cá đập, cá hoa vàng nuôi còn đỡ, cá hoa vàng tự nhiên có giá lên tới sáu triệu một cân, khiến bà chủ nhà hàng cũng phải hoảng sợ. Cá ngon như vậy mà lại để làm mì cá đập, thật sự là phí của giờ, bà chủ khuyên anh hấp ăn, nghe thấy chữ hấp Mục Tư Viễn càng không vui, chỉ lạnh lùng ngồi không lên tiếng, bà chủ thở dài trong lòng, ngoại hình dễ coi như vậy mà tại sao lại dằn dặt thế. Vội vàng kêu đầu bếp nấu mì rồi bà chủ tự tay bưng lên, lo lắng bất an đứng chờ bên cạnh, Mục Tư Viễn cũng chỉ cố gắng ăn được non nửa bát. Lúc thấy anh trả tiền tiểu Trần nghĩ thầm, ăn mì mất hơn sáu triệu mà còn không được ăn no, bình thường không phải một bát hai ba mươi ngàn đều cũng xong bữa sao? Chẳng lẽ đầu óc tổng giám đốc Mục có vấn đề gì rồi?

30. Chương 30

Nhà A nhà BTác giả: Hàm Hàm

Chương 30

Dịch: Airin

Biên dịch: Losedow

Biên tập: Losedow

Nguồn: Tangthuvien

Cả đêm Mục Tư Viễn lật qua lật lại vì ngủ không ngon giấc. Ba giờ sáng, anh thật sự đau đầu muốn chết, đành phải uống một viên thuốc ngủ, cuối cùng ngủ quên, 10 giờ mới đến văn phòng. Ngải Lâm thấy quãng mắt anh thâm đen, tinh thần ủ rũ liền vội đứng dậy pha một li trà sâm mọi ngày mình vẫn uống cho anh rồi vui vẻ mang vào.

Mục Tư Viễn cầm li trà, vừa nhấp từng ngụm trà nóng vừa nghe Ngải Lâm báo cáo chương trình làm việc trong ngày. Mấy ngày nay công việc không nhiều, anh chỉ phải tham gia vài buổi tiệc. Lúc trước, bác sĩ nghiêm khắc nhắc nhở anh phải chú ý ăn uống và nghỉ ngơi cho nên anh lấy cớ thân thể không tốt để giao

hết việc tiếp khách bình thường cho mấy phó tổng lo liệu. Hôm nay, anh phải gặp giám đốc kinh doanh mới Hoàng Khởi Sâm, vừa được thăng chức sau ba năm làm việc tại công ty con, sau đó triệu tập hội nghị giám đốc bộ phận.

Ngải Lâm đã tóm tắt rõ ràng xong nhưng thấy anh mãi vẫn không lên tiếng nên đành phải đứng chờ một bên.

Mục Tư Viễn đặt li trà xuống, cúi đầu bắt đầu lật xem tài liệu hội nghị buổi chiều, dường như quên mất có người còn đang đứng trước mặt.

Ngải Lâm thừa biết là chuyện gì, trong lòng mắng, thằng cha đáng chết này đúng là quái gở, ngoài miệng làm bộ vô tình nói: “Hôm qua anh không đi đúng là quá đáng tiếc, tay nghề của Tiểu Hân thật không tồi, bọn tôi bốn người ăn tám món no căng hết cả bụng, Tử Hân cứ bảo tuần sau lại phải đến nữa”.

Mục Tư Viễn lạnh lùng liếc cô nhưng không ngăn cản cô nói tiếp.

Ngải Lâm cảm thấy vừa bức mình vừa buồn cười, nghĩ thầm, nếu không phải vì bác gái, không phải vì Thiệu Chí Vĩ thì tôi thêm vào quan tâm đến loại lắm li như anh, nhưng cũng chỉ có thể oán thầm một trận, ngoài miệng vẫn không ngừng báo cáo, “Uống hai chai rượu nho, Hà Đông dị ứng rượu còn không uống, tôi cũng không dám uống vì phải lái xe, tửu lượng của Tiểu Hân rất tốt, uống hết khoảng gần nửa chai, nếu sòng phẳng ra thì có khi Tử Hân còn không hơn được cô ấy, sau đó Tử Hân phải gọi tài xế đến đón về”.

Mục Tư Viễn tiếp tục đọc tài liệu, mày lại càng nhíu càng chặt.

Ngải Lâm làm như không thấy nói tiếp: “Đừng thấy bình thường Tử Hân vẫn ra vẻ đại thiếu gia mà lắm, biểu hiện trước mặt phụ nữ đúng là không tồi, cơm nước xong tranh phần rửa bát, Tiểu Hân và Hà Đông đều nói không ngờ thái tử gia lại bình dân như vậy. Hình tượng của nó trong mắt hai cô bé này đã thay đổi rất nhiều”.

Mục Tư Viễn nghiêm mặt cầm cặp tài liệu trong tay ném xuống mặt bàn, chỉ vào một tài liệu trong đó nói: “Tài liệu này mang đi làm lại, diễn đạt không đủ rõ ràng”.

Ngải Lâm nhìn theo, chính là một bản tổng kết hàng năm mình viết hai ngày trước, buổi chiều hôm nay họp phải dùng đến, bây giờ bắt mình viết lại không phải ép người quá đáng sao, vội chỉ chỉ cái li trên tay anh nói: “Hôm qua vốn tôi muốn cho Tiểu Hân cả đôi li, sau đó nghĩ lại Tiểu Hân cũng chỉ có một mình nên cuối cùng chỉ cho cô ấy một cái, còn cái này vẫn mang về cho anh dùng”.

Sắc mặt Mục Tư Viễn hơi bình thường trở lại, “Mùi vị trà sâm không tồi, nhớ mua một ít cho văn phòng của tôi. Bây giờ gọi Khởi Sâm tới gặp tôi”.

Ngải Lâm hỏi, mặt mũi nhăn nhó: “Còn tài liệu này?”

Mục Tư Viễn liếc nhìn cô, sờ sờ cái li trong tay nói: “Tài liệu cứ để ở đây, lát nữa tự tôi sửa”.

Ngải Lâm lập tức hớn hở mặt mày, xem ra mình quyết định chỉ cho một cái li là đúng, rõ ràng là trong lòng thằng cha kỳ cục này còn nhớ người ta lắm.

Trong công ty Viễn Dương, Hoàng Khởi Sâm cũng xem như người có tiếng tăm vang dội, từ một đứa trẻ mồ côi không hề có hậu thuẫn, từ nhân viên kinh doanh tầng thấp nhất, trong vòng 8 năm trở thành chủ quản tiêu thụ của Viễn Dương. Thành tích bán hàng của ông ta lập nên đến nay vẫn không ai có thể vượt qua được. Trong lúc mọi người đều suy đoán ông ta có thể thăng quan tiến chức nhòem ngó vị trí tổng giám đốc thì Mục Tư Viễn lại bất ngờ nhảy dù đến. Một thanh niên du học nước ngoài về ít hơn ông đến chục tuổi xuất hiện ngang đường, những tưởng một trận đấu đá tranh giành là không thể nào tránh khỏi, không ngờ hai người này vừa gặp nhau đã quý nhau vì tài. Hoàng Khởi Sâm dốc sức phụ tá Mục Tư Viễn, mở rộng thị trường tiêu thụ của Viễn Dương ra khắp toàn quốc. Vì có sự tồn tại của Hoàng Khởi Sâm nên khi mới vào Viễn Dương, Mục Tư Viễn đã không gặp phải rắc rối về nhân sự nào, mặc dù có vài người có tính toán khác nhưng nhìn lên thấy Hoàng Khởi Sâm thì tất cả đều phải dè dặt toan tính trong lòng xuống. Tuy nhiên, hai năm sau, ngoài dự đoán của mọi người, sau một cuộc nói chuyện rất dài với Mục Tư Viễn, Hoàng Khởi Sâm tự xin tới thành phố D làm giám đốc công ty con, Mục Tư Viễn không nói đến câu thứ hai, lập tức phê chuẩn đề nghị của ông ta. Trong công ty lập tức xuất hiện đủ loại đồn đại, có người thậm chí nói Mục Tư Viễn “hết chim quên nã, hết cá quên nơm”, nhưng hai đương sự lại cùng giữ yên lặng không hề để

ý. Ba năm qua, kết quả kinh doanh của công ty tại thành phố D đương nhiên không tồi, nhưng Hoàng Khởi Sâm ở đó đúng là dùng dao mổ trâu giết gà, có điều mỗi lần trở về báo cáo công việc ông ta và Mục Tư Viễn vẫn tỏ ra rất hòa hợp khiến mọi người không hiểu ra sao. Bây giờ một quyết định điều động, nhân vật thần thoại của ngành kinh doanh này rốt cục lại trở về rồi, hiển nhiên điều này cũng có nghĩa là tiếp theo Viễn Dương sẽ có một hành động rất lớn.

Hoàng Khởi Sâm thân cao một mét bảy lăm, thích vận động, cho nên mọi người luôn cảm thấy ông ta rất khỏe mạnh vững vàng. Mục Tư Viễn trắng trẻo đứng bên cạnh ông ta hoàn toàn là một gã thư sinh.

“Ngải Lâm nói với tôi thân thể cậu không tốt, một năm hai lần nhập viện, Tư Viễn, cậu sao thế?” Hoàng Khởi Sâm nhìn Mục Tư Viễn cao hơn mình gần nửa cái đầu, cau mày hỏi. Nhớ năm đó, chàng thư sinh này cũng sòng vai đứng chung một chỗ với ông ta như vậy, vừa nhìn không trung mờ mờ ngoài cửa sổ vừa nói với ông ta: “Viễn Dương là tài sản duy nhất bố tôi để lại, bất kể anh giúp tôi hay hại tôi thì tôi cũng phải nắm chắc nó trong tay”. Ông cảm nhận được sự bi thương sâu sắc và lòng quyết tâm vô cùng lớn trong lòng anh chàng này, đột nhiên cảm thấy thương hại, lại nhớ tới bố mẹ và em trai mình bị chết vì tai nạn xe, buột miệng nói: “Tôi giúp cậu”. Năm năm qua, bất kể bọn họ ở cùng nhau hay cách xa ngàn dặm thì trong thâm tâm họ vẫn coi nhau như anh em.

“Có lúc tôi cảm thấy rất mệt, thật muốn nằm xuống mặc kệ tất cả”. Mục Tư Viễn nhìn không trung mờ mờ ngoài cửa sổ, tâm tình sa sút, từ trước đến giờ anh không cần phải che giấu chính mình trước mặt Hoàng Khởi Sâm.

“Tư Viễn, cổ nhân nói, một căng một chùng, văn vô chi đạo. Cậu tự tạo áp lực quá lớn cho chính mình rồi, luôn duy trì trạng thái giương cung đặt tên làm sao được, sẽ gãy mất. Bây giờ Viễn Dương phát triển rất tốt, sang năm chúng ta làm cho nó phát triển tốt hơn, mọi người đều đang cố gắng, cậu không cần phải làm cho mình căng thẳng như vậy. Mà cho dù không được tốt như mong muốn thì cũng là chuyện rất bình thường, cách làm điên cuồng khiến trong vòng chưa đến năm năm doanh thu của công ty tăng lên mấy lần của cậu hiện này không thể dùng tiếp nữa. Đương nhiên, chúng tôi đều phải cảm ơn cậu, công ty vừa niêm yết xong mọi người đã trở thành phú ông hết”. Hoàng Khởi Sâm nhìn khuôn mặt gầy gò của anh, trong lòng cậu thanh niên mà ông ta xem như em ruột này lúc nào cũng bị đè nặng bởi trọng trách, nghĩ đến điều này ông lại thấy thương.

“Bây giờ nói về anh đi, sau ba năm suy nghĩ cuối cùng cũng nghĩ ra, rốt cục khuất phục, chịu trở về kết hôn rồi? Xem ra không ai có thể cưỡng lại được sức hấp dẫn của phụ nữ!” Mục Tư Viễn vui vẻ chuyển đề tài, người anh coi như anh cả này cuối cùng cũng được sống trong một gia đình bình thường, không còn phải bốn ba khắp nơi một mình nữa, anh thấy vui vẻ thay cho ông ta.

“Nghĩ thoáng ra rồi. Cô bé gốc gác đó dành dụm được chút tiền đã chạy đến thành phố D, tôi tránh ra ngoài cô ấy ngồi đợi trước cửa cả đêm, mùa đông lạnh cóng cũng không chịu đi, tôi còn có thể làm thế nào? Năm nay tôi đã 39 tuổi rồi, tôi nói với cô ấy, anh lớn hơn em 14 tuổi, anh chết rồi em làm thế nào? Cô ấy bảo tôi cứ yên tâm, tôi chết rồi cô ấy lại đi lấy người khác, tôi không chết thì cô ấy ở với tôi”. Nụ cười tự giấu hiện lên trên mặt Hoàng Khởi Sâm, “Vấn đề tôi suy nghĩ nhiều năm như vậy, lo lắng nhiều năm như vậy mà thoáng cái cô ấy đã giải quyết giúp tôi rồi. Thì ra những thứ mà tôi vẫn băn khoăn trong mắt cô ấy lại không đáng một đồng. Tôi cảm thấy mình quả thực buồn cười tới cực điểm, đời này khó khăn lắm mới thích được một người, còn phải tránh người ta như trốn nợ, còn muốn dâng người ta cho người khác, luôn cảm thấy người khác sẽ tốt hơn với cô ấy, đúng là kẻ ngu ngốc nhất thiên hạ. Ngay cả chính mình cũng sợ không làm cô ấy hạnh phúc được tại sao lại nhận định người khác sẽ tốt với cô ấy hơn chính mình. Lúc tôi còn sống, lúc tôi có năng lực thì tôi sẽ chiều chuộng cô ấy cho tốt, làm cho ai cũng không được chiều chuộng bằng cô ấy, thật sự đến ngày tôi không có năng lực thì ai nói cô ấy sẽ không thể sống hạnh phúc nữa? Trước kia không có tôi không phải cô ấy vẫn sống rất tốt sao? Đúng là tôi đã quá coi trọng chính mình rồi”.

Mục Tư Viễn ngẩn ngơ nhìn ông ta, một lúc sau mới nói như đang suy nghĩ gì đó: “Chị dâu đúng là một người hiểu chuyện, bao giờ có thời gian để tôi gặp mặt một chút”.

“Ngần vạn lần đừng gọi cô ấy là chị dâu, cô ấy mới 25 tuổi, ngoại hình lại nhỏ nhắn, nhìn vẫn còn rất trẻ con. Cậu đừng tưởng rằng những lời này là cô ấy hùng hổ nói ra, lúc đó giọng cô ấy run rẩy, âm thanh lí nhí như muỗi, nếu có người nhìn thấy nhất định sẽ cho rằng tôi đang bắt nạt cô ấy”. Hoàng Khởi Sâm cười nói, trong giọng nói tràn ngập tình yêu. “Nói ra cũng khéo, cô ấy có hai cô bạn cùng phòng thời đại học

cũng tình cờ làm việc trong tòa nhà này, một ở Văn Cẩm, một ở công ty xuất bản, tối nay hẹn hai cô ấy đi ăn cơm. Giấu bọn họ nhiều năm như vậy rồi, chắc là bữa cơm này không ăn ngon được, tôi chỉ có một anh em là cậu, lại tuần tú lịch sự phong độ nhẹ nhàng, thế nào, đến dùng mỹ nam kế giúp vợ chồng tôi qua cửa ải hôm nay nhé!”

Mục Tư Viễn chợt nghĩ ra, hỏi, “Bà xã anh học tài chính kế toán à?”

Hoàng Khởi Sâm gật đầu, “Học kế toán mà sổ sách trong nhà lại tính không rõ, mua đồ nhất định phải kéo bạn học đi chọn giúp, đến bây giờ còn chưa mua đủ đồ cưới, đúng là tính khí trẻ con”.

Mục Tư Viễn âm thầm vui vẻ trong lòng, liền nói: “Buổi tối tôi mời vợ chồng anh chị, chúng ta tìm nhà hàng nào tốt tốt ấy”. Anh biết tính khí của Hoàng Khởi Sâm, ăn uống rất xuề xòa.

“Đừng đừng đừng, làm thế Cẩm Cẩm lại mắng tôi xa xỉ, cứ bình thường là được. Bạn học của cô ấy thích ăn hải sản, tìm nhà hàng nào chuyên hải sản đi”.

“Còn chưa cưới đã bị vợ quản rồi”, Mục Tư Viễn cười nói, tâm tình rất tốt, “Giờ chúng ta nói chuyện về kế hoạch tiêu thụ sau tết”.

Mạch Tiểu Hân và Hà Đông đẩy cửa phòng ăn ra, thấy Mục Tư Viễn đang ngồi chuyện trò vui vẻ với hai vợ chồng Cẩm Cẩm, không khỏi nhìn nhau cười khổ. Đúng là trái đất tròn, lúc người muốn thấy thì luôn hạn vì không có cơ hội, lúc người không muốn thấy, hân lại suốt ngày xuất hiện trước mặt người. Bây giờ trong lòng hai cô bé này Mục Tư Viễn chính là loại người âm hồn bất tán.

Mục Tư Viễn đứng dậy chào hỏi, nụ cười khiêm tốn lễ phép, không khác gì rất nhiều lần Hoàng Khởi Sâm cùng anh đi tiếp khách trước kia. Hoàng Khởi Sâm sớm đã chú ý tới vẻ mặt của Mạch Tiểu Hân và Hà Đông lúc đẩy cửa đi vào, không nhận được đặc ý nháy nháy mắt với vợ. Một gã anh em đẹp trai phong độ như vậy chắc là ép được hai cô bạn khuê phòng của vợ mình đây. Buổi tối hôm qua, Cẩm Cẩm nằm trong lòng ông làm nũng nói mình lo lắng trước cửa ải này ông đã nghĩ đến đối sách đó. “Bà xã, chúng ta phải nói trước nhé, ngày mai anh cũng là đối tượng bị ức hiếp, cho nên mới mượn anh em đến hỗ trợ, đến lúc đó nếu bạn học của em quần quít lấy em bắt em làm bà mối em cũng đừng đồng ý, Tư Viễn không phải người bình thường, anh ta muốn loại phụ nữ kiểu gì mà chẳng có, yêu cầu của anh ta cao lắm”. Cẩm Cẩm gật đầu, “Hai cô bạn em không giống em, đều không phải loại bám lấy đến cùng dai như đĩa muối”. Hoàng Khởi Sâm ôm vợ thỏa mãn nói: “Vậy mới là may mắn của anh”.

Có điều tình hình tiếp theo hơi ngoài dự liệu của ông ta. Ông ta nghe thấy Mục Tư Viễn gọi cô gái hơi béo làm việc ở Văn Cẩm là Hà tiểu thư, nhưng thái độ của Hà tiểu thư không thể nói là nhiệt tình, có lẽ là một người rụt rè. Khi Mục Tư Viễn gọi cô bé xinh đẹp là Tiểu Hân thì Hoàng Khởi Sâm nhanh chóng quay lại liếc mắt nhìn anh, rõ ràng là hai cách xưng hô khác nhau, cô bé Mạch Tiểu Hân này có quan hệ gì với Tư Viễn? Mà cái cô vợ bé nhỏ của ông ta còn hoàn toàn không phát hiện ra, nhỏ giọng nói với ông ta: “Thế nào? Bạn học của em cũng rất ổn đấy chứ, xem tình hình này sợ rằng hôm nay anh ấy không trả đòn được rồi. Không nghĩ tới ba người này lại biết nhau từ trước rồi, hơn nữa rõ ràng không chỉ là quen biết bình thường, mặc dù cùng làm việc ở tòa nhà Văn Cẩm nhưng với thân phận và địa vị của Mục Tư Viễn thì xác suất này lẽ ra phải rất thấp mới đúng chứ?”

Năm người khiêm nhường một hồi sau đó ngồi xuống, với tuổi tác của Hoàng Khởi Sâm, thân phận của Mục Tư Viễn, tâm sự của Mạch Tiểu Hân và tâm tình của Hà Đông, bữa cơm này diễn ra tao nhã lịch sự không khác gì tiệc chiêu đãi do chính phủ tổ chức. May mà có cái miệng bán hàng chuyên nghiệp của Hoàng Khởi Sâm không ngừng tán chuyện trời nam đất bắc nên không khí còn chưa đến mức quá tệ nhạt.

Mục Tư Viễn hỏi: “Đã xác định ngày tổ chức đám cưới chưa?”

Hoàng Khởi Sâm nói: “Vốn muốn làm trước tết âm, nhân tiện có thể tranh thủ kì nghỉ tết dài ngày để đi du lịch nhưng bây giờ xem ra không được rồi, nhà cửa thì đã lắp đặt trang trí xong rồi nhưng những thứ khác còn thiếu nhiều lắm, tốc độ mua sắm của ba vị đại tiểu thư này quả thực là rùa bò”.

Ba cô gái nhìn nhau cười, không cho rằng việc đó là đáng xấu hổ mà còn lấy làm vinh dự.

Cẩm Cẩm cười chỉ Mạch Tiểu Hân nói: “Phải trách Mạch Mạch, cô ấy nhìn thấy đồ gì đẹp là sẽ không chịu chuyển bước, hôm đó bọn em đã nói trước là đi mua chăn ga gối đệm mà cuối cùng cô ấy cứ đứng đó hỏi

lâu xem mấy cái đĩa đựng hoa quả nhập khẩu từ Áo”.

Hoàng Khởi Sâm dở khóc dở cười nói: “Anh vẫn thắc mắc tại sao em đi xem hàng cả ngày mới mang về được mỗi cái đĩa hoa quả, hóa ra tất cả tâm tình bị món hàng ngoại nhập đó hút hết rồi”.

Mạch Tiểu Hân không phục nói: “Đẹp lắm mà, em vốn muốn mua cho mình nhưng Cầm Cầm nhà anh sống chết cũng phải cướp trên tay em, còn chưa trả tiền đã chạy mất rồi, cuối cùng em lại phải trả tiền! Từ khi cùng cô ấy đi mua đồ chuẩn bị cho đám cưới em đã phải làm đại gia mấy lần rồi, đến khi cưới không được đòi phong bì của em nữa”.

Hoàng Khởi Sâm cười ha ha, “Thì ra bà xã của anh đúng là biết cách tiết kiệm tiền cho anh!”

Cầm Cầm nói chính khí lắm liệt: “Em lại không phải người đầu tiên cướp đồ của cô ấy, hồi còn đi học mấy đứa bạn em cùng nhau ra ngoài mua quần áo, mọi người đều thích tranh cướp quần áo cô ấy vừa ý, mà cướp xong là phải chạy luôn, để lại Mạch Mạch thở hổn hển bị chủ quán bắt trả tiền”.

Mạch Tiểu Hân dịu dàng nhìn Cầm Cầm, cô bé đã mất cả bố lẫn mẹ này vừa nhạy cảm, vừa nhát gan lại vừa cố chấp, rốt cục cũng tìm được một bộ ngực rộng rãi có thể dựa vào được. Thượng Đế sẽ không bạc đãi bất cứ một em bé nào, mình cũng nhất định sẽ có được hạnh phúc thuộc về chính mình. Cô nâng chén rượu lên ra hiệu với Cầm Cầm, “Sau khi cưới cũng vẫn phải như trước kia nhé, thấy thứ gì đẹp là phải cướp, cướp xong chạy luôn, tớ cũng cần chạy nhanh lên mới được, để Đông Đông đi mà trả tiền”.

Trong đôi mắt Cầm Cầm đã có lệ quang, bố mẹ cô và bố mẹ Hoàng Khởi Sâm đều chết trong vụ tai nạn xe đó, sau đó cô đến sống trong nhà chú. Nhà chú của cô điều kiện bình thường, thời gian trôi nhanh, đối xử với cô cũng không được thoải mái cho lắm. Thời gian học đại học của cô chính là thời gian cô sống trong sự giúp đỡ của Hoàng Khởi Sâm và sự quan tâm của hai cô bạn thân như chị em này. Tình yêu, tình bạn, tình thân, họ đã không để cô thiếu bất cứ thứ gì. Còn nhớ lần đầu tiên đến nhà hàng làm thuê, cô đã rất sợ hãi, Mạch Mạch đã xung phong đi bưng bê với cô nguyên một học kỳ, kỳ thực với điều kiện gia đình của Mạch Mạch thì cần gì phải đi làm thêm chứ.

“Cái con ngốc này, bây giờ Cầm Cầm sắp cưới chồng rồi, phải để Hoàng Khởi Sâm trả tiền”. Hà Đông cầm đĩa gỗ đầu Mạch Tiểu Hân, Mạch Tiểu Hân nhe răng kêu đau, Mục Tư Viễn đang gấp thức ăn chột dừng lại, liếc Hà Đông với vẻ rất không vui. Một đĩa không biết nặng nhẹ này của Hà Đông khiến trái tim anh cũng chột nhói.

“Đúng rồi, nên là anh trả tiền”, Hoàng Khởi Sâm thu hết vẻ mặt của Mục Tư Viễn vào mắt, trong lòng âm thầm kì quái nhưng vẫn cười nói không hề để lộ ra ngoài: “Lễ phục phù dâu của hai vị xin mời cứ cất cổ tôi hết cỡ, chỉ cần không đắt hơn áo cưới cô dâu thì thế nào cũng được. Còn lễ phục phù rể”, ông ta quay đầu nhìn Mục Tư Viễn, “Anh nhiều tiền hơn tôi, chắc là cũng không bắt tôi phải trả tiền chứ?”

Mục Tư Viễn cười nói: “Mấy khi có cơ hội bắt chẹt giám đốc Hoàng, vì sao lại không chứ?”

“Em dị ứng rượu cồn, Cầm Cầm cũng biết, cô ấy sẽ không bắt em làm phù dâu đâu, có làm cũng chẳng đỡ được chén rượu nào”. Hà Đông thấy Cầm Cầm cười ha ha liên tục gật đầu, làm bộ tức giận nói: “Nhìn đi, cô ấy không thích em mà, lúc đi mua đồ toàn bắt em làm cu li xách túi, chưa bao giờ bắt Mạch Mạch xách cả”. Thấy Hoàng Khởi Sâm quay đầu nhìn Mạch Tiểu Hân liền vội vàng nói tiếp: “Trong số các bạn học của bọn em có rất ít người mời Mạch Mạch làm phù dâu, sợ đến lúc đó cô ấy lại giọng khách át giọng chủ”.

Hà Đông không giữ mồm giữ miệng nhưng Mạch Tiểu Hân và Cầm Cầm đã quen từ lâu rồi nên chỉ nhìn nhau cười không hề phản bác. Thấy sắc mặt Mục Tư Viễn lập tức âm u, Hoàng Khởi Sâm cảm thấy tất phải có nguyên nhân, đành phải cười ha ha nói: “Tư Viễn, xem ra tôi cũng phải lựa chọn lại phù rể lần nữa, anh là thủ trưởng của tôi trẻ tuổi hơn, đẹp trai hơn tôi, quả thật đến lúc đó cũng sẽ giọng khách át giọng chủ”.

“Sao lại thế được, hôn lễ chứ có phải thi hoa hậu đâu”, Mục Tư Viễn cười nhạt, anh nhận định là Hà Đông có chủ tâm quấy rối nhưng lại không làm gì được, có lẽ cũng là do Mạch Tiểu Hân gợi ý cũng không biết chừng. Từ khi đưa tấm thẻ mua hàng đó cho Mạch Tiểu Hân, rõ ràng cô ấy đã kéo giãn khoảng cách với mình, nụ cười trên mặt toàn là xa cách, khi gặp nhau ở nhà ăn luôn tìm lý do tránh ngồi cùng bàn, nếu không thể tránh được cũng sẽ vội vàng ăn xong rồi đi mất. Anh cảm thấy bây giờ xuống nhà ăn ở tầng 6 quả thực đã trở thành một loại hành hạ, muốn đi nhưng lại sợ đi, cảm giác trong đó không thể nào nói rõ được. Cô ấy

đã quyết tâm phải tránh xa khỏi cuộc sống của mình rồi sao? Không chịu cùng nhau ăn cơm, cũng không chịu cùng nhau tham gia hoạt động? Tại quán cà phê của cậu Năm cô ấy chịu đóng giả bạn gái anh, giờ đây lại không muốn cùng anh làm phù rể phù dâu? Anh nhớ tới lời của Ngải Lâm, hối hận? Anh có hối hận không?

31. Chương 31

Nhà A nhà B Tác giả: Hàm Hàm

Chương 31

Dịch: Airin

Biên dịch: Losedow

Biên tập: Losedow

Nguồn: Tangthuvien

Chẳng mấy chốc đã đến tết âm, mặc dù nhà nước quy định là nghỉ từ 30 tết nhưng bình thường các công ty đều sẽ cho nghỉ thêm cả trước cả sau cho đủ mười ngày. Cho nên đến 28 tháng chạp số người đến ăn cơm tại nhà ăn tầng 6 đã giảm bớt rất nhiều. Lúc này, Hoàng Khởi Sâm, người sẽ tổ chức đám cưới sau khi ăn tết, đang vừa ăn cơm vừa nghe Ngải Lâm vặn hỏi. Bố mẹ của ông ta và Cẩm Cẩm cùng chết trong tai nạn, mặc dù bây giờ chú thím của Cẩm Cẩm vô cùng nhiệt tình, nhưng chỉ cần nhớ tới thái độ của bọn họ trước kia là Cẩm Cẩm lại cảm thấy không thoải mái, nên đương nhiên ông ta cũng lạnh nhạt theo. Họ hàng của chính ông ta cũng đều làm ăn ở xa, bình thường không thường xuyên qua lại, lúc này cũng không giúp được gì. Ông ta mới được triệu hồi từ thành phố D về, mặc dù là về làm nghề cũ, Mục Tư Viễn lại không hề hối thúc nhưng ông cũng muốn có một khởi đầu thuận lợi. Nếu không vì thời gian này vừa khéo là tết âm, mọi người đều được nghỉ ngơi một hồi thì có thể ông còn không rút ra được thời gian để ở bên Cẩm Cẩm. Cho dù như vậy chuyện chuẩn bị đồ cưới vẫn đều do Cẩm Cẩm kéo Mạch Tiểu Hân và Hà Đông đi mua từng chút một, chỉ có điều hai cô gái còn nhỏ hơn Cẩm Cẩm một tuổi đó lại càng không có một chút khái niệm nào về chuyện cưới xin, thường xuyên mua những thứ làm mọi người không nhìn được cưới mang về nhà. Hoàng Khởi Sâm thì chiều cô vợ trẻ nên để mặc các cô quấy rối, đồ mua về nhà nếu không dùng đến thì cùng lắm là vất xó. Thấy Cẩm Cẩm hăng hái, tinh thần phấn chấn, ông cảm thấy thỏa mãn, chỉ hi vọng như vậy có thể bù đắp được một ít chuyện đau lòng mình gây ra cho cô ấy trước đây.

“Hôn lễ? Hôn lễ thì giao cho công ty tổ chức hôn lễ là được, bản thân không cần quan tâm một chút nào hết, ngày trước tôi cưới cũng như vậy. Anh biết đấy, bố mẹ Thiệu Chí Vĩ cùng anh trai anh ấy di cư ra nước ngoài, còn bố mẹ em thì đều là người không câu nệ lắm, cảm thấy kết hôn chính là hai người chuyển chỗ ở mà thôi, còn giáo dục vợ chồng tôi không cần phức tạp hóa những chuyện đơn giản”. Ngải Lâm cười nói, “Có điều anh phải chuẩn bị tốt, Khởi Sâm ạ, hôn lễ quả đúng là một sự hành hạ. Anh làm bên kinh doanh mười mấy năm rồi nên chắc cũng phải có mấy chục bàn, không biết chừng đến lúc đó còn không nhớ mình đã uống bao nhiêu rượu, như tôi, năm đó, sốt đến 39 độ trọn hai ngày, Thiệu Chí Vĩ sợ đến mức suýt nữa đưa tôi đến bệnh viện”.

Mục Tư Viễn liếc nhìn cô, “Với tính khí của cô và đại sư huynh thì đương nhiên sẽ bị chuốc say mềm, bọn tôi ở bên cạnh muốn uống đỡ thì lại không cho, lại không biết cách dùng tiểu xảo”.

Ngải Lâm nói: “Chờ đến lượt chính anh thì khắc biết, tưởng rượu cưới dễ nhờ uống đỡ lắm à? Nếu như tìm được một phù dâu vừa uống được rượu vừa xinh đẹp như hoa thì còn may ra, chưa uống đã làm cho khách khứa say hết rồi”.

Hoàng Khởi Sâm cố ý nhìn sang Mục Tư Viễn, “Phù dâu như vậy thì cũng tìm được rồi. Chỉ có điều người ta còn chưa đồng ý”.

Mục Tư Viễn không lên tiếng, chỉ cúi đầu ăn cơm.

Ngải Lâm nói: “Đây là việc vui mà, làm sao lại không chịu đồng ý chứ? Hay là bạn trai cô ấy không nỡ để cô ấy làm?”

“Cũng không phải”, Hoàng Khởi Sâm nói: “Tôi không biết là có nguyên nhân gì, Tư Viễn, anh nói xem vì sao Hà Đông kiên quyết không chịu để Tiểu Hân làm phù dâu, đó có phải đám cưới của cô ấy đâu. Cầm Cầm nhà tôi buồn quá, về nhà gọi điện thì thăm với nhau đến nửa đêm cũng không có kết quả, ba cái cô bé này, không biết là đang làm cái trò gì nữa”. Đương nhiên Cầm Cầm đã thông báo kết quả của cuộc điện thoại nửa đêm đó cho ông ta: Nhất định phải để Mạch Tiểu Hân làm phù dâu, đồng thời Mục Tư Viễn nhất định không thể làm phù rể. Mặc dù Cầm Cầm sống chết không chịu nói nguyên nhân nhưng ông ta cũng lờ mờ đoán ra là giữa Mục Tư Viễn và Mạch Tiểu Hân có chút xích mích, điều này làm ông ta cực kì tò mò và vạ phần khó xử. Vợ mình đã mời Mạch Tiểu Hân, ông ta cũng đã mời Mục Tư Viễn, lời nói ra như bát nước đổ đi, cho dù bọn họ thân như anh em nhưng giờ đối ý như vậy thì cũng thực sự khiến người ta mất thể diện. Vì việc này ông ta đã vài ngày không ngủ ngon được, cực kì khó xử, vì vậy mới cố ý nói chuyện cưới xin lúc ăn cơm với Ngải Lâm, hi vọng có thể mượn Ngải Lâm giải quyết vấn đề đau đầu này.

“Bà xã anh và Tiểu Hân là bạn học?” Ngải Lâm kinh ngạc nói, “Khởi Sâm, anh thật là có bản lãnh, tiểu Loli mà cũng có thể lừa được”. Quả nhiên sức chú ý của Ngải Lâm đã hoàn toàn bị hấp dẫn, hưng phấn nói: “Tư lượng của Tiểu Hân rất tốt, lại xinh đẹp nữa, làm phù dâu thực sự thích hợp. Vì sao Hà Đông không đồng ý? Con bé này lại quậy trò gì đây? Đừng quan tâm đến nó, tôi nghĩ cách cho anh, anh dứt khoát mời Tử Hân làm phù rể, bắt Tử Hân bảo đảm lúc uống rượu nhất định phải che chở Tiểu Hân, chắc chắn Hà Đông cũng không dám phản đối, đó chính là thái tử gia của công ty nó mà, thuộc dạng nhân vật nhất ngôn cửu đỉnh, nó không dám đắc tội đâu”.

“Thật sự làm thế được à?” Hoàng Khởi Sâm ra vẻ kinh ngạc nói, “Tôi thấy cô bé đó dũng mãnh lắm, Cầm Cầm nhà tôi và Tiểu Hân đều không làm gì được cô ấy”.

“Quá được ấy chứ, cái gọi là người ở dưới mái hiên sao có thể không cúi đầu, hơn nữa theo tôi được biết thì Tử Hân còn từng giúp cô ấy một việc không lớn không nhỏ, cô ấy sẽ không tiện phản đối, về bảo cô vợ nhỏ của anh cứ yên tâm”. Ngải Lâm cam đoan.

“Vốn tôi đã định mời Tư Viễn hạ mình làm phù rể”, Hoàng Khởi Sâm nói rất tiếc nuối, “Không dễ có cơ hội tôi làm nhân vật chính anh ta làm vai phụ, xem ra lại bị lỡ rồi. Cho nên mới nói người có số làm lãnh đạo chạy đi đâu cũng vẫn cứ là lãnh đạo. Tư Viễn, xem như chuyện khổ sai này lại để anh trốn được rồi, nhưng nhớ phải đến giúp đỡ sớm một chút đấy nhé!” Hoàng Khởi Sâm lập tức chốt lại vấn đề.

Nghe vậy Ngải Lâm âm thầm tự trách mình nói chuyện quá hấp tấp, nghĩ lại thì cũng cần nhắc ra nguyên nhân Hà Đông không muốn Mạch Tiểu Hân làm phù dâu, nói không chừng còn là chính bản thân Mạch Tiểu Hân không thích nên mới mượn miệng Hà Đông nói ra mà thôi. Lần trước đi đưa thê cho cô ấy, mặc dù thấy bề ngoài Mạch Tiểu Hân vẫn điềm nhiên như không nhưng thực ra trong lòng nghĩ thế nào thì cô cũng không đoán ra được. Dù sao sau một thời gian quan sát cô cũng phát hiện hình như cô gái đó cũng không phải không có cảm tình gì với Tư Viễn. Hơn nữa chính mình và bác gái cũng có ý lôi kéo, chúng khẩu đồng từ, ba người thành hổ, mặc dù không có cảm tình cũng bị người bên cạnh xúi giục đến mức có cảm tình. Sau đó lại đột nhiên bị Tư Viễn tàn nhẫn đẩy ra như vậy, trong khi các chàng trai khác đều nhất tâm săn đón, hỏi làm sao không tức giận được chứ? Từ thái độ xa lánh gần đây có thể thấy Tư Viễn nhất định là đã đắc tội cô ấy rồi. Trách ai được? Đang tử tế lại biến thành kỳ cục. Lại nhìn sắc mặt Mục Tư Viễn rõ ràng không tốt bằng vừa rồi liền không dám nói tiếp, ngẩng đầu nhìn trái nhìn phải hi vọng có thể nhìn thấy Mạch Tiểu Hân đến ăn cơm để giải vây cho mình, chỉ cần thấy cô ấy thì người ngồi đối diện này còn có thể tức giận gì mình nữa. Chần chờ một hồi, chỉ nhìn thấy Hà Đông đang cùng mấy đồng sự vui đùa ăn ở một bàn không xa nên cô liền vội chạy tới, mặc kệ cô ấy đã ăn gần xong rồi, cứ bưng đĩa của Hà Đông về đặt lên bàn mình làm Hà Đông giặt tẩy mình.

“Tại sao em lại đi ăn có một mình? Tiểu Hân đâu?” Ngải Lâm vội vàng hỏi.

Hà Đông gật đầu với hai người đàn ông xem như chào hỏi, đáp: “Tiểu Hân về nhà rồi, đi xe buổi chiều hôm nay, bây giờ đang ở bến xe. Em vừa gọi điện thoại cho cô ấy, bến xe phía đông bây giờ đang đông nghịt, nghe nói đường cao tốc cũng kẹt cứng, bây giờ ai có sức chen thì người đó có thể lên xe, hoàn toàn không theo số ghế ghi trên vé xe, cô ấy nói đứng ở trong phòng chờ xe mà sắp ngạt thở đến nơi rồi”.

“Tại sao có thể như vậy, không phải xe lửa mới phải chen chúc sao? Chẳng lẽ xe khách nội tỉnh mà cũng căng thẳng như vậy Ngải Lâm nói, ”Biết trước như vậy chị đã hỏi giúp cô ấy xem có đi nhờ được xe ai không rồi, chị có mấy người bạn đều là người thành phố C, cũng đều về nhà trong hôm nay hoặc ngày mai, thế mà chị lại quên mất”.

“Thì tại bến xe phía nam vừa giải tỏa mà, đại bộ phận xe khách đường dài đều được phân luồng đến bến xe phía đông cho nên bến xe này rất nhộn nhịp, chị xem kìa, TV đang đưa tin đấy”. Hà Đông chỉ lên TV, mặc dù nhà ăn ồn ào nghe không rõ người dẫn chương trình đang nói gì nhưng hình ảnh trên TV lại làm mọi người nhìn thấy mà giật mình, hình dung bằng từ biển người hoàn toàn không hề quá đáng.

“Sợ thật!” Ngải Lâm cau mày nói, “Nhiều người như vậy, Tiểu Hân yếu đuối như thế làm sao chen được với bọn họ, để chị gọi điện thoại kêu cô ấy quay lại, ngày mai công ty chị được nghỉ, chị lái xe đưa cô ấy về”.

“Cô ấy sẽ không đồng ý đâu. Bố cô ấy định lái xe tới đón nhưng cô ấy sống chết không chịu, cái con bé ngốc nghếch này, giờ thì khổ rồi. Chen chúc về tết thế này, lần trước không phải còn có một sinh viên bị chen rơi xuống tàu hỏa sao?” Hà Đông nhìn màn hình TV lo lắng nói.

“Đừng lo lắng, những nông dân ra thành phố làm thêm này phần lớn là đợi xe đường dài liên tỉnh, đi xe nội tỉnh chắc không có vấn đề gì lớn đâu”. Hoàng Khởi Sâm nói: “Hơn nữa một cô gái xinh đẹp sẽ luôn có anh hùng đứng ra bảo vệ”. Ông ta vô thức quay lại nhìn Mục Tư Viễn, Mục Tư Viễn đang cau mày nhìn chăm chăm lên TV.

Trong đại sảnh phòng chờ xe ở bến xe phía đông thành phố B, tiếng người ồn ào, không khí vẫn đục, Mạch Tiểu Hân vừa bị đám người chen về phía phòng soát vé vừa hối hận không để bố tới đón. Vé xe cô mua là chuyến 11 giờ trưa, bây giờ đã quá 2 tiếng mà cô bé xếp hàng phía sau mình kia vẫn còn giờ vé xe chuyến 10 giờ sáng lên oán giận. Khắp nơi là tiếng mắng chửi giận dữ, Mạch Tiểu Hân vui mừng vì mình không mang hành lý gì, quay lại nhìn xung quanh, không ít bao lớn bao nhỏ bị giẫm bẹp.

“Điện thoại di động của chị đang kêu à? Kêu hồi lâu rồi, em còn tưởng là điện thoại của em cơ”. Cô bé phía sau kéo kéo ba lô của cô.

Mạch Tiểu Hân lấy điện thoại ra xem, không ngờ lại là Mục Tư Viễn, giờ này anh ấy tìm mình có chuyện gì? Cô thầm nghĩ, nghe xong cuộc gọi này cũng nên xóa số điện thoại của anh ấy đi, để lại hình như cũng không có ý nghĩa gì.

“Tiểu Hân, em ở đâu? Vẫn đang ở bến xe à?” Âm thanh của Mục Tư Viễn tỏ ra hơi sốt ruột, cơm nước xong anh vội vã lái xe đến bến xe phía đông, đường quá đông, mất trọn một tiếng mới chạy tới nơi.

“Vâng. Tổng giám đốc Mục, có chuyện gì không?” Xung quanh thật sự quá âm ỉ, Mạch Tiểu Hân không thể không dùng một tay che tai rồi hét vào điện thoại di động.

Nghe thấy âm thanh của Mạch Tiểu Hân, Mục Tư Viễn thoáng yên tâm hơn một chút, “Nghe Hà tiểu thư nói hôm nay em về nhà, chiều này anh cũng phải về, để anh đưa em về”.

“Không cần, em đã chen được lên phía trước rồi, chuẩn bị lên xe ngay đây, cảm ơn tổng giám đốc Mục”. Mạch Tiểu Hân bị đám người đẩy một chút, không nhịn được “Ai da!” một tiếng.

Mục Tư Viễn nghe thấy tiếng kêu đó, lòng hoảng hốt, vội hỏi, “Tiểu Hân, em không sao chứ? Xe anh đang ở bến phía đông rồi, bây giờ em ra ngoài phòng đợi xe, đến trước cửa hàng KFC ở ngã tư, anh sẽ đến tìm em”. Giọng nói sớm đã không còn sự chín chắn và xa cách ngày thường, lời vừa ra khỏi miệng ngay cả chính anh cũng nhận ra, có điều anh không còn quan tâm đến chuyện này nữa.

Chỉ tiếc, trong hoàn cảnh hỗn loạn, Mạch Tiểu Hân căn bản không thể nhận ra sự thay đổi trong giọng nói của Mục Tư Viễn, cô lại bị đám người đẩy về phía trước lần nữa, vì một tay cầm điện thoại một tay che tai, đứng không vững nên lao vào một phụ nữ trung niên ở phía trước. Người phụ nữ đó xoay người lại với thái độ hung dữ khiến Mạch Tiểu Hân sợ đến mức liên tục xin lỗi.

Nghe tiếng người ồn ào và tiếng xin lỗi bối rối của Mạch Tiểu Hân trong điện thoại, Mục Tư Viễn đâu còn giữ tỉnh táo được, vội nói: “Tiểu Hân, mau ra đây, anh không có vé không vào được phòng chờ xe, em nghe lời anh, anh tới cửa đón em”.

Cửa soát vé hỗn loạn, Mạch Tiểu Hân cơ bản không nghe rõ Mục Tư Viễn đang nói gì, cô mong sao anh mau mau cắt điện thoại để mình còn tập trung chen về phía trước, liền hét vào điện thoại: “Em đến cửa soát vé rồi, anh mau trở về đi, cảm ơn anh”. Hành lý của một người phía trước đụng vào bàn soát vé phát ra tiếng động rất lớn, có người kêu lên sợ hãi, át mất câu nói kế tiếp của Mạch Tiểu Hân.

Mục Tư Viễn lo lắng thót tim, căng thẳng đến toát mồ hôi, chỉ cảm thấy miệng khô lưỡi khô, “Tiểu Hân”. Anh muốn nói xin lỗi. Xin lỗi vì đã đẩy em ra bằng một cách thức lạnh lùng và vô lễ như vậy. Nếu như không phải lúc đầu anh đòi giữ khoảng cách đó thì bây giờ có lẽ cô ấy sẽ không khăng khăng như vậy. Anh một lòng muốn tốt cho cô, muốn cô tốt hơn, nhưng ngay cả một việc đơn giản nhất cũng không thể làm được cho cô, nếu như anh không ở bên cô thì có lẽ cả đời này cô bé bề ngoài mềm mỏng nội tâm kiêu ngạo này đều sẽ từ chối tất cả trợ giúp và quan tâm của anh. “Tiểu Hân, em mau ra đây được không?” Trong giọng nói của Mục Tư Viễn ẩn chứa sự khẩn cầu, anh không thể chịu được khi thấy cô khổ cực như thế, anh nắm chặt điện thoại, những quyết tâm trong lòng dần dần sụp xuống từng mảng.

“Tổng giám đốc Mục, em phải soát vé đây, cảm ơn anh, tạm biệt”. Mạch Tiểu Hân vội vàng cắt điện thoại, trong lòng vui vẻ, rốt cục cũng chen được đến cửa soát vé.

Đầu đầy mồ hôi, Mục Tư Viễn chen đến trước phòng chờ xe, bị cảnh sát ngăn ở ngoài cửa cùng vô số người không có vé xe trong ngày. Đưa mắt nhìn lại, trong đại sảnh đông nghịt, ánh mắt anh cố gắng tìm kiếm trong đám người đứng gần cửa soát vé có dòng chữ thành phố C nhấp nháy, đầu người nhưng nhúc, sao có thể nhìn thấy người anh cần tìm chứ. Sự chán nản trong lòng tràn lên như thủy triều, vừa đắng vừa chát.

Anh đứng ở cửa phòng chờ xe mặc đám người phía sau chen tới đẩy mình về phía trước, cậu cảnh sát trẻ đứng ở cửa không nhìn được tròng mắt nhìn anh một hồi lâu, rốt cục không nhìn được nói: “Anh có đứng đến đêm cũng vô dụng, có vé xe còn chưa chắc đã lên được xe, không có vé xe thì chắc chắn không thể vào được”. Anh mềm mỏng cười cười với cậu cảnh sát nhưng lại không chịu rời đi.

Anh đã từng đi tìm bóng dáng cô giữa biển người mịt mờ giống như đói khát, sự lương thiện của cô đã đọng lại trong lòng anh khiến anh có thể cảm nhận được sự ấm áp của cuộc đời, nhưng đến khi cô thật sự đến gần bên người anh thì anh lại đánh mất tự tin đối với con đường trước mặt, anh nhất gan tự tay đẩy cô ra xa. Anh nhìn về phía xa xa, dòng xe cộ cuộn cuộn, tất cả mọi người đều chen lấn theo phương hướng của mình, còn cô ấy cũng đã xoay người rời đi, cách anh càng ngày càng xa. Mục Tư Viễn ngỡ ngàng nhìn về phía trước, chỉ cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Lên được xe khách, Mạch Tiểu Hân cảm thấy cuối cùng mọi việc cũng suôn sẻ, cô thoải mái vừa khe khẽ hát vừa cầm ba lô nhét lên giá hành lý, sau khi gọi điện về nhà xong liền nhét điện thoại vào trong túi chuẩn bị ngủ một giấc tử tế. Vừa nhắm mắt lại chợt nhớ tới một việc, lại móc điện thoại ra, tìm đến tên Mục Tư Viễn, do dự một hồi lâu, rốt cục lần lượt xóa ba chữ Mục Tư Viễn trong phần họ tên đi, nhập vào ba chữ “Chú Lô Phong”. Cô suy nghĩ một lát rồi ấn phím “Xác nhận”, sau đó mỉm cười nhìn điện thoại.

32. Chương 32

Nhà A nhà B Tác giả: Hàm Hàm

Chương 32

Dịch: Losedow

Biên tập: Airin

Nguồn: Tangthuvien

Tết âm năm nay thời tiết cực tốt, ánh mặt trời buổi chiều chiếu qua cửa kính làm căn phòng trở nên sáng ngời ấm áp. Trần Văn Chi vừa kẹp hạc đào vừa tán gẫu với con trai. Ăn hạc đào đã trở thành thói quen của bà từ nhiều năm trước, chồng bà nói ở quê mình phụ nữ đều thích ăn loại đồ ăn vặt này. Khi đó còn chưa có loại kẹp hạc đào chuyên dụng, chồng bà đi mua riêng một chiếc búa nhỏ rất tinh xảo, tìm một

miếng gỗ nhỏ rồi khoét hai cái lỗ nông trên đó để đặt hạch đào. Lúc ấy chỉ là bàn bát tiên đơn giản thông thường chứ không sang trọng lịch sự như bây giờ, bà đặt miếng gỗ lên trên bàn rồi lần lượt dùng búa đập vỡ từng hạt hạch đào trong ánh mắt toàn là ý cười của chồng, vừa đập còn vừa oán giận: “Đúng là phiền phức, còn không bằng cắn hạt dưa, tốn bao nhiêu công sức mà mới ăn được có một tẹo”. Bà thấy hơi xót tiền, giá hạch đào không rẻ chút nào, số tiền mua một cân đủ để mua khoảng trên dưới mười cân hạt hướng dương. Chồng bà lại chỉ cười, “Em không hiểu, phải ăn từ từ mới thấy ngon”. Nghe lời chồng, bà cũng từ từ nhấm nháp, hơi mặn, hơi ngọt, hơi béo, lại thơm thơm, mùi vị quả nhiên rất đặc biệt. Cứ thế bà đã ăn suốt vài chục năm nhưng người vẫn ngồi đối diện nhìn bà giờ đây đã không còn. Sang năm bà cũng đã 56 rồi, không còn đau khổ như lúc ban đầu, giờ bà đã có thể bình tĩnh mang di vật ra phơi. Cuộc đời chính là như vậy, ai rồi cũng phải đi, có người đi sớm có người đi muộn, có người đi trong đau đớn có người đi trong thanh thản, bà cũng dần quen với việc không tưởng nhớ đến hình dáng của chồng, chỉ nhớ kỷ sự ngọt ngào đầm ấm mỗi lúc hai người cùng nhau đập hạch đào ngày ấy.

“Hai hôm nữa đến nhà cậu con chúc tết, có phải đi mua quà cáp gì không? Mừng tiền thì thực dụng thật nhưng không đủ náo nhiệt, để hàng xóm thấy cháu trai đến nhà mà hai tay trống trơn thì không tốt lắm, ở nông thôn người ta chúc tết luôn chú ý đến thanh thế, cậu con lại là người thích thể diện”. Trần Văn Chi nói với cậu con trai đang ngồi bên cạnh mà thần chí không biết đang ở nơi đâu. Lần này anh về bà đã mấy lần phát hiện con trai ngồi một mình lẳng lặng ngắm người. Lúc đầu, bà còn lo lắng công ty anh có chuyện gì không thuận lợi, hỏi thì anh lại luôn nói rất tốt, bà thật sự không yên tâm nên mới đi hỏi Ngải Lâm. Ngải Lâm vẫn không rõ thực ra Mục Tư Viễn đang định thế nào, lại sợ bà cô sốt ruột nên áp úng lải nhải hơn nửa tiếng. Cuối cùng, bà cũng sơ sơ hiểu được vấn đề và thấy hơi yên lòng, dù sao thì tâm tình phiền muộn vẫn tốt hơn lòng như nước lạnh nhiều.

Mục Tư Viễn vừa cúi đầu giúp mẹ kẹp hạch đào vừa nói: “Hay là lát nữa con ra ngoài mua ít rượu với thuốc lá?”

“Nhà cậu con nấu rượu rồi mà, con còn đi mua rượu làm gì?” Trần Văn Chi lắc đầu không đồng ý, “Trong khi mợ con cả ngày mắng cậu vì tội hút thuốc lá, con lại mang thuốc đến biếu, như vậy không ổn, tốt nhất là nghĩ xem nên mua thứ gì khác”.

“Hay là mua ít thuốc bổ, nhân sâm gì đó chẳng hạn”. Mục Tư Viễn đưa nhân quả hạch đào trong tay cho mẹ.

“Con ăn đi”. Trần Văn Chi gợi ý, “Trong nhà vẫn còn nhân sâm, lần trước không phải Tử Tình còn mang tới sao? Mẹ máu nóng không ăn nổi nhân sâm, mang đi biếu cậu mợ con đi. Có điều, tốt nhất vẫn phải mua thứ gì đó cho em họ con, sang năm nó đi lấy chồng thì sẽ hoàn toàn khác bây giờ đây”.

“Thế mua cái gì? Quần áo hay là trang sức?” Mục Tư Viễn cau mày nói, “Con cũng không biết bây giờ bọn con gái thích những thứ gì cả”. Quần áo của chính anh toàn do Ngải Lâm mua, dù sao anh cũng chỉ mặc có mấy nhãn hiệu nên rất đơn giản. Còn về quần áo của phụ nữ, anh đốt đặc cán mai. Lúc còn yêu Vi Giai Hinh, anh chưa một lần tư vấn cho cô. Nghĩ vậy mới nhận ra là mình đã gần quên hết mối tình đó rồi, nhớ lại cũng không buồn không giận, giống như là nghĩ đến chuyện của người khác. Thời gian đúng là vô tình.

Trần Văn Chi trợn mắt nhìn con trai rồi thở dài nói: “Nếu con tìm được bạn gái rồi thì loại chuyện này mẹ cũng không cần quan tâm nữa. Tư Viễn, năm nay con 31 rồi, cũng nên nghĩ đến chuyện cưới vợ đi. Con không cảm thấy nhà có hai mẹ con ăn tết quá vắng lạnh buồn tẻ hay sao?”

“Mẹ, thì để con ra ngoài mua không phải là được sao? Ở cửa hàng thiếu gì người phục vụ, chỉ cần chịu mua hàng của họ thì ai mà chẳng nhiệt tình tư vấn cho mình”. Mục Tư Viễn đỏ khốc đỏ cười nói: “Chỉ vì mua quà cho em họ mà phải vội vã tìm vợ, thế thì giá thành cao quá”.

“Mẹ thấy giá thành mẹ sinh con mới là quá cao ấy, con trai người ta đã kiếm được con dâu về từ lâu rồi, con hơn 30 mà mẹ còn chưa thu được chút lãi nào cả”. Trần Văn Chi nhìn con trai, nói, “Năm nay mẹ 56 rồi, con mà còn dùng dằng nữa là mẹ không còn sức mà bế cháu đâu”.

Mục Tư Viễn cười nói: “Con biết rồi, con sẽ cố gắng!”

“Cố gắng thế nào? Bây giờ con đã nhắm được cô nào chưa?” Trần Văn Chi nhìn khuôn mặt anh tuấn của con trai, “Mẹ thật sự không hiểu nổi, ngoại hình cũng không tồi mà tại sao lại ngốc như vậy, ngay cả một

cô gái cũng không lừa được về nhà. Lần trước mẹ bảo con mang a giao cho Tiểu Hân, con đưa cho cô ấy chưa?”

Mục Tư Viễn cúi đầu kẹp hạch đào, âm ờ nói: “Con cho Ngải Lâm rồi”.

“Ngải Lâm nó có của nó rồi, đó là mẹ làm riêng cho Tiểu Hân, cô ấy đến nhà chúng ta còn chưa kịp uống một ngụm đã phải làm việc giúp mẹ rồi, con làm mẹ bức mình quá đấy”. Trần Văn Chi sầm mặt nói.

“Mẹ”, Mục Tư Viễn muốn nói lại thôi, cúi đầu nghĩ hồi lâu mới nói tiếp: “Sau đó Ngải Lâm có đưa cho cô ấy, chắc là đã nói với cô ấy là mẹ cho. Mẹ yên tâm, người ta sẽ nhớ đến lòng tốt của mẹ”.

“Mẹ không cần cô ấy nhớ đến lòng tốt của mẹ, chỉ muốn cô ấy nhớ đến con trai mẹ là được, bởi vì con trai mẹ nói thích cô ấy”. Trần Văn Chi từ ái vỗ vỗ tay con trai, thấy vẻ mặt hần hẩn bách định biện bạch liền đưa tay ngăn lại nói: “Tư Viễn, gia đình mẹ ở nông thôn, nhờ vào học hành mà thoát li được nghề làm ruộng. Bố con xuất thân cũng bình thường, ngay cả khi công ty làm ăn phát đạt, ông ấy vẫn không thích ăn ở nhà hàng khách sạn mà chỉ thích về nhà ăn bát mì cá đập mẹ làm. Tìm vợ vẫn nên tìm một cô gái con nhà bình thường là tốt nhất, vừa biết điều vừa tri kỷ, con ngàn vạn lần đừng đi tìm một đại tiểu thư về cho mẹ. Kỳ thực những ngày tháng cơm rau cơm dưa là đáng nhớ nhất. Lúc có một mình, mẹ thường nghĩ, nếu năm đó bố con không xuống biển thì có thể sẽ nghèo một chút nhưng hôm nay một nhà ba người còn có thể ở chung với nhau, có thứ gì so sánh được với những ngày tháng người một nhà được ở bên nhau chứ? Ông ấy vốn là một người cực kì thông minh, nhưng lúc xảy ra chuyện lại trở nên hồ đồ, cảm thấy không có tiền sẽ không thể sống được nữa nên mới bỏ lại mẹ con mình. Con không được suy nghĩ như thế, tiền thì đã là cái gì chứ?”

“Mẹ yên tâm, con trai mẹ cũng có tiền của chính mình, sẽ không lấy con gái người ta vì gia sản của người ta. Con nhất định sẽ tìm một cô con dâu biết nấu cơm về cho mẹ”. Thấy mẹ đau lòng vì nhắc tới bố, Mục Tư Viễn vội vàng an ủi nói.

“Mẹ thấy Tiểu Hân rất tốt, hôm đó cô ấy vào bếp giúp mẹ làm mì cá đập, mẹ càng nhìn càng thấy giống như người nhà, cảm giác của mẹ không sai đâu, con đã thích cô ấy thì hãy đến nói với cô ấy đi”.

Mục Tư Viễn yên lặng hồi lâu rồi nhìn xuống bàn nói: “Mẹ, những lúc con nằm ngủ mơ, luôn mơ thấy mình quyết sách sai lầm, sau một đêm cả Viễn Dương và Dịch Đạt đều phá sản, không thể cứu vãn được, rồi nhân viên của con kéo theo vợ con đuổi theo, bắt con nghĩ cách. Sau khi tỉnh lại, con không dám ngủ tiếp nữa. Mặc dù bề ngoài doanh nhân có vẻ nở mày nở mặt nhưng chưa biết đến ngày nào đó sẽ mất sạch không còn gì. Còn Tiểu Hân, rất lâu trước kia con đã gặp cô ấy rồi. Khi đó, cô ấy không hề biết con, đến bây giờ cũng không nhớ nổi con là ai, nhưng cô ấy đã giúp con một chuyện rất lớn. Con muốn trả lại ân tình này cho cô ấy, muốn dựa vào năng lực của con, cố gắng làm cho cô ấy sống tốt hơn, nhưng lại không muốn để cô ấy theo con sống cuộc sống lúc nào cũng phải lo lắng như đi trên băng mỏng, mẹ xem, cô ấy nào giống người đã từng trải qua đau khổ chứ!” Mục Tư Viễn nhớ tới cặp mắt trong suốt kia, không mang theo một tia tạp chất nào, còn cả dung nhan như hoa như ngọc hình như không biết âu sầu là gì nữa. Mẹ cũng từng xinh đẹp và đơn thuần như vậy, giờ đây lại đầy mặt phong sương, trải qua chuyện của bố, mẹ đã trở nên già hơn bạn bè cùng tuổi rất nhiều. Là con trai, dù có nhiều tiền hơn nữa, anh cũng không mua lại năm tháng về cho mẹ được.

Trần Văn Chi lại cúi đầu kẹp một hạt hạch đào, thẳng góc này, ngoài miệng nói coi người ta là em gái nhưng trong lòng từ lâu đã không nở rời rồi. Nói ra lời nói này chắc hẳn nó đã khổ não suy tính thiệt hơn rất lâu rồi, chung quy cũng vì chuyện của chồng đã tạo thành bóng ma tâm lý không thể vứt bỏ trong nó nên đối với cả tiền bạc lẫn tình cảm nó đều không có đủ tự tin.

“Nếu như các cổ đông biết tổng giám đốc của Viễn Dương mỗi ngày chỉ ngủ mấy tiếng, quanh năm suốt tháng chưa bao giờ giải trí, thậm chí không xem một bộ phim nào mà chỉ cần miễn làm việc chỉ là vì lúc nào anh ta cũng lo lắng công ty sẽ phá sản thì không biết cổ phiếu của Viễn Dương sẽ tăng hay giảm nhỉ?” Trần Văn Chi cẩn thận cậy ra một cái nhân hạch đào đặt vào trong tay con trai, “Tư Viễn, cuộc đời dài lắm cũng chỉ đến trăm năm, không nên sống như con bây giờ. Con bị quan quá, chuyện của bố con chỉ là ngẫu nhiên thôi. Con nhìn xung quanh xem, đa số là gia đình thu nhập một năm trên dưới trăm triệu, không phải người ta vẫn vay tiền mua nhà mua xe sống vui vẻ như thường, tràn ngập lòng tin đối với tương lai hay sao? Trên thế giới không có chuyện gì là không có rủi ro, nhưng không nhất định mọi rủi ro đều sẽ xảy ra,

con cần gì phải suốt ngày treo mình trên vách núi như thế?” Trần Văn Chi phũ phũ tay đứng lên, “Mẹ chỉ nói vậy thôi, nếu con đã không có ý đó thì cứ coi Tiểu Hân là em gái cũng được. Đến một ngày nó đi lấy chồng thì thằng anh này phải tặng nó một phần hồi môn bảo đảm cho nó cả đời không lo cơm áo là được”. Dừng lại một chút, Trần Văn Chi lại nói: “Nếu như con chỉ muốn như vậy thì dứt khoát giúp cô ấy tìm một người chồng tốt không phải sẽ tốt hơn sao? Mẹ thấy Tử Hân rất quan tâm đến cô ấy, mặc dù nó hơi lỏng lẻo một chút nhưng bản chất vẫn không tồi, biết đâu gặp được Tiểu Hân từ giờ nó sẽ thay đổi tính tình cũng không chừng, lãng tử hồi đầu kim bất hoán mà”.

Nghe thấy câu nói cuối cùng của mẹ, mặt Mục Tư Viễn cứng đờ. Lại nhớ tới việc hai người này không biết chừng sẽ thật sự cùng đi làm phù dâu phù rể, anh lập tức cảm thấy có chút ngạt thở.

Trần Văn Chi thản nhiên thu hết vẻ mặt của con trai vào mắt, cười tùm tùm nói: “Vậy để mẹ đi gọi điện cho Tiểu Hân mời cô ấy đến đây ăn cơm, nhân dịp ăn tết dứt khoát nhận cô ấy làm con nuôi luôn cho con toại nguyện, sau này cũng có danh nghĩa để chăm sóc cô ấy, tránh làm cho người ta hiểu lầm”.

Mục Tư Viễn không ngờ thoáng cái mẹ mình đã quay đầu một trăm tám mươi độ, trở tay không kịp ngăn ra một hồi rồi ngượng ngùng nói: “Không cần nghi thức long trọng như vậy, sẽ làm người ta sợ, bình thường bọn con cũng không tiếp xúc nhiều, cô ấy vẫn tỏ ra rất xa lạ với con”. Nói xong câu này mà suýt nữa toát cả mồ hôi ra.

Trần Văn Chi âm thầm bật cười trong lòng, nghĩ con trai nhất thời chưa thể cởi được khúc mắc nhưng ít nhiều cũng xúc động rồi, có một số việc sốt ruột cũng không được, phải chậm rãi chờ nước chảy thành sông, tự nhiên cửa ải đó sẽ bị phá tan, còn chuyện phải làm bây giờ là bảo đảm cho dòng nước này vẫn chảy không ngừng. “Để mấy hôm nữa cũng được, bây giờ mặc áo khoác vào rồi theo mẹ đi mua quà cho em họ con”.

Tòa nhà Phúc Thái là trung tâm mua sắm cao cấp lớn nhất khu vực phía nam thành phố, nhân dịp tết âm lịch rất nhiều chương trình khuyến mãi vì thế người đến mua hàng càng đông đúc hơn trước. Mục Tư Viễn không nỡ làm mẹ mất hứng, ngoan ngoãn cùng bà đi dạo xem các loại sản phẩm chăm sóc sức khỏe và mỹ phẩm trang sức. Trần Văn Chi đi hết quầy này tới quầy khác, xem xét tỉ mỉ, hỏi han cụ thể nhưng lại không vừa ý thứ gì. Lên đến khu vực nữ trang trên tầng hai bà chỉ khu nghỉ ngơi ở một góc nói: “Mẹ phải nghỉ một chút, hai mẹ con uống gì đó rồi đi tiếp”.

Mục Tư Viễn mua một cốc nước chanh đưa cho mẹ, nói: “Mẹ, lát nữa mẹ cũng chọn mấy bộ quần áo đi, con thấy đồ ở đây cũng không tồi”.

Trần Văn Chi trừng mắt, “Con thì chỉ biết giá cao là hàng tốt thôi chứ còn biết gì nữa, mẹ phải tìm một người khác đến tư vấn mới được”.

Mục Tư Viễn không để ý nói: “Chỉ có mua sai không có bán sai, con trai mẹ kinh doanh chừng đó năm, điểm này con vẫn hiểu được. Mẹ cứ dùng tạm đôi mắt của con cũng được mà”.

“Mẹ không cần dùng đôi mắt của con, chỉ cần dùng ví tiền của con thôi”. Trần Văn Chi đột nhiên nhướn lông mày cười cười, chỉ về phía cái thang cuốn cách đó không xa nói: “Xem kia, cổ vấn mẹ mời đã đến rồi!”

Mục Tư Viễn nhìn theo hướng chỉ của mẹ, chỉ thấy Mạch Tiểu Hân đang vội vã chạy tới bên này, trong lòng không khỏi căng thẳng, “Mẹ, đây là...”

“Trước lúc ra khỏi nhà mẹ đã gọi điện thoại cho Tiểu Hân, vừa khéo chiều nay cô ấy không có việc gì nên mẹ đã hẹn cô ấy ở đây. Mẹ biết con không đủ kiên nhẫn để đi xem đồ với mẹ, hay là con cứ đi về trước, để mẹ với Tiểu Hân từ từ xem sau”. Trần Văn Chi cố ý nói như vậy, hiểu con trai không ai bằng mình, thằng này không ép là không được.

“Để con xách đồ giúp mẹ, ở đây đông người như vậy, lúc mẹ về chưa chắc đã bắt được taxi”. Mục Tư Viễn nói không cần nghĩ ngợi, anh để ý thấy Mạch Tiểu Hân đã đổi kiểu tóc mới.

“Cháu chào cô, chúc cô ăn tết vui vẻ”, Mạch Tiểu Hân lách qua đám người chạy đến bên cạnh Trần Văn Chi, tình nghịch cúi người chào, thấy Mục Tư Viễn bên cạnh vội bồi thêm một câu, “Tổng giám đốc Mục, chúc anh ăn tết vui vẻ”.

Nhớ tới những lời mình đã nói và những gì định nói hôm trước lúc cô gài lên xe, Mục Tư Viễn nhất thời cảm thấy chân tay thừa thãi, gặt đầu một cách máy móc. Trần Văn Chi nhanh chóng đứng dậy kéo tay

Tiểu Hân nói: “Cô đã bảo là không vội mà, xem này, cháu chạy toát hết cả mồ hôi rồi, không ảnh hưởng gì đến việc của cháu chứ? Tư Viễn, mau mua đồ uống cho Tiểu Hân”.

“Đừng đừng đừng, em không khát tẹo nào cả”, Mạch Tiểu Hân vội chặn lại nói, đưa tay tùy ý lau trán, “Vài đồng nghiệp của mẹ cháu ở trường đến nhà chơi, cháu cũng đang muốn đi ra ngoài. Cũng không vội lắm, gần thôi mà, đạp xe mười mấy phút là đến rồi”.

Trần Vân Chi nhìn cô cười nói: “Làm tóc rồi à? Đường như màu sắc cũng có thay đổi, lại đẹp hơn rồi”.

Mạch Tiểu Hân hơi xấu hổ vuốt vuốt tóc, “Bố cháu nói ăn tết có nhiều người tới nhà chơi, không thể để mái tóc xù như con cún bông để mọi người ai cũng muốn xoa đầu mãi được”.

Mục Tư Viễn bật cười, thấy mái tóc mới nhuộm màu nâu đỏ của cô khiến khuôn mặt càng trắng mịn như tuyết, mái tóc bây giờ dài hơn trước, xoã tung buông xuống bên tai, hơi xoăn xoăn, so với trước kia thì càng tỏ ra dịu dàng xinh đẹp. Mặc dù không béo lên nhưng gương mặt lại rất mịn màng, xem ra ở nhà được bố mẹ chăm không tồi, tinh thần phấn chấn cho thấy ít nhất cũng được ngủ đầy đủ, không như mình, cảm thấy ăn tết còn mệt hơn đi làm.

=====

Lời tác giả: Mẹ ra tay, một chap hai, xem xem ba người đi mua đồ thế nào. Còn nữa, trong lễ cưới của Hoàng Khởi Sâm sẽ có chuyện gì?

33. Chương 33

Nhà A nhà BTác giả: Hàm Hàm

Chương 33

Dịch: Losedow

Biên tập: Airin

Nguồn: Tangthuvien

Lần gần đây nhất Mục Tư Viễn đưa một phụ nữ đi shopping đã là năm năm trước, cùng với Vi Giai Hinh, ở bờ bên kia đại dương. Từ đó đến giờ anh không đi shopping nữa, quần áo đồ dùng đều là Ngải Lâm và tiểu Trần mua giúp, mẹ anh biết anh không thích nên cũng không bao giờ gọi anh cùng đi. Dù cả ngày anh mặc hàng hiệu nhưng kỳ thực lại cách cái gọi là thời trang rất xa. Anh không thể hiểu được lòng nhiệt tình của phụ nữ khi đi shopping, mua đồ không phải cần nhìn chuẩn mục tiêu rồi ra tay giống như làm ăn sao? Thử mặc thử đeo, quay trước quay sau trước gương, cân nhắc hồi lâu cuối cùng vẫn đi ra với hai tay trống trơn, kiểu mua sắm không hề có hiệu suất gì đáng nói này vừa tốn thời gian vừa tốn công sức vậy mà vẻ mặt còn có thể thỏa mãn được. Tựa như bây giờ, mẹ anh đang thử mặc hết bộ quần áo này đến bộ quần áo khác để Mạch Tiểu Hân đánh giá, lại còn hăng hái bưng bưng, hoàn toàn quên mất sự hiện diện của mình, thậm chí không chỉ quên mất sự hiện diện của mình mà có vẻ còn quên luôn cả mục đích ban đầu trước khi đi shopping hôm nay?

“Cái áo bông này đẹp không ạ?” Mạch Tiểu Hân lấy một chiếc áo bông màu xanh nhạt ra từ một dãy quần áo rồi hỏi Trần Vân Chi, trên vạt áo bên trái có thêu hoa, cổ đứng vạt tròn, đoan trang mà không cứng nhắc.

Trần Vân Chi lắc đầu, “Quá trẻ, cô đã sắp 60 rồi, sao có thể còn mặc áo thêu hoa như vậy được!”

“Vì sao không mặc được ạ? Mẹ cháu cũng 50 rồi mà có lúc còn mặc quần áo của cháu!” Mạch Tiểu Hân khuyên nhủ, “Có một góc thêu hoa thôi, không vấn đề gì, cô thử xem, cô phải tin tưởng ánh mắt của cháu!”

Trần Vân Chi do dự nói: “Mặc vào không phải sẽ thành lão yêu tinh à, lão hoa yêu!”

Mạch Tiểu Hân vui, “Hoa yêu mới tốt, không có vốn liếng nghiêng nước nghiêng thành thì sao có thể trở thành hoa yêu được!”

Trần Vân Chi cười vỗ vỗ lưng cô, “Cái con bé tinh nghịch này, chỉ giỏi trêu chọc cho bà già này vui vẻ thôi!”

Mục Tư Viễn nhìn Mạch Tiểu Hân đang cười thoải mái, trong lòng vừa vui sướng lại vừa hơi ảo não, từ khi gặp mặt đến bây giờ, trừ tiếng chào hỏi lúc đầu đó Mạch Tiểu Hân không hề nói với anh thêm một chữ nào. Có lúc, khó khăn lắm anh mới chen vào một câu được nhưng không biết vô tình hay là cố ý, cô ấy luôn nhẹ nhàng chuyển nội dung câu chuyện sang chỗ mẹ anh, thậm chí ngay cả ánh mắt cũng không nhìn về phía anh, anh đi theo phía sau, càng đi càng cảm thấy chán nản.

Nhân viên bán hàng đi tới tiếp thị: “Bộ quần áo này đắt ở chính mấy bông hoa này, là thêu thủ công, hoa văn rất sinh động, kiểu áo cũng khiến người mặc gây hơn. Loạt này mới nhập đúng hai chiếc, một chiếc màu đen khác vừa treo lên đã bị khách mua mất rồi, da cô trắng như vậy, mặc màu xanh này nhất định sẽ đẹp. Con dâu của cô thật tinh mắt”.

Sắc mặt Mục Tư Viễn trở nên căng thẳng, khó xử liếc nhìn Mạch Tiểu Hân, không biết nên nói như thế nào mới có thể làm Mạch Tiểu Hân không giận.

Thấy anh không lên tiếng, Trần Vân Chi quay lại liếc nhìn con trai với ánh mắt mang thâm ý sâu sắc, cười nói: “Vậy tôi thử xem sao”.

Mạch Tiểu Hân vừa giúp Trần Vân Chi đóng cúc áo vừa cười tít mắt nói với người bán hàng: “Chị cả nói sai rồi, chúng tôi là hàng xóm, ở ngay bên cạnh tòa nhà Phúc Thái này, chị nhớ phải giảm giá cho tôi kha khá vào đây!” Cô cố ý kéo dài chữ “rồi”, giọng nói tinh nghịch khiến cả Trần Vân Chi và người bán hàng đều mỉm cười.

Cuộc hẹn hôm nay rõ ràng là mẹ Mục Tư Viễn không bàn với con trai, trước đó Mạch Tiểu Hân cũng không ngờ lại là một buổi shopping ba người mập mờ như thế, khiến mình thành ra cười hổ khó xuống. Bây giờ Mục Tư Viễn ở bên cạnh, dù thế nào cô cũng phải làm sáng tỏ sự hiểu lầm này trước mặt anh, tránh để anh lại cho rằng cô vẫn có ý đồ. Qua khe mắt cô thoáng thấy gương mặt đang cứng đờ của Mục Tư Viễn lập tức thả lỏng (Tác giả không nhận được nói: Đó là mắt mát chứ không phải thả lỏng biết không? Tiểu Hân, cô lại tưởng mình thông minh rồi), vui mừng vì mình đã nhanh chóng tỏ thái độ và nắm thế chủ động, quả nhiên anh ấy chỉ sợ tránh xa mình không kịp.

Mục Tư Viễn xoay người đi xem quần áo trên giá áo, trong lòng nhất thời trống rỗng.

Trần Vân Chi quan sát thấy toàn bộ hành động của hai người, âm thầm thở dài, kéo góc áo cười nói với người bán hàng: “Là con gái tôi, đẹp không?”

“Đẹp, đẹp, ngài thật là may mắn, con trai đẹp trai như vậy, con gái thì đúng là một đóa hoa”. Người bán hàng cũng là một người biết để ý sắc mặt khách, cười cười nịnh bà: “Nhìn hai mẹ con ngài thật sự rất giống nhau!”

Mạch Tiểu Hân nhìn Trần Vân Chi trong gương, khí chất xinh đẹp nhã nhặn, không khỏi hơi đắc ý kiêu trẻ con, “Cô xem xem, đẹp chưa? Mặc cũng rất vừa, mua cái này nhé!”

Trần Vân Chi thấy cô cười rất ngây thơ xinh đẹp, trong lòng tràn đầy yêu thương, gật đầu bảo người bán hàng viết hóa đơn. Người bán hàng vui vẻ nói không cần ngại: “Cô mặc cái áo bông này trẻ ra bao nhiêu, ít nhất cũng trẻ hơn mười tuổi, cái áo khoác tối màu này cũng vứt đi được rồi!”

Nụ cười trên môi Trần Vân Chi biến mất. Cái áo khoác màu đen này là bố Mục Tư Viễn mua cho bà rất nhiều năm trước, hàng năm đến tết bà đều lấy ra mặc, cảm giác như có chồng ở bên cạnh mình.

Mạch Tiểu Hân cũng rất nhanh ý, vừa thấy Trần Vân Chi không vui liền lập tức nói: “Chị cả cũng đừng coi thường cái áo khoác này, chất liệu rất tốt, giá tiền của nó sợ rằng có thể mua mười mấy cái áo bông như vậy rồi, màu sắc và kiểu dáng đều kinh điển, không bao giờ lỗi thời”. Cô đi lấy một cái khăn rồi quàng lên cổ Trần Vân Chi, giúp bà mặc áo khoác vào, kéo đến trước gương nói: “Màu đen phối hợp với màu đỏ thắm là ấn tượng nhất, ăn tết trên người có đỏ đỏ không khí mới vui vẻ, cô xem xem”. Nói rồi, cô lấy ra một cái túi nhỏ từ trong túi xách của mình sau đó lại mở ra lấy một cái brooch hình hoa cài lên bên trái cổ áo khoác của Trần Vân Chi, “Lại thêm một món trang sức lấp lánh, thành một hoa yêu mất rồi!”

Trần Văn Chi không nhịn được cười nói: “Lại hoa yêu, cái con bé này lại trêu cô rồi!” Rồi đứng soi gương hồi lâu, cũng thấy cực kỳ hài lòng, bà không khỏi thở dài nói: “Quần áo quả nhiên là phải phối hợp, cho nên vẫn nói có con gái thật tốt, cô hâm mộ mẹ cháu quá, thật muốn cướp cháu mang về nhà cô”.

Mạch Tiểu Hân làm bộ mắt đếc tai ngơ hỏi: “Hay là chúng ta mua cả cái khăn quàng này luôn?”

“Đương nhiên!” Trần Văn Chi chớp chớp mắt nhìn cô, “Vậy cô sẽ quàng khăn này ăn tết?”

“Đương nhiên!” Mạch Tiểu Hân cũng chớp chớp mắt, hai người cùng nhau cười vui vẻ.

Lặng lặng đứng bên cạnh nhìn một già một trẻ vừa cười vừa nói, Mục Tư Viễn không hiểu sao thấy cảm động. Đã bao lâu rồi mẹ không cười thoải mái như vậy rồi? Trong lúc anh lo lắng hết lòng, tự nhận là đang thay bố chăm sóc mẹ bằng cách tranh đoạt Viễn Dương, trong lúc anh tự nhận là đang thực hiện ý nguyện của bố mẹ mà cố gắng làm cho nhà họ Mục trở lại lần nữa, anh chưa từng nghĩ tới có lẽ bố chỉ muốn làm cho mẹ lúc nào cũng có thể thoải mái cười to, đến nay anh cũng không nghĩ tới có lẽ mẹ chỉ cần những niềm vui nho nhỏ như khi mua một cái khăn quàng. Anh nhớ tới lời Hoàng Khởi Sâm, “Thì ra những thứ tôi cố gắng suy nghĩ cho cô ấy ở trong mắt cô ấy lại không đáng một đồng”. Anh nhìn Mạch Tiểu Hân cười tươi như hoa, những thứ anh lo nghĩ cho cô có lẽ cũng không đáng một đồng trong mắt cô. Vậy có phải anh cũng quá coi trọng chính mình như Hoàng Khởi Sâm đã từng hay không? Trốn tránh tình yêu chỉ vì một loại chấp niệm cực kỳ buồn cười. Cô sống đơn giản và vui vẻ như vậy, kỳ thực cuộc sống của cô ấy cũng không cần ý lại vào anh, tại sao lại phải ý lại vào anh chứ? Anh hít sâu rồi lại thở dài, còn chính mình thì sao? Chính mình có cần cô ấy không? Anh lập tức chuyển mắt, không muốn suy nghĩ về câu trả lời.

“Tư Viễn, ngăn ra làm gì, đến trả tiền đi”. Trần Văn Chi nhắc nhở cậu con trai đang mất hồn, “Mẹ và Tiểu Hân sang hàng bên cạnh xem trước, lát nữa con xách quần áo của mẹ sang bên ấy”.

Mạch Tiểu Hân lấy một chiếc áo len dệt kim sọc ngang lên ướm thử trên người, cổ tròn thông thường nhưng màu sắc phối hợp rất đẹp, ba màu vàng, tím, xám nổi bật nhưng lại rất hài hòa. Vài ngày nữa phải đi làm phù dâu cho Cẩm Cẩm rồi, cô không muốn mặc váy, nếu như mặc với chiếc quần jean cạp trễ đang mặc bây giờ có lẽ cũng rất ổn.

Lúc Mục Tư Viễn đến, Mạch Tiểu Hân đang vui sướng soi gương trong tiếng tán thưởng liên tiếp của người bán hàng. Cặp chân dài miên man, vòng eo nhỏ nhắn, đường cong hoàn mỹ, toàn thân trên dưới đều kín cổ cao tường nhưng lại vô cùng gợi cảm. “Cô, cháu mặc bộ này đi làm phù dâu có đẹp không?”

“Ôi chao, thế thì đúng là sẽ lấn át cô dâu mất!” Trần Văn Chi liên tục gật đầu nói, “Không biết phù rể có đẹp trai không, nếu không thì áp lực sẽ rất lớn đấy”. Một cô gái xinh đẹp như vậy rất khó có thể ngoan ngoãn biết điều được như cô ấy, nếu như con trai còn do dự thì có lẽ sẽ thật sự bị người khác cướp mất.

“Phù rể là trợ lý Lục, ngoại hình anh ấy đẹp trai như vậy, ăn mặc lại thời trang, cháu cũng rất có áp lực”. Mạch Tiểu Hân nhắc người bán hàng viết hóa đơn, thấy Mục Tư Viễn đi vào vội dừng lại không nói nữa, cầm hóa đơn chạy đi trả tiền nhanh như chớp.

Trần Văn Chi cực kỳ bất mãn với con trai: “Tại sao con lại để Tiểu Hân tự trả tiền, có mỗi việc này mà cũng không hiểu”.

Mục Tư Viễn nhớ tới nụ cười có vẻ châm chọc từng hiện ra bên môi Mạch Tiểu Hân lần trước, nếu bây giờ anh đến giành trả tiền nói không chừng sẽ bị hiểu lầm là trả công cô ấy hôm nay cùng đi mua sắm với mẹ. Bây giờ anh thà bị cô ấy coi như hẹp hòi cũng không muốn làm chuyện khiến cô hiểu lầm như thế nữa, huống hồ là trả tiền cho một bộ đồ để sánh đôi với Lục Tử Hân thì trong lòng anh càng không thích, đành cười khổ nói: “Cô ấy không chịu, mẹ đừng làm khó dễ con”.

Trần Văn Chi thở dài nói: “Tư Hân tinh mắt hơn con nhiều, lần trước còn nói đầu hàng rồi mà bây giờ thế nào lại dính lấy rồi!”

Mục Tư Viễn gượng cười nói: “Lần này thì mẹ trách oan nó rồi, là Khởi Sâm đòi lôi nó đi làm phù rể, mà cô dâu của Khởi Sâm lại vừa khéo là bạn học của Tiểu Hân”.

Trần Văn Chi nói: “Cuối cùng Khởi Sâm cũng nghĩ đến chuyện kết hôn rồi, cái thằng này, con với nó thân nhau như thế, tại sao nó không bảo con làm phù rể?”

“Con là thủ trưởng của anh ấy mà, trước mặt nhiều nhân viên công ty như vậy anh ấy ngại không muốn bắt tổng giám đốc đỡ rượu cho mình”. Mục Tư Viễn mạnh miệng. Không lẽ lại nói người ta coi thường mình rồi một cước đá văng mình ra?

“Kiêu ngạo cái gì mà kiêu ngạo, hay ho gì. Lúc đầu nó giúp con như vậy, mọi người trong công ty đều biết, giờ nó cưới vợ con uống chút rượu giúp nó cũng phải”. Trần Văn Chi trừng mắt nhìn anh, “Tử Hân nhất định là đã biết Tiểu Hân sẽ làm phù dâu từ trước, chỉ có cái thằng ngốc là con mới không biết gì. Không biết là con giống ai nữa, mẹ và bố con đều đâu có ngốc như con chứ, chẳng lẽ là lúc sinh con trong bệnh viện bị người ta đánh tráo rồi?”

Mục Tư Viễn không biết nên giải thích chuyện này thế nào, thấy Mạch Tiểu Hân đã quay lại càng không tiện mở miệng, chỉ có thể cười cười cho qua.

Mạch Tiểu Hân đề nghị Trần Văn Chi xuống tầng một mua quà tặng, “Quần áo con trai thì dễ mua, có rộng một chút cũng không vấn đề gì, nhưng mua quà cho con gái thì tốt nhất đừng mua quần áo, nhìn thì nghĩ là vừa nhưng lúc mặc lên người lại không vừa chút nào. Tốt nhất là nên mua đồ dưỡng da làm đẹp cho an toàn, mua trang sức cũng được, có điều kiểu dáng người khác chọn sợ người ta lại không vừa ý”.

Trần Văn Chi gật đầu nói: “Năm nay em họ Tư Viễn 24 tuổi, cô thấy cháu với nó cũng sà sà nhau, cô tin tưởng ánh mắt cháu, cháu giúp nó chọn món gì đó đi”.

Mạch Tiểu Hân cúi sát tủ kính chăm chú xem trang sức. Cô hầu như không bao giờ mang trang sức bằng vàng hay bạc, có lúc để phối hợp với quần áo cô cũng thích mua mấy thứ đồ trang sức bằng đá, nhựa hay thủy tinh có tạo hình rất khác biệt như đại bộ phận các cô gái ở độ tuổi này, đến lúc nào thấy chán thì vứt đi cũng sẽ không cảm thấy đáng tiếc.

“Cô thấy cái này thế nào?” Cô cúi đầu chỉ một món trang sức trong tủ hỉ, đó là một sợi dây chuyền bạch kim đeo một đóa hoa hồng màu vàng, “Tạo hình rất đẹp. Có điều màu sắc của sợi dây không hợp, nếu như cũng là màu vàng như hoa hồng thì tốt”. Ngẩng đầu nhìn lên, lại là Mục Tư Viễn đang đứng bên người cô, Trần Văn Chi đang ngồi trên chiếc ghế cách đó không xa cười tủm tỉm nhìn hai người. Cô mệt rồi, hai đứa cứ chọn đi là được”.

Cô gật đầu, nếu như Mục Tư Viễn có khả năng chọn mấy thứ này thì mẹ anh ấy cũng không cần gọi mình tới tư vấn rồi, liền nói với người bán hàng: “Có dây loại khác không? Tốt nhất là màu vàng như bông hoa này, không thì hai màu vàng bạch kim đan xen cũng được”.

“Có có có, vốn chính là màu vàng mà, cuối cùng bởi vì cái khóa bị hỏng nên tôi mới thay bằng sợi dây khác, nếu tiểu thư thích thì có thể đặt trước”. Người bán hàng lấy ra một cái hộp, “Sắp đến Valentine rồi, mấy ngày nay loại mặt dây chuyền hoa hồng màu vàng này bán rất chạy, có chàng trai ngại không dám mang một bó hoa hồng to đi tặng bạn gái nên cũng chọn cái này. Một cái hộp nho nhỏ có đút trong túi cũng không ai để ý, đây là do chuyên gia thiết kế, vừa xinh xắn vừa cao cấp”.

Mạch Tiểu Hân nhú nhú mày suy nghĩ một chút rồi hỏi Mục Tư Viễn: “Anh là anh họ, tặng em họ hoa hồng có thích hợp không?”

Mục Tư Viễn nhìn bông hoa rất tỉ mỉ rồi hỏi lại: “Thật sự cảm thấy đẹp sao?”

Mạch Tiểu Hân gật đầu, “Nếu như da trắng thì đeo sẽ rất đẹp, bông hoa hồng này được thiết kế rất khác biệt, kể cả làm vòng tay đeo trên cổ tay cũng không tồi”.

“Cứ đặt cái này đi đã”. Mục Tư Viễn nói, “Để xem còn thứ khác thích hợp không”.

Mạch Tiểu Hân không nhận được nghĩ có lẽ Mục Tư Viễn muốn tặng cho cô gái khác. Cũng phải, bên cạnh một người đàn ông xuất sắc như vậy làm sao có thể không có phụ nữ được. May là lúc trước mình mới hơi động lòng đã kịp thời phanh lại, nếu không đúng là tự làm trò cười. Cô liền chỉ một món trang sức khác nói: “Cái này cũng rất tốt, hình hoa rất đẹp”.

Mục Tư Viễn nhìn thoáng qua, là một chiếc vòng cổ nhỏ có gắn mấy đóa hoa bách hợp, cười nói: “Đường như đeo trong lễ cưới thì rất thích hợp”.

Mạch Tiểu Hân sáng mắt lên, “Đúng rồi, để tặng Cầm Cầm cũng rất thích hợp, tốt hơn tặng phong bì nhiều”. Nhìn bảng giá trên chiếc vòng lại không khỏi cau mày nói: “Tại sao lại đắt thế”.

Mục Tư Viễn mỉm cười nói: “Em chọn hàng anh trả tiền được không? Dù sao anh cũng phải tặng quà mà, coi như anh với em mỗi người một phần”.

Mạch Tiểu Hân lắc đầu, “Như vậy sao được, công chọn đồ của em nào có đáng giá như vậy, hơn nữa Cầm Cầm nhất định sẽ mắng em hẹp hòi keo kiệt, thôi cứ để em mua chung với Đông Đông”. Vừa nói vừa lấy điện thoại ra chụp ảnh gửi cho Hà Đông, cười nói: “Tổng giám đốc Mục, anh giàu như vậy thì nên mừng phong bì”.

Mục Tư Viễn cười cười tự giễu, lúc Mạch Tiểu Hân nhìn mình đôi mắt rất trong sáng thẳng thắn, không còn vẻ e lệ và lúng túng trước đây, đúng là một cô gái nói quay đầu là quay đầu luôn, không để cho mình một chút đường sống nào.

Trần Vân Chi ngồi xa xa nghe không rõ hai người đang nói gì, chỉ thấy vẻ mặt Mạch Tiểu Hân hết sức nghiêm túc, con trai lại vẫn gật đầu, trong lòng bà rất là vui vẻ. Thế mới đúng chứ, là người ai mà chẳng vậy, cứ nhìn nhau nhiều rồi sẽ sinh cảm tình, không gặp nhau làm sao có thể bồi dưỡng tình cảm chứ? Xem ra sáng kiến của mình hôm nay đúng là không tồi. Bà hết sức hài lòng nhìn con dâu tương lai, xinh xắn tươi tắn, đúng là làm mọi người càng nhìn càng thích.

Trần Vân Chi tùy ý xem các loại trang sức một lát rồi lại ngẩng đầu nhìn về phía trước, Mục Tư Viễn mặc dù bề ngoài vẫn thản nhiên nhưng vẻ mặt mát đó mẹ anh chẳng lẽ còn không nhận ra? Chẳng lẽ con trai đã bị Tiểu Hân từ chối? Bà cau mày nghĩ, dường như cũng không giống, nghe những gì con trai vừa nói lúc ở nhà thì hình như nó vẫn còn đang do dự, chưa hề bày tỏ tình cảm với Tiểu Hân. Hay là nó đã phát hiện Tiểu Hân không muốn? Trần Vân Chi cảm thấy đây đúng là một vấn đề lớn. Ngải Lâm ba hoa chích choè hồi lâu cũng chỉ là suy đoán, có lẽ người ta cơ bản không hề có ý đó, mình thì không ngừng khuyên con trai phải chấp nhận người ta, nhưng vạn nhất cô bé đó lại không chấp nhận nó thì sao? Mẹ nào nhìn con mà chẳng thấy mặt nào cũng tốt, nhưng trong mắt người ta thì biết đâu lại chỉ là cỏ rác? Bà âm thầm cười mình tự biên tự diễn, xem ra bà thật sự phải tự thân xuất mã mới được. Với cái tính khí lầm lì buồn chết người của con trai này thì làm sao cạnh tranh được với Tử Hân.

34. Chương 34

Nhà A nhà BTác giả: Hàm Hàm

Chương 34

Dịch: Losedow

Biên tập: Airin

Nguồn: Tangthuvien

Viễn Dương và Văn Cầm đều được nghỉ đến mừng 9 tết mới đi làm. Đám cưới của Hoàng Khởi Sâm được tổ chức vào mừng 8 tết.

Công ty xuất bản rất tự do tản mạn, bà chủ tự nhiên thấy hứng thú, ăn tết xong hai vợ chồng kéo nhau đi châu Úc một chuyến. Họ gửi tin nhắn cho nhân viên, thông báo nghỉ đến rằm tháng giêng mới khai xuân. Mạch Tiểu Hân định sau khi hôn lễ của Cầm Cầm kết thúc lại về nhà với bố mẹ vài ngày nữa, Hà Đông phản đối nói: “Bà chủ công ty bạn là du học sinh ở nước ngoài về cơ mà, sao vừa ăn tết xong lại thích ra nước ngoài nữa nhỉ? Bạn sướng thật đấy, lên ăn cưới xong thì ở đây luôn với tớ chứ về làm gì?” Năm nay cô ăn tết cực kì nhàm chán, Mạch Tiểu Hân về quê, Cầm Cầm và chồng chưa cưới thì đi trăng mật trước khi tổ chức hôn lễ, vài đồng nghiệp bình thường vẫn chơi thân cũng đều về nhà ăn tết, chỉ còn một mình cô ban ngày về nhà báo danh, buổi tối lại một mình đến nhà Mạch Tiểu Hân. May là cô nghĩ thoáng nên vẫn ăn ngon ngủ tốt như thường. Mẹ kế của cô vì cảm thấy có lỗi nên ngày nào cũng cho cô mang theo không

ít đồ ăn, sau gần mười ngày mặt cô lại càng tròn hơn trước. Mạch Tiểu Hân ở nhà lên còn mang theo một đồng đồ ăn nữa, Hà Đông buồn rầu xoa xoa khuôn mặt tròn trịa không biết làm thế nào.

Còn có một người cũng nhớ Mạch Tiểu Hân là Ngải Lâm. Bởi vì vài tháng nữa, Thiệu Chí Vĩ sẽ về nước cho nên Ngải Lâm quyết tâm từ nay sẽ làm một người vợ hiền, nhân dịp nghỉ tết ở nhà luyện tay nghề, mỗi ngày làm vài món cứ tưởng đúng cách nhưng hóa ra vẫn chẳng ra gì, ngay bản thân cô ăn cũng thấy ngán ngẩm. Vì thế, cô đã gọi điện cho Mạch Tiểu Hân từ sớm thương lượng ăn tết xong sẽ bái sư học nghề, nhân tiện ăn chực vài bữa cơm.

Sau mấy hôm hai người đẹp mỗi mắt chờ mong, Mạch Tiểu Hân đã trở lại thành phố B. Mạch giáo sư lái chiếc Mondeo cùng Mạch phu nhân đưa con gái yêu đi làm. Mạch Tiểu Hân phải nhờ bố đưa đi cũng vì muốn từ chối đề nghị của Mục Tư Viễn. Lúc về nhà, cô đã không đi nhờ, lúc đi lên càng không muốn đi nhờ Mục Tư Viễn. Cô không muốn còn có dây dưa gì với anh, bởi vì sự xuất hiện của anh ấy luôn nhắc nhở cô về chuyện tưởng bỏ đáng buồn cười của mình, đối với một cô bé trẻ tuổi xinh đẹp thì điều này thật sự là một chuyện động chạm đến lòng tự tôn, nếu như không kịp rời xa thì sợ rằng sẽ ảnh hưởng đến lòng tự tin khi yêu sau này.

Mục Tư Viễn cũng đưa mẹ lên thành phố B. Đột nhiên mẹ anh đề nghị muốn theo anh lên thành phố B, việc đó giảm bớt được sự mất mát của anh khi Mạch Tiểu Hân từ chối đi cùng xe. “Mẹ có một việc quan trọng cần làm, làm xong vẫn phải về nhà, không thể để bố con ở đây một mình được”. Trần Văn Chi nói, “Đến thành phố B việc gì cũng không thuận tiện bằng ở nhà, muốn mua cái kim cũng không biết đi đâu mà mua”.

“Ở siêu thị có mà, mẹ cần cái gì con sẽ đi mua cho”.

“Con thì biết cái gì. Đồ của chính mình không phải vẫn cần nhờ Ngải Lâm và tiểu Trần mua giúp sao. Chẳng thà mẹ đi hỏi Tiểu Hân, khiếu thẩm mỹ của cô bé đó rất tốt, cái vòng cô ấy chọn cho em họ con hôm đó không tồi. Tư Viễn, tại sao hôm đó con không mua quà gì cho Tiểu Hân, thế mà còn nói phải làm anh trai người ta, có anh trai nào hẹp hòi như vậy không? Bao giờ Tiểu Hân lấy chồng con nhất định phải chuẩn bị một đại lễ tử tế”.

Hai ngày nay, Trần Văn Chi luôn vô ý nhắc tới chuyện cần nhận Mạch Tiểu Hân làm con gái nuôi, lần nào cũng khiến Mục Tư Viễn không dám lên tiếng. Năm nay về nhà ăn tết mặc dù không phải ngày ngày bị hỏi cung nhưng còn khó chịu hơn bị hỏi cung nhiều. Như bây giờ, mẹ anh nói vậy thì anh biết trả lời thế nào?

Mục Tư Viễn yên lặng hồi lâu rồi hỏi: “Mẹ có đến dự đám cưới Khởi Sâm không?”

“Không, Lục Kiến Thành làm chủ hôn, mọi người gặp mặt không biết nên nói cái gì. Con đừng nói với Khởi Sâm là mẹ đã lên thành phố B vội, cũng đừng nói cho Tử Hân, để nó làm phù rể cho tốt”.

Cả ngày mùng 8, Mục Tư Viễn đều ở nhà với mẹ. Hôn lễ của Hoàng Khởi Sâm đã giao toàn bộ cho công ty tổ chức hôn lễ chuẩn bị, cô dâu xuất giá từ nhà chú, sáng sớm đã được mấy bạn học như Mạch Tiểu Hân và Hà Đông đưa đi trang điểm. Buổi chiều, một đám thanh niên bên bộ phận kinh doanh vây quanh thủ trưởng mới đi đón dâu, phòng quan hệ xã hội chịu trách nhiệm đón khách, Ngải Lâm làm tổng đạo diễn. Còn anh, hình như từ sau khi bị tước tư cách phù rể thì đã không còn ai chú ý nữa. Mục Tư Viễn cực kì nhàm chán ở nhà xem chương trình đón giao thừa đã phát lại đến lần thứ n trên TV, cuối cùng ngay cả Trần Văn Chi cũng không nhận được nói: “Thì ra con cũng không bận như Ngải Lâm nói, mấy tiết mục này ngay cả mẹ cũng chán chẳng muốn xem nữa rồi”.

Mục Tư Viễn chọn một bộ âu phục may thủ công, đứng trước gương nhìn một chút, xoay người lấy kính mắt đeo lên, người đàn ông trong gương nhanh nhẹn nho nhã nhưng trông có vẻ buồn bã phờ phạc. Hôm nay là ngày vui của bạn thân kiêm anh cả của anh, chơi bởi nhảy múa, ăn uống linh đình, bao nhiêu người chờ anh đến chén chúc chén anh, vì sao trong lòng chỉ cảm thấy vô vị?

Lúc Mục Tư Viễn đến, trong đại sảnh đã đông nghịt, Ngải Lâm đang đứng ở cửa nhìn đông nhìn tây, thấy anh đi vào vội vàng kéo anh sang một bên nói: “Tại sao bây giờ anh mới đến, chủ tịch Lục cũng đến rồi, đang nghỉ ngơi trong phòng khách quý. Có cần đi vào chào hỏi một chút không? Tử Tình cũng ở đó”.

Hoàng Khởi Sâm cũng coi như là nhân vật cấp nguyên lão của Viễn Dương, trước kia đã giúp Lục Kiến Thành đánh hạ nửa giang sơn, vì vậy nhà họ Lục đương nhiên phải tỏ ra cực kì coi trọng hôn lễ của ông ta.

Mục Tư Viễn cau mày nói: “Tôi còn chưa chào hỏi cô dâu chú rể, để lát nữa đi gặp chủ tịch Lục sau”.

Ngải Lâm cười nói: “Cũng đúng. Là tôi quên mất chuyện nào quan trọng hơn rồi. Hôm nay Khởi Sâm thanh xuân phơi phới, trẻ ra bao nhiêu, không ai nghĩ rằng hai người chênh lệch mười mấy tuổi. Tình yêu làm người ta trẻ ra, lời này quả nhiên không sai”.

Mục Tư Viễn đưa mắt nhìn lại, thấy cô dâu chú rể đang bị khách khứa lôi tới cùng chụp ảnh, phù dâu phù rể lại đứng ở chỗ xa xa. Mạch Tiểu Hân mặc chiếc áo len dệt kim sọc ngang mua hôm đó, đang ngẩng đầu nói gì đó với Lục Tử Hân, vẻ mặt tươi sáng, Lục Tử Hân không ngừng gật đầu, nụ cười dịu dàng. Mục Tư Viễn cảm thấy hai người này đứng gần nhau quá, cảm Lục Tử Hân gần như sắp chạm lên tóc Mạch Tiểu Hân rồi mà cô ấy còn hoàn toàn không phát hiện.

“Nhìn tinh thần Tử Hân phấn chấn thế kia, tôi dường như đã ngửi thấy mùi hương hoa hồng của đám cưới tiếp theo rồi”. Ngải Lâm nói rồi liếc nhìn Mục Tư Viễn, “Vừa rồi lúc chủ tịch Lục đến Tử Hân còn kéo Tiểu Hân đi gặp ông ta, tôi thấy chủ tịch Lục cũng có vẻ rất hài lòng, còn nói chuyện với Tiểu Hân một hồi lâu, cho nên vẫn nói con gái ngoan thì luôn được lòng người lớn”.

“VẬY Ạ?” Mục Tư Viễn vừa lạnh nhạt lên tiếng vừa đi đến chỗ tân lang tân nương, “Không phải cô là tổng đạo diễn à? Sao lại có vẻ nhàn hạ thế?”

“Tôi cũng không có việc gì để làm, công ty tổ chức sự kiện lo hết rồi, người của công ty chúng ta cũng chỉ cần chào hỏi khách khứa, chỉ có Hà Đông chịu trách nhiệm nhận tiền mừng là bận rộn nhất”. Ngải Lâm cười trộm trong lòng, miệng thì nói phải đến gặp cô dâu chú rể mà mắt lại chỉ nhìn về phía phù rể phù dâu, mà tại sao càng nhìn càng thấy hai người đó đẹp đôi nhỉ, chắc là trong lòng vị tổng giám đốc này đang ghen ghét lắm đây!

Lúc này Mục Tư Viễn mới để ý thấy chiếc bàn bên kia đại sảnh, Hà Đông và hai cô gái khác đang phụ trách thu tiền mừng, trong lòng khó chịu, anh không muốn đi gặp Hà Đông nên liền lấy tiền mừng ra đưa cho Ngải Lâm.

Ngải Lâm nhận lấy đi đăng ký, Mục Tư Viễn đi tới trước mặt cô dâu chú rể, phát hiện trên cổ cô dâu quả thật có một chiếc vòng hoa bách hợp bằng bạch kim. Cuối cùng Mạch Tiểu Hân và Hà Đông vẫn quyết định lấy cái vòng này.

“Tư Viễn, còn tiền mừng cái gì, mấy hồi nữa tôi lại phải trả lại cả vốn lẫn lãi”. Hoàng Khởi Sâm sớm đã nhìn thấy anh đi vào, cười nói, “Mà cũng không đến sớm hỗ trợ, kiêu quá đấy!”

Mục Tư Viễn liếc Lục Tử Hân và Mạch Tiểu Hân vẫn đang cười nói cách đó không xa, lạnh lùng nói: “Có việc gì cần hỗ trợ đâu, thấy mọi người đều rất nhàn nhã mà”.

Cầm Cầm nhìn theo ánh mắt anh, hiểu ý cười nói: “Nói cũng đúng, hai người đó là quá đáng nhất, cứ như là mấy năm chưa được gặp nhau ấy, mà lấy đầu ra làm chuyện để nói thế không biết. Theo em thì chắc là bọn họ cố ý trốn ở bên đó không chịu đến đây chụp ảnh”.

Hoàng Khởi Sâm thấy thần sắc Mục Tư Viễn có vẻ khó chịu, vội nhẹ nhàng kéo cô dâu, nói: “Anh lại cảm thấy hai người bọn họ làm rất tốt, đứng cách chúng ta rất xa, họ cũng biết không được đến gần chúng ta, nếu không trai tài gái sắc như vậy mà đứng gần thì không phải rõ ràng cạnh tranh với chúng ta sao?”

Cầm Cầm trừng mắt, “Lục đại thiếu gia khen anh một câu nhìn trẻ như mới hai mấy nên bây giờ anh cũng phải vội vàng khen lại à?” Nói còn chưa dứt lời, đột nhiên Cầm Cầm sững sờ nhìn vị khách phía trước, “Thầy giáo Ngô!”

Mục Tư Viễn nhìn người đàn ông đã đi tới bên cạnh, tuổi cũng sần sần như mình, dáng người cũng cao, cũng đeo kính, rất có khí chất học giả. Mặc dù hơi gầy nhưng phong thái vẫn nổi bật trong đám đông.

“Thấy tờ báo hỉ ngoài cửa còn tưởng là trùng tên trùng họ, thì ra đúng là em thật. Cầm Cầm, chúc mừng em!” Giọng nói trong trẻo, nụ cười tươi sáng.

“Cảm ơn thầy Ngô, cái này...” Cầm Cầm lúng túng, trong lễ cưới của mình lại gặp một người khách không mời từng rất quen thuộc, quả thực là một chuyện rất khó xử. Lúc này đã chào hỏi hết khách khứa, trừ Mục Tư Viễn không còn ai bên cạnh, thấy khó có thể đánh trống lảng được, cô bất an nhìn sang hai bên, bên

trái có Hà Đông, bên phải có Mạch Tiểu Hân, trong trường hợp này cô nên gọi hai người đó cùng nhau đến chào hỏi thầy giáo hay là chờ cho người trước mặt này tự rời khỏi?

Người đó nhìn theo ánh mắt cô, phát hiện Mạch Tiểu Hân bên phải cách đó không xa, vẻ mặt chột cứng lại, hình như đang do dự có nên đi qua hay không. Cầm Cầm cảm thấy bất ổn, đành phải gọi một tiếng, “Mạch Mạch!”

Mạch Tiểu Hân đã phát hiện người này từ sớm. Lúc Mục Tư Viễn đến cô đã nghĩ nên đi tới chào hỏi nhưng Lục Tử Hân không cho, nói Tư Viễn là người quen cần gì phải khách sáo, thấy anh nói đúng ý nguyện, cô vui vẻ không đi chào hỏi nữa. Còn bây giờ là người này, xem ra dù thế nào cũng không tránh được rồi.

“Ngô Cảnh!” Mạch Tiểu Hân để Lục Tử Hân lại đi qua chào, mặc dù ở cùng thành phố nhưng từ sau khi tốt nghiệp đây vẫn là lần đầu tiên hai người gặp mặt. Dáng vẻ vẫn nho nhã như trong trí nhớ của cô, hình như ngay cả kính mắt cũng không thay đổi.

“Mạch Mạch!”

Nụ cười của Mạch Tiểu Hân lập tức đông cứng, tất cả tâm tình trong hai tiếng “Mạch Mạch” này sợ rằng những người bên cạnh này cũng đều cảm nhận được. Cô cố gắng đè xuống sóng gió trong lòng, mỉm cười, “Lâu rồi không gặp”.

Hoàng Khởi Sâm thấy tình hình không phù hợp, thầm cảm thấy buồn cười. Vợ không biết xử lý tình huống, mình đành phải đứng ra giải quyết sự khó xử trước mắt vậy, “Cầm Cầm, sao không giới thiệu một chút?”

“A, tiến sĩ Ngô Cảnh, là chủ nhiệm lớp năm thứ nhất đại học của bọn em, một đại tài tử, trong trường có vô số người hâm mộ”. Cầm Cầm cố gắng ra vẻ thoải mái rồi len lén liếc mắt nhìn Mạch Tiểu Hân. Vừa rồi mình gọi là thầy Ngô, Mạch Mạch lại gọi là Ngô Cảnh, còn Ngô Cảnh thì gọi một người là “La Cầm Cầm”, một người là “Mạch Mạch”, những người bên cạnh này có ai mà không phải người tinh ý, có lẽ đã đoán được là chuyện gì từ lâu rồi.

“Thì ra là giáo viên của Cầm Cầm, vậy nhất định phải ở lại uống chén rượu mừng”. Hoàng Khởi Sâm nhiệt tình nói, ông vốn thông minh, cộng thêm trước đây thỉnh thoảng lại thấy Cầm Cầm nói hai câu ba lời nên trong lòng sớm đã rõ ràng là chuyện gì rồi.

“Tôi hẹn bạn đến đây ăn cơm, không ngờ lại bắt gặp hôn lễ của học sinh”. Ngô Cảnh đưa tay bắt tay Hoàng Khởi Sâm, sau đó chuyển ánh mắt về phía Mạch Tiểu Hân, “Thật sự là quá lâu rồi không liên lạc”.

Mục Tư Viễn phát hiện khí chất của mình cực kì giống Mạch giáo sư, thậm chí đôi tay kia cũng rất giống, trắng trẻo thon dài, đốt ngón tay đều đặn, điều này làm cho anh chột cảm thấy lo lắng mà không rõ lí do.

“Có cần qua chỗ bạn anh trước không, lát nữa quay lại đây cũng được? Còn một thời gian nữa tiệc cưới mới bắt đầu”. Mạch Tiểu Hân thật sự không chịu nổi nhiều ánh mắt thăm dò như vậy, cố gắng nói. Có điều giọng nói tỏ ra thân quen như vậy càng làm cho sức tưởng tượng của người nghe trở nên phong phú hơn.

Ngô Cảnh gật đầu, thời gian hình như đã trở lại trước kia, trước giờ anh luôn nghe lời cô, có thể nói là bảo sao nghe vậy, thậm chí bao gồm cả chuyện chia tay cũng nghe cô ấy.

Mạch Tiểu Hân thấy anh ta có vẻ muốn nói lại thôi liền biết anh có chuyện muốn nói với mình. Bọn họ đã yêu nhau hơn hai năm, nhìn ánh mắt đã có thể biết trong lòng đối phương đang suy nghĩ gì, cho dù thời gian trôi qua lâu như vậy nhưng sự thấu hiểu này vẫn còn như trước. Cô quay sang vẫy tay tỏ ý Cầm Cầm cứ yên tâm rồi theo Ngô Cảnh đi ra ngoài đại sảnh.

Hà Đông đã chạy tới cầm tay Cầm Cầm, oán giận nói: “Tại sao bạn lại mời Ngô Cảnh? Lần này Mạch Mạch khó xử rồi”. Cô tự cho là đã hạ thấp âm thanh nhưng kỳ thực mấy người đám Mục Tư Viễn bên cạnh đều nghe thấy rõ ràng.

“Tớ không mời anh ấy nên tớ mới khó xử, trước đây mọi người quen nhau như vậy”. Cầm Cầm vội vàng giải thích, “Chuyện đã qua lâu như vậy rồi, bây giờ có thể bình tĩnh nói lại cho rõ cũng tốt, nếu như thầy Ngô còn chưa kết hôn thì nói không chừng còn có thể gương vỡ lại lành”.

“Là bạn trai trước kia của Tiểu Hân à?” Lục Tử Hân đến gần hỏi.

Hà Đông gật đầu, không có gì cần phải phủ nhận, bây giờ đại để tất cả mọi người đều đã đoán ra được rồi.

“Vì sao họ chia tay? Nhà trường cấm thầy trò yêu nhau nên chia rẽ nguyên ương à?” Lục Tử Hân cười lạnh nói, “Cũng đúng, nhà trường cũng phải có lẽ có lối chứ”.

“Nhà trường thì để ý mấy cái chuyện này làm gì, bây giờ thầy trò yêu nhau có là gì đâu. Mọi người đều là người trưởng thành, kể cả lấy nhau khi còn đang học cũng không ai nói ra nói vào”. Hà Đông nhếch miệng nói, “Hơn nữa, Ngô Cảnh mới chỉ làm chủ nhiệm lớp trên danh nghĩa của bọn em có một năm”.

“Chẳng lẽ là người này đá Tiểu Hân?” Lục Tử Hân nhất quyết không buông tha, giọng nói thờ ơ nhưng trên gương mặt lại có vẻ lạnh lẽo.

Hà Đông vô thức cảm thấy nên giải thích vài câu thay Ngô Cảnh, “Không đúng không đúng, có lần Mạch Mạch gặp một đám côn đồ bắt nạt một tài xế taxi nên đã bất bình can thiệp, sau đó Ngô Cảnh biết và trách cô ấy chỉ hành động theo cảm tính mà không biết tự bảo vệ mình, thế là hai người cãi nhau rồi chia tay. Kỳ thực tình hình Ngô Cảnh rất chính trực, nói như vậy chỉ là vì lo lắng cho cô ấy thôi”.

“Chỉ vì một lí do bé xiu như vậy à?” Lục Tử Hân giật mình nói, “Vị thầy giáo Ngô này nhìn không giống một người không biết cách dỗ dành phụ nữ mà”.

“Khi đó, Mạch Mạch quá trẻ con, cãi nhau chia tay rồi không chịu quay lại, em cũng thấy tiếc cho cô ấy”. Cầm Cầm bắt mắt nhìn Hà Đông, “Đây là chuyện riêng của Mạch Mạch, cô ấy không cho bọn em nhắc tới, mọi người cũng đừng nói gì trước mặt cô ấy nếu không cô ấy sẽ mắng chết bọn em mất”.

“Có cái gì mà tiếc”, Lục Tử Hân khinh thường nói, “Bây giờ tiến sĩ nhiều người như lợn con, chỉ cần biết viết chữ cũng được gọi là tài tử”. Ngô Cảnh nhìn qua quả thật tuần tú lịch sự, có điều bây giờ những người bên cạnh cô ấy cũng không có ai kém Ngô Cảnh chút nào. Anh ta quay đầu phát hiện Mục Tư Viễn vẫn đứng bên cạnh, từ bao giờ ông anh này cũng thích hóng hớt rồi? “Tư Viễn, anh bảo có đúng không?”

Mục Tư Viễn cơ bản không nghe thấy Lục Tử Hân đang nói gì, vô số ý nghĩ đang quay cuồng trong đầu. Tại sao lại như vậy? Chuyện đó không ngờ lại gây ra hậu quả như thế, gã Ngô Cảnh kia vốn có thể là người sẽ mang hạnh phúc đến cho cô ấy, loại hạnh phúc có thể không cần lo nghĩ mà mình không thể cho cô ấy được. Hai người này đứng bên nhau thật là xứng lứa vừa đôi, tình yêu hiện lên rõ ràng trong mắt anh ta, cử chỉ bối rối của Mạch Tiểu Hân cũng đã nói rõ hết thảy. Nếu vậy, là chính mình, Mục Tư Viễn, đã vô tình chia rẽ tình cảm của họ sao? Anh cảm thấy trái tim mình đang đập thình thịch, dồn dập và bối rối, bất kể anh cố gắng đến mấy cũng không thể nào bình tĩnh lại được.

35. Chương 35

Nhà A nhà BTác giả: Hàm Hàm

Chương 35

Dịch: Losedow

Biên tập: Airin

Nguồn: Tangthuvien

Mục Tư Viễn ngồi ở hàng ghế khách quý, chậm rãi bàn bạc kế hoạch phát triển của Viễn Dương trong giai đoạn đầu xuân với Lục Kiên Thành. Lục Tử Tình ngồi bên cạnh anh, nhìn gương mặt anh tuấn của anh, nghe âm thanh trầm ấm của anh, lòng tràn đầy vui sướng. Năm năm qua, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy Mục Tư Viễn vui vẻ chủ động nói chuyện thao thao bất tuyệt với bố mình như thế, phải chăng rốt cục anh đã chuẩn bị gác lại khúc mắc với bố, không còn truy cứu chuyện cũ năm xưa? Lục Tử Tình cảm thấy hai mắt cay cay chỉ muốn rơi lệ, có lẽ rốt cục mình cũng có thể chờ đợi một ngày cùng anh ấy tổ chức một hôn lễ long trọng như thế, không, hôn lễ sẽ phải long trọng hơn, xa hoa hơn đám cưới này.

“Tử Tình, bao giờ mới được tham dự hôn lễ của cháu đây?” Ủy viên Trương trong hội đồng quản trị Văn Cẩm vừa hỏi vừa chớp chớp mắt nhìn về phía Mục Tư Viễn như có ám chỉ.

“Bác Trương, còn sớm mà!” Lục Tử Tình hơi ngượng ngừng nói, không nhin được liếc nhìn Mục Tư Viễn. Theo quan sát tỉ mỉ của cô thời gian này, Mục Tư Viễn và Mạch Tiểu Hân hình như không hề có chuyện gì xảy ra, dù có gặp nhau tại nhà ăn cũng rất ít khi ngồi cùng nhau, tính ra thì thời gian em trai mình ở bên cạnh Mạch Tiểu Hân vẫn nhiều hơn. Xem ra Tư Viễn vẫn rất lý trí nên đã kịp thời rút lui, cô hài lòng nghĩ. Lại nhìn lễ cưới hôm nay, quan hệ của Hoàng Khởi Sâm và Mục Tư Viễn tốt như vậy nhưng lại chọn Tử Hân làm phù rể, gã Hoàng Khởi Sâm thông minh đến mức sắp thành tình này nhất định cũng đã nhìn ra manh mối gì đó, chắc là muốn cố gắng tác hợp bạn học của vợ với thái tử gia nhà họ Lục? Bố vừa thấy Mạch Tiểu Hân đã liên tiếp khen đẹp, có điều cô còn không rõ em trai mình sao? Không theo đuổi được thì là bảo bối, theo đuổi được rồi thì là cỏ rác, tóm lại là cả thêm chóng chán. Mạch Tiểu Hân muốn vào nhà họ Lục thì còn phải qua được cửa ải Lục Tử Tình này trước đã. Đương nhiên cô không muốn một cô gái từng làm cho Tư Viễn có cảm tình trở thành em dâu mình, tốt nhất là để Tử Hân theo đuổi cô ta, triệt để cắt đứt tâm niệm của Tư Viễn, còn sau đó đương nhiên Tử Hân sẽ trả tiền để vứt bỏ cô ta.

“Không sớm đâu, còn kéo dài nữa là em trai cháu nó đuổi kịp đấy, bác thấy bố cháu cũng sốt ruột lắm rồi”. Ủy viên Trương cười ha ha, cao giọng nói, “Chủ tịch Lục, đừng cả ngày nói chuyện làm ăn nữa, việc lớn cả đời của con cái quan trọng hơn!”

Lục Kiến Thành cười nói: “Gia đình tôi chủ trương tự do yêu đương, tự do hôn nhân, chuyện của bọn nhỏ tự chúng nó quyết, kể cả bọn nó muốn ngày mai kết hôn tôi cũng không có ý kiến gì”.

Ủy viên Trương nói: “Nghe thấy chưa Tư Viễn, phải nắm lấy cơ hội nhé!” Ông ta hơi hâm mộ Lục Kiến Thành, nếu như mình có một đứa con gái thì đương nhiên cũng phải nghĩ cách kiếm một thằng con rể có tài năng như vậy.

Mục Tư Viễn cười nhạt nói: “Biết làm sao được. Chủ tịch Lục quá bận nên hôm nay đành phải nhân cơ hội này báo cáo ông ấy một chút. Bác Trương, cháu mang ít rượu Thỏ Thiêu từ quê nhà ở nông thôn thành phố C lên, còn thơm hơn cả Mao Đài, hôm nào cháu mang tới cho bác!”

Ủy viên Trương vui vẻ nói: “Tốt, Thỏ Thiêu thành phố C đúng là thứ tốt, mùi vị ngon, không đau đầu, lần trước được uống mà bác thấy thơm hơn nữa năm đấy!”

Lục Kiến Thành lắc đầu không tán thành, nói: “Tuổi lớn như vậy rồi, phải kiềm chế một chút. Thỏ Thiêu mạnh lắm, hơn 60 độ đấy”.

Mục Tư Viễn nhìn quanh bốn phía. Quy hoạch dài hạn, kế hoạch ngắn hạn, mở rộng khai thác, hợp tác cạnh tranh, tất cả những thứ này tràn ngập đầu óc anh, anh rất muốn tìm người nói chuyện, không ngừng nói chuyện, chỉ có như vậy mới có thể khiến anh không có thời gian bận tâm việc khác.

“Không được rồi, không được rồi, Tư Viễn, mau tới chống đỡ giúp em một lát”. Lục Tử Hân chạy tới đặt móng ngồi xuống chỗ trống bên cạnh chị gái, vừa nói cà vạt vừa nói: “Chị, cho em bát canh nóng”.

Lục Tử Tình vội đứng dậy múc một bát canh cho em trai, “Uống được mấy bát rồi?”

“Không biết, khoảng ba mươi mấy bát. Bạn của Khởi Sâm toàn là loại người gì không biết, cứ như là hạ quyết tâm không cho người ta động phòng hoa chúc hay sao ấy, tất cả đều dùng chén lớn, mấy người bọn em không đỡ được nữa rồi. Tư Viễn, mau sắp xếp cấp dưới của anh đi, em cũng đã gọi vài người qua rồi, bằng không hôm nay chưa đến 12 giờ thì chưa xong được”.

“Tử Hân à, con chạy về một mình thế Tiểu Hân thì sao?” Lục Kiến Thành quay đầu lại ân cần hỏi.

Mục Tư Viễn và Lục Tử Tình đồng thời kinh ngạc nhìn Lục Kiến Thành, chẳng lẽ là Lục Kiến Thành thật sự coi Mạch Tiểu Hân là con dâu rồi?

“Tử lượng của cô bé này rất tốt, lúc đầu con còn đỡ rượu giúp cô ấy, sau đó nếu không có cô uống giúp con thì bây giờ con cũng không về nổi rồi, đúng là mất mặt”. Lục Tử Hân uống hai bát canh, dạ dày thoải mái hơn một chút, “Có điều phía sau còn mấy chục bát nữa, chắc là quá sức, con phải đi kéo cô ấy về. Cô bé ngốc này chẳng biết tận dụng lợi thế gì cả, đã không chịu làm nũng, không biết từ chối lại không ăn gì cả,

nếu uống tiếp thì chịu sao nổi. Chị, mấy người đẹp phòng quan hệ xã hội đi đâu hết rồi, mau tới gánh đỡ đi!”

Lục Tử Tình mỉm cười đứng dậy tìm người, Mục Tư Viễn nói với Lục Kiến Thành, “Cháu đi xem xem, không thể để Khởi Sâm uống say được”.

“Cháu cũng đừng uống say, để người của phòng quan hệ xã hội hai công ty tất cả ra tiếp khách hết, phải bảo vệ cô dâu chú rể cho tốt”. Lục Kiến Thành cười nói, “Cái bọn ranh con này chẳng hiểu chuyện chút nào cả”.

Mục Tư Viễn sắp xếp người tiếp tục đi kính rượu cùng cô dâu chú rể xong thì không thấy Mạch Tiểu Hân đâu, nhìn bàn cô dâu chú rể chỉ có Hà Đông và vài người chắc là bạn học đang ngồi tùm tùm ở đó, biết hôm nay Hà Đông có trách nhiệm thu tiền mừng trọng đại nên không dám đi lại lung tung. Anh tìm một vòng mà vẫn không thấy Mạch Tiểu Hân, lúc này bàn nào cũng đang lộn xộn mà lại không thể đi hỏi người khác. Anh đột nhiên thấy căng thẳng, không biết vì sao cứ cảm thấy nhất định phải tìm được cô ấy mới có thể yên tâm được. Lời của Hà Đông vẫn văng vẳng bên tai, còn có sự mất mát lóe lên rồi biến mất trên mặt Mạch Tiểu Hân khi đối mặt với Ngô Cảnh, anh không rõ vì sao chỉ trong nháy mắt mà mình cũng có thể nhìn được rõ ràng như thế, cả buổi tối trong đầu anh chỉ có gương mặt u ám đó, nó khiến anh không thể thở nổi.

Anh chạy ra ngoài hội trường muốn bình tĩnh lại tâm tình một chút, vừa ra khỏi cửa đã nhìn thấy Mạch Tiểu Hân đang nhào người qua tay vịn cầu thang, gần nửa thân thể đã vươn ra bên ngoài, nhìn như sắp rơi xuống đến nơi rồi.

“Tiểu Hân!” Mục Tư Viễn sợ đến mức toát mồ hôi lạnh, không cần nghĩ ngợi lập tức lao tới kéo Mạch Tiểu Hân vào trong lòng.

Lúc đó Mạch Tiểu Hân đang cầm một cây gậy để khều áo choàng, là áo choàng của Cẩm Cẩm. Trong đám cưới có mấy đứa trẻ con nghịch ngợm lấy áo choàng của cô dâu cãi nhau ầm ĩ chạy ra khỏi hội trường, cô là phù dâu nên đương nhiên phải có trách nhiệm đuổi theo mang về, bọn trẻ ném áo choàng lên trên tay vịn cầu thang nhưng lại tuột xuống mắc vào một vị trí nửa vơi. Tìm kiếm mãi cô mới thấy một cái que vừa đủ dài, đang định khều lên đột nhiên lại bị một người mạnh mẽ kéo giật lại.

Mục Tư Viễn ôm cô vừa giận vừa sốt ruột, “Em làm sao thế?” Tiếng ai da của Mạch Tiểu Hân bị chen lại từ trong họng, cô ngẩng đầu nhìn thấy gương mặt xót xa của anh mà không biết phải làm sao.

“Em định làm gì?” Mục Tư Viễn quát cô, sắc mặt khó coi, bàn tay cầm tay cô siết mạnh.

Mạch Tiểu Hân đau đến mức hít một hơi thật sâu, thấy mình lại bị Mục Tư Viễn ôm vào lòng liền kinh hãi luống cuống tay chân giãy ra khỏi lòng anh. “Em muốn lấy cái áo choàng của Cẩm Cẩm lên”, cô chỉ chỉ cái que đã rơi xuống nền nhà, oán trách, “Nếu không phải bị anh ngăn lại thì em đã lấy được rồi, không biết bây giờ đã bị rơi xuống đất chưa”.

Mục Tư Viễn bên cạnh tay vịn nhìn một chút rồi vẫn sầm mặt hỏi: “Em làm như vậy rất nguy hiểm biết không? Lỡ như ngã xuống thì làm thế nào, vừa rồi còn uống nhiều rượu như vậy!”

Mạch Tiểu Hân đứng là không nói được gì. Đương nhiên là cô phải thấy bảo đảm an toàn thì mới dám khều chiếc áo đó, người này lại coi cô là trẻ con hay sao? Có điều thấy anh ấy căng thẳng như vậy nên mình cũng chẳng tính toán nữa làm gì, xem ra anh ấy mới là người uống nhiều rượu, nếu không cũng sẽ không kéo mình lại như vậy, còn nói chuyện với mình bằng giọng điệu kiểu này nữa. Nhất thời cô cũng không biết nên nói với anh thế nào cho rõ ràng, đành phải nhìn anh không nói lời nào.

Mục Tư Viễn thấy vẻ mặt vừa xấu hổ vừa tức giận của cô, nghĩ đến hành động hấp tấp của mình vừa rồi, lập tức lúng túng không nói gì cầm chiếc que lên đi tới bên cạnh tay vịn khều chiếc áo choàng lên.

Mạch Tiểu Hân nhận thấy Mục Tư Viễn khó xử, nghĩ thầm, chú Lôi Phong này đúng là hữu danh hữu thực, mặc dù luôn không chú ý lắm đến phương pháp cách thức nhưng bao giờ cũng dám làm việc nghĩa, lấy giúp đỡ người khác làm niềm vui, mình cũng không nên làm khó người ta nữa. Cô liền nhận lấy cái áo cười nói: “Được rồi, em bị anh dọa như vậy cũng tỉnh cả rượu rồi, giờ lại về chiến đấu tiếp”.

Mục Tư Viễn cau mày hỏi: “Buổi tối em đã ăn gì chưa? Bụng đói uống rượu dễ say, còn hại dạ dày nữa”.

Mạch Tiểu Hân nhẹ nhàng vuốt mặt, hơi nóng, chắc không có trở ngại gì. Người nhà họ Mạch trời sinh từ lượng tốt, ông nội cô hơn 70 tuổi mà uống một cân rượu trắng độ cao cũng chưa là gì. “Mấy lúc uống một trận, không vấn đề gì, có phải ngày nào cũng uống thế đâu. Không biết Cầm Cầm thế nào rồi. Tổng giám đốc Mục, đám cưới thế này thật là đáng sợ, đây là lần đầu tiên em thấy đám cưới mà uống rượu kinh khủng thế này đây”.

Mục Tư Viễn nói: “Yên tâm, anh đã sắp xếp người đỡ rượu giúp bọn họ rồi. Đừng đi vào vội, sang phòng cơm Tây ăn một chút rồi nói tiếp”.

Mạch Tiểu Hân cảm thấy Mục Tư Viễn có vẻ kỳ lạ, đến phòng cơm Tây làm gì? Trong đám cưới bàn nào cũng chất đầy đồ ăn, nếu mình thật sự không muốn uống rượu thì lên chạy về bàn tùy tiện ăn chút lót dạ là được rồi. Mục tiêu của mọi người tối nay là cặp tân lang tân nương, cô và Lục Tử Hân chỉ là lá xanh làm nền cho hoa tươi, lá cây rơi mất một vài chiếc cũng không có ai để ý, huống hồ làm trận bỏ chạy như vậy thật sự không được trọng nghĩa cho lắm. Vừa định phản đối, Mục Tư Viễn đã đi thẳng xuống tầng dưới, cô đành phải vừa nói xin lỗi Cầm Cầm trong lòng vừa ngoan ngoãn đi theo.

Mạch Tiểu Hân ăn một miếng bánh ngọt nhỏ, lại uống hơn nửa cốc nước chanh nóng, lập tức cảm thấy dạ dày thoải mái hơn nhiều. Trong khi đó, Mục Tư Viễn không ăn gì mà chỉ yên lặng ngồi uống cà phê. Cô cũng không biết đến cùng anh có ý gì, sau một hồi do dự mới hỏi một cách thận trọng: “Ăn được chút dạ dày thoải mái hơn nhiều rồi, cảm ơn tổng giám đốc Mục, bây giờ chúng ta đi lên được rồi chứ?”

Mục Tư Viễn không để ý tới lời của cô, nhìn chằm chằm cà phê trong cốc, hỏi: “Vị giáo viên Ngô kia của bọn em sau đó đã quay lại chưa?”

Mạch Tiểu Hân sửng sốt, cầm cốc lên uống một ngụm để che giấu tâm tình, nói: “Chưa, anh ấy còn phải tiếp bạn bè”.

“À”, Mục Tư Viễn lại không nói gì nữa.

Mạch Tiểu Hân hơi nhú mào, cái gã Mục Tư Viễn này nói chuyện Ngô Cảnh với mình làm gì?

“Trước kia bọn em tốt lắm à?” Mục Tư Viễn hỏi một cách gian nan, anh biết mình làm như vậy không ổn lắm, nhưng câu hỏi này như chặn ở họng anh, không hỏi ra cho rõ ràng anh sẽ ăn ngủ không yên.

Mạch Tiểu Hân đặt cốc xuống giật mình nhìn Mục Tư Viễn chằm chằm. Hiển nhiên sẽ không phải kiểu tò mò như Hà Đông, vậy thì, chẳng lẽ anh quan tâm đến cô trên lập trường của một người bạn? Cô yên lặng, mặc dù là quan tâm nhưng với quan hệ không coi như thân mật, thậm chí không được tính là quen thuộc của bọn họ hiện nay thì cô cũng không thể nói chuyện về vấn đề riêng tư như vậy với anh.

Mục Tư Viễn lẳng lặng chờ đợi, không hề định từ bỏ một nồi nước chân tướng đang sôi trào, anh trông chờ nó nhanh chóng bốc hơi, sau khi bốc hơi có lẽ sẽ trống không, có lẽ sẽ còn lại tinh thể, chính anh cũng không biết rốt cục là mình chờ mong một đáp án như thế nào.

Thời gian trôi qua làm hai người khó xử. Rốt cục Mạch Tiểu Hân thua trận trước một người đàn ông bá đạo lớn hơn mình sáu tuổi. Cái giá phải trả cho miếng bánh ngọt này đúng là quá lớn, cô tức tối nghĩ, nếu biết trước thì dù chết đói cũng nhất định không đến ăn.

“Vâng”. Mạch Tiểu Hân miễn cưỡng cười cười, “Thể hiện của em rõ ràng như vậy cơ à? Vừa rồi chị Ngải Lâm và trợ lý Lục đều an ủi em rồi. Tổng giám đốc Mục cũng muốn nói gì với em à?” Chỉ có điều Lục Tử Hân thì trách móc Ngô Cảnh một trận với đầy mùi ghen tuông, còn Ngải Lâm thì hưng phấn áp sát bên tai cô nói chân trời nơi nào không có cỏ thơm, khiến cho cô muốn nói gì cũng thấy không thích hợp.

“Hơi khó chịu à?” Nhìn vẻ quẩn luyến trong mắt chàng trai kia, nhất định là hắn còn yêu cô ấy. Nếu như họ có thể quay lại với nhau thì mình sẽ bớt áy náy hơn một chút đúng không? Đúng, nên nghĩ như vậy, chính xác là nên nghĩ như vậy đúng không? Cho nên biết rõ là không lịch sự nhưng mình vẫn không nhịn được hỏi cô ấy.

“Nếu như bạn gái cũ của anh nói với anh tháng sau cô ấy sẽ kết hôn thì anh sẽ thế nào?” Mạch Tiểu Hân cười khổ, “Ít nhất vẫn sẽ cảm thấy mất mát, đúng không?”

Mất vài năm, Ngô Cảnh mới xin lỗi cô. Anh ta nói không biết chân tướng là như vậy, đến lúc anh ta biết thì đã quá muộn, anh ta không cách nào quay lại nhìn mặt cô nữa. Cô cũng nói xin lỗi, vì khi chia tay cô đã nói rất nhiều lời trái lương tâm thương tổn người khác, cô luôn cảm thấy như vậy mới có thể làm cho người tâm khí cao ngạo như anh ta có thể dứt khoát được, nhưng cô lại vô số lần hối hận rơi lệ trong đêm tối, không nỡ làm tổn thương anh ta như vậy. Hơn hai năm ở bên nhau, từng yêu nhau như vậy, mỗi tình đầu của cô, tình cảm hồn nhiên nhất của một thiếu nữ đã trao cho anh ta, lúc chia tay cô đau đớn như xé lòng. Có những tình cảm cô sẽ luôn ghi lòng tạc dạ.

Mục Tư Viễn nhìn cô một hồi lâu rồi thản nhiên nói: “Anh sẽ không thấy thế”.

Mạch Tiểu Hân thoáng giật mình, ngẫm lại, trên thế giới đại đa số tình nhân chia tay đều vì không còn yêu nhau nữa, dù sao bị chia rẽ ngăn cấm cũng chỉ là số ít, là vận may của mình không tốt thôi. Kỳ thực người khác cũng gặp phải chuyện như thế này, nhưng nếu quyết tâm một chút thì chưa chắc hai người đã không thể đến với nhau. Nhưng bởi vì là mẹ anh ta, là người cô chuẩn bị gọi là mẹ đã xem thường cô, dùng giọng điệu khinh bỉ như vậy để bình luận về bố mẹ và gia đình mà cô luôn trân trọng, cho nên cô không chịu nổi sự uất ức này. Cô vuốt trán thở dài nói: “Vâng, đã làm rồi thì phải chịu, dù sao thì ai cũng phải gánh vác trách nhiệm vì những chuyện chính mình đã làm, có tiếc nuối đến mấy cũng chỉ có thể đi về phía trước”. Cô ngẩng đầu, đột nhiên nhìn anh như chợt hiểu, “Anh, vừa rồi không phải anh cho rằng em khó chịu đến mức muốn nhảy lầu đấy chứ?”

Mục Tư Viễn cứng họng, vừa rồi không lẽ chính mình đã nghĩ như vậy cho nên mới sợ hãi đến thế? Bây giờ bình tĩnh nghĩ lại, thật sự là hết sức buồn cười, tối nay mình toàn nghĩ những chuyện vớ vẩn gì thế nhỉ? Anh hơi đỏ mặt.

Mạch Tiểu Hân hứng thú nhìn vẻ mặt anh thay đổi, tâm tình tốt hơn một chút. Vì vừa uống rượu nên tinh thần cô được thả lỏng không ít, cũng không còn cố gắng cách xa anh như bình thường. Kỳ thực trừ tấm thẻ làm cô đau lòng đó thì rất nhiều lúc khác anh ấy đều tỏ ra rất lịch thiệp. Còn sự yêu mến lạnh lẽ của mình đó cũng không thể trách anh ấy được đúng không? Nếu như mỗi một cô bé thích anh ấy là anh ấy đều phải đáp lại thì anh hẳn đã biến thành một đại thiếu gia đa tình. Nghĩ vậy cô thư thái hơn nhiều, nhất thời tình nghịch cười nói: “Tổng giám đốc Mục, anh biết anh rất giống một người không?”

“Giống ai?” Đối mặt với gương mặt tươi cười đẹp như hoa đào này, Mục Tư Viễn thấy hơi căng thẳng.

“Chú Lôi Phong! Đối với đồng chí phải ấm áp như mùa xuân”, Mạch Tiểu Hân mỉm cười đứng dậy, “Em lên trước đây, em cũng phải học tập chú Lôi Phong, đối với công việc phải nhiệt tình như mùa hè”.

Chú Lôi Phong? Mục Tư Viễn nhìn bóng lưng mảnh dẻ của cô, lòng mày nhíu chặt. Có lẽ đó đúng là một tình yêu làm cô ấy phải ghi lòng tạc dạ, cho nên chừng đó năm đã qua mà lúc gặp lại vẫn cứ cảm thấy khó chịu. Anh cho rằng chính mình đã nhận được sự giúp đỡ của cô ấy nên một lòng muốn báo đáp cô ấy, bây giờ mới biết mình lại thay đổi cả cuộc đời cô ấy, điều này làm cho anh không thể chịu được. Anh một hơi uống cạn cà phê trong cốc, không phân biệt được cảm giác này là đắng hay là ngọt.

36. Chương 36

Nhà A nhà B Tác giả: Hàm Hàm

Chương 36

Dịch: Losedow

Biên tập: Airin

Nguồn: Tangthuvien

Tết Nguyên Tiêu, theo thông lệ hàng năm, nhà ăn tầng 6 tặng miễn phí mỗi người ăn cơm trưa một suất bánh trôi. Kỳ thực Hà Đông rất thích ăn bánh trôi nhưng vì sợ béo nên không dám ăn nhiều, chỉ thử một

cái rồi đưa hết chỗ còn lại cho Mạch Tiểu Hân mặc dù vẻ mặt vẫn rất tiếc nuối.

Thấy vậy, Mạch Tiểu Hân cười khanh khách, nói: “Một năm mới có một cái tết Nguyên Tiêu, ăn nhiều một chút thì đã làm sao”.

Hà Đông lập tức lấy thìa xúc một cái về, nói: “Vì ngày mai ông bà nội tớ về nên hôm nay tớ về nhà ăn bữa cơm đoàn viên. Tớ ở chỗ bạn bao nhiêu ngày như vậy bố mẹ tớ cũng ngại nên bảo tớ mời bạn cùng về ăn cơm, ăn xong chúng ta lại cùng về nhà bạn được không?”

Mạch Tiểu Hân lắc đầu nói: “Không đi đâu, tớ sợ nhất là gặp phụ huynh, gò bó lắm, có ăn cũng không thoải mái. Cảm ơn cô chú giúp tớ nhé!”

Hà Đông liếc cô, nói: “Biết ngay là bạn không chịu đi mà, nếu là tớ thì tớ cũng không đi, dù sao hai đứa mình đang ở nhà ăn ngon chơi vui. Tớ cũng không muốn về nhưng lại không có cách nào, bố tớ nói nhất định phải về”.

Mạch Tiểu Hân vừa cười trên nỗi đau của người khác vừa lấy điện thoại ra nghe máy.

Không ngờ điện thoại là của Trần Vân Chi gọi, bà nói mình vừa đến thành phố B, nhân dịp Nguyên Tiêu mời Mạch Tiểu Hân tối nay tới ăn cơm: “Tiểu Hân à, ở đây cô cũng không biết mấy người, ăn tết vắng vẻ quá, cháu tới ăn cơm với cô nhé, cũng một thời gian dài cô không gặp cháu rồi, cô nhớ cháu lắm”.

Mạch Tiểu Hân cực kì khó xử. Trừ chị em Lục Tử Tình và Ngải Lâm, đương nhiên người quen của Trần Vân Chi còn có một đám anh em sát cánh cùng Mục Tư Viễn như Hoàng Khởi Sâm. Đặc biệt là Lục Tử Tình, người chỉ mong sao có cơ hội lấy lòng bà mẹ chồng tương lai này, chỉ cần bà ho một tiếng chắc chắn cô ta sẽ vội vàng chạy tới ăn cơm với bà. Còn mình thì là cái gì mà chạy đến nhà tổng giám đốc Viễn Dương ăn bữa cơm đoàn viên tết Nguyên Tiêu với mẹ anh ta? Cô cười cười tự giễu, tâm tư Trần Vân Chi vô tình hay cố ý lộ ra lúc kéo cô đến tòa nhà Phúc Thái hôm tết đó lẽ nào cô lại không cảm thấy? Có điều tại sao bà ấy lại không hỏi ý con trai bảo bối của mình trước chứ? Phải biết con trai bà không hề có ý đó mà. “Cô ạ, tối nay cháu phải đến nhà bạn học ăn cơm, cháu đã hẹn rồi. Hôm nào cô với cháu cùng nhau ăn cơm sau vậy, dù sao cô cũng lên thành phố B rồi, sau này có rất nhiều thời gian mà”.

Trần Vân Chi kiên trì nói: “Tiểu Hân à, nhà bạn học có thể để hôm nào đến sau hay không? Không phải là bạn trai cháu chứ?” Bà đột nhiên nghĩ ra, một cô gái xinh đẹp như vậy có lẽ đã có bạn trai từ lâu rồi, đây chính là một vấn đề lớn.

“Đương nhiên không phải”, Mạch Tiểu Hân cười nói, “Có điều nếu cháu bảo để hôm khác thì cô ấy nhất định sẽ giết cháu mất, cháu sợ cô ấy lắm!” Nói rồi nháy nháy mắt với Hà Đông, gợi ý cô lớn tiếng tiếp lời.

Hà Đông hiểu ý, nói: “Mạch Mạch, tớ đã nói với mọi người ở nhà rồi, nếu bạn không đến bố mẹ tớ sẽ giận lắm đó”.

Nghe vậy Trần Vân Chi biết Mạch Tiểu Hân đã hạ quyết tâm không chịu đi nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định, nói: “Cháu không tới cô nấu cơm cũng không có hứng thú gì. Đợi lát nữa cháu thương lượng lại với bạn học cháu được không?”

Mạch Tiểu Hân đồng ý, điện thoại rồi thở ra thật dài, gơ ngón tay cái lên với Hà Đông, “Đến thời điểm mấu chốt cái con bé này cũng còn có thể coi là lanh lợi”.

Hà Đông tò mò: “Là ai ép bạn đến ăn tối đấy? Nguyên Tiêu cũng không phải tết to gì mà”.

Mạch Tiểu Hân chần chừ một hồi lâu rồi gục đầu xuống bàn nhẹ nhàng nói: “Là mẹ của tổng giám đốc Mục, bạn nói tớ đi làm sao được”.

Hà Đông trợn mắt rồi cũng cúi đầu khẽ hỏi: “Bà ấy gọi bạn đến ăn cơm làm gì? Không phải là nhìn trúng bạn rồi chứ?”

Mạch Tiểu Hân lườm cô, nói: “Bạn cho rằng bây giờ vẫn là xã hội phong kiến sao? Cha mẹ đặt đâu con ngồi đấy à? Tớ đã không nghĩ tới chuyện đó từ lâu rồi, khi đó đúng là mê muội đầu óc rồi, để ý đến một đỉnh Chomolungma làm gì, không phải tự làm mình mệt sao?” Vốn cũng chưa đến mức ghi lòng tạc dạ, người ta vốn đã vô tình, sau một cái tết, tâm tư đó cũng dần dần phai nhạt gần hết rồi. Mạch Tiểu Hân

cảm thấy Hà Đông nói thật sự rất đúng, sau khi trải qua chuyện với Ngô Cảnh mình sắp đạt tới cảnh giới đao thương bất nhập rồi, dù là ai chẳng nữa cũng không thể làm trái tim mình tổn thương được nữa.

Hà Đông nghiêm túc nhìn cô, “Mạch Mạch, không phải là vì bạn thấy Ngô Cảnh nên bệnh cũ tái phát rồi đấy chứ? Lại nhất quyết cho rằng trên đời này chỉ có hắn là tốt nhất, ai cũng không ra gì cả à?”

Mạch Tiểu Hân thở dài nói: “Tháng sau anh ta cưới rồi, bạn thấy tớ là người muốn làm người thứ ba à?”

Hà Đông gật đầu nói: “Bạn rõ ràng thì tốt, có tốt đến mấy cũng là của người khác rồi, hoàn toàn vô nghĩa đối với chúng ta, nhất định phải vứt bỏ như giẻ rách”.

“Hai đứa bọn em làm cái gì đấy? Định gặm bàn à? Bao giờ mới lớn được?” Ngải Lâm bưng đĩa đi tới thấy hai người đang nằm bò lên bàn thăm thì liền lắc đầu quầy quầy. “Tiểu Hân, bác gái gọi điện thoại bảo buổi tối mời mọi người ăn cơm, còn gọi cả hai vợ chồng Khởi Sâm. Cầm Cầm không phải bạn học của em sao, cùng đi đi, làm bà cụ phạt ý cũng không tốt”. Ngải Lâm cảm thấy mình làm thư ký đã sắp trở thành yêu tinh rồi, con trai ép cô đi làm kẻ ác, bà già lại bắt cô đi bợ đỡ, mà bà già này nói đến Tiểu Hân cứ như nói đến bảo bối nhà mình khiến cô không thể nào mở miệng từ chối được.

Trong lòng Mạch Tiểu Hân biết là Trần Văn Chi muốn để Ngải Lâm đến thuyết phục, lập tức đáp với mười hai phần thành khẩn: “Em cũng không muốn làm cô mất hứng, có điều tối nay phải đến nhà Đông Đông, bọn em đã bàn trước rồi”.

Hà Đông vội gật đầu xác nhận.

Ngải Lâm nhếch miệng nói: “Hai đứa bọn em cứ lừa chị đi, em với gia đình Hà Đông thân quen như vậy, lỡ hẹn một lần cũng có vấn đề gì? Hết giờ làm đi cùng xe với chị, nếu không chị sẽ giận đấy”.

Mạch Tiểu Hân biết gặp phải Ngải Lâm hoàn toàn chính là học trò gặp binh lính, có lí cũng nói không rõ rồi.

Tề Tuấn đưa Mục Tư Viễn đến sân bay. Hết rằm tháng giêng Dịch Đạt mới bắt đầu làm việc, Mục Tư Viễn đã sắp xếp ổn thỏa công việc ở Viễn Dương rồi bay đến tụ tập với mọi người.

“Chuyện lần trước đã điều tra rõ ràng rồi, sơ bộ có thể kết luận có người đứng đằng sau giết đây”. Tề Tuấn liếc Mục Tư Viễn, “Anh phải bình tĩnh nhé, có thể khẳng định tám chín mươi phần trăm là bố vợ tương lai của anh dùng chuyện này để cảnh cáo anh”.

“Cảnh cáo tôi cái gì? Vì tôi cướp mất Viễn Dương hay là làm ông ta thiệt hại mấy trăm tỉ? Thua thì phải chịu, không chơi nổi thì đừng có chơi”, Mục Tư Viễn nói: “Tôi đã nghĩ rõ ràng rồi, cách làm của ông ta lúc trước mặc dù không được hàng hoàng nhưng trên thương trường thì cũng không thể trách được. Tôi không muốn trả thù ông ta, sức mạnh của tôi giờ đây cũng còn xa mới là đối thủ của ông ta, càng không muốn coi đây là mục tiêu mà lãng phí cuộc đời của tôi về sau. Vì mẹ tôi, tôi đã dùng trăm phương ngàn kế để giành được Viễn Dương nhưng mẹ tôi không hề để ý, cũng không vui vẻ bao nhiêu. Tất cả cũng cố gắng của tôi đều đi ngược lại nguyện vọng của bà, sau này tôi không muốn lại làm mẹ tôi thất vọng nữa”. Anh nhớ tới hình ảnh mẹ quàng chiếc khăn màu đỏ với vẻ mặt vui vẻ đó, vậy mà mình lại vẫn không biết bà thật sự cần thứ gì.

“Vậy thì chuyện kia chúng ta cũng bỏ qua không làm gì à?”

Mục Tư Viễn liếc mắt nhìn anh ta, “Tôi không muốn lại trải qua chuyện như lần trước nữa. Dịch Đạt muốn phát triển thì cũng cần cho đối thủ một chút đe dọa, tìm cơ hội trả đũa đi”.

“Tàn nhẫn như vậy à?” Tề Tuấn kinh ngạc kêu lên, “Tư Viễn, đến lúc đó anh giải thích với Lục Tử Tình thế nào? Làm thế không phải sẽ khiến Lục Kiến Thành khó chịu sao?”

“Khi đó không phải ông ta cũng không suy nghĩ đến chuyện sẽ làm tôi khó xử sao? Tôi đã nghĩ rồi, đây là câu trả lời tốt nhất. Nếu như cô ta có biết đến chuyện này thì cũng nhân tiện làm cho cô ta triệt để hết hy vọng”. Mục Tư Viễn ấn mạnh lên huyết thái dương, chỉ có chính anh mới rõ ràng hậu quả do chuyện đó tạo thành tới tệ đến mức nào. Nhớ tới việc mẹ bưng bưng hăng hái nói với mình qua điện thoại: “Mẹ đã gọi cặp vợ chồng son Khởi Sâm rồi. Cô dâu mới không phải bạn học của Tiểu Hân sao, để tránh cho mọi người khỏi gò bó mẹ đã bảo Ngải Lâm dẫn Tiểu Hân tới, xuống máy bay con về thẳng nhà nhé, chúng ta sẽ ăn tết

Nguyên Tiêu cho đèn lồng”. Kỳ thực cả hai thành phố B và C đều không thật sự coi trọng Tết Nguyên Tiêu, anh cũng đoán được một chút nguyên nhân khiến mẹ làm như vậy nhưng cũng không nói ra.

Xuống máy bay thấy thời gian còn sớm anh đột nhiên lại nhớ tới hôm kia trước khi lên máy bay đã nhìn thấy một bộ đồ ăn ở cửa hàng tại sân bay, bộ đồ ăn đó được làm bằng gốm rất đẹp với hoa văn nhả nhện, có cảm giác mỏng như cánh hoa, khi đó trong lòng anh chợt nghĩ đến chuyện gì đó. Anh trầm ngâm suy nghĩ một chút rồi mỉm cười, cảm thấy mình hơi ngốc nghếch.

Lúc Mục Tư Viễn về đến nhà thì khách khứa còn chưa tới, chỉ có một mình mẹ bận rộn trong bếp, thấy anh về nhà sớm bà vui vẻ nói: “Tề Tuấn đúng là một thằng bé ngoan, biết nhà chúng ta có khách nên đã thả con về nhà sớm. Bộ đồ ăn này ở đâu ra thế?”

“Nghe nói mẹ đến thành phố B nên Tề Tuấn nhất định phải mua một bộ đồ ăn bắt con mang về, dặn mẹ cứ yên tâm ở đây ăn uống cho tốt”. Mục Tư Viễn vừa nói vừa mở ra, “Xem cậu ta chọn có vừa ý mẹ không”.

Trần Vân Chi nhìn thấy liền vui vẻ nói: “Chà chà, đẹp thật, mau đi rửa đi tối nay chúng ta dùng luôn, lần đầu tiên cô dâu của Khởi Sâm tới nhà, mẹ còn đang lo bộ đồ ăn cũ này của con kém quá. Tề Tuấn nó tinh mắt hơn con nhiều”.

Mục Tư Viễn thầm vui vẻ, thay quần áo đi rửa bộ đồ ăn mới, “Mẹ, nhà mình thuê người giúp việc được không, chủ yếu là nấu cơm và nói chuyện phiếm với mẹ”.

“Bây giờ hôm nào cũng có giúp việc ngoài giờ đến quét dọn vệ sinh, còn cần bảo mẫu gì nữa”. Trần Vân Chi nói, “Mẹ muốn có một cô con dâu cùng nấu cơm cùng tán gẫu với mẹ, tốt nhất còn có cháu trai cháu gái nữa, như vậy mới tốt. Cuộc sống gia đình khi đó mới thực sự thoải mái”.

Mục Tư Viễn gật đầu vâng dạ, ngày nào mẹ anh cũng nói câu này không dưới ba lần, chỉ mong lát nữa ăn cơm mẹ đừng nhắc tới bằng không chắc chắn sẽ bị Ngải Lâm và Khởi Sâm cười chết, còn nữa, Tiểu Hân cũng sẽ khó xử.

Hoàng Khởi Sâm và Cẩm Cẩm vừa mới bước vào cửa, Trần Vân Chi còn chưa kịp khen cô dâu thì Ngải Lâm đã đến rồi. Mục Tư Viễn vừa chào hỏi cô vừa bắt gặp ánh nhìn ra phía sau cô, lại không có một bóng người.

Ngải Lâm vừa cúi đầu thay giày vừa kêu lớn: “Bác ạ, cháu không hoàn thành nhiệm vụ, Tiểu Hân không chịu đến. Cái con bé này chạy còn nhanh hơn thỏ, cháu không đuổi kịp được cô ấy”.

Trần Vân Chi cười mắng: “Cái con bé này, cháu đi xe còn không đuổi kịp cô ấy, lẽ nào cô ấy biết bay à?”

Ngải Lâm cũng cười nói: “Đúng rồi, bay như chim ấy. Phụ nữ bây giờ hễ là ngoại hình xinh đẹp thì cứ đến ngày lễ sẽ không biết có bao nhiêu cuộc hẹn chờ bọn họ ấy, nào là bạn, bạn học, đồng nghiệp, nhiều lắm”.

Tâm tình Mục Tư Viễn chùng xuống, không nói tiếng nào xoay người đi vào bếp, chợt mất hết hứng thú với các loại thức ăn thơm nức trong phòng.

Từ khi nghe Mạch Tiểu Hân nói tháng sau Ngô Cảnh sẽ lấy vợ cả người anh cứ như trúng tà, chỉ cần rảnh rỗi là lại nhớ tới vẻ mặt đau buồn của cô, trong lòng vừa ghen tị vừa đau xót khó mà chịu được. Quen biết nhau thời gian dài như vậy rồi, đương nhiên anh đã biết rõ Mạch Tiểu Hân là một cô bé rất thận trọng đối với tình cảm, có lẽ vì mới bình phục lại sau cuộc tình tan vỡ với Ngô Cảnh đã lại bị mình làm tổn thương, điều này làm cho anh càng không thể tha thứ chính mình. Anh muốn vẫn hỏi quan hệ giữa hai người, anh bắt đầu hoài niệm những ngày tháng trước kia, hoài niệm gương mặt tươi cười ngại ngùng của cô, âm thanh nhút nhát của cô, còn cả ánh mắt dịu dàng khi nhìn mình, tất cả đều ngọt ngào đến mức làm say lòng người, nhưng hiển nhiên cô ấy không muốn quay lại. Chuyện hình như càng ngày càng thoát khỏi phương hướng mình muốn, anh chỉ có thể bất lực trở mặt nhìn.

Mục Tư Viễn đứng ngăn người trước bồn rửa bát, đến tận lúc mẹ anh ở bên ngoài lớn tiếng gọi anh mới tỉnh táo lại, lấy khăn lau khô bộ đồ ăn rồi băng ra ngoài.

Vừa thấy bộ bát đĩa đó Cẩm Cẩm đã khen: “Bộ đồ ăn này đẹp quá, tiếc là Mạch Mạch không đến. Nếu cô ấy mà thấy thì nhất định sẽ ăn rất ngon. Người khác ăn cơm thì nhìn thức ăn, cô ấy ăn cơm lại nhìn bát đĩa. Hồi học năm thứ hai bọn em đi tập quân sự, thức ăn trong quân đội đều được đựng vào chậu rửa

mặt, cô ấy nhìn thấy là lại ăn không ngon, khiến chính trị viên của bọn em tức giận đến mức cứ mắng cô ấy không nhẽo mãi”.

Ngải Lâm cười nói: “Đúng là không nhẽo, thế thì sau một tháng tập quân sự sẽ không bị chết đói chứ?”

Cầm Cầm nói: “Quả thực còn gầy hơn cành liễu. Cô bé đó có ăn cũng không béo, đã vậy còn không thấy đói, làm bọn em hâm mộ gần chết”.

Hoàng Khởi Sâm cười cười khoác vai cô nói: “Thế mà cũng hâm mộ? Em không được giảm béo nữa nhé, chúng ta còn phải chăm chút cho thể hệ tiếp theo”.

Cầm Cầm đỏ mặt, quay mặt đi, “Còn nói linh tinh nữa là em lơ anh luôn đấy”.

Hoàng Khởi Sâm cười đùa bốn cọt: “Một ông xã tốt như anh mà em thật sự bỏ được à?”

Cầm Cầm liếc ông ta, “10 tuổi em mất bố mẹ, anh chăm sóc em mười mấy năm, đương nhiên em phải dày mặt đi theo anh. Bằng không, phụ nữ có tài có mạo có nhà có công việc ai lại đi tự hạ thấp mình làm gì. Anh không thích thì em thôi vậy, trước kia không phải anh thường khuyên em, trên đời này thiếu gì người tốt, nơi này không giữ...” Cô dừng lại một chút, cảm thấy chữ không quá thô bạo liền sửa lại, nói: “Không giữ ta lại thì khác có chỗ khác cần ta”.

Qua Hà Đông, Cầm Cầm đã biết một số chuyện giữa Mạch Tiểu Hân và Mục Tư Viễn, hết sức bất bình thay cho bạn khuê phòng của mình. Mục Tư Viễn, người quả thật là kim cương, dù sao Mạch Mạch cũng là bảo bối trong lòng rất nhiều chàng trai mà. Đã không cần người ta thì tại sao trước đó còn phải săn đón làm cho người ta động lòng? Sau đó lại coi thường tấm lòng của phụ nữ như thế, quả thực không hề phúc hậu. Tối nay cô có chủ tâm xả giận giúp Mạch Tiểu Hân.

Hoàng Khởi Sâm thấy cô nói một hồi rồi nghiêm mặt, không biết mình đã nói gì đắc tội vợ yêu nên vội dỗ dành: “Anh đã nói trước rồi, lấy được người vợ thẳng tính như em là may mắn của anh, anh đi xem bói đều thấy nói anh được phúc nhờ vợ”.

Trần Vân Chi gật đầu nói: “Cô thấy cháu quả thật có phúc nhờ vợ, cô thích nghe lời Cầm Cầm nói, phụ nữ phải sáng suốt, một người không biết quý trọng mình thì mình cũng không cần phải quý trọng người đó”. Lần này Ngải Lâm lại kể chuyện Mục Tư Viễn ép mình đi đưa thẻ cho Mạch Tiểu Hân với Trần Vân Chi, Trần Vân Chi tức giận vì con trai làm việc quá tuyệt tình, vốn muốn nhân cơ hội tối nay để đổ dành Mạch Tiểu Hân, không ngờ cô lại không chịu đến. Cảm giác vừa thất vọng vừa chán nản toàn bộ bị đổ lên đầu Mục Tư Viễn, nhân lúc này liền mượn lời nói của Cầm Cầm để trách móc con trai.

Mục Tư Viễn chỉ mỉm cười nghe mấy người này giương cung rút kiếm, thỉnh thoảng lại gấp thức ăn cho mọi người, không ai nhìn ra anh có một xú ả nào. Ngải Lâm lén quan sát hồi lâu mà không phát hiện được gì, nghĩ thầm cũng xem như hắn đã tu luyện đến cảnh giới rồi, cô còn đang mặc cảm thì thấy chuông cửa vang lên.

Trong lòng Mục Tư Viễn vừa căng thẳng vừa vui sướng, anh ngồi ở chỗ ngồi gần phái cửa nhất nhưng lại chậm chạp không chịu đứng dậy, không biết mình nên đi mở cửa bằng tốc độ thể nào mới có thể không để lộ sự chờ đợi trong lòng. Còn Cầm Cầm thì vừa kêu lên “Có phải Mạch Mạch đến rồi không” Vừa vội vã chạy ra mở cửa.

Người đến lại là Lục Tử Tình, thấy mọi người đang ngồi bên bàn ăn như vậy nhất thời cô cảm thấy hơi bất ngờ.

Trần Vân Chi nói: “Cô muốn gặp cô dâu mới một chút nên mới bắt Khởi Sâm mang Cầm Cầm tới”.

Lục Tử Tình biết quan hệ của Hoàng Khởi Sâm và Mục Tư Viễn không hề tầm thường, Ngải Lâm lại là loại người thích ăn chực, liền thu về kinh ngạc lại làm nũng: “Ngải Lâm đến ăn chực được tại sao cháu không đến được? Ăn tết mà ở nhà cháu chẳng có ai, cháu còn đáng thương hơn cả cô ấy!” Vừa thấy Mạch Tiểu Hân không có đây cô đã có thể càng chắc chắn hơn về phỏng đoán của mình trước đây nên tâm tình rất tốt.

Trần Vân Chi nói: “Cô biết nhà Ngải Lâm không coi trọng mấy ngày tết như thế này, hôm nay cháu và Tử Hân chắc phải ở nhà với bố cháu”.

Lục Tử Tình nói: “Từ khi mẹ cháu mất thì nhà cháu cũng không chú ý đến những dịp này nữa. Bố cháu phải đi tiếp khách, Tử Hân bận đi tán gái, những ngày tết như thế này nó làm sao bỏ lỡ được. Đến ngày lễ tết các cô gái thường hay nhớ nhà, chính là lúc tốt nhất để dỗ dành”.

Vốn khi nhìn thấy người đến là Lục Tử Tình trong lòng Mục Tư Viễn đã thất vọng hết cỡ, sau khi nghe những gì cô nói, nhớ tới hình ảnh Lục Tử Hân và Mạch Tiểu Hân đứng nói chuyện trong lễ cưới hôm đó, đứng rất gần nhau, cầm Lục Tử Hân hầu như đã chạm vào tóc cô ấy, càng nghĩ càng thấy mồm miệng nhạt nhẽo, cũng không biết trong bữa tối này mình đã ăn những gì.

37. 36

Nhà A nhà BTác giả: Hàm Hàm

Ngoại truyện

Dịch: Losedow

Biên tập: Airin

Nguồn: Tangthuvien

Ngoại truyện: Ngô Cạnh

Việc đầu tiên tôi làm sau khi đến công tác tại đại học A là đi đón sinh viên mới.

Sinh viên mới của đại học A báo danh ngày 15 tháng 9. Lần đầu tiên đi đón sinh viên với thân phận giáo viên, tôi nhìn lần lượt từng gương mặt trẻ trung như đang tỏa sáng, trong lòng vừa có chút cảm khái vừa cảm thấy hâm mộ.

Hôm đó nhiệt độ rất cao, bàn tiếp nhận sinh viên mới đến báo danh của học viện chúng tôi được đặt dưới một tán cây to, mặt đất hơi gồ ghề, chiếc bàn cũng hơi cập kênh, có điều còn có thể coi như mát mẻ. Bên cạnh tôi là bốn nam sinh viên năm thứ tư cũng kê bàn đón sinh viên, bọn họ nhỏ giọng thảo luận về các sinh viên mới đi qua, đương nhiên là nữ sinh, mà không cần kiêng nể gì. “Cô bé này có nước da không tồi”. “Cô bé kia thật là đầy đặn!” “Ôi trời, mày xem em kia mặc bộ quần áo quê chưa kìa!” “Oa, nhìn em kia kìa, đi báo danh mà dám mặc quần soóc ngắn như vậy!” (Tại Trung Quốc, trong một trường đại học có nhiều học viện khác nhau).

Tôi đành phải giả câm giả điếc, không biết là một giáo viên thì nên tỏ thái độ như thế nào mới phải. Họ ở trong ngôi trường này lâu hơn tôi, tôi lại không biết phong cách của trường này như thế nào, trường học khoan dung đối với lời nói cử chỉ của sinh viên tới mức độ nào, nếu cứ phát ngôn bừa bãi thì ngày mai có khi sẽ xuất hiện trên trang nhất website của trường cũng không chừng.

Kỳ thực tôi cũng không hài lòng lắm với đại học A, trường này kém quá nhiều so với các trường tôi học đại học và thạc sĩ, cùng lắm cũng chỉ có thể coi như một đại học xếp hạng không thấp lắm trong tỉnh. Nhưng mẹ tôi kiên quyết bắt tôi phải về đây, mẹ nói rằng bà và bố tôi đã phấn đấu ở thành phố A chầm đó năm, cũng có một chút quan hệ, về thành phố A sẽ tốt hơn nhiều so với ở bên ngoài tay không tác sát gây dựng cơ nghiệp. Tôi không lay chuyển được bà, hơn nữa giờ đây tìm việc quá khó, tiến sĩ tốt nghiệp đã phải qua năm ải chém sáu tướng, vậy mà có thể tìm được một công việc như vậy đã xem như rất khá rồi. Sư huynh tôi đã tốt nghiệp hai năm nhưng giờ đây hồ sơ vẫn còn ở sàn giao dịch việc làm mà không có tin tức gì.

“Thầy Ngô, sau này nếu trong lớp thầy có nữ sinh xinh đẹp thì thầy phải nhớ đến bọn em đấy!” Có lẽ là vì thấy tôi vẫn không lên tiếng nên một sinh viên ngoại hình rất đẹp trai bên cạnh quay sang bắt chuyện với tôi.

Tôi cười cười, “Nam sinh đại học A muốn tìm nữ sinh mà còn cần giáo viên giúp đỡ sao?”

Một nam sinh tóc rất dài khác đi tới nói: “Thầy Ngô, thằng này là thằng tàn nhẫn bẻ hoa có tiếng, tung hoành vô địch ở học viện mình đây, học kì trước có hai nữ sinh đánh nhau vì nó, cảnh tượng đó, tặc tặc, vô cùng thê thảm!”

“Có chuyện như vậy à? Đánh nhau ở phòng nam sinh hay là phòng nữ sinh?” Tôi hỏi. Phòng nữ sinh thì đương nhiên nam sinh không vào được.

Nam sinh tóc dài gãi đầu cười nói: “Nghe nói, nghe nói thôi mà thầy”.

Nam sinh đẹp trai đắm hấn một đắm, nói: “Đây là mày đang bôi nhọ danh dự của tao đây. Học viện kinh tế làm gì có gái đẹp, tất cả gái đẹp đều ở học viện ngoại ngữ hết rồi! Thầy Ngô, hôm nào đến dạ hội chào mừng sinh viên mới thầy đến mà xem, tất cả khuôn long đều là sinh viên học viện chúng ta, thật là đáng thương!”

Tôi cười lắc đầu, nói: “Nói không chừng năm nay sẽ có người còn xinh hơn học viện ngoại ngữ, đừng chán nản thế”.

Lời này đã ứng nghiệm, trong số sinh viên mới thật sự có một cô bé xinh đẹp.

Hơn mười giờ sáng, đã có rất nhiều sinh viên lục tục đến báo danh. Mấy sinh viên cũ bắt đầu bận rộn, người thì chỉ đường, người thì khuân vác hành lý giúp, người thì phát tài liệu, tất cả đều vào đấy. Tôi đứng bên cạnh nhìn, cảm thấy không có việc gì làm nên định đến căng tin gần đó mua chút đồ uống cho mấy sinh viên cũ. Lúc này một cô gái mặc áo phông trắng quần jean đeo ba lô đi tới hỏi: “Học viện kinh tế báo danh ở đây đúng không ạ?”

Âm thanh rõ ràng nhưng lại rất dịu dàng. Tôi quay đầu lại thấy một gương mặt cực kì thanh thuần xinh đẹp, làn da trắng muốt, ngũ quan xinh xắn, đôi môi hồng tươi, đôi mắt vừa to vừa sáng cực kì dễ thương. Tôi nghĩ thầm, vừa nói học viện kinh tế không có người đẹp mà đã đến ngay rồi.

Đó là lần đầu tiên chúng tôi gặp mặt, cô ấy không chú ý đến tôi, mà ngoại trừ việc cảm thấy cô ấy xinh đẹp, tôi cũng không có cảm giác gì đặc biệt. Có điều rất nhiều năm sau tôi còn nhớ rõ dáng vẻ đơn thuần như học sinh cấp hai của cô ấy, hơn nữa còn rõ ràng hơn cả lúc vừa nhìn thấy.

“Đúng vậy đúng vậy”. Nam sinh đẹp trai phản ứng nhanh nhất, “Tiểu sư muội học khoa nào?”

“Khoa tài chính kế toán”. Cô ấy vừa nói vừa lấy giấy gọi từ trong ba lô ra, “Có phải nộp phí ở đây luôn không?”

“Không phải, phải đến phòng tài vụ nộp, phòng tài vụ ở tòa nhà hành chính, anh dẫn em đi”. Nam sinh đẹp trai ân cần nói, “Hành lý của em đâu? Anh đưa em đến ký túc xá trước”.

“Không cần, tự em đi được mà”. Cô gái chìa tay ra, “Đưa sơ đồ cho em là được”.

Nam sinh đẹp trai sững sờ một chút, đại khái là không ngờ lại bị từ chối, cười nói: “Trường học rất lớn, có thể em sẽ không tìm được”.

Nam sinh tóc dài cũng phụ họa: “Kéo hành lý đi tới kí túc nữ sinh thì chết mất, anh có xe đạp, để anh chở giúp em”.

Tôi cười cười đi đến căng tin. Tiết mục của thiếu nam thiếu nữ quả nhiên là không quan tâm đến thiên thời địa lợi. Ngẩng đầu lên, tôi vô tình nhìn thấy một người đàn ông trung niên đang đứng ở đối diện với căng tin cách bàn đăng kí không xa không gần mỉm cười nhìn về phía bên này. Khuôn mặt ông ta rất giống cô bé kia, có lẽ là bố cô ấy, đứng ngoài nắng gắt mà ông vẫn không tỏ ra khó chịu gì, vẫn ung dung nho nhã chứ không sốt ruột hồi đông hồi tây đi qua đi lại không yên tâm như các phụ huynh khác. Tôi không nhịn được quay lại nhìn một chút mấy nam sinh đang sẵn đón đó, nghĩ thầm, có một ông bố xuất sắc như vậy thì ánh mắt của cô bé nhất định là sẽ rất cao.

Lúc tôi đi mua nước về cô gái này vẫn đang đứng đó vì bị một đám nam sinh cũ hỏi han các kiểu với những ánh mắt sáng rực, có thể thấy cô ấy hơi sốt ruột, vừa ngoan ngoãn trả lời lại vừa len lén nhìn về phía bố mình, nhìn cực kì trẻ con, cũng cực kì đáng yêu.

Nam sinh tóc dài nhận những chai nước trong tay tôi đặt lên trên bàn, quá nặng, bàn hơi nghiêng một chút, mấy tờ tài liệu rơi xuống. “Cẩn thận”, tôi kêu lên.

Cô bé quay đầu lại nhìn tôi, “Gì thế?”

Tôi nhặt tài liệu lên cười cười nhìn cô ấy, “Nghe rõ những gì các sư huynh dặn chưa?”

“Nghe rõ rồi ạ”. Cô ấy lập tức nhận ra tôi có ý giải vây cho mình nên vội gật gật đầu như trút được gánh nặng, vừa muốn xoay người rời đi thì một nam sinh cũng đến báo danh từ bên cạnh chạy tới vừa lau mồ hôi vừa tiện tay thả hòm hành lý xuống dưới chân cô ấy.

“Cẩn thận!” Cách cái bàn ở giữa, tôi đưa tay qua bàn muốn kéo cô ấy ra để tránh bị dè vào chân nhưng cô ấy đã khéo léo nhảy sang bên cạnh một bước rồi quay đầu hỏi tôi: “Gì thế?”

Tôi lắc đầu, chỉ chỉ dưới chân cô ấy.

Nam sinh nọ đã nhận ra mình bất cẩn, vội vàng liên tiếp xin lỗi cô ấy dưới ánh mắt bất mãn của các đàn anh, có lẽ là vì đối tượng cần xin lỗi là người đẹp nên mặt còn đỏ lên. Thiếu nam thiếu nữ, đúng là đáng yêu.

“Không sao đâu”. Cô ấy chỉ mỉm cười không để ý rồi xoay người chạy về phía bố mình.

Lúc đó tôi còn không biết cô ấy tên là Mạch Tiểu Hân, hai lần tôi nói “cẩn thận” cô ấy đều cho rằng là tôi gọi cô ấy. (Tiểu Hân và tiểu tâm đồng âm, tiểu tâm có nghĩa là cẩn thận). Sau đó tôi không còn dùng đến hai chữ này nữa, dần dần cũng trở thành một loại thói quen. Thậm chí sau này tôi cũng không bao giờ nói hai chữ này với con tôi, lúc thật sự cần thiết cũng chỉ nói “Chú ý!”, tôi không dám thốt ra hai chữ ấy.

Bận rộn một ngày, tắm rửa xong tôi đến nhà ăn của giáo viên. Đã hơn tám giờ rồi, vì chỉ có nhà ăn này còn đồ ăn nên cũng có không ít người.

Cô bé xếp hàng phía trước có một mái tóc dài hơi xoăn, hình như cũng vừa gội đầu xong nên tóc còn ẩm, đang định bưng một bát mì mà một cốc nước ngọt quay đi thì nhân viên nhà ăn bên trong gọi lại: “Cháu quên thẻ rồi!”

“A”. Cô ấy nhanh chóng quay đầu lại, còn tôi lúc này đang cúi đầu xuống gọi đồ ăn, đầu cô ấy đập vào cằm tôi, cả hai người đều đau đến xuyết xoa. Cô ấy vội quay đầu đi và lại không nhận được xuyết xoa lần nữa, tôi cúi đầu xem, một lọn tóc dài của cô ấy mắc vào khuy áo tôi.

“Đừng động”. Tôi nhận ra cô bé bị các sư huynh vặn hỏi nhiều lần lúc báo danh này, từ từ gỡ tóc cô ấy ra khỏi cúc áo mình, thật ra cũng chỉ có mấy sợi.

“Cảm ơn sư huynh”. Cô ấy đỏ mặt, hơi cúi người với tôi, trên tay vẫn bưng đồ ăn.

“Là giáo viên”. Tôi chỉnh lại cho cô ấy, cũng gọi mì và nước ngọt giống cô ấy rồi nói với cô bé vẫn đứng bên cạnh không dám đi này, “Tôi là chủ nhiệm lớp của các em, Ngô Cạnh”.

“A, thầy Ngô”. Rõ ràng cô bé rất ngạc nhiên, bất an đi theo phía sau tôi.

Trong lòng tôi rất vui vẻ, thì ra nhìn qua mình còn rất trẻ, một cô bé như vậy lại gọi mình là sư huynh. “Ngồi đi, Mạch Tiểu Hân”.

Cô ấy càng giật mình nhìn tôi, hai mắt tròn trừng cực kì đáng yêu. Cô ấy đâu biết rằng lúc về tôi đã tra hồ sơ.

“Thấy quen với cuộc sống ở đại học chưa?” Tôi ra về giáo viên đạo mạo.

“Quen rồi, trước kia nhà em cũng ở trong khuôn viên như vậy”. Cô ấy ngoan ngoãn nói, uống một ngụm nước ngọt có đá rồi nheo mắt lại có vẻ rất hưởng thụ, “Ở đại học C”.

“Thảo nào vừa đến đã tìm được nhà ăn nhân viên”. Tôi cười nói, “Tại sao muộn như vậy mới ăn cơm?” Tôi phát hiện cô ấy ăn rất chậm, vì vậy tôi cũng cố tình ăn chậm lại.

“Không muốn ăn”. Cô ấy dừng lại một chút, “Bởi vì phụ huynh đều về hết rồi, tâm tình mọi người đều không tốt”.

Tôi bật cười, “Đều đã bao nhiêu tuổi rồi? Vẫn còn tưởng mình là học sinh tiểu học à?”

Cô ấy không lên tiếng, một lát sau mới nhỏ giọng nói, “Còn có bạn khóc nữa cơ, các bạn ấy khóc em cũng ăn không ngon”.

“Thế nên bây giờ đói rồi?”

Tôi thấy cô ấy gật đầu, nghĩ thầm, thì ra lớp mình chủ nhiệm cũng không khác nhà trẻ là mấy, mấy em bé chưa rời xa bố mẹ bao giờ này còn chưa cai sữa.

“Bố em dạy ở đại học C à? Tại sao em không thi vào đại học C?” Đại học A và đại học C xếp hạng gần ngang nhau, tại sao một cô bé không nở rời bố mẹ mà lại không học ở đại học C luôn?

“Sợ bố em nhìn thấy em ngồi dưới lớp nghe giảng lại căng thẳng”.

Cô ấy cười rất tinh nghịch, hai má lúm đồng tiền nhàn nhạt như ẩn như hiện, linh động phi thường. Đột nhiên tôi nghĩ, nếu như tôi nhìn thấy cô ấy ngồi bên dưới nghe giảng như vậy thì có phải cũng sẽ cảm thấy căng thẳng không?

“Bố em rất đẹp trai”. Nói xong, tôi mới phát hiện hình như lời nói của mình thiếu vẻ nghiêm túc của một giáo viên.

“Mọi người đều nói như vậy”, cô ấy không phát hiện, còn cảm thấy hơi đắc ý.

“Có điều bạn Tiểu Mạch lại rất mảnh mai”. Tôi nhin cười, nói. Tôi không bao giờ nói đùa với phụ nữ, không biết vì sao thấy cô ấy lại cảm thấy rất thả lỏng, rất muốn trêu đùa cô ấy.

“Thầy Ngô, đừng gọi em là Tiểu Mạch”. Cô ấy vừa uống nước ngọt vừa lẩm bẩm nói: “Đại Mạch Tiểu Mạch, toàn bị người ta đặt biệt hiệu”.

Tôi bật cười, suýt nữa phun cả mì trong miệng ra, “Thế gọi là gì? Tiểu Hân? Cũng không được mà, càng dễ làm mọi người hiểu lầm”.

Cô ấy không lên tiếng, vừa uống nước ngọt vừa cúi đầu cười vui, hai hàng lông mi rất dài, rất cong rung rung giống hệt một em bé làm mọi người nhìn thấy là trong lòng lại cảm thấy rất thoải mái.

Sau đó tôi nghe thấy các sinh viên đều gọi cô ấy là Mạch Mạch. Mạch Mạch, Mạch Mạch, tôi cũng rất thích gọi cô ấy như vậy, và luôn gọi như vậy cho đến khi không thể gọi nữa.

Buổi tối hôm đó, lúc về nhà, mẹ hỏi tôi đi làm cảm thấy thế nào. Tôi nói rất tốt, tôi thích ngôi trường này, rất thích, cũng thích học sinh của tôi, rất thích.

Đây là lần đầu tiên tôi thích một cô gái, lần đầu tiên muốn bảo vệ một người trong tay mình. Thì ra trên thế giới này thật sự có tình yêu sét đánh.

Lúc có một mình tôi luôn nghĩ, ngày đầu tiên biết nhau chúng tôi đã gặp nhau ba lần, có thể coi như hữu duyên đúng không? Trong vòng một năm sau khi biết nhau chúng tôi đã yêu nhau, càng nên coi như hữu duyên đúng không? Là ai đã nghĩ ra bốn chữ “hữu duyên vô phận” này, người đó nhất định cũng đã trải qua nỗi đau xé lòng như vậy, như tôi.

Sau này, trong cuộc sống, mỗi lần đi dưới gốc cây đặt bàn đăng kí lúc đầu tôi lại luôn nhớ tới hình ảnh ngày đầu tiên cô ấy đến báo danh, áo phông trắng, quần jean, xinh xắn nhẹ nhàng, vừa nhớ đến lại thấy đau lòng. Kỳ thực chúng tôi chỉ nói chuyện với nhau một cách bình thường nhất như giữa một sinh viên mới với chủ nhiệm lớp, thông thường đến mức người ngoài nghe thấy hoàn toàn có thể coi là nhầm nhối, xoay người là quên mất, nhưng tôi lại nhớ rõ ràng không quên một câu nào. Bởi vì, đó là thứ duy nhất cô ấy để lại cho tôi, may mắn là thứ cô ấy để lại là trí nhớ, có thể chỉ thuộc về một mình tôi, vĩnh viễn sẽ không có ai phát hiện.

Hôm đó ở lễ cưới của La Cầm Cầm tôi nhìn thấy một người đàn ông bên cạnh cô ấy dịu dàng nói chuyện với cô ấy, còn có một người đứng ở xa xa nhưng ánh mắt vẫn quanh quẩn bên người cô ấy như thể muốn khắc ghi hình ảnh của cô ấy vào lòng. Cô bé này quả nhiên đi đến đâu cũng là bảo bối trong lòng các chàng trai. Chỉ mong tất cả những tủi thân cô ấy đã phải chịu đựng khi ở bên tôi sẽ được một người yêu cô ấy bồi thường gấp bội.

Mong em hạnh phúc, Mạch Mạch của anh.

38. Chương 37

Nhà A nhà BTác giả: Hàm Hàm

Chương 37

Dịch: Losedow

Biên tập: Airin

Nguồn: Tangthuvien

Trưa thứ sáu.

Ngải Lâm nhìn đồng hồ, đã đến mười hai rưỡi, cô thở dài gọi điện thoại dặn nhà ăn mang hộp cơm đã chuẩn bị tốt lên.

Hơn một tháng nay thần kinh của mọi người ở Viễn Dương từ trên xuống dưới đều căng cứng, đặc biệt là các giám đốc bộ phận, vừa thấy kim giờ đồng hồ chỉ đến số 11 liền vội vàng chuẩn bị tài liệu báo cáo theo phản xạ có điều kiện, bởi vì gần đây tổng giám đốc Mục Tư Viễn trăm công nghìn việc lại thích dùng thời gian trước giờ cơm trưa này để nắm bắt tình hình công tác của các ngành. Hơn một tiếng sau, thư ký tổng giám đốc sẽ đích thân mang một hộp cơm đầy đủ sắc hương vị lên, có điều các thuộc cấp may mắn được cùng ăn trưa với tổng giám đốc lại phát hiện tổng giám đốc ăn uống rất chán, chỉ nếm một chút là thôi, thậm chí nếm một chút cũng tỏ ra rất miễn cưỡng. Có người quan tâm lên chạy đi hỏi thư ký Ngải xem có phải tổng giám đốc còn chưa khỏe hẳn hay không, nhưng thư ký Ngải luôn tỏ ra rất bí hiểm. Lập tức lời đồn lan truyền khắp nơi trong công ty Viễn Dương, kiểu gì cũng có. Rất cục có một ngày trong thang máy Mục Tư Viễn chính tai nghe thấy có người suy đoán anh mắc bệnh nan y, anh sầm mặt gọi Ngải Lâm vào văn phòng.

“Là cô nói với người khác thân thể tôi không tốt?”

“Không nhớ lắm, có thể là buột miệng nói ra”. Ngải Lâm nói thờ ơ như không, có khi đã nói đùa với giám đốc bộ phận quen thuộc nào đó cũng nên.

“Tôi có bệnh gì? Vậy mà có người nói cứ như là tôi sắp chết rồi, tiểu thư Ngải Lâm, chúng ta là công ty đã niêm yết, cô có biết một câu thuận miệng của cô sẽ dẫn tới giá cổ phiếu tụt dốc không?” Mục Tư Viễn tức giận nhìn Ngải Lâm, tại sao anh lại gặp phải một đồng phụ nữ như vậy chứ? Hà Đông, Ngải Lâm, đương nhiên còn có Mạch Tiểu Hân, người nào cũng làm cho anh sống không yên, ngủ không ngon, buổi sáng hôm nay phát hiện dây lưng của mình đã rộng ra nửa đốt.

“Chỉ có anh mới biết rốt cuộc mình có bệnh hay không”. Ngải Lâm cao giọng nói, “Anh làm thêm giờ như phát điên, ép mọi người làm cho quý một vốn nệ nhàng nhất lại giành được thành tích ngang với quý ba trước đây vẫn bận rộn nhất. Buổi trưa hôm nào không phải tiếp khách thì cũng họp, tôi vất óc tìm cách thay đổi mùi vị hộp cơm trưa cho anh nhưng hôm nào anh cũng không ăn được mấy miếng, anh đắc đạo thành tiên rồi à? Không ăn không ngủ, cứ như vậy thì bệnh gì mà chả mắc được?”

“Ăn cơm hộp mà cô muốn tôi phải ăn bao nhiêu?” Mục Tư Viễn đành phải nhượng bộ, “Cô có cố gắng đổi vị đến mấy cũng chỉ có vài món ăn nhạt nhẽo như vậy”.

“Vậy vì sao chính anh không chịu xuống nhà ăn ăn cơm, thiếu gì rau dưa, nước canh thì đủ để tắm ấy chứ”. Ngải Lâm nhìn anh chằm chằm, nói, “Không phải là anh có tâm bệnh gì chứ?”

“Nói bậy”, Mục Tư Viễn nghiêm mặt nói, “Cô nhàn quá rồi đúng không? Lần sau tôi có họp hành gì hay nói chuyện với ai thì cô đến ngồi bên cạnh ghi chép”.

“Tư Viễn, năm nay anh đã 31 tuổi chứ có còn 16 tuổi đâu, có chuyện gì không nghĩ ra được, có lời gì không nói ra được mà nhất định phải hành hạ chính mình như vậy?”

“Ngải Lâm!” Mục Tư Viễn tức giận ngắt lời cô, dừng lại một chút rồi mềm giọng nói, “Ra ngoài đi, tôi muốn nghỉ ngơi một lát”.

Ngải Lâm tức giận trợn mắt nhìn anh, đi tới bên cạnh nói, ngoài cười nhưng trong không cười: “Cho nên mới nói, cơm có thể từ từ ăn từng miếng một, theo đuổi phụ nữ thì lại không thể áp a áp úng như trâu bò nhai lại, lúc muốn ăn thì ăn, không muốn ăn thì để dành, đến lúc muốn ăn thì lại ăn tiếp, có mà nằm mơ nhé! Ai mà thèm đợi anh!” Thấy Mục Tư Viễn tức giận đến mức sắc mặt trắng bệch, cô mới xoay người lả lướt đi ra ngoài. Cái thằng cha buồn bực chết người không đền mạng này, sét không đánh thì không chịu mưa, không nói tàn nhẫn thì làm sao biết sót ruột.

Ngải Lâm cũng rất lâu không gặp Mạch Tiểu Hân rồi. Sau tết Nguyên Tiêu rõ ràng Mạch Tiểu Hân đã cố hết sức để tránh mặt bọn họ, mỗi lần gặp nhau ở nhà ăn đều luôn khách sáo chào hỏi rồi cùng Hà Đông đi ra chỗ thật xa tìm bàn ngồi ăn cơm. Có lúc cô nhất quyết kéo Mạch Tiểu Hân ngồi xuống nhưng Hà Đông sẽ lập tức hò hét kéo cô ấy trở về. Dù biết rõ hai cô bé này đã thông đồng từ trước nhưng Ngải Lâm cũng không làm gì được. Nhìn từ góc độ của Mạch Tiểu Hân thì việc làm của cô ấy không sai chút nào, một chàng trai không thích cô ấy nhưng mẹ anh ta lại thích, vậy đương nhiên cô ấy chỉ có thể cố gắng tránh né, vừa cắt đứt ý định của mẹ anh ta vừa tránh bị anh ta nghi ngờ. Có điều cô ấy đâu biết rằng kỳ thực gã con trai đó là khẩu thị tâm phi, nhiều lần bị cô ấy tận lực xa lánh khiến cho buồn chán, gián tiếp mang đến một trận tai nạn tăng ca cho các công chức Viễn Dương.

Ngải Lâm trở lại chỗ ngồi của mình, trong lòng vừa mắng Mục Tư Viễn tự làm tự chịu vừa bắt đầu bày mưu tính kế, đưa tay với điện thoại gọi giám đốc kinh doanh.

“Khởi Sâm, anh đã kết hôn, chúng tôi cũng đã giúp đỡ hết sức mình, bao giờ mới mời chúng tôi ăn một bữa cảm ơn đây? Trời cũng bắt đầu ấm áp rồi, chúng ta đi ăn đồ nướng được không?”

“Được, hôm qua Cẩm Cẩm đã bàn bạc với bạn học cô ấy chủ nhật phải đi đạp thanh, cô cũng đi cùng nhé”.

“Cho cả Tư Viễn đi cùng nữa, anh xem mấy ngày nay anh ta bận rộn đến mức đã gầy đi bao nhiêu, dẫn anh ta ra ngoài giải sầu đi”.

Hoàng Khởi Sâm hiểu ý cười cười, “Anh ta có một chị dâu như chị đúng là may mắn. Được, hôm tết Nguyên Tiêu, Cẩm Cẩm nói chuyện quá không khách sáo, để tôi lập công chuộc tội vậy”. Lúc Cẩm Cẩm nói chuyện mình nghe được từ chỗ Hà Đông với Hoàng Khởi Sâm, ông ta cảm thấy vô cùng khó hiểu. Nhìn dáng vẻ Tư Viễn rõ ràng là rất để ý Mạch Tiểu Hân, nhưng tại sao lại có loại hành động tránh người ta từ ngoài ngàn dặm như vậy? Chẳng lẽ cũng giống như chính mình, càng để ý càng do dự, ông ta thì để ý đến tuổi tác và thân phận của hai người, còn Tư Viễn thì vì cái gì?

Ngải Lâm thở dài nói: “Tôi làm thư ký vất vả cực nhọc, làm bao nhiêu việc mà không được lợi lộc gì, nói không chừng lần này tổng giám đốc Mục của chúng ta lại không chịu cảm kích, nếu vậy tôi thật sự có thể mua miếng đậu về đập đầu chết cho rồi”. Hai vợ chồng cô và Thiệu Chí Vĩ nhất định là đời trước đã nợ Mục Tư Viễn nên đời này mới không muốn nhìn thấy anh ta cô đơn như vậy!

Buổi sáng chủ nhật, Mạch Tiểu Hân vội vàng xách ba lô đóng cửa, vừa nghe điện thoại vừa đi xuống cầu thang, “Biết rồi biết rồi, bạn đi xe cùng Cẩm Cẩm, chị Ngải Lâm tới đón tớ, tốt tốt tốt, bạn lại lấy trộm máy ảnh của bố mang đi à? Loại máy ảnh chuyên nghiệp này khó chụp lắm, bạn không muốn tớ nhàn nhả quá đúng không? Được rồi, chắc là xe đã đến rồi, chờ tớ nhé!” Mạch Tiểu Hân lơ đãng nhìn xuống dưới lầu rồi lập tức dừng bước, tại sao lại là Mục Tư Viễn đang đứng bên cạnh xe?

Mạch Tiểu Hân thở dài xoay người đi lên tầng, nhất định lại là Ngải Lâm tự chủ trương. Có lẽ cũng chỉ có một tổng giám đốc như anh ta mới bị thư ký của mình sai khiến suốt ngày như thế, cho dù là bạn học cũng không cần nghe lời như vậy chứ? Đúng là làm người ta khó xử, một bác gái một chị cả, làm cái hạt lúa mì này lần qua lần lại vẫn không tìm được chỗ tránh. Còn có cái chú Lôi Phong này nữa, tại sao vẫn cứ tỏ ra quan tâm đến mình như thế? Cô nhớ tới chuyện xảy ra ở đám cưới lần nọ, không nhận được oán thâm, cứ thích làm chuyện tốt như vậy làm gì? Cô tức giận hừ một tiếng, xem ra kế hoạch chụp ảnh nghệ thuật của Đông Đông không hoàn thành được rồi.

Trong điện thoại, Hà Đông mất hứng nói: “Có vấn đề gì chứ, có phải bạn dính lấy anh ta đâu, đến nơi cứ để kệ anh ta thích làm gì thì làm, chẳng mấy khi mọi người cùng nhau ra ngoài chơi, bạn không đi thì chán lắm”.

Mạch Tiểu Hân chán nản nói: “Vốn cũng không có gì, nhưng mẹ anh ta và chị Ngải Lâm lại trắng trợn quá, thành thật mà nói tớ cũng không biết phải đối mặt với anh ta thế nào nữa. Đông Đông, tớ hối hận chết mất”. Cô hối hận vì đã động lòng với anh ta và lại bị người ta nhìn thấu và từ chối, cho dù bây giờ cô đã không còn tâm tư đó nhưng trong tình huống như hôm nay thì cô vẫn không thể nào cảm thấy thoải mái được.

“Hay là tớ gọi điện thoại bảo chị Ngải Lâm tới đón bạn trước”, Hà Đông chưa từ bỏ ý định, “Người ta đã mặc một bộ quần áo rất đẹp rồi đấy”.

Mạch Tiểu Hân mở cửa phòng ném ba lô xuống đất rồi lại đóng cửa đi xuống dưới, vừa đi vừa nhìn Hà Đông: “Tuần này chỉ ăn táo uống sữa, bọn mình giám sát lẫn nhau, tuần sau ra ngoài chụp ảnh sau vậy, gầy một chút thì lên ảnh càng đẹp, được không?”

Mục Tư Viễn mở cửa xe đi ra thấy Mạch Tiểu Hân vội vàng chạy tới, tóc lại dài hơn một chút, đã chạm được đến vai. Cô mặc một chiếc áo jacket màu lam, tươi mát xinh đẹp như một giọt sương sớm. Anh bất giác mỉm cười. Lúc Hoàng Khởi Sâm mở miệng mời đi anh còn trách cứ Ngải Lâm, hai bên đã thân quen như vậy rồi làm gì còn phải tổ chức hoạt động tạ ơn nữa. Người ta là vợ chồng son mới cưới chỉ muốn được ở bên nhau một mình, tự nhiên lại mang một đống bóng đèn tới chiếu sáng choang làm gì. Nhưng Ngải Lâm trừng mắt, “Anh thích thì đi không thích thì nghỉ, còn tôi phải tận tình tận nghĩa”. Anh giật mình không phản đối nữa, buổi sáng lúc Ngải Lâm dặn dò anh đi đón Mạch Tiểu Hân, anh đang ăn sáng với mẹ nên chỉ ở một tiếng, ngại không dám hỏi nhiều. Một lát sau, mẹ anh hỏi anh có chuyện gì mà vui vẻ như vậy anh mới giật mình nhận ra này giờ mình vẫn đang mỉm cười.

Mạch Tiểu Hân chạy đến trước mặt anh, nói: “Xin lỗi xin lỗi, tôi không biết là ngài, đợi lâu lắm rồi à?”

Vừa nghe thấy Mạch Tiểu Hân gọi mình là “ngài”, trong lòng Mục Tư Viễn ngay lập tức có cảm giác không tốt. Bình thường Mạch Tiểu Hân vẫn quen anh anh em em, chỉ khi cố ý chia rõ giới hạn với người khác mới xưng hô người đó là ngài, anh đã hiểu rõ được quy luật này, “Không lâu lắm, anh cũng vừa đến”.

“Thật sự xin lỗi, sáng hôm nay thức dậy tôi không thấy thoải mái lắm, không ra ngoài chơi với mọi người được. Do tôi chưa kịp nói với Cầm Cầm nên lại làm ngài phải đi một chuyến vô ích rồi”. Mạch Tiểu Hân nhìn anh, vạn phần xin lỗi, thái độ thành khẩn, vẻ mặt tự nhiên.

Nụ cười của Mục Tư Viễn lập tức đông cứng trên môi.

Cô bé trước mặt này, gương mặt trắng muốt toát ra vẻ rực rỡ khỏe mạnh, âm thanh nhẹ nhàng mà trong trẻo, chỉ cần đứng ở đó đã có thể làm mọi người cảm thấy sức sống thanh xuân tràn ngập, vậy mà lại đang tuyên bố mình không được khỏe.

Mục Tư Viễn yên lặng chuyển ánh mắt qua chỗ khác, trên mặt dường như có vẻ thất vọng, có vẻ bất đắc dĩ, lại có vẻ như là tự giễu. Mạch Tiểu Hân đột nhiên cảm thấy áy náy, lúc này cô mới ý thức được mình vội quá nên nói dối quá mức lộ liễu, ít nhất cũng nên ra vẻ Tây Thi đau bụng, nếu như bước đi tập tễnh thì càng tốt, vậy mà mình lại nói dối trắng trợn không quan tâm đến thể diện của Mục Tư Viễn như vậy. Giờ đây không biết nên vặn hỏi kiểu gì, nhất thời cảm thấy không biết làm thế nào.

“Em không thoải mái chỗ nào? Anh đưa em đến bệnh viện”. Mục Tư Viễn bình phục lại tâm tình một chút, cúi đầu dụ dăng hỏi.

“Không không không, tôi nghỉ ngơi một chút là được”. Mạch Tiểu Hân vội vàng đáp, không nghĩ ra nên trả lời chỗ nào không thoải mái cho phù hợp nên quyết định tránh mà không đáp.

Mục Tư Viễn thầm than trong lòng vô số lần. Trên đường có rất ít người, trên bãi cỏ phía trước có hai bà già vừa tập thể dục vừa tán gẫu. Bãi cỏ đã bắt đầu lấm tấm xanh, vàng lục đan xen giống như tâm tình của anh, rõ ràng mà một bãi cỏ khô nhưng vẫn có những nhánh cỏ non rực rộ đâm lên từ mặt đất.

“Năm năm trước bố anh tự sát ở Macao vì thất bại trong sự nghiệp, công ty đóng cửa phá sản, mẹ đau ốm mãi không khỏi. Anh bỏ dở việc học hành ở Mỹ về nước, áp lực tinh thần cực kì lớn, cả đêm mất ngủ. Cuối

cùng vì thật sự thấy không ổn, anh đành phải đi lái xe cho một hãng taxi để giảm bớt áp lực, có những lúc gặp hành khách thích nói chuyện, đó là những lúc duy nhất anh giao tiếp với người khác trong suốt thời gian đó”.

Mạch Tiểu Hân nhìn anh khiếp sợ, khiếp sợ vì chuyện của anh, càng khiếp sợ vì anh lại tự nói với mình những lời này trong tình hình như bây giờ.

“Buổi tối một ngày gần tết, trời có mưa nhỏ, cũng đã rất muộn rồi. Một cô bé lên xe, rõ ràng là vừa đi tập với bạn học về, lên xe rồi còn cầm điện thoại di động huyền thuyên hồi lâu, tươi cười rất vui vẻ như một em bé, mà cũng đúng là một em bé thật, trông chỉ như sinh viên năm nhất năm hai. Nhà cô ấy ở Thúy minh xuân hiểu”.

Mạch Tiểu Hân nhớ anh đã nói có một người bạn rất quan trọng ở Thúy minh xuân hiểu, nghĩ thâm thì ra là một cô gái, đúng là trùng hợp, có thể bố mẹ cô ấy cũng làm ở đại học C, tuổi cũng tầm tầm như mình, nói không chừng mình cũng biết cô ấy.

“Xe chạy đến ngõ Hoa Quang, bên ngoài hơi tối bởi vì có vài cột đèn đường bị hỏng. Anh giảm bớt tốc độ, các lái xe khác đã nói với anh chỗ này an ninh không tốt, buổi tối lái xe tốt nhất là nên vòng tránh. Anh đi được nửa đường mới nhớ ra nên không kịp vòng sang đường khác nữa, quả nhiên buổi tối hôm đó anh gặp phải ”tai nạn” đúng như những lời nói vẫn thường nghe. Một người đi xe đạp đột nhiên từ trong ngõ vọt ra, sau đó cả người lao lên nắp ca pô, lúc ngừng đầu lên trên mặt toàn là máu me. Kế tiếp, một đám côn đồ lao tới vây quanh xe anh”.

“Thì ra là anh!” Mạch Tiểu Hân trợn to mắt nhìn anh, quả thực khó tin. Một tổng giám đốc danh giá của một công ty đã niêm yết và một tài xế xe taxi, dù sức tưởng tượng của cô phong phú đến mấy cũng không thể liên hệ được hai người này với nhau.

“Kỳ thực trước khi người nọ lao vào anh đã kịp thời phanh lại, nhưng bọn họ người đông thế mạnh, nói rõ phải bắt chẹt anh. Nhớ tới bố phải tự sát vì đến bước đường cùng, nhớ tới mẹ nằm trên giường không dậy nổi, khi đó trong lòng anh đúng là tuyệt vọng, không phải vì chút tiền đó mà vì cảm thấy xã hội này khắp nơi là phản bội, là bắt chẹt, là mềm nắn rắn buông, không có đạo đức, không có chính nghĩa, không có phải trái trắng đen”. Thần sắc Mục Tư Viễn vẫn bình tĩnh như đang nói chuyện của người khác, Mạch Tiểu Hân nhìn kỹ bên mặt anh, trong tình hình này vẫn không mất bình tĩnh, chỉ có người mới từng trải qua sóng to gió lớn mới có thể bình tĩnh đến thế.

“Nhưng lúc đó anh không hề sợ hãi”. Mạch Tiểu Hân nhớ lại tình hình khi đó, chính anh ấy đã gọi 113.

“Đúng thế, bởi vì cô bé đó nói với anh, đừng sợ, em báo cảnh sát giúp anh”. Mục Tư Viễn quay đầu lại nhìn cô thật kỹ như muốn khắc ghi hình ảnh của cô vào lòng, “Một cô bé còn có dũng khí như vậy, anh nghĩ chính mình cũng không nên từ bỏ”. Cô bé kia không hề quen biết gì anh, nhà cô ấy chỉ cách đó vài gang tấc, khi đó hoàn toàn có thể phủ tay rời khỏi nhưng lại nhất định phải ở lại làm chứng cho anh. Đám côn đồ la hét cô ấy đừng xen vào việc của người khác, anh có thể thấy cô ấy rất sợ hãi nhưng vẫn cố chấp đứng bên người anh không chịu đi.

“Sau đó không sao chứ?” Sau một hồi kinh ngạc Mạch Tiểu Hân đã nhanh chóng bình tĩnh lại, cười hỏi, “Các chú cảnh sát vẫn đến bảo vệ chính nghĩa chứ?”

“Không sao”, Mục Tư Viễn cũng thoải mái cười nói, “Em kéo tay chú cảnh sát không chịu buông ra, nhất định đòi ngồi xe cảnh sát của người ta về đồn công an nói rõ tình hình, chú cảnh sát đã bị em làm cảm động”.

Mạch Tiểu Hân xấu hổ đưa tay vuốt vuốt chóp mũi, “Là chú cảnh sát bị em làm phiền, em nhớ anh cảnh sát đó đã cố gắng khuyên em về nhà, thấy em không chịu đi còn vẫy một chiếc taxi giúp em”.

“Ra sức chỉ tay vào một đám côn đồ tố cáo với cảnh sát mà không sợ bọn chúng trả thù, tất nhiên chú cảnh sát phải lo lắng cho em ”, Mục Tư Viễn thở dài nói, “Bé con ngốc, anh đã lo lắng cho em rất lâu”.

Mạch Tiểu Hân bị giọng nói dịu dàng của anh làm đỏ bừng mặt, cô lén bóp lòng bàn tay một chút nhắc nhở chính mình phải tỉnh táo, “Chính nghĩa luôn có thể chiến thắng tà ác mà, sau đó chuyện gì cũng không xảy ra, em rất tốt”.

Mục Tư Viễn nghĩ thầm, rất tốt đâu mà rất tốt, không phải còn đánh mất một bạn trai tốt như vậy sao? “Rất tốt rồi thì bây giờ chúng ta xuất phát được chưa?”

Mạch Tiểu Hân sững sờ một chút rồi mới hiểu ra, cực kì bối rối, ấp úng nói: “Thực ra em, em...” Thì ra sự quan tâm và ân cần của anh ấy đều là vì chuyện này, cô vô cùng xấu hổ nhìn Mục Tư Viễn, mình đúng là đồ tướng bở.

Mục Tư Viễn mở cửa xe, dường như đã quên mất chuyện cô lấy có từ chối không đi từ lâu rồi, “Đi thôi, đến muộn Ngải Lâm sẽ tức giận đấy”. Anh nhìn vẻ mặt như vừa bừng tỉnh của Mạch Tiểu Hân mà không nói được gì. Anh đã bất đắc dĩ nói ra tất cả nhưng như vậy lại tạo thành một sự hiểu lầm khác, điều này làm anh càng thêm phiền muộn.

39. Chương 38

Nhà A nhà BTác giả: Hàm Hàm

Chương 38

Dịch: Losedow

Biên tập: Airin

Nguồn: Tangthuvien

Bốn mắt của Hà Đông và Cầm Cầm đảo quanh trên người Mạch Tiểu Hân và Mục Tư Viễn như đèn pha. Vừa rồi Tiểu Hân còn nói không đi, chớp mắt một cái đã cùng Mục Tư Viễn chuyện trò vui vẻ từ trên xe bước xuống, điều này khiến Hà Đông ngứa ngáy trong lòng hận không thể lập tức tóm lấy Mạch Tiểu Hân lôi đến chỗ không có người rồi tra khảo cho rõ ràng. Có điều hôm nay Ngải Lâm đã hạ quyết tâm phải tạo cơ hội cho Mục Tư Viễn nên vẫn khóa chết Hà Đông, Hà Đông đi đâu Ngải Lâm đi theo đó, Hoàng Khởi Sâm hiểu ý Ngải Lâm nên cũng dính lấy Cầm Cầm không buông tha, cho nên Mạch Tiểu Hân tự nhiên phải đi cùng Mục Tư Viễn ở phía sau.

Mục Tư Viễn thấy cô thành thực lắp phim vào máy ảnh liền hỏi: “Không ngờ lại có cô gái biết dùng máy ảnh cơ loại này, em đã học chụp ảnh à?”

Mạch Tiểu Hân gật đầu, là Ngô Cảnh đã dạy cô chụp ảnh, trước kia Ngô Cảnh thường khen cô có thiên tư, đương nhiên cô cũng biết một nguyên nhân rất lớn là trong mắt tình nhân có Tây Thi. Cô giơ máy ảnh lên mở nắp ống kính quay về phía hồ nước. “Đúng là có quá nhiều chuyện, khi còn bé em nghĩ rằng mình sẽ trở thành một họa sĩ, không ngờ bây giờ ngày nào cũng chỉ làm việc với các con số”.

“Đúng vậy, không ngờ còn có chuyện trùng hợp như vậy. Thành phố B có dân số gần mười triệu, vậy mà chúng ta lại đi làm trong cùng một khu nhà”. Mục Tư Viễn thấy cô vừa giơ máy ảnh lên chọn cảnh như thật vừa tán gẫu với mình hết sức thoải mái, trong lòng âm thầm cảm thấy vui mừng. “Đáng tiếc là thời gian dài như vậy mà anh vẫn không nhận ra em”. Mặc dù trước kia rất ít khi xuống tầng 6 ăn cơm nhưng nhất định là đã gặp cô không chỉ một lần.

“Không phải em cũng không nhận ra anh sao, trong hoàn cảnh ấy, em chỉ để ý đến chú cảnh sát với đám lưu manh thôi!” Mạch Tiểu Hân cười nói, lại bấm hạ cửa trập đến tách một tiếng, “Cái này gọi là vô duyên đối diện bất tương phùng”. Nếu như Mục Tư Viễn không cho cô biết thì sợ rằng cả đời này cô cũng sẽ không nhận ra anh ấy.

Mục Tư Viễn ngẩn ngơ, thấy cô lại xoay người sang bên kia lấy cảnh liền vội đuổi theo hai bước nói: “Tại sao lại vô duyên, cả tòa nhà cũng chỉ có hai chúng ta bị kẹt trong thang máy cùng nhau”.

Mạch Tiểu Hân nhớ tới chuyện thang máy buổi tối hôm đó lại cảm thấy bất mãn, cảm giận nói: “Cái công ty thang máy đó thật là mềm nắn rắn buông, rõ ràng hôm đó em cũng bị kẹt trong đó mà chỉ đến bệnh viện xin lỗi anh, đúng là đồ xu nịnh”.

Mục Tư Viễn cau mày, Mạch Tiểu Hân không tiếp lời anh, là nghe không hiểu hay là giả ngu? “Ồ, tính ra suốt ba mươi năm anh chỉ gặp phải có mấy chuyện chật vật, vậy mà đều liên quan đến em. Đụng xe, kẹt thang máy, uống xì dầu”.

Mạch Tiểu Hân nghe vậy vui hết cỡ, “Đây không phải anh ám chỉ em là sao chổi hay sao? Tránh xa em một chút đi tổng giám đốc Mục”.

“Không được”, Mục Tư Viễn nói quả quyết, thấy Mạch Tiểu Hân hơi giật mình quay lại nhìn mình, trong lòng luống cuống vội ra vẻ thoải mái, nói: “Không phải vẫn nói nhận ơn giọt nước phải báo đáp suối ngàn sao, năm đó em đã giúp anh một việc lớn như vậy, bây giờ em xa nhà một mình sống ở thành phố B, anh lại lớn hơn em những mấy tuổi nên đương nhiên phải chăm sóc em. Nếu em có chuyện gì thì nhất định phải nhớ đến tìm anh”.

Mạch Tiểu Hân cười ha ha nói: “Bây giờ chúng ta đang ở Iraq à? Em có thể có chuyện gì chứ? Em chỉ là một viên chức nhỏ, giết người cướp của cũng không đến lượt em”.

Mục Tư Viễn rất đau đầu: “Ý anh là, sau này em có chuyện phiền phức gì, bất kể chuyện lớn hay chuyện nhỏ đều nhất định phải nói với anh, được không?”

“Vì sao em nhất định phải có phiền phức? Em không có phiền phức gì cả”. Mạch Tiểu Hân ranh mãnh cười nói với Mục Tư Viễn: “Tại sao em cứ cảm thấy mình giống người ăn mày đã cứu vị hoàng đế sa cơ trong truyện ấy nhỉ, một bát cháo đổi lấy vô số tiền của. Lúc thì có phong bì, lúc thì được tặng xe, lúc thì thẻ mua hàng, em còn nói với Đông Đông là thật sự gặp được một công tử Bạc Liêu rồi”.

Mục Tư Viễn nhớ tới tất cả những việc làm của mình trước đây, không khỏi khó xử, “Đó không phải vì em đã giúp anh sao? Không quan hệ gì với chuyện năm đó”.

“A, em tưởng là trả tiền từng đợt, thì ra còn không phải, thế chuyện năm đó anh định cảm ơn em thế nào? Không phải là tổng giám đốc Mục chuẩn bị viết chỉ phiếu cho em đấy chứ?” Mạch Tiểu Hân vui đùa nói. Hôm nay Mục Tư Viễn đi theo chăm sóc cô cực kì chu đáo, mức độ ân cần quả thực có thể sánh được với các cậu sinh viên chiều bạn gái nhất, cô bắt đầu không chịu nổi ánh mắt mập mờ của Ngải Lâm cứ thỉnh thoảng lại nhìn lại rồi. Mặc dù đã biết tiền căn hậu quả của mọi chuyện nhưng được một người đàn ông vừa cao vừa đẹp trai như vậy chăm sóc che chở mà lòng vẫn phải duy trì như nước lặn thì thật sự quá khó. Theo suy đoán của cô, Mục Tư Viễn đã nói ra chuyện đó thì nhất định sẽ phải tìm cơ hội cảm ơn cô, vậy thì cứ tuân thủ phong cách dùng tiền nói chuyện một là một, hai là hai của anh ấy đi, cứ tính sổ với mình cho rõ ràng để mình đỡ bị bề ngoài của anh ấy mê hoặc khiến trái tim cứ rục rịch muốn đập nhanh.

Mục Tư Viễn sưng sốt, làm gì mà anh không nghe ra ý của Mạch Tiểu Hân, trước kia là chính mình cảm tiền vẽ ra ranh giới giữa hai người, bây giờ là cô ấy hi vọng anh làm như vậy. Tấm thẻ mua hàng đó đã chặn đứng tình cảm dịu dàng của một cô gái, càng tồi tệ hơn là từ đó cô ấy không còn để ý gì đến phương hướng này nữa. “Không cảm ơn có được không? Nếu như có thể thì anh muốn thu hồi quà cảm tạ trước đây”. Mục Tư Viễn nói, mồ hôi trên trán lấm tấm, đây là lần đầu tiên anh nói một câu vô lại trần trụi như vậy.

“Ha ha!” Mạch Tiểu Hân không nhịn được cười thành tiếng, “Tiền bị em tiêu mất rồi, xe cũng đi cũ rồi, còn thẻ mua hàng em cũng không biết bây giờ có còn số dư hay không nhưng đại để cũng gần hết rồi. Tổng giám đốc Mục, trên thế giới này ngay cả cho vay cho mượn còn khó mà đòi lại được chứ đừng nói đến quà đã tặng. Ngài phải bảo vệ hình tượng của một công ty đã niêm yết chứ!” Cô không kịp suy nghĩ cẩn thận về ý của Mục Tư Viễn trong câu nói kia mà chỉ cảm thấy buồn cười, lời nói như vậy rõ ràng cực kì không hợp với hình tượng của anh ấy mọi ngày.

Mục Tư Viễn lập tức chán nản. Ngải Lâm nói không sai, đúng là không thể hồi hận.

Hà Đông rốt cục cũng cắt đuôi được Ngải Lâm chạy tới kéo Mạch Tiểu Hân đi chụp ảnh. Cô thờ ơ với tất cả mọi cảnh đẹp xung quanh, không ngừng hỏi Mạch Tiểu Hân có phải đã đảo ngược được tình thế với Mục Tư Viễn rồi không.

“Đâu có, anh ta vừa nói với tớ mấy năm trước, trong một lần tình cờ, tớ đã giúp đỡ anh ta, cho nên bây giờ anh ta chuẩn bị báo đáp cái ơn giọt nước đó”. Chuyện trong nhà của Mục Tư Viễn đương nhiên cô không tiện nói với Hà Đông nên đành phải ậm ừ giải thích.

Có giúp đỡ người khác hay không mà chính mình cũng không biết? Hà Đông nhìn cô nửa tin nửa ngờ, “Chuyện gì? Tại sao bạn không nhớ anh ta?”

Mạch Tiểu Hân nói: “Tớ đã làm quá nhiều chuyện tốt, học tập chú Lôi Phong mà, đi một ngàn dặm chuyện tốt đủ chất đầy xe lửa. Hơn nữa làm chuyện tốt không phải nên làm như anh hùng vô danh sao, vậy tớ còn tốn công sức nhớ kỹ đã giúp ai làm gì?” Có lẽ tất cả sự chú ý của cô buổi tối hôm đó đều tập trung vào đám côn đồ và chú cảnh sát, cơ bản không để ý xem ngoại hình tài xế taxi như thế nào. Cô suy nghĩ có chút tự hào, tinh thần trọng nghĩa của cô thật là thuần túy, không quan hệ gì với nam nữ đẹp xấu giàu nghèo.

Mặc dù Hà Đông biết trong đó ắt có ẩn tình nhưng Cầm Cầm đã cảnh cáo cô thời gian này không cho phép can thiệp nhiều vào chuyện của Mạch Tiểu Hân, bây giờ lại thấy cô ấy không muốn nói tỉ mỉ nên cũng không còn truy hỏi. Mạch Tiểu Hân quả thật là một người như vậy, làm chuyện gì cũng chỉ dựa vào tấm lòng của chính mình, vừa chính trực vừa lương thiện, kể cả đối với cô và Cầm Cầm. “Vậy thì sở dĩ trước đây anh ta tốt với bạn như vậy là vì bạn đã giúp anh ta?”

Mạch Tiểu Hân gạt đầu giơ ngón tay cái lên nói: “Mặc dù điều này có tổn hại đến lòng tự trọng và tự tin của tớ nhưng tớ vẫn phải nói bạn đã trả lời đúng!”

“Vậy mà anh ta còn cho bạn tấm thẻ mua hàng đó làm bạn đau lòng?” Hà Đông không hiểu, hỏi.

“Việc này có quan hệ gì với thẻ mua hàng? Chuyện nào ra chuyện đó. Sau khi rõ ràng tớ còn rất tán thưởng cách anh ta làm như vậy, điều này nói rõ anh ta là một người lý trí, sẽ không bao giờ làm việc không sáng suốt”, Mạch Tiểu Hân cười nói, “Huống hồ chuyện tớ làm lúc đó còn chưa đến mức cảm động trời đất để anh ta phải lấy thân báo đáp hi sinh cả cuộc đời”.

Hà Đông cười gồ gồ đầu cô, “Bạn còn suốt ngày trêu người ta là chú Lôi Phong, thì ra chính bạn mới là Lôi Phong thực sự”. Cô nghiêng người đứng tựa vào một thân cây, “Nào, làm một kiểu”.

Mạch Tiểu Hân lắc đầu nói: “Lại quên điều tối kỵ trong chụp ảnh rồi, đừng đứng ở phía trước thân cây”.

Không biết từ khi nào Cầm Cầm đã đứng bên cạnh, nghe Mạch Tiểu Hân nói chuyện với Hà Đông cô chỉ nhú mày không nói. Nhớ tới lời của ông xã sau khi về nhà hôm gặp Mục Tư Viễn lần đầu tiên, “Rất cực anh cũng nghĩ ra vì sao cứ cảm thấy hôm nay Tư Viễn hơi lạ, tốc độ đứng dậy của anh ta lúc nhìn thấy Mạch Tiểu Hân quá nhanh, còn nhanh hơn lúc thấy chủ tịch, hơn nữa lúc ăn cơm luôn vô tình hay cố ý xem sắc mặt Mạch Tiểu Hân, đến cùng giữa bọn họ có quan hệ gì?” Khi đó cô còn cười nhạo ông chồng làm marketing này của mình có bệnh nghề nghiệp quan sát sắc mặt người khác, sau đó lại xảy ra chuyện phù rể phù dâu, lúc đó cô mới tin là thật. Mạch Mạch luôn luôn dễ nói chuyện, nhưng hôm đó Hà Đông khiến Mục Tư Viễn không xuống thang được như vậy nhưng cô ấy lại chỉ mỉm cười cho qua mà không hề phản bác, đây không phải thái độ và cách làm nhất quán của cô ấy. Quan hệ của cô với Mạch Mạch và Hà Đông rất thân thiết nhưng mấy năm nay khi có thời gian nếu cô không bận đi làm thêm thì đều đến chỗ Hoàng Khởi Sâm, không có thời gian nói chuyện với hai cô bạn này cho tử tế. Mình lại không thể ép hỏi không kiêng nể gì như Hà Đông, cho nên trước đó mình hoàn toàn không biết gì cả. Hà Đông chỉ trả lời qua quýt rằng Mục Tư Viễn không thích Mạch Mạch, cho nên hôm tết Nguyên Tiêu cô không nhận được cũng nói vài câu. Nhưng hôm nay nhìn thấy thái độ của Mục Tư Viễn đối với Mạch Mạch lại cảm thấy không phải. Buổi sáng, trước khi xuất phát, ông xã nói với cô Mục Tư Viễn và Mạch Mạch sẽ có vấn đề, dặn cô trông coi Hà Đông đừng để cô ấy quấy rối nhưng cô còn không cho là đúng. Cô hiểu rõ cá tính của Mạch Mạch, lúc đầu cảm tình với Ngô Cảnh tốt như vậy nhưng khi nói chia tay là chia tay, không hề dây dưa. Tình cảm với Mục Tư Viễn chắc chắn kém xa với Ngô Cảnh nên sao có thể quay đầu lại được. Bây giờ nghe những lời này của Mạch Tiểu Hân, cô cảm thấy rất đau đầu. Lôi Phong? Tạ ơn? Lấy thân báo đáp? Lý trí? Toàn là những cái gì thế này?

Ngải Lâm đi tới bên cạnh Mục Tư Viễn, nhìn ba cô bé chụp ảnh xa xa liền trêu chọc: “Hôm nay tâm tình rất tốt, tôi thấy Tiểu Hân cũng rất vui vẻ, Tư Viễn, anh đúng là cao thủ. Hà Đông nói với tôi là Tiểu Hân không chịu đến, tôi còn đang lo người nào đó sẽ thẹn quá thành giận mà tới tìm tôi tính sổ đấy”.

Mục Tư Viễn vừa đặt giá nướng đồ vừa nói: “Chuyện không phải như cô nghĩ, Ngải Lâm, đừng trêu đùa Tiểu Hân chuyện này, đừng để mọi người khó xử”.

Ngải Lâm không hiểu nói: “Không phải tốt rồi sao? Tôi thấy cô ấy cũng không tránh anh nữa, vừa rồi nói chuyện gì mà vui vẻ như vậy?”

Mục Tư Viễn cười khê, “Từ bao giờ cô cũng thích buồn đùa như vậy rồi?”

“Trước giờ tôi vẫn thích mà”, Ngải Lâm nói, “Tôi thấy Tiểu Hân rất có thiện cảm với anh, Tư Viễn, anh cũng nên nghiêm túc tìm một bạn gái rồi”.

Mục Tư Viễn rầu rĩ nói: “Cô nhìn thế nào mà thấy cô ấy có thiện cảm với tôi? Cô không nghe thấy cô ấy vẫn gọi tôi là tổng giám đốc Mục với giọng điệu rất tôn kính sao?” Có lẽ trước kia từng có thiện cảm nhưng đáng tiếc là đã bị anh tự tay bóp chết từ trong trứng nước.

“Tôi để ý, cho nên tôi nhìn thấy. Tư Viễn, anh nhìn lại mình xem, mấy năm nay anh sắp biến thành cái máy kiếm tiền rồi, không nghỉ ngơi, không giải trí, không bạn gái, còn cứ như vậy thì anh chẳng khác gì một tên biến thái, mau chóng tìm một cô bé xinh đẹp đến cứu vớt anh đi”.

“Chị cả Ngải Lâm, em đang chờ chị đến cứu vớt, đáng tiếc là chị đã là hoa có chủ rồi”. Mục Tư Viễn vui đùa nói, “Lúc đầu tại sao cô lại tìm ông tiến sĩ nhà chị khiến toàn bộ nam sinh lớp ta tan nát cõi lòng?”

“Bởi vì ông tiến sĩ đó làm cho tôi yên tâm, mặc dù không có tiền cũng không biết nói lời ngon tiếng ngọt nhưng lúc tôi với anh ấy cùng ngồi phơi nắng ngoài ban công tôi có thể cảm nhận được hạnh phúc. Tư Viễn, loại hạnh phúc này cho dù mang núi vàng núi bạc tới tôi cũng không đổi. Anh cũng đi tìm một cô bé có thể cùng nhau phơi nắng đi, trước kia tôi cảm thấy anh và Tử Tình rất xứng đôi, bây giờ tôi lại không tán thành anh với Tử Tình. Mặc dù Tử Tình thích anh nhưng cô ấy là con gái nhà họ Lục, có rất nhiều lúc thân mình không thuộc về mình, làm con rể phú hào sẽ rất khổ cực”.

“Tôi biết thương trường tàn khốc thế nào, thương nhân lạnh lùng thế nào, 5 năm trước tôi đã biết rồi, tôi đã lên cái thuyền Viễn Dương này bây giờ không xuống được nữa rồi, tôi hi vọng cô bé tôi thích không có loại gánh nặng này, có thể sống đơn giản, sống vui vẻ”.

“Là Tiểu Hân sao?” Ngải Lâm chưa từ bỏ ý định, hỏi tiếp.

“Hồi tết mẹ tôi còn nói phải làm bữa cơm chính thức nhận cô ấy làm con nuôi, một mình bà quá cô quạnh”. Mục Tư Viễn thần nhiên nói.

“Đừng lừa mình dối người nữa, Tư Viễn, trước kia Cầm Cầm còn gọi tôi là chú đấy, tôi không ngừng giới thiệu bạn trai cho cô ấy, luôn cảm thấy có thể chiến thắng tâm tư của chính mình nhưng không được. Một khi những cô bé này tiến vào trong lòng anh thì anh sẽ thật sự không có biện pháp tránh khỏi”. Không biết Hoàng Khởi Sâm đã đứng bên cạnh từ bao giờ, “Anh có thể hơn được tôi bao nhiêu chứ?”

Mục Tư Viễn cúi đầu không nói. Có lẽ chính mình vẫn đang lừa mình dối người, ngoài miệng nói với người khác mình xem cô ấy là em gái, nói hạnh phúc của cô ấy ở nơi khác, nhưng một khi cô ấy không ở trong tầm mắt mình thì lại ngớ ngàng luống cuống, lúc thấy cô ấy ở bên chàng trai khác thì càng đứng ngồi không yên. Loại tâm tình gặp nhau không bằng không gặp, không gặp lại mong gặp nhau này đâu phải là mình xem cô ấy là em gái? Nhưng có thể cứ thế tới biểu lộ với cô ấy sao? Vừa rồi mình lấy đủ dũng khí để ám chỉ rõ ràng như vậy mà cô ấy vẫn né tránh nhẹ nhàng như không. Anh nhớ tới lời Cầm Cầm nói, phụ nữ bây giờ, anh không thích thì thôi thôi, phóng khoáng lắm, tuyệt đối sẽ không tự mình làm khó mình làm gì. Xem ra mình thật sự mất cơ hội rồi, có lẽ cô ấy đã chuẩn bị tìm một phương hướng hoàn toàn bất đồng với mình. Cho nên đối mặt với nụ cười tươi sáng của cô ấy, anh không có dũng khí nói ra câu nói kia, sợ cô ấy từ chối, sợ cô ấy xoay người rồi đi không chút do dự, từ đây không còn nhìn nhau. Anh không khỏi cười khổ, tất cả mọi người đều thấy anh là vương tử nhà B, có ai biết lúc đối mặt với cô bé gọi là Mạch Tiểu Hân này trong lòng anh lại bấy giờ thấy mình thấp bé như nhà A. Sự dũng cảm của cô, sự chính trực của cô, sự lương thiện của cô, sự xinh đẹp của cô, sự hào hiệp của cô, thậm chí cả sự vui vẻ, từng tầng từng tầng xếp chồng lên nhau, đối với anh thì đó chính là nhà B khó mà với tới được, làm anh tự ti mặc cảm. Nhìn lại nghề nghiệp như đi trên băng mỏng của mình, nhìn lại cuộc sống gấp gáp thì chơi của mình, nhìn lại thế giới nội tâm âm ảm tối tăm của mình, thậm chí nhìn lại thù hận và việc không từ thủ đoạn của mình, anh cảm thấy trước mặt cô ấy mình chính là cái bóng khi mặt trời dần lên cao đến đỉnh đầu, càng ngày càng ngắn lại từng tắc từng tắc, cho đến khi chỉ còn là một khoảng tối nhỏ.

40. Chương 39

Nhà A nhà BTác giả: Hàm Hàm

Chương 39

Dịch: Losedow

Biên tập: Airin

Nguồn: Tangthuvien

Vì có một dự án hợp tác vốn đã đàm phán xong từ trước, Mục Tư Viễn và Hoàng Khởi Sâm đều phải đi Mỹ một chuyến. Từ lâu Mục Tư Viễn đã có ý định mở rộng tiêu thụ của Viễn Dương đến hải ngoại, Hoàng Khởi Sâm trở lại trụ sở chính là để gióng trống khua chiêng thực hiện dự án này. Trước đó, họ đã tìm hiểu rất kỹ và phát hiện, một đối tác của đối phương đã phá sản trong cuộc khủng hoảng kinh tế lần này nên hiện nay đối phương đang cần gấp sản phẩm của họ. Anh và Hoàng Khởi Sâm đều là người chủ trương thả dây dài câu cá lớn, ngoài tính toán kỹ lưỡng vấn đề dao động của tỉ giá thì các nhân tố khác đều không cố gắng ép giá, điều này làm đối phương hết sức hài lòng, đàm phán tiến hành rất thuận lợi.

Mục Tư Viễn dạo bước trên phố Wall. Đã năm năm anh chưa đến Mỹ, vừa là vì không có thời gian vừa là vì tâm tình. Trên đại lục này anh đã kiếm được thùng vàng đầu tiên, trên đại lục này anh đã hưởng thụ tình yêu đầu tiên trong cuộc đời, cũng ở đây anh đã nghe thấy tin dữ cửa nát nhà tan, anh nhìn thấy sự xấu xí khi tình yêu bị phản bội. Thương trường, nhân tính, đất nước tự do này làm cho anh nhận thức được đầy đủ sự tàn khốc của hai thứ này.

Đàm phán vừa kết thúc Hoàng Khởi Sâm đã vội vã bay về, cô vợ bé nhỏ của ông ta gửi tin nhắn thông báo đã có thai. Người đàn ông bốn mươi tuổi này xúc động đến mức quên cả cách gọi điện thoại đường dài quốc tế, làm cho Mục Tư Viễn nhìn vừa hâm mộ vừa buồn cười. Giúp ông ta gọi điện thoại, nghe ông ta nói năng lộn xộn, hỏi một đống câu hỏi vô nghĩa hoàn toàn không hề có chút logic nào, có điều câu cuối cùng thì anh vẫn nghe hiểu: “Phải ăn uống tử tế, không được ra ngoài ăn, đồ ăn ở nhà hàng có quá nhiều chất phụ gia. Không phải Tiểu Hân nấu ăn rất ngon sao, em nhất định phải đến chỗ cô ấy ăn nhờ ở đậu đợi anh trở về nhé!”

Nghe vậy, Mục Tư Viễn nói với Hoàng Khởi Sâm: “Mẹ tôi ở nhà một mình, đang ngại vắng vẻ quá, bảo Cầm Cầm đến nhà tôi ở đi, dù sao mẹ tôi cũng còn có chút kinh nghiệm”.

Hoàng Khởi Sâm nhìn anh rồi nói: “Cầm Cầm nhát gan, không quen bác gái nên sẽ ngại, ăn không ngon. Cô ấy và Tiểu Hân ở cùng phòng suốt bốn năm đại học, còn thân hơn chị em ruột, Cầm Cầm thích ăn cái gì cô ấy đều biết rõ”. Được nghe tin vui nên tâm tình ông ta rất tốt, liền trêu chọc Mục Tư Viễn, “Làm sao, thương Tiểu Hân à? Sợ Cầm Cầm nhà tôi sai khiến cô ấy như hầu gái à? Yên tâm, sau này anh trai với chị dâu nhất định sẽ để cho hai người sai khiến lại, cả cháu nó cũng cho hai người sai bảo luôn. Có điều cũng phải nói trước, nếu như em dâu không phải Tiểu Hân thì khoản nợ này tôi không cần phải trả”.

Mục Tư Viễn cười khổ, sau lần dạo chơi ngoại ô, Mạch Tiểu Hân không tránh anh nữa, có điều, đó không phải điều anh muốn.

Hoàng Khởi Sâm nói: “Anh thật là, khả năng đàm phán bay đi đâu mất rồi, nói tiếng Anh lưu loát như vậy mà trước mặt Tiểu Hân ngay cả tiếng Trung Quốc cũng nói không rõ? Cầm Cầm nói với tôi trước đây Tiểu Hân đã giúp anh một việc rất lớn cho nên anh phải cảm ơn cô ấy đúng không? Rốt cuộc là anh thích người ta hay là cần cảm ơn người ta?”

Mục Tư Viễn ảo não nói: “Tôi biết cô ấy nhất định sẽ nghĩ như vậy, đúng là đồ ngốc”.

Hoàng Khởi Sâm bật cười, đây là lần đầu tiên ông ta nhìn thấy vẻ mặt trẻ con như vậy của Mục Tư Viễn trong suốt mấy năm nay, xem ra cô nàng Mạch Tiểu Hân này không thể không làm Mục phu nhân rồi. Nghĩ đến tình cảm giữa Cầm Cầm với Tiểu Hân, trong lòng bất giác có thêm một tình cảm thân cận với Mục Tư Viễn, ngoài tình anh em và tri kỷ trước đây. Ông ta vỗ vỗ vai anh nói: “Đừng có gấp, mấy cô bé này có lúc

thông minh lại thông minh quá, không đánh được cũng không mắng được, đành phải đợi họ một thời gian cho họ hiểu rõ. Tôi thấy Tiểu Hân là một người thông minh, cô ấy rồi sẽ thấu rõ lòng anh. Có điều vì cô ấy xinh quá nên cũng có chút phiền phức, nhất định có không ít chàng trai theo đuổi, anh phải giám sát chặt chẽ một chút, đừng để người khác lừa đi mất”.

Nói chuyện một hồi, Mục Tư Viễn bỗng thấy bất ổn trong lòng, hận không thể cướp vé máy bay của ông ta để về nước. Lão Hoàng Khởi Sâm này có phải đang khuyên bảo mình đâu, rõ ràng là muốn làm mình lo lắng mà. Anh nghĩ thầm, mình đúng là bị ma ám nên trong thời khắc mấu chốt như vậy mới đồng ý ở lại Mỹ tụ tập với bạn học. Ở nước ngoài hơn mười ngày rồi, cũng không biết cô ấy có gặp những người khác không. Buổi tối nằm trên giường lật qua lật lại không ngủ được, nhắm mắt lại thấy trong đầu toàn là hình bóng của Mạch Tiểu Hân, thấy cô ấy cười tủm tỉm vẫy tay nói bye bye với mình. Mục Tư Viễn cực kì bức dọc, đứng dậy gọi điện thoại cho Ngải Lâm.

Ngải Lâm vừa làm xong vài công việc dang dở, đang định nghỉ một chút thì thấy điện thoại của Mục Tư Viễn liên tục vang nghe máy. Chỉ nghe thấy Mục Tư Viễn nói: “Ngải Lâm, hôm kia tôi gặp đại sư huynh rồi, có vẻ ăn uống rất tốt, còn béo hơn lần trước về nước một chút. Đại sư huynh đang giải quyết nốt công việc chuẩn bị trở về, đã bắt đầu gói ghém đồ đạc rồi”.

Ngải Lâm cười nói: “Bệnh thần kinh, gói ghém sớm như vậy làm gì, chẳng lẽ bây giờ không ăn không uống không dùng đến đồ đạc nữa? Nói với anh ấy là cứ bỏ hết đi, bây giờ đồ mua ở Mỹ mà phía sau toàn thấy made in China, có gì mà phải tiếc rẻ”.

Mục Tư Viễn biết vợ chồng bọn họ tình cảm rất tốt, ngày ngày nói chuyện video trên QQ với nhau nên cũng không nói nhiều nữa, hỏi: “Công ty không có chuyện gì chứ?”

Ngải Lâm nói: “Tổng giám đốc cứ yên tâm, tất cả vẫn bình thường, trên dưới trong công ty đều quyết tâm làm việc, tổng giám đốc có nhà hay không cũng như nhau”.

Mục Tư Viễn cười nói: “Mẹ tôi thế nào?”

“Bác gái cũng rất tốt, có điều hơi buồn chán nên muốn có người để tán gẫu. Hôm chủ nhật, bác gọi tôi với Tiểu Hân Cầm Cầm đến nhà, Tiểu Hân làm một món thập cẩm cho chúng tôi, thật sự là quá ngon, không ngờ cô bé này có nhiều món sở trường như vậy. Có điều bác gái thương cô ấy nên không chịu để cô ấy làm nhiều”.

Mục Tư Viễn khẽ cười, trước giờ mẹ đều chủ trương con gái thì được chiều, con trai phải nghiêm khắc, khi còn bé thà rằng chiều con gái nhà họ Lục chứ không chịu chiều con trai chính mình. Bây giờ thích Tiểu Hân, bảo cô ấy nấu cơm cũng chỉ là lấy cớ chứ đâu có thật sự chịu để cô ấy vất vả. Có điều trong giai đoạn đặc biệt này có dám thêm ăn cả ngày quần quít lấy cô ấy cũng không tội, ít nhất mấy ngày nay cô ấy sẽ không có thời gian tiếp xúc với các chàng trai khác. Hoàng Khởi Sâm bảo Cầm Cầm đến chỗ cô ấy ở không phải là biến tướng giúp mình trông chừng cô ấy sao? Anh thật sự phải cảm ơn vị đại ca rất thương vợ này mới đúng. Có lẽ mẹ cũng đã nghĩ đến chuyện này nên đến chủ nhật mới nghĩ cách gọi cô ấy đến nhà? Nhưng vì sao lúc mình ở nhà mẹ mời cô ấy nhiều lần nhưng cô ấy đều chưa bao giờ tới nhà, vì không thích mình? Vì ghét mình? Hay là đã thích người khác nên phải tránh để người ta nghi ngờ? Nghĩ đến đây khóe môi lại hạ xuống.

“Tư Hân thế nào?” Mục Tư Viễn không nhận được hỏi.

Ngải Lâm nói: “Nghe nói hai ngày trước chủ tịch Lục tự nhiên nổi giận lôi đình, bây giờ trên dưới Văn Cầm toàn bộ đều nơm nớp lo sợ, tôi đều không thấy Tử Tình Tử Hân xuống nhà ăn ăn cơm. Mọi người lên bàn tán là một công ty Văn Cầm đầu tư vào đã xảy ra vấn đề”. Dừng lại một chút, Ngải Lâm bổ sung, “Cho nên mấy ngày nay thái tử gia không có thời gian tán tỉnh Tiểu Hân đâu, yên tâm đi”.

Mặc dù Ngải Lâm không ở bên cạnh nhưng Mục Tư Viễn vẫn đỏ mặt, giả vờ không vui nói: “Chưa được hai ba câu đã nói liên thiên rồi. Khởi Sâm đã trở về, tôi có một buổi họp lớp, ngày kia mới về, đừng nói lịch trình cụ thể với mẹ tôi để bà ấy khỏi lo lắng”.

Trước khi anh đi, Tề Tuấn đã gọi điện thoại cho anh, chuyện của Dịch Đạt lần trước rốt cục cũng giải quyết xong xuôi, lần này bọn họ phản kích rất đẹp, đầu tư của Lục Kiến Thành xem như thất bại. Anh biết rõ Lục Kiến Thành chẳng qua chỉ muốn mượn chuyện này để làm cho anh hiểu rõ, người, Mục Tư Viễn, chung

quy chỉ là một con kiến trong tay Lục Kiến Thành, vì thế Văn Cẩm có thể quyết định sống chết vinh nhục của người. Bất kể ông ta làm như vậy là vì mục đích gì, là để trả thù vụ chuyển nhượng cổ phần lần trước? Hay là sợ sau khi anh lấy Lục Tử Tình sẽ soán quyền đoạt vị nên phải cảnh cáo trước? Hay là đánh gục anh không cho anh chen chân vào Văn Cẩm? Hoặc có lẽ có tất cả các mục đích này? Có điều anh sớm đã không phải Mục Tư Viễn của năm năm trước, Lục Kiến Thành cũng không thể làm gì được anh, anh cũng không phải Mục Tư Viễn của một năm trước, mục đích duy nhất của cuộc sống chính là đánh bại Lục Kiến Thành. Anh bây giờ có sự nhiệt tình đối với cuộc sống, có theo đuổi cao hơn đối với sự nghiệp, ân oán sớm đã không thể trói buộc được tư tưởng và bước chân của anh. Lúc này anh chỉ nghĩ đến hai người phụ nữ, một là mẹ anh, một là cô bé anh yêu mến.

Anh cảm thấy mình chưa bao giờ nhớ Mạch Tiểu Hân như bây giờ, nhớ lúc cô ấy đứng bên cạnh mình, nói với âm thanh hơi run rẩy: “Đừng sợ, em gọi cảnh sát giúp anh”, nhớ cô ấy bóp hổ khẩu tay cho mình trong thang máy, hoang mang nói: “Em đã thử rất nhiều lần, biện pháp này rất hiệu nghiệm”, nhớ cô ấy xông lên giành lấy chai xì dầu nói: “Đừng uống đừng uống, ngày mai em đến làm thuê”, nhớ cô ấy sợ hãi vuốt ngực ở Hải Thượng Nhân Gia, nói: “Thực ra em sợ lắm, em không mang điện thoại, chỉ hù dọa hân thôi”. Thậm chí nhớ lúc cô ấy vừa ăn mì vừa cau mày: “Mì Đông Đông nấu cũng còn ngon hơn cái này”, nhớ vẻ tinh nghịch của cô ấy lúc đứng bên cạnh mẹ mình, “Hoa yêu mới tốt, không có vốn liếng nghiêng nước nghiêng thành thì sao có thể làm hoa yêu được!”, còn nhớ dáng vẻ vừa xấu hổ vừa tức giận của cô ấy khi bị mình ôm vào lòng, “Nếu không có anh thì em đã kêu lên được rồi”. Rồi đến khi cô ấy ngồi cười khở trong quán cà phê, “Ít nhiều vẫn sẽ cảm thấy mát mát đúng không?” Cuối cùng là cô ấy đứng trên bãi cỏ cười anh, “Thế giới này ngay cả cho vay cho mượn còn khó đòi được, lời anh đã nói ra chẳng lẽ còn muốn thu hồi lại?”

Anh bừng tỉnh rồi không ngủ được nữa, anh muốn nghe một chút âm thanh của cô ấy, chỉ có nghe thấy mới có thể yên tâm được. Anh không nghĩ ngợi gì cầm lấy điện thoại di động bấm số của Mạch Tiểu Hân.

Mạch Tiểu Hân nhìn mấy chữ “Chú Lôi Phong” nhấp nháy trên màn hình điện thoại, cảm thấy rất bất ngờ. Cẩm Cẩm nói với cô Hoàng Khởi Sâm và Mục Tư Viễn đi Mỹ còn chưa về, bây giờ anh ấy lại gọi điện thoại đường dài về cho mình, chẳng lẽ là Hoàng Khởi Sâm có chuyện gì, không tiện nói với Cẩm Cẩm? Cô hoang mang nghe máy: “Tổng giám đốc Mục?”

Giọng nói trong trẻo dịu dàng kia vang lên bên tai, Mục Tư Viễn chợt tỉnh táo lại, lập tức mồ hôi lạnh tẩm trên trán, bây giờ mình gọi điện thoại về nói gì với cô ấy cho phải? Nói mình nhớ cô ấy sao? Nếu vậy, cô ấy không sợ đến mức ném điện thoại mới lạ.

“Tiểu Hân”, anh lúng túng nói: “Đi làm về chưa?”

“Vừa hết giờ làm, còn đang ở trong công ty”. Mạch Tiểu Hân cảm thấy kì lạ, anh ấy ở xa như vậy, tự nhiên gọi điện thoại hỏi mình đi làm về chưa làm cái gì?

“Mấy hôm nay có bận không?” Đầu óc Mục Tư Viễn chuyển rất nhanh, tiếp theo mình nên hỏi cô ấy cái gì? Chắc là không thể hỏi cô ấy ăn cái gì chứ? Cũng đúng, không phải Cẩm Cẩm ở chỗ cô ấy sao? Quan tâm đến chị dâu một chút cũng là điều nên làm.

“Cũng bình thường, công việc mỗi ngày đều không khác nhau mấy”. Đầu óc Mạch Tiểu Hân cũng chuyển rất nhanh, chẳng lẽ là anh ấy chuẩn bị nói ra một tin tức không tốt gì đó?

“Hôm nay Khởi Sâm lên máy bay, ngày mai sẽ về đến nhà, nghe nói em đón Cẩm Cẩm đến nhà em à?”

Mạch Tiểu Hân nghĩ, thì ra ngày mai Hoàng Khởi Sâm sẽ về đến nhà, vậy còn có thể có chuyện gì khác? “Có vài ngày thôi mà, Cẩm Cẩm ngại phiền phức nên không đến, em và Đông Đông hàng ngày thay phiên đến chăm sóc cô ấy. Cẩm Cẩm nấu ăn cũng không tồi, mấy ngày nay ăn uống tốt lắm, em với Đông Đông cũng được nhờ. Hôm nay Đông Đông hết giờ làm đã đến nhà cô ấy rồi”.

Mục Tư Viễn nghe cô ngoan ngoãn trả lời đầu ra đó, trong lòng cảm thấy hết sức ấm áp, “Chăm sóc bạn học, cũng phải chăm sóc chính mình”.

Giọng nói của Mục Tư Viễn trầm lắng dịu dàng, Mạch Tiểu Hân chợt thấy hoảng hốt, dường như người đang ở xa ngoài ngàn dặm này lại đang đứng bên cạnh nhìn mình, chỉ nhìn mình. Cô vội dụi mắt, le lưỡi, ném ý nghĩ này sang tận Ma rốc.

“Hôm nay em ăn sáng chưa? Vẫn là đi ăn bánh nướng bánh quẩy à?” Mục Tư Viễn nhìn nằng mai thoảng hiện ngoài cửa sổ, nhớ lại vài lần ở nhà ăn nghe cô ấy nói không kịp ăn sáng. Mặc dù chính mình cũng thường như vậy nhưng khi chuyện đó xảy ra với cô ấy thì lại trở thành việc lớn không thể xem nhẹ trong lòng anh.

Mạch Tiểu Hân thực sự hoài nghi vị tổng giám đốc Mục này đang mộng du, hay là ăn chán cơm Tây bắt đầu nhớ đồ ăn trong nước. Cái gì mà bánh nướng bánh quẩy? Bây giờ ở trong nước đã sắp đến lúc ăn tối rồi mà. “Chỗ đó bây giờ không bán bánh nướng với bánh quẩy nữa, bởi vì bên cạnh đó vừa mở một trung tâm ăn sáng, thức ăn vừa đa dạng vừa sạch sẽ nên giờ em thường đến đó ăn sáng”.

“Vậy thì tốt rồi, nhớ là không được nhịn ăn sáng đấy”, Mục Tư Viễn nói, “Hết giờ làm thì về nhà sớm đi, đi đường cẩn thận!” Không phải Khởi Sâm đã nói phải cho người ta thời gian sao? Vậy anh gọi điện thoại quốc tế về hỏi cô ấy ăn sáng chưa, chắc là cô ấy cũng cảm nhận được chút gì đó rồi chứ? Mục Tư Viễn nằm trên giường nói với trần nhà: “Nếu em còn không rõ thì em không phải Tiểu Hân mà là tiểu ốc ròi, không đúng, là đại ốc mới phải”.

Bên này Mạch Tiểu Hân đặt điện thoại xuống suy nghĩ một chút rồi hiểu ra: Thì ra vị tổng giám đốc Mục này sáng sớm dậy mơ mơ màng màng gọi nhầm điện thoại, lại xấu hổ nói với mình là gọi nhầm cho nên mới nói này nói nọ cái gì mà ăn sáng cái gì mà bánh nướng bánh quẩy, gọi nhầm thì cứ bảo gọi nhầm đi, tốn bao nhiêu tiền gọi điện thoại quốc tế. Cô vừa thu xếp đồ đạc vừa nghĩ, thì ra một người luôn chín chắn tỉnh táo như vậy cũng có lúc nhầm lẫn. Lại nghĩ, người này không phải lần đầu tiên nhầm lẫn như vậy, lần trước còn không phải đã hiểu lầm là mình muốn tự sát sao? Nghĩ đi nghĩ lại rồi cô không khỏi lắc đầu, thì ra những người ăn trên ngồi trước này cũng không khác loại nhân vật nhỏ như mình là mấy, có những lúc thậm chí còn lơ mơ hơn cả mình. Những nhân viên Viễn Dương suốt ngày tôn thờ tổng giám đốc của họ lại không thể ngờ thần thánh cũng có lúc mộng du.

Cô đeo ba lô lên vai, vui vẻ đi về nhà.

41. Chương 40

Nhà A nhà BTác giả: Hàm Hàm

Chương 40

Dịch: Losedow

Biên tập: Airin

Nguồn: Tangthuvien

Ngải Lâm cảm thấy trình độ nấu ăn của mình đã có tiến bộ nhảy vọt, thời tiết dần dần ấm áp, buổi sáng cũng không thích ngủ nướng nữa, gần đây cô thường làm một vài món sở trường buổi trưa mang tới cho mọi người cùng ăn thử. Dưới sự khuyến khích mạnh mẽ và không tiếc lời nịnh bợ của Mạch Tiểu Hân và Hà Đông, lòng nhiệt tình làm hiền thê lương mẫu của Ngải Lâm tăng vọt chưa từng có.

Tổng giám đốc Mục đã khôi phục bình thường, rất ít khi giữ cấp dưới ở lại văn phòng cùng ăn, vì vậy cũng thường thường bị Ngải Lâm kéo đi thưởng thức tay nghề. Bởi vì cứ đến buổi trưa mấy người này lại ngồi cùng bàn ăn cơm chuyện trò vui vẻ nên dần dần một lời đồn khác lặng lẽ truyền khắp Viễn Dương. Nữ nhân vật chính trong lời đồn đường nhiên là Mạch Tiểu Hân, có người nói cô ấy là bà con xa của thư ký Ngải, tiểu thư Ngải Lâm không bao giờ xuống bếp bây giờ lại xắn tay áo nấu cơm, lấy mì thực làm tơ hồng, mục đích quá rõ ràng. Lại có người nói vì sự kiên trì bền bỉ của thư ký Ngải nên rốt cục tổng giám đốc Mục đã phải nể mặt bạn học cũ mà ngoan ngoãn nghe theo, có một hôm ngang nhiên đưa cho vị Mạch tiểu thư kia một quả táo đỏ rất to làm cho một đám người đẹp khác tan nát cõi lòng.

Đương nhiên Mục Tư Viễn và Ngải Lâm sẽ không nghe thấy những lời này, nhưng Hà Đông là ai chứ? Chỉ có tin tức cô không muốn nghe, không có tin tức cô không nghe được, đặc biệt là tin đồn về Mạch Tiểu Hân

thì đương nhiên cô phải nghe thật rõ ràng, sau khi nghe thấy cô suýt nữa ngất xỉu, thở dài nói: “Trên đời này quả nhiên không có nhảm nhí nhất mà chỉ có nhảm nhí hơn!”

Thực ra chân tướng của sự thật là buổi trưa hôm đó Mạch Tiểu Hân và Hà Đông xuống nhà ăn muộn một chút, đồ tráng miệng đã không còn táo mà chỉ có chuối tiêu, mà cả cô và Mạch Tiểu Hân đều không thích ăn chuối. Nhìn thấy Mục Tư Viễn và Ngải Lâm đến ăn sau mình mà cả hai người đều có một quả táo đỏ rực, Hà Đông than thở viên chức nhỏ quả nhiên bị bắt nạt, rõ ràng là vẫn còn táo mà không chịu bán cho mình, nhất quyết giữ lại cho vị tổng giám đốc có xác suất 50% sẽ không xuống ăn cơm này. Ngải Lâm nghe vậy cười nói: “Cho nên nói bây giờ là thế giới của nam sắc không hề quá đáng chút nào, lần nào chị cũng đi theo Tư Viễn gọi đồ ăn, mấy cô bé đó chọn cho anh ta cá tươi nhất, thịt nạc nhất, lê lớn nhất, táo đỏ nhất...” Cô chưa kịp nói hết Mục Tư Viễn đã xin hàng đưa quả táo của mình sang cho Mạch Tiểu Hân.

Từ khi Mạch Tiểu Hân nói với cô ngọn nguồn quan hệ của mình với Mục Tư Viễn, cá nhân Hà Đông cho rằng Mục Tư Viễn quan tâm đến Mạch Tiểu Hân hơn người thường một chút cũng là hợp tình hợp lý, mặc dù lúc anh ta đưa táo cho Mạch Tiểu Hân rõ ràng có vẻ sùng ái kiểu khác nhưng Mạch Tiểu Hân đã nhất quyết khẳng định rằng đó là ánh mắt chiều chuộng của anh trai dành cho em gái nên Hà Đông cũng miễn cưỡng đồng ý. Còn trong mắt người khác đó là tình cảm kiểu gì thì Hà Đông cũng không quản được, tóm lại là có vô số loại tin đồn. Lúc Hà Đông nói với Mạch Tiểu Hân thì Mạch Tiểu Hân đang ngồi ăn táo trong văn phòng, vừa nghe thấy liền sắc mặt gần chết, đây không phải là công chúa Bạch Tuyết ăn táo độc sao? Mình sắp bị tin đồn nhảm nhí đầu độc chết đến nơi rồi mà còn hoàn toàn không biết, cô âm thầm toát mồ hôi lạnh.

Thực ra thời gian này Mạch Tiểu Hân sống rất không an tâm, mặc dù Mục Tư Viễn đã nói rõ chuyện cũ năm xưa với cô, nói không khiếm nhường thì mình cũng miễn cưỡng được coi là dám làm việc nghĩa, nhưng Mục Tư Viễn cũng không cần vừa đến nhà ăn đã tới ngồi đối diện với mình chứ. Anh ấy bảo mình có khó khăn có phiền phức gì cứ đến tìm anh ấy, nhưng nếu anh ấy cứ cùng ngồi ăn với mình mãi thì phỏng chừng mình thật sự sẽ có khó khăn phiền phức thật. Cô cau mày suy nghĩ, thậm chí Lục Tử Hân ngồi xuống bên cạnh mà cũng không phát hiện.

“Hôm nay có hoạt động quan trọng gì mà Mạch tiểu thư luôn luôn mồm miệng cũng trang điểm xinh đẹp như vậy?” Lục Tử Hân nhìn cô bé bên người mình, da trắng môi đỏ, đôi mắt vốn đã hết sức dễ thương kia càng thêm hút hồn người khác, váy dài, khăn lụa, còn có một chiếc cặp tóc rất xinh xắn, rõ ràng là sau khi đi làm về còn có hẹn hò.

“Anh cũng phát hiện ra à? Vậy thì rõ ràng là trình độ trang điểm còn chưa ổn”. Sau một thời gian như vậy hai bên cũng đã quen thuộc, thái độ của Mạch Tiểu Hân đối với Lục Tử Hân đã thoải mái hơn rất nhiều, chỉ có Hà Đông vẫn không dám quá tùy tiện với thủ trưởng của mình.

“Buổi tối có hẹn à?” Lục Tử Hân đổi quả táo to của mình cho Mạch Tiểu Hân. Hân cũng nghe thấy lời đồn kia, nghĩ thầm mình cũng thường cùng ăn cơm với cô ấy nhưng trừ ban đầu có người trêu chọc một lát ra thì không còn có phong thanh gì khác, càng nghĩ càng thấy không cam lòng, chẳng lẽ Tư Viễn thật sự đáng chú ý hơn mình?

Mạch Tiểu Hân nhìn quả táo đỏ tươi kia, trong lòng chợt rung mình. Cô len lén nhìn bốn phía, quả nhiên thấy có những ánh mắt ám muội nhìn tới, biết là có phiền phức nhưng lại không từ chối được, nếu không có qua có lại sẽ càng làm mọi người chú ý, liền vô thức hạ thấp giọng nói: “Là sinh viên của bố em, trước vẫn ở Bắc Kinh, bây giờ được điều đến thành phố B phụ trách công ty con, hẹn em tối nay cùng đi ăn cơm”.

“Nam à?” Lục Tử Hân nhướn mày hỏi. Thấy cô bé này không chịu tiếp nhận mình cho nên hân không nhận được có chút ghen tuông.

“Ờ”.

“Có vợ chưa?”

Mạch Tiểu Hân trừng mắt, “Chưa”.

“Muốn hẹn hò với em à?”

“Lục Tử Hân!” Mạch Tiểu Hân vừa xấu hổ vừa tức giận nói, “Anh cũng sắp sánh được với cảnh sát rồi đấy”. Không biết trong đầu người này đang suy nghĩ cái gì.

“Mạch Tiểu Hân, em nói xem ánh mắt em thế nào, một viên kim cương như anh ở bên cạnh em mà em lại làm như không thấy, có biết trong thành phố này có bao nhiêu cô bé muốn theo đuổi anh không?” Lục Tử Hân bắt màn nói, muốn tiền có tiền, muốn đẹp trai có đẹp trai, vậy mà vẫn từ chối hết lần này đến lần khác, không phải là ngốc thì là cái gì?

“Lục công tử đã nghe câu này bao giờ chưa?” Mạch Tiểu Hân nháy mắt với Hà Đông, đứng dậy nói, “Chân lý thường thường được nắm giữ trong tay một số ít người”.

Lục Tử Hân nhìn bóng lưng cô, chán nản lắc đầu, đúng là đồ dần. Trong số các cô bé hân từng tán tỉnh đúng là không nghĩ ra còn có cô gái nào chưa có bạn trai mà còn quả quyết từ chối hân giống như vậy, có người mặc dù trong lòng không yêu hân nhưng bề ngoài vẫn phải tỏ ra mềm mỏng. Hân không phải người cứng nhắc, tiêu tiền mua niềm vui cũng không cảm thấy có gì không đúng, ngược lại nói đến đầu bạc răng long mới càng làm cho hân cảm thấy buồn cười. Cô nàng Mạch Tiểu Hân này cũng là một cô bé buồn cười, đương nhiên cũng có một chút đáng yêu. Hân cầm lấy điện thoại tìm Mục Tư Viễn, Mạch Tiểu Hân phải đi ăn cơm cùng một người đàn ông khác, không biết nam nhân vật chính trong vụ quả táo này sẽ có phần ứng gì? Còn nữa, Mạch Tiểu Hân kiên quyết không chịu chấp nhận mình chẳng lẽ là bởi vì quả táo kia?

Mục Tư Viễn vừa đi công tác về, vốn muốn ăn bữa cơm với mẹ cho tử tế nhưng Lục Tử Hân lại nói có tin tức trọng đại cần tiết lộ, sống chết bắt anh ra ngoài ăn cơm. Không có biện pháp, anh có thể cứng rắn làm cho Lục Kiến Thành chuyển nhượng cổ phần, thậm chí đánh cho công ty ông ta đứng đằng sau giật dây một đòn đau, nhưng lúc đối mặt với Lục Tử Hân thì anh vẫn luôn coi hân là em trai mình. Quan hệ phức tạp, cảm tình phức tạp giữa hai nhà Mục Lục có nói ra người ngoài cũng khó mà hiểu được, nhưng đương sự lại cảm thấy hợp lý, thế giới này đúng là kì lạ. Anh vừa đi ra ngoài vừa gọi điện thoại cho mẹ, sau khi mẹ anh đến thành phố B anh lại hết ra nước ngoài lại qua tỉnh khác, số bữa cơm ăn với mẹ có thể đếm được trên đầu ngón tay, vừa nghĩ đến đây trong lòng lại tràn ngập áy náy.

Mục Tư Viễn mở cửa ngồi vào xe, đang muốn mở miệng nói với tiểu Trần đã nghe thấy tiểu Trần ở một tiếng, nhìn theo ánh mắt của tiểu Trần thì thấy Mạch Tiểu Hân đang đứng bên cạnh một chiếc xe màu đen với một nam giới thanh niên, Mạch Tiểu Hân cười tít mắt ngẩng đầu nói gì đó, đối phương đưa tay vuốt vuốt tóc cô, hành động cực kì thân mật. Trong lòng Mục Tư Viễn lập tức cực kì khó chịu, lại nhìn Mạch Tiểu Hân, cô mặc một chiếc váy dài màu xanh thẫm, trên cổ quàng một chiếc khăn lụa nhỏ, đoan trang dễ thương. Trong ấn tượng của anh, trừ buổi tiệc lần trước thì kể cả khi làm phù dâu cô ấy cũng không muốn mặc váy, có thể thấy hôm nay cô ấy đã cẩn thận đến mức nào.

Mục Tư Viễn ngẩn ngơ nhìn chằm chằm chiếc xe Audi đen bóng đó, anh nhận ra người đứng bên cạnh xe kia. Trước đó không lâu một thầy giáo của anh hiện đang dạy học tại một tỉnh khác về thành phố B tham gia một hội nghị khoa học, anh tới khách sạn thăm thầy giáo, đến quán cà phê ở tầng một gặp phải Mạch giáo sư cũng tới tham gia hội nghị đó, giáo sư Mạch đi cùng con gái, bên cạnh còn có một người tuổi trẻ với khí chất chín chắn. Giáo sư Mạch giới thiệu là sinh viên của ông, Mạch Tiểu Hân mỉm cười bổ sung, nói rằng đó là sinh viên bố cô quý nhất. Thầy giáo của anh và Mạch giáo sư vốn cũng quen biết nhau, buổi tối hôm đó mấy người cùng nhau trò chuyện rất thoải mái. Anh âm thầm quan sát người đàn ông được Mạch Tiểu Hân gọi là sư huynh kia, kiến thức rộng rãi, ăn nói đĩnh đạc, lại khiêm tốn lễ phép, hết sức sùng ái tiểu sư muội, mỗi hành động nhỏ đều tỏ ra thân mật tự nhiên. Mạch Tiểu Hân thì làm nũng rất tự nhiên trước mặt hân, hoàn toàn khác khi ở trước mặt chính mình hay Tử Hân, còn giáo sư Mạch thì hình như cũng đã quen với việc này nên vẫn coi là bình thường. Còn sau đó khi đi công tác anh vẫn nhớ mãi không quên chuyện này, mỗi lần nhớ tới lại thấy trái tim như bị đâm kim, không ngờ vừa trở về lại gặp phải gã kia.

*** **

Mạch Tiểu Hân mỉm cười nâng li rượu lên với nam giới đối diện, “Sư huynh, hoan nghênh anh trở về, chúc anh làm ăn thuận lợi, tiền vào như nước”.

“Anh còn tưởng là em đã thật sự lớn lên rồi cơ, ăn mặc thì giống như yếu điệu thực nữ rồi nhưng vừa mở miệng lại thấy không phải, sư huynh còn khuya mới đến tâm cơ tiền vào như nước được, chúc lại đi”. Hai li rượu chỉ còn cách nhau một xiu nữa là sẽ chạm vào nhau, dưới ánh đèn, bàn tay trắng muốt càng trở nên

sáng lấp lánh. Từ bao giờ cô ấy đã lặng lẽ trút bỏ vẻ ngây thơ thiếu nữ, dần dần khoác lên phong tư làm mọi người loạn nhịp tim chỉ thuộc về phụ nữ đó? Trong ánh mắt nhìn cô ấy của hần sợ rằng sau này sẽ rất khó giữ được sự quan tâm thuần túy như của một người anh.

“Thì triển bản lĩnh, mã đáo thành công, thế được không?” Mạch Tiểu Hân cười, hai má lúm đồng tiền như ẩn như hiện, nghiêng li đưa tới.

“Chờ một chút”. Cái li kia nhanh chóng lui lại, “Cón lời chúc nào dễ nghe hơn không?” Chẳng hạn như, tìm được một tình yêu thật đẹp?

Mạch Tiểu Hân cầm điện thoại di động đang đặt trên bàn lên, cười nói: “Để em hỏi bố mẹ em một chút xem sư huynh còn có nguyện vọng gì khó có thể nói ra”.

“Đừng nghịch ngợm nữa”, hai chiếc li khẽ chạm vào nhau phát ra một âm thanh trong vắt, “Sư mẫu có khỏe không? Anh đã đi liên mấy năm chưa về, trước kia suốt ngày ăn cơm sư mẫu nấu”.

“Là cơm em nấu mới đúng chứ?” Mạch Tiểu Hân phản bác. “Ở bên ngoài làm việc không dễ đúng không? Đặc biệt là Bắc Kinh, nghe nói bây giờ giá nhà cao đến mức làm người ta lú lờ, sư huynh, anh không định lập nghiệp ở Bắc Kinh à?”

“Năm anh đến Bắc Kinh bố mẹ anh đã mua nhà ở đó cho anh, mấy năm nay giá nhà tăng gấp mấy lần, lần này trở về anh đã bán nhà rồi”.

“Không định quay lại nữa à? Nhờ đâu công ty vừa triệu hồi anh về trụ sở thì sao?” Mạch Tiểu Hân nói, “Có điều cũng đúng, anh vừa về đây, cũng không thể lập tức quay lại được, nhà cửa ở đó không có người trông coi cũng không được, đến lúc trở lại trụ sở thì nhất định đã thăng chức rồi, lúc đó có thể mua cái nhà khác tốt hơn”.

“Anh không định quay lại nữa, đi mấy năm bây giờ về thấy môi trường phát triển ở đây không hề kém bên ngoài, thành phố xây dựng đẹp như vậy, điều kiện cuộc sống rất tốt, điều kiện công việc cũng tốt, anh muốn sống ổn định ở đây”. Thành phố đẹp đẽ, cô bé xinh đẹp, cuộc sống chắc cũng sẽ rất tuyệt vời.

“Em cũng cảm thấy thành phố B rất tốt, có điều cách thành phố C hơi xa, không thể thường xuyên về nhà được”. Mạch Tiểu Hân nói tiếc nuối, “Bố mẹ em còn lâu mới về hưu, cả hai đều bận rộn nên cũng không thể thường xuyên đến thăm em”.

“Em đúng là vẫn còn chưa lớn, vẫn còn là một em bé không xa mẹ được. Có hơn hai tiếng ngồi xe mà cũng ngại xa, giờ cao điểm ở Bắc Kinh thì kẹt xe hai tiếng cũng là chuyện cơm bữa. Lúc nào em muốn về nhà thì anh đưa em về là được mà”. Trong giọng nói tràn ngập thương yêu.

Mạch Tiểu Hân ngẩng đầu như phát hiện điều gì, nhìn thấy ánh mắt dịu dàng của sư huynh cô vội vàng quay đầu né tránh.

“Tiểu Hân, nói với sư huynh, em có bạn trai chưa?” Âm thanh hơi khàn khàn mang theo sự chờ mong. Lúc hần đi cô mới vừa thi đỗ đại học, vẫn được sư phụ và sư mẫu nâng như nâng trứng hứng như hứng hoa, lúc đó hần vẫn chỉ đơn thuần thích nhìn nụ cười tươi như hoa của cô, không ngờ sau khi trở về lần đầu tiên gặp cô hần đã thất thủ rồi.

Một vệt đỏ ửng nahnng chóng lan rộng ra trên gương mặt như ngọc của Mạch Tiểu Hân, cô chậm rãi cúi đầu, “Em...”

*** **

“Từ từ đã!” Mục Tư Viễn cuống quýt sợ hãi tỉnh lại, đầu đầy mồ hôi, trên TV trong phòng khách là hình ảnh một đôi tình nhân đang nâng li thổ lộ tâm sự trong ánh nến lung linh. Anh không khỏi thở phào như trút được gánh nặng, vậy mà mình lại mang cả hình ảnh trên TV vào trong mơ.

“Sao thế? Gặp ác mộng à?” Trần Vân Chi đưa một chén trà mật ong tới, “Uống một chút cho giải rượu, cái thằng Tử Hân này suốt ngày chỉ giỏi càn quấy, không có việc gì uống nhiều rượu như vậy làm gì!”

Ác mộng? Mục Tư Viễn cười khổ, còn đúng là ác mộng. Lúc Lục Tử Hân thêm mắm thêm muối nói với anh anh còn có thể điềm nhiên như không trêu ngược lại hần, nhưng ngồi ăn cơm lại như có gì ghen đắ

trong lòng. Người đẹp bên cạnh Tử Hân liên tiếp mời rượu, anh không nói hai lời lần lượt uống cạn khiến cả đám ngồi ăn cùng đều hô to anh hùng khó qua ải mỹ nhân, có ai biết được thực ra là anh khó qua được ải của mỹ nhân nào chứ? Cả buổi tối trong đầu anh toàn là hình ảnh của hai người oanh oanh yến yến bên cạnh chiếc Audi màu đen đỏ, không làm ác mộng mới lạ.

“Chủ nhật này mẹ muốn gọi Tiểu Hân đến phố Ngự dạo chơi với mẹ, con có rảnh không?” Trần Văn Chi làm bộ lơ đãng hỏi con trai, tết âm đã qua mấy tháng rồi mà vẫn không có một chút động tĩnh nào, chính mình đành phải tự thân xuất mã vậy.

“Chẳng phải mẹ đã đi mấy lần rồi sao, giờ lại đi nữa à?” Mục Tư Viễn chần chừ hỏi, nếu như chính mình cũng đi thì trên đường cô có tìm lý do chạy mất không?

“Mẹ đi rồi nhưng lại quên rồi, thấy chán chán lại đi lần nữa vậy”. Trần Văn Chi trừng mắt, đúng là cái thằng ngốc, còn không phải vì con phố này nhiều cửa hàng, nhiều đồ chơi dễ câu giờ hay sao, như vậy cơm trưa cơm tối đều có thể cùng nhau ăn, chẳng mấy khi tìm được một lý do nên kiểu gì cũng phải để cho hai đứa chúng nó ở bên nhau lâu lâu một chút chứ. “Buổi sáng con không cần đi cùng, con cứ đi làm việc của con đi, cứ đặt cơm trưa trước, buổi chiều đi cùng với mẹ, sau đó chúng ta về nhà sớm để mẹ thỉnh giáo Tiểu Hân vài món ăn”. Trong mắt Trần Văn Chi bắt giặc lộ ra ý cười trêu chọc, “Được không, không được thì thôi vậy”.

Mục Tư Viễn quay đầu đi xem TV, sắc mặt hơi mất tự nhiên. Cái cô nàng Mạch Tiểu Hân này, mình phải làm thế nào mới được đây? Anh đã nói thẳng, đã bóng gió đủ kiểu rồi mà cô ấy vẫn cứ không tiếp chiêu, anh từ bên Mỹ gọi điện hỏi cô ấy đã ăn sáng chưa, nếu là cô bé khác thì có lẽ đã phải rõ ràng rồi chứ? Vậy mà cô ấy còn không rõ, lúc gặp mình cũng không có thái độ gì khác lạ, à, đúng ra là còn tỏ ra tự nhiên hoạt bát hơn trước (Tác giả không nhận được nói: Đó là người ta cho rằng người mộng du nên gọi nhầm cho người ta biết không?). Lúc ăn cơm cô ấy còn về đùa với Tử Hân trêu chọc mình với Lục Tử Tình, có lẽ Ngải Lâm đã phải nhịn cười đến mức đau hết cả bụng rồi. Còn Tử Hân nữa, không biết thằng này đang đắc ý đến mức nào khi thấy mình cũng đắm đầu vào đá giống nó! Còn mình thì giống như Khởi Sâm nói, không đánh được cũng không mắng được, than thở thì lo cô ấy hiểu lầm, nghiêm mặt thì lo làm cô ấy sợ, mấy ngày nay quả thật là không sống được nữa.

Mục Tư Viễn yên lặng một hồi lâu, thấy mẹ vẫn cứ nhìn mình chằm chằm đành bất đắc dĩ nói: “Được, mẹ bảo làm thế nào thì con làm thế ấy!” Đi tán gái còn phải nhờ mẹ ra tay, nếu lộ ra thì đúng là mất mặt đến tận châu Phi. Anh cúi đầu uống trà, chắc là vì trà còn quá nóng nên mới uống một ngụm mà đã thấy hai tai nóng bừng.

42. Chương 41

Nhà A nhà BTác giả: Hàm Hàm

Chương 41

Dịch: Losedow

Biên tập: Airin

Nguồn: Tangthuvien

Nhà cửa trên phố Ngự trước đây đều rất cũ nát, cả con phố cực kì tiêu điều, cơ quan xây dựng thành phố có ý định giải tỏa mở rộng thành đường lớn với sáu làn xe để hóa giải tình trạng giao thông ngày càng căng thẳng của thành phố, sau đó có vị đại biểu hội đồng nhân dân đưa ra một đề án và được thông qua, chính quyền thành phố đầu tư một số tiền lớn để trùng tu lại nguyên trạng, nối liền phố Ngự với khu du lịch Ngũ Lĩnh gần đó, từ đó phố Ngự trở thành một điểm du lịch mới của thành phố B. Các cửa hàng hai bên mặt phố đều không lớn nhưng lại bày bán không ít đồ vật hiếm lạ kì dị nên vẫn rất đặc sắc. Hình như ở chỗ này có thể tìm được đặc sản của mọi nơi trên cả nước, dao kéo Tân Cương, trống da Nội Mông Cổ, vải nhuộm

Vân Nam, bộ đồ trà đạo Phúc Kiến, cái gì cần có đều có. Không cần nói đến người bên ngoài mà ngay cả người bản địa lúc không có việc gì cũng thường xuyên đến đây xem xét một chút, cho nên cửa hàng nào ở đây cũng rất đắt khách. Mạch Tiểu Hân rất nhiều lần được ông chủ sai đi cùng khách hàng từ bên ngoài đến thành phố B đến đây du ngoạn, có lúc cô và Hà Đông Cầm Cầm cũng tới dạo phố để tìm mua một vài món đồ trông rất cổ kính nhưng tuyệt đối không phải đồ cổ, mấy người hi hi ha ha dạo phố, lần nào cũng có thu hoạch, vì vậy phòng ngủ của cả ba người đều được trang trí rất đặc sắc. Đương nhiên hấp dẫn bọn họ còn có con phố ẩm thực cắt vuông góc với phố Ngự, thịt dê nướng, bánh bao chiên, tất cả đều được quảng cáo là làm theo đúng công thức chính tông, còn mùi vị thì sau khi đi dạo phố các cô luôn cảm thấy ăn rất ngon miệng.

Trần Vân Chi có dự định của chính mình, con trai đã không có bản lãnh một mình dẫn Tiểu Hân ra ngoài thì chính mình vẫn luôn có biện pháp tác hợp cho hai đứa nhỏ này mấy bữa cơm. Tán tỉnh yêu đương, không gặp nhau thì tán tỉnh kiểu gì, không tán tỉnh thì yêu sao được? Buổi sáng ra cửa đã là mười giờ, cứ như vậy đi dạo hơn một tiếng là đến bữa trưa, con bé này chắc chắn sẽ xấu hổ không dám ăn xong là về luôn, vẫn còn phải đi dạo với mình hơn nửa con phố nữa, lúc đi xong cũng đã đến giờ chuẩn bị bữa tối, đến lúc đó làm cho hai đứa nó cùng làm việc, cùng tán gẫu, như vậy không phải đã có thể kéo gần khoảng cách sao? Cho nên mới nói tán gái cũng không phải một chuyện đơn giản, phải nghiên cứu tính khí, sở thích của đối phương, phải chú ý thiên thời địa lợi nhân hòa, còn phải biết xem thời tiết biết sắp xếp thời gian. Cũng giống như đánh trận, cần chiến lược, cần cả chiến thuật, bằng không dù trong lòng có thích đến mấy thì người ta cũng sẽ không tự nhiên mà rơi vào tay mình được.

Quả nhiên một già một trẻ đi dạo hết buổi sáng vẫn chưa xong nửa con phố, Mạch Tiểu Hân sợ Trần Vân Chi mệt nên đề nghị sớm tìm một chỗ ăn cơm, đầu ngõ bà già lại chọn một quán ăn đông đúc khó tìm chỗ ngồi nhất, Tổ Trân trai. Tổ Trân trai này mặc dù là một quán đồ chay nhỏ trên phố Ngự nhưng lại rất nổi tiếng trong cả thành phố B, các món chay ở đây rất tuyệt, là lựa chọn tốt nhất để tổ chức tiệc chúc thọ cho người già của rất nhiều gia đình. Ở đây bình thường đến ăn đều phải đặt trước, càng không cần phải nói đến buổi trưa chủ nhật khi các quán ăn trên phố đều kín người hết chỗ, sợ rằng ngay cả đội người khác ăn xong cũng chưa đến lượt mình. Mạch Tiểu Hân kéo tay Trần Vân Chi đi lên cầu thang gỗ rất hẹp của Tổ Trân trai, thấy trong đại sảnh đã ngồi đầy người liền âm thầm nhụt chí. Vừa định khuyên bà già chuyển sang quán khác thì Trần Vân Chi đã cười tủm tỉm quay về phía một cái bàn gần cửa sổ vừa vẫy vẫy tay vừa nói: “Cô đã bảo Tư Viễn đặt chỗ trước, đi dạo cũng mệt rồi, chúng ta phải ăn một bữa thật ngon mới được”.

Vừa nghe thấy tên Mục Tư Viễn trong lòng Mạch Tiểu Hân đã giật nảy, cô âm thầm kêu khổ, nghĩ thầm bà già này còn đúng là loại người tin rằng có công mài sắt có ngày thành kim (Người dịch không nhận được nói: Sắt có mài kiểu gì thì cũng chỉ thành dùi chứ làm gì có lỗ mà thành kim được chứ). Con trai sớm đã nói rõ hết thảy với mình mà mẹ vẫn còn tự biến tự diễn mãi được.

Thực ra lúc Trần Vân Chi gọi điện thoại hẹn cô thì Mạch Tiểu Hân đã nán ná trong lòng một hồi, nhưng bởi vì Trần Vân Chi nhắc tới bữa cơm cô đã từ chối hôm Nguyên Tiêu đó để chặn họng, cô nhất thời cảm thấy lần nào cũng mở miệng từ chối sẽ không khỏi làm người lớn mất lòng nên đành phải nhận lời. Bây giờ xem tình hình này có thể thấy là bà già vẫn còn giữ nguyên ý định đó, cô không khỏi hơi oán giận Mục Tư Viễn trong lòng, làm một đứa con hiếu thảo cũng không phải như thế chứ. Là mẹ mình, có gì mà không nói rõ được khiến bây giờ mọi người đều khó xử như vậy, cô cũng không tin đến bây giờ Mục Tư Viễn còn không nhìn ra tâm tư của bà già. Nghĩ tới đây cô không nhận được liếc nhìn Mục Tư Viễn với vẻ vừa oán trách lại vừa thông cảm.

Từ xa xa Mục Tư Viễn thấy Mạch Tiểu Hân dắt tay mẹ lách qua đám đông đi tới, áo len dệt kim mỏng manh màu vàng nhạt, khoác áo gió màu xanh nhạt, bím tóc đuôi ngựa lắc lư sau đầu, trông rất giống sinh viên, có lẽ là đi dạo cũng hơi nóng nên sắc mặt cực tốt, gương mặt như vẽ. Thấy cô thoáng nhìn mình như oán trách, cho dù bề ngoài anh còn có thể giả bộ ung dung tự nhiên nhưng trong lòng sớm đã cực kỳ khó xử, mẹ mình dùng phương thức kiểu bà mối này dẫn bọn họ đến gặp nhau, khi đến hiện trường mới phát hiện cảm giác đó không khác gì một cuộc xem mặt biến tướng.

“Nào nào, Tiểu Hân ngồi xuống đi. Tư Viễn, gọi đồ ăn chưa?” Trần Vân Chi thu hết vẻ mặt của hai người vào mắt nhưng vẫn làm bộ hoàn toàn không nhận ra, “Trưa nay cháu chịu khó ăn chay với bà già này, buổi tối chúng ta về nhà nấu mấy món thật ngon”.

“Cô khách sáo quá, chỗ ngồi ở đây là phải đặt trước, bình thường muốn ăn cũng không ăn được”. Lúc gọi điện thoại rõ ràng Trần Văn Chi nói chủ nhật Mục Tư Viễn vẫn phải đi làm, bây giờ người lẽ ra đang ở công ty này lại nhàn nhã ngồi ngay trước mặt mình, hơn nữa trong Tổ Trần trai có nhiều bàn đôi như vậy mà anh ta lại đặt một bàn bốn người, mùi âm mưu đúng là quá nồng đậm, Mạch Tiểu Hân thản nhiên vạch rõ điểm này. Lại còn phải cùng ăn tối? Trời ạ, cô phải nhanh chóng nghĩ cách chuồn mất mới được!

“Thích thì tốt, lát nữa cháu cứ ăn nhiều một chút”. Trần Văn Chi chẳng lẽ còn không nghe ra ý của Mạch Tiểu Hân, con bé này tinh ranh như khỉ, cũng tốt, con trai lúc nào cũng giấu kín tâm tư, cô ấy rõ ràng thì càng tốt, cô ấy không hiểu rõ mới sợ.

“Đi dạo hồi lâu có mua được thứ gì không?” Mục Tư Viễn con có thể kiếm chuyện để nói.

“Tiểu Hân mua một cái mũ rất đẹp”, Trần Văn Chi nói, “Tiểu Hân, lấy ra cho Tư Viễn xem xem”.

Mạch Tiểu Hân nghĩ thầm, mũ mình mua lấy ra cho anh ấy nhìn cái gì, nhưng hai mẹ con đều cười tủm tỉm nhìn mình, không thể tỏ ra mình quá nhỏ nhen nên đành phải lấy ra tiện tay đội lên đầu.

“Lệch rồi”, Trần Văn Chi cười cười chỉnh lại ngay ngắn cho cô rồi hỏi con trai, “Đẹp không?”

“Đẹp”. Mục Tư Viễn mỉm cười nói, “Tiểu Hân đội mũ rất đẹp, anh thấy mùa đông ngày nào em cũng đội mũ khác nhau”.

“Đâu có”, bị Mục Tư Viễn khen ngợi tăng trợn như vậy, Mạch Tiểu Hân đỏ mặt, mắt tự nhiên nói, “Cả mùa đông anh cũng thấy em có mấy lần, trung hợp thôi”.

Trần Văn Chi cười nói: “Con trai bao giờ cũng thích con gái ăn mặc đẹp, cháu xem, ngay cả cháu đội mũ gì nó cũng nhớ kỹ”.

Vừa thấy chủ đề nhanh chóng bị bẻ cong như vậy, Mạch Tiểu Hân sợ đến mức vội đứng dậy lấy cốc đi rửa tay chạy mất.

“Da mặt mỏng thật, đúng là một đứa trẻ”. Trần Văn Chi nói với con trai, “Một cô bé trong sáng như vậy mà con còn không giải quyết được thì mẹ cũng phải đổ mặt xấu hổ thay cho con”. Nói rồi bà cũng đứng dậy đi vào nhà vệ sinh.

Mục Tư Viễn nhìn chiếc áo gió Mạch Tiểu Hân vắt trên lưng ghé dựa nghĩ thầm, màu sắc thật là nhẹ nhàng làm mọi người cảm thấy chỉ cần chạm vào cũng là một loại khinh nhờn đối với nó, giống hệt như chủ nhân của nó, trong suốt long lanh làm cho người khác không thể ẩn trốn được. Càng trong sáng thì mới càng khó giải quyết, nghĩ đi nghĩ lại đúng là chính mình tự làm tự chịu, vốn có một con đường thẳng tắp thì lại không đi, để bây giờ phải quanh co lòng vòng mãi mà còn không biết điểm cuối ở đâu.

Mạch Tiểu Hân trở về thấy vẻ mặt Mục Tư Viễn có vẻ thất thần, đoán là chắc anh ấy cũng đang hao tâm tổn trí vì cùng một việc như mình, liền trêu chọc, “Tổng giám đốc Mục, anh đúng là một người con hiếu thảo”.

Nghe ra ý châm chọc trong lời nói của cô, Mục Tư Viễn nhúm mày cười khổ.

Mạch Tiểu Hân càng khẳng định suy nghĩ của mình, trong lòng cảm thấy hết sức xem thương, nhấn nhó nói với anh: “Đông Đông nói kiếp trước em nhất định là một đại ác nhân, cho nên đời này mới phải làm Lôi Phong. Tổng giám đốc Mục, hôm nay em sẽ giúp anh một lần nữa, tiếp theo còn có vấn đề gì thì anh nhất định phải tỏ thái độ rõ ràng, xử lý quyết đoán, được không?” Người khác quen biết một người có tiền không phải đều thuận buồm xuôi gió đỡ lo đỡ mệt sao, vì sao đến phiên mình thì ngược lại, lần nào cũng phải đi giúp anh ấy, xem ra mình không có thiện duyên gì với người có tiền rồi.

Mục Tư Viễn vừa định mở miệng, thấy mẹ đã quay lại liền chuyển hướng đề tài.

Thức ăn được mang lên, ba người chậm rãi vừa ăn vừa nói chuyện về thành phố C, bầu không khí dần dần trở nên tích cực. Không hổ là đồ ăn chay hạng nhất, mùi thơm vị ngon, phong vị đặc biệt. Mạch Tiểu Hân là một nhà ẩm thực nên dần dần cũng gác tâm sự lại toàn tâm toàn ý nhâm nhi thưởng thức.

“Tiểu Hân à, cô nghe Ngải Lâm nói cháu nhỏ hơn Tư Viễn 6 tuổi, năm nay 25 rồi đúng không?” Trần Văn Chi múc cho cô một bát canh nấm, “Uống chút canh đi, mùi vị không tồi, phụ nữ phải uống canh nhiều da

mới đẹp. Còn chưa tìm bạn trai à?”

Mạch Tiểu Hân đã chuẩn bị tâm lý từ sớm, nuốt thức ăn trong miệng xuống, kéo khăn ăn lau khô miệng rồi nhẹ giọng nói: “Bây giờ 25 tuổi đã là ế ỉm rồi, bố mẹ cháu cũng giục cháu suốt, cháu cũng đang suy nghĩ rồi”.

Mục Tư Viễn kinh ngạc thấy cô vẫn ung dung bình tĩnh tự nhiên hào phóng khi nói những lời này, không nhìn được liếc mắt nhìn cô.

“A, cháu đã chọn được rồi à?” Trần Vân Chi tò mò hỏi. Bà cũng đã tính trước, Ngải Lâm đã bảo đảm với mình rằng hiện nay Mạch Tiểu Hân tuyệt đối không có bạn trai.

“Vâng, là một sinh viên của bố cháu”. Mạch Tiểu Hân nhẹ nhàng nói.

Mục Tư Viễn vừa nghe thấy đã giật mình, vội nuốt một ngụm canh nóng, nóng đến mức trái tim cũng gần như sắp cháy nhưng vẫn không dám lộ ra.

Trần Vân Chi cũng bất ngờ, thấy Mạch Tiểu Hân hơi đỏ mặt không giống như là đang nói dối liền không khỏi nghi hoặc nhìn thoáng qua con trai mình, “A, yêu nhau từ bao giờ? Công tác bảo mật làm tốt thế? Có thể vừa ý Tiểu Hân của chúng ta thì nhất định là một cậu bé rất đẹp trai đúng không?”

“Ngoại hình không khó coi có điều cũng chưa thể nói là đẹp trai”. Mạch Tiểu Hân mỉm cười nói, “Trước kia anh ấy vẫn ở Bắc Kinh, mới trở về không lâu”.

“Vậy trước kia bọn cháu vẫn liên lạc với nhau à?” Trần Vân Chi âm thầm sốt ruột, tại sao tình báo của Ngải Lâm lại không chính xác như vậy, nếu thật sự có một người như vậy thì con trai mình làm thế nào?

Mạch Tiểu Hân không ngờ Trần Vân Chi lại truy hỏi kỹ càng, nhất thời không đáp được. Nhưng trong mắt người khác thì lại giống như cô đang thẹn thùng.

“Mẹ đúng là, làm gì có ai lại hỏi như mẹ chứ, mẹ xem Tiểu Hân xấu hổ rồi kìa, thôi ăn cơm đi”. Mục Tư Viễn gấp thức ăn cho mẹ chợt phát hiện trong bát của mẹ đã có loại thức ăn này rồi.

Mạch Tiểu Hân nhẹ nhàng thở phào, lặng lẽ cho Mục Tư Viễn một nụ cười kiêu chiến hữu cách mạng, Mục Tư Viễn quay mặt đi làm như không thấy.

Trần Vân Chi nửa tin nửa ngờ đánh giá Mạch Tiểu Hân, thấy cô vẫn tỏ ra chần chẫn không hề vội vã liền dần dần mất lòng tin ban đầu. Không được, phải gọi điện thoại cho Ngải Lâm hỏi một chút cho rõ ràng, chẳng lẽ con trai thật sự hết hi vọng rồi? Thảo nào cả ngày thấy nó rầu rĩ không vui. Bà càng nghĩ càng sốt ruột, vội cầm điện thoại di động lại chạy vào nhà vệ sinh.

Mạch Tiểu Hân thấy Mục Tư Viễn sầm mặt không nói lời nào, không biết xảy ra vấn đề ở chỗ nào nên đành phải cúi đầu uống canh không lên tiếng. Mặc dù có lửa gạt bà già nhưng đó là sau khi đạt thành nhận thức chung với con trai người ta, tục ngữ nói ăn của người bồng miệng, cầm của người bồng tay đúng là không sai chút nào, nếu không tại sao cô lại cảm thấy không khí nặng nề như vậy.

“Sinh viên của giáo sư Mạch? Người lần trước anh đã gặp ở khách sạn Tân Đô đó à?” Một hồi lâu sau Mục Tư Viễn mới rầu rĩ lên tiếng. Nhớ lại vừa rồi cô ấy nói phải giúp mình một việc nữa, lơ mơ đoán được là cô ấy bịa chuyện để mẹ mình khỏi mất công mất sức nữa nhưng vẫn không nhìn được phải hỏi cho rõ. Mục Tư Viễn ảo não nhìn cô, bịa chuyện mà nói có mũi có mắt như thật, sinh viên của bố cô ấy? Chnhhs anh đã tận mắt nhìn thấy, chiếc Audi màu đen đó và người đàn ông cao ráo đứng bên cạnh, chẳng lẽ là cô ấy đã thật sự có tâm tư này?

Mạch Tiểu Hân đắc ý cười hỏi, “Tổng giám đốc Mục, lần này anh lại định cảm ơn em thế nào?”

Mục Tư Viễn tức đến ngạt thở, nghiêm mặt nói: “Sau này không được ăn nói bừa bãi như vậy”.

Mạch Tiểu Hân thấy sắc mặt anh bất thiện, chột dạ hỏi: “Làm sao rồi? Sợ mẹ anh tức giận à? Anh không nói em không nói thì chuyện này còn kéo dài đến bao giờ?” Đây chính là lời nói dối hai bên cùng có lợi mà. Mấy ngày nay Trần Vân Chi thường xuyên gọi điện thoại tìm cô tán gẫu, có lần nấu canh xong còn nhờ tiểu Trần lái xe đưa đến nhà cho cô, thậm chí tiểu Trần còn kiên quyết không chịu để cô mang lên nhà, cười nói bà già đã dặn không được để cô bị bỏng khiến cô nghe mà gương mặt lúc đỏ lúc trắng. Chắc hẳn

là Mục Tư Viễn cũng biết những chuyện này? Hôm nay mình dùng biện pháp đó làm rõ tình hình, tính ra anh ta còn được nhiều lợi ích hơn mình ấy chứ? Dù sao ngày nào anh ấy cũng phải đối phó với bà mẹ thích dắt mối của mình cơ mà, tại sao bây giờ lại nhìn mình như nhìn một tên lừa đảo như thế?

“Sinh viên của bố em đi Audi màu đen đúng không? Hôm đó bọn em hẹn hò anh cũng nhìn thấy”. Trong lòng Mục Tư Viễn cực kì khó chịu, ngữ khí nói ra gần như có thể làm người nghe đóng băng.

Mạch Tiểu Hân đỏ mặt cúi đầu. Sau khi trở về trong ánh mắt sư huynh nhìn mình có thêm một vài thứ, mặc dù trong bữa cơm đó chỉ trò chuyện liên thiên trời Nam biển Bắc nhưng lúc cáo biệt hắn nói: “Tiểu sư muội, yêu sớm thì không phải con ngoan, thấy em không yêu sớm sư huynh thật sự vui vẻ”. Ý của hắn cho dù cô là một đứa ngu ngốc cũng có thể rõ ràng được. Buổi tối nằm trên giường nghĩ, lần này sinh viên bố quý nhất trở về thành phố B, hắn nắm rõ tình hình của cô như lòng bàn tay, có lẽ sớm đã nhận được sự ngầm đồng ý của bố mẹ. Hai bên đều hiểu rõ nhau, trong lòng cô cũng không hề bài xích hắn, như vậy có phải cũng có thể suy nghĩ không? Chỉ có điều mỗi khi nghĩ như vậy trong lòng cũng không vui mừng bao nhiêu, cô là người đã trải qua tình yêu, biết loại cảm giác này còn kém tình yêu một bước nữa. Đường nhiên có thể là bởi vì từ trước tới nay đều chỉ coi hắn như anh trai, có lẽ ở bên nhau một thời gian thì sẽ có thể vượt qua một bước này cũng không chừng.

Thấy cô không hề phản bác mà chỉ ngẩn người nhìn chằm chằm thức ăn trước mặt, trong lòng Mục Tư Viễn từ từ nguội lạnh, sắc mặt cũng dần dần ngày càng khó coi, chẳng lẽ giấc mơ kia của mình lại là thật sự.

“Anh ấy từ Bắc Kinh mới được điều đến đây chẳng bao lâu, còn không có mấy người quen nên gọi em đi ăn cơm mà thôi. Tổng giám đốc Mục, có phải anh cũng lây tật xấu của Lục Tử Hân, cho rằng mình chính là cảnh sát không?” Mạch Tiểu Hân trừng mắt, chuyện chính mình còn chưa nghĩ rõ ràng mà tại sao đã chụp mũ hẹn hò với bạn trai lên đầu mình rồi?

Mục Tư Viễn day day huyết thái dương, một câu giải thích mà cũng phải nghĩ hồi lâu, khó như vậy sao? Anh thật sự sắp bị cô ấy hành hạ chết rồi.

“Mẹ đi lâu như vậy chưa về, chắc chắn là chạy đi gọi điện thoại cho Ngải Lâm rồi. Ngải Lâm lại đi hỏi Hà tiểu thư, hai người này em đều thông đồng xong rồi chứ?” Mục Tư Viễn vẫn nghiêm mặt hỏi.

“Đây là chuyện của một mình em à? Chẳng lẽ tổng giám đốc như anh còn không giải quyết được thư ký của mình?” Mạch Tiểu Hân bất mãn lắm lắm, “Thực ra chính anh tự nói với mẹ không phải là được rồi à? Ở nhà em có chuyện gì em không thích đều nói thẳng với bố mẹ, em thấy cô cũng là người rất thấu tình đạt lý, anh nói thẳng với cô là hai chúng ta không hợp nhau không phải là được sao?” Mạch Tiểu Hân nói rồi hơi đỏ mặt, mình luôn dễ kích động, mặc dù mẹ Mục Tư Viễn làm rất trắng trợn nhưng lại chưa bao giờ nói ra, bây giờ ngược lại mình lại nói ra trước, là phụ nữ như mình đúng là mất mặt.

Mục Tư Viễn nhìn cô, muốn nói lại thôi. Trong nháy mắt anh thực sự muốn dứt khoát nói ra theo lời cô, nhưng nhìn lại đôi mắt bình tĩnh của cô lời nói ra đến miệng lại nuốt trở vào. Cô ấy vừa nói không hợp nhau, mình làm sao có thể nói là thích cô ấy ngay được? Có điều mình phải trả lời cô ấy thế nào bây giờ? Anh cực kì phiền muộn.

“Bác gái nhà anh chị trượt ngã trong nhà vệ sinh rồi”. Một phụ nữ trung niên vội vã chạy tới kêu lên.

43. Chương 42

Nhà A nhà BTác giả: Hàm Hàm

Chương 42

Dịch: Losedow

Biên tập: Airin

Nguồn: Tangthuvien

“Mẹ, tội gì mẹ phải làm thế?” Mục Tư Viễn đỏ khóc đỏ cười nói với mẹ anh, người lúc này đang nửa nằm trên giường giả vờ bị đau. Một vụ hỗn loạn vừa mới xảy ra. Nhà vệ sinh ở Tổ Trần trai được lát bằng gạch men chống trơn trượt, lại thỉnh thoảng có nhân viên vệ sinh cầm cây lau nhà vào lau nước đọng trên sàn, không biết vì sao mẹ anh lại trượt chân ngã đập mông xuống đất được. Không chỉ vậy, lúc xảy ra chuyện, bên cạnh bà lại không có một người nào. Khi anh và Mạch Tiểu Hân chạy tới thì mẹ anh đã được người ta giúp đỡ nâng dậy đứng dựa vào bồn rửa mặt, bà cau mày nhưng vẫn cố gắng an ủi Mạch Tiểu Hân đã sợ đến mức mặt cắt không còn giọt máu nào. Anh đương nhiên cũng không có thời gian để ý tới chủ quán vội vã chạy tới xin lỗi mà lập tức công mẹ lên xe chạy thẳng tới bệnh viện.

Đến bệnh viện, kết quả chiếu chụp cho thấy rất may mắn là xương cốt không hề hấn gì, nhưng mẹ anh vẫn không ngừng kêu đau. Chủ nhật không có chuyên gia hội chẩn, vị bác sĩ trực trẻ tuổi kiểm tra lại một hồi lâu, đầu đầy mồ hôi cũng không nói được là có vấn đề gì, chỉ có thể hàm hồ nói đại khái là trật khớp bong gân gì đó. Vừa nghe vậy anh đã sốt ruột, bấm điện thoại định gọi phòng quan hệ xã hội tìm chuyên gia tới khám bệnh nhưng mẹ anh lại sống chết không cho, nói bà là một đội viên đội người mẫu thể dục buổi sáng, thân thể vẫn còn dẻo dai lắm, chẳng qua là trượt chân một cái mà thôi. Đã xương cốt không bị thương gì thì về nhà nằm mười ngày nửa tháng là sẽ khỏi, không nhất thiết phải làm mọi người vất vả. Dù cho anh và Tiểu Hân ở một bên khuyên bảo như thế nào, bà già cũng không chịu ở lại bệnh viện thêm nửa phút. Không thuyết phục được mẹ, anh đành phải nghe lời đưa mẹ về nhà.

Về đến nhà, đóng cửa phòng lại, mẹ anh mới nhịn cười, nói với con trai đang căng thẳng rằng mình chỉ giả vờ, giả vờ ngã, giả vờ bong gân, mục đích chính là để lừa Mạch Tiểu Hân.

“Mẹ không làm như vậy thì Tiểu Hân có thể ngoan ngoãn theo mẹ trở về sao?” Mẹ anh trừng mắt nhìn anh, cái thằng con trai ngốc nghếch này, vừa rồi nó nuốt ngậm canh nóng đó kiểu gì nó cho rằng bà không nhìn thấy sao? Đã căng thẳng như vậy thì vì sao còn không nghĩ cách? Mấy năm như vậy khó khăn lắm bà mới thấy con trai nói thích một cô bé, sao có thể dễ dàng buông tay như vậy được? Tiểu cô nương đó đã lừa bà thì tại sao bà lại không thể lừa lại khi con xảo quyệt này chứ? Xem ra hành động này của mình thật sự không tồi, cô bé đó không hề nghi ngờ chút nào mà ngoan ngoãn chạy lên chạy xuống lấy số mua thuốc, ha ha, bây giờ chắc chắn là đang hối hận vì đã lừa mình đây. Minh chỉ vờ lơ đãng lơ lửng nói chỉ lo gọi điện thoại cho Ngải Lâm mà quên nhìn dưới chân nên mới ngã, quả nhiên về mặt cô ấy lập tức tỏ ra áy náy. Thảo nào Ngải Lâm thể thốt với mình vị sư huynh kia tuyệt đối không phải bạn trai của Mạch Tiểu Hân, sau này không dám cam đoan nhưng ít nhất bây giờ thì quyết không phải. Sau này? Bà sao có thể chờ đến lúc bọn họ thật sự có sau này rồi lại nhìn con trai đau lòng chán nản được? Cái gì gọi là tiên hạ thủ vi cường, hậu hạ thủ tao ương? Hôm nay bà, Trần Văn Chi, nhất định phải lừa cô con dâu này về nhà.

“Vậy cũng không thể lừa người ta như thế chứ!” Mục Tư Viễn đau đầu nói, “Tiếp theo mẹ muốn làm thế nào? Vẫn cứ ở nhà giả vờ đau à?” Thủ đoạn này của mẹ mình đúng là không thể tưởng tượng nổi.

“Đương nhiên, mẹ muốn làm cho Tiểu Hân đến nhà mình ở”. Trần Văn Chi không yên tâm nhìn cửa phòng đang đóng chặt, hạ thấp âm thanh nói, “Con đi công tác mấy ngày đi, chờ mẹ đỡ được con bé này rồi hãy về”.

Rất cục Mục Tư Viễn không chịu nổi đỏ mặt, “Như thế làm sao được?” Hơn nữa Tiểu Hân nhất định sẽ không đồng ý.

Trần Văn Chi trừng mắt nhìn anh, “Vì sao không được? Mẹ đi lại không tiện, tuy nói mình vẫn có thể đi lại nhẹ nhàng nhưng lại không thể đi chợ nấu cơm, ngay cả tắm rửa hay lau người cũng không được, dù sao cũng phải có người giúp mẹ chứ”.

“Con thuê một hộ lí tới chăm sóc mẹ không phải là được à? Thuê thêm một người giúp việc tới nấu cơm ngoài giờ nữa. Dù sao cũng không thể để cô ấy phải xin nghỉ phép để ở nhà chăm sóc mẹ chứ!” Mục Tư Viễn càng suy nghĩ càng thấy chột dạ, lẽ như Tiểu Hân biết hai mẹ con họ kết phường lừa cô thì chưa nói đến chuyện sau này cô ấy còn để ý tới mình hay không mà có khi chính mình cũng không dám đi gặp cô ấy nữa. Bây giờ cái thuyền cướp này lên cũng không được mà không lên cũng không được, lần này mẹ hại mình đến khổ rồi.

“Con mà còn phá đám nữa thì mẹ con mình cũng xong rồi, con cứ chờ thiệp mời của cô ấy và sư huynh cô ấy đi”. Trần Văn Chi tỏ ra hết sức thất vọng. Mặc dù chỉ là giả vờ ngã nhưng dù sao thì chỗ đó cũng là nhà

vệ sinh, bà phải cẩn thận rửa sạch rồi mới dám đặt mâm ngồi xuống. “Mẹ đã hỏi Ngải Lâm rồi, Tiểu Hân và sư huynh cô ấy tuyệt đối không phải như vậy, con bé này đã lừa chúng ta! Con bé này thiện lương lắm, làm hại mẹ ngã như vậy chắc chắn trong lòng nó không yên tâm, mẹ chỉ cần giả vờ nghiêm trọng một chút thì nó nhất định sẽ ở lại chăm sóc mẹ. Con trai à, tán gái cũng như làm ăn thôi, đều phải biết nắm chắc cơ hội. Đi, vào bếp giúp nó chuẩn bị thức ăn với cả nấu cơm, còn làm việc sẽ bồi dưỡng ra cảm tình, tục ngữ nói vợ chồng củ gạo muối mặn gừng cay mà!” Trần Văn Chi hơi nhắm mắt lại, “Mẹ phải ngủ một hồi đã, phải dưỡng sức lấy tinh thần diễn trò!”

Mục Tư Viễn thấp thỏm không yên đi tới phòng bếp, thấy Mạch Tiểu Hân đang thái củ cải, mặt mũi nhăn nhó anh lại thở dài trong lòng. Mẹ đã diễn đến nước này thì anh cũng chỉ có thể phối hợp diễn tiếp, chỉ tội cô ấy thôi.

“Để anh, em không tập trung như vậy cẩn thận không lại thái vào tay bây giờ!” Anh nhận lấy con dao từ trong tay cô, “Vừa rồi không phải mẹ anh đã nói với em rồi sao, không có vấn đề gì lớn, nằm vài ngày là khỏi thôi”.

“Đều là vì em không tốt, nếu em không nói như vậy thì cô cũng sẽ không chạy đi gọi điện thoại cho chị Ngải Lâm”, Mạch Tiểu Hân khó chịu nói, “Đời này em còn chưa làm chuyện xấu gì, kết quả tự nhiên gây ra đại họa”.

Mục Tư Viễn nhìn khuôn mặt ỉu xiu buồn bã trước mắt, lông mi hơi ướt, hình như vừa mới khóc. Nghĩ thầm, nhìn thấy mà thương chắc là cụm từ để tả hình dạng này? Thật sự hận không thể ôm vào lòng hôn một cái. Yên lặng trong chốc lát, anh cố nén sự xao động trong lòng, cười nói: “Em mới bao nhiêu tuổi mà đã nói đến cả đời, biết đâu lần sau sẽ gây ra chuyện còn tồi tệ hơn ấy chứ. Em tập trung nấu cơm đi, mẹ anh cũng giống Ngải Lâm, chỉ cần ăn thấy ngon miệng thì đau đớn gì cũng sẽ giảm bớt một chút”.

Mạch Tiểu Hân rầu rĩ nói: “Lỡ như cô không thích thức ăn em làm thì sao? Có cần gọi nhà hàng mang đồ ăn tới không?” Bình thường cô rất có lòng tin đối với tay nghề nấu ăn của mình, bây giờ gây ra họa lại không khỏi suy nghĩ bồn chồn.

“Mẹ anh không thích thức ăn ở nhà hàng bên ngoài, luôn nghi thần nghi quỷ nói đồ ăn ở nhà hàng đều dùng dầu bẩn, sau khi mẹ anh đến anh cũng không dám ăn cơm bên ngoài nhiều nữa, lần nào đi ăn về cũng bị mẹ giáo dục một trận về vấn đề vệ sinh ăn uống”. Mục Tư Viễn vừa thái củ cải vừa nói, anh cũng đoán được bảy tám phần những gì lát nữa mẹ sẽ nói với Mạch Tiểu Hân, trước hết cứ rào trước đón sau cái đã, chắc chắn sẽ không sai. Anh lặng lẽ liếc cô, cảm thấy một cô bé ngoan ngoãn như thỏ trắng như vậy thật sự là quá đáng yêu, nếu không vì lừa cô ở lại nhà mình thì anh sao nỡ để cô ấy phải làm việc. Mình ở bên ngoài vất vả làm việc không phải là để cho người mình thích có một cuộc sống dễ chịu hay sao? Sau này, nếu ở bên nhau, anh nhất định phải nâng niu chiều chuộng cô ấy tử tế. Có điều rốt cuộc bọn họ có tương lai hay không? Bây giờ anh thực sự muốn hỏi cho rõ ràng.

“Giống hệt mẹ em, lúc nào cũng nói bên ngoài không sạch sẽ, lấy đâu ra nhiều dầu bẩn thế chứ”. Mạch Tiểu Hân vừa làm cá vừa nói, “Con cá hoa vàng này rất tươi, bình thường cô thích ăn kiểu gì? Hấp à?”

“Không được hấp”, Mục Tư Viễn nhớ lại lần nọ mình hâm hâm ăn liền ba loại mì cá đập, đột nhiên cảm thấy lúng túng, “Cũng đừng làm mì cá đập, quá phiền phức, làm món sủi trường của em là được”.

“Em nấu cà ri gà, cà ri bò đều rất ngon”, Mạch Tiểu Hân quay đầu sang mở to đôi mắt đẹp nhìn anh, “Tổng giám đốc Mục có ăn không?”

Mục Tư Viễn biết cô đang trêu chọc mình, đáng vẻ tình nghịch đó càng nhìn lại càng thấy thích, dịu dàng nói: “Đương nhiên có ăn”. Trong lòng nghĩ, chỉ cần là em làm thì cơm trắng rau xanh cũng là mỹ vị nhân gian.

“Quả thật là người con hiếu thảo!” Mạch Tiểu Hân thở dài nói, “Em cũng không dám nấu cà ri nếu không chắc chắn cô sẽ trách em. Làm mẹ thì ai cũng vậy, em chỉ cần vừa về nhà thì tất cả những món mẹ em nấu đều là những món em thích ăn”.

“Bình thường em thích ăn món gì? Nếu trong nhà không có thì bây giờ anh ra ngoài mua, dù sao cũng không thể để người lao động như em phải tủi thân được”. Lúc anh gặp cô phần lớn là khi ăn những món ăn phổ

thông ở nhà ăn tầng sáu, hình như chưa từng cùng nhau ăn một bữa cơm nào cho đàng hoàng, anh hoàn toàn không biết gì về sở thích của cô.

Mạch Tiểu Hân hé miệng mỉm cười, không hề trả lời. Anh không trách cô là đã tốt lắm rồi, đâu còn dám bắt anh chạy đi chạy lại vì mình nữa. “Tổng giám đốc Mục, cô tạm thời không tiện đi lại, có cần thuê một hộ lí cho cô không? Không thể để cô ở nhà một mình được, không yên tâm. Ngày mai chính là thứ hai rồi, phải chuẩn bị từ sớm, nghe nói bây giờ hộ lí trong bệnh viện đắt hàng lắm”.

“Anh đã nhờ người tìm rồi”. Mục Tư Viễn nghiêm trang nói. Nếu như để cô ấy biết sáng sớm ngày mai mẹ anh sẽ đánh Thái Cực quyền đúng giờ tại vườn hoa dưới lầu thì không biết cô ấy có lập tức hất tay bỏ về hay không nữa. “Củ cải thái xong rồi, nấu canh à?”

“Ồ, anh cứ để lên đĩa trước đã, để lát nữa em làm. Giờ anh bóc cho em hai củ tỏi, thái một ít gừng sợi”. Mạch Tiểu Hân thuận miệng phân phó như với Hà Đông, đến lúc nhớ ra mới cảm thấy có chút không ổn, xấu hổ nói: “Anh cứ vào với cô đi, mấy thứ này để em tự làm là được”.

“Để anh, mẹ anh nói phải ngủ một lúc”. Mục Tư Viễn bóc tỏi rồi để lên thớt lấy dao đập bẹp, anh thích cảm giác này, cùng nhau làm việc cùng nhau bàn bạc chuyện nhà, yên lặng điềm nhiên, mang tình cảm ngọt ngào. Mẹ nói đúng, làm việc quả thật có thể kéo gần khoảng cách.

Trần Vân Chi tỉnh giấc, tinh thần tốt đẹp, nhớ lại hôm nay cái khó ló cái khôn, quả thực tự bội phục chính mình sát đất. Bà nằm trong phòng tự vui vẻ hồi lâu, thấy sắc trời đã nhá nhem mới làm bộ làm tịch gọi con trai vào đỡ mình đi ra. Nghe mùi thơm từ trong bếp bay tới, bà hài lòng nói: “Hai đứa này còn cùng nhau nấu được một bữa cơm, đúng là rất giống”. Giống, giống hệt như tính toán của bà tối hôm qua, hai bữa cơm, cùng làm việc, còn có thể giữ người ta lại, khả năng thần cơ diệu toán của mình sắp đuổi kịp Gia Cát Lượng rồi.

Mạch Tiểu Hân thấy bà dựa vào người Mục Tư Viễn, bước đi chậm chạp cực kì vất vả, nhớ lại tinh thần phần chần của bà lúc đi dạo phố với mình sáng nay, trong lòng tràn đầy sự áy náy, vội vàng tiến lên đỡ bà ngồi xuống bên cạnh bàn ăn, nịnh nọt, “Cô, cháu làm vịt quay, cá hoa vàng rán, broccoli tỏi, còn có canh ngao củ cải, không biết có hợp khẩu vị cô không?”

Trần Vân Chi thấy hai má cô đỏ bừng, có lẽ là do hơi nóng lúc nấu nướng, đáng vẻ hết sức thận trọng như lập công chuộc tội khiến bà cảm thấy không yên tâm, vội trợn mắt nhìn con trai, nói: “Con làm gì vậy? Tiểu Hân bận rộn hồi lâu mà tại sao con cũng không lấy cho cô ấy cái khăn để rửa mặt, xem xem cô ấy nóng thế nào kìa”.

Mạch Tiểu Hân vội nói: “Không cần không cần, cháu thấy cô mới toát mồ hôi kìa, lát nữa ăn cơm xong cháu lau giúp cô”. Loại chuyện này kể cả là con trai thì cũng không tiện làm.

“Tốt tốt tốt, cháu ngoan, vẫn là cháu nghĩ chu đáo. Cô thật sự hận không thể cướp cháu từ trong tay mẹ cháu được”. Trần Vân Chi nói, mặt mày hớn hớn.

Mạch Tiểu Hân đã không chỉ một lần nghe Trần Vân Chi nói như vậy, không nhịn được nghĩ, ôi cháu phục cô thật đấy, ngã đau như thế mà vẫn còn nhớ đến chuyện này, thật sự có tinh thần của Ngu Công dời núi! Làm bộ nghe không hiểu, cô đi vào phòng bếp bưng thức ăn ra.

Mục Tư Viễn ho một tiếng không tự nhiên, mẹ vừa vui vẻ đã lòi đuôi ra rồi, trò còn chưa mở màn đã mở miệng đòi người, còn không dọa người ta chạy mất mới lạ.

Tay nghề nấu ăn của Trần Vân Chi thực ra cũng bình thường, nếu so với các bà vợ của đám bạn bố Mục Tư Viễn thì mới miễn cưỡng xếp loại trung bình khá, chỉ có điều ở nhà được chồng chiều con nịnh nên mấy chục năm không tiến bộ gì mà vẫn tự cảm thấy tay nghề không tồi. Hai lần Tiểu Hân đến nhà, một lần giúp đỡ làm mì cá đập, một lần làm món rau trộn, mới một hai lần bà cũng không để ý lắm. Hôm nay được nếm vài món ăn của Mạch Tiểu Hân, có chay có mặn, có rán có kho, mới biết từ cổ anh hùng xuất thiếu niên, ngoài núi có núi ngoài người có người. Vài món ăn thông thường cũng như những món bình thường bà vẫn làm nhưng giờ vào trong tay Mạch Tiểu Hân thật sự lại đầy đủ sắc hương vị. Bà vừa ăn vừa cười tít mắt nhìn Mạch Tiểu Hân rồi lại nhìn con trai mình, trai tài gái sắc, đúng là càng nhìn càng thích, khỏi phải nói trong lòng vừa ý đến mức nào, Mạch Tiểu Hân bị nhìn đến nổi thấp thỏm như ngồi bàn chông.

“Tư Viễn, mẹ nhớ ngày mai con phải đi công tác đúng không? Con đi mấy ngày?”

Mục Tư Viễn trầm ngâm trong chốc lát, mấy ngày? Hai ngày? Ba ngày? Hay là bốn năm ngày? Mạch Tiểu Hân ngoan ngoãn ngồi bên bàn ăn trong nhà mình như vậy, anh có chút không nỡ rời khỏi nhà. “Ba bốn ngày”. Anh dùng ánh mắt thăm dò mẹ, thời gian như vậy có thích hợp không? Quá dài hay là quá ngắn?

Trần Vân Chi khẽ gật đầu, “Nếu có thể thì cố gắng về sớm một chút”.

“Con tìm hộ lí rồi, tìm cả người giúp việc bán thời gian đến nấu nướng dọn dẹp nữa, mẹ thấy có được không?” Mục Tư Viễn cẩn thận nói, “Con sẽ cố gắng về sớm một chút”.

Trần Vân Chi thở dài, “Trong nhà đột nhiên có một người lạ, không biết gốc rễ, mẹ lại đi lại bất tiện, có vẻ không ổn, mẹ thấy không cần phải thuê đâu”.

Mục Tư Viễn khó xử nói: “Nhưng mà dù sao buổi tối cũng phải có người đỡ mẹ đi lại, hay là con bảo Ngải Lâm tới?” Vừa nói ánh mắt vừa lơ đãng nhìn thoáng qua Mạch Tiểu Hân, thấy đôi đũa trên tay cô đã dừng lại, vẻ mặt trầm tư.

“Ngải Lâm thì không được, con bé này vừa không biết nấu cơm vừa chỉ thích ăn ngon, đến lúc đó có mà mẹ phải hầu hạ nó thì có. Người giúp việc ngoài giờ con đang thuê là người tỉnh ngoài, chắc là cũng không nấu được những món ăn kiểu ở quê mình”. Trần Vân Chi cười cười nói với Mạch Tiểu Hân, “Ăn thức ăn Tiểu Hân làm rồi giờ món do chính tay cô nấu cũng không ăn nổi nữa, càng khỏi phải nói những người khác”.

Nghe nhạc hiệu đoán chương trình, Mạch Tiểu Hân không phải một cô bé ngốc, chuyện vốn là do cô mà có, Mục Tư Viễn phải đi công tác, mình tới giúp đỡ chăm sóc vài ngày, là con cháu, là bạn, là người gây ra họa, hình như dù là ai thì cũng nên đến. Có điều đây là nhà tổng giám đốc Viễn Dương, tâm tư của bà già lại có chút không tầm thường, cô do dự mãi mà không chịu mở miệng.

Thấy cô cúi đầu nhú mày không nói, Mục Tư Viễn biết trong lòng cô vẫn băn khoăn, anh rút hai tờ giấy ăn đưa cho cô, “Nóng lắm à? Lau mồ hôi đi”.

Mạch Tiểu Hân cắn môi, trong lòng tính đi tính lại mà mãi không ra kết quả.

Trần Vân Chi nhẹ giọng hỏi: “Tiểu Hân à, thời gian này cháu có bận không?” Đúng là một bà ngoại sõi.

Mạch Tiểu Hân bất đắc dĩ, do dự nói: “Không bận lắm, hay là... Những buổi tối tổng giám đốc Mục đi công tác, cháu tới chăm sóc cô. Bữa sáng bữa tối cháu đều có thể làm được, chỉ có bữa trưa thì cô chịu khó cho vào lò vi sóng một chút. Nếu thật sự không ổn thì... cháu xin phép công ty nghỉ mấy ngày”.

“Không cần xin phép không cần xin phép, Trần Vân Chi lập tức tươi cười rạng rỡ, “Cháu đến được thì cô vui lắm, ngày ngày còn có thể được ăn cơm ngon như vậy nữa, thế thì lần này cô ngã cũng coi như không uống. Tư Viễn, con cứ yên tâm đi công tác”.

Mục Tư Viễn nhìn Mạch Tiểu Hân bằng một vẻ cảm thông, sõi xám đang nhìn em chăm chăm kìa, nhanh như vậy đã sập bẫy rồi, “Vậy thì phải làm phiền em rồi”.

Mạch Tiểu Hân lắc đầu, “Cũng không có vấn đề gì lớn, chỗ này cũng gần tòa nhà Văn Cẩm hơn chỗ em nhiều, chỉ có điều”, cô hơi đỏ mặt, không biết nên nói như thế nào, ấp úng hồi lâu mới nói, “Đừng nói với chị Ngải Lâm, đừng nói với Hoàng Khởi Sâm, cũng đừng nói với Lục Tử Hân, cũng đừng nói với Đông Đông, cũng đừng...”

“Được rồi được rồi, tất cả mọi người đều không nói được không?” Mục Tư Viễn dịu giọng hỏi, “Sợ bị người ta biết đến vậy à?”

Gương mặt Mạch Tiểu Hân càng đỏ hơn, cô âm thầm tức giận chính mình, rõ ràng chỉ là lấy công chuộc tội mà sao phải chột dạ như vậy làm gì? Nhưng cô vẫn cảm thấy không tự nhiên, “Chị Ngải Lâm và Đông Đông, hai người...” Đốt trắng thay đen, chỉ hươu bảo ngựa, thấy gió bảo mưa, lá cải từ đây mà ra chứ từ đâu?

“Tốt tốt tốt, Tư Viễn, con phải nhớ kỹ, không được phép nói với bất cứ ai, mẹ cũng sợ có người biết lại tới nhà thăm hỏi, phiền phức lắm”. Trần Vân Chi an ủi, mặc dù theo bà thì mọi người biết mới tốt, lúc đó cô bé này có chạy đằng trời.

Mục Tư Viễn cực kì áy náy, đã biết cô ấy nhất định sẽ không đành lòng từ chối, mình lợi dụng lòng tốt và sự ngây thơ của cô ấy như thế quả thật có chút hèn hạ, nhưng thật sự không nỡ để cô ấy xoay người rời đi như vậy.

=====

Một người mẹ tuyệt vời, ai làm mẹ mà cũng được như vậy thì tốt biết mấy! Tất nhiên cũng vẫn chỉ là ngoại lực, tình yêu vẫn phải do chính mình đi chinh phục, để những người có tình rồi sẽ thành thân thuộc...

44. Chương 43

Nhà A nhà BTác giả: Hàm Hàm

Chương 43

Dịch: Losedow

Biên tập: Airin

Nguồn: Tangthuvien

“Bữa sáng hôm nay, cô uống được một cốc sữa đậu nành, một quả trứng luộc nước chè, hai cái bánh ngô. Buổi trưa cô bảo người giúp việc nấu mì, buổi tối cô ăn gần hai bát cơm”. Mạch Tiểu Hân vừa cười vừa nhẹ nhàng xoa lưng cho Trần Vân Chi, “Bát thứ hai em xới có nửa bát, cả ngày không vận động nên phải đề phòng béo phì”.

Mục Tư Viễn khẽ cười nói: “Đây không phải em hành hạ mẹ anh sao, chắc là em lại nấu món gì ngon rồi. Bình thường buổi tối mẹ anh đều chỉ ăn một bát cơm”.

Đây là lần đi công tác thoải mái nhất của Mục Tư Viễn, vốn chính là bị mẹ đuổi đi lưu vong, không có công việc gì quan trọng. Việc quan trọng nhất trong ngày chính là suy nghĩ tìm chủ đề để buổi tối gọi điện thoại cho Mạch Tiểu Hân cuộc nói chuyện lâu một chút. Đối với anh, nghe cô nhẹ nhàng nói đủ chuyện không lớn không nhỏ trong điện thoại là sự hưởng thụ tốt nhất trên đời.

“Em nấu cá kho”, Mạch Tiểu Hân lại đổ mấy giọt rượu thuốc lên lưng Trần Vân Chi sau đó chậm rãi xoa tiếp, “Thật sự rất ngon, bí quyết gia truyền của nhà em mà”.

“Tiểu Hân, đến lúc anh về cũng có thể được hân hạnh thử tay nghề của em chứ?” Mục Tư Viễn thăm dò.

“Đương nhiên có thể, hay là em dạy cô bí quyết, thực ra cũng rất dễ làm”, Mạch Tiểu Hân cười nói, “Hôm nay cô không nghe lời, thoa rượu thuốc mà cô cứ động đây mãi. Tổng giám đốc Mục, anh có cần giáo dục cô vài câu không?”

“Không cần không cần, cô nằm nghe điện thoại cũng không tiện, hơn nữa cô có nói thì nó cũng không tin đâu, rồi nó lại phải hỏi lại cháu”. Trần Vân Chi vội nói, “Tiểu Hân, cháu xoa bóp mạnh tay lên một chút, xoa nhẹ thế buồn lắm”.

Muốn lừa được con dâu cũng không dễ dàng, cả ngày phải quần băng quanh eo, rôm sảy cũng sắp mọc đến nơi rồi. Mà con bé con này, không biết kiếm được rượu thuốc ở đâu, buổi tối nào cũng phải xoa bóp cho bà nửa tiếng, từ đầu đến chân thì eo là chỗ bà có nhiều máu buồn nhất, nửa tiếng này quả thực bị hành hạ không kém gì tra tấn. Nhưng đau khổ nhất là lúc tắm rửa, để tỏ ra mình hành động bất tiện không thể không có người chăm sóc, bà còn phải hy sinh nhan sắc, có lần không cẩn thận để tuột khăn tắm xuống làm bà ngượng chín mặt, có điều cuối cùng cũng làm cho Mạch Tiểu Hân hiểu được có một số việc quả thật ngay cả con trai cũng không tiện làm.

“Lại đang xoa rượu thuốc à?” Mục Tư Viễn hơi thất vọng, bé con này thật sự làm anh đau đầu, bất kể mình tiếp cận thế nào cô ấy vẫn cứ giữ vững khoảng cách giữa hai người, không chịu tiến lên nửa bước. Tiểu Hân Tiểu Hân, còn đúng là tiểu tâm! (tiểu tâm=cẩn thận).

“Ồ, bác sĩ nói chỉ cần xoa nhẹ cho rượu thấm qua da là được rồi, em đương nhiên phải nghe lời thầy thuốc, cô đúng là dễ buồn quá!” Mạch Tiểu Hân bật cười khanh khách, “Có điều nếu là em thì chắc cũng vậy”.

“Đúng là tình nghịch”, Mục Tư Viễn bất giác mỉm cười, “Ngày mai anh về, đừng nói với mẹ anh vội nhé, nhờ đâu máy bay trễ giờ mẹ anh lại lo lắng”.

“Ồ”, Mạch Tiểu Hân đồng ý, sau đó lại cảm thấy có chút không phù hợp, trước kia bố đi công tác mới thường xuyên nói với mẹ như vậy, “Ngày mai anh về”. Hình như cô và Mục Tư Viễn không nên có kiểu đối thoại như vậy.

Mỗi buổi tối, Mục Tư Viễn đều sẽ gọi điện thoại về nhà thăm hỏi tình hình mẹ, Trần Văn Chi luôn dăm ba câu đã đưa điện thoại cho cô, cô rất rõ ràng ý đồ của bà già, nhưng còn Mục Tư Viễn? Giọng nói dịu dàng như vậy hầu như khiến cô có ảo giác được yêu, cô phải luôn nhắc nhở chính mình về tiền thưởng, xe đạp điện và thẻ mua hàng mới có thể không mơ hồ rơi vào cạm bẫy lần nữa.

Ngoại hình tốt là có thể mê hoặc người khác một cách vô trách nhiệm như vậy à? Mạch Tiểu Hân đúng là có chút tức giận, ra sức oán thăm trong lòng để củng cố lập trường của mình. Bắt rồi thả, thả rồi bắt, cô đương nhiên không chịu chơi trò mèo đuổi chuột này với anh ta được. Tốt xấu Mạch Tiểu Hân cũng như hoa như ngọc, cũng có chút vốn liếng mê hoặc nam sinh, tuyệt đối không thể trở thành cô bé đáng thương bị người ta từ chối một lần nữa. Ngày mai Mục Tư Viễn đã về rồi, cô phải nghĩ biện pháp mau rời khỏi nơi này.

Mấy ngày nay Mục Tư Viễn đi công tác bên ngoài, bà già nói là cần cô chăm sóc nhưng thực ra mỗi ngày hết giờ làm Mạch Tiểu Hân đến nhà họ Mục thì thức ăn trong bếp đều đã được chuẩn bị xong, rửa sạch sẽ, canh cũng đã nấu xong. Việc cô cần phải làm chỉ là đặt nồi rang xào hai món một chay một mặn, còn thoải mái hơn lúc ở nhà với Hà Đông. Việc dọn dẹp vệ sinh đã có người giúp việc làm, quần áo cũng do người giúp việc giặt, thức ăn cũng là người giúp việc mua theo danh sách đã ghi ra từ trước. Bà già còn dặn người giúp việc mua cho cô một đồng hồ ăn vặt, ngày nào cũng ngồi nhìn cô vừa ăn vừa xem TV với vẻ mặt từ ái, thậm chí thấy cô không chịu ăn bà còn mất hứng. Có lúc cô không nhịn được nghĩ, sau này ai làm con dâu bà ấy thì nhất định sẽ rất hạnh phúc.

Hai mẹ con như thế này, nếu cô còn không mau chạy khỏi đây thì thật sự quá nguy hiểm.

“Tiểu Hân, cô nghe Tư Viễn nói là cháu từng giúp nó một việc rất lớn, đúng không?” Cuối cùng Trần Văn Chi cũng thoát khỏi đôi tay của Mạch Tiểu Hân, nằm nghiêng trên sofa tò mò hỏi cô. Bà đã hỏi con trai nhưng nó luôn không chịu kể lại rõ ràng.

Mạch Tiểu Hân cảm thấy kì lạ, vì sao Mục Tư Viễn không nói với mẹ mình, sợ bà nhớ tới chuyện cũ lại đau lòng sao?

“Ồ, thực ra là một chuyện nhỏ”, cô đứng dậy cất chai rượu thuốc, nhân cơ hội vào nhà vệ sinh rửa tay vội vàng gửi tin nhắn cho Mục Tư Viễn hỏi xem có được nói hay không.

Mục Tư Viễn lập tức trả lời tin nhắn, “Nói được, có điều đừng mô tả anh quá hèn nhát”.

Mạch Tiểu Hân nhếch miệng, ai dám nói anh ta hèn nhát chứ? Không ngờ người năm đó cô cứu lại là một người có tiềm lực phát triển cao như vậy.

Nghe xong tự thuật của Mạch Tiểu Hân, Trần Văn Chi yên lặng hồi lâu rồi cảm khái nói: “Cháu ngoan, không ngờ cháu còn có duyên phận với nhà cô như vậy. Năm đó, bố Tư Viễn xảy ra chuyện, cô ốm suốt một năm, Tư Viễn cũng tầm tuổi cháu bây giờ. Khổ thân nó, toàn bộ việc bán công ty, đền tiền, sa thải nhân viên đều do một mình nó làm hết khiến nó căng thẳng không thở nổi. Vậy mà nó lại gặp chuyện như vậy, khi đó nếu như không có cháu nhờ đâu nó nhất thời không giữ được bình tĩnh hoặc sau đó có gì lẩn quẩn trong lòng thì nhà cô cũng xem như xong rồi”. Bà kéo tay Mạch Tiểu Hân thở dài nói, “Thảo nào nó thích cháu như vậy, nhiều năm như vậy cô cũng chưa nghe nó nói thích cô gái nào, nhưng lần nọ cháu đi nhờ xe nó về nhà nó đã chính miệng nói với cô là nó thích cháu”.

Thích mình? Mạch Tiểu Hân trợn mắt há mồm nhìn Trần Văn Chi, cảm thấy trái tim mình sắp nhảy ra khỏi lồng ngực rồi. Thích? Anh ấy nói như vậy sao?

Tỉnh táo, tỉnh táo, cô tự nói với mình. Sau đó cô từng nghĩ lại rõ ràng, đoán được là Mục Tư Viễn đã nhận ra mình hôm ở Hải Thượng Nhân Gia, thảo nào Hà Đông nói anh ấy nhìn mình rất lạ, từ đó về sau thái độ đối với mình cũng thay đổi rõ ràng. Có điều cho dù như vậy nhưng lần nọ cô đưa cơm đến bệnh viện thì hôm sau anh ấy vẫn bảo Ngải Lâm đưa thẻ mua hàng cho mình để tỏ rõ lập trường.

Một là một, hai là hai, mặc dù điều này làm cô khó xử nhưng cô vẫn tán thưởng cách làm của anh ấy. Tình yêu và cảm kích là hai chuyện khác nhau. Cô là người đã trải qua tình yêu, bất kể lúc nào Ngô Cảnh đứng trước mặt cô thì cô đều có thể cảm nhận được sự yêu thương trong ánh mắt anh ta, ánh mắt Mục Tư Viễn thì trấn tĩnh hơn nhiều, thậm chí còn không nóng bỏng bằng Lục Tử Hân, điểm này cô tuyệt đối sẽ không tính sai cho nên mới có thể kịp thời phản lại. (Tác giả không nhận được nói: Bé con ngốc nghếch, với cá tính của Mục Tư Viễn thì sao dám không biết xấu hổ mà đứng ngẩn ngơ nhìn cô chứ? Lúc cô không chú ý thì ánh mắt anh ta lại khác).

“Khi đó nếu là ai thì cũng sẽ làm như vậy, xã hội này vẫn có chính nghĩa, chỉ có điều cháu làm hơi quá thôi, cứ chạy theo xe cảnh sát. Lúc đó cháu còn nhỏ, còn không hiểu chuyện”. Mạch Tiểu Hân cố gắng tỏ ra điềm nhiên như không, nói: “Chỉ là một chuyện nhỏ, cô và tổng giám đốc Mục đều không cần để trong lòng”.

Có lẽ Mục Tư Viễn thích mình, nhưng là một loại thích kiểu khác, tựa như cô thích Hà Đông và Cẩm Cẩm, thích Ngải Lâm, thích Mã Tô, lần cô đi nhờ xe anh ta về thì sao? Lần đó cô hoàn toàn có thể khẳng định kiểu thích mà Mục Tư Viễn nói nhất định không phải kiểu mà mẹ anh ấy nghĩ.

Trần Vân Chi tỉ mỉ đánh giá phản ứng của Mạch Tiểu Hân, trừ ngạc nhiên thì dường như không hề có biểu hiện khác. Bà có chút thất vọng, nói thế nào đi nữa thì con trai mình cũng tuần tú lịch sự, điều kiện trên các phương diện đều không tồi, cô gái nào nghe thấy nó nói thích mình thì cũng phải mừng rỡ hoặc thẹn thùng một chút chứ. Nhưng Mạch Tiểu Hân lại chỉ ung dung khiêm tốn giải thích, chẳng lẽ trong lòng thật sự đã có người khác? Hay là cách làm của con trai trước đây làm cô ấy lạnh lòng?

“Cái thằng Tư Viễn này vốn cũng là một đứa không sợ trời không sợ đất, khi còn bé nó nghịch lắm, giáo viên cũng không làm gì được nó. Mấy năm nay nó phải gánh trọng trách nặng nề nên tâm tư cũng nặng nề, có một số việc không thể không nhìn trước ngó sau, càng coi trọng thì càng không dám dễ dàng quyết định”.

“Viễn Dương là công ty đã niêm yết, một quyết định của tổng giám đốc Mục sẽ liên lụy tới lợi ích của bao nhiêu người”, Mạch Tiểu Hân tiếp ý của Trần Vân Chi, “Mỗi quyết định đưa ra đương nhiên đều phải thận trọng”.

Thấy Mạch Tiểu Hân không hề hiểu ý mình, Trần Vân Chi tiếp tục nói, “Trong công việc thì nó vẫn rất có chủ kiến, trong thời gian ba bốn năm có thể làm Viễn Dương phát triển như thế, từ trên xuống dưới đều không ai có ý kiến gì. Có điều lúc gặp được người mình thích thì lại không có chủ kiến, muốn suy nghĩ chu toàn cho hạnh phúc cả đời của người ta, cháu bảo nó có ngốc không, con người sống trên đời sao có thể tính hết được mọi chuyện chứ!”

Mạch Tiểu Hân không hiểu lời Trần Vân Chi nói, nếu như mình chính là “người nó thích” theo như lời Trần Vân Chi thì cô đâu có cảm thấy Mục Tư Viễn không có chủ kiến khi gặp mình? Có chủ kiến lắm mà, không phải đã quyết đoán kịp thời cắt đứt tâm tư của mình sao? Có lẽ anh ấy đã thích người khác nhưng vẫn giấu mẹ mà thôi, dạo tết không phải anh ấy còn đặt mua sợi dây chuyền hoa hồng đó sao, đó là quà dành riêng cho Valentine mà. Còn đúng là thâm tình, còn muốn suy nghĩ chu toàn cho hạnh phúc cả đời của người ta. Một người xuất sắc như vậy chẳng lẽ còn có cô gái nào lại từ chối anh ấy? Cho nên mẹ anh ấy mới muốn anh ấy lựa chọn lại lần nữa? Muốn đẩy mình đến bên người anh ấy? Nhưng mình không phải là người anh ấy thích mà.

Mạch Tiểu Hân nghĩ lung tung một hồi, cảm thấy dù sao cũng không có quan hệ gì với mình nên quyết định không thêm nghĩ nữa. “Vâng, có xem bói cũng không xem được cả đời”. Mạch Tiểu Hân nói, “Mẹ cháu nói lúc cưới bà ngoại cháu đã tìm người xem bói, nói số mẹ cháu sẽ có hai con trai, kết quả còn không phải chỉ có một con gái là cháu sao? Xem bói cũng đâu thể xem được quốc sách cơ bản!” Cô cười tít mắt cầm một quả ô mai đưa cho Trần Vân Chi, chính mình cũng lấy một quả cho vào miệng.

Trần Vân Chi ngồi nghe, cái con bé này đang nói cái gì thế, sao chẳng ăn nhập gì với ý mình thế này? Đúng là sốt ruột chết người đi được, mai kia là con trai mình về rồi, dù sao mình cũng phải có chút thành quả chứ. “Tiểu Hân à, cậu sư huynh của cháu kia mới từ Bắc Kinh về à? Đến Bắc Kinh được mấy năm rồi?”

“Khoảng năm hay sáu năm gì đó cô ạ!” Mạch Tiểu Hân biết Trần Văn Chi nhất định đã nghe được tình hình cơ bản từ chỗ Ngải Lâm, mình đã đồng ý với Mục Tư Viễn là sẽ không mang sư huynh ra làm lá chắn nữa, bây giờ lại thấy mẹ anh hỏi, cô bỗng thấy chột dạ.

“Trước đây đều không liên lạc gì à?” Trần Văn Chi rất vui vẻ, đi mấy năm cũng không nhớ rõ, trước kia nhất định không có dây dưa gì.

“Liên lạc với bố cháu tương đối nhiều, anh ấy là một sinh viên mà bố cháu rất thích, ngày còn học cao học suốt ngày đến nhà cháu ăn cơm”. Mạch Tiểu Hân hi vọng Trần Văn Chi có thể tự giác hiểu ra hàm nghĩa trong đó, như thế này không thể coi như lừa gạt, cũng không cầm lấy sư huynh làm lá chắn, nếu như bà già nhận định cô và sư huynh là được bố mẹ sắp xếp thì mình coi như đại công cáo thành.

“Bắc Kinh là một nơi tốt để phát triển sự nghiệp, năm sáu năm nếu làm tốt thì cũng có chút căn cơ rồi, nếu vứt bỏ tất cả ở đó thì sợ là phải hạ quyết tâm rất lớn?”

Trần Văn Chi nghĩ thầm, một môn sinh đặc ý của bố, nếu như lại trở về vì con gái thì chỉ dựa trên tấm lòng này cũng sẽ đủ để trở thành một đối thủ rất mạnh của con trai mình rồi, kể cả khi hiện nay giữa hai người này còn không có vấn đề gì.

“Anh ấy đến Bắc Kinh bắt tay làm việc từ cơ sở, vất vả lắm, lần này, vừa được điều về đây làm giám đốc công ty con”. Mạch Tiểu Hân thấy Trần Văn Chi không hỏi tiếp về đề tài mình đưa ra liền thấy hơi thất vọng.

“Nó muốn theo đuổi cháu à? Cũng đúng, Tiểu Hân của chúng ta xinh đẹp như vậy, chắc là có nhiều chàng trai thích lắm. Cô thấy Tử Hân cũng có ý định này”. Trần Văn Chi cười tủm tỉm kéo tay Mạch Tiểu Hân hỏi, “Cháu vẫn chưa nhận lời nó à?”

Mạch Tiểu Hân đỏ mặt, câu hỏi này hỏi quá khéo, “nó” ở đây có thể hiểu là sư huynh, cũng có thể hiểu là Lục Tử Hân, cô phải trả lời thế nào bây giờ? Cô đã từ chối Lục Tử Hân nhưng còn đang xem xét sư huynh, có điều sao có thể nói với Trần Văn Chi như vậy. “Tập đoàn Văn Cẩm lớn quá, cháu sao xứng chứ? Thực ra trợ lý Lục cũng chỉ đùa vui thôi”. Có điều, cô biết sư huynh không phải đùa.

Trần Văn Chi nghe ra ý tứ trong lời nói của cô, chẳng lẽ bé con này quả thật chuẩn bị nhận lời sư huynh?

“Bây giờ gia đình nào cũng chỉ được sinh một con, đúng là rất vắng vẻ. Bố cháu có không ít sinh viên đúng không? Các sư huynh sư tỷ chắc đều chăm sóc cháu như em gái, cũng không khác là mấy so với anh chị em ruột của mình. Loại tình cảm này rất đáng quý!” Bà phải nhắc nhở Tiểu Hân tình cảm của sư huynh sư muội hoàn toàn không giống tình yêu nam nữ.

“Bố cháu chưa bao giờ nhận học sinh nữ, cho nên cháu không có sư tỷ”. Mạch Tiểu Hân tiếc nuối nói, “Bình thường ở nhà đều là cháu phải nấu cơm cho sinh viên của bố cháu ăn, bọn họ chẳng biết làm gì cả”.

Lời nói của Trần Văn Chi lại một lần nữa bị hóa giải nhẹ nhàng, bà thầm thở dài. Tất cả sức mạnh đều như đám vào chần bông, có đi mà không có về. Con trai ơi, gặp phải một cô nàng tiểu yêu tinh như vậy thì sau này đời con khổ rồi.

45. Chương 44

Nhà A nhà B Tác giả: Hàm Hàm

Chương 44

Dịch: Losedow

Biên tập: Airin

Nguồn: Tangthuvien

Mạch Tiểu Hân cuống quýt lục túi xách tìm chìa khóa, chùm chìa khóa này là Mục Tư Viễn đưa cho cô trước khi đi, cô đã giữ nó cực kì cẩn thận. Minh mà lỡ làm mất chìa khóa của ngôi nhà có tài sản hàng trăm tỷ này thì sẽ có phiền phức lớn, cô nhớ rõ là đã để chìa khóa trong túi xách mà tại sao bây giờ tìm mãi không thấy? Cô đành phải ngồi xổm xuống đồ hết mọi thứ trong túi xách ra.

“Tiểu Hân”. Mục Tư Viễn mở cửa từ bên trong, thấy một đồng đồ đạc trên mặt đất liền cười hỏi, “Sao thế? Không tìm được chìa khóa à?”

Mạch Tiểu Hân vội nhặt một chùm chìa khóa dưới đất lên, đứng dậy, “Tổng giám đốc Mục, anh về rồi à?” Cô đưa chìa khóa cho Mục Tư Viễn, “Cuối cùng em cũng hoàn thành nhiệm vụ rồi, vật quy nguyên chủ”.

Bởi vì sợ làm rơi mất nên cô đã cẩn thận đeo một sợi dây như ý màu đỏ lên trên chùm chìa khóa.

Mục Tư Viễn vuốt ve sợi dây như ý đó, cười khỏ nói, “Vội vã trả lại cho anh đến vậy cơ à? Xem ra mấy ngày nay đúng là vất vả thật”.

“Chìa khóa của người có tiền không dễ cầm chút nào, trách nhiệm quá nặng nề”. Mạch Tiểu Hân nhặt đồ đạc dưới đất cho vào túi xách, vui đùa nói, “Mấy ngày nay em lo lắng gần chết, chỉ sợ trên đường bị cướp giật mất túi xách. Trong túi chẳng có bao nhiêu tiền, có điều chùm chìa khóa này lại quá đáng giá”. Cô thay giày đi vào nhà, chuẩn bị rửa tay nấu cơm.

“Thức ăn khác đều đã làm xong rồi, mẹ đang nghỉ ngơi, nói còn món mì cá đập để em đến làm”. Mục Tư Viễn thấy cô thành thạo đeo tạp dề, bỗng cảm thấy trong lòng dâng lên một niềm vui không tên.

“Cô làm sao rồi? Không thoải mái à?” Mạch Tiểu Hân đi vào phòng ngủ, ngày nào về đến nhà cô cũng thấy Trần Vân Chi ngồi trong phòng khách cười tủm tỉm đợi mình, hôm nay là ngoại lệ.

“Trưa nay mẹ anh không ngủ, giờ muốn chợp mắt một lát”. Mục Tư Viễn chặn lại nói. Mẹ muốn tạo cơ hội cho mình nên cố ý để lại không gian cho hai người, toan tính này của mẹ không lẽ anh còn không rõ.

Mạch Tiểu Hân a một tiếng, cô cũng lập tức đoán được ý đồ của Trần Vân Chi, liền nói: “Anh mới đi công tác về, đi nghỉ ngơi một lát đi, nấu mì xong em sẽ gọi anh với cô”. Tối qua nghe Trần Vân Chi nói anh ấy chính miệng nói với mẹ là thích mình, mặc dù biết rõ không phải loại thích đó nhưng tâm ý cô vẫn bất nhất.

“Anh muốn học nấu ăn, em tiết lộ bí quyết gia truyền được không?” Mục Tư Viễn ra vẻ thoải mái. Vì anh quá xuất sắc, bên người không bao giờ thiếu người theo đuổi nên anh chưa bao giờ có kinh nghiệm cưa gái, bao gồm cả Vi Giai Hình năm đó. Cho nên lúc nói như vậy anh lại bất giác đỏ mặt.

Mạch Tiểu Hân hoàn toàn không chú ý, cô liếc nhìn chiếc áo len anh đang mặc trên người, màu sắc hay kiểu dáng đều đơn giản hơn quần áo anh mặc khi đi làm rất nhiều nhưng cô lại biết đó là một nhãn hiệu đắt tiền. Mặc thế này mà đi vào bếp thì đúng là quá xa xỉ, liền nói: “Một mình em làm là được, cũng không có bao nhiêu việc”.

Không biết Mục Tư Viễn lại lấy một cái tạp dề nữa ở đâu ra, đeo lên người, hỏi: “Như vậy được chưa?”

Mạch Tiểu Hân nhìn chiếc tạp dề ca rô màu xanh trên người anh, bật cười nói: “Được, trông rất giống thật. Hay là em chụp cho anh một kiểu rồi post lên mạng được không? Tổng giám đốc Viễn Dương đổi nghề làm đầu bếp, lượng truy cập nhất định không thấp”.

Mục Tư Viễn mỉm cười nhìn hình ảnh hoạt bát thoải mái của cô trước mặt mình, trong lòng mềm nhũn nhưng nhất thời lại không nói nên lời. Lúc đầu tại sao lại nghĩ đến chuyện để cô ấy rơi vào tay người khác chứ? Tại sao lại cảm thấy mình chỉ cần đứng xa xa nhìn cô ấy hạnh phúc là có thể yên tâm rồi? Ngải Lâm nói đúng, nhất định là đầu óc mình xảy ra vấn đề rồi. Trên thế giới này có lẽ không có một người đàn ông nào mong muốn cô được hạnh phúc như anh, mặc dù có thì anh cũng nhất định không tin rằng người đó có thể dốc hết sức lực làm cho cô ấy hạnh phúc như mình. Thì ra thật sự yêu một người là không thể rộng lượng, cũng không thể yên tâm nhìn cô ấy hạnh phúc trong lòng người khác như vậy.

“Tiểu Hân”. Anh muốn nói mình thích cô, chỉ cần một câu thôi, anh tự nói với mình, sẽ không cần phải tự tìm phiền muộn nữa, cũng không cần phải lo lắng suốt ngày. Ngay từ cái đêm hỗn loạn đó anh đã thích cô bé dũng cảm và chính trực đó rồi. Anh từng vô số lần tới tới lui lui xung quanh tiểu khu Thúy mình xuân hiểu chỉ để có thể tìm được cô, mấy năm nay bất cứ cô gái nào dù có đẹp như hoa như ngọc cũng không

thể làm cho anh động lòng, ngay cả chính anh cũng không rõ nguyên nhân vì sao, bây giờ anh mới hiểu thì ra là vì bóng dáng của cô sớm đã in sâu trong đáy lòng mình rồi. Anh phải cảm ơn trời cao đã làm cho anh gặp được cô và làm cho anh đã chờ được cô.

“Vậy anh thái gừng trước đi”, Mạch Tiểu Hân tiện tay đưa cho anh một củ gừng, “Thái nhỏ một chút”, sau đó tự tay cô bắt đầu làm cá, một lát sau đã cầm gậy cán bột gõ lên thớt cộp cộp.

“Mấy hôm nay em vất vả lắm đúng không?” Anh nghe lời ngoan ngoãn thái gừng, nghĩ thầm không biết làm thế nào mới có thể lái chủ đề theo phương hướng mình muốn. “Mẹ anh hồi phục rất nhanh, tâm tình cũng rất tốt, có thể thấy mấy hôm rồi còn thoải mái hơn cả lúc anh ở nhà”.

“Đó là bởi vì anh về rồi nên tâm tình cô mới tốt thế”. Mạch Tiểu Hân vừa không ngừng đập cá vừa trả lời anh, “Em không mệt, có khi còn làm cô sợ nữa ấy. Hôm qua Đông Đông đưa cho em một đĩa phim kinh dị, cô muốn xem cùng em, kết quả là sau khi xem xong cả em với cô đều sợ đến mức đi ngủ cũng không dám tắt đèn”. Mạch Tiểu Hân cười nói, “Cô hay lắm nhé, cũng bị mất ngủ xem qua kê tay giống hệt em”.

Mục Tư Viễn tưởng tượng cảnh hai người một già một trẻ cùng dùng tay che mắt xem TV, bật cười nói: “Nhất gan như vậy thì xem ban ngày là được chứ xem buổi tối làm gì”.

“Xem giữa ban ngày thì còn gì hay nữa, phim kinh dị xem chính là để sợ mà, em với cô tắt đèn tối om rồi mới xem, nửa đêm, con chó ngao Tây Tạng đó ngồi ngoài cửa nhìn nữ chủ nhân trong phòng chăm chăm, hai mắt đỏ lòm như sắp chảy máu ra... Oa, không nói nữa không nói nữa, nếu không tối nay lại không ngủ được”. Mạch Tiểu Hân đang nói chọt a một tiếng, hơi sợ ý một chút cái gậy cán bột đã đập vào đầu ngón tay.

“Làm sao thế?” Mục Tư Viễn ngẩng đầu hỏi.

“Không có gì, nghĩ lại mà sợ thôi, em phải gọi điện thoại cho Đông Đông bảo cô ấy tối nay đến đón em về”, Mạch Tiểu Hân vuốt vuốt ngón tay, “Cô ấy gan lắm”.

“Anh vừa về em đã đòi bãi công à?” Trong lòng không nở rời nhưng Mục Tư Viễn lại không tìm được lý do để giữ một cô gái như Mạch Tiểu Hân ở lại nhà mình.

“Cô tốt hơn nhiều rồi, tự mình chậm rãi đi lại đã không có vấn đề gì”. Mạch Tiểu Hân nghĩ thầm, anh về rồi làm sao em còn có thể ở đây nữa? Nếu người khác biết được thì sẽ không chỉ là tin tức ở nội bộ tòa nhà Văn Cẩm nữa rồi. Hơn nữa ba người cùng ở một nhà thì bà già lại ồn ào đến mức nào, mấy hôm nay mình cũng không chịu nổi nên tối hôm qua mới kiếm đĩa phim kinh dị về để di chuyển sức chú ý của bà ấy, đúng là hữu hiệu thật. “Nếu như tạm thời có chuyện gì cần em đến làm thì cứ gọi, em nhất định sẽ đến”. Chẳng hạn như tắm rửa cho bà già, cô không tiện nói rõ ra.

Anh vừa trở về mẹ anh đã lôi con trai vào trong phòng ngủ xem, lúc đó anh mới biết thì ra mấy ngày nay Mạch Tiểu Hân đều trải đệm bằm dưới đất trong phòng mẹ, cô ấy nhất định không chịu ngủ ở phòng khách, chỉ sợ bà già dậy đêm lại ngại không muốn gọi cô. “Một cô bé hiểu chuyện và quan tâm đến người khác như vậy, thật sự muốn người khác không thích cũng không được”, Mẹ anh thở dài nói, “Ngủ sớm dậy sớm cùng mẹ, chỉ riêng điểm này cũng không có mấy người tuổi trẻ làm được, sợ là con cũng không làm được đúng không?” Anh đã quen ngủ muộn dậy muộn, đúng là khó có thể đi ngủ từ lúc chưa đến 10 giờ rồi dậy từ trước 6 giờ sáng như mẹ.

“Mẹ anh sẽ không muốn để em đi, bà ấy rất thích em”. Nghĩ tới đây, Mục Tư Viễn nhẹ giọng nói.

Mạch Tiểu Hân hé miệng cười. Từ lâu cô đã biết bà già thích cô rồi, thích đến mức làm cho cô không thể chịu nổi.

“Anh cũng vậy”. Mục Tư Viễn gạt mớ gừng vừa thái xong vào đĩa, cố gắng nói thật bình tĩnh. Mạch Tiểu Hân đang đứng bên cạnh nhưng anh lại căng thẳng đến mức không dám ngước mắt lên nhìn cô. Anh tự cười khổ với mình, thì ra trước mặt cô bé mình yêu mến thì người đàn ông nào cũng nhất gan như nhau.

Mạch Tiểu Hân hoảng hốt, gậy cán bột trong tay đập lên ngón tay kia lần nữa, cô vội cắn môi cố gắng không kêu lên tiếng. Anh cũng vậy? Lời này là ý gì? Cũng không muốn để mình đi, cũng thích mình như mẹ anh ấy? Cô vội xoay người mở vung nồi lên, nước đã sôi rồi, hơi nóng tạt vào mặt có thể che giấu gương mặt đỏ ửng của cô. Nếu không phải mẹ anh ấy sớm đã nói với mình về cái gọi là “thích” của anh ấy thì nói

không chừng mình thật sự sẽ hiểu lầm mất. Cái gã Mục Tư Viễn này quá đáng thật, cô oán hận, lời như vậy mà cũng có thể hời hợt nói ra như thế, đúng là ép người quá đáng.

“Nói như vậy thì biểu hiện của em coi như không tồi đúng không? Lần sau nếu như giám đốc Lưu đuổi việc em thì tổng giám đốc Mục có thể sắp xếp công việc cho em tại công ty Viễn Dương không?”

Mục Tư Viễn kinh ngạc ngẩng đầu nhìn nụ cười mơ hồ của Mạch Tiểu Hân không biết làm sao.

Tổng giám đốc Mục, anh xem, nước sôi rồi thì cho một chút muối vào đã rồi mới từ từ cho mì cá đập vào, đây chính là bí kíp gia truyền“, Mạch Tiểu Hân vừa làm vừa giải thích, “Làm như vậy mì cá đập mới không bị rời ra”.

Mục Tư Viễn ngẩn ngơ nhìn gương mặt đỏ bừng vì hơi nóng của Mạch Tiểu Hân, lúc một chàng trai nói thích một cô gái thì phản ứng bình thường của cô gái đó sẽ như thế nào? Thẹn thùng? Bất an? Vui sướng? Hoặc ít nhất cũng khó xử một chút đúng không? Tại sao lại chỉ bình tĩnh nói chuyện về bí kíp gia truyền như vậy? Rốt cục là mình đã đi chạm bao nhiêu bước để đến nỗi cô ấy không chút động lòng như thế? Trái tim đang đập dồn của anh từ từ nặng trĩu.

“Thì ra là thế”, chậm rãi nói ra mấy chữ này, dường như Mục Tư Viễn đã phải dùng hết sức mạnh toàn thân.

Trần Vân Chi vừa ăn cơm vừa lén nhìn sự thất vọng không thể che giấu trên mặt con trai, không khỏi cảm thấy kì lạ. Lúc vừa về đến nhà tâm tình còn rất tốt, tại sao lúc Tiểu Hân về dường như lại trở nên không vui? Chẳng lẽ vừa rồi hai đứa lại cãi nhau? Bà lại nhìn Mạch Tiểu Hân, vẻ mặt vẫn tươi cười, không nhìn ra là có chuyện gì.

“Tiểu Hân à, cháu biết trước hôm nay Tư Viễn sẽ về đúng không? Cô còn thắc mắc tại sao hôm nay cháu lại dặn mua nhiều thức ăn hơn mọi ngày chứ”.

“Vâng, hôm qua tổng giám đốc Mục nói với cháu qua điện thoại, anh ấy không cho cháu nói với cô, sợ chẳng may máy bay trễ giờ thì cô lại lo lắng”. Mạch Tiểu Hân hơi lúng túng nói, hình như lời của Trần Vân Chi có hàm ý khác.

“Cái thằng ngốc này, sợ cô lo lắng thì chẳng lẽ không sợ cháu lo lắng à?” Trần Vân Chi liếc con trai rồi lại cười tít mắt nhìn Mạch Tiểu Hân.

Mục Tư Viễn ngẩng đầu nhìn cô một cái rồi lại quay mặt đi, cô ấy lo lắng? Cô ấy sẽ lo lắng sao?

Mạch Tiểu Hân cười nói: “Đúng vậy, cháu đã mua cổ phiếu của Viễn Dương mà”.

Mục Tư Viễn lạnh mặt không nói câu nào, anh trông mong một tuần, vui vẻ một tuần, căng thẳng một tuần, khó khăn lắm mới lấy đủ dũng khí nói ra mấy chữ đó với cô ấy, sao cô ấy lại có thể làm như mất điếc tai ngơ?

Trần Vân Chi thấy thần sắc con trai không tốt, ngày càng nhận định giữa hai người đã xảy ra vấn đề, nhưng lạnh mặt như vậy thì có thể giải quyết được vấn đề sao? Cái thằng con trai ngốc này, đối phó với phụ nữ thì chỉ cần nịnh vài câu là được mà, đằng này lại còn kiêu ngạo cái gì, đừng để đến lúc không thể cứu vãn được nữa. Mình phải mau chóng làm dịu bầu không khí lại một chút mới được.

“Tiểu Hân à, sao cô thấy Cầm Cầm toàn gọi cháu là Mạch Mạch vậy?”

“Bởi vì không thể gọi là Tiểu Mạch, nếu không chắc chắn sẽ bị người ta đặt cho biệt danh lúa nước, cũng không thể gọi là Hân Hân, người phía nam nói giọng mũi không rõ, nghe cũng không khác gọi tình tình là mấy. Thực ra cũng không thể gọi là Tiểu Hân, chính vì lúc cháu mới sinh bà ngoại cháu suốt ngày dặn dò bố mẹ cháu phải cẩn thận nên mới đặt tên cháu là Tiểu Hân”, Mạch Tiểu Hân nói, “Cho nên bạn học mới nghĩ ra gọi cháu là Mạch Mạch”. (Hân Hân=xinxin, tình tình=xingxing)

Mục Tư Viễn nhìn cô một cái rất nhanh, thấy cô cười rất vui vẻ trong lòng anh lại càng buồn bực, vội cúi đầu uống canh. Nhớ lại lần nọ mình nằm tiếp nước trong bệnh viện đã ngắt lời bảo cô ấy đi về, hôm sau còn bảo Ngải Lâm đến tặng thẻ mua hàng cho cô ấy để vạch rõ giới hạn, khi đó dường như cô ấy cũng có tình cảm với mình, rõ ràng mình cũng cảm thấy mà lại tàn nhẫn đẩy cô ấy ra. Thì ra khi một người bị từ chối sẽ có cảm giác như vậy, sẽ khó chịu như vậy, hôm nay xem như mình bị báo ứng rồi.

Trần Vân Chi cười ha ha nói: “Thì ra gọi một cái tên còn phải chú ý nhiều như vậy”.

“Đúng vậy. Chẳng hạn như có một em bé tên là Tử Đằng, xem như rất văn nhã đúng không? Nhưng bố em bé đó lại họ Đỗ, nên người khác cứ gặp nó lại kêu đau bụng đau bụng”. Mạch Tiểu Hân nói, “Cháu cảm thấy tên cháu cũng gần ngang ngửa với Đỗ Tử Đằng rồi”. (Đỗ Tử Đằng đồng âm với đỗ tử đông - đau bụng).

Trần Vân Chi cười nói: “Nói vậy, tên của Tiểu Hân rất hay mà, cô gọi thấy rất thuận miệng, ngày nào cũng được gọi mới tốt. Tư Viễn, con bảo có đúng không?”

Mục Tư Viễn ở một tiếng, âm thanh gần như không thể nghe thấy. Lần này ngay cả Mạch Tiểu Hân cũng phát hiện tâm tình anh không tốt, cô không nhìn được nhìn anh một cái, không ngờ Mục Tư Viễn cũng đang lẳng lặng nhìn cô, ánh mắt cực kì phức tạp, Mạch Tiểu Hân thất kinh vội vàng tránh ánh mắt ra chỗ khác.

“Cô ạ, lát nữa cháu về, cô ở nhà phải cẩn thận một chút”. Mạch Tiểu Hân vừa múc canh cho Trần Vân Chi vừa nói.

Trần Vân Chi liếc con trai rồi nói: “Ngày mai chính là thứ sáu, ở lại cùng cô đến hết tuần này rồi về được không? Tư Viễn vừa về chắc chắn lại phải giải quyết một đống việc”.

Mạch Tiểu Hân khó xử nhìn Mục Tư Viễn hi vọng anh có thể nói giúp mình một câu nhưng Mục Tư Viễn lại chỉ lo cúi đầu ăn cơm dường như không nghe thấy lời mẹ nói. Mạch Tiểu Hân rất bất mãn, đành phải nói: “Cháu sẽ không quấy rầy kì nghỉ cuối tuần của cô và tổng giám đốc Mục nữa, có việc gì cô cứ gọi cháu là được, cháu nhất định sẽ đến”.

Trần Vân Chi thở dài nói: “Cái nhà này vắng lạnh quá, cháu ở bên cạnh cô mỗi ngày cười nói làm cô rất vui vẻ, nói đi là đi ngay thì cô thực sự không nỡ rời cháu”.

Mạch Tiểu Hân nhớ tới câu Mục Tư Viễn nói trong bếp, quyết tâm nói: “Cháu còn mở phim kinh dị để làm cô sợ, cô đã quên rồi à?”

Trần Vân Chi còn muốn giữ lại thì thấy Mục Tư Viễn nói: “Mẹ còn muốn để Tiểu Hân nằm đất à? Con đi công tác vài ngày như vậy, giờ cũng nên đến phiên con tận hiếu rồi!”

Trần Vân Chi bất mãn trừng mắt, “Con ấy à? Mẹ chỉ thích có Tiểu Hân ở với mẹ thôi, bao giờ con tìm một cô con dâu về cho mẹ thì tốt”.

Mục Tư Viễn liếc Mạch Tiểu Hân qua khóe mắt, thấy Mạch Tiểu Hân vẫn không có biểu hiện gì khác lạ.

46. Chương 45

Nhà A nhà BTác giả: Hàm Hàm

Chương 45

Dịch: Losedow

Biên tập: Airin

Nguồn: Tangthuvien

Cuối cùng Mạch Tiểu Hân cũng trở lại cái ổ của mình để sống cuộc sống bình thường, cô nhẹ nhàng thở phào, có lúc nghĩ đến chuyện tốt mình đã làm thần không biết quỷ không hay kia cũng cảm thấy rất đắc ý. Có điều đến trưa cô lại cố tình đi ăn cơm sớm hơn bình thường 10 phút, mọi ngày vì ngại đến sớm đồng người phải xếp hàng nên cô thường hẹn Hà Đông đi ăn muộn một chút, hôm nay phải đi sớm là để tránh mặt Mục Tư Viễn. Bất kể thế nào, sau khi nghe những gì hai mẹ con anh ấy nói mà còn nói là mình vẫn không chút động lòng thì rõ ràng là lừa mình dối người.

Mùa hè đã đến, Hà Đông lại lo lắng vấn đề giảm béo, mùa hè là thời gian cô không thích nhất, tất cả khuyết điểm của mình đều bị lộ rõ, cô vừa bực mình bóp cánh tay vừa thở dài nói: “Trời đúng là không có mắt, người như bạn mà lại còn sốt nhiệt, già mà tở cũng bị sốt nhiệt thì tốt”. (Nguyên văn: chú hạ, một loại bệnh sốt thường xảy ra vào mùa hè, ăn uống không ngon miệng).

Mạch Tiểu Hân hoảng sợ nhìn Hà Đông bóp hằn từng vết đỏ trên cánh tay, cau mày nói: “Lên cơn thần kinh à? Đang tử tế lại bóp hằn hết lên làm gì, đau chết đi được”.

Hà Đông cười cười bẹo má cô, “Thương tở à? Có giống thương đại sư huynh của bạn hay không?”

Mạch Tiểu Hân lườm Hà Đông, “Liên thiên, tở với sư huynh không có gì mà”.

Nhắc tới sư huynh lại thấy phiền lòng. Sư huynh liên tục hẹn mình ra ngoài, ý đồ đã rất rõ ràng, trong điện thoại mẹ cũng thường thường vô tình hay cố ý hỏi thăm, xem ra sư huynh cũng đã bắt đầu vận động hành lang ở chỗ bố mẹ. Mạch Tiểu Hân thích vị sư huynh này, chừng chặc, nghiêm túc, không thiếu hăng hái, lại có năng lực, ngoại hình cũng hoàn toàn phù hợp yêu cầu của cô, vì có quan hệ với bố nên cô cũng vô thức có một loại cảm giác thân thiết với anh ấy. Mỗi lúc đêm khuya cô cũng không ngừng tự hỏi xem có nên tiếp nhận tình cảm này của sư huynh hay không.

Mạch Tiểu Hân là một cô bé nghiêm túc, từ nhỏ cô đã được tiếp nhận một hệ thống giáo dục chính thống, luôn cảm thấy quân tử thì phải nhất ngôn, một khi đồng ý qua lại với sư huynh thì cũng không thể còn suy nghĩ đến người khác, mình cũng không thể chịu nổi một nỗi đau như trong chuyện với Ngô Cảnh lần nữa. Nhưng không biết vì sao đến giây phút cuối cùng cô lại luôn nhớ tới ánh mắt Mục Tư Viễn nhìn cô trên bàn ăn hôm đó, cực kì phức tạp, mang theo rất nhiều ý nghĩa, hình như cô có thể hiểu được nhưng hình như cô cũng không hiểu hết. Cô rất muốn khẳng định xem rốt cục trong ánh mắt đó bao hàm những gì, ánh mắt này đã trở thành một gánh nặng đối với cô, gánh trên vai thì nặng mà vứt bỏ thì lại không cam lòng.

“Thôi đi, ngày ngày mời bạn ăn cơm, đối với em gái ruột cũng không ai ân cần như vậy, có chuyện gì mà bạn còn không biết?” Hà Đông nói, “Tở thấy sư huynh bạn đáng tin hơn Lục Tử Hân nhiều”.

“Đương nhiên. Đó là môn sinh đặc ý của bố tở mà”, Mạch Tiểu Hân nói, “Bố tở thích nhất là cậu sinh viên này, anh ấy đã tốt nghiệp bao nhiêu năm rồi mà bố tở vẫn còn lấy làm gương cho sinh viên khóa sau”.

“Lúc anh ấy tốt nghiệp bạn mới vào đại học đúng không? Bạn nói xem có phải là anh ấy thăm mền bạn từ ngày bạn còn học cấp ba không? Mạch Mạch, khi đó chắc bạn vẫn còn là một đóa hoa mong manh lắm nhỉ”.

“Tiểu lưu manh!” Mạch Tiểu Hân tức giận trợn mắt nhìn Hà Đông nhưng lại đỏ mặt, “Không có đâu, khi đó anh ấy có bạn gái rồi, còn dẫn tới nhà tở ăn cơm, sau đó không biết tại sao lại chia tay rồi”. Cô đã gần quên dáng vẻ cô gái đó rồi, hình như rất gầy, dáng người cao cao, không hề thật sự xinh đẹp. Cô còn nhớ vì thế mẹ mình còn trêu bố là tại sao trên mặt này đệ tử cũng học theo sư phụ, cũng tìm một cô bé ngoại hình kém mình quá xa như vậy.

Đang cười nói thì điện thoại di động reo vang, cô xem điện thoại, nhắc Tào Tháo là Tào Tháo đến ngay, không khỏi chột dạ quay lên nhìn Hà Đông, Hà Đông mỉm cười ranh mãnh.

Quả nhiên lại hẹn cô buổi tối cùng đi ăn, cô suy nghĩ một chút rồi từ chối: “Sư huynh, rốt cục lương anh cao đến mức nào mà ngày nào cũng mời người khác ăn cơm thế, anh không sợ phá sản à?”

“Yên tâm, ăn như em thì làm sao mà sư huynh phá sản được. Sư mẫu nói với anh cứ đến mùa hè là em lại ăn uống không tốt, hôm nay chúng ta đi ăn món gì để ăn một chút. Cô dẫn anh mang cho em ít cá khô, cả một cái vẩy nữa”. Nhận ra cô đang do dự, anh ta không biết phải làm thế nào mới có thể để cô hạ quyết tâm được. Trước kia mỗi lần đến nhà thấy giáo anh ta luôn cảm thấy cực kì lưu luyến bầu không khí vui vẻ đầm ấm đó, sau nhiều năm phiêu bạt trở lại quê hương, kỳ thực anh ta rất muốn có một ngôi nhà bình yên, một người vợ dịu dàng giống như sư mẫu. Anh ta cũng rất muốn nâng niu chiều chuộng cô tiểu sư muội vừa xinh đẹp vừa ngoan ngoãn này.

“Hôm qua anh gặp mẹ em à?” Cô biết hôm qua anh ta về thành phố C làm việc, không ngờ còn tranh thủ thời gian đến gặp mẹ mình. Ngay cả chuyện cô bị sốt nhiệt mẹ cũng nói với anh ta, cho thấy mẹ muốn anh ta chăm sóc mình, đúng là không hề coi anh ta như người ngoài.

“Ồ, hết giờ anh đến đón em, cái váy mẹ em gửi kia đẹp lắm”. Giọng nói như dỗ trẻ con, anh ta biết mỗi khi mình ra về huynh trưởng thì cô sẽ tự nhiên hơn một chút.

Mạch Tiểu Hân gật đầu, “Được, anh cứ giữ lại một nửa cá khô nhé, một mình em cũng không ăn được bao nhiêu”.

“Không ăn được thì có thể cho chị mà”. Ngải Lâm ngồi đối diện cô nói bất mãn: “Giật mình như vậy làm gì? Đang gọi điện thoại cho ai đấy mà chị đến đây từ đời nào rồi cũng không phát hiện. Mùa hè chị cũng ăn uống kém lắm, mùi vị cá khô mẹ em làm không biết ngon hơn bên ngoài bao nhiêu lần, cho chị một ít nhé!”

Cũng khá lâu Mạch Tiểu Hân không gặp Ngải Lâm, thấy hôm nay vẻ mặt Ngải Lâm vui vẻ như toả sáng liền hỏi: “Chị Ngải Lâm, chị có chuyện vui gì mà tươi tỉnh thế?”

Ngải Lâm cười ha ha, “Anh rể bọn em về rồi, chị tìm bọn em mời đến nhà ăn cơm mà mấy ngày nay không tìm được. Đi ăn uống ở đâu mà không rủ chị đi cùng thế? Đúng là hai đứa không có lương tâm”. Hoàng Khởi Sâm vừa trở về, công việc của Mục Tư Viễn càng thêm thuận lợi, mẹ anh ta cũng đã lên thành phố B, theo lý thuyết thì thân thể anh ta phải càng ngày càng tốt mới đúng, nhưng mấy tháng nay anh ta lại ngày càng hốc hác khiến Ngải Lâm lại không nhận được muốn làm một chị dâu tốt.

“Tiểu Hân đang bị người ta theo đuổi gắt gao, có người chỉ mong được nhìn cô ấy ăn ba bữa cơm mỗi ngày, có điều cô ấy không thích bóng đèn nên ngay cả em cũng không đến lượt”, Hà Đông trêu chọc, thấy Ngải Lâm tỏ vẻ hiểu ra lại nói tiếp: “Không phải trợ lý Lục, là vị đại sư huynh lần trước chị đã vạ hời em hồi lâu đó, xem ra lời em nói với chị hồi đó giờ đã không còn giá trị rồi”.

Ngải Lâm giật mình nhìn Mạch Tiểu Hân chằm chằm, “Nhanh vậy à? Không phải mới từ Bắc Kinh về sao? Chẳng lẽ trước kia bọn em vẫn ngầm liên lạc với nhau?”

Mạch Tiểu Hân vừa xấu hổ vừa tức giận nhìn Hà Đông, “Nói liên thiên cái gì thế?”

Ngải Lâm sốt ruột nói: “Tiểu Hân, em không thể như vậy được, em đi tìm đại sư huynh thì người khác làm thế nào? Người ta gây mòn hốc hác vì em em có biết hay không?”

Mạch Tiểu Hân đỏ mặt đứng lên kéo Hà Đông đi, “Em sắp bị mấy người làm tức chết rồi”. Nhiều người hiểu lầm như vậy, cuộc sống đúng là ngày càng khó khăn.

Mục Tư Viễn bưng đĩa đi tới, thấy Mạch Tiểu Hân gật đầu chào mình có lẽ rồi vội vàng rời khỏi, sự vui mừng khi gặp được cô lập tức bị dội một thùng nước lạnh, lại không tiện thể hiện ra tâm tình chán nản ra trước chốn đông người nên chỉ nhíu mày hỏi Ngải Lâm: “Làm sao vậy?”

Ngải Lâm nhìn anh thông cảm: “Sư huynh người ta theo đuổi sư muội, hành động quá nhanh như sét đánh không kịp bưng tai, xem ra có bé này không chống đỡ được rồi”.

Mục Tư Viễn lạnh lùng nói: “Thiệu Chí Vĩ về rồi mà cô còn có thời gian lo chuyện của người khác à?” Trái tim lại như rơi vào hầm băng.

Ngải Lâm khoan thai nói: “Đương nhiên tôi không lo chuyện của người khác, bây giờ là thời đại internet, rõ ràng là đã viết xong hợp đồng nhưng chỉ cần chưa ký tên thì hai phút sau có thể lật lọng ngay. Chỉ cần sản phẩm tốt thì có nhiều người biết hàng tới chọn lắm, nếu cho rằng còn có người sẽ ngu ngốc chờ lửa nhỏ canh nhừ thì đúng là mơ mộng hão huyền”.

Sắc mặt Mục Tư Viễn thay đổi, anh mấp má môi nhưng lại không nói nên lời.

Ngải Lâm thở dài nói: “Anh cũng đừng giả bộ với tôi, nếu tôi còn không nhìn ra tâm tư này của anh thì coi như nhiều năm làm cùng anh như vậy cũng uống phí hết, cũng nên viết đơn từ chức là vừa. Năm đó anh theo đuổi Vi Giai Hình nhanh chóng lắm mà, thoáng cái đã thấy hai người cặp kè, lại thoáng cái nữa đã dẫn người ta ra nước ngoài, bây giờ tại sao mãi vẫn không làm ăn được gì, chẳng lẽ già thật rồi? Có khoảng cách thế hệ rồi?”

Mục Tư Viễn ăn mà không biết mùi vị gì, Vi Giai Hình sao có thể so với Mạch Tiểu Hân được? Một người thì sớm đã có rắp tâm phải quyến rũ mình, một người lại sớm đã vạch rõ khoảng cách giữa hai người, chính mình cũng mở miệng nói thích người ta rồi, còn phải bày tỏ thế nào nữa? Nhưng cô ấy vẫn chỉ tránh né vấn

đề, không ngừng nói cái gì mà bí quyết gia truyền nấu mì cá đập, cái món mì cá đập chết tiệt, cả đời này anh cũng không muốn ăn mì cá đập nữa!

Mục Tư Viễn ngồi ngẩn người trong văn phòng, điện thoại di động trong tay gần như sắp bị anh bóp nát. Anh muốn gọi điện cho Mạch Tiểu Hân, nhưng gọi rồi sẽ nói gì? Anh không biết nên nói như thế nào, cả buổi chiều anh không làm được việc gì, vừa đi công tác về, hàng chồng tài liệu xếp trước mặt chờ anh kí nhưng anh lại không có tâm tình gì mà xem xét.

Sư huynh sư muội, tiết mục đã xưa như Diễm, chẳng lẽ mình chỉ có thể trở mắt nhìn vở kịch này diễn đến lúc đoàn tụ sum vầy? Anh nhớ lại hôm Hoàng Khởi Sâm cười, dưới tình thế cấp bách anh đã kéo Mạch Tiểu Hân vào lòng, thân thể mềm mại, hương thơm mơ hồ như vậy, khi đó anh chỉ lo cho cô, bây giờ nhớ lại mới thấy mọi thứ trở nên rõ ràng như cô ấy đang ở trong lòng mình, gương mặt vừa giận dữ vừa xấu hổ, đôi mắt dễ thương không nói nên lời làm tim anh đập mà không thôi.

Khi đó tại sao mình lại buông tay ra như vậy? Nếu như khi đó tỏ tình với cô ấy thì tỉ lệ thành công đã lớn hơn nhiều đúng không? Khi đó tên sư huynh kia còn ở Bắc Kinh chưa về, bạn trai cũ thì vừa nói với cô ấy là mình sắp cưới vợ, là lúc cô ấy yếu ớt nhất đúng không? Mình đúng là không biết chớp cơ hội, Ngải Lâm nói đúng, thời đại này trong chuyện yêu đương bất cứ ai cũng sẽ không ngại ngùng chờ một người khác.

Anh biết mẹ mình vẫn thường hẹn cô ấy ra ngoài ăn cơm uống trà dạo phố, cô ấy vẫn luôn giữ khoảng cách nhất định, hẹn ba lần thì đi một lần, nếu như mẹ mua thứ gì cho cô ấy thì cô ấy cũng sẽ mua món khác đồng giá để tặng lại, cách làm hoàn toàn giống như mình trước kia.

Thỉnh thoảng khi biết anh không ở nhà cô ấy cũng nhận lời mẹ đến nhà anh tán gẫu với mẹ, hai người cùng làm đồ ăn, lúc anh về nhà mẹ sẽ nói với anh những món này là Tiểu Hân làm, anh vừa ăn vừa tức giận, cô ấy còn không thèm nhìn mặt anh, có chủ tâm làm cho anh dứt hẳn tâm tư này.

Anh nhớ lại lần nọ cô ấy mang mì cá đập đến bệnh viện, dấm, hạt tiêu, hành thái, các loại chai lọ đều mang đủ hết. Khi đó cô ấy không hề biết là anh nằm viện, chỉ cho rằng là một người bạn của Ngải Lâm mà cũng hết sức tận tâm như vậy, thật sự là một cô bé rất chân thành tinh tế. Nếu như không có thái độ quyết liệt của mình như vậy thì bây giờ cô ấy cũng sẽ không làm như không thấy tâm tư của mình.

Khởi Sâm nói cô ấy là một cô bé thông minh, nói chỉ cần cho cô ấy thời gian thì cô ấy nhất định có thể hiểu tấm lòng của anh. Cô ấy đã hiểu chưa? Anh không cho rằng cô ấy không hiểu chút nào!

Anh nhớ lại hôm qua mẹ lấy cớ muốn đan áo nhờ cô ấy hết giờ làm mua giúp ít len mang đến nhà, sau khi biết chuyện anh vội vã từ bên ngoài chạy về, về đến tiểu khu phát hiện một chiếc xe đạp điện màu đỏ đỗ ở cửa quán trà sữa gần nhà. Khi đó cũng không biết vì sao trực giác anh đã nhận định đó là xe của cô ấy, xuống xe chạy vào xem quả nhiên thấy cô ấy đang cầm cốc trà sữa vừa uống vừa nhìn ra ngoài cửa sổ. Thấy anh, cô ấy mừng rỡ lấy mấy cuộn len và kim đan từ trong túi xách ra nhét vào tay anh, “Em không lên nhà nữa, nếu cô thấy không thích thì bảo cô cứ gọi điện cho em, em đi mua loại khác cho”.

Khi đó anh không quan tâm, giữ chắc tay cô ấy nói: “Cùng lên nhà đi, mẹ anh đã nấu cơm xong đợi em rồi”.

“Lần sau đi, hôm nay em hẹn Đông Đông rồi, đến muộn sẽ bị cô ấy mắng”. Cô ấy thản nhiên kéo tay ra khỏi tay anh.

Anh biết cô ấy chỉ lấy cớ nhưng cũng đành bất đắc dĩ nhìn cô ấy lên xe đạp điện đi mất, có điều anh không đoán được khi đó cô ấy ngồi trong quán trà sữa làm gì? Đương nhiên không phải là để đợi mình.

Về nhà anh mới phát hiện thì ra là Lục Tử Tình đi làm về đến nhà thăm mẹ, nhất định là Tiểu Hân nhận ra xe của Lục Tử Tình nên mới đến quán trà sữa ngồi chờ Lục Tử Tình về rồi mới lên nhà.

Anh cực kì ảo não chạy ra đuổi theo cô nhưng sao có thể đuổi kịp, lấy điện thoại ra gọi, quá sốt ruột, anh lập tức nói với cô ấy: “Tử Tình chỉ đến thăm mẹ anh thôi”.

Rất lâu sau âm thanh của cô ấy mới vang lên trong điện thoại: “Tổng giám đốc Mục, em đang ở rạp chiếu phim, tín hiệu ở đây không tốt lắm, có chuyện gì không?”

Anh không tin, cô ấy nhất định đã nghe thấy lời mình nói, cũng nghe hiểu ý mình nói, chỉ là không chịu trả lời mình mà thôi.

Mục Tư Viễn vô thức day day huyết thái dương, thời gian này anh ngủ không ngon, hầu như tất cả mọi người gặp anh đều hỏi vì sao anh hốc hác như thế khiến anh rất khó xử. Anh không thể nói mình bị một cô bé nhà A hành hạ đến mức ăn không ngon ngủ không yên đúng không. Đêm nào anh cũng suy nghĩ làm thế nào vẫn hồi quan hệ giữa hai người nhưng lại không nghĩ ra cách gì, đúng là ngàn hơn hàng vạn lần so với việc lo liệu cho một công ty niêm yết trên sàn giao dịch chứng khoán. Sau khi cô ấy nhẹ nhàng từ chối, mình phải làm thế nào mới có thể điềm nhiên như không tỏ tình lần nữa, điều này cũng vô vọng không khác gì làm cho một mã cổ phiếu đang xuống dốc không phanh lại xanh trở lại.

Ngải Lâm đẩy cửa vào thấy anh đang ngồi ngẩn người chợt thấy buồn cười, cô cố nhịn cười, nói, “Chủ tịch Lục tìm anh, ông ta đợi anh ở văn phòng”.

Lục Kiến Thành rất ít khi gọi anh đến văn phòng, cả năm cũng không đến một vài lần, hôm nay gọi anh tới thì nhất định phải là việc lớn.

47. Chương 46

Nhà A nhà BTác giả: Hàm Hàm

Chương 46

Dịch: Losedow

Biên tập: Airin

Nguồn: Tangthuvien

Thời tiết tháng sáu đúng là thay đổi bất thường, lúc đến vẫn là trời quang vạn dặm mặt trời chói chang, không ngờ lúc về đã thấy sấm chớp ầm ầm. Mục Tư Viễn đi ra đại sảnh phòng khám bệnh của bệnh viện, tiểu Trần đã lái xe tới đón.

Trận mưa này tới bất ngờ, rất nhiều người đi đường bất ngờ không phòng bị kịp lủ lượt tránh vào dưới mái các cửa hàng hai bên đường. Bất ngờ không phòng bị kịp? Văn Cẩm chắc là cũng bất ngờ không phòng bị kịp đúng không? Lục Kiến Thành đi khám sức khỏe theo định kì phát hiện có một khối u ở bên trái gan, kết quả chụp cắt lớp là ác tính đúng như dự tính của bác sĩ. Hôm nay là ngày thứ ba sau phẫu thuật, Mục Tư Viễn vừa vào phòng bệnh vô trùng thăm hỏi ông ta, chủ tịch Lục mặt mày hồng hào ngày xưa bây giờ đã là một người già yếu ớt rồi.

Anh nhớ tới nội dung nói chuyện giữa hai người hôm đó khi Lục Kiến Thành gọi anh tới văn phòng của mình.

“Văn Cẩm đã lớn như vậy rồi, tôi không thể lo liệu được cho Viễn Dương nữa. Tư Viễn, tôi đã thông báo cho các thành viên khác của hội đồng quản trị, vị trí chủ tịch để anh tới làm”.

“Không vội, Viễn Dương mới niêm yết không lâu, lập tức thay đổi chủ tịch sẽ làm giá cổ phiếu biến động, nên tìm một cơ hội thích hợp”. Anh nói thản nhiên, trong lòng hai người đều biết rõ là chuyện gì nên cũng không cần phải giả bộ khách sáo.

Lục Kiến Thành hiển nhiên không ngờ thái độ của anh lại bình tĩnh như vậy nên sững sờ hồi lâu rồi mới cười cười tự giễu, “Thực ra tôi nên chủ động nhường lại từ sớm, đằng nào thì thiên hạ cũng sẽ là của đám người tuổi trẻ các anh mà, hậu sinh khả ỷ hậu sinh khả ỷ”.

Mục Tư Viễn khẽ cười, trên thương trường Lục Kiến Thành có tiếng thủ đoạn độc ác, nói đến hai chữ khả ỷ cũng không hề quá đáng. Ngay mấy tháng trước ông ta còn làm cho anh và Tề Tuấn luống cuống tay chân một hồi vì chuyện của Dịch Đạt.

“Tư Viễn, nếu như tôi trẻ lại hai mươi tuổi thì nhất định phải đấu một trận với các anh, gặp kỳ phùng địch thủ mặc dù khổ cực nhưng cũng là một loại hưởng thụ”. Lục Kiến Thành cảm khái nói, “Đáng tiếc Tử Hân không giống tôi, giao Văn Cẩm vào tay nó tôi còn thực sự không yên tâm”.

“Tử Hân rất thông minh, nó sẽ vào guồng rất nhanh, thực ra làm ăn cũng không phải là tri thức gì đó quá khó”. Mục Tư Viễn cảm thấy Lục Kiến Thành có chút kì lạ, giữa hai người bọn họ trừ thương lượng việc công hầu như không bao giờ nói chuyện khác, hôm nay lại rất có vẻ dộc bầu tâm sự.

“Điều quan trọng nhất của làm ăn chính là tâm phải tàn nhẫn, tu vi của Tử Hân còn non lắm”. Lục Kiến Thành thở dài nói, “Trước đó không lâu nó nhờ tôi bảo lãnh giúp một công ty của bạn nó, tôi không đồng ý, nó còn không biết lợi hại trong đó nên còn ăm ỉ với tôi một trận”.

Mục Tư Viễn cúi đầu không lên tiếng, lần trước bố anh cũng bảo lãnh giúp công ty của một người bạn, kết quả là lại kéo cả công ty của mình xuống vũng bùn. Sau đó anh cũng đã suy nghĩ rất nhiều, nếu là mình thì nhất định sẽ không bảo lãnh như vậy. Thì ra làm thương nhân một thời gian dài thật sự sẽ rất tỉnh táo, tỉnh táo đến mức máu lạnh, đến mức đặt lợi ích ở trước tình nghĩa.

“Tề Tuấn của Dịch Đạt cũng là một nhân vật tàn nhẫn, nghe nói không lâu trước đã nuốt mất một đối thủ, tôi rất tán thưởng anh ta”. Lục Kiến Thành nhìn anh với thâm ý sâu sắc, “Nếu anh ta chưa lập gia đình thì tôi thực sự rất muốn có một thằng một như vậy”.

“Anh ta đang chuẩn bị hôn sự, tháng mười một sẽ kết hôn”. Đương nhiên Mục Tư Viễn hiểu được ý tại ngôn ngoại của Lục Kiến Thành nhưng vẫn thoải mái nói tiếp chủ đề của Lục Kiến Thành.

“Thật sao?” Lục Kiến Thành lại sững sốt ngẩng đầu nhìn anh, đại khái là hi vọng có thể phân trần ra xem anh nói là Tề Tuấn hay là chính mình. “Thật đáng tiếc, cô Trương của anh đi quá sớm, chuyện của Tử Tình cũng không có người thu xếp giúp bà ấy, là bố nó tôi thực sự đã nợ nó rất nhiều”. Lục Kiến Thành chăm chú nhìn Mục Tư Viễn thật lâu, “Tư Viễn, tôi muốn để anh giúp đỡ Tử Hân quản lí Văn Cẩm”.

Mục Tư Viễn nhìn ra ngoài cửa sổ, mưa như trút nước khiến đường phố được gội rửa rất sạch sẽ, mặt đường đen lấp lánh dưới ánh đèn. Thì ra hôm đó gọi anh vào văn phòng Lục Kiến Thành đã biết bệnh tình của mình nhưng vẫn có thể bình tĩnh như vậy, thực sự làm người khác không thể không bội phục. So với bố mình thì Lục Kiến Thành giống một thương nhân hơn, có sự lạnh lùng lục thân không nhận của thương nhân, ngay cả đối với chính mình cũng lạnh lùng. Anh thở ra một hơi thật sâu, mặc dù bố mình phạm vào tội kỵ của thương trường nên phải trả giá bằng cả tính mạng của mình nhưng ông ấy là một người có tình nghĩa có máu có thịt. Anh không thể không bội phục Lục Kiến Thành nhưng đồng thời lại vô cùng vui mừng vì là con trai của bố mình.

Làm cho anh tối quản lí Văn Cẩm? Anh không lẽ còn không hiểu ý của Lục Kiến Thành? Vừa bị mình cướp mất Viễn Dương lại bị nuốt mất một công ty, chẳng lẽ không sợ mình cướp mất Văn Cẩm? Anh nghiêm mặt nhìn kỹ Lục Kiến Thành, Lục Kiến Thành nhíu mày hỏi: “Tư Viễn, anh có sẵn lòng không? Cùng Tử Tình giúp Tử Hân làm cho Văn Cẩm phát triển tốt hơn nữa, tôi biết anh có năng lực này”.

Mục Tư Viễn cười cười tự giễu, Lục Kiến Thành nói Lục Tử Hân tu luyện còn non nhưng anh thì cũng đâu có già mấy. Nếu như Mục Tư Viễn thực sự có tu vi thâm hậu thì nên đồng ý kết hôn với Tử Tình rồi giành lấy Văn Cẩm vào tay mình mới đúng. Thì ra trong mạch máu của mình trước sau vẫn chảy dòng máu của bố, anh không quên được hình ảnh bố ngồi đập hạch đào với mẹ, cảnh này còn làm anh động lòng hơn cả gia tài vạn quan. “Chủ tịch Lục, tôi sợ là không đủ năng lực”.

“Năm đó quả thật bố anh đã đề nghị bán lại cổ phần của ông ấy ở Viễn Dương để cứu công ty, tôi đồng ý với ông ấy, chỉ có điều thời gian không khéo, Văn Cẩm vừa đấu giá một mảnh đất nên tài chính cũng hết sức căng thẳng. Anh cũng biết khi đó Văn Cẩm mới tiến quân vào lĩnh vực bất động sản, không dám có một chút chủ quan nào. Tôi muốn đợi khi có sơ đồ xây dựng sẽ bán ra một bộ phận phòng ở để trả tiền cho ông ấy, cho rằng cùng lắm cũng chỉ mất mấy tháng thời gian, trên thương trường làm ăn thiếu nợ là chuyện bình thường, không ngờ ông ấy sốt ruột như vậy, sau đó tôi đã rất hối hận”. Lục Kiến Thành chậm rãi nói, “Tư Viễn, xin lỗi anh. Tôi biết dù có thế nào cũng không bồi thường được cho anh và mẹ anh, mặc dù tôi cực kì muốn bồi thường”. Ông ta đang cố gắng bồi thường, nếu không sẽ không để anh đến leo lái Viễn Dương, sau đó tận mắt thấy anh cướp Viễn Dương đi.

Đây là lần đầu tiên Lục Kiến Thành nói đến chuyện của bố anh với anh, thật thật giả giả bây giờ anh đã không còn quan tâm như trước nữa. Bất kể làm thế nào cũng không đổi lại được tính mạng của bố và hạnh phúc của mẹ nữa, truy cứu chuyện cũ chỉ là chuyện tốn công vô ích.

“Tử Tình không hề biết chuyện đó”, Lục Kiến Thành chán nản nói, “Nó đã đợi anh nhiều năm như vậy, anh có thể...”

“Tôi vẫn coi Tử Hân Tử Tình như bạn tốt”. Mục Tư Viễn nói, nhìn người già với sắc mặt u ám đối diện anh không còn muốn tính toán gì nữa. Tính mạng là yếu ớt như vậy, cơ hội để giành lấy hạnh phúc cũng ít như vậy, một số chuyện không thể vẫn hồi càng không cần dùng thủ đoạn tàn nhẫn để gạt bỏ sương mù, “Tôi đã thích người khác rồi cho nên không thể tiến thêm một bước với Tử Tình”.

Rõ ràng Lục Kiến Thành thở phào nhẹ nhõm tựa như vừa đặt xuống gánh nặng ngàn cân nhưng lại giống như tràn đầy tiếc nuối.

Mục Tư Viễn ngồi trong xe trầm tư nhìn ra ngoài cửa sổ, người có lạnh lùng vô tình đến mấy cũng sẽ có tình cảm ruột rà, Lục Kiến Thành nhất tâm muốn tự mình gánh vác trách nhiệm năm đó làm cho con gái có thể hạnh phúc, mặc dù không phải một người bạn có tình có nghĩa nhưng lại cũng được coi là một người cha tốt. Thực ra năm đó Lục Tử Tình đóng vai trò gì trong đó anh không phải hoàn toàn không biết gì cả. Lần đó Lục Tử Tình và anh cùng mời tham gia một hoạt động từ thiện của nhà doanh nghiệp trẻ, trong bữa tiệc có một minh tinh trẻ quần quít lấy anh không buông tha làm Lục Tử Tình hết sức không vui, sau khi uống rượu say lên xe cô ta đã nói một câu làm hấn vĩnh viễn không quên được, cô ta nói là, “Em thật sự hối hận vì cho rằng làm như vậy có thể đuổi Vi Giai Hinh đi”.

Khi đó anh nghe không rõ, chỉ cảm thấy có chút kỳ lạ bởi vì mặc dù cả Lục Tử Tình và Vi Giai Hinh đều là người thân cận với anh nhưng ở trong trường lại như hai đường thẳng song song chưa bao giờ cùng xuất hiện, ngay cả chính anh cũng cảm thấy hết sức kỳ lạ. Có lúc anh lơ đãng nói đến Vi Giai Hinh trước mặt Lục Tử Tình thì Lục Tử Tình sẽ cười lạnh nhạt hỏi lại: “Anh nói gì cơ? Cô bé lọ lem xinh đẹp kia của anh tên là gì nhỉ?” Hinh như cô ta vĩnh viễn không nhớ được ba chữ Vi Giai Hinh.

Nhưng sau khi uống rượu say cô ta lại nói ra ba chữ Vi Giai Hinh đã lâu anh chưa nhắc tới một cách rõ ràng như vậy. Cho rằng như vậy, cho rằng thế nào? Mục Tư Viễn cứ suy nghĩ mãi, anh vẫn thì thào tự nói với mình câu nói này đến tận lúc nhận tin sét đánh.

Khi đó hầu như tất cả bạn học cùng lớp của họ đều biết chi phí cho Vi Giai Hinh xuất ngoại là nhà họ Mục bỏ ra, trong nhà anh gặp chuyện, Lục Tử Tình cho rằng ngay cả học phí của chính anh cũng trở thành vấn đề, đương nhiên không thể để ý đến bạn gái nữa. Mà nói không chừng cô ta sớm đã hiểu Vi Giai Hinh hết sức thấu triệt, kết luận là cô gái này nhất định sẽ bỏ lại anh để thoát thân, cho nên thân là trợ lý chủ tịch, cô ta đã ngăn cản Lục Kiến Thành kịp thời ra tay giúp đỡ hoặc lảng lảng nhìn bố mình thấy chết mà không cứu? Chính là để Mục Tư Viễn có thể chia tay Vi Giai Hinh, tạo ra một cơ hội cho cô ta?

Bọn họ là bạn thanh mai trúc mã, bố mẹ anh coi chị em cô ta như con đẻ, mẹ anh thì càng hết sức thương yêu Tử Tình, có lẽ rất lâu rất lâu trước kia bà cũng đã nghĩ đến chuyện hai nhà kết thân. Mục Tư Viễn không muốn nghĩ tiếp nhưng vẫn không nhịn được hồi tưởng một lượt từ đầu đến cuối từ khi Lục Tử Tình kéo anh về Viễn Dương, bất cứ chi tiết nào cũng không bỏ qua, đến tận lúc mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Từ nhỏ anh đã biết tâm tư của cô ta đối với mình, anh không thể trả lời, lại không nghĩ rằng sẽ làm hại bố mình.

Anh chỉ mong tất cả những thứ này chỉ là suy đoán của anh, giờ đây nghe Lục Kiến Thành nói như vậy anh vẫn cứ sẵn lòng tự thuyết phục mình như thế.

Ánh mắt Mục Tư Viễn lơ đãng nhìn những người đi đường, không khỏi lại nhớ tới cái đêm năm năm trước đó, hôm đó trời cũng mưa nhưng không mưa to như vậy, Mạch Tiểu Hân kéo tay áo cậu cảnh sát 113 nhất định đòi đi theo đến đồn công an làm chứng làm cậu cảnh sát trẻ tuổi cảm thấy rất khó xử nhưng cũng không đành lòng mở miệng quát tháo cô bé xinh đẹp này. Có lẽ cậu ta còn âm thầm lo lắng cho sự ngây thơ ấu trĩ của cô ấy nên liên tục nói, “Tôi đã hiểu rõ tình hình rồi, rõ ràng rồi, rất rõ ràng rồi”. Mạch Tiểu Hân, anh thở dài, thật không biết phải làm thế nào với cô ấy.

Hôm nay là thứ bảy, mẹ anh đã mời cô ấy đến nhà ăn cơm nhưng cô ấy lấy cớ cảm lạnh từ chối, trời nóng như vậy rồi làm sao còn cảm lạnh được chứ? Anh rầu rĩ suy nghĩ, đồ lừa đảo, lại lấy lý do này mà lừa người ta, sao không nghĩ ra lý do nào hay hơn, coi mình là thằng ngốc chắc? Mà trước mặt cô ấy quả thật mình cũng chính là một thằng ngốc, trước giờ đều khẩu thị tâm phi nghĩ một đằng nói một nẻo. Đột nhiên ánh mắt anh quét qua một chiếc xe đạp điện màu đỏ để dưới mái nhà một ngân hàng ven đường, giống chiếc xe để trước cửa quán trà sữa lần trước như đúc.

“Dừng một chút”, anh vội vàng gọi tiểu Trần, xe anh đang đi bên làn dành cho xe rẽ trái còn chiếc xe đạp điện màu đỏ đó lại ở lề bên phải, dưới mái nhà có rất nhiều người chen chúc.

Anh mở cửa xe, bật ô định đi cắt qua đường cái.

Từng chiếc xe nhanh chóng chạy qua trước mặt, trời mưa như vậy ai cũng không chịu đi chậm, bánh xe tóe nước làm ướt nhẹ ống quần anh, anh vẫn chỉ nhìn chăm chăm chiếc xe phía trước đó, nơi này là bệnh viện cách chỗ cô ấy gần nhất, chẳng lẽ cô ấy bị ốm thật rồi?

Két! Một tiếng phanh chói tai vang lên, một chiếc BMW dừng lại trước mặt. Mục Tư Viễn nhận ra đó là xe của Lục Tử Hân, vừa rồi hai người còn gặp nhau ở phòng bệnh, sau khi Lục Kiến Thành ngủ Lục Tử Hân được bác sĩ điều trị giữ lại nói chuyện còn anh thì đi về trước.

Lục Tử Hân dừng xe ở đây thì không cần nghĩ cũng biết chủ nhân của chiếc xe đạp điện màu đỏ đó là ai. Giao lộ phía trước đã là đèn đỏ, xe cộ trên đường đều dừng lại, anh đứng bên cạnh xe do dự, hình như đã không cần phải qua đó nữa rồi.

Mạch Tiểu Hân bị Lục Tử Hân kéo lên xe, sốt ruột nói: “Mưa sắp tạnh rồi, em không thể để xe đạp điện lại ven đường được, mau để em xuống”.

Lục Tử Hân làm như mắt điếc tai ngơ lái xe chạy tới, “Một cái xe đạp thôi mà, mệt thì thôi, anh đèn cho em cái khác”.

Mạch Tiểu Hân trừng mắt, “Anh có tiền là tài giỏi lắm à, em không cần anh đèn, em chỉ cần cái xe đỏ của em thôi”.

Lục Tử Hân cười nói: “Ai tặng mà căng thẳng như vậy? Bạn trai à?”

Hắn chỉ hỏi một câu vô tình nhưng lại khiến Mạch Tiểu Hân cứng họng, một hồi lâu mới trả lời: “Anh đừng có lắm chuyện như thế được không? Trời mưa như vậy còn lái xe trên đường đi dạo”. Nếu không thì làm sao lại phát hiện ra mình?

“Vừa rồi ở cổng bệnh viện anh đã nhìn thấy em rồi, mẹ nó, tắc đường ghét thật, BMW của anh mà lại không đuổi kịp xe đạp của em”, Lục Tử Hân nói, “Chính em bị ốm hay là đến thăm người bệnh?”

“Em cảm lạnh, đến truyền nước”, Mạch Tiểu Hân hắt xì một cái rất đúng lúc, “Mau để em xuống xe, cẩn thận không lại lây bệnh sang anh”.

“Cảm lạnh mà cũng là bệnh?” Lục Tử Hân thở dài, “Tiểu Hân, bố anh bị ung thư gan, giai đoạn gần cuối, từ nay Văn Cẩm do anh định đoạt, em mua nhà có cần giảm giá cứ đến tìm anh”.

Mạch Tiểu Hân giật nảy quay đầu lại ngẩn ngơ nhìn hắn, Lục Tử Hân nhếch môi cười cười với cô, trong nụ cười đó chỉ có toàn là chua xót.

“Theo anh đi uống cốc cà phê đi, cà phê có thể trị cảm lạnh”. Lục Tử Hân dừng xe lại trước cửa quán cà phê, “Vừa rồi anh nhìn thấy xe của Tư Viễn đỗ ở đối diện ngân hàng chắc là anh ấy cũng nhìn thấy em đang tránh mưa nên muốn đưa em về. Có cần gọi anh ấy cùng đến không?” Thời gian này Ngải Lâm thường vô tình hay cố ý nói với hắn về chuyện mẹ Tư Viễn thích Mạch Tiểu Hân, hắn sớm đã rõ ràng ý tứ trong đó.

Mạch Tiểu Hân lắc đầu, cô cũng nhìn thấy xe của Mục Tư Viễn, nhìn thấy anh chần chừ ở bên đường đối diện không chịu tới. (Tác giả không nhận được nói: Đó là bởi vì có nhiều xe không qua đường được, ngốc ạ! Người dịch: Ngốc thật!)

“Vậy đi thôi”. Lục Tử Hân đóng cửa xe kéo Mạch Tiểu Hân đi vào trong quán, “Anh mời em uống cà phê tốt nhất ở đây, tốt hơn ở chỗ thằng Năm nhiều”.

Mạch Tiểu Hân trợn mắt nhìn gương mặt uể oải của hắn, ngoan ngoãn để mặc bàn tay mình bị hắn cầm chặt trong tay. Tay cô lạnh buốt vì cảm lạnh, không ngờ tay Lục Tử Hân còn lạnh hơn. Cô nhẹ nhàng xoay tay cầm lại tay hắn.

48. Chương 47

Nhà A nhà BTác giả: Hàm Hàm

Chương 47

Dịch: Losedow

Biên tập: Airin

Nguồn: Tangthuvien

Mưa to xua tan thời tiết nóng nực, không trung trở nên trong vắt, những người tránh mưa tới tấp đổ ra đường, ánh mặt trời xuyên qua tán lá cây màu xanh lục lấp lánh chiếu xuống tạo thành những vệt sáng loang lổ trên vỉa hè.

Mạch Tiểu Hân theo Lục Tử Hân đi ra khỏi quán cà phê, đầu cô vẫn hơi choáng váng, nghệt mũi rất khó chịu. Ngồi uống cà phê với Lục Tử Hân hai tiếng đồng hồ, điều hòa trong quán cà phê để nhiệt độ quá thấp làm cô rùng mình liên tục. Có điều hôm nay Lục Tử Hân uể oải không chịu nổi như người mất hồn, hoàn toàn không nhận ra cô không thoải mái, hắn kể cho cô nghe một số chuyện khi còn bé, kể về người mẹ thường xuyên đau ốm và ông bố luôn luôn bận rộn ít khi về nhà của mình, lần đầu tiên Mạch Tiểu Hân cảm thấy Lục Tử Hân cũng là một cậu bé đáng thương. Những người bên cạnh cô thoát nhìn đều rất sang trọng và lịch thiệp nhưng thì ra người nào cũng có chuyện riêng và đau thương của chính mình. Từ một góc độ nào đó thì cái giá phải trả của trưởng thành chính là chậm rãi nhìn những người mình quan tâm cứ lần lượt bỏ mình mà đi.

“Về nhà ngủ một giấc tử tế, mấy hôm nay anh thức đêm trông bố rồi đúng không?” Cô không thể nói ra những lời an ủi sáo rỗng đó, chỉ dịu dàng nhìn hắn như vậy, tựa như nhìn một cậu bé cần được sưởi ấm.

Lục Tử Hân ôm cô, “Tiểu Hân, thật tiếc là em không thích màu lục, anh bị em làm tức chết đi được”.

“Em chỉ không thích mặc đồ màu lục nhưng lại rất thích màu lục, anh xem những lá cây kia, màu lục thật đẹp”. Mạch Tiểu Hân chỉ chỉ những chiếc lá cây xanh mướt đến mức tỏa sáng sau cơn mưa, “Đợi em khỏi cảm lạnh có thời gian sẽ làm hải sản cho anh ăn”.

Lục Tử Hân bật cười, cái cô bé lương thiện này đang dỗ cho mình vui vẻ đây. Quán cà phê cách chỗ cô dừng xe cũng không xa, con đường này là đường một chiều, hắn cũng không còn gượng ép phải đưa cô quay lại lấy xe nữa, chỉ quyến luyến nhìn bóng lưng mảnh dẻ của cô chậm rãi tan vào trong ánh mặt trời.

Đầu óc căng thẳng, Mạch Tiểu Hân chậm rãi đi đến cửa ngân hàng, mặc dù cũng chỉ cách một ngã rẽ nhưng cô vẫn mệt đến mức thở hồng hộc. Uống cà phê hình như đầu càng đau hơn, vừa rồi không dám thể hiện ra trước mặt Lục Tử Hân, bây giờ hai mắt cũng cay xè. Cô dụi mắt thật mạnh, ơ, vì sao xe của Mục Tư Viễn lại đỗ ở đây?

Mạch Tiểu Hân đi vào ngân hàng, không hề thấy Mục Tư Viễn ở bên trong, cô đi ra do dự trong chốc lát rồi từ từ đi tới bên cạnh xe cúi người định nhìn vào trong xe thì Mục Tư Viễn mở cửa xe đi ra.

Anh đã chờ cô ở đây hai, nhìn chiếc xe đạp điện màu đỏ đó bị chủ nhân vứt bỏ nằm lẻ loi ở đó, đó là xe anh tặng cô ấy, lúc tặng anh hoàn toàn không để ý nhưng giờ đây lại cảm thấy thân thiết. Biết rõ cô ấy nhất định sẽ về lấy xe nhưng lại không nhận được sợ hãi cô ấy sẽ vứt bỏ như giẻ rách.

Anh đợi ở đây một cách cố chấp đến mức gần như là tự ngược, trong lòng như dời sông lấp biển. Mấy ngày nay Lục Tử Hân vẫn ở bên Lục Kiến Thành, cho rằng nó sớm đã mệt lắm rồi mà không ngờ còn có thể

nhận ra Mạch Tiểu Hân trong đám người sớm hơn mình. Nó cũng đã động chân tình với cô ấy sao? Những chiêu thức của các công tử ăn chơi đó vẫn dùng mãi với một người, vậy thì cũng chỉ có thể giải thích là tình cảm thực sự. Còn cô ấy thì sao? Cô ấy hồ hững lạnh nhạt khi mình nói thích cô ấy nhưng lại động tâm với người nào?

“Tổng giám đốc Mục”. Mạch Tiểu Hân nói với vẻ bối rối, mình cúi đầu nhìn ngó như vậy người ta nhìn thấy sẽ nghĩ thế nào, vội bồi thêm một câu, “Thật là trùng hợp, tại sao anh cũng ở đây?” Nơi này trừ một quỹ tiết kiệm ngân hàng còn lại toàn là quán điểm tâm và cửa hàng trang phục, hình như đều không có quan hệ gì với Mục Tư Viễn.

Mục Tư Viễn nhìn quanh một chút, vẻ mặt còn bối rối hơn Mạch Tiểu Hân, ậm ừ nói: “Xe anh hỏng rồi”.

Mạch Tiểu Hân nhìn anh không nói gì, nói dối như vậy mà cũng nói được? Công ty Viễn Dương quả thực không thể làm cho các cổ đông tin tưởng nữa rồi. Vừa rồi xe còn đỗ ở làn rẽ trái, bây giờ lại trèo lên vỉa hè bên lề phải, đi một vòng lớn như vậy chính là để tìm chỗ đỗ xe sao? Cô mấp máy môi nhưng không biết nên nói gì với Mục Tư Viễn nên chỉ có thể nhẹ nhàng a một tiếng.

Mục Tư Viễn cúi đầu nhìn cô bé trước mắt, sắc mặt hơi trắng xanh, có lẽ là cảm lạnh thật, đôi môi đỏ tươi không bình thường, một lọn tóc rơi ra khỏi bím tóc đuôi ngựa mềm mại dán sát bên tai, đôi mắt ướt ướt bị cô dụi đến mức hơi ửng đỏ, thân hình mềm mại đáng yêu... Đường như gần hơn không ít, mặc một chiếc quần dài rộng rãi và một chiếc áo phông ngắn tay, vòng eo thon nhỏ như không vừa một nắm.

Anh không cảm lòng được nhớ tới cảm thấy ôm cô vào lòng hôm đó, tinh tế, mềm mại. Đúng là nguy hiểm, bình thường đám phụ nữ đó tranh nhau ôm ấp anh nhưng anh đều không hề có cảm giác, nhưng thấy cô ấy anh lại suy nghĩ lung tung, ngay cả dáng vẻ khi cô ấy ôm cũng làm anh động lòng như vậy.

“Vậy em đi trước đây”, Mạch Tiểu Hân gật đầu chào anh rồi mở khóa ngồi lên xe định đi.

“Tiểu Hân”, Mục Tư Viễn vội vàng giữ lấy tay lái, “Em làm sao rồi? Ốm à?”

Mạch Tiểu Hân hầu như không nhận được định trọn mắt nhìn anh, người đàn ông rất cực muốn làm gì?

Cô có ngốc đến mấy, có hiểu lầm đến mấy thì trải qua năm lần bảy lượt mẹ anh bóng gió cũng có thể dần dần rõ ràng ý tứ trong đó. Dù sao cũng là một người đàn ông xuất sắc như vậy, phụ nữ kiểu gì mà không tìm được, nếu như không phải con trai mình thích thì mẹ anh làm gì phải cố cầu?

Cô không biết sau đó vì sao anh lại đổi ý, hôm đó trong phòng bếp anh nói thích mình thì trong đó có mấy phần thật lòng? Còn cả cuộc điện thoại cô nhận được hôm đến đưa len cho mẹ anh ấy, giọng nói cực kỳ sốt ruột, nói như ăn cướp không hề còn lại chút trấn tĩnh lúc bình thường nào khiến trái tim cô đập thình thịch cả một buổi tối, khi đó cô hầu như đã phải nhận định anh ấy thích mình, nhưng sau đó lại không thấy gì nữa (tác giả không nhận được nói: Cô không trả lời người ta thì người ta làm gì được nữa mà thấy? Anh ta lại không mặt dày như Lục Tử Hân. Chuyện này cô cũng sai, tóm lại hai người các người chơi trò tâm kế, đoán đi đoán lại đều là tự mình chịu khổ, đáng đời!)

Vì sao biểu hiện của anh ấy lại do dự như thế? Cô nhìn vẻ do dự vụn vặt của anh ở bên đường đối diện, cảm thấy thật sự còn không đáng yêu bằng Lục Tử Hân, biết rõ mình từ chối lại vẫn có thể mạnh mẽ kéo mình lên xe.

“Ôi, đại khái đầu óc em nóng quá cháy hỏng rồi”. Cô thở dài nhỏ giọng thầm thì một câu rồi lên xe rời đi.

Đầu óc cô đúng là cháy hỏng mất rồi, còn lon ton đến gần xe anh ấy nhìn quanh nữa. Có một khoảnh khắc cô còn tưởng rằng anh ấy ở đây lâu như vậy chỉ là để đợi chính mình. Đợi cái gì mà đợi? Hai tiếng, hai tiếng của tổng giám đốc Viễn Dương giá trị bao nhiêu tiền, làm sao có thể lãng phí vì một viên chức nhỏ như cô được? Cô tức giận nghĩ, cô đã quên anh ấy vẫn là một thương nhân khôn khéo và lý trí, trước nay đều dùng tiền tính toán hết thảy.

Mục Tư Viễn bất ngờ khi thấy Mạch Tiểu Hân đột nhiên bỏ đi như vậy, đứng ngẩn ra ở đó một hồi lâu, vẻ mặt như giận mà không phải giận đó làm cho anh đau đến tận trong lòng. Cô ấy nói gì? Hỏng não rồi? Đây là ý gì? Còn có thể có ý gì chứ? Tâm tình của anh lập tức hưng phấn lên, rốt cục cô ấy đã hiểu mình, đã chịu đáp lại tấm lòng của mình rồi sao? Anh vội lấy điện thoại ra không ngừng gọi điện thoại về nhà.

“Mẹ, cảm lạnh phải ăn cái gì?” Giọng nói đó còn hưng phấn hơn cả trứng giải độc đắc.

Trần Văn Chi vừa ngủ trưa dậy đang chuẩn bị đến chợ rau dưới lầu mua thức ăn nấu cơm tối, vừa nghe thấy câu hỏi kỳ lạ của con trai liền cười nói: “Cảm lạnh? Đương nhiên là uống thuốc. Con lớn như vậy rồi mà ngay cả cái này cũng không biết?”

Mục Tư Viễn ngồi vào ghế lái kéo cửa xe lên, cũng cười nói: “Con nói là ngoài uống thuốc còn có thể ăn cái gì nữa?”

“Trời nóng thế này ăn dưa hấu, nấu cháo, làm rau trộn. Người bị cảm lạnh ăn không thấy ngon, mua ô mai hay gì đó cũng không tồi”. Trần Văn Chi hiểu ra vui vẻ nói, “Con đang ở chỗ Tiểu Hân à? Cô ấy bị ốm thật à? Nếu cảm lạnh thì chắc không có vấn đề gì lớn đâu”. Bà vừa đóng cửa vừa nói tiếp: “Lần này cô ấy bị ốm quả thật là một cơ hội, con trai, phải nắm cho tốt cơ hội này, có gì không biết làm cứ gọi điện thoại hỏi mẹ. Đứng về nhà ăn tối nữa, chăm sóc Tiểu Hân một chút. Chờ một vài ngày cô ấy khỏi bệnh thì mẹ sẽ bồi dưỡng lại cho hai đứa”.

Bây giờ Trần Văn Chi thật sự trở thành bà ngoại sói rồi, hoàn toàn lấy đau khổ của Mạch Tiểu Hân làm vui vẻ của chính mình.

Mục Tư Viễn nắm điện thoại cứng họng không nói được gì, cái bà mẹ này của mình đúng là nhìn qua đã phát hiện được hết mọi việc. Vạn nhất mình lại hiểu lầm thì sao, Mạch Tiểu Hân cơ bản không có ý gì đặc biệt với mình thì mình thành ra mất hết thể diện với mẹ, vừa nghĩ như vậy anh lại thấy lo sợ bất an.

Mạch Tiểu Hân về nhà nằm vật xuống sofa, đầu đau như nứt ra, gần như không thể thở được. Cô lấy cặp nhiệt độ ra đo, 39 độ. Nhiệt độ cơ thể của cô vốn đã hơi thấp, 39 độ tuyệt đối làm cho thân thể của cô không chịu nổi.

Lúc này thật là nhớ bố mẹ, nếu như là ở nhà thì mẹ sẽ ngồi ở đầu giường nắm tay cô gọi “Bảo bối” để ru cô ngủ, bố nhất định sẽ đi mua dưa hấu rồi lại thương xót nhìn cô xúc từng thìa ăn. Vì sao cô phải ở lại thành phố này?

Cô thở dài, lúc đầu nói thế nào mình cũng không chịu rời khỏi thành phố B là bởi vì trong lòng ít nhiều còn có hy vọng xa vời với Ngô Cảnh. Sau khi họ chia tay Ngô Cảnh đã bị điều sang Mỹ làm việc, lúc cô tốt nghiệp anh ta còn chưa về, nhưng cô biết anh ta nhất định sẽ về. Anh ta quả thật đã về, hai người ở cùng thành phố lại không hề gặp mặt, đến tận lúc anh ta cần kết hôn. Đúng là hữu duyên vô phận, cô và Mục Tư Viễn từ thành phố C đến thành phố B, từ taxi đến thang máy đều có thể gặp nhau, vậy mà lại không thể gặp Ngô Cảnh. Cô lau nước mắt, khi bị ốm đúng là người ta trở nên mềm yếu hơn nhiều, nghĩ như vậy mà cũng rơi nước mắt.

Chuông cửa kêu leng keng, Mạch Tiểu Hân lau nước mắt lấy lại tinh thần ra mở cửa, thấy Mục Tư Viễn đứng ngoài cửa cô nhất thời không rõ nguyên do. Trong tay anh quá nhiều túi lớn túi nhỏ, thấy cô mở cửa anh cũng không kịp nói chuyện mà lập tức đặt đồ đạc trong tay vào trong nhà trước, một quả dưa hấu nhanh chóng lăn vào.

“Tìm cho anh đôi giày”. Thấy cô đứng yên bất động, Mục Tư Viễn đành phải mở miệng nhắc nhở.

“A”, Mạch Tiểu Hân luống cuống tay chân lấy một đôi dép lê từ trong tủ giày ra cho anh, ngờ ngàng hỏi: “Tổng giám đốc Mục, tại sao anh lại đến?”

“Em bị ốm cũng không nói một tiếng, đầu óc thật sự cháy hổng rồi à?” Mục Tư Viễn cực kì chột dạ, trên mặt lại lộ vẻ đương nhiên, nếu như bé con này nghiêm mặt trước thì không chừng chính mình sẽ bỏ chạy trốn chết.

“Em đã truyền nước rồi, không có gì quan trọng đâu”. Mạch Tiểu Hân mềm giọng nói, cô chỉ muốn tìm một chỗ ngồi hoặc nằm xuống, không hề hứng thú với một đồng đồ vật Mục Tư Viễn vớt trên mặt đất. Quả dưa hấu lăn ra ngoài đó lại có chút sức hấp dẫn, có điều cô không có sức mạnh đi nhặt lên.

“Là cô bảo anh đến à?”

Mục Tư Viễn thấy cô nói chuyện cũng tỏ ra rất tổn sức, cũng không thèm trả lời mà đưa tay sờ trán cô, không ngờ nóng như lửa, anh cau mày nói: “Tại sao lại nóng như vậy, không biết chăm sóc chính mình gì

cả. Có cần uống nước không?”

Mạch Tiểu Hân bị hành động thân mật đột nhiên của anh làm giật nảy, vừa rồi còn nghiêm trang nói với mình là xe hỏng rồi, chớp mắt đã đến nhà mình, chẳng lẽ lúc ôm trông mình đáng thương đến mức lại kích thích tinh thần Lôi Phong của anh ấy à? Mạch Tiểu Hân dựa vào tường như say rượu, đứng rồi, mẹ anh ấy bị ôm không phải chính mình đến chăm sóc sao? Bây giờ mình bị ôm anh ấy cũng phải biểu thị một chút. Cô lắc đầu, cố gắng lấy lại tinh thần nói: “Em không sao, anh muons uống gì?” Đi tới mở tủ lạnh, “Nước ngọt hay là nước hoa quả?”

“Anh không khát. Em mau ngồi xuống đi, anh thấy em sắp không đứng nổi rồi”. Mục Tư Viễn kéo cô tới ngồi xuống sofa, lại xách đồ vừa mang đến vào bếp. Đây là lần đầu tiên anh đến nơi này của Mạch Tiểu Hân, rất kỳ quái, không hề có một chút cảm giác xa lạ nào.

Mạch Tiểu Hân nhìn anh quen thuộc xếp đặt đồ đạc rồi rửa tay, đun nước trong phòng bếp nhà mình, vội vàng nói: “Tổng giám đốc Mục, mấy chuyện đó tự em làm được, anh cứ ngồi đi, còn khách sáo mang nhiều thứ đến như vậy nữa, lúc cô bị ốm em chẳng mua cái gì cả”.

Mục Tư Viễn thấy cô lại định ngăn cản mình lần nữa liền âm thầm cắn răng, hôm nay cho dù có chơi xấu cũng nhất định phải phá vỡ cục diện bế tắc này, nếu không cơ hội này trôi mất không biết bao giờ mới có cơ hội thứ hai, liền đi tới bên cạnh cô nói: “Cái gì mà tổng giám đốc Mục tổng giám đốc Mục, em lại không phải viên chức của anh, lần sau không được gọi anh như vậy nữa. Còn nữa, em quên lời anh đã nói với em à? Có việc gì nhất định phải nhờ anh, không thể một mình chịu đựng được. Anh thấy em sốt cao lắm, có khó chịu không?”

Hôm nay Mục Tư Viễn thật sự quá khác thường, Mạch Tiểu Hân không nghĩ ra nguyên nhân tại sao anh đột nhiên thay đổi, mấp máy môi muốn nói lại thôi. Đầu càng choáng váng hơn, huyết thái dương đau như kim đâm, bị ôm khó chịu như vậy, cô không nỡ đẩy sự quan tâm này ra, tạm thời vứt bỏ sự lễ phép xa cách trước đây, vứt bỏ tâm tình nhĩ nữ đã che giấu cẩn thận, cô cầm một cái gối ôm lên ôm vào lòng, thấp giọng nói: “Khó chịu lắm”. Vừa nói hai mắt vừa đỏ lên.

Mục Tư Viễn vốn lo lắng Mạch Tiểu Hân lại chơi trò đùa đả kích với mình như bình thường không ngờ lúc ôm cô ấy lại ngoan như vậy, đáng vẻ vừa tủi thân vừa đáng thương đó làm cho anh thật muốn ôm vào lòng không buông ra nữa, liền dịu dàng dỗ dành: “Đừng khóc, không thích uống nước sôi thì ăn chút dưa hấu được không?”

Mạch Tiểu Hân xấu hổ xoay người nhẹ nhàng lau nước mắt, gật đầu.

Mục Tư Viễn bỏ một nửa quả dưa hấu, lại chu đáo lấy một cái khăn mặt khô lót bên dưới rồi đưa cho Mạch Tiểu Hân, thấy cô xúc một thìa cho vào miệng mới hỏi: “Có ngọt không?”

Mạch Tiểu Hân gật đầu vui vẻ nói: “Ngọt lắm, ảnh hưởng cũng ăn một chút nhé!”

Mục Tư Viễn cười cười lắc đầu, đúng là một em bé, vừa mới khóc đã cười rồi, liền ngồi xuống bên cạnh cô hỏi: “Ôm thế mà sao em không đi taxi đến bệnh viện? Trời nắng thế mà còn dãi nắng đi truyền nước, em ngốc quá!”

Mạch Tiểu Hân vội nuốt dưa hấu xuống, nói: “Trời càng nóng càng không bắt được xe, em không tranh được với người ta đành phải tự mình đi xe. Thực ra cũng không xa, có điều quán cà phê mở điều hòa lạnh quá làm em cứ run lập cập. Chắc là hai chai nước muối truyền hôm nay coi như phí công rồi”.

Mục Tư Viễn nghe vậy mới biết Lục Tử Hân kéo cô đi uống cà phê, không trách được anh đợi lâu như vậy vẫn không thấy cô ấy về, không nhịn được hơi ghen nói: “Sốt cao như vậy còn đi uống cà phê với người ta, Tử Hân thật là hấp dẫn”.

Mạch Tiểu Hân liếc mắt nhìn anh, vừa rồi anh đứng bên đường đối diện, có lẽ cảnh Lục Tử Hân kéo cô lên xe anh cũng nhìn thấy rất rõ ràng, liền cúi đầu nói: “Bố anh ấy bệnh rồi, anh ấy rất khó chịu, em cũng không biết nên an ủi anh ấy thế nào, ngoài việc ngồi với anh ấy một lát thì em không biết làm gì nữa cả”. Nói rồi đặt nửa quả dưa hấu lên bàn, “Em tốt hơn nhiều rồi, cảm ơn anh đến thăm em, cũng cảm ơn cô giúp em”. Cô lộ vẻ cần đứng dậy tiễn khách.

Mục Tư Viễn dè tay cô lại, vội nói: “Thế mà đã giận rồi? Được rồi được rồi, là anh nói sai, đừng đuổi anh đi như vậy”.

Thân mật như vậy, quả thực chính là ngôn ngữ giữa những người yêu nhau, gương mặt trắng xanh của Mạch Tiểu Hân lại đỏ ửng, cô xấu hổ vội rút tay ra nói: “Em giận bao giờ, anh ít khi được nghỉ ngơi, cứ về nhà với cô đi. Cảm lạnh không phải bệnh nặng gì, em ngủ một giấc là được rồi”.

Mục Tư Viễn nhìn dáng vẻ xấu hổ của cô, trong lòng lại có thêm không ít sức mạnh, mỉm cười nói: “Mẹ biết em bị ốm rồi, mẹ dặn anh mua mấy thứ này cho em. Nếu bây giờ anh về thì chắc chắn sẽ bị mẹ mắng, em muốn ngủ thì cứ yên tâm mà ngủ, anh ở đây với em được không?”

Mạch Tiểu Hân cúi đầu yên lặng không nói, trong lòng muôn sông nghìn núi chấn động một hồi, cô thậm chí không dám thở mạnh.

Mục Tư Viễn suy nghĩ một chút, giữ chặt tay cô trong lòng bàn tay mình, nghiêm túc nói: “Tiểu Hân...” Mặc dù không phải một thời cơ thích hợp nhưng anh không thể nào đợi thêm nữa. Trong đầu anh đang thận trọng sắp xếp từ ngữ để nói ra.

Mặc dù đầu óc choáng váng nhưng Mạch Tiểu Hân lại nhạy cảm cảm thấy một luồng áp lực vô hình đang chậm rãi tăng lên xung quanh, trái tim đập thành thịch rất nhanh, vội vàng rút tay ra nói với vẻ đáng thương hết sức: “Em đau đầu chết mất”.

Mục Tư Viễn rất muốn mặc kệ cứ nói ra đã để mấy ngày nay khỏi phải thấp thỏm, nhưng thấy mắt cô nhắm nghiền đến mức gần như không mở ra được nữa, rõ ràng là không chịu được nữa lại thấy thương cực kì, không nỡ tiếp tục ép cô.

Mạch Tiểu Hân tựa vào sofa, ậm ờ nói: “Em không sao, anh mau về đi”. Đến lúc anh từ phòng ngủ mang một tấm chăn mỏng ra định đắp cho cô thì cô đã ngủ mê man rồi.

49. Chương 48

Nhà A nhà BTác giả: Hàm Hàm

Chương 48

Dịch: Losedow

Biên tập: Airin

Nguồn: Tangthuvien

Khi Mạch Tiểu Hân tỉnh giấc lại đã là nửa đêm, ra được rất nhiều mồ hôi nên cảm thấy thoải mái hơn một chút. Trong phòng khách chỉ có một ngọn đèn bàn mờ mờ tỏa ra ánh sáng êm dịu, cô nằm trên sofa quay mặt vào trong chẳng muốn nhúc nhích, chỉ đưa ngón trỏ vuốt ve hoa văn hình hoa trên chỗ dựa sofa, thở ra thật dài, dịu dàng nói: “Ồi, bố mẹ có biết bây giờ con gái đáng thương lắm hay không!”

Một tiếng cười khẽ vang lên bên tai.

Mạch Tiểu Hân hoảng sợ kêu lên a một tiếng, lập tức ngồi dậy, thấy Mục Tư Viễn ngồi thoải mái trên sàn nhà dựa lưng vào sofa ngẩng đầu mỉm cười nhìn cô, trên tay là một quyển truyện tranh ngày thường cô vẫn hay đọc. Khuôn mặt dịu dàng tỏa ra vẻ phong lưu không nói nên lời dưới ánh đèn, thấy cô giật mình như vậy anh cũng không hề để ý, chỉ hỏi: “Em bé đáng thương tỉnh rồi à?”

“Anh anh anh... Tại sao anh còn ở đây?” Mạch Tiểu Hân nói lắp bắp, ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường càng thấy hoảng sợ, không ngờ đã gần đến hai giờ rồi, “Nửa, nửa đêm rồi à?”

Mục Tư Viễn đưa tay sờ trán cô, “Đỡ sốt một chút rồi nhưng vẫn còn nóng lắm, có đói không?”

Mạch Tiểu Hân nghĩ thầm, hình như người này sờ trán người ta đã thành thói quen rồi, đột nhiên nhớ ra mình ngủ từ buổi chiều đến bây giờ, nếu như anh ấy vẫn ngồi ở đây thì không phải còn chưa ăn tối sao, vội hỏi: “Anh ăn cơm chưa?”

“Đương nhiên là chưa”. Mục Tư Viễn đứng dậy nói: “Cũng thấy hơi đói thật, anh nấu cháo rồi, em có ăn không?” Cô ấy ngủ mê mệt nên đương nhiên không biết mình đã lo lắng đến mức nào, tới tới lui lui đắp khăn mặt lạnh đắp trán không biết bao nhiêu lần, cô bé này bình thường rất hoạt bát nhưng khi bị ốm lại đáng sợ thật. Thật không biết trước kia mỗi khi bị ốm cô ấy sẽ làm thế nào, thoát nhìn thì rất yếu điệu kỳ thực một mình sống ở thành phố này nhất định cũng đã phải chịu không ít đau khổ.

Mạch Tiểu Hân không cảm thấy đói chút nào, nhưng nghĩ đến Mục Tư Viễn đến bây giờ còn chưa ăn uống gì trong lòng cực kì không yên tâm, nói: “Để tổng giám đốc Mục đích thân nấu cháo em cũng xấu hổ không dám ăn”.

Mục Tư Viễn cau mày không vui nhìn cô, Mạch Tiểu Hân đột nhiên nhớ lại hình như buổi chiều anh ấy đã nói không cho cô xưng hô như vậy nữa, còn cầm tay cô nói những lời rất thân mật, lập tức lại thấy bối rối, “Em đói rồi, để em vào mang ra”.

Mục Tư Viễn nói: “Em đi rửa mặt trước đi đã, để mang bưng ra cho. Anh nấu bằng nồi cơm điện, không biết có được không”. Anh đã bận rộn hơn nửa đêm, bụng đói kêu vang, bây giờ nhìn thấy Mạch Tiểu Hân luống cuống trong lòng lại hết sức vui mừng. Anh nhớ tới tiếng cười của mẹ khi gọi điện thoại cho mẹ nói phải ở lại chỗ này chăm sóc cô ấy, “Xem ra mẹ lo lắng thừa rồi, con trai, con đúng là rất thông minh đấy!” Trước kia quả thật anh quá ngốc, chủ động xuất kích mới là thủ thắng chi đạo.

Mạch Tiểu Hân choáng váng nhìn một bàn rau mầm, bao nhiêu loại khác nhau, định mở cửa hàng bán rau mầm ở nhà cô chắc?

Mục Tư Viễn vừa múc cháo cho cô vừa giải thích: “Mẹ anh nói cảm lạnh ăn không thấy ngon, nên ăn cháo với rau mầm. Anh không biết bình thường em thích ăn gì nên đành phải bảo người bán hàng lấy mỗi loại một ít”.

Mạch Tiểu Hân dở khóc dở cười nói: “Nhiều như vậy, kể cả ngày ngày ăn cháo thì có khi em cũng phải ăn đến một hai tháng mới hết”.

Mục Tư Viễn cũng múc một bát cháo cho chính mình, cười tủm tỉm nói: “Vậy ngày nào anh cũng đến đây ăn cháo với em để ăn hết chỗ rau mầm này cho nhanh được không?”

Lời đã nói đến thế, Mạch Tiểu Hân còn muốn tránh né cũng không được, đỏ mặt nói: “Đừng nói linh tinh nữa, em không dám để anh ngày ngày ăn cháo đâu, cô lại thấy xót”.

Mục Tư Viễn mặt mày hớn hở hỏi: “Vậy ngày nào em cũng nấu món ngon cho anh được không? Trước kia em đã đồng ý sẽ mang bí quyết gia truyền ra, nếu mẹ biết anh ăn cơm ở chỗ em thì nhất định sẽ yên tâm lắm”. Bây giờ mẹ anh buồn nhất không phải là vì không có cô gái nào chịu nấu cơm cho con trai bà ăn sao?

Mạch Tiểu Hân cúi đầu ăn cháo không nói gì. Cô không nhớ nổi mình đã đồng ý nấu cơm cho anh ấy ăn bao giờ, dường như chưa từng đồng ý mà. Chỉ nhớ rõ có một lần Lục Tử Hân nhất định đòi đến chỗ cô ăn cơm, Ngải Lâm hỏi anh ấy có tối hay không, anh ấy còn nói mình có việc khác. Anh ấy cho rằng cô ốm đến mức lơ mơ rồi nên định lừa mình sao?

Cháo nấu rất đặc rất thơm, Mạch Tiểu Hân ăn cũng thấy ngon miệng, thấy hồi lâu Mục Tư Viễn không lên tiếng không nhin được lên ngược mắt nhìn anh, lại gặp ngay ánh mắt mang ý cười âm áp của anh, gương mặt vừa dịu xuống lại lập tức đỏ rực lên, “Anh đói hồi lâu rồi, mau ăn đi. Cháo này nấu ngon lắm”.

“Ở nước ngoài ăn ngán cơm Tây anh cũng tự nấu cơm ăn, hai năm mẹ bị ốm cũng là anh nấu cơm, mặc dù kém em nhưng còn có thể miễn cưỡng ăn được”. Mục Tư Viễn nói, “Ngày mai anh đến nấu cơm cho em ăn để em nếm thử tay nghề của anh, được không?”

“Không được không được, bệnh của em đã khỏi rồi, sao có thể làm phiền anh nữa chứ. Anh ăn xong thì mau về nghỉ ngơi đi”. Mạch Tiểu Hân nhỏ giọng nói, mặc dù hơn hai giờ đêm bảo một người đã chăm sóc mình cả buổi tối về nhà cũng có vẻ không hợp tình hợp lý cho lắm.

“Mạch tiểu thư, năm năm trước anh lái taxi ca đêm nhưng đã nhiều năm không làm rồi, chẳng lẽ hôm nay em lại bắt anh làm lại nghề cũ?” Mục Tư Viễn thở dài nói, “Lát nữa để anh ngủ trên sofa mấy tiếng, đến sáng sớm anh về được không? Nhớ đầu nữa đêm anh lái xe không cẩn thận có vấn đề gì thì làm thế nào?”

Mạch Tiểu Hân khóc không ra nước mắt, mới được mấy tiếng mà tại sao đã từ người qua đường biến thành kẻ ăn nhờ ở đậu rồi? Hơn nữa còn nói chính khí凛冽 như vậy, mình thì đang ốm, biết làm thế nào bây giờ?

Lúc Mục Tư Viễn về đến nhà đã là ba giờ sáng, mẹ đã khóa trái cửa nên anh đành phải gõ cửa. Trần Vân Chi vừa mở cửa vừa trêu chọc: “Con trai ngốc, mẹ còn tưởng rằng tối nay con không về nhà chứ! Tiểu Hân nhẩn tâm như vậy à? Đêm hôm khuya khoắt còn đuổi người ta về?”

“Dù sao con trai mẹ cũng phải giữ chút phong độ quý ông chứ”, tâm tình Mục Tư Viễn tốt hết sức, “Ngày mai lại đưa cô ấy đến bệnh viện truyền nước, vẫn còn hơi sốt”.

Vừa rồi chẳng qua là anh muốn trêu đùa cô cho vui chứ làm sao có thể thật sự ở lại đó được. Nhìn cô vừa ăn cháo vừa bồn chồn lo lắng anh lại cảm thấy vui, cho dù cô ấy năm lần bảy lượt ngăn cản không cho anh nói ra nhưng anh cũng không tin cô ấy thật sự không có cảm giác gì với mình. Trước khi ra cửa mình còn thấy rõ vẻ áy náy trên mặt cô ấy, chắc là bây giờ cô ấy vẫn còn đang lo lắng cho mình.

“Được rồi, đừng có đứng ngẩn ra đấy mà cười nữa, có cần mẹ nấu cho con bát mì không?” Trần Vân Chi vỗ vỗ lưng con trai, “Ngày mai đi đón Tiểu Hân đến đây, mẹ nấu mấy món ngon cho cô ấy”. Suy nghĩ một chút lại nói, “Mà thôi con cứ đưa cô ấy về, hai đứa ở bên nhau tốt hơn, để mẹ chuẩn bị ít đồ ăn đưa tới cho con”.

Mục Tư Viễn nói: “Mẹ cũng đừng vất vả thế nữa, có vẻ cô ấy cũng không muốn ăn gì, hôm nay ăn được có nửa bát cháo”.

Trần Vân Chi trừng mắt, “Ăn hay không lại là chuyện khác, bây giờ chính là lúc con phải thể hiện cho tốt, không thể chỉ nấu cho cô ấy một nồi cháo trắng được. Con đúng là khù khờ, nếu là Tử Hân thì không biết nó sẽ bày ra bao nhiêu thủ đoạn chứ”.

Mục Tư Viễn thầm kêu hồng bét, do dự nói: “Mẹ, không phải mẹ nói cảm lạnh thì nên ăn cháo à? Con đã mua rau mầm cho cô ấy”.

Trần Vân Chi tức quá bật cười: “Tại sao con lại ngốc như vậy, phải nấu cả thứ khác cho đổi vị chứ, khẩu vị của mỗi người đều bất đồng, có thể Tiểu Hân không thích ăn rau mầm nên mới ăn được có nửa bát cháo”.

Mục Tư Viễn suy nghĩ một chút rồi tự an ủi chính mình: “Con thấy mặc dù cô ấy ăn không nhiều nhưng vẫn có vẻ rất ngon miệng, chắc là cháo con nấu cũng không tồi”, nhớ lại hình ảnh cô vừa ăn vừa nhìn trộm mình khoe miệng lại khê nhếch lên.

“Lục Kiến Thành giải phẫu thế nào?” Trần Vân Chi chợt nhớ tới việc này.

“Xung quanh khối u đã xử lý rất sạch sẽ nhưng dù sao cũng là giai đoạn gần cuối rồi, có di căn hay không cũng rất khó nói. Tử Hân đã phải nhận trọng trách rồi”.

Bây giờ Lục Tử Hân phải nhận trọng trách tại Văn Cẩm nên cũng rất vất vả, mặc dù còn có Lục Kiến Thành chỉ điểm và Lục Tử Tình giúp đỡ nhưng đây cũng không phải một chuyện thoải mái. Xem ra hẳn cũng không thể tiếp tục sống thoải mái như trước nữa, cuộc sống luôn đuổi theo bước chân trưởng thành của mỗi người.

“Ông ta đã nói chuyện Tử Tình với con chưa?”

“Nói rồi, con từ chối rồi, chắc cũng là trong dự liệu của Tử Tình”. Ngoài cái cô bé ngốc kia thì tất cả mọi người bên cạnh anh đều đã nhìn ra tâm tư của anh, khôn khéo như Lục Tử Tình chắc hẳn cũng đã biết rõ tâm ý của anh đối với Mạch Tiểu Hân. Mục Tư Viễn bóp vai cho mẹ nhẹ nhàng nói, “Con và ông ấy đã nói chuyện rất rõ ràng”.

Anh hiểu rõ thái độ của Lục Kiến Thành đối với mình, một mặt rất muốn để mình giúp Tử Hân điều hành Văn Cẩm, một mặt lại sợ mình biến Văn Cẩm thành Viễn Dương thứ hai cho nên lúc mình từ chối mới lộ ra vẻ mặt như vậy, hình như thất vọng, hình như lại thở phào nhẹ nhõm. Anh khinh khỉnh trong lòng, Mục Tư Viễn này sẽ không vì một Văn Cẩm mà bán mình cho nhà họ Lục.

Trần Văn Chi kéo con trai ngồi xuống sofa, "Tư Viễn, sau khi mẹ nghe được tin ông ta bị bệnh đã suy nghĩ rất lâu, có một số việc cũng không cần trách ông ta vô tình. Làm ăn thì phải nói chuyện làm ăn, lúc đầu ông ta thành lập công ty quả thật nhà chúng ta đã đưa cho ông ta một khoản tiền lớn làm vốn, lúc đó chỉ nói là cho vay chứ không hề nói là đầu tư. Bố con cũng sợ vạn nhất Lục Kiến Thành làm ăn thất bại thì nếu góp vốn một khoản tiền lớn như vậy sẽ trôi theo dòng nước, có thể thấy ai ai cũng đều suy nghĩ cho lợi ích của mình.

Sau đó Viễn Dương của ông ta làm ăn không tồi, mấy người cùng nhau uống rượu, lúc vui vẻ đã nói dứt khoát chuyển sang đầu tư đi. Một là Lục Kiến Thành cũng không thể lập tức lấy ra nhiều tiền mặt như vậy trả cho chúng ta, hai là sợ rằng cũng có tâm tư báo đáp nên mấy năm đó chia lợi tức đều rất khá. Chắc là bố con cũng không muốn để hết trứng vào trong một rổ nên cũng tán thành chuyện đầu tư. Ông ấy là người phúc hậu, luôn cảm thấy trong chuyện góp vốn này Lục Kiến Thành bị thiệt, mình chỉ có thể đồng cam mà không thể cộng khổ, chính vì vậy sau đó ông ấy không thể quá ép Lục Kiến Thành mua lại cổ phần của ông ấy để cứu công ty. Huống hồ khi đó Lục Kiến Thành cũng không hề từ chối mà chỉ kéo dài thời gian thôi.

"Bố con xảy ra chuyện cũng không thể đổ hết tội lỗi lên đầu Lục Kiến Thành được, dù sao Lục Kiến Thành cũng không ép ông ấy đi đánh bạc, chính mình đã làm sai chuyện thì cũng phải do chính mình gánh vác, rất nhiều lúc chúng ta trách người khác chỉ là vì chúng ta không có dũng khí gánh vác sai lầm của mình mà thôi".

"Mẹ, tại sao lại nhắc tới chuyện này?" Mục Tư Viễn không biết vì sao đêm hôm khuya khoắt mẹ lại nhắc tới chuyện cũ năm xưa, không khỏi hơi chau mày.

"Mẹ bị con đánh thức giờ không ngủ được nữa. Mẹ thấy hình như con cũng không muốn ngủ?" Trần Văn Chi mỉm cười nói, "Tiểu Hân nhận lời con rồi hay sao mà vui vẻ như vậy?"

Mục Tư Viễn đỏ bừng mặt nói: "Con còn chưa kịp nói với cô ấy, cô ấy cứ chặn họng con".

Trần Văn Chi đưa tay xoa mặt con trai, ngũ quan con trai giống mình nhưng thần vận lại cực giống chồng mình. "Yên tâm, sớm muộn gì Tiểu Hân cũng nài được nhà chúng ta, lần đầu tiên thấy cô ấy thật lòng mẹ đã cảm thấy rất thân thiết, mấy ngày nay mẹ vẫn luôn bóng gió với cô ấy, chắc là trong lòng cô ấy đã hiểu rõ rồi. Con cứ nói với cô ấy thẳng thắn, nhất định cô ấy sẽ đồng ý. Con trai mẹ xuất sắc như vậy cô gái nào mà không thích chứ. Lúc đầu con yêu Vi Giai Hinh mẹ không ở bên cạnh con, mẹ cũng không biết là các con như thế nào. Có điều bây giờ con trai mẹ lại nóng ruột nóng gan vì một cô bé như vậy, nhất định là thích lắm rồi nên mới thế. Mẹ rất vui vẻ.

"Con không biết chứ mỗi lần mẹ nghe Ngải Lâm nói con liều mạng làm thêm như thế nào, nghe tiểu Trần nói một mình con ăn một bát mì ở quán ăn nhỏ mẹ luôn cực kỳ khó chịu, chỉ sợ sau khi con trải qua một số chuyện sẽ không còn yêu được ai nữa. Mấy năm nay mẹ vẫn không chịu tới ở với con là để cho con cảm thấy cô đơn, vì vậy sẽ nghĩ đến chuyện lập gia đình.

"Lục Kiến Thành cũng được, Vi Giai Hinh cũng được, một lần đã đủ rồi, không thể ảnh hưởng đến cuộc sống của chúng ta suốt đời được. Bố con là một người rộng lượng, nếu ông ấy trên trời có linh thiêng thì chắc chắn cũng sẽ không đồng ý khi thấy chúng ta cứ ôm mãi quá khứ không chịu buông ra. Con đã lấy lại được Viễn Dương, món nợ này coi như đã đòi được, từ nay không cần dây dưa với nhà họ Lục vì chuyện cũ nữa".

Mục Tư Viễn gật đầu, "Mẹ à, bây giờ ông ta đã như vậy rồi, con sẽ không còn tính toán gì nữa. Mấy năm nay lăn lộn trên thương trường con cũng dần biết được có một số việc mình không thể làm theo ý mình được, mặc dù chính con không làm như vậy nhưng cũng đã thấy nhiều người khác làm như vậy. Ông ta cũng xem như đã mở đường cho con, để mặc con đoạt lại quyền khống chế Viễn Dương, đại khái là trong lòng ít nhiều vẫn thấy áy náy với bố".

"Có điều vừa nhớ tới Tử Tình mẹ lại cảm thấy bất an, hôm nay con nói rõ với Lục Kiến Thành cũng tốt, chắc hẳn nó cũng sẽ không còn vẩn vơ nữa. Con bé đáng thương, chuyện này mẹ vẫn cảm thấy có lỗi với cô Trương". Trần Văn Chi thở dài nói.

Mục Tư Viễn mấp má môi nhưng lại nhin xuống không nói. Có một số việc mẹ không biết thì sẽ tốt hơn, liền chuyển sang chuyện khác: "Mẹ à, trong nhà còn a ti sô không? Ngày mai con mang đi nấu cháo a ti sô

cho Tiểu Hân, không thể lần nào cũng nấu cháo trắng được. Hôm nay cô ấy phơi nắng đi xe đạp đến bệnh viện, về nhà sốt cao, chắc là ngày mai vẫn chưa muốn ăn gì”.

Trần Vân Chi cau mày nói: “Nếu không thì làm sao lại nói nó vẫn là một đứa bé chứ, sốt một chút mà ra ngoài chạy một vòng như vậy không phải sẽ càng sốt cao hơn sao? Ngày mai mẹ phải gọi điện cho cô ấy bảo cô ấy đến đây ở. Mẹ thấy Cẩm Cẩm nói Tiểu Hân hay sốt nhiệt, thường ăn dưa hấu thay cơm, thế thì không được, mùa hè mà không ăn được thì hại người lắm”.

Mục Tư Viễn cười nói: “Xem mẹ cuống lên kìa, Tiểu Hân làm sao chịu đến đây ở chứ, cứ từ từ đã”.

Trần Vân Chi liếc mắt nhìn con trai nói: “Con trai người ta mới quen biết phụ nữ hai ba ngày đã ở với nhau rồi, con đúng là không có bản lĩnh, một cô bé ngoan ngoãn như vậy mà cũng không lừa được”.

Mục Tư Viễn nói: “Nếu con mà như thế thật thì mẹ có thích không? Tiểu Hân không phải một cô bé tùy tiện, bình thường thì hiền lành lắm nhưng thực ra rất có nguyên tắc”. Đuổi người ta ra mãi xa, Sở Hán phân chia hết sức rõ ràng làm cho mình chỉ có thể lực bất tòng tâm.

Trần Vân Chi gật đầu nói: “Bố mẹ đều là giáo viên, nghe đã thấy yên tâm rồi. Tư Viễn à, mặc dù hơi khó khăn vất vả một chút nhưng tục ngữ nói có gian nan thì quả mới ngọt, càng khó khăn càng tốt. Đến lúc bọn con cưới nhau sinh cho mẹ một em bé xinh đẹp như Tiểu Hân để ngày ngày mẹ có thể trang điểm cho nó đẹp như hoa, lúc đó nhà chúng ta sẽ hạnh phúc lắm”.

Mục Tư Viễn hơi mất tự nhiên nói: “Mẹ nghĩ xa quá!”

Trần Vân Chi cười nói: “Xa gì mà xa, con đã 31 rồi, chẳng lẽ còn định kéo dài nữa? Tuy Tiểu Hân còn ít tuổi nhưng một cô bé ngoan ngoãn như vậy cứ ở bên ngoài thì con không thấy lo à?”

“Có gì mà phải lo. Bây giờ rất nhiều người đều muốn tranh thủ lúc còn trẻ mà chơi mấy năm cho thoải mái, đâu phải ai cũng như con trai mẹ chứ”. Mục Tư Viễn nghĩ thầm, sao lại không lo, lo quá đi chứ, lúc thì Tử Hân, lúc thì sư huynh, ai biết ngày mai lại nhảy ra thêm một người nào nữa? Nhưng anh cũng muốn chiều cô để cô được sống cuộc sống cô thích, bố mẹ cô ấy đã chiều chuộng cô ấy như vậy, anh phải chiều cô ấy hơn cả bố mẹ thì mới có thể làm cho vợ chồng giáo sư Mạch yên tâm được.

50. Chương 49

Nhà A nhà BTác giả: Hàm Hàm

Chương 49

Dịch: Losedow

Biên tập: Airin

Nguồn: Tangthuvien

Mạch Tiểu Hân gầy gầy mấy món ăn trước mặt, canh bầu, bí đỏ xào tỏi, cải bẹ xào giá đỗ, nộm dưa chuột rau mầm, cô không hề muốn ăn, định không xuống ăn trưa nhưng Hà Đông sống chết không chịu nên đành phải đi cho có lệ.

“Cảm lạnh gì mà nặng thế, tại sao lại gầy nhiều như vậy”. Vừa thấy cô Hà Đông đã gào to, “Tại sao tớ lại không cảm lạnh nhỉ, tớ muốn cảm lạnh lắm, còn hiệu quả hơn thuốc giảm béo nhiều”.

Mạch Tiểu Hân trợn mắt nhìn cô, “Tại sao bạn không nói sớm, tớ sắp ốm chết đến nơi rồi, biết trước đã gọi bạn đến phục vụ tớ rồi lay bệnh không phải là được sao”.

“Thế mấy hôm nay ai phục vụ bạn? Đại sư huynh à?” Hà Đông ngó Mạch Tiểu Hân, thấy cô lập tức đỏ mặt không khỏi thấy cực kì hứng thú, hỏi tiếp: “Đúng là anh ta à? Tặc tặc, đúng là biết nắm cơ hội. Vẫn nghe nói khi bị ốm người ta sẽ rất mềm yếu, cảm động rồi chứ?”

Mạch Tiểu Hân nhìn thấy Ngải Lâm và Mục Tư Viễn xa xa bưng đĩa đi tới bên này, cực kì căng thẳng nói: “Sao mà nhảm nhí nhiều thế, bạn đã ăn xong chưa? Đi nhanh đi, buổi trưa tớ còn có việc”.

Hà Đông bất mãn nói: “Bây giờ không phải mùa ế hàng của công ty bạn sao? Tài liệu giảng dạy học kỳ sau thì đã làm hợp đồng xong hết rồi, có chuyện gì mà phải làm buổi trưa chứ? Mạch Mạch, hôm qua Cầm Cầm gọi điện thoại cho tớ nói lúc đến bệnh viện khám đã gặp Ngô Cảnh, thì ra vợ anh ta cũng có thai rồi”.

“A”, Mạch Tiểu Hân nói, “Bọn họ với Cầm Cầm cưới cùng một thời gian, có thai không phải rất bình thường sao? Bạn hấp tấp kéo tớ xuống ăn cơm chỉ là để nói chuyện này với tớ à?”

Hà Đông nhìn sắc mặt cô một chút, nói: “Tớ muốn nói với bạn là tập trung vào việc yêu đương với sư huynh bạn đi, mọi chuyện trong quá khứ xem như đã chết rồi”.

“Bệnh thần kinh!” Mạch Tiểu Hân lườm cô.

Ngải Lâm ngồi xuống bật cười nói: “Từ bao giờ mà em trở nên ăn nói văn vẻ thế, đúng là dọa người. Không phải là vị tiến sĩ Ngô, thầy giáo Ngô kia sao? Cãi nhau một trận đã chia tay rồi, có gì mà phải lưu luyến. Chị với anh rể bọn em cãi nhau vô số lần rồi, lần nào cũng là anh ấy làm lành với chị”.

Mạch Tiểu Hân vừa nghe thấy vậy, lại nhìn sắc mặt hai người đối diện liền biết cái loa phưởng Hà Đông này lại mang mấy cái chuyện vớ vẩn này của mình ra khoe rồi, không khỏi vừa xấu hổ vừa tức giận. Trước mặt Ngải Lâm và Mục Tư Viễn lại không thể phát tác được nên đành phải cúi đầu uống canh che giấu tâm tình của mình, vốn còn có chút khó xử khi nhìn thấy Mục Tư Viễn, bây giờ lại chỉ cảm thấy toàn là ảo não.

“Đúng vậy đúng vậy”, Hà Đông nói, “Hơn nữa sư huynh bạn không hề kém anh ta chút nào, ngoại hình không tồi, nói chuyện lại hài hước, thật là một người rất thú vị, cũng rất tốt với bạn, tớ đoán nhất định bố mẹ bạn cũng đồng ý rồi”.

Nghe vậy Mục Tư Viễn ngẩng đầu nhìn Mạch Tiểu Hân rồi lại lạnh lùng cúi đầu ăn cơm tiếp. Hôm chủ nhật anh định lái xe đưa Mạch Tiểu Hân đến bệnh viện truyền nước, không ngờ cô tắt điện thoại cả ngày, anh chạy đến nhà cô ấn chuông cửa hồi lâu mà không có ai mở cửa, đến bệnh viện lần lượt đi tìm từng phòng bệnh cũng không tìm được. Anh biết cô cố ý tránh né anh, lúc đó vừa tức lại vừa sốt ruột, cũng xấu hổ về nhà gặp mẹ nên đành một mình lái xe đi dạo trên đường, trong lòng oán hận, cho dù lúc trước mình không đúng, cho dù mình làm cô ấy đau lòng trước, nhưng anh đã đền bù nhiều ngày như vậy rồi, cũng biểu lộ tấm lòng rồi, cũng xin cô tha thứ rồi, vậy àm cô vẫn không thể tha thứ cho mình được? Tại sao vừa xoay người đã xem như không quen rồi? Tiểu Hân Tiểu Hân, quả thực đúng là lòng dạ hẹp hòi. (tiểu=nhỏ, tâm=lòng)

Mục Tư Viễn vốn đã mang một bụng tức xuống nhà ăn ăn cơm, bây giờ vừa nghe Hà Đông nói như vậy trong lòng lại càng không thoải mái. Thì ra cái thằng cha gọi là sư huynh kia đúng là con rể đã được vợ chồng giáo sư Mạch nhắm trúng từ lâu rồi, thảo nào Mạch Tiểu Hân luôn do dự không quyết đoán. Không phải Hà Đông nói Tiểu Hân rất thần tượng bố mình sao, một câu của giáo sư Mạch sẽ tạo thành ảnh hưởng lớn đến mức nào với cô ấy, đúng là còn chưa lên sàn tỷ thí mình đã bị mất điểm trước rồi.

Mạch Tiểu Hân đứng ngồi không yên, trên mặt lúc đỏ lúc trắng. Hôm qua để tránh Mục Tư Viễn cô đã tới một bệnh viện khác truyền nước, truyền xong về nhà ngủ ngon, điện thoại cũng tắt luôn. Mình vừa mới ốm Mục Tư Viễn đã vội vàng tới nhà hết lòng chăm sóc, tấm lòng anh đã rõ như ban ngày. Chỉ có điều mặc dù mỗi lúc thấy anh ấy mình vẫn không nhịn được động lòng nhưng vừa nghĩ đến đủ loại cách làm của anh ấy trước đây rồi suy nghĩ kĩ thì lại cảm thấy không hề chắc chắn. Rõ ràng trước đây đã tự tay đẩy mình ra, vì sao lại thay đổi suy nghĩ chứ?

Cô không tìm được nguyên nhân, bên cạnh lại không có ai có thể chỉ điểm bên mê cho cô, càng nghĩ càng thấy mệt mỏi nên cô liền vứt sang một bên không nghĩ nữa. Cô tự nói với mình, địa vị của hai người cách nhau quá xa, làm nhà A bên cạnh một nhà B đúng là quá khó coi, biết đâu một ngày nào đó lại bị dỡ bỏ vì xây dựng sai quy hoạch cũng không biết chừng, không bằng làm bạn còn thoải mái hơn. Nghĩ như vậy buổi tối lại ngủ rất ngon, sáng dậy tinh thần sảng khoái, cô còn khen mình phóng khoáng mãi. Không ngờ Mục Tư Viễn lại ngồi xuống đối diện cô, giờ cô không còn thoải mái được nữa.

“Tiểu Hân, em làm sao mà sắc mặt kém như vậy? Ốm à?” Lúc này Ngải Lâm mới chú ý tới Mạch Tiểu Hân đang đứng ngồi không yên.

Mạch Tiểu Hân khẽ lắc đầu, Mục Tư Viễn ngồi ngay đối diện, mặc dù không nói một lời nhưng cô vẫn cảm thấy khí thế ép người, không cần ngẩng đầu cô cũng có thể đoán được sắc mặt anh bây giờ nhất định sẽ không tốt hơn mình bao nhiêu, không hiểu tại sao cô lại thấy chột dạ.

“Hết sốt chưa? Hôm qua có đi truyền nước không?” Mục Tư Viễn đưa tay trái lên sờ trán cô, hơi nhíu mày, gấp một miếng cá vào bát cô, “Ăn ít quá không đủ dinh dưỡng nên mới dễ bị ốm”.

Hà Đông trợn mắt há mồm nhìn người đàn ông điềm nhiên như không đối diện, vừa rồi là hành động gì? Chẳng lẽ mình lại lỡ mất một quả dưa lê to vậy mà? Cô quay sang thấy Mạch Tiểu Hân hầu như sắp chui đầu vào trong bát cơm, hai tai cũng đỏ ửng rồi.

“Hà Đông, Khởi Sâm đến rồi. Nào, chúng ta đi hỏi anh ấy xem tình hình Cẩm Cẩm thế nào”. Ngải Lâm lập tức đứng dậy, trong tình huống này mà cô còn ngồi lại thì năm năm làm thư ký tổng giám đốc coi như uống phí rồi.

“Em cũng đi”, Mạch Tiểu Hân đứng dậy theo như trút được gánh nặng.

“Đừng đừng đừng, em xem bên kia chỉ còn trống có hai chỗ, lẽ nào em định đuổi trưởng phòng quan hệ xã hội của bọn chị đi?” Ngải Lâm không nhịn được cười nói, “Em ăn bữa cơm này với tổng giám đốc Mục của bọn chị là chị vô cùng cảm kích rồi, em không biết cả buổi sáng hôm nay anh ta đều quát mắng người khác làm bọn chị không dám cả thở mạnh, quả thực là ruồi muỗi vạ lây ruồi muỗi vạ lây”.

Mạch Tiểu Hân lập tức đứng cũng không được ngồi cũng không xong, cực kì khó xử.

“Đi thôi”, Mục Tư Viễn đứng dậy: “Anh có chuyện cần nói với em”.

Mạch Tiểu Hân không thể đối mặt với nụ cười mập mờ của hai người Hà Đông và Ngải Lâm từ xa xa nhìn lại, cũng không thể nhìn ánh mắt tò mò tọc mạch của những người xung quanh, buồn bực đi Mục Tư Viễn ra ngoài nhà ăn, vào thang máy đi lên sân thượng.

“Anh làm cái gì thế? Trước mặt bao nhiêu người như vậy!” Mạch Tiểu Hân không vui nói.

Mục Tư Viễn chống tay lên lan can nhìn ra xa xa, nói rất thoải mái: “Ý em là nếu như không phải trước mặt nhiều người như vậy thì được đúng không? Anh có thể hiểu ý câu này của em như vậy không?”

Mạch Tiểu Hân cứng họng không nói được gì, giận dỗi quay mặt đi không thèm nhìn anh nữa.

“Hôm qua vì sao tắt máy?” Mục Tư Viễn làm như không thấy cô giận dỗi, nghiêm mặt hỏi: “Anh tìm em cả ngày, trong bệnh viện, trong nhà cũng không có ai, em sốt thế mà trời nắng còn ra ngoài đi chơi?”

Mạch Tiểu Hân đang kiêu ngạo phô trương thanh thế lập tức xịu xuống, nói: “Em, em không đi chơi, em ở nhà ngủ”.

Khóe miệng Mục Tư Viễn lộ ra nụ cười, hỏi: “Ngủ say thế à? cả sáng cả chiều anh đều bấm chuông”.

“Sáng quá không ngủ được, em đóng cả cửa phòng bên trong nên không nghe thấy”, Mạch Tiểu Hân chột dạ giải thích, hoàn toàn không có sức đánh trả. Buổi sáng hôm đó cô đến một bệnh viện rất xa để truyền nước, buổi chiều Mục Tư Viễn đến gõ cửa cô trốn ở phía sau cửa nhìn qua mắt mèo mà trong lòng cực kì phức tạp, căng thẳng đến mức toát mồ hôi, có lẽ là vì vậy mà cũng hết cảm lạnh.

“Vậy chắc là anh đến không đúng lúc”.

Mạch Tiểu Hân cúi đầu không nói, mặc dù trước mặt Hà Đông cô đã quen phục tùng nhưng trước mặt các chàng trai cô vẫn luôn được sủng ái, như đối mặt với Lục Tử Hân cô luôn có thể nói rất hùng hồn, dù có vô lí thì vẫn có thể chính khí凛凛, nhưng nghe thấy hai câu không mặn không nhạt của Mục Tư Viễn nhất thời lại không thể ứng đối được. Ngắc ra hồi lâu cô mới thấp giọng nói: “Em và Ngô Cảnh chia tay không phải vì chuyện đó, anh không cần cảm thấy áy náy”.

Cô nghĩ đi nghĩ lại cũng có thể đoán ra nhất định là sự xuất hiện của Ngô Cảnh trong đám cưới của Cẩm Cẩm lần nọ đã khiến Hà Đông thuận miệng nói ra nguyên nhân hai người chia tay, cho nên hôm đó Mục Tư Viễn đã hiểu lầm cô sẽ luẩn quẩn trong lòng nên mới kéo cô xuống quán cà phê ăn. Chính là vì điều này đúng không? Vì vậy sau đó anh mới nói ra chuyện năm đó với cô, cũng tốt hơn với cô, có thể là cảm thấy đã liên lụy đến cô.

Mục Tư Viễn nhất thời không phản ứng lại kịp, chỉ nhìn cô không nói.

Mạch Tiểu Hân nghĩ, tại sao lại giả vờ hùng hổ dọa người như hôm ở nhà hàng cơm Tây đó để ép mình nói ra chân tướng chứ? Ở trước mặt người đàn ông này không lẽ mình không còn bí mật gì hết sao, liền cắn răng nói: “Đồng Đông không hề biết chân tướng của sự việc, thật sự không liên quan đến anh, là mẹ anh ấy muốn tìm cho anh ấy một gia đình tốt hơn để trợ giúp cho sự nghiệp của anh ấy, cho nên em mới chia tay. Chuyện của anh đó chẳng qua chỉ là một cái cớ của em, bởi vì anh ấy không hề biết tính toán của mẹ anh ấy”.

Mục Tư Viễn nhìn cô chằm chằm, trong lòng vừa đau lại vừa ghen tị, vừa thương cô đã phải tủi thân như thế vừa cực kì ghen ghét với Ngô Cảnh, không ngờ cô ấy thà nhận hết oan uổng cũng không muốn làm cho hắn thấy sự xấu xí của chân tướng, thì ra cô ấy yêu một người là sẽ toàn tâm toàn ý như vậy. Mà mình đã hao hết tâm tư vì cô ấy mà đã bao giờ nhận được một chút thông cảm? Một hồi lâu sau mới miễn cưỡng đè nén cảm giác ghen ghét trong lòng xuống, cười lạnh nói: “Em đã thấy công ty nào lấy ông chủ ra đền cho người ta chưa?”

Quả thật có một thời gian anh canh cánh trong lòng vì chuyện này, nhưng anh chỉ thương hại cô, giờ cô vạch rõ ra như vậy lại giống như mình tốt với cô ấy đều là vì có ẩn tình khác, khiến anh có tu dưỡng tốt đến mấy cũng không khỏi bực tức.

Mạch Tiểu Hân cảm động trong lòng nhưng lại không chịu thể hiện ra trên mặt, ngoài cười nhưng trong không cười, nói: “Chẳng lẽ đây không phải cách làm nhất quán của tổng giám đốc Mục sao? Em đã nhiều lần được hưởng ân huệ rồi”.

Thường nói chiến trường thay đổi trong nháy mắt, chuyển bại thành thắng chỉ cách một ý niệm, Mục Tư Viễn lập tức rơi vào hạ phong, nói với vẻ chật vật: “Tiểu Hân, em có thể tha cho anh hay không, anh đã làm như vậy có ba lần!” Lời chính anh nói ra nhưng anh cũng cảm thấy xấu hổ, quá tam ba bận, khó trách người ta lại lạnh lòng. “Có điều dù thế nào anh cũng sẽ không đền một người cho em đúng không? À không đúng, anh chính là muốn đền một người cho em, mấy lần trước em đã nhận rồi, lần này cũng nhất định phải nhận”.

Mạch Tiểu Hân cười nói: “Anh phải đền một người cho em? Giúp việc à? Làm việc nhà giúp em? Hay là tài xế đưa đón em đi làm? Em không cần, anh cứ viết chi phiếu cho em là được”.

Mục Tư Viễn cắn răng nói: “Mạch Tiểu Hân, em cố tình đúng không? Chẳng lẽ thật sự nghe không hiểu lời của anh?”

“Hiểu rồi hiểu rồi, anh thật sự muốn gọi là tới đúng không?” Thấy anh nổi giận, Mạch Tiểu Hân hơi hoảng sợ, hôm đó không phải anh ấy còn đến nấu cháo cho mình sao? Thương mình bị ốm mà không có ai chăm sóc đúng không? “Làm ô sin cũng tốt”.

Gân xanh trên trán Mục Tư Viễn nổi rõ, rốt cục không thể chịu nổi nói: “Anh nói anh đền chính anh cho em, anh thích em, em nghe rõ chưa?”

Mạch Tiểu Hân không ngờ anh lại nói thẳng ra như vậy, trợn mắt há mồm nhìn anh không biết trả lời thế nào.

“Nhận lời làm bạn gái anh nhé!” Mục Tư Viễn hỏi, trong lòng thấp thỏm không yên nhưng ngoài mặt vẫn cố gắng bình tĩnh.

Mạch Tiểu Hân đỏ bừng mặt nói: “Tổng giám đốc Mục, nhà A và nhà B không phải chỉ chênh lệch một chút, em không thích loại áp lực này, đi xe đạp vốn rất thoải mái nhưng nếu như đi cạnh Benz không phải sẽ khó coi lắm sao?”

Nghe khẩu khí của cô, Mục Tư Viễn nghĩ xe đạp hình như còn trâu bò hơn Benz, liền cố nén cười dở dằn: “Tại sao anh lại cảm thấy ở trước mặt em anh lại giống chiếc xe đạp đó nhỉ? Em quên rồi, anh chẳng qua chỉ là một tài xế taxi ca đêm”.

“Nhưng bây giờ anh là tổng giám đốc một công ty đã niêm yết, còn em chỉ là một người làm thuê, gia thế thường thường, tiền tài hay quyền thế đều không xứng với anh, vốn còn có thể miễn cưỡng tự an ủi mình, tại sao anh cứ ép em phải tự ti mặc cảm chứ?”

Mục Tư Viễn thở dài: “Em cứ đòi kéo giãn khoảng cách giữa chúng mình như vậy có phải vì không thích anh không?”

“Không phải!” Mạch Tiểu Hân buột miệng nói rồi lập tức hối hận chỉ mong có thể cắn lưỡi, xoay người đi rất trẻ con.

“Đó chính là thích anh rồi?” Mục Tư Viễn cười cười đi tới trước mặt cô, cầm chắc tay cô: “Đúng không?”

Mạch Tiểu Hân đỏ bừng mặt, cúi đầu cố gắng giẫy ra khỏi tay anh, nhưng Mục Tư Viễn lại càng giữ thật chặt tay cô trong tay mình. “Tiểu Hân, trước mặt em anh chỉ muốn làm gã tài xế taxi buổi tối hôm đó, mọi thân phận khác đều thua kém hẳn ta. Suốt bốn năm, rất nhiều đêm anh vẫn nghĩ tới lúc em đứng bên người anh, như vậy anh sẽ ngủ rất yên tâm. Nếu như bây giờ em không cần anh nữa thì có lẽ đêm nào anh cũng mơ thấy ác mộng. Vì vậy, cô bé tốt bụng, em ở lại bên cạnh anh được không?”

Mạch Tiểu Hân bối rối ngẩng đầu, vừa định mở miệng thì nhìn thấy Lục Tử Hân đang ngẩn ngơ đứng ở bên kia sân thượng nhìn họ, lập tức xấu hổ đỏ mặt tía tai, giằng ra khỏi tay Mục Tư Viễn chạy đi thật nhanh, để lại hai người đàn ông đưa mắt nhìn nhau trên sân thượng.

Lục Tử Hân nhìn Mục Tư Viễn rất lâu rồi rốt cục lên tiếng: “Quá nhiều việc, em lên sân thượng thở một chút, không ngờ lại gặp hai người. Tư Viễn, hôm nay em phải xin lỗi anh”.

“Xin lỗi?”

“Chị gái em đã nói với em chuyện của bác Mục, gia đình anh bị hại như vậy đều là vì lỗi của bố em. Tư Viễn, xin lỗi anh, em cảm thấy mình không còn mặt mũi nào gặp cô nữa”.

“Chuyện đã qua rồi, mẹ anh là người suy nghĩ rõ ràng chứ không phải người quanh co, trước giờ mẹ anh vẫn coi em và Tử Tình như con mình”.

Lục Tử Hân yên lặng một hồi lâu rồi nói: “Tiền đúng là thứ hại người, chỉ mong sau này hai chúng ta sẽ không đến nước như bố anh và bác Mục”.

“Không đâu”.

“Không vì tiền, thế vì phụ nữ thì sao?” Lục Tử Hân đột nhiên trợn mắt nhìn anh: “Không phải anh vẫn muốn giành giật với em sao?”

“Chỉ lần này thôi, Tử Hân”. Mục Tư Viễn muốn cởi bỏ khúc mắc cho Lục Tử Hân, thẳng thắn nói: “Bốn năm trước anh đã biết cô ấy rồi, khi đó bố anh vừa qua đời, anh lái taxi ở thành phố C để giảm bớt áp lực, có một ngày bị một đám lưu manh bắt chẹt, là Tiểu Hân đã giúp anh”. (Sao trước là 5 năm giờ đã giảm xuống còn 4 năm rồi? Thôi kệ, không ảnh hưởng đến nội dung truyện là được)

“Trùng hợp như vậy à?” Lục Tử Hân cảm thấy khó tin: “Thảo nào cô ấy năm lần bảy lượt từ chối em, em cứ cảm thấy trong lòng cô ấy đã có người khác, thì ra người đó là anh!” Hân nói với vẻ hơi tức giận, “Đã biết nhau sớm như vậy, lại thích nhau nữa, vì sao không nói ra từ sớm làm mọi người khó xử như vậy?”

“Xin lỗi!”

Lục Tử Hân thở dài một hơi: “Được rồi, đã đến nước này ai đúng ai sai cũng không có gì phải tranh cãi nữa. Anh nói chuyện với chị em tử tế đi, thời gian này trọng trách trong công ty đều đổ hết lên vai chị ấy, lại gặp một kẻ phụ tình như anh, chị ấy gần như sắp sụp đổ rồi”. Lục Tử Hân nói xong quay đầu bỏ đi, được nửa chừng lại quay đầu lớn tiếng nói: “Nói chuyện cho tử tế, không được làm chị ấy đau lòng nữa, nếu không em sẽ cướp Tiểu Hân về!”

Mục Tư Viễn trịnh trọng gật gật đầu nhìn bóng lưng hân biến mất sau hành lang, suy nghĩ một chút rồi cũng đi xuống sân thượng.

Lúc này Lục Tử Tình đang ngả người xuống chiếc ghế lãnh đạo chợp mắt, đóng tài liệu cần xử lý trên bàn cao ngất. Mục Tư Viễn đẩy cửa đi vào, thấy vậy bất giác nhíu mày: “Làm gì mà mệt như vậy?”

Lục Tử Tình thấy là anh, hai mắt lập tức ướt ươn ướt: “Làm thế nào được, bố em vừa bệnh mọi người bên dưới đều làm việc biếng nhác hơn vài phần”.

Mục Tư Viễn mang một cốc cà phê tới đặt trước mặt cô: “Lục đại tiểu thư cũng không phải đồ bỏ, Tử Tình, em làm được mà. Trước kia khi đi học mọi việc lớn nhỏ trong lớp đâu có làm khó được em bao giờ!”

Lục Tử Tình hơi nhắm mắt, vớt lại những mảnh vỡ từ trong kí ức xa xôi đó, cười khổ: “Khi đó còn trẻ, cảm thấy không gì làm khó được mình. Mọi người cùng nhau làm việc, không dính dáng đến lợi ích, hoàn toàn dựa vào nhiệt huyết thanh xuân. Mặc dù anh không phải cán bộ chi đoàn nhưng lại thường xuyên bị bọn em sai bảo, anh còn nhớ không?”

“Đương nhiên còn nhớ, lần nào cũng là vì em ôm đầm rồi sau đó ném cho anh làm cu li”. Mục Tư Viễn cười nói.

“Đúng vậy, khi đó mọi người đều cho rằng chúng ta là một đôi, nào biết sau đó lại mọc ra một Vi Giai Hinh”. Lục Tử Tình lắc đầu thở dài, “Gặp đúng người vào đúng lúc, đó chính là tình yêu, câu này đúng là sâu sắc. Đúng lúc nhưng người anh gặp là Vi Giai Hinh, còn gặp em thì không đúng lúc, kết quả đều không đến đâu”.

Mục Tư Viễn muốn nói gì đó nhưng suy nghĩ một chút lại thôi.

“Tư Viễn, nếu như không có chuyện của bác Mục thì chúng ta có đến với nhau không?”

“Sẽ không”. Mục Tư Viễn thẳng thắn nhìn cô: “Bởi vì một ngày nào đó anh sẽ gặp được cô ấy”. Không phải vì chuyện 4 năm trước đó thì cũng sẽ vì một chuyện khác, gặp cô ấy, rồi yêu cô ấy. Anh tin rằng trong biển người mịt mờ nhất định họ sẽ gặp được nhau. (Câu này hay nhất truyện)

“Ờ, nhà A nhà B gần như vậy, một ngày nào đó rồi sẽ gặp. Cho nên thang máy đã bị kẹt, đó mới là duyên phận”. Lục Tử Tình cười chua xót, “Tư Viễn, bố em bệnh, em cũng nghĩ rất nhiều. Đời này ông ấy khuấy đảo thương trường không từ thủ đoạn nhưng cuối cùng còn không phải đều là công dã tràng sao, bây giờ ngay cả sức mạnh để cầm một cái thìa cũng không có. Chuyện của hai chúng ta em cũng nghĩ thông rồi, em thừa nhận là em đã thua”. (@all: Có từ nào thay được cụm từ “nghĩ thông” không? Hay cứ để như vậy là được rồi?)

Mục Tư Viễn dường như nhìn thấy cô bé vẫn thích tỏ ra mềm yếu trước mặt anh rất lâu trước kia: “Từ Tiểu, hôm nay anh đến là muốn cảm ơn em cho tử tế, cảm ơn em đã không rời không bỏ anh trong lúc gian nan nhất. Đồng thời cũng xin lỗi em, anh đã có lỗi với tình cảm của em mấy năm nay”.

Bất kể chân tướng năm đó như thế nào thì anh cũng không muốn truy cứu nữa. Tương lai của họ sẽ không còn có nhiều gặp gỡ, dựa vào tình nghĩa thanh mai trúc mã nhiều năm, cần gì phải xé ra chân tướng tàn khốc để nhìn thấy máu thịt lẫn lộn trong đó.

“Bây giờ nói những điều này cũng không có ý nghĩa gì, hết thấy đều là em tự tìm”. Hối hận vì tuổi trẻ bồng bột năm đó, nếu như biết kết quả hôm nay sẽ như vậy thì mình còn cố chấp đến mức lạnh lùng như vậy hay không?”

“Hi vọng em có thể tìm được hạnh phúc thuộc về em”.

Nước mắt lấp lánh trong mắt Lục Tử Tình: “Được anh chúc phúc như vậy em cũng nên suy nghĩ cho phóng khoáng rồi, không thể chỉ vì một cái cây là anh mà không chú ý đến sự tồn tại của rừng rậm được”.

“Từ Tình, mỗi người đều có duyên phận của chính mình, em ưu tú như vậy, nhất định có một người rất xuất sắc đang đợi em đến mức nóng lòng ở một nơi nào đó”. (Chắc là câu hay thứ hai)

“Em không muốn gặp người đó kh thang máy có sự cố, loại lãng mạn xui xẻo này để dành riêng cho anh với Mạch Tiểu Hân đi”. Lục Tử Tình lau nước mắt: “Anh đi đi, em còn phải làm tiếp, thời gian này anh ịùh dắt Tử Hân giúp em”.

Mục Tư Viễn gật đầu rời đi. Lục Tử Tình lưu luyến nhìn bóng lưng anh. Là lần cuối cùng rồi, ánh mắt cực kì quyến luyến. Cô tự nói với mình, cô là đại tiểu thư nhà họ Lục, ngoài đàn ông còn có rất nhiều việc đang chờ cô. Cô thở ra một hơi thật dài, một tình yêu gần như kéo dài ba mươi năm đã tan thành mây khói.

51. Chương 50

Nhà A nhà B Tác giả: Hàm Hàm

Chương 50

Dịch: Losedow

Biên tập: Airin

Nguồn: Tangthuvien

Mạch Tiểu Hân thấp thỏm không yên ngồi chờ ở đại sảnh nhà B.

Đã hết giờ làm, Mục Tư Viễn gọi điện thoại bảo cô chờ anh nên cô vẫn ngồi chờ trên chiếc ghế trong góc đại sảnh. Cô cảm thấy mình đúng là ngoan ngoãn thành thói quen rồi, thậm chí còn không hỏi anh là có chuyện gì, thực ra không cần hỏi cũng biết, không có chuyện gì ngoài mời cô cùng đi ăn cơm, hỏi rồi có khi lại khó xử, ăn hay không ăn, cô rất khó trả lời.

Buổi trưa hầu như không ăn thứ gì nên bây giờ cảm thấy hơi đói, cô lấy điện thoại ra xem, sắp 7 giờ rồi, tại sao anh ấy còn chưa làm xong? Chẳng lẽ là tức giận vì thái độ của mình lúc trưa nên cố ý muốn trả thù cho mình chết đói? Cô nghĩ thầm, cho dù mình nhiều lần từ chối nhưng chẳng lẽ phụ nữ lại không được kiêu một chút? Phụ nữ sao có thể không tỏ ra rụt rè được?

Từ nhỏ bà ngoại đã dạy cô phải biết cách giữ mình khi được các chàng trai theo đuổi, Mạch Tiểu Hân cảm thấy trước mặt Mục Tư Viễn mình đã quá nghe lời rồi. Lúc cô bị ốm, anh ấy nói đến là đến, cũng không hỏi xem mình có đồng ý không, đến nhà mình còn ở đến quá nửa đêm tự nhiên như chủ nhà, còn dọa mình phải ở lại qua đêm nữa làm cô sợ đến mức hôm sau cũng không dám mở cửa cho anh. Còn buổi trưa nay tất cả mọi người ở nhà ăn đều nhìn mà vẫn đưa tay sờ trán cô xem có nóng không, vậy mà cô cũng ngoan ngoãn không dám cử động. Sau đó Đông Đông còn giáo huấn cô một trận, nói không ngờ mình lại được biết chuyện này cùng với vô số người khác, thật sự là một trận Waterloo trong sự nghiệp buôn dưa của đời cô.

Nhớ tới cảnh Hà Đông than khóc, Mạch Tiểu Hân không nhịn được lén cười một chút. Đông Đông đúng là đã đổ oan cho mình, ngay cả chính cô cũng không biết vì sao Mục Tư Viễn lại thay đổi bất thường không hề có một tín hiệu báo trước nào như vậy. Cho dù mình đã hiểu được tấm lòng anh ấy nhưng cũng phải cho mình một chút thời gian để tiêu hóa chứ. (Tác giả không nhịn được nói: Thực ra hẳn đã cho người bao nhiêu thời gian rồi nhưng người không chịu tiêu hóa nên không thể trách hẳn được). Còn nghiêm mặt trách mình nữa? Không phải trước kia anh ấy cũng đẩy người ta ra ngoài ngàn dặm sao? Nụ cười vẫn dịu dàng nhưng lại dùng tiền kéo khoảng cách giữa hai người ra xa đến mức không thể thân cận được. Anh ấy có thể làm như vậy nhưng lại không cho phép mình kéo gần khoảng cách, có phải là quá bá đạo không, Mạch Tiểu Hân, tại sao mình lại có một bạn trai như vậy chứ?

Nghĩ tới đây, Mạch Tiểu Hân bị suy nghĩ của chính mình làm giật nảy. Bạn trai? Mình đã chuẩn bị chấp nhận anh ấy rồi sao?

Cô lục lọi túi xách hồi lâu rồi lấy ra hai miếng sô cô la, bóc vỏ bỏ một miếng vào miệng. Bà cô già ở công ty cô mới có bạn trai nên mấy ngày nay gặp ai cũng vui vẻ ra mặt, sáng nay đến còn vuốt cằm cô kêu “đáng thương” rồi đưa cho cô hai miếng sô cô la, còn nói rõ là bạn trai từ nước ngoài mang về. Mạch Tiểu Hân ngậm trong miệng, mùi thơm dần lan tỏa, ngọt và đắng, vậy mà lại kết hợp tuyệt vời như thế. Giống như tình yêu, có đau xót, cũng có ngọt ngào, làm mọi người muốn ngừng mà không được. Cô vừa đọc truyện tranh vừa nghĩ, nụ cười từ từ hiện ra trên mặt.

Ngô Cảnh sắp làm bố rồi, thật không biết một người nhả nhặn như anh ta bế con sẽ như thế nào. Chắc là anh ta yêu vợ lắm nên mới muốn sinh con sớm như vậy. Chỉ mong bọn họ mãi mãi yêu nhau để mình đỡ áy náy. Mặc dù mẹ anh ta đã bóp chết tình yêu của cô với anh, nhưng tình yêu của Ngô Cảnh thì vẫn là chính mình tự tay vứt bỏ. Rất nhiều lúc cô nghĩ đến Ngô Cảnh mà chỉ cảm thấy áy náy. Giờ đây thấy anh ta đã tìm được đích đến của chính mình, cô cũng có thể yên tâm đi con đường của mình. Cô vô thức bóc miếng sô cô la còn lại, bóc được một nửa suy nghĩ một chút lại lần nữa gói lại bỏ vào túi xách tiếp tục yên lặng đọc truyện.

Chuông điện thoại kêu vang, là điện thoại của Mục Tư Viễn. Cô chần chừ một chút, chẳng lẽ chưa làm xong việc vẫn phải làm tiếp? Trong lòng cô thầm có chút thất vọng.

“Tiểu Hân, em ở đâu?” Âm thanh của Mục Tư Viễn nghe có vẻ sốt ruột.

“Đại sảnh. Anh vẫn đang làm việc à?”

“Không phải, anh bị kẹt trong thang máy rồi!”

“A”, Mạch Tiểu Hân cả kinh bật dậy khỏi ghế chạy đến cửa thang máy, “Lại bị kẹt trong thang máy à? Em đi tìm ban quản lí, anh chờ nhé!”

“Anh đã gọi điện thoại rồi, họ sẽ lập tức xử lý”.

“Ồ”, Mạch Tiểu Hân nhớ tới lần nọ hai người cùng bị kẹt trong thang máy, vội hỏi: “Trong đó có đèn không?”

“Hình như đèn cũng hỏng rồi, ”Mục Tư Viễn bất đắc dĩ nói: “Giống y như lần trước”.

Một thứ gì đó trong lòng Mạch Tiểu Hân bỗng chốc tan ra như nước, “Anh có khỏe không?”

“Anh hơi đau dạ dày, mà cũng có thể là viêm ruột thừa”.

“Viêm ruột thừa? Lần trước anh chưa phẫu thuật à?” Mạch Tiểu Hân hoảng lên: “Rất cực là đau ở chỗ nào? Có cần em gọi 115 không?”

“Hình như cũng không phải dạ dày, ở phía trên dạ dày, gần hai lá phổi”.

Mạch Tiểu Hân vô thức xoa ngực, đó không phải vị trí của trái tim sao? Chẳng lẽ là đau tim rồi? “Anh đau tim à?”

“Ừ, anh đau tim, đau tim vì chúng ta đã bỏ lỡ thời gian 4 năm. Tiểu Hân, anh vẫn muốn hỏi em, 4 năm sau, 10 năm sau, cả đời này em có thể ở bên cạnh anh, cùng anh đối mặt với nguy hiểm, đối mặt với tối tăm như lần đầu chúng ta gặp nhau và lúc gặp lại hay không?”

Mạch Tiểu Hân sửng sốt, cô cũng từng lén tưởng tượng hình ảnh Mục Tư Viễn tỏ tình, dù thế nào cũng không ngờ được lại là lúc anh ấy bị kẹt trong thang máy.

“Anh, anh, đây là...” Cô cứng họng.

“Anh đang tiếp tục vụ tỏ tình dang dở lúc trưa, bây giờ còn chưa có kết quả”. Mục Tư Viễn thở dài: “Em không muốn à?”

“Không không không, em đồng ý...”

Mạch Tiểu Hân trợn mắt há mồm nhìn cửa thang máy trước mặt chậm rãi mở ra, Mục Tư Viễn vui vẻ từ bên trong đi ra, thân mật vuốt mái tóc cô: “Em đã đồng ý rồi thì không được đổi ý”.

Mạch Tiểu Hân cảm thấy mình là một đứa ngốc, ngốc nhất ngốc nhất trên đời, sao mình lại có thể tin rằng thang máy nhà B Văn Cẩm lại gặp sự cố lần nữa chứ?

Tóc Mạch Tiểu Hân đã rất dài, trời quá nóng nên hôm nay cô cặp tóc lên. Mục Tư Viễn cảm thấy như vậy rất đẹp, trước cô buộc tóc đuôi gà trông rất giống một sinh viên, còn khi cặp tóc như bây giờ lại thêm vài phần nhu mì dễ thương giống một người lớn hơn, thậm chí cũng có thể làm bà chủ một gia đình rồi.

Nhớ mùa đông năm ngoái cô ấy đội một cái mũ thổ trắng, cũng ngồi ở chỗ này đọc truyện đợi Hà Đông, trong một tuần anh ba lần nhìn thấy cô ấy nhưng cô ấy không ngẩng đầu lên lần nào. Anh còn nhớ rõ mỗi lần cô lại đội một chiếc mũ khác nhau, ngoài chiếc mũ thổ trắng đó còn một chiếc màu xám và một chiếc màu đỏ, trên đỉnh chiếc mũ màu đỏ có một quả bóng bằng nhung, khi đó mình còn không nhận được cười, cảm thấy cô bé này quả thực mới từ nhà trẻ đi ra.

Thì ra mình đã nhớ kỹ hết thấy những gì liên quan đến cô ấy từ sớm như vậy. Anh tự hỏi mình, nếu như không phải vì chuyện cũ năm năm trước đó thì có phải anh cũng vẫn nhất định chỉ yêu một mình cô như bây giờ không, sau đó lại cảm thấy buồn cười, hỏi những thứ này làm gì chứ? Trong lòng anh tất cả mọi thứ sớm đã hoàn toàn alanx vào nhau không thể chia cắt, thậm chí là cả chai xì dầu ở quán cà phê của cậu Năm

hôm đó, cô cùng anh đứng trước mặt mọi người thoải mái đóng giả bạn gái anh, không ngừng gật đầu hứa sẽ đến làm thuê giúp anh, anh đứng bên cạnh nhìn cô, trong lòng cảm thấy cực kì vui vẻ.

7 giờ tối ở thành phố này đã qua giờ cao điểm, xe buýt không chen chúc lắm nhưng cũng không tìm được chỗ trống. Mạch Tiểu Hân không biết vì sao Mục Tư Viễn không đi ô tô mà lại kéo mình lên xe buýt, chỉ biết bây giờ anh đang thực sự đứng đằng sau mình. Qua cửa kính có thể nhìn rõ bóng dáng hai người đứng rất gần nhau, hôm nay cô đi giày đế bằng, cao đến đúng tầm anh, nếu như đi giày cao gót thì chắc là sẽ cao ngang tai anh, nếu vậy đứng bên cạnh anh hình như cũng rất tương xứng.

“Làm gì mà nhìn chăm chú thế, có phải cảm thấy cũng được đúng không?” Mục Tư Viễn áp sát vào tai cô nhỏ giọng hỏi, lời nói mang theo ý cười.

Bên tai lập tức tê dại, Mạch Tiểu Hân nghiêng đầu nhìn anh một cái oán trách, đỏ mặt nói: “Không được”.

Mục Tư Viễn khẽ cười nói: “Vì sao không được? Em không thích đi ô tô, anh lại không tìm được xe đạp, vậy sau này chúng ta sẽ cùng đi xe buýt là được”.

Mạch Tiểu Hân ngẩn người một chút, lén bấu môi thầm thì: “Liên thiên”.

Phía trước có người đi xe đạp đột nhiên rẽ ngang qua đường, tài xế vừa quát mắng vừa vội đạp phanh. Mạch Tiểu Hân đứng không vững ngã về phía trước, Mục Tư Viễn nhanh tay ôm ngang eo cô kéo vào trong lòng. Xe buýt có gì không tốt chứ, anh cảm thấy rất tốt, đã ôm vào lòng như vậy thì cả đời này anh cũng sẽ không ngu ngốc đẩy ra nữa.

Mạch Tiểu Hân cực kì khó xử, tuy nhiên Mục Tư Viễn ôm cô quá chặt khiến cô vùng vẫy kiểu gì cũng không thoát được. Một đôi vợ chồng trẻ tuổi bé em bé đứng bên cạnh nhìn họ mỉm cười. Mạch Tiểu Hân đỏ bừng mặt nhìn bóng Mục Tư Viễn trong cửa kính, gương mặt tuần tú, khóe môi hơi cong lên, nụ cười dịu dàng. Cô do dự một chút, không còn vùng vẫy nữa mà nhẹ nhàng nói: “Đồ lừa gạt”.

Ý cười trong đáy mắt Mục Tư Viễn càng trở nên rõ ràng. Trên đường đời này quả thật anh đã hao tâm tốn sức không ngừng lừa gạt trái tim mình, có điều tình yêu giống như cỏ xanh mọc khắp núi đồi giữa mùa xuân, chỗ nào cũng có, muốn che không được muốn tránh không xong, làm anh cam tâm tình nguyện khoanh tay chịu trói.

Lúc hai người xuống xe đã là gần 8 giờ, Mạch Tiểu Hân đói đến mức dạ dày hơi cồn cào nhưng lại không tiện nói ra. Thấy Mục Tư Viễn hoàn toàn không có cảm giác gì, cô đoán bình thường anh nhất định cũng ăn tối rất muộn, 12 giờ ăn trưa, khoảng cách từ bữa trưa đến bữa tối có vẻ quá dài. Người ta làm giám đốc ai cũng bụng to khỏe nệ, còn anh thì lại có vẻ gầy yếu. Vừa nghĩ như vậy, cô liền lấy miếng sô cô la không nở ăn trong túi xách ra, nhẹ nhàng nhét vào trong tay Mục Tư Viễn.

Mục Tư Viễn nhin cười hỏi: “Sao vậy, sợ anh đói à?” Thấy cô gật đầu, lại hỏi: “Còn em thì sao?”

“Vừa rồi đợi anh em đã ăn rồi, mùi vị rất tốt ngon lắm, bà chị ở công ty cho em hai miếng, miếng này em để phần anh”. Mạch Tiểu Hân nhỏ giọng nói rồi mắt tự nhiên quay mặt qua chỗ khác.

Mục Tư Viễn nhẹ nhàng cầm tay cô. Mặt trăng đã lên cao quá ngọn cây, ánh trăng rất đẹp, bàn tay ấm mềm anh đang nắm trong tay đó cũng dịu dàng kích thích tiếng lòng anh, anh cưỡng chế để lại trái tim đang loạn nhịp, cố gắng nói thật bình tĩnh: “Em thích ăn sô cô la à? Bây giờ chúng ta cùng đi mua được không?”

Mạch Tiểu Hân mới biết thì ra trong lòng người đàn ông thường ngày vẫn luôn lạnh lùng tỉnh táo này cũng rất lãng mạn. Bây giờ đã 8 giờ tối rồi, anh ấy còn không định cho mình ăn cơm sao? “Mùa hè em không mua sô cô la, nhiệt độ cao nên hai ngày là chảy hết, để vào tủ lạnh lại không ngon”.

“Anh biết rồi, vậy để bao giờ hết mùa hè anh mua cho em”. Mục Tư Viễn nói nghiêm túc, “Chúng ta đi mua thức ăn rồi về nấu cơm. Em đói rồi chứ?” Anh bóc giấy bọc sô cô la, nhìn miếng sô cô la hình trái tim nhỏ nhỏ trong lòng bàn tay, còn chưa bỏ vào trong miệng đã cảm thấy thơm ngọt say lòng người.

Mạch Tiểu Hân ngẩng đầu nhìn anh, hỏi rất trẻ con: “Ngon không?”

“Ngon”. Là miếng sô cô la ngon nhất anh từng ăn trong cuộc đời này.

Mạch Tiểu Hân đi tới bên cạnh hàng rau của một nông dân ven đường, thấy trong rổ còn lại một quả cà chua, hai quả dưa chuột, anh vừa chào hỏi nông phụ đó vừa rút tiền ra mua. Mục Tư Viễn đợi nông phụ đó vui vẻ mang chiếc rổ không đi về rồi mới vui đùa: “Em có vẻ quen cô ấy nhỉ? Không phải là cô ấy ở đây chờ em đi làm về đây chứ?”

“Không phải, hôm nào cô ấy cũng bán rau ở đây bởi vì lúc này không có quản lí thị trường đi kiểm tra”. Mạch Tiểu Hân giải thích: “Chắc là nhà cô ấy khó khăn lắm, anh xem, muộn như vậy rồi mà cô ấy cũng không nỡ mang chút rau còn lại về nhà. Chúng ta đừng đi siêu thị nữa, trong tủ lạnh còn có trứng gà, nấu mấy món đơn giản thôi được không?”

“Được, em nói thế nào anh cũng nghe”. Mục Tư Viễn đưa tay cầm túi rau trong tay cô, cầm tay cô nói, “Là anh không chú ý, bình thường anh ăn cơm rất muộn, sau này nhất định sẽ thay đổi”.

Mạch Tiểu Hân quay đầu đi lén cười, “Khi còn bé anh nhất định là một học sinh ngoan, mẹ em thích những học sinh như thế”.

“Khi còn bé anh không thích làm bài tập, học môn nào không thích còn hay gục xuống bàn ngủ gật, có điều kết quả thi cử còn tạm tạm”. Mục Tư Viễn nhẹ nhàng vuốt gương mặt cô, “Chắc chắn là không ngoan bằng em”. Đúng là quá ngoan, ngoan ngoan chờ anh, cùng anh đi xe buýt, còn phần anh một miếng sô cô la. Anh cảm thấy tất cả đau khổ và giày vò mình phải chịu trước đây đều đã được bù đắp, cô gái này nhất định là hạnh phúc anh đã tìm kiếm từ rất lâu rất lâu.

“À, là loại học sinh mà các thầy cô dạy tiểu học đau đầu nhất, có điều Mạch giáo sư sẽ thích”, Mạch Tiểu Hân cười nói, “Bố em thích sinh viên biết tự học, ông luôn nói điều quan trọng nhất của đại học không phải là giúp sinh viên học được bao nhiêu tri thức mà là làm cho họ biết cách học tập như thế nào”.

“Bố anh cũng luôn dạy anh như vậy. Vì anh không chịu làm bài tập, giáo viên thường xuyên gọi ông ấy đến trường nhưng ông cũng không tức giận. Lúc về ông chỉ hỏi, con trai, con hiểu bài chưa? Anh bảo hiểu rồi, ông sẽ cười cười bảo anh đi chơi đi”. Mục Tư Viễn vô cùng hoài niệm, nói, “Là một ông bố tốt”.

Trước kia Mạch Tiểu Hân đã nghe anh nói qua một số chuyện về bố anh, âm thầm tự trách mình lại bất cẩn nhắc tới đề tài này, cô cầm lại tay anh nói: “Bố em cũng là một ông bố rất tốt”. Cô xấu hổ không dám nói tiếp, cô nghĩ anh sẽ rõ ràng ý mình, tình thương của bố mà anh đã mất đó sẽ được một ông bố khác mang lại cho anh.

Mục Tư Viễn nghe hiểu ý cô chưa nói đó, nghiêm túc nói: “Anh nhất định sẽ thể hiện thật tốt để bố mẹ em hài lòng”.

Mạch Tiểu Hân chợt cảm thấy rất thương, “Bố mẹ em đều là người rất tốt, rất dễ tính, anh không cần vất vả thể hiện đâu”.

“Tại sao lại vất vả chứ, bé con ngoan”. Mục Tư Viễn trêu mếu nhìn cô, ánh trăng mờ mờ lung, cô gái bên người anh có gương mặt xinh đẹp như hoa bách hợp, đôi môi đỏ hồng lấp lánh ánh sáng mê người. Anh cảm thấy thân thể mình chợt căng cứng: “Tiểu Hân”. Âm thanh hơi kìm nén.

“Dạ”. Mạch Tiểu Hân ngẩng đầu nhìn anh.

“Tiểu Hân”. Mục Tư Viễn thở dài kéo cô vào lòng, cúi xuống hôn lên môi cô.

Mạch Tiểu Hân bối rối né tránh: “Đang ở ngoài đường mà!” Mặc dù không có ai nhưng nhớ đâu bị người ta nhìn thấy thì sao.

“Không ai nhìn đâu”. Mục Tư Viễn vẫn quần lấy không buông tha, đưa tay giữ chắc đầu cô, đôi môi thiếu nữ mềm mại ngọt ngào như vậy, dù thế nào anh cũng không chịu bỏ dỡ nửa chừng.

“Anh!” Mạch Tiểu Hân vừa xấu hổ vừa sốt ruột, người này, tại sao có một quãng đường nữa cũng không đợi được chứ. Còn chưa kịp nói gì nữa thì đôi môi Mục Tư Viễn đã chặn lại.

Rốt cục Mạch Tiểu Hân không còn vùng vẫy nữa, dịu dàng ôm eo anh đáp lại sự nhiệt tình của anh.

Hơi nóng cuộn cuộn trong cơ thể Mục Tư Viễn, anh bắt đầu hối hận mình lại lỡ mồm trên đường cái như vậy, nếu cứ tiếp tục sẽ không thể cứu vãn. Anh chậm rãi lùi lại, điều chỉnh lại hô hấp, nói: “Chúng ta về

nhà!”

Đây đúng là một loại cảm giác rất kỳ lạ, lúc trưa còn có một người đang trốn tránh, có lẽ hai người còn không được tính là bạn trai bạn gái, nhưng bây giờ lại có thể nói đến một ngôi nhà chung trong tương lai một cách tự nhiên như vậy.

Mục Tư Viễn nhìn cô bé trong lòng, cô bé bảo anh đừng sợ dưới ánh đèn đường đó, anh đã tìm kiếm nhiều năm như vậy, rốt cục cô ấy cũng đã đến bên người anh. Anh phải cảm ơn ông trời vì cuối cùng ông cũng đối xử không tệ với anh. Anh lấy một chiếc hộp nhỏ từ trong túi ra đưa cho Mạch Tiểu Hân, Mạch Tiểu Hân mở ra xem, là một đóa hoa hồng màu vàng. Cô nhớ đó là thứ cô định chọn khi giúp anh mua quà cho em họ ở siêu thị Phúc Thái nhưng rồi lại cảm thấy không phù hợp, không ngờ anh vẫn nhớ rõ.

“Anh từng nghĩ rằng cả đời này không còn cơ hội tặng món quà này nữa”. Âm thanh của Mục Tư Viễn trong màn đêm làm say lòng người như rượu mạnh, “Tiểu Hân, có thể lần đầu tiên anh nhìn thấy em trong lòng đã thích em rồi, chỉ có điều không dám nói ra. Có một cô bé dũng cảm, tốt bụng, lại xinh đẹp như vậy, anh luôn sợ mình không xứng với cô ấy, không thể mang lại cuộc sống hoàn mỹ cho cô ấy, anh cứ suy tính thiệt hơn, em tha thứ cho sự do dự và nhất gan của anh nhé!” Anh dừng lại một chút như suy nghĩ gì đó rồi nói tiếp: “Nhà A nhà B, ai là nhà A, ai là nhà B, có lẽ là khi một chàng trai yêu một cô gái thì cố gái đó chính là nhà B trong lòng anh ta”.

Sự cao thấp trong tình yêu, sự huyền bí trong đó là thứ người ngoài sao có thể hiểu rõ được.

Phía xa xa, hai tòa nhà Văn Cẩm vẫn còn sáng đèn. Nhà A, nhà B, mặc dù chênh lệch 20 tầng nhưng đứng bên nhau vẫn rất hài hòa. Đèn nê ông hòa với ánh trắng làm cho ban đêm vốn tĩnh lặng tối tăm trở nên lung linh muôn màu muôn vẻ.

Trong khung cảnh đẹp đẽ, một tình yêu đang lặng lẽ nở ra đóa hoa đẹp nhất.

=====

Một câu chuyện nhẹ nhàng, lãng mạn, đọc xong là quên hết mọi tình tiết trong truyện, chỉ còn lại sự dịu ngọt trong lòng và nụ cười đọng lại trên môi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nha-a-nha-b>